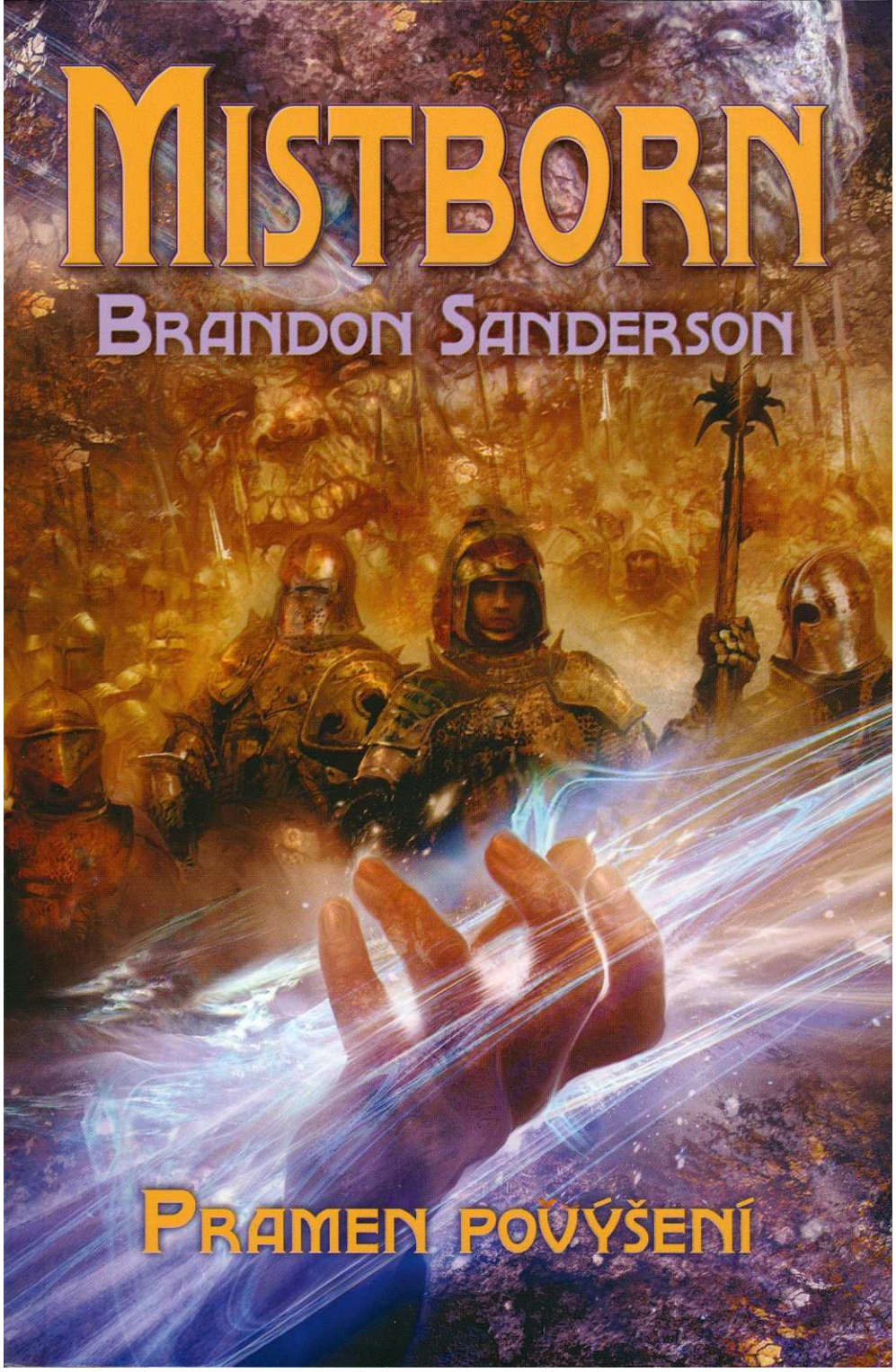

MISTBORN
BRANDON SANDERSON
PRAMEN POVÝŠENÍ

Brandon Sanderson

MISTBORN

Pramen Povýšení

MISTBORN, KNIHA 2

TALPRESS

Copyright © 2007 by Brandon Sanderson
Translation © 2009 by Milena Poláčková
Cover © 2009 by Jan Patrik Krásný

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-368-3

PRO PHYLLIS CALLOVOU,

která možná nikdy neporozumí mým příběhům fantasy,
ale přesto mě naučila o životě
– a tudíž i o psaní – víc,
než si nejspíš umí představit

(Díky, babi!)

PODĚKOVÁNÍ

Jako obvykle přednostně zasluhují mé velké poděkování za obrovský kus práce můj prvotřídní agent Jushua Bilmes a redaktor Moshe Feder. Tato kniha vyžadovala velmi pečlivé rozvržení a oni se tohoto úkolu ochotně ujali. Mé díky patří také jejich asistentům, Stevu Mancinovi (je to vynikající agent na pravém místě) a Denisi Wongovi.

Moje poděkování si zaslouží ještě pár dalších lidiček z nakladatelství Tor. Larry Yoder (nejlepší obchodník v celém národě) se zasloužil o prodej knihy a udělal také obrovský kus práce. Irene Gallo, umělecká redaktorka, umí geniálně vybrat pro knihu výtvarníka. A když už jsme u výtvarníků, myslím, že obdivuhodný Jon Foster odevzdal skutečně vynikající dílo v podobě obálky. Více na jonfoster.com. Mapy a symboly a záhlaví kapitol jsou dílem mého přítele a kolegy spisovatele Isaaca Stewarta. Najdete ho na nethermore.com. Autorem grafických návrhů Mistborn Llama je Shawn Boyles. Navíc je to vynikající chlapík. Více se dozvíte na mých internetových stránkách. Nakonec bych chtěl poděkovat ještě propagačnímu týmu nakladatelství – velký dík zaslouží zejména Dot Lin. Tým udělal obrovskou práci na propagaci mé knihy. Všem vám moc a moc děkuji!

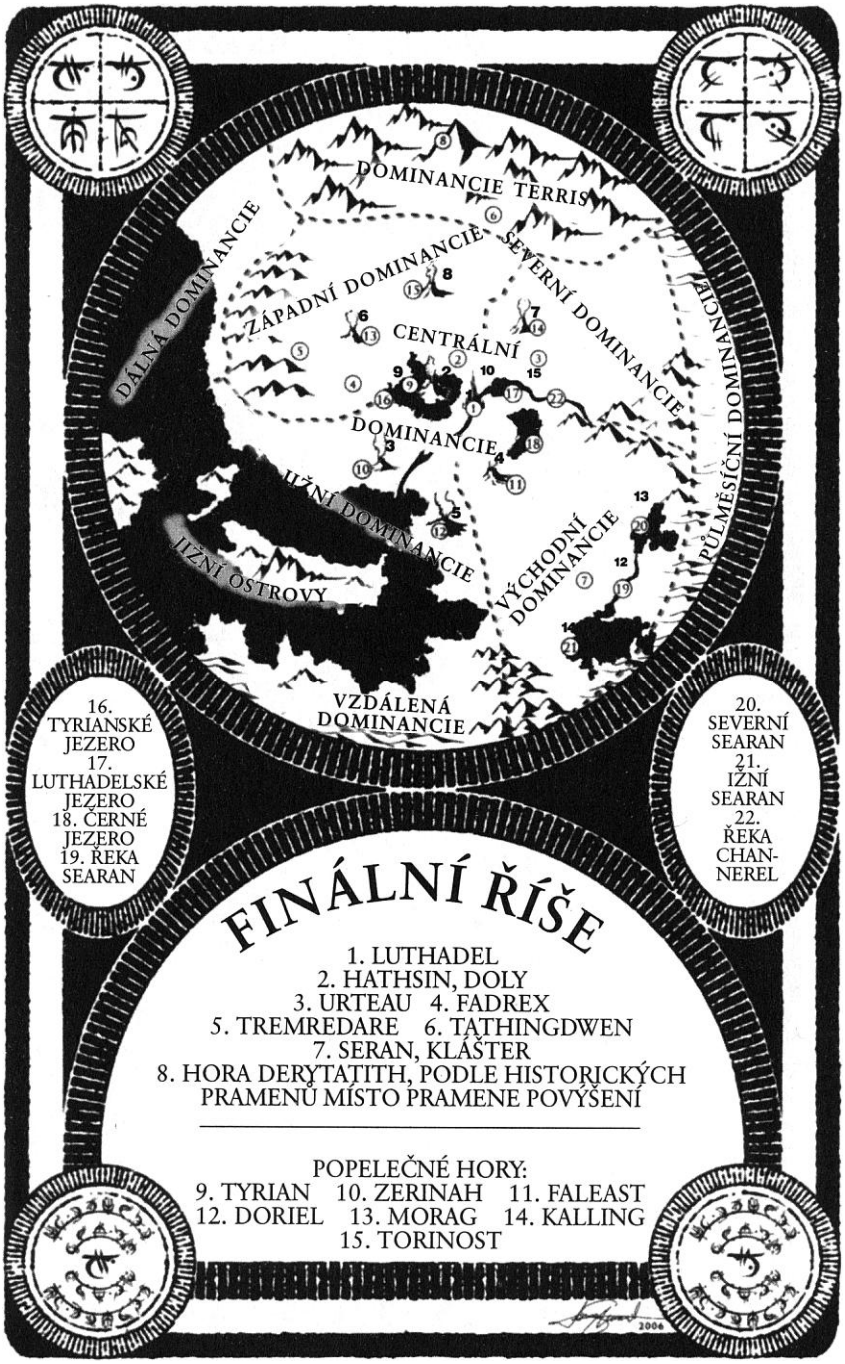
Další kolo díků patří mým prvním čtenářům, těm neúnavným lidičkám, kteří mi poskytují zpětnou vazbu v průběhu práce na knize a zabývají se všemi problémy, překlepy a nesrovnalostmi ještě dřív, než je odstraním. Bez jakéhokoli pořadí k nim patří tito lidé:

Ben Olson, Krista Olsen, Nathan Goodrich, Ethan Skarstedt, Eric J. Ehlers. Jillena O'Brien, C. Lee Player, Kimball Larsen, Bryce Cundick, Janci Patterson, Heather Kirby, Sally Taylor, The Almighty Pronoun, Bradley Reneer, Holly Venable, Jimmy, Alan Layton, Janette Layton, Kaylynn ZoBell, Rick Stranger, Nate Hatfield, Daniel A. Wells, Stacy Whitman, Sarah Bylund a Benjamin R. Olsen.

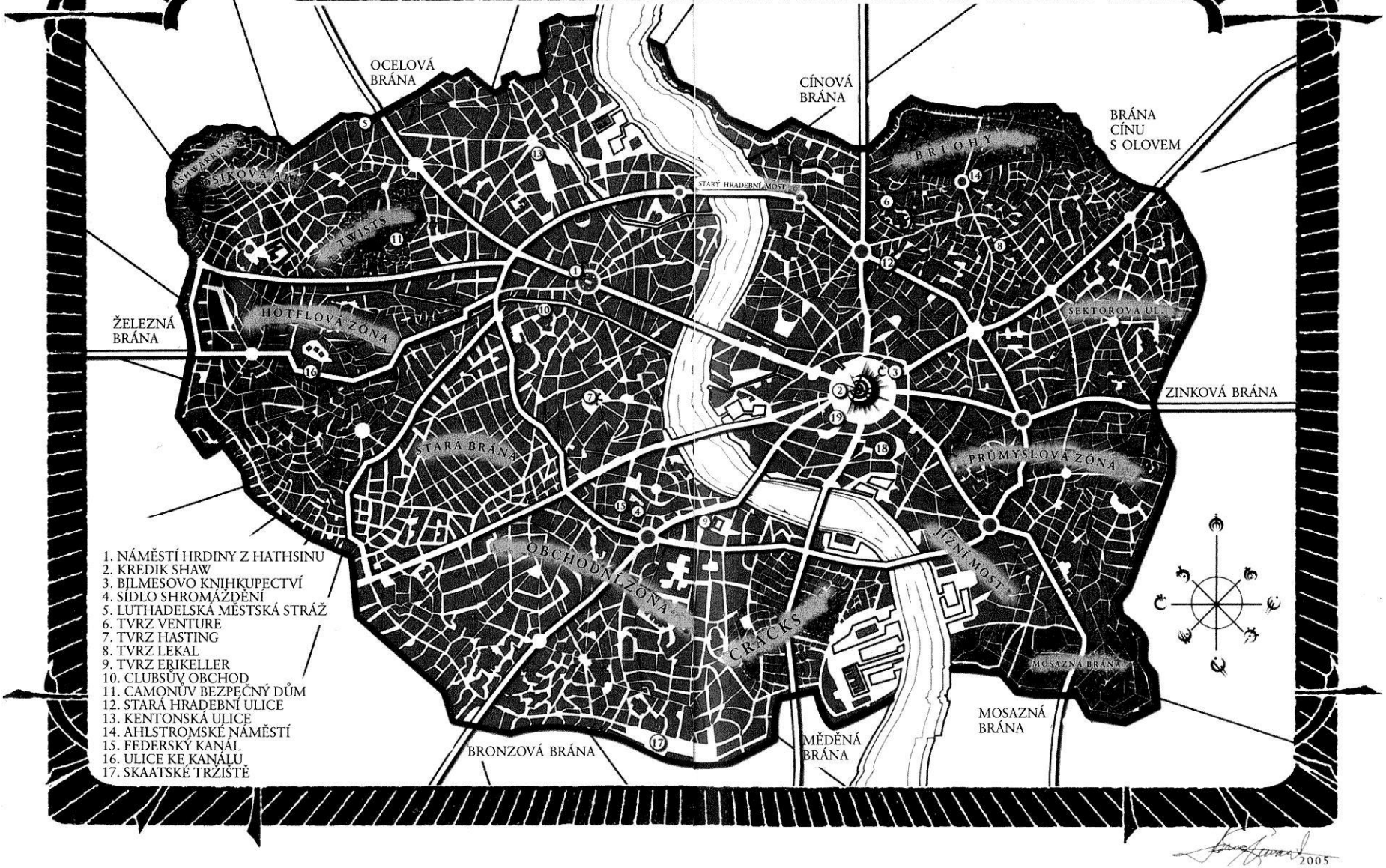
Zvláštní dík za podporu patří lidem z Provo Waldenbooks – jsou to Sterling, Robin, Ashley, to hrozné duo Steve „Bookstore Guy“ Diamond a Ryan McBride (kteří byli také mezi mými prvními čtenáři). Svému bratrovi Jordanovi děkuji za práci na mých internetových stránkách (s Jeffem Creerem). Jordo je zároveň mým oficiálním trenérem ve výcviku, jak si zachovat za každé situace chladnou hlavu. Trénuje mě tím, že si ze mě a z mých knih neustále dělá legraci.

Velkou podporou pro mě byli také mí rodiče a sestry. Omlouvám se, jestli jsem někoho ze svých prvních čtenářů omylem vynechal. Příště vás uvedu dvakrát. Všimni si, Petere Ahlstrome, že jsem ne tebe nezapomněl – jen jsem si tě nechal až nakonec, abych tě trochu napnul.

A konečně mé díky patří také mé dokonalé manželce, se kterou jsem se oženil během redakčních prací na knize. Emily, mám tě rád!

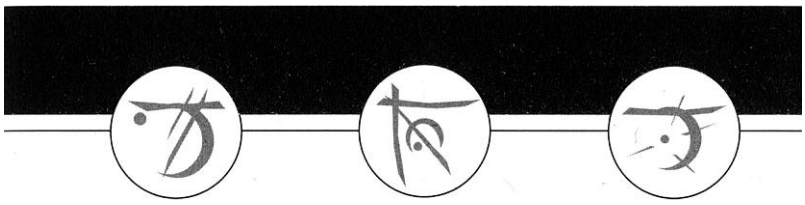

DOMINANCIE TERRIS
ZÁPADNÍ DOMINANCIE
SEVERNÍ DOMINANCIE
DÁLNÁ DOMINANCIE
CENTRÁLNÍ DOMINANCIE
PŮLMĚSÍČNÍ DOMINANCIE
JIŽNÍ DOMINANCIE
JIŽNÍ OSTROVY
VÝCHODNÍ DOMINANCIE
VZDÁLENÁ DOMINANCIE
16. TYRIANSKÉ JEZERO
17. LUTHADELSKÉ JEZERO
18. ČERNÉ JEZERO
19. ŘEKA SEARAN
20. SEVERNÍ SEARAN
21. JIŽNÍ SEARAN
22. ŘEKA CHANNEREL
FINÁLNÍ ŘÍŠE
1. LUTHADEL
2. HATHSIN, DOLY
3. URTEAU 4. FADREX
5. TREMREDARE 6. TATHINGDWEN
7. SERAN, KLÁŠTER
8. HORA DERYTATITH, PODLE HISTORICKÝCH PRAMENŮ MÍSTO PRAMENE POVÝŠENÍ
POPELEČNÉ HORY:
9. TYRIAN 10. ZERINAH 11. FALEAST
12. DORIEL 13. MORAG 14. KALLING
15. TORINOST

LUTHADEL

2005

ČÁST PRVNÍ

DĚDICTVÍ HRDINY Z HATHSINU

Píši tato slova do oceli, protože ničemu, co není na kovu, nelze věřit.

1

Vojsko se plížilo od obzoru jako temná skvrna.

Král Elend Venture stál bez hnutí na luthadelských hradbách a díval se na nepřátelské jednotky. Kolem něj se z oblohy snášely placaté líné vločky popela. Nebyl to ten bílý spálený popel, jaký zůstává po ohni. Byl tmavý a hrubší. Popelečné hory byly v poslední době aktivní.

Elend měl popel na tvářích i na oblečení, ale nevšímal si toho. Rudé slunce se v dálce chýlilo k západu a zezadu osvětlovalo vojsko, které přišlo Elenda připravit o jeho království.

„Kolik?“ zeptal se Elend tiše.

„Tak padesát tisíc,“ odpověděl Ham, opřel se o parapet a složil svalnaté ruce na kámen. Jako všechno v tomto městě, i hradební zdi byly po tolika letech přeháněk popela celé černé.

„Padesát tisíc vojáků…“ řekl Elend a hlas mu postupně slábl. Navzdory masivnímu náboru měl ve své armádě sotva dvacet tisíc mužů – a to všechno byli obyčejní lidé se sotva ročním výcvikem. Udržet i tuto omezenou armádu bylo velmi nákladné. Kdyby našli atium Pána Vládce, všechno by mohlo být jinak. Takhle se ovšem Elendova vláda dostala na pokraj ekonomické katastrofy.

„Co myslíš?“ zeptal se Elend.

„Nevím, Ele,“ odpověděl Ham tiše. „Předvídat dokázal jedině Kelsier.“

„Ale vy jste mu přece pomáhali,“ namítl Elend. „Ty a ostatní. Vy jste byli jeho parta. Vy jste přece vymysleli, jak svrhnout říši, a potom jste to dokázali uskutečnit.“

Ham mlčel a Elend tušil, co si myslí. *Všechno se to točilo kolem Kelsiera. Ten to zorganizoval a ten to všechno uvedl do chodu. Vůdcem byl on. Byl geniální.*

A před rokem zemřel – ten den, co povstali – podle jeho tajného plánu – všichni lidé, aby svrhli svého božského diktátora. V nastalém chaosu nastoupil na trůn Elend. A teď to stále více vypadalo, že ztratí všechno, čeho Kelsier se svou partou dosáhl. Že ho o to připraví tyran, který bude možná ještě horší než Pán Vládce. Malicherný surovec ve šlechtickém hávu. Ten, který teď přivedl k Luthadelu svou armádu.

Elendův vlastní otec, Straff Venture.

„Je nějaká šance, že bys… mu to nějak rozmluvil?“ zeptal se Ham.

„Možná,“ odpověděl Elend váhavě. „Pokud mu tedy Shromáždění město rovnou nevydá.“

„A vypadá to na to?“

„Já nevím, ale možná ano. Z toho vojska dostali strach, Hame.“ *A vědí proč,* pomyslel si. „Nicméně na příští schůzi to navrhnu. Budu se snažit je přesvědčit, aby neudělali nic ukvapeného. Dockson už se vrátil, že ano?“

Ham přikývl. „Těsně před tím vojskem.“

„Asi bychom měli svolat partu,“ řekl Elend. „Poradit se, jak z toho ven.“

„No, moc se nás nesejde,“ řekl Ham a škrábal se na bradě. „Špuk se vrátí až za týden, a kde je Breeze, to ví leda tak Pán Vládce. Neozval se už několik měsíců.“

Elend si povzdechl a zavrtěl hlavou. „Nic lepšího mě nenapadá, Hame.“ Otočil se a znovu se podíval přes popelavou krajinu. Vojsko na obzoru zapálilo ohně. Brzy přijde mlha.

Musím se vrátit do paláce a pustit se do toho návrhu, pomyslel si Elend.

„Kam zmizela Vin?“ zeptal se Ham a otočil se zpátky k Elendovi.

Elend se zarazil. „No…“ řekl, „já vlastně ani nevím.“

* * *

Vin tiše dopadla na vlhkou dlažbu a sledovala, jak se kolem ní tvoří mlha. Přišla se setměním a linula se a proplétala jako průsvitná popínavá rostlina.

Luthadel byl tichý. Ještě rok po smrti Pána Vládce, po roce nové Elendovy vlády, obyčejní lidé nechtěli vycházet v noci z domů. Mlhy se báli. Byla to tradice hlubší než všechny zákony Pána Vládce.

Vin tiše sklouzla dopředu, oči na stopkách. Jako obvykle pálila čistý cín a cín s olovem. Cín jí zbystřoval smysly, takže se ve tmě lépe orientovala. A cín s olovem jí dodal sílu do nohou a do celého těla. Připadala si lehčí. Tyto kovy a ještě měď – která měla schopnost skrýt její allomantickou aktivitu před ostatními, kteří pálili bronz – pálila téměř nepřetržitě.

Někteří ji pokládali za blázna. Ona si ale připadala stále ve střehu. Každopádně jí to už několikrát zachránilo život.

Přiblížila se k nároží a tam se zastavila a vyhlédla za roh. Nikdy vlastně úplně nepochopila, jak ty kovy pálí. Pamatovala si, že to dělá odmalička a že ještě předtím, než ji Kelsier vycvičil jako Mistborna, to dělala instinktivně. Ale vlastně na tom ani nezáleželo. Byla jiná než Elend. Nepotřebovala na všechno logické zdůvodnění. Stačilo jí, že spolkne malé částečky kovu a dostane po nich novou sílu a schopnosti.

Síly si vážila, protože dobře věděla, jaké to je, když ji člověk nemá. Ani teď si nepřipadala jako nějaký velký bojovník. Byla drobná a měřila sotva metr padesát. Měla tmavé vlasy a světlou pleť a působila spíše jako křehké stvoření. Nevypadala už tak hubeně jako před lety, když žila na ulici, ale rozhodně nebyla někým, koho by se soupeř na první pohled zalekl.

Líbilo se jí to. Byla to pro ni výhoda a ty ona potřebovala.

Líbila se jí i noc. Luthadel byl přes den přelidněný a i přes jeho rozlehlost tu nebylo k hnutí. V noci ale všechno zahalila mlha jako hluboký oblak. Všechno bylo provlhlé, měkké a skryté ve stínu. Z masivních tvrzí se staly hory ukryté ve stínech a přeplněné příbytky splynuly dohromady jako hokynářovo neprodané zboží.

Vin se krčila za budovou a stále sledovala křižovatku. Opatrně spálila ocel – jeden z dalších kovů, které předtím spolkla. Okamžitě kolem ní vytryskla sprška průsvitných modrých paprsků. Viděla je jen ona. Směřovaly od jejího hrudníku k nejbližším zdrojům kovu – ke všem kovům. Šířka paprsků ukazovala, jak je zdroj kovu silný.

Některé směřovaly k bronzovým klikám u dveří, jiné k masivním železným hřebům spojujícím prkna.

Tiše čekala. Žádný z paprsků se nehnul. Spálit ocel byla jedna z metod, jak poznat, jestli se poblíž někdo pohybuje. Kdyby měl na sobě dotyčný kousky kovu, paprsky by se pohybovaly a prozradily ho. To ovšem samozřejmě nebyl hlavní účel, proč ocel pálila. Vin opatrně sáhla do váčku na pásku a vytáhla jednu z mnoha mincí. Stejně jako ostatní kousky kovu i tahle mince měla svůj modrý paprsek směřující k Vinině hrudníku.

Vyhodila minci do vzduchu a myslí po ní sáhla, spálila ocel a zatlačila na minci. Mince vyletěla do vzduchu a vedena silou tlaku zmizela v mlze. Potom cinkla o zem uprostřed ulice.

Mlha stále vířila. Byla hustá a tajemná dokonce i pro Vin. Hustší než obyčejná mlha a stálejší než jakýkoli jiný klimatický jev. Vířila a vlnila se, vytvářela kolem Vin proudy. Vin ale skrze ně viděla, protože měla zrak zbystřený cínem. Noc jí připadala světlejší a mlha řidší. I když všudypřítomná.

Dole na ulici se podle pohybu její mince pohnul stín. Vin se připlížila dál a poznala OreSeura. Kandru. Měl jiné tělo než před rokem, když hrál roli Lorda Renouxe. Přesto jí toto lysé neurčité tělo připadalo stejně známé.

OreSeur se s ní setkal. „Našla jste, co jste hledala, paní?“ zeptal se uctivě – i když poněkud chladně, až skoro nepřátelsky. Jako vždycky.

Vin zavrtěla hlavou a rozhlédla se kolem sebe do tmy. „Možná jsem se mýlila,“ řekla. „Možná *mě* nikdo nesledoval.“ Najednou z toho posmutněla. Těšila se zase na zápas se Špehem. Pořád ještě nevěděla, kdo to je. Tu první noc ho pokládala za vraha. Možná jím i byl. Ale žádný velký zájem o Elenda neprojevoval – daleko víc se zajímal o Vin.

„Měli bychom se vrátit na hradby,“ řekla Vin a vstala. „Elend bude mít strach, kam jsem zmizela.“

OreSeur přikývl. V tu chvíli mlhou prolétla sprška mincí a mířila rovnou na Vin.

Začínám mít pocit, že jsem jediný zdravě uvažující člověk, který tu zůstal. Copak ostatní nevidí? Tak dlouho čekali na hrdinu – toho z terrisských proroctví –, že dělají ukvapené závěry a předpokládají, že se všechny legendy a historky vztahují právě na tuto jednu osobu.

2

Vin okamžitě zareagovala a uskočila. Pohybovala se s neuvěřitelnou rychlostí, střapatý plášť jí vlál kolem těla, když poskakovala po mokrých dlažebních kostkách. Mince dopadly na zem za ní, vymrštily ze země úlomky kamenů, odrazily se a zmizely v mlze.

„OreSeure, jdi!“ vykřikla, i když OreSeur už utíkal k nejbližší ulici.

Vin se otočila a skrčila se. Rukama se přidržovala studené dlažby a v žaludku pálila allomantické kovy. Spálila ocel a sledovala průsvitné modré paprsky kolem sebe. Napjatě čekala a vyhlížela…

Do temné mlhy vyletěla další hrst mincí a za každou zůstala modrá stopa. Vin okamžitě rozdmýchala ocel, zatlačila na mince a odklonila jejich dráhu do tmy.

Noc byla opět tichá.

Kolem se táhla široká ulice – na Luthadel velmi široká, i když po obou jejích stranách se tyčily obytné domy. Mlha se líně převalovala a zahalovala oba konce ulice.

Z mlhy vyšlo osm postav. Měla pravdu. Někdo ji sledoval. Nebyl to ale Špeh, tohle byl někdo jiný. Postrádali jeho eleganci a smysl pro sílu. Byli mnohem přízemnější. Vrazi.

Bylo to logické. Kdyby obléhala s armádou Luthadel *ona*, nejdřív ze všeho by poslala partu allomantů, aby zneškodnili Elenda.

Náhle ucítila tlak z boku a vykřikla, když ztratila rovnováhu a od pasu jí uletěl váček s mincemi. Uvolnila pásek a nechala soupeře, aby si její mince přitáhl. To znamená, že vrazi mají mezi sebou minimálně jednoho zvěda – Mistinga, který je schopen pálit železo a tahem působit na kovy. Modré paprsky vedly ke dvěma vrahům, k jejich váčkům s mincemi. Vin měla chuť opětovat jim tu laskavost a přitáhnout si jejich váčky k sobě, ale váhala. Nejdřív musí rozehrát svoji hru ona. Možná k tomu mince bude potřebovat.

Bez vlastních mincí nemůže zaútočit na dálku. Ovšem pokud jsou soupeři sehraný tým, potom útok na dálku stejně nemá smysl. Jejich mincíři a zvědi si s rozhozenými mincemi poradí. Útěk taky není řešení. Ti muži si nepřišli pro ni. Když uteče, půjdou za svým skutečným cílem. Na ochranku nikdo vrahy neposílá. Vrazi jdou po významných lidech. Jako je Elend Venture, král Centrální dominancie. Muž, kterého miluje.

Vin rozdmýchala cín s olovem a tělo měla náhle zpevněné, posílené a připravené k boji. *Čtyři rváči vpředu,* pomyslela si a sledovala, jak se blíží. Pálí cín, takže budou mimořádně silní a hodně vydrží. Takhle blízko je to nebezpečné. *A ten, co má v ruce dřevěný štít, je zvěd.*

Předstírala, že postupuje dopředu. Přibližující se rváči ustoupili zpět. Osm Mistingů proti jednomu Mistbornovi, to pro ně bylo nadějné, ale pouze za předpokladu, že budou opatrní. Mincíři šli po obou stranách ulice, aby na ni mohli z obou stran zaútočit mincemi. Poslední z mužů, který stál klidně vedle zvěda, byl pravděpodobně clonař – Misting, který není příliš důležitý v boji, ale dokáže skrýt celou patru před ostatními allomanty.

Osm Mistingů. Kelsier by je zvládl. Zabil přece inkvizitora. Jenže ona není Kelsier. Ale vlastně pořád ještě neví, jestli je to dobře nebo špatně.

Vin se zhluboka nadechla a přála si mít trochu víc atia. Spálila ocel. Zatlačila na nejbližší minci – jednu z těch, co po ní hodili – chytila ji, upustila na zem a skočila, zatlačila na ni a vymrštila se nahoru.

Jeden z mincířů však na minci zatlačil a odhodil ji stranou. Protože allomancie umožňuje jen pohyb přímo proti předmětu –

buď k němu, nebo od něho –, Vin ztratila kotvu. Kdyby dál tlačila na minci, odhodilo by ji to stranou.

Dopadla zpátky na zem.

Ať si myslí, že mě dostali, pomyslela si a skrčila se uprostřed ulice. Rváči se blížili sebejistěji. *Ano,* přemýšlela Vin. *Vím, co si myslíte. Tohle že je Mistborn, co zabil Pána Vládce? Tahle titěrná věcička? Je to možné?*

Někdy si to myslím taky.

První rváč se přikrčil k útoku a Vin se vymrštila. Ve tmě se zaleskla obsidiánová dýka, jak ji vytáhla z pouzdra, a rozstříkla se krev, jak se přikrčila před holí jednoho ze rváčů a bodla ho dýkou do stehna.

Muž vykřikl. Noc přestala být tichá.

Vin se hnala mezi muže. Ti kleli. Druhý rváč ji napadl – neuvěřitelně rychle, svaly mu pod vlivem cínu s olovem kmitaly jako blesk. Když se Vin skrčila k zemi a potom znovu vymrštila, aby se dostala z dosahu třetího rváče, holí jí vytrhl kus mistpláště.

Proti ní se rozletěla sprška mincí. Vin na ně zatlačila. Mincíř na ně však také stále tlačil a Vin se s ním střetla.

Působení na kovy, tahem nebo tlakem, souvisí s váhou allomanta. Když se mince dostaly mezi ně, tlačili proti sobě Vin a její soupeř vlastní vahou. Oba to odhodilo dozadu. Vin se vymanila z dosahu rváče a mincíř spadl na zem.

Z obou směrů proti ní vyrazily další spršky mincí. Vin stále balancovala ve vzduchu. Rozdmýchala cín s olovem a dodalo jí to sílu. Modré paprsky tvořily nepřehlednou změť, ale na to, aby mince odmrštila zpátky, je nepotřebovala vidět jednotlivě.

Mincíř poslal další střely proti Vin, jakmile ucítil její tlak. Mlhou se rozletěly drobné kousky kovu.

Vin narazila na dlažbu ramenem. Skulila se – rozdmýchala cín s olovem pro lepší rovnováhu – a vyskočila na nohy. Zároveň spálila železo a silně zatáhla za mizející mince.

Rozletěly se zpátky k ní. Jakmile byly blízko, Vin uskočila stranou a poslala je proti blížícím se rváčům. Mince okamžitě změnily dráhu, otočily se do protisměru a letěly na zvěda. Ten je ovšem nemohl odtlačit – stejně jako všichni Mistingové měl jen jednu allomantickou schopnost, a tou bylo tahat pomocí železa.

Tím efektivně chránil rváče. Zvedl štít a zabručel, když na něj dopadla sprška mincí.

Vin už byla opět v pohybu. Vyběhla přímo proti nyní nechráněnému mincíři vlevo, tomu, co upadl na zem. Muž překvapeně vyjekl a druhý mincíř se snažil Vin odlákat. Byl však příliš pomalý.

První mincíř umíral s dýkou v hrudi. Nebyl to rváč a nemohl se posílit cínem s olovem. Vin vytáhla dýku a přitáhla si jeho váček s mincemi. Mincíř tiše chrčel a zhroutil se na dlažbu.

Jeden, pomyslela si Vin, otočila se a po čele jí tekl pot. Teď stála tváří v tvář sedmi mužům. Nejspíš čekali, že uteče. Vin místo toho zaútočila.

Jakmile se dostala blízko ke rváčům, vyskočila a vyhodila váček, který sebrala umírajícímu muži. Druhý mincíř vykřikl a okamžitě váček odtlačil pryč. Vin se však o něj stačila zvednout a vyskočit rváčům nad hlavy.

Jeden z nich – ten, který umíral – však zareagoval velmi chytře a chránil mincíře. Když Vin padala, zvedl hůl. Vin uskočila před jeho prvním útokem, zvedla dýku a –

Před očima jí vyskočil modrý paprsek. Rychle. Okamžitě zareagovala, otočila se a zatlačila na kliku dveří, tím se vymrštila a uhnula před ránou. Bokem dopadla na zem a rukou se nadzvedla. Dopadla a uklouzla po mokré dlažbě.

Za ní dopadla na zem mince a kutálela se po dlažebních kamenech. Letěla daleko na to, aby ji zasáhla. Zdálo se, že spíš mířila na mincíře vrahů. Patrně ji musel odrazit.

Kdo ji ale vyhodil?

OreSeur? přemítala Vin. To byla hloupost. Kandra není allomant – a kromě toho by nebyla tak iniciativní. OreSeur dělal jen to, co se mu výslovně řeklo. Vin zvedla hlavu, rozdmýchala cín a spatřila na nejbližší budově muže. Tmavou siluetu. Ani se nesnažil skrýt.

To je on, pomyslela si. *Špeh.*

Špeh stál na své pozorovatelně a dál už do boje nezasahoval. Vin zaklela, když zpozorovala, že na ni letí tři hole. Před první se skrčila, druhé uhnula stranou a muži, který držel třetí, vrazila do prsou dýku. Zavrávoral, ale neupadl. Pálil cín, a to ho drželo na nohou.

Proč se do toho ten Špeh pletl? pomyslela si Vin, když vyskočila. *Proč hází minci na mincíře, který ji pravděpodobně odhodí jinam?*

Málem ji to zamyšlení však stálo život, protože ji z boku nepozorovaně napadl rváč. Byl to ten, kterého bodla do nohy. Sotva mu stačila uskočit. Tím se však dostala do spárů dalších tří.

Zaútočili všichni najednou.

Dvěma se jí podařilo uhnout. Jeden ji však zasáhl do boku. Silná rána ji odmrštila přes ulici, až narazila do dřevěných dveří obchodu. Zaslechla zapraskání – naštěstí to byly dveře, a ne její kosti –, upadla na zem a přitom ztratila dýky. Normálního člověka by to zabilo. Tělo zpevněné cínem s olovem však bylo odolnější.

Zalapala po dechu, zvedla se a rozdmýchala cín. Ten jí zbystřil smysly – ovšem včetně vnímání bolesti – a náhlý šok jí pročistil mysl. Bolelo ji místo na boku, kam dostala ránu. Teď však nemohla přestat, když na ni útočí rváč a mává jí holí nad hlavou.

Krčila se u dveří a rozdmýchala cín s olovem. Oběma rukama popadla hůl, rozmáchla se levou rukou a pěstí uhodila do dřeva tak silně, že hůl jednou ranou zlomila. Rváč se zapotácel a Vin zaútočila svou polovinou hole proti jeho očím.

I když byl omámený, stále se držel na nohou. *Rváče nepřeperu*, pomyslela si. *Musím se pohybovat.*

Nedbala na bolest a uskočila stranou. Rváči se ji snažili sledovat, ale byla lehčí a – což bylo důležitější – rychlejší. Obkroužila je a vrátila se k mincíři, clonaři a zvědovi. Znovu se k nim přiblížil zraněný rváč, aby je chránil.

Jakmile byla Vin blíž, mincíř po ní hodil dvě hrsti mincí. Vin je odmrštila a potom zatáhla za váček na soupeřově pásku. Měl ho připoutaný krátkým řetězem k pasu a škublo to s ním. Rváč ho chytil a stabilizoval.

Protože Vin svou kotvou nepohnula, naopak ji to k ní přitáhlo. Rozdmýchala železo, vymrštila se do vzduchu a zvedla pěst. Mincíř vykřikl a povolil řetěz.

Bylo však pozdě. Vin už letěla dopředu a vrazila pěst mincíři do obličeje. Hlava se mu prudce otočila a křuplo mu v krku. Než Vin dopadla na zem, vrazila překvapenému rváči do obličeje loktem a odhodila ho dozadu. Nohou ho kopla do krku.

Oba zůstali ležet na zemi. Celkem tedy tři. Odhozený váček s mincemi dopadl na zem. Rozsypal se a po dláždění se kolem Vin rozkutálely desítky lesklých kousků mědi. Nevšímala si bolesti v lokti a otočila se ke zvědovi. Stál se štítem v ruce, klidný.

Za Vin cosi zapraskalo. Vykřikla, protože její cínem zbystřený sluch reagoval na náhlý zvuk nepřiměřeně. Zapomněla už na clonaře. Stál opodál a v rukou držel dva kusy dřeva, které vydávaly velmi ostrý zvuk, jak jimi o sebe bušil. Záměrně.

Samou podstatou allomancie je totiž pohyb a reakce na něj, akce a její následky. Cín člověku zbystří zrak, takže vidí v mlze, což mu dává výhodu před vrahy. Díky cínu má však zároveň velmi citlivý sluch. Clonař znovu zvedl dřeva. Vin zabručela, přitáhla si hrst mincí z dlažby a potom je hodila po clonaři. Jenže zvěd je přitáhl k sobě. Zasáhly jeho štít a odskočily. Jakmile se rozletěly do vzduchu, Vin opatrně na jednu zatlačila, aby spadla za něho. Muž dal štít dolů. O tom, že Vin manipuluje ještě s jednou mincí, nevěděl. Vin zatáhla a mrštila jedinou minci přímo proti sobě – a rovnou zvědovi do zad. Aniž by vydal jediný zvuk, padl k zemi.

Čtyři.

Bylo ticho. Rváči, kteří běželi k ní, se zastavili a clonař odložil tyče. Neměli mincíře ani zvěda – nikoho, kdo by mohl tlačit a tahat za kovy – a Vin stála uprostřed hromady mincí. Kdyby je použila, rváče brzy porazí. Stačilo by –

Vzduchem proletěla další mince. Ze střechy od Špeha. Vin zaklela a skrčila se. Mince ji však nezasáhla. Trefila přímo do čela clonaře s tyčí v ruce. Zavrávoral a upadl na zem. Byl mrtvý.

Cože? pomyslela si Vin, když se na něho dívala.

Rváči zaútočili, ale Vin se zamračila a ustupovala. *Proč zabíjet clonaře? Ten není nebezpečný.*

Ledaže…

Vin uhasila měď a spálila bronz. Umožnilo jí to sledovat, jestli někdo v okolí používá allomancii. Necítila, že by rváči pálili cín s olovem. To znamená, že byli stále zacloněni.

Měď pálí někdo jiný.

Najednou to do sebe všechno začalo zapadat. Začalo dávat smysl, proč skupina napadla Mistborna. A proč Špeh zabil clonaře.

Vin je v opravdovém nebezpečí.

Musí se rychle rozhodnout. Udělala to instinktivně. Vyrostla na ulici a instinkty měla dobré. Lepší než logiku.

„OreSeure!“ vykřikla. „Utíkej do paláce!“

To bylo samozřejmě smluvené heslo. Vin vyskočila, rváčů si nevšímala, v postranní uličce se objevil její sluha. Něco vytáhl z opasku a hodil to po Vin. Malou skleněnou lahvičku, v jakých

allomanti přechovávají kovy. Vin si lahvičku rychle přitáhla. Kousek od ní se začal zvedat jeden z mincířů, který až dosud dělal mrtvého.

Vin se otočila a jedním rychlým hltem spolkla obsah. Byl to jen jediný kov. Kulička atia. Netroufla si riskovat a nosit ho u sebe. Nemohla si dovolit, aby jí ho někdo v boji sebral. Tuto noc požádala OreSeura, aby zůstal nablízku a v případě potřeby jí lahvičku dal.

„Mincíř“ vytáhl z opasku skleněnou dýku a před rváči, kteří se drželi těsně za ním, na Vin zaútočil. Vin se na okamžik zastavila – litovala svého rozhodnutí, bylo však nevyhnutelné.

Muži mezi sebou skrývali Mistborna. Mistborna jako Vin, člověka, který může pálit všech deset kovů. Mistborna, který čekal na pravou chvíli, aby mohl zaútočit, až bude nepřipravená.

Mohl mít atium a s člověkem, který má atium, se dá bojovat jen jedním způsobem. Je to rozhodující allomantický kov, který může použít jedině Mistborn. Zpravidla rozhodne o výsledku bitvy. Každá kulička atia byla celým jměním – k čemu by jí ale bylo jmění, kdyby zemřela?

Spálila atium.

Všechno se kolem ní najednou změnilo. Všechny pohybující se objekty – okenice na oknech, létající popel, útočící rváči, dokonce i víry mlhy – kolem sebe najednou měly stín. Stín, který jde o zlomek vteřiny před svým originálem. Vin tak mohla vidět dopředu – co se stane v nejbližším zlomku vteřiny.

Imunní vůči atiu byl pouze Mistborn. Kolem něho se totiž nevytvořil jediný atiový stín, ale celé desítky – to byla známka toho, že i on pálí atium. Na okamžik se zastavil. Vin kolem sebe měla také desítky matoucích atiových stínů. Viděla do budoucnosti a dokázala odhadnout, co soupeř provede. Soupeř to však věděl také, a proto udělal na poslední chvíli něco jiného. Bylo to jako obraz v zrcadle. Stáli tváří v tvář proti sobě a počet možností hraničil s nekonečnem. Žádný z nich nebyl ve výhodě.

I když se Mistborn zastavil, čtyři rváči pokračovali v útoku, protože nevěděli, že Vin pálí atium. Vin se otočila a stála vedle těla clonaře. Nohou vykopla do vzduchu jeho tyče.

Přiblížil se k ní rváč. Atiový stín jeho hole prošel Vin tělem. Sehnula se a hůl jí proletěla nad hlavou. S atiem to bylo jednoduché. Chytila ve vzduchu jednu z clonařových tyčí a hodila ji

rváči na krk. Otočila se, popadla druhou tyč, otočila se zpátky a zlomila mu ji o hlavu. Rváč zachroptěl a upadl a Vin se znovu otočila a vyhýbala se dalším holím.

Polámala clonařovy tyče o hlavu dalšímu rváči. Pod úderem se rozechvěly a vydaly vibrující tón.

Rváč upadl a přestal se hýbat. Vin vykopla jeho hůl vysoko do vzduchu, upustila polámané clonařovy tyče a hůl v letu chytila. Otočila se, ohnula ji a namířila oba její konce proti dvěma rváčům současně – a jedním plynulým pohybem jim je vymrštila do obličeje.

Když oba padli, skrčila se, jednou rukou stále držela hůl a druhou se opírala o mokré dlažební kostky. Mistborn se držel stranou a Vin viděla v jeho očích nejistotu. Síla neznamená nutně schopnost a jeho dvě výhody – překvapení a atium – přišly nazmar.

Otočil se a přitáhl si ze země pár mincí. Neposlal je proti Vin, ale proti OreSeurovi, který ještě stál na kraji uličky. Mistborn patrně doufal, že odvrátí pozornost Vin k jejímu sluhovi a mezitím uteče.

Mýlil se.

Vin ignorovala mince a vrhla se dopředu. Přestože OreSeur vykřikl bolestí, když se mu desítky mincí zavrtaly do těla, mrštila Vin holí Mistbornovi po hlavě. Jakmile však pustila hůl z ruky, její atiový stín všechno prozradil.

Mistborn se skrčil a ráně se vyhnul. Ovšem odvedlo to jeho pozornost od Vin a ta se zatím schovala. Musí zaútočit rychle. Kulička atia, kterou spolkla, byla velmi malá. Rychle ji spotřebuje. A jakmile jí atium dojde, bude vydaná Mistbornovi na milost. A ten –

Její vyděšený soupeř zvedl dýku. V tu chvíli mu došlo atium.

Vinin instinkt okamžitě zareagoval. Ohnala se po soupeři pěstí. Zvedl ruku, aby ji zastavil, Vin však viděla dopředu její stín a změnila směr pohybu. Zasáhla ho přímo do obličeje. Potom hbitými prsty popadla jeho dýku, ještě než mu vypadla z ruky, postavila se proti němu a vrazila mu dýku do krku.

Tiše padl na zem.

Vin stála a těžce oddychovala. Kolem ní ležela skupina vrahů, mrtvá. Na chvíli ji přepadl pocit obrovské síly. S atiem je neporazitelná. Uhne před každou ránou, zabije každého nepřítele.

Atium jí ovšem došlo.

A najednou bylo všechno jiné. Znovu cítila bolest v boku. Bude mít obrovské modřiny. Možná i zlomená žebra.

Ale zvítězila. O vlásek, ale přece. Co by se stalo, kdyby prohrála? Kdyby nebyla dost hbitá a opatrná?

Elend by zemřel.

Vin vzdychla a zvedla hlavu. *On* tam ještě stál a díval se na ni ze střechy. Přestože se během minulého týdne snad desetkrát honili, nepodařilo se jí ho chytit. Jednou ho ale zažene do kouta.

Ovšem dnes ne. Už na to nemá sílu. Upřímně řečeno, měla trochu strach, aby ji neporazil. *Ale…* pomyslela si, *zachránil mi život. Nepřežila bych, kdybych se k tomu schovanému Mistbornovi dostala moc blízko. Stačila chvilka, co pálil atium a já jsem o tom nevěděla, a skončila bych s dýkou v břiše.*

Špeh tam ještě chvíli stál – jako obvykle zahalený vířící mlhou. Potom se otočil a vrhl se do tmy. Vin ho nechala jít. Musí se podívat na OreSeura.

Klopýtala k němu a potom se zastavila. Jeho blíže nepopsatelné tělo – ve služebnických kalhotách a košili – bylo skrz naskrz provrtané mincemi a z několika ran mu crčela krev.

Podíval se na ni. „Co je?“ zeptal se.

„Překvapila mě ta krev.“

OreSeur se ušklíbl. „Asi jste ani nečekala, že ucítím nějakou bolest.“

Vin otevřela pusu, ale nic neřekla. Vlastně ani nechtěla. Potom sebrala odvahu. *Kdo dal téhleté* věci *právo mě trestat?*

OreSeur se však přesto osvědčil. „Děkuju za podání té lahvičky,“ řekla.

„Byla to moje povinnost, paní,“ odpověděl OreSeur a přitom mručel, jak se snažil posouvat polámané tělo uličkou. „Pan Kelsier mi dal vaši ochranu za úkol. Jako vždycky jednám podle smlouvy.“

No jo, ta všemocná smlouva. „Můžeš jít?“

„Dá to dost práce, paní. Ty mince mi polámaly kosti, budu potřebovat nové tělo. Třeba jednoho z těch vrahů, ne?“

Vin se zamračila. Ohlédla se na mrtvé muže a zvedl se jí při tom ošklivém pohledu žaludek. Ona je zabila, osm mužů, s tou krutou efektivitou, kterou v ní Kelsier vypěstoval.

Takováhle jsem, pomyslela si. *Zabiják, zrovna jako oni.* Jenže tak to muselo být. Někdo musí Elenda chránit.

Představila si však, jak OreSeur jednoho z nich pozře – stráví tělo a svými zvláštními schopnostmi, které má jen kandra, znovuvytvoří tkáně, svaly, kůži a orgány. Z toho se jí zvedal žaludek. Odvrátila pohled stranou a viděla v OreSeurových očích výčitku. Oba věděli, co si o tom, že OreSeur pojídá lidská těla, myslí. A oba věděli, co si OreSeur myslí o její předpojatosti.

„Ne," řekla Vin. „Tahle těla nepoužijeme."

„Tak mi ale budete muset najít jiné," řekl OreSeur. „Podle smlouvy mě nikdo nesmí nutit zabít člověka."

Vin se znovu zvedl žaludek. *Něco vymyslím,* pomyslela si. Současné tělo měl po vrahovi. Vzal si ho po popravě. Vin se stále bála, aby ho někdo ve městě nepoznal.

„Dostaneš se zpátky do paláce?" zeptala se Vin.

„Dostanu, ale bude to trvat dlouho," odpověděl OreSeur.

Vin přikývla, nechala ho být a vrátila se k mrtvým nepřátelům. Měla takový zvláštní pocit, že dnešní noc přinese obrat v osudech Centrální dominancie.

Straffovi vrazi nadělali víc škody, než si mysleli. Ta kulička atia byla její poslední. Až ji příště napadne Mistborn, bude proti němu bezbranná.

A pravděpodobně zemře tak snadno jako ten Mistborn dnes.

Mí bratři nedbají na ostatní fakta. Nedokáží si dát do souvislosti další podivné věci, které se dějí. Jsou hluší k mým námitkám a slepí k mým pozorováním.

3

Elend s povzdechem upustil pero na stůl. Potom se opřel a třel si čelo.

Uvědomoval si, že ví o politické teorii tolik, co každý druhý člověk. Určitě četl víc o ekonomii a hodně studoval o vládách a vedl víc politických debat než kdokoli jiný, koho zná. Pochopil všechny možné teorie o tom, jak zformovat národ, aby byl stabilní a silný, a snažil se je aplikovat na své nové království.

Jen si neuvědomil, jak neuvěřitelně frustrující budou parlamentní debaty.

Vstal a došel si pro vychlazené víno. Zastavil se však a vyhlédl ven balkonovými dveřmi. V dálce se mlhou prodírala záře. Tábor otcovy armády. Odložil víno. Byl už vyčerpaný a alkohol mu nepomůže. *Nemůžu usnout, dokud tohle nedodělám!* pomyslel si a donutil se vrátit na své místo. Shromáždění se sejde už brzy a on potřebuje mít ten návrh ještě dnes večer hotový.

Vzal do ruky list papíru a díval se na něj. Rukopis se dokonce i jemu zdál příliš stěsnaný a stránka se hemžila přeškrtanými řádky a poznámkami – důkazy jeho nejistoty. O tom, že se blíží armáda, věděli už celé týdny a Shromáždění se stále nemohlo dohodnout, co dál.

Někteří jeho členové chtěli navrhnout mírovou dohodu, jiní chtěli město bez boje vydat, další by bez zaváhání zaútočili. Elend

se obával, že alternativa vzdát se bez boje má nejvíc stoupenců. Proto tolik spěchal s návrhem. Pokud by prošel, získal by tím čas. Jako král má právo s cizím diktátorem jednat přednostně. Jeho návrh by znemožnil Shromáždění podniknout jakékoli unáhlené kroky, dokud by se s otcem osobně nesetkal.

Elend znovu vzdychl a položil papír. Shromáždění tvoří jenom čtyřiadvacet mužů, ale docílit u nich dohody dá větší práci, než vyřešit to, o čem se dohadují. Elend se otočil a podíval se přes lampu na stole otevřenými balkonovými dveřmi k hořícím ohňům. Nad sebou slyšel na střeše kroky – Vin chodí po svých pravidelných nočních obchůzkách.

Usmál se, ani pomyšlení na Vin mu však nemohlo spravit náladu. *Ta skupina vrahů, s níž dnes bojovala. Mohl bych to nějak využít?* Možná kdyby se o tom útoku veřejně zmínil, připomněl by Shromáždění, jak Straff Venture pohrdá životem. Možná by byli méně ochotní mu město vydat bez boje. Jenže… Mohli by zároveň dostat strach, že Straff Venture pošle vrahy i na ně, a tím spíš se chtít vzdát.

Někdy Elend pochyboval, jestli neměl nakonec Pán Vládce pravdu. Ne v tom, jak utiskoval lidi, to ne, ale v tom, že si nechal v rukou všechnu moc sám. Finální říše byla velmi stabilní. Trvala tisíc let, přestála povstání a udržela si rozhodující místo ve světě.

Jenže Pán Vládce byl nesmrtelný, pomyslel si Elend. *To je velká výhoda, kterou já určitě mít nebudu.*

Shromáždění mu však připadalo jako lepší eventualita. Když dá lidem parlament se zákonodárnou mocí, vytvoří stabilní vládu. Lidé budou mít krále – muže, který zajistí kontinuitu, symbol jednoty. Budou mít v čele muže, kterého nebude svazovat potupná potřeba být znovu zvolen. Budou však mít i Shromáždění – radu složenou ze svých lidí, která bude hájit jejich zájmy.

Teoreticky to všechno vypadalo nádherně. Za předpokladu, že to vydrží příštích pár měsíců.

Elend si protřel oči, namočil pero a začal psát dolů na konec papíru nové poznámky.

* * *

Pán Vádce byl mrtvý.

Ještě po roce to Vin někdy připadalo nepochopitelné. Pán Vládce byl… vším. Pánem a Bohem, zákonodárcem a absolutní autoritou. Byl věčný a absolutní – a teď je mrtvý.

Vin ho zabila.

Pravda samozřejmě nebyla tak okázalá jako historky. Nebyla za tím ani heroická síla, ani mystické schopnosti. Prostě přišla na trik, jehož pomocí předstíral nesmrtelnost, a šťastnou náhodou – opravdu skoro náhodou – využila jeho slabé stránky. Bylo to prostě štěstí.

Vin vzdychla. Modřiny ji bolely, to druhé utrpení však bylo horší. Seděla na střeše paláce – bývalé tvrze Venture – těsně nad Elendovým balkonem. Možná si svou pověst ani nezasloužila, ale pomáhalo jí to Elenda chránit. Všude po celém území bývalé Finální říše se bily desítky válečníků, ale žádný z nich se neodvážil na Luthadel.

Až do dneška.

Za městem vzplály ohně. Straff se brzy dozví, že jeho vrahové jsou po smrti. Co bude následovat? Útok na město? Ham s Clubsem varují, že Luthadel se proti útoku neubrání. Straff to určitě ví.

V tuto chvíli je ale Elend v bezpečí. Vin je dobrá ochránkyně – umí najít a zneškodnit vrahy. Neuplynul měsíc, aby nepřistihla někoho, kdo se snažil proklouznout do paláce. Většinou to byli jen špioni a málokdo z nich byl allomant. Jenže ocelový nůž obyčejného člověka by Elendovi ublížil úplně stejně jako skleněný nůž allomanta.

To nesmí dopustit. Ať se stane cokoli a stojí to jakékoli oběti, Elend *musí* zůstat naživu.

Najednou znepokojeně nahlédla střešním oknem do jeho pokoje. Elend seděl za stolem a psal nějaký nový návrh. Za dobu, co byl králem, se nijak nezměnil. Byl o čtyři roky starší než ona – bylo mu sotva přes dvacet – a věnoval se velmi studiu, ale málo svému zevnějšku. Sotva se učesal, když měl jít na nějakou důležitou schůzku, a měl zvláštní talent vypadat i v šatech šitých na míru tak nějak neupraveně.

Byl to asi nejlepší člověk, jakého kdy znala. Poctivý, odhodlaný, chytrý a starostlivý. To ji někdy udivovalo víc než skutečnost, že ona zabila Pána Vládce.

Zvedla hlavu a ohlédla se za ohni. Potom se rozhlédla na obě strany. Špeh už se nevrátil. Za takovýchhle nocí ji často

provokoval, chodil až nebezpečně blízko k Elendovu pokoji a potom najednou zmizel ve tmě.

Jistě, kdyby chtěl Elenda zabít, tak to mohl udělat, když jsem já bojovala s těmi vrahy…

Zneklidňovalo ji to. Nemohla mít Elenda stále na očích. Považlivě často zůstával zcela bez ochrany.

Jistě, Elend měl i jiné ochránce a někteří z nich byli dokonce allomanti. Byli ale stejně slabí jako ona. Ti dnešní vrazi byli nejnebezpečnější, jaké kdy potkala. Zachvěla se při pomyšlení na Mistborna, který se mezi nimi schovával. Nebyl nikterak dobrý, ale měl atium a to stačilo.

Kolem stále vířila mlha. Přítomnost armády za hradbami naháněla strach. Okolní páni stabilizovali svou moc ve svých královstvích a pomýšleli na expanzi. I kdyby Luthadel obstál proti Straffovi, přijde někdo jiný.

Vin tiše zavřela oči a spálila bronz. Stále čekala, že Špeh – nebo nějaký jiný allomant – přijde a zaútočí na Elenda ve chvíli, kdy si všichni budou myslet, že nejhorší dnes už bylo zažehnáno. Většina Mistbornů považovala bronz za relativně zbytečný kov, protože bylo možné jeho účinek zrušit. Mistborn může pálit měď, a maskovat tím allomantické působení – nemluvě o tom, že se tím chrání proti působení jiných allomantů. Většina Mistbornů pokládala za nerozumné nemít kolem sebe trvale měděnou clonu.

A přesto… Vin měla schopnost touto clonou proniknout.

Měděnou clonu není vidět. Není hmatatelná. Je to prostě jakýsi oblak ovzduší, v němž mohou allomanti pálit kovy, a ostatní allomanti, kteří pálí bronz, aby to cítili, je přesto neodhalí. Vin ovšem allomancii cítila i přes měděnou clonu. Ačkoli si sama nebyla jistá proč. Měděnou clonou nedokázal proniknout ani Kelsier, a to byl nejmocnější allomant, jakého kdy znala.

Dnes však nic necítila.

Povzdechla si a otevřela oči. Tahle schopnost, kterou se lišila od ostatních allomantů, byla podivná, ale nebyla výjimečná. Marsh ji ubezpečil, že přes měděnou clonu vidí i inkvizitoři a že přes ni viděl i Pán Vládce. Ale… proč zrovna ona? Proč zrovna Vin, která allomancii praktikuje sotva dva roky?

A to nebylo všechno. Živě si vzpomínala na to ráno, kdy bojovala s Pánem Vládcem. Stalo se něco, o čem nikomu neřekla – možná ze strachu, že to, co se o ní říká, je vlastně pravda. Nějak

čerpala sílu z mlhy a ta v ní podněcovala allomancii ještě víc než kovy.

Nakonec porazila Pána Vládce jedině díky téhle síle, kterou čerpala z mlh. Ráda nalhávala sama sobě, že to bylo prostě jenom štěstí, že odhalila jeho trik. Jenže… bylo v tom ještě něco jiného. Tu noc udělala ještě něco a to se jí už nikdy nepodařilo zopakovat.

Vin zavrtěla hlavou. Tolika věcem nerozumějí a není to zdaleka jen allomancie. Ona i všichni ostatní vůdci Elendova království se snaží ze všech sil, ale bez Kelsiera si Vin připadala jako slepá. Plány, úspěch a dokonce i cíle jí připadaly jako kdesi daleko v mlze, beztvaré a neurčité.

Neměl jsi nás opouštět, Kelle, pomyslela si. *Vysvobodil jsi nás – ale neměl jsi u toho umřít.* Kelsier, ten, který přežil Hathsin, muž, který vymyslel a uskutečnil svržení Finální říše. Vin ho znala, trénoval ji v allomancii. Byla to legenda, hrdina, ale i člověk, nedokonalý, s lidskými vadami. Bylo snadné pro skaaty, že ho začali uctívat a že potom obvinili Elenda a ostatní ze situace, kterou vytvořil Kelsier.

Vždycky při tom pomyšlení zahořkla. Možná to bylo tím pocitem opuštění, nebo to snad bylo jen to nepříjemné vědomí, že Kelsier – stejně jako ona – nedostál své pověsti.

Vzdychla, zavřela oči a stále pálila bronz. Večerní zápas ji velmi vyčerpal a začínala se bát hodin, které ještě musí strávit na stráži. Bylo by těžké zůstat vzhůru, když –

Něco ucítila.

Otevřela oči dokořán a spálila cín. Otočila se a shrbila se u okraje střechy, aby zůstala skrytá. Někdo tam byl. Pálil kovy. Cítila slabé impulsy z bronzu, jako by někdo tiše bubnoval do malého bubínku. Byly skryté za měděnou clonou. Ten člověk – kdoví, kdo to byl – si myslí, že je v ní chráněný.

Vin zatím neřekla živé duši o této své schopnosti – kromě Elenda a Marshe. Ti jediní o tom věděli.

Plížila se dopředu, do rukou a nohou ji studil měděný rám. Snažila se rozeznat směr, odkud impulsy přicházejí. Bylo na nich něco zvláštního. Nedařilo se jí rozeznat, jaké kovy soupeř pálí. Že by to byly rychlé impulsy cínu s olovem? Nebo je to rytmus železa? Připadaly jí takové neurčité, jako když bublá husté bahno.

Přicházely zblízka… Ze střechy…

Těsně před ní.

Vin strnula a skrčila se. Noční víry kolem ní vytvářely mlžnou stěnu. Kde je? Smysly se v ní hádaly navzájem – bronz jí oznamoval, že je něco přímo před ní, ale oči s tím odmítaly souhlasit.

Podívala se do temné mlhy a jen tak pro jistotu zvedla hlavu a potom vstala. *To je poprvé, co mě bronz klame*, pomyslela si a zamračila se.

Potom to spatřila.

Bylo to něco v mlze, něco z mlhy. Ta postava stála kousek před ní a byla těžko vidět, protože to byla vlastně jen taková silueta v mlze. Vin zalapala po dechu a udělala krok dozadu.

Postava stála na místě. Nedalo se o ní mnoho usuzovat. Rysy měla mlhavé a nezřetelné, zastřené chaotickým vířením mlhy. Kdyby to nebylo tak stálé, snadno by to přehlédla – bylo to, jako když se mraky uskupí tak, že vám připomínají nějaké zvíře.

Ale tohle bylo stálé. Každý nový mlhavý vír jen zdůrazňoval obrysy té postavy a dlouhou hlavu. Chaotické, ale přesto stálé. Připomínalo to člověka, ale nebylo to tak hmotné. Vypadalo to… působilo to… zlověstně.

Postava udělala krok dopředu.

Vin okamžitě zareagovala, vyhodila hrst mincí a zatlačila na ně. Proletěly mlhou a nechaly za sebou stopy. Prošly skrz mlhavou postavu.

Postava ještě chvíli stála. A potom najednou zmizela, prostě se rozplynula v mlhavých vírech.

* * *

Elend dopsal poslední řádek se vší elegancí, i když věděl, že mu to stejně bude muset písař přepsat. Přesto byl ale hrdý, měl pocit, že dal dohromady argumenty, které nakonec přesvědčí Shromáždění, že není možné se Straffovi prostě jen tak vzdát.

Podíval se na hromadu papírů na stole. Nahoře ležel nevinně vypadající žlutý dopis, ještě složený, navrchu se zlomenou voskovou pečetí. Byl krátký. Elend ho dokázal odříkat zpaměti.

Synu,

věřím, že ti bylo potěšením dohlédnout na záležitosti domu Venture v Luthadelu. Já jsem zajistil Severní dominancii a

brzy se vrátím do naší tvrze v Luthadelu. Po mém příjezdu mi předáš správu města.

král Straff Venture

Ze všech válečníků a tyranů, kteří po smrti Pána Vládce ohrožovali Finální říši, byl Straff nejnebezpečnější. Elend to věděl nejlépe ze všech. Otec byl pravý imperiální šlechtic. Na život se díval jako na souboj mezi šlechtou, souboj o nejlepší pověst. Uměl tu hru hrát velmi dobře a dům Venture se stal před pádem Finální říše nejsilnějším šlechtickým domem.

Elendův otec nespatřoval ve smrti Pána Vládce ani tragédii, ani vítězství. Byla to prostě příležitost. To, že se Straffův údajně neschopný a slabošský syn prohlásil králem Centrální dominancie, pro něj bylo zábavné, ale výhodné.

Elend zavrtěl hlavou a vrátil se k návrhu. *Ještě párkrát projít, trochu vylepšit a potom se půjdu na chvilku vyspat. Jenom –*

Těsně za ním dopadla na zem střešním oknem oblečená postava. Elend zvedl obočí a podíval se směrem k ní. „Víš, že nenechávám balkonové dveře otevřené jen tak náhodou, Vin? Mohla bys přijít jimi, kdybys chtěla.“

„Já vím,“ odpověděla Vin. S allomanticky nepřirozenou lehkostí přešla místnost. Podívala se pod postel a potom otevřela dveře do komory. Uskočila s hbitostí číhajícího zvířete, ale uvnitř nebylo nic, co by se jí mohlo nějak nelíbit, proto nakonec nahlédla do zbytku Elendových místností.

Elend ji láskyplně sledoval. Nějaký čas mu trvalo, než si na Vininu jedinečnost zvykl. Škádlíval ji, že je přehnaně opatrná, a ona mu na to odpovídala, že opatrnosti není nikdy dost. Nicméně téměř pokaždé, když přišla do jeho pokoje, se podívala pod postel a do přilehlých místnůstek. Někdy se držela zpátky, ale Elend si vždycky všiml, jak se nedůvěřivě ohlíží po případných úkrytech.

Mnohem klidnější bývala, když neměla konkrétní důvod se o jeho bezpečnost obávat. Elend sotva začínal chápat, že za tváří, kterou původně znal jako Valette Renouxovou, se skrývá velmi složitá osoba. Zamiloval se do ní jako do šlechtičny a netušil, že se v ní zároveň skrývá neklidný a tajnůstkářský Mistborn. Ještě teď mu někdy připadalo těžké chápat obě tyto její protichůdné stránky zároveň.

Vin zavřela dveře a potom se na chvilku zastavila a sledovala ho svýma kulatýma tmavýma očima. Elend se usmíval. I přes ty její zvláštnosti – nebo možná právě pro ně – tuto útlou ženu s odhodlaným pohledem v očích a upřímnou povahou miloval. Byla jiná než všichni lidé, které znal – prostá, ale upřímná, krásná a bystrá.

Někdy ho však znepokojovala.

„Vin?“ oslovil ji a vstal.

„Viděl jsi dnes něco divného?“

Elend se zarazil. „Kromě tebe?“

Zamračila se a přešla kolem něho. Elend sledoval její drobnou postavu v černých kalhotách a pánské košili pod volnými cípy mistpláště. Přes hlavu měla kapuci a jako obvykle našlapovala velmi pružně – což byl nevědomý důsledek toho, že pálila cín s olovem.

No tak se soustřeď! poroučel si. *Vždyť už skoro spíš!* „Vin? Co se děje?“

Ohlédla se směrem k balkonu. „Je tu zase ten Mistborn, ten Špeh.“

„Víš to jistě?“

Vin přikývla. „Ale… Myslím, že na tebe dnes nepůjde.“

Elend se zamračil. Dveře na balkon byly stále otevřené a do místnosti jimi proudily mlžné víry, plazily se po zemi a potom se vytrácely. Za dveřmi byla… temnota. Chaos.

Je to jen mlha, říkal si. *Obyčejná vodní pára. Není se čeho bát.* „Proč myslíš, že na mě dnes nepůjde?“

Vin pokrčila rameny. „Prostě mám ten pocit.“

Takhle odpovídala často. Vyrostla na ulici a instinktům důvěřovala. Elend kupodivu také. Sledoval ji a viděl na ní nejistotu. Dnes večer ji znepokojilo ještě něco jiného. Pohlédl jí do očí a chvíli se do nich díval, než odvrátila pohled jinam.

„Co se děje?“ zeptal se.

„Viděla jsem… něco divnýho,“ řekla. „Nebo teda myslím, že jsem to viděla. Něco v mlze, jako kdyby to byla postava z kouře. Cítila jsem to, allomanticky. Ale potom to zmizelo.“

Elend se zamračil ještě víc. Došel k ní a objal ji. „Vin, je toho na tebe moc. Nemůžeš celé noci slídit po městě a potom být celé dny vzhůru. I allomanti musí někdy spát.“

Tiše přikývla. V jeho náruči mu nepřipadala jako ten udatný bojovník, který zabil Pána Vládce. Připadala mu jako unavená dívka, kterou už všechno zmáhá a která se cítí zrovna tak jako on.

Zůstala v jeho objetí. Chvíli stála trochu strnule, jako by čekala, že jí ublíží – to byl ještě pozůstatek z doby, kdy nechápala, že se lidé mohou navzájem dotýkat z lásky, a ne ze zloby. Potom se však uvolnila. Elend byl jeden z mála, u nichž toho byla schopná. Když se ho držela, tiskla se k němu se zoufalstvím, které hraničilo až s hrůzou. I přes své obrovské allomantické schopnosti byla Vin až hrozivě zranitelná. Elenda evidentně potřebovala. A to ho naplňovalo pocitem štěstí.

Někdy i zoufalství. Ale šťastného zoufalství. S Vin už nemluvili o jeho návrhu na sňatek ani o jejím odmítnutí, i když o tom Elend často přemýšlel.

Ženy jsou už tak těžko pochopitelné a já jsem si ještě musel vybrat tu nejzvláštnější z nich. Přesto si ale nemohl skutečně stěžovat. Měla ho ráda. A on si s jejími zvláštnostmi dovedl poradit.

Vin si povzdechla a podívala se na něho a nakonec se uvolnila, když se k ní sklonil a políbil ji. Dlouho tak zůstali. Potom mu položila hlavu na rameno. „Máme ještě jeden problém," řekla tiše. „Dnes jsem spotřebovala poslední atium."

„Když jsi bojovala s těmi vrahy?"

Vin přikývla.

„No, věděli jsme, že k tomu nakonec dojde. Zásoby nám nemohly vydržet věčně."

„Zásoby?" zeptala se Vin. „Kelsier mi nechal šest kuliček."

Elend vzdychl a potom ji pevně sevřel. Jeho nová vláda předpokládala, že zdědí zásoby atia po Pánu Vládci – údajný poklad nevyčíslitelné hodnoty. Kelsier s tím počítal a zemřel s tímto očekáváním. Jenže se vyskytl problém – nikdo ty zásoby atia nenašel. Našli jen něco málo – atium na náramky, které Pánu vládci sloužily jako feruchemická zásobárna jeho mládí. To však museli vyměnit za potraviny pro obyvatele města, takže jim atia zbylo opravdu velmi málo. Zdaleka ne tolik, kolik očekávali. Někde ve městě musí být mnohem větší zásoby než jen ty náramky.

„Budeme se muset bez něj nějak obejít," řekl Elend.

„Když tě ale napadne Mistborn, nebudu ho moct zabít."

„Jedině když bude mít atium," řekl Elend. „Je čím dál vzácnější. Pochybuji, že by ho ostatní králové měli moc."

Kelsier zničil hathsinské doly, jediné místo, kde se dalo atium těžit. Ale i tak, kdyby Vin *musela* bojovat s někým, kdo ho má…

Nemysli na to, říkal si. Musíš hledat dál. *Třeba se nám povede nějaké koupit. Nebo třeba najdeme tu zásobu Pána Vládce. Jestli nějaká existuje…*

Vin se na něho podívala. Viděl jí v očích obavy a věděl, že myslí na totéž. V danou chvíli se nedá mnoho dělat. Vin udělala, co mohla, aby jí atium vydrželo co nejdéle. Přesto, když udělala krok dozadu a pustila Elenda zpátky ke stolu, nemohl pochopit, kam se všechno to atium podělo. Lidé budou potřebovat jídlo na zimu.

Jenže tím, že by se atium prodalo, pomyslel si, *bychom dali ty nejnebezpečnější allomantické zbraně do rukou nepřátelům.* Ještě že ho Vin spotřebovala.

A znovu se dal do práce. Vin se mu podívala přes rameno a zastínila mu světlo. „Co to je?“ zeptala se.

„Návrh, který zablokuje Shromáždění, dokud nevyužiji svého práva prvního vyjednávání.“

„Zase?“ zeptala se, dala hlavu na stranu a zamžourala očima, jako by se snažila rozluštit jeho rukopis.

„Ten poslední Shromáždění zamítlo.“

Vin se zamračila. „Proč jim normálně neřekneš, že ho prostě musí přijmout? Ty jsi král.“

„Podívej se,“ řekl Elend, „tímhle toho dosáhnu taky. Já jsem jen jednotlivec, Vin, a možná nemám o nic lepší názor než kdokoli z ostatních. Když budeme na tom návrhu pracovat všichni, bude výsledek lepší, než když to udělá jeden člověk sám.“

Vin zavrtěla hlavou. „Je to moc kompromisní. Chybí tomu lokty. Měl by sis víc věřit.“

„To není věc důvěry. To je věc práva. Trvalo nám tisíc let, než jsme svrhli Pána Vládce – když to budu dělat stejně jako on, tak co jsme tím získali?“

Vin se otočila a podívala se mu do očí. „Pán Vládce byl tyran. Ty jsi dobrý člověk. *To* je ten rozdíl.“

Elend se usmál. „Ty si s tím hlavu neděláš, viď?“

Vin přikývla.

Elend se k ní naklonil a znovu ji políbil. „No, někdo to musí trochu zkomplikovat, nedá se nic dělat. Teď mi, prosím, uhni ze světla, abych mohl pokračovat.“

Ušklíbla se, ale vstala a odešla od stolu. Zůstal za ní slabý obláček parfému. Elend se zamračil. *Kdy se navoněla?* Všechno dělala tak rychle, že si toho ani nestačil všimnout.

Parfém – to byla další věc, která dělala Vin tak rozporuplnou osobností. Večer ho venku nepoužívala, voněla se jen pro Elenda. Ráda byla nenápadná, ale na vůně si potrpěla – zlobilo ji, když si nevšiml, že zkusila nový parfém. Byla sice podezíravá a přehnaně opatrná, ale svým přátelům až dogmaticky důvěřovala. Ven chodila v černém nebo šedém a snažila se skrývat – jenže Elend ji vídal na plesech před rokem a pro něho vypadala přirozeně v šatech.

Ty ovšem přestala nosit. Proč, to nikomu nevysvětlila.

Elend zavrtěl hlavou a vrátil se k práci. Vedle Vin je politika procházka růžovým sadem. Vin si položila ruce na stůl, dívala se, jak pracuje, a zívla.

„Měla by sis jít odpočinout," řekl a znovu namočil pero.

Vin se zarazila a potom přikývla. Svlékla si mistplášť, zahalila se do něj a potom se stočila na koberečku u stolu.

Elend se zarazil. „Já jsem nemyslel *tady,* Vin," řekl pobaveně.

„Někde venku je Mistborn," řekla unaveně tlumeným hlasem. „Já tě tu samotnýho nenechám." Zachumlala se do pláště a Elend si všiml, jak se jí na moment zkroutila tvář bolestí. Bylo vidět, že si šetří levý bok.

Většinou mu neříkala podrobnosti o svých bojích. Nechtěla mu přidělávat starosti. Nebylo by to nic platné.

Elend zapudil starosti a vrátil se k práci. Byl už téměř hotov – jen všechno ještě znovu přečíst a –

Ozvalo se zaklepání na dveře.

Elend se polekaně otočil. Ve dveřích se o vteřinu později objevila Hamova hlava.

„Hame?" podivil se Elend. „Ty jsi ještě vzhůru?"

„Bohužel," odpověděl Ham a vešel.

„Mardra tě jednou zabije, když budeš pracovat takhle pozdě do večera," řekl Elend a odložil pero. I když si mohl stěžovat na lecjaké Vininy podivné zvyklosti, být vzhůru dlouho do noci měli společné.

Ham jen obrátil oči v sloup. Stále nosil svou obvyklou vestu a kalhoty. Byl kapitánem Elendovy stráže, ale vymínil si, že nebude muset nosit uniformu. Vin zamžourala, když Ham vešel, a znovu zavřela oči.

„A čemu vděčím za návštěvu?“ zeptal se Elend.

„Myslel jsem, že tě bude zajímat, kdo byli ti vrazi, co se pokoušeli zabít Vin. Identifikovali jsme je.“

Elend přikývl. „Nejspíš někdo, koho znám.“ Většina allomantů byli šlechtici a Elend všechny Straffovy allomanty znal.

„No, pochybuju,“ odpověděl Ham. „Tihle byli ze západu.“

Elend se zarazil, zamračil se a Vin sebou trhla. „Víš to jistě?“

Ham přikývl. „Vypadá dost nepravděpodobně, že by je sem poslal tvůj otec – pokud teda nenaverboval armádu ve Fadrexu. Byli z domů Gardre a Conrad.“

Elend se opřel. Otec měl sídlo v Urteau. To bylo rodové panství Venturů. Fadrex byl na druhém konci říše, několik měsíců cesty odtamtud. Pravděpodobnost, že otec získal allomanty ze západu, byla mizivá.

„Slyšel jsi o Ashweatheru Cettovi?“ zeptal se Ham.

Elend přikývl. „Prohlásil se králem Západní dominancie. Moc o něm ale nevím.“

Vin se posadila a zamračila se. „Myslíš, že je poslal on?“

Ham přikývl. „Nejspíš čekali na příležitost, jak se dostat do města. V branách bylo tenhle týden rušno, tak se jim to asi povedlo. Takže s příchodem Straffovy armády to asi nesouvisí. Byla to jen náhoda.“

Elend se podíval na Vin. Setkali se očima a na jejím pohledu bylo vidět, že si tím není tak jistá. Elend však nebyl tak skeptický. Každému z uzurpátorů téhle země jde o to ho sesadit. Tak proč by o to nešlo Cettovi?

To je všechno kvůli tomu atiu, pomyslel si Elend zoufale. Zásoby Pána Vládce nenašel, jenže všichni si myslí, že je má a že je někde ukrývá.

„No, aspoň že je neposlal tvůj otec,“ řekl Ham, jako vždycky optimistický.

Elend zavrtěl hlavou. „V tom by mu nic nezabránilo, Hame. Věř mi.“

„Vždyť je to tvůj otec,“ namítl Ham nechápavě.

„Tohle Straffovi nevadí. On je neposlal jen proto, že si myslí, že za tu námahu nestojím. Ale když vydržíme, určitě je pošle.“

Ham zavrtěl hlavou. „Znám případy, že syn zabije otce, aby se dostal na jeho místo…, ale otec syna…, co by tím sledoval? Ty myslíš, že –“

„Hame?“ přerušil ho Elend.

„Hmm?“

„Víš, že rád diskutuji, ale teď opravdu nemám na filozofování čas.“

„Dobře, dobře,“ Ham se mdle usmál a vstal. „Měl bych jít stejně za Mardrou.“

Elend přikývl, poškrábal se na čele a vzal pero. „Hlavně sežeň partu, musíme se sejít, Hame. Potřebujeme prodiskutovat spojence. A přijít na něco hodně chytrého, jinak jsme odsouzeni k porážce.“

Ham se otočil a usmál se. „Říkáš to tak zoufale, Ele.“

Elend se na něho podíval. „Shromáždění je téměř k ničemu, na krk nám dýchá tucet válečníků s armádami, neuplyne měsíc, aby sem na mě někdo neposlal vrahy, a žena, kterou miluji, mě přivádí k šílenství.“

Vin se při jeho posledních slovech ušklíbla.

„A to je všechno?“ řekl Ham. „Jo? No tak to nakonec zase není tak špatný. Co kdyby tu před náma stál nesmrtelný Bůh se svou bandou všemocných inkvizitorů?“

Elend se zarazil a potom se rozesmál. „Dobrou noc, Hame,“ řekl a vrátil se ke psaní.

„Dobrou noc, Vaše Výsosti.“

Možná mají pravdu. Možná jsem skutečně blázen nebo ješita nebo prostě pitomec. Říkají mi Kwaan. Filozof, učenec, zrádce. Já jsem objevil Alendiho a já jsem ho poprvé prohlásil Hrdinou věků. Já jsem to všechno vlastně začal.

4

Na těle nebylo vidět žádné rány. Leželo tak, jak upadlo. Lidé z vesnice se báli na ně sahat. Ruce a nohy mělo podivně pokroucené a hlína rozhrabaná okolo svědčila o boji.

Sazed natáhl ruku a sáhl dlouhými prsty do hlíny. I když tady ve Východní dominancii obsahovala půda mnohem více jílu než na severu, byla přesto spíš černá než hnědá. I tady bývaly přeháňky popela. Půda bez popela, čistá a prohnojená, to byl luxus a ten byl vidět jen občas ve šlechtických zahradách s ornamentálními záhony. Zbytek světa se musel spokojit s obyčejnou nekultivovanou půdou.

„Říkáte, že když umíral, byl sám?“ zeptal se Sazed a otočil se k hloučku vesničanů stojícímu opodál.

Odpověděl opálený muž: „Jak jsem říkal, Mistře Terrismane. Prostě tady stál a kolem nikde nikdo. Najednou ztuhnul, upadl na zem a začal se svíjet. A potom – se najednou už nehýbal.“

Sazed se obrátil k tělu a prohlížel si pokroucené svaly a obličej strnulý v bolestné grimase. Měl s sebou svou měděnou zásobárnu informací z oblasti lékařství – kovový náramek na pravé paži. V mysli do něho sáhl a hledal v knihách, které namemoroval. Našel pár nemocí, které zabíjejí v křečích. Ale málokdy by na ně člověk zemřel tak náhle, to se stávalo výjimečně. Kdyby tu nebyly ještě

další okolnosti, Sazed by tomu mrtvému tělu tolik pozornosti nevěnoval.

„Prosím, opakujte mi ještě jednou, co jste viděli," požádal Sazed. Opálený muž v čele skupiny, Teur, poněkud zbledl. Ocitl se ve zvláštní pozici – jeho přirozená touha po slávě ho vedla k tomu, aby vypovídal, ale bál se nedůvěry svých pověrčivých kolegů.

„Prostě jsem šel okolo, Mistře Terrismane," začal. „Po cestě, asi tak dvacet metrů. Viděl jsem starýho Jeda, jak dělá na poli – von je to pracant, to jo. My si někdy dáme pauzu, když pán odejde, ale Jed, ten ne, ten maká a maká. Asi dělá proto, aby bylo co jíst v zimě, pán nepán."

Teur se odmlčel a podíval se stranou. „Já vím, co se říká, Mistře Terrismane, ale co jsem viděl, to jsem viděl. Bylo to ve dne, ale přitom byla mlha. Zarazilo mě to, protože já do mlhy nikdy nechodím, žena mi to odpřísáhne. Chtěl jsem se vrátit, ale potom vidím Jeda. Makal, jako by tu mlhu ani nevnímal.

Chtěl jsem na něj zavolat, ale než jsem to stačil udělat, tak… no, jak jsem říkal. Stál tam a potom najednou ztuhnul. Mlha se točila kolem něj a potom sebou najednou začal škubat a kroutit se, jako kdyby ho drželo něco hrozně silnýho a třáslo to s ním. Upadl na zem. A už nevstal."

Sazed se ještě vkleče obrátil zpátky k mrtvému tělu. Teur měl pověst vášnivého sběratele drbů. Ale přesto stav mrtvého těla jeho slova potvrzoval – nemluvě o Sazedových vlastních zkušenostech starých sotva pár týdnů.

Mlha za bílého dne.

Sazed vstal a otočil se k vesničanům. „Přineste mi, prosím vás, lopatu."

* * *

Vykopat hrob mu nikdo nepomohl. Bylo horko, přestože už se blížil podzim, a šlo to pomalu a ztěžka. Jílovitá půda kladla odpor, ale Sazed měl naštěstí ještě zásobu síly v náramku z cínu s olovem. Použil ji.

Potřeboval ji, protože nebyl zrovna atletický typ. Byl vysoký a měl dlouhé ruce a nohy, ale postavu měl spíš jako učenec a na sobě stále nosil pestrobarevné oblečení terrisského stevarda. Také chodil ostříhaný dohola na způsob, který mu byl vlastní přes čtyřicet let

jeho života. Teď už nenosil tolik šperků – nechtěl provokovat lupiče podél cest –, ale ušní boltce měl vytahané a propíchané mnoha dírkami po náušnicích.

Když načerpal sílu z kovového náramku, svaly se mu zvětšily a postavu měl najednou robustnější. I s novou silou však měl stevardský oblek samou skvrnu od potu a špíny, než dokopal hrob. Skutálel tělo do jámy a chvíli nad ním tiše stál. Ten člověk byl oddaný farmář.

Sazed prošel zásobárnu informací o náboženstvích. Hledal nějaké, které by se hodilo pro obřad. Začal s rejstříkem – jedním z mnoha, které vytvořil. Když našel vhodnou víru, uvolnil detailní informace o jejích praktikách. Vybavily se mu v mysli tak čerstvé, jako by se je právě naučil. Časem opět upadnou v zapomnění – ale vrátí je zpátky ještě dřív, než se to stačí stát. Takhle fungovali memoristé, kteří lidem shromažďovali a přechovávali obrovské množství informací.

Tentokrát vybral náboženství HaDah. Patřilo jižním národům a zaměřovalo se na zemědělce. Stejně jako ostatní náboženství, která Pán Vládce důsledně potíral, bylo i toto už přes tisíc let zapomenuté.

Podle pohřební ceremonie víry HaDah došel Sazed k nejbližšímu stromu – respektive ke křovině, která se v této lokalitě dala považovat za strom. Ulomil velkou větev – vesničané ho zvědavě pozorovali – a nesl ji zpátky ke hrobu. Zastavil se a zastrčil ji do špíny na dně vykopané díry k hlavě mrtvého. Potom se postavil a začal zahazovat jámu hlínou.

Vesničané ho nepřítomně sledovali. *Jsou tak sklíčení*, pomyslel si Sazed. Východní dominancie byla nejchaotičtější a nejméně stabilní ze všech pěti vnitřních dominancií. Všichni muži v této skupince byli už poměrně staří. Verbíři tady udělali kus práce. Otcové a manželé z vesnice jsou pravděpodobně mrtví někde na bitevním poli, které už dávno ztratilo význam.

Bylo těžké uvěřit, že může být něco ještě horší než útlak Pána Vládce. Sazed si říkal, že utrpení těchhle lidí jednou skončí, že jednou díky tomu, co on a ostatní udělali, i tihle lidé dojdou k prosperitě. Přesto ale viděl farmáře, kteří byli nuceni vybíjet se navzájem, viděl děti hladovět, protože jakýsi despota „zrekvíroval“ zásoby potravin pro celou vesnici. Viděl zloděje s klidným svědomím zabíjet, protože vojáci Pána Vládce už nehlídali kanály.

Viděl chaos, smrt, nenávist a nepořádek. A nemohl si pomoci, musel uznat, že díl viny na tom nese i on.

Dál zasypával díru. Dostalo se mu výchovy a vzdělání učence a domácího služebníka. Byl terrisský stevard – nejužitečnější, nejdražší a nejprestižnější ze služebníků v celé Finální říši. Teď to ale neznamenalo vůbec nic. Hrob ještě nikdy nekopal, i když se snažil ze všech sil a se vší důstojností. Když byl asi v polovině, kupodivu mu vesničané přišli na pomoc a házeli hlínu z hromady zpátky do hrobu.

Třeba ještě mají naději, pomyslel si Sazed a vděčně předal lopatu jednomu z nich. Když byli hotovi, vyčnívala špička větve stromu podle obřadu náboženství HaDah nad hrob.

„Proč jste to udělal?“ zeptal se Teur a kývl směrem k větvi.

Sazed se usmál. „To je náboženský obřad, hospodáři Teure. Když dovolíte, měla by ho doprovázet modlitba.“

„Modlitba? To je něco z Ministerstva?“

Sazed zavrtěl hlavou. „Kdepak, příteli. To je daleko starší obřad, z doby před Pánem Vládcem.“

Vesničané se na sebe podívali a mračili se. Teur si přejížděl po vráscité bradě. Když Sazed pronášel krátkou modlitbu, mlčeli. Když skončil, otočil se k nim. „Tomuhle náboženství se říkalo HaDah. Někteří z vašich předků ho asi vyznávali. Když budete někdo chtít, naučím vás, jak se praktikovalo.“

Shromážděný dav stál tiše. Nebyl veliký – asi tak dvacet lidí, většinou to byly ženy středního věku a pár starších mužů. Byl mezi nimi i jeden mladý muž s dřevěnou nohou. Sazeda překvapilo, že přežil tak dlouho na plantáži. Většina pánů invalidy zabíjela, aby neodčerpávali zásoby ostatním.

„Kdy se vrátí Pán Vládce?“ zeptala se jedna z žen.

„Pán Vládce už se nevrátí,“ odpověděl Sazed.

„On nás opustil?“

„Nastal čas na změnu,“ řekl Sazed. „I na to, naučit se nové věci, poznat novou pravdu.“

Skupinka se dala do pohybu. Sazed si tiše povzdechl. Tihle lidé spojují pravdu s Ministerstvem a s jeho obligátory. Skaaty náboženství nezajímá.

Memoristé tisíc let shromažďovali vymírající náboženství, pomyslel si. *Kdo by si byl pomyslel, že teď – když je Pán Vládce pryč – lidé vůbec nemají zájem o to, o co přišli?*

Přesto se na ně nemohl zlobit. Bojovali o přežití a jejich už tak zlý svět se pro ně náhle stal nepředvídatelným. Byli unavení. Může se divit, že mluvit o zapomenuté víře je nebaví?

„Pojďte," řekl Sazed. „Je spousta jiných věcí – praktických –, které vás můžu naučit."

A já jsem Alendiho zradil. Protože vím, že nikdy nesmí svůj úkol splnit.

5

Vin viděla ve městě úzkost. V dílnách se úzkostně pracovalo a trhy se hemžily lidmi plnými obav a zlých předtuch, jako když hlodavci shromažďují zásoby ze strachu z horších časů – ustrašení a nejistí, bez možnosti někde se ukrýt.

Mnoho lidí za poslední rok z města odešlo – šlechtici utíkali jinam a obchodníci si hledali nové možnosti. To vyvažoval obrovský příliv skaatů. Doslechli se o Elendově prohlášení o svobodě a přišli s novou nadějí – respektive s takovou nadějí, jaké jsou schopni přepracovaní, podvyživení a zbití lidé.

A tak navzdory předpovědím, že Luthadel v dohledné době padne, a fámám, že jeho armáda je malá a slabá, lidé zůstávali. Pracovali. Žili. Jako dřív. V životě skaatů jistota nikdy nebyla.

Vin přesto připadalo zvláštní, že je na trhu tak rušno. Šla po Kentonské ulici, na sobě měla své obvyklé kalhoty a košili a vzpomínala, jak tudy chodívala ještě před pádem Finální říše. Byla to tichá ulice plná krejčovských dílniček.

Když Elend zrušil omezení pro skaatské obchodníky, charakter ulice se změnil. Stal se z ní pestrobarevný bazar plný obchodů, stánků a prodejních vozů. Jejich majitelé se zaměřili na skaaty, kteří se dostali se svobodou i k platům, a změnili metody. Tam, kde se kdysi chlubili nápadnými výkladními skříněmi, dnes spíš volali a lákali a používali i kejklíře, aby jim přivedli zákazníky.

Bylo tu tak rušno, že sem Vin postupně přestala chodit. Dnes to bylo ještě horší. Příchod armády vznítil poslední jiskru nákupní horečky. Lidé se snažili připravit na to, co přijde. Atmosféra byla stísněná. Na ulicích bylo méně kejklířů a více se křičelo. Elend nechal ve všech osmi městských branách spustit mříže, aby zabránil dalším útěkům. Vin přemýšlela, kolik lidí asi lituje, že zůstali.

Kráčela důstojně po ulici, ruce sepjaté, aby nedala znát neklid. Už jako dítě, i když vyrostla na ulicích desítky různých měst, neměla ráda dav. Tolik lidí se nedá sledovat a není možné soustředit se na to, co se děje. Jako dítě se zdržovala v takovém davu vždycky někde při kraji, schovávala se a číhala, jestli někomu neupadne mince nebo kus jídla.

Teď už je jiná. Naučila se chodit zpříma a hlídala se, aby neuhýbala očima a nehledala možné úkryty. V mnohém se zlepšila – ale když viděla ten dav, připomnělo jí to, jaká bývala dřív. A jaká navždycky – byť jen malou částí – zůstane.

Jako odpověď na její vzpomínky vyběhli z tlačenice dva malí kluci a za nimi vysoký muž v pekařské zástěře a křičel na ně. I v Elendově novém světě ještě byly děti ulice. Ale když tak o tom přemýšlela, podmínky těchto dětí byly nesrovnatelně lepší. Bylo víc zboží, které se dalo krást, víc lidí, kteří odvedli pozornost majitele, víc odpadků, které se daly sbírat, a víc rukou, které dávaly žebrákům.

Bylo těžké srovnávat s tím její dětství. Dítě ulice z její doby muselo být tiché a nenápadné, umělo se plížit a v noci se nebálo vyrazit ven sbírat odpadky. Jen ti nejstatečnější si troufli krást peněženky, protože životy skaatů byly pro šlechtice bezcenné. Vin znala několik dětí, které šlechtici na ulici zabili nebo zmrzačili, když jim připadaly na obtíž.

Elendovy zákony chudobu nevymýtily, i když se o to tolik snažil, ale dětem na ulici zlepšily život. A za to – mimo jiné – ho měla ráda.

V davu bylo i několik šlechticů. Buď Elend, nebo okolnosti je přesvědčili, že ve městě je bezpečněji než venku. Byli buď zoufalí a slabí, nebo naopak odvážní. Vin sledovala jednoho z nich, jak prošel kolem ní. Ochranky si nevšímal a na Vin se ani nepodíval. Pro něj byly její obyčejné šaty dostatečným důvodem, aby ji zcela ignoroval. Takhle by se žádná šlechtična neoblékla.

Tohle je mé pravé já? přemítala, když procházela kolem obchodu a dívala se dovnitř na knihy, jejichž prodej byl vždycky nevelký, ale výnosný, protože byl zaměřený na línou střední aristokracii. Zároveň se dívala do výkladu a kontrolovala, jestli za ní někdo nestojí. *Jsem šlechtična?*

Dalo se říct, že je šlechtična jen shodou okolností. Miluje ji sám král – a požádal ji o ruku – a trénoval ji ten, co přežil Hathsin. Nakonec, její otec byl šlechtic, i když matka byla jen skaatka. Vin zvedla ruku a sáhla si na obyčejnou bronzovou náušnici, která byla její jedinou vzpomínkou na maminku.

Nebylo to moc. Ale Vin si vlastně ani nebyla jistá, jestli chce o mamince víc přemýšlet. Vždyť se nakonec pokusila Vin zabít. A její vlastní sestru skutečně zabila. Vin zachránilo jedině to, jak rychle zareagoval její nevlastní bratr Reen. Vytrhl Vin – byla už samá krev – z náruče ženě, která jí jen před chvílí dala svou náušnici.

A Vin ji stále nosila. Na památku. Popravdě si jako šlechtična stejně nikdy nepřipadala. Někdy měla pocit, že má mnohem více společného se svou pomatenou matkou než s aristokracií z Elendova světa. Ty plesy, na které chodila ještě před pádem Finální říše, to bylo celé jenom fraška. Vzpomínka. Sen. V tomto světě hroutících se vlád a nočního vražedného řádění pro ně nebylo místo.

Přesto stále dál hrála svou roli. Předstírala, že už není ta dívka, která vyrostla na ulici a které se dostávalo mnohem víc bití než přátelství. Vzdychla a otočila se od výkladní skříně. Sousední výklad však přesto upoutal její pozornost.

Byl plný plesových šatů. V obchodě – nebyl jediný zákazník. V předvečer útoku na město neměl nikdo na plesy zrovna pomyšlení. Vin se zastavila v otevřených dveřích, jako by ji dovnitř vtahoval magnet. Uvnitř stálo několik figurín v okázalých róbách. Vin si je prohlížela, dívala se na jejich útlé pasy a doširoka rozevláté sukně. Málem se viděla na plese, před očima měla sněhobílé stoly, slyšela tichou hudbu a pozorovala Elenda, jak nahoře na balkoně listuje knihou…

Už málem vešla. Jenže co to má za smysl? Do města každou chvíli vtrhne cizí armáda. A kromě toho jsou ty šaty moc drahé. Když utrácela Kelsierovy peníze, bylo to něco jiného. Teď by

utrácela Elendovy a Elendovy peníze, to byly peníze celého království.

Odtrhla pohled od šatů a vrátila se na ulici. *Ty už nejsou pro mě. Valette pro Elenda nemá žádnou cenu – Elend potřebuje Mistborna, a ne slečnu v šatech, které jí ani nesedí.* Rány a modřiny ze včerejší noci jí připomněly, kde je její místo. Hojily se dobře – celý den nepřetržitě pálila cín s olovem –, ale ještě chvíli nebude tak pružná jako obvykle. Zrychlila a očima hledala kotce se zvířaty. Všimla si však, že ji někdo sleduje.

Sleduje možná ani nebylo to pravé slovo – tomu člověku se skutečně vůbec nedařilo být nenápadný. Na temeni byl skoro lysý, ale po stranách měl dlouhé vlasy. Na sobě měl prostou skaatskou halenu a dlouhý tmavý plášť zašpiněný od popela.

Výborně, pomyslela si Vin. Měla ještě jeden důvod, proč se vyhýbala trhu a dalším místům, kde se shromažďovalo více skaatů.

Přidala do kroku, ale muž za ní také. Jeho podivného počínání si brzy všimli i ostatní – ale místo, aby mu v něm bránili, jen uctivě prošli okolo. Začali se k němu přidávat a Vin za sebou měla za chvíli slušný průvod.

Nejraději by vyhodila minci a zmizela. *No jo*, pomyslela si, *allomancie za bílého dne, to je opravdu nenápadné.*

Povzdechla si a otočila se k hloučku. Nikdo z lidí nevypadal nijak zvlášť nebezpečně. Muži byli oblečení v kalhotách a omšelých halenách a ženy v jednoduchých pracovních šatech. Několik mužů mělo ještě dlouhé pláště umazané od sazí.

Kazatelé slova Hrdiny z Hathsinu.

„Paní Následnice," oslovil ji jeden z nich a padl na kolena.

„Neříkejte mi tak," odpověděla Vin tiše.

Kazatel k ní zvedl oči. „Prosím. My potřebujeme vedení. Pána Vládce jsme svrhli. Co bude dál?"

Vin ustoupila o krok dozadu. Tušil Kelsier, do čeho se pouští? Získal si jejich důvěru a potom zemřel jako mučedník, aby je vzbouřil proti Finální říši. Co čekal, že se potom stane? Mohl tušit, že vznikne nová církev Hrdiny z Hathsinu? Že lidé nahradí svého Boha Pána Vládce jím?

Problémem bylo, že Kelsier po sobě nenechal žádnou doktrínu. Měl jediný cíl, zabít Pána Vládce. Jednak proto, aby se pomstil, potom proto, aby zpečetil svůj odkaz, a potom proto – jak Vin doufala –, aby osvobodil skaaty.

Ale co teď? Těmhle lidem je zrovna tak jako jí. Připadají si svedení z cesty. Nemají před sebou pevný bod, k němuž by směřovali, světlo, aby je vedlo.

Vin tím světlem být nemůže. „Já nejsem Kelsier," řekla tiše a udělala další krok dozadu.

„My to víme," řekl jeden z mužů. „Vy jste jeho Následnice – on zemřel a tím, kdo přežil tentokrát, jste se stala *vy*."

„Prosím," jakási žena vystoupila dopředu a v náruči držela dítě. „Paní Následnice, položte ruku, která srazila Pána Vládce, na moje děťátko…"

Vin chtěla couvat ještě dál, ale tam stál další hlouček. Žena přistoupila blíž a Vin nejistě zvedla ruku k hlavičce dítěte.

„Děkuju," řekla žena.

„Že nás budete chránit, paní Následnice?" řekl mladík – starý asi tak jako Elend – se špinavou, ale upřímnou tváří. „Kněz říkal, že tu armádu zastavíte. Že se sem ti vojáci nedostanou, dokud tu budete vy."

To už na ni bylo příliš. Zamumlala jakousi ostýchavou odpověď, otočila se a prodírala si cestu davem. Věřící ji naštěstí už dál nesledovali.

Dýchala zhluboka, ale nebylo to z vyčerpání. Došla do uličky mezi dvěma obchody a tam se postavila do stínu a složila ruce na prsou. Celý život se učila být nenápadná, tichá a bezvýznamná. Teď nemohla být ani jediné z toho.

Co od ní ti lidé čekají? Copak si opravdu myslí, že by mohla sama zastavit armádu? Při svém výcviku si velmi rychle osvojila jednu věc – Mistborn není nezranitelný. Jednoho člověka by zabila. S deseti už bude mít problém.

Ještě párkrát se zhluboka nadechla a uklidnila se. Nakonec se vrátila na rušnou ulici. Byla už skoro u cíle – u malého otevřeného přístřešku obklopeného ohradami a kotci. Před ním postával kupec, špinavý neupravený muž s vlasy jen na polovině hlavy – na pravé. Vin chvíli stála a přemýšlela, jestli ten jeho divný účes způsobila nemoc, úraz nebo prostě zvláštní vkus.

Když si jí muž všiml, zpozorněl. Očistil se a kolem něho se rozlétl prach. Potom se vydal loudavým krokem k ní a usmál se přes prořídlou řadu zubů. Jako by ani netušil – nebo nedbal –, že za branami číhá armáda.

„Á, slečinka – vyhlížíte si mazlíčka. Mám tady tak roztomilý uličníky, že jim žádná slečna neodolá. Podívejte se, vyberte si jednoho. Uvidíte, že je to největší miláček pod sluncem.“

Vin složila ruce na prsou a muž sáhl do kotce a vytáhl štěně. „No,“ řekla, „já bych radši vlkodava.“

Prodavač zvedl oči. „Vlkodava, slečno? To ale není nic pro vás. To jsou surovci. Najdeme tu radši nějakého mazlíčka – podívejte, tyhlety jsou taky hezký, viďte?“

„Ne,“ přerušila ho Vin. „Najděte mi vlkodava.“

Muž se zarazil, podíval se na ni a poškrábal se na několika nedůstojných místech. „No, já se podívám, snad bych…“

Zahleděl se ke kotci daleko od ulice. Vin tiše čekala a odvracela nos od pachu, jak prodavač okřikoval zvířata a snažil se jedno z nich vybrat. Nakonec přivedl na vodítku psa. Byl to vlkodav, i když nebyl moc velký – ale měl v očích poslušný pohled a evidentně přátelskou povahu.

„Tohle je trochu takový nedochůdče,“ řekl prodavač, „akorát tak pro slečinku. Bude asi i dobrý lovec. Tihle vlkodavové mají vynikající čich, nejlepší ze všech zvířat.“

Vin sáhla po peněžence, ale potom se zarazila a podívala se zvířeti do tváře. Připadalo jí, že se na ni málem směje.

„Och, pro Pána Vládce,“ vykřikla, odstrčila psa i s pánem a vrhla se dozadu ke kotcům.

„Prosím, slečno?“ podivil se prodavač a nejistě se vydal za ní.

Vin přešla kolem vlkodavů. Vzadu zahlédla obrovského šedočerného psa. Byl přivázaný ke sloupu. Vzdorovitě se na ni díval a tiše vrčel.

Vin ukázala prstem. „Kolik stojí tamhleten vzadu?“

„*Ten?*“ zeptal se prodavač. „Milá slečno, to je hlídací pes. Toho můžete pustit jen na pozemku pána a zaútočí na každýho, kdo tam vejde. To je jedno z nejvzteklejších stvoření, co jsem kdy viděl.“

„Výborně,“ řekla Vin a vyndala mince.

„Ale, slečno, já bych vám toho psa vůbec neměl prodat. No, neměl. Vsadím se, že váží dvakrát tolik, co vy.“

Vin přikývla, otevřela vrata a vešla do kotce. Prodavač vykřikl, ale Vin šla rovnou ke psovi. Ten na ni začal divoce štěkat a čenich měl samou pěnu.

Je mi to líto, pomyslela si Vin. Potom spálila cín s olovem, skrčila se a vrazila zvířeti pěst mezi oči.

Pes strnul, potom zavrávoral a upadl na zem. Prodavač zůstal stát s otevřenými ústy.

„Řemen," přikázala mu Vin.

Podal jí ho. Svázala psovi nohy, potom rozdmýchala cín s olovem a přehodila si ho přes ramena. Tiše sykla bolestí v boku.

Doufám, že mi neposlintá košili, pomyslela si, podala prodavači mince a vyrazila k paláci.

* * *

Vin hodila zvíře, které ještě nepřišlo k sobě, na zem. Když vcházela do paláce, stráže se na ni dívaly divně, ale už si na to pomalu zvykla. Oprášila si ruce.

„Co to je?" zeptal se OreSeur. Podařilo se mu dostat se do paláce, ale současné tělo už dál nemohl používat. Musel by si vytvořit svaly na místech, kde lidé svaly nemají, aby mu kostra držela pohromadě. Rány by tím zahojil, ale tělo by vypadalo znetvořeně. Na sobě měl ještě zkrvavené oblečení z předchozí noci.

„Tady máš nové tělo," řekla Vin a ukázala na psa.

OreSeur se zarazil. „*Tohle?* To je ale pes, paní."

„Ano," odpověděla Vin.

„Ale já jsem člověk."

„Ty jsi kandra," řekla Vin. „Umíš napodobit svaly a tkáně. Co srst?"

Kandra vypadala nespokojeně. „Napodobit ji neumím, ale můžu použít původní, jako používám kosti. Ale určitě je –"

„Já kvůli tobě nebudu zabíjet, kandro," řekla Vin. „I kdybych někoho zabila, tak bych tě nenechala… ho sníst. Kromě toho takhle to bude nenápadnější. Kdybych pořád měnila služebnictvo, tak na to lidi za chvíli začnou poukazovat. Ale už dávno mluvím o tom, že tě propustím. No, tak jim řeknu, že jsem to nakonec udělala. A nikoho nenapadne, že můj pes je kandra."

Otočila se a kývla směrem k mrtvému tělu psa. „Tohle je perfektní řešení. Lidi psům tolik pozornosti jako lidem nevěnujou, takže budeš moct klidně poslouchat všechny rozhovory."

OreSeur se zamračil ještě víc. „Tohle jen tak neudělám. Budete mě muset donutit smlouvou."

„Fajn," řekla Vin, „tak ti to nařizuju na základě smlouvy. Jak dlouho to bude trvat?"

„Normální tělo trvá pár hodin,“ řekl OreSeur. „Tohle bude asi delší. Dostat na sebe tolik chlupů, aby to nevypadalo nápadně, to bude dřina.“

„Tak začni hned,“ řekla Vin a otočila se ke dveřím. Cestou však zahlédla na stole nějaký balíček. Zamračila se a vrátila se k němu. Uvnitř ležel lístek.

Slečno Vin,

posílám další slitinu podle Vašeho přání. Hliník je čím dál obtížnější sehnat, ale když se stěhovala jedna šlechtická rodina, podařilo se mi od ní koupit nádobí.

Nevím, jestli to bude fungovat, ale za vyzkoušení to stojí. K hliníku jsem přidal čtyři procenta mědi a výsledek mi připadá slibný. O tomhle složení už jsem slyšel, říká se mu dural.

V úctě Váš Terion

Vin se usmála, lístek dala stranou a vyndala z balíčku jeho obsah – malý váček s kovovým prachem a tenkou stříbřitou tyčku, pravděpodobně ten „dural“. Terion byl mistr allomantické metalurgie. Sám allomant nebyl, ale míchal směsi a vyráběl prášek pro Mistborny a Mistingy skoro celý život.

Vin dala váček i tyčku do kapsy a otočila se k OreSeurovi. V očích měl nezúčastněný výraz.

„To mi dnes přišlo?“ zeptala se Vin a kývla směrem k balíčku.

„Ano, paní,“ odpověděl. „Před pár hodinami.“

„A ty jsi mi o tom neřekl?“

„Omlouvám se, paní,“ řekl OreSeur bez zájmu. „Ale vy jste mi neporučila, abych vám řekl, až přijde nějaký balíček.“

Vin zaťala zuby. Věděl, jak netrpělivě na balíček od Teriona čeká. Žádná z předchozích slitin hliníku nefungovala. Znepokojovalo ji, že někde je další allomantický kov a čeká, až ho někdo objeví. Nebude mít klid, dokud na něj nepřijde.

OreSeur seděl na svém místě, ve tváři měl lhostejný výraz, a před ním na podlaze leželo bezvládné tělo vlkodava.

„Tak si vezmi to tělo a dej se do práce,“ řekla Vin a odešla hledat Elenda.

* * *

Našla ho nakonec v jeho pracovně, jak sedí nad knihami se známou osobou.

„Doxi!“ řekla Vin. Po svém příjezdu předchozího dne šel Dockson hned do svého pokoje, takže ho ještě ani neviděla.

Zvedl hlavu a usmál se. Byl podsaditý, ale ne tlustý, měl krátké tmavé vlasy a svůj obvyklý knírek. „Nazdar, Vin.“

„Jak bylo v Terrisu?“ zeptala se.

„Zima,“ odpověděl Dockson. „Jsem rád, že jsem doma. I když bych tady tu armádu radši neviděl.“

„My jsme rozhodně rádi, že jste zpátky, Docksone,“ řekl Elend. „Království se nám bez vás málem rozpadlo.“

„No, to sotva,“ řekl Dockson, zavřel knihu a položil ji na stůl. „Když to tak všechno uvážím – i včetně té armády –, tak se mi zdá, že to tu v mé nepřítomnosti šlapalo docela dobře. Už mě tu ani nepotřebujete!“

„Nesmysl!“ ohradil se Elend.

Vin se opírala o dveře a sledovala, jak se spolu baví. Mluvili s takovou nucenou žoviálností. Oběma šlo o to, aby nové království fungovalo, i když to znamenalo předstírat, že se mají rádi. Dockson ukazoval na pár míst v knize a mluvil o financích a o tom, co zjistil v okolních vesnicích, které spadaly pod Elendovu vládu.

Vin si povzdechla a rozhlédla se po místnosti. Prosklenou růžicí v okně sem pronikaly sluneční paprsky a vrhaly na stůl a na knihy barevné odlesky. Stále si ještě nezvykla na okázalé bohatství šlechtické tvrze. Složité červeno-fialové okno bylo nádherné. Pro šlechtice to však bylo něco tak samozřejmého, že taková okna dávali do zadních pokojů. Jedním z nich byl i Elendův, jeho nynější pracovna.

Jak se dalo čekat, byla plná stohů knih. Regály s knihami lemovaly celou místnost od podlahy až ke stropu, zdaleka však nepředčily Elendovu soudobou stále se rozrůstající sbírku. Vin Elendovu zálibu v těchto knihách příliš nesdílela. Byly to většinou politické a historické spisy a jejich témata pro ni byla stejně zatuchlá jako jejich listy. Mnoho z nich bývalo za dob Ministerstva zakázáno, staří filozofové však byli schopni napsat nudné pojednání i na značně lascivní témata.

„No,“ uzavřel nakonec Dockson a sklapl knihu, „než zítra pronesete řeč, musím ještě něco udělat, Vaše Výsosti. Řekl vám Ham o té schůzce zítra večer?“

Elend přikývl. „Pokud se mi podaří získat Shromáždění, aby nevydalo království mému otci bez boje, musím vymyslet nějakou strategii, co s tím vojskem udělat. Zítra večer pro vás někoho pošlu.“

„Dobře,“ řekl Dockson. Kývl na Elenda, mrkl na Vin a odešel z místnosti.

Když za ním zapadly dveře, Elend si povzdechl a pohodlně se usadil na své polstrované plyšové židli.

Vin popošla dopředu. „Dox je opravdu dobrej člověk, Elende.“

„Já to vím. Ale dobrý člověk nemusí být vždycky milý, že ano?“

„Ale on je i milý,“ namítla Vin. „Silný, klidný, stálý. Spoléhala se na něj vždycky celá parta.“ I když Dockson nebyl allomant, byl Kelsierovou pravou rukou.

„On mě nemá rád, Vin,“ řekl Elend. „Ono je… hrozně těžké vyjít s někým, kdo se na tebe dívá skrz prsty.“

„Jenže ty mu nedáváš šanci,“ posteskla si Vin a zastavila se u Elendovy židle.

Podíval se na ni a unaveně se usmál. Vestu měl rozepnutou a vlasy rozcuchané. „Hmm…“ řekl a vzal ji za ruku. „Tahle košile se mi líbí. Červená ti sluší.“

Vin obrátila oči v sloup a nechala Elenda, aby si ji přitáhl k sobě na židli a políbil ji. Byl to vášnivý polibek – snad v něm byla potřeba něčeho stálého. Vin na ni zareagovala a celá se uvolnila. Po chvíli se uvelebila vedle něho. Přitáhl si ji ještě blíž a posunul židli do slunečních paprsků.

Usmál se a podíval se na ni. „To je… nějaký nový parfém, ne?“

Vin se ušklíbla a sklonila hlavu k hrudníku. „To není parfém, Elende, to je pes.“

„Aha,“ řekl Elend. „Už jsem se lekl, že jsi nějak podivně změnila vkus. A máš nějaký konkrétní důvod, proč jsi cítit psem?“

„Byla jsem na trhu a koupila jsem tam psa a odnesla ho domů OreSeurovi, aby měl nové tělo.“

Elend se odmlčel. „Vin, tohle je dokonalé! Psa nebude nikdo podezírat, že špehuje. To bych rád věděl, jestli tohle už někdy někoho napadlo…“

„Někoho určitě,“ odpověděla Vin. „Je to přeci tak logický. Ale nejspíš to ten, koho to napadlo, nikomu neřekl.“

„Taky možnost,“ odpověděl Elend a protáhl si záda. Přesto na něm viděla napětí.

To je ta zítřejší řeč, pomyslela si. *Má z ní strach.*

„I když musím přiznat," řekl Elend, „že jsem nakonec trošičku zklamaný, že to opravdu není psí parfém. Při tvém postavení bych se bavil pohledem na místní šlechtičny, které se po tobě hned začnou opičit. To by bylo opravdu zajímavé."

Napřímila se a pozorovala jeho poťouchlý úsměv. „Víš, Elende, někdy je zatraceně těžký rozeznat, kdy si děláš srandu a kdy to myslíš vážně."

„O to jsem přeci tajemnější, ne?"

„No, něco na ten způsob," řekla a znovu se k němu přivinula.

„To je ale ode mě právě hrozně chytré," řekl. „Jestli lidé nerozeznají, jestli jsem idiot nebo génius, tak budou třeba za každou mou hrubkou vidět brilantní politický tah."

„Ano. Dokud nezačnou tvoje brilantní politický tahy pokládat za hrubky."

„No, to by neměl být problém," řekl Elend. „Obávám se, že lidí, kteří to jsou schopní zaměnit, mám kolem sebe dostatek."

Vin slyšela ten neklid v jeho hlase a zvedla hlavu. Elend se však usmál a změnil téma. „Tak OreSeur je pes. Bude s tebou moct chodit v noci ven jako dřív?"

Vin pokrčila rameny. „Snad. Já jsem ho stejně chtěla nějaký čas nechávat doma."

„Já bych radši, kdybys ho s sebou brala," řekl Elend. „Mám o tebe každou noc strach."

„Já to zvládnu," odpověděla Vin. „Někdo tě přece musí hlídat."

„Ano," namítl Elend, „ale kdo ohlídá tebe?"

Kelsier. To byla stále ještě její reflexivní odpověď. Neznala ho ani rok, ale byl to první rok jejího života, kdy nad ní někdo držel ochrannou ruku.

Kelsier byl po smrti a ona a s ní celý svět se musí naučit žít bez něho.

„Já vím, že v té bitvě s těmi allomanty tuhle jsi byla zraněná," řekl Elend. „Opravdu by mi psychicky hrozně pomohlo, kdybych věděl, že tam s tebou někdo je."

„Ale kandra není žádný bodyguard," namítla Vin.

„Já vím," odpověděl Elend. „Ale kandry jsou neskutečně oddané – ještě jsem neslyšel, že by některá porušila smlouvu. Bude na tebe dávat pozor. Já se o tebe bojím, Vin. Ty se divíš, proč zůstávám tak dlouho vzhůru a píšu návrhy. Nemůžu spát, když vím, že tam někde

třeba bojuješ, nebo že nedejbože ležíš na ulici a umíráš, protože není nablízku nikdo, kdo by ti pomohl.“

„Já s sebou někdy OreSeura beru.“

„Ano,“ přikývl Elend. „Ale taky si neustále hledáš výmluvy, proč ho nechat doma. Kelsier ti zajistil služby neuvěřitelně cenného služebníka. Tak nechápu, proč se mu tak usilovně snažíš vyhýbat.“

Vin zavřela oči. „Elende, on Kelsiera *snědl*.“

„No a?“ namítl Elend. „Kelsier už byl přeci mrtvý. A kromě toho mu ten příkaz dal on sám.“

Vin vzdychla a otevřela oči. „Já prostě… k tomu stvoření nemůžu najít důvěru, Elende. Je to nestvůra.“

„Já vím,“ řekl Elend. „Otec měl vždycky kandru. Ale lepší OreSeur než nic. Prosím. Slib mi, že ho budeš brát s sebou.“

„Dobře. Ale myslím, že se mu to taky zrovna moc líbit nebude. My jsme spolu moc dobře nevycházeli, ani když dělal Renouxe a já jeho neteř.“

Elend pokrčil rameny. „Jeho váže smlouva. A to je podstatné.“

„Ano, váže ho smlouva,“ řekla Vin, „ale vidím, jak je z toho otrávený. Jak mu dělá dobře, když mi může jít na nervy.“

Elend k ní sklopil oči. „Vin, kandry jsou ti nejlepší služebníci. Ty takovéhle věci nedělají.“

„Ne, Elende,“ odporovala Vin. „Nejlepší služebník byl Sazed. Byl rád s lidma a sloužil jim s chutí. U něj jsem nikdy neměla pocit, že bych mu šla na nervy. OreSeur udělá všechno, co mu přikážu, ale nemá mě rád. Nikdy mě neměl rád. Tím jsem si jistá.“

Elend vzdychl a pohladil ji po rameni. „Vin, uvažuj rozumně. Nemáš žádný důvod ho takhle nesnášet.“

„Jo?“ podivila se Vin. „A ty máš důvod nesnášet Docksona?“

Odmlčel se. Potom si povzdechl. „Asi máš pravdu,“ řekl. Stále ji hladil po rameni a zamyšleně se díval do stropu.

„Co je?“ zeptala se Vin.

„Asi to nedělám moc dobře, viď?“

„Neblázni,“ odpověděla Vin. „Jsi perfektní král.“

„Možná jsem ucházející král, Vin, ale jako *on* nejsem.“

„Jako kdo?“

„Kelsier,“ odpověděl Elend tiše.

„Elende, ale od tebe nikdo nečeká, že budeš jako Kelsier.“

„Myslíš?“ namítl. „Ale proto mě přece nemá rád Dockson. On nemá rád šlechtice. To je vidět na tom, jak mluví a co dělá. Nemůžu

ho za to odsuzovat, když si vezmu, jaký měl život. Navíc si myslí, že bych neměl být králem já. Podle něho by měl vládnout nějaký skaat – nebo spíš Kelsier. To si myslí všichni.“

„To je blbost, Elende.“

„Blbost? A kdyby byl Kelsier naživu, byl bych králem já?“

Vin mlčela.

„Vidíš? Oni mě vzali – lidé, obchodníci a snad i šlechta. Ale v koutku duše si všichni přejí Kelsiera.“

„Já si ho nepřeju.“

„Ty ne?“

Vin se zamračila. Potom se napřímila a otočila se, takže Elendovi klečela na klíně a tváře měli jen pár centimetrů od sebe. „A už se tomu nikdy nediv, Elende. Kelsier byl můj učitel, ale nemilovala jsem ho. Ne tak, jak miluju tebe.“

Elend se jí díval do očí a potom přikývl. Vin ho dlouze políbila a sesunula se dolů vedle něho.

„A proč?“ zeptal se nakonec Elend.

„No, jednak byl starej.“

Elend se zasmál. „Vzpomínám si, jak sis dělala legraci i ze mě, že jsem starý.“

„To je něco jinýho,“ namítla Vin. „Ty jsi jen o pár let starší – Kelsier byl stařec.“

„Vin, jednatřicet není stáří.“

„Skoro.“

Elend se znovu zasmál, ale Vin viděla, že je spokojený. Proč se vlastně rozhodla pro Elenda, a ne pro Kelsiera? Kelsier byl vizionář, hrdina, Mistborn.

„Kelsier byl velká osobnost,“ řekla Vin tiše, když ji Elend začal hladit po hlavě. „Ale on měl svý mouchy, Elende. Někdy z nich šel strach. Byl prudký, lehkomyslný, dokonce i svým způsobem krutý. Nemilosrdný. Zabíjel lidi bez pocitu viny jen proto, že pomáhali Finální říši nebo pracovali pro Pána Vládce.

Měla jsem ho ráda jako učitele a přítele. Ale myslím, že bych takového člověka nemohla milovat – opravdu milovat. Já ho neodsuzuju, byl z ulice zrovna jako já. Když musí člověk bojovat o holé přežití, tak ho to zocelí, ale taky zatvrdí. Kelsier mi příliš připomínal lidi, se kterýma jsem se dostávala do styku, když jsem byla malá. On za to samozřejmě nemohl. Sám byl nesrovnatelně

lepší než oni – on dovedl být hodný a obětoval život skaatům. Ale byl tvrdý.“

Zavřela oči a cítila Elendovo teplo. „Ty, Elende, jsi dobrý člověk. Opravdu *dobrý* člověk.“

„Jenže dobrý člověk se legendou nestane,“ namítl tiše.

„Dobrý člověk tu legendu nepotřebuje.“ Otevřela oči a podívala se na něho. „Ten prostě dělá to, co pokládá za správný.“

Elend se usmál. Potom ji políbil na temeno a opřel se. Chvíli tak zůstali a odpočívali v prosluněném pokoji.

„Jednou mi zachránil život,“ řekl Elend nakonec.

„Kdo?“ podivila se Vin. „Kelsier?“

Elend přikývl. „Ten den, co uvěznili Špuka a OreSeura, ten den, jak zemřel. Ham a pár vojáků se snažili vězně osvobodit a rozpoutala se bitka.“

„Já jsem tam byla,“ řekla Vin. „Schovávala jsem se s Doxem a Breezem v jedný postranní uličce.“

„Fakt?“ podivil se Elend poněkud pobaveně. „Já jsem tě tam totiž hledal. Myslel jsem, že tě uvěznili spolu s OreSeurem – on přece dělal tvého strýčka. Snažil jsem se dostat do těch vězeňských kár a vysvobodit tě.“

„Cože jsi udělal? Elende, na tom náměstí se bojovalo! Proboha, vždyť tam byl inkvizitor!“

„Já vím,“ řekl Elend a pousmál se. „Ten inkvizitor mě totiž chtěl zabít. Už se napřahoval sekyrou, a potom… tam najednou byl Kelsier. Praštil inkvizitora a ten upadl na zem.“

„Tak to byla spíš náhoda,“ řekla Vin.

„Ne,“ namítl Elend tiše. „Nebyla to náhoda. Pral se s tím inkvizitorem a přitom se podíval na mě a já jsem mu to viděl v očích. Potom se mi ten okamžik pořád vracel. Všichni říkají, že Kelsier nenáviděl šlechtu ještě víc než Dockson.“

Vin chvilku mlčela. „On… se v poslední době trochu změnil.“

„Natolik, že by riskoval život, aby zachránil šlechtice?“

„Věděl, že tě mám ráda,“ řekla Vin a pousmála se. „Myslím, že to bylo nakonec silnější než ta jeho nenávist.“

„To jsem si nikdy neuvědomil…“ Odmlčel se, když se Vin otočila a zpozorněla. Slyšela kroky. Napřímila se a asi o vteřinu později strčil do místnosti hlavu Ham. Když však spatřil Vin na Elendově klíně, zastavil se.

„Jé, pardon,“ řekl a vycouval.

„Ne, počkej," ozvala se Vin a Ham strčil hlavu zpátky. „Vždyť já jsem sem vlastně přišla původně za tebou. Dostala jsem balíček od Teriona."

„*Zase?*" zeptal se Elend. „Vin, kdy už toho necháš?"

„Já nemůžu," řekla.

„To přece nemůže být tak strašně důležité, ne?" zeptal se. „Myslím, že když všichni už zapomněli, co ten poslední kov dokáže, tak asi nemohl být tak nepostradatelný."

„To je jedna možnost," řekla Vin. „A druhá je, že byl tak strašně mocný, že ho Ministerstvo udrželo v tajnosti." Sklouzla ze židle, postavila se a potom vyndala z kapsy váček a tenkou tyčku. Podala ji Elendovi, který stále seděl na plyšové polstrované židli.

Byl to lesklý stříbřitý kov a podobně jako hliník vypadal příliš lehký na to, aby mohl být užitečný. Každý allomant, který náhodně spálil hliník, ztratil okamžitě všechny zásoby kovů a zůstal bezbranný. Hliník drželo v přísné tajnosti Ministerstvo. Vin se o něm dozvěděla až tu noc, kdy ji zatkli inkvizitoři. Bylo to tu noc, kdy zabila Pána Vládce.

Nikdy se jim nepodařilo tu správnou allomantickou slitinu s hliníkem najít. Allomantické kovy vždycky vytvářely páry – železo a ocel, cín a cín s olovem, měď a bronz, zinek a mosaz. Hliník a… něco. Doufejme, že něco silného. Už nemá atium, potřebuje jinou výhodu.

Elend vzdychl a vrátil jí tyčinku. „Když ses naposledy pokoušela spálit zase nějakou takovou slitinu, bylo ti potom dva dny špatně, Vin. Měl jsem strach."

„Nemůže mě to zabít," odpověděla. „Kelsier říkal, že když spálím špatnou slitinu, bude mi nanejvýš zle."

Elend zavrtěl hlavou. „I Kelsier se někdy mýlil, Vin. Vždyť jsi sama říkala, že se spletl s tím bronzem."

Vin mlčela. Elendova nepředstíraná starost ji přesvědčila. I když…

Až to vojsko zaútočí, Elend zemře. Skaati ve městě možná přežijí – žádný panovník snad nebude tak hloupý, aby zabíjel obyvatele tak produktivního města. Král ale padne určitě. Ona sama proti celé armádě nestačí a v přípravách moc platná nebude.

Ovšem má k dispozici allomancii. Čím lepší v ní bude, tím lépe ochrání muže, kterého miluje.

„Musím to zkusit, Elende," řekla tiše. „Clubs říká, že Straff ještě hned tak nezaútočí, že bude muset nechat lidi po tak dlouhém pochodu odpočinout. Jenže mně už tolik času nezbývá. Pokud mi bude špatně, stihnu se z toho vzpamatovat ještě před bojem. Ale jedině, když to zkusím hned."

Elend se zachmuřil, ale nic jí nevyvracel. Už věděl své. Vstal a řekl: „Hame, myslíš, že je to rozumné?"

Ham přikývl. Byl voják a chápal význam rizika. Požádala ho, aby s ní zůstal, aby ji měl kdo odnést do postele, kdyby pokus nevyšel.

„Tak dobře," řekl Elend a odevzdaně se otočil zpátky k Vin.

Vin si sedla na židli, opřela se a potom spolkla špetku duralového prášku. Zavřela oči a sáhla do allomantických rezerv. Bylo tam všech osm známých kovů. Neměla atium ani zlato, ani jejich slitiny. I kdyby atium měla, bylo příliš vzácné, aby ho mohla použít jindy než v případě krajní nouze. Ostatní tři kovy měly jen okrajový význam.

Objevila však novou rezervu. Stejně jako už čtyřikrát předtím. Pokaždé, když slitinu hliníku spálila, měla okamžitě silnou migrénu. *Člověk by řekl, že se poučí…* pomyslela si. Zaťala zuby, sáhla do zásob a spálila dural.

Nic se nestalo.

„Už jsi to zkusila?" zeptal se Elend neklidně.

Vin pomalu přikývla. „Hlava mě nebolí. Ale… jako by to vůbec nic nedělalo."

„A pořád to pálíš?"

Vin přikývla. Cítila zevnitř známé teplo, maličký plamínek, který ji informoval, že pálí kov. Pokusila se pohnout, ale žádné fyzické změny na sobě nepozorovala. Nakonec jen zvedla hlavu a pokrčila rameny.

Ham se zamračil. „Jestli ti z toho není špatně, tak je to ta správná slitina. Každý kov má jen jednu."

„Aspoň tak se to vždycky říkalo," přikývla Vin.

Ham pokyvoval hlavou. „Co je tohle za slitinu?"

„Hliník a měď," odpověděla Vin.

„Zajímavý," řekl Ham. „A opravdu necítíš vůbec nic?"

Vin zavrtěla hlavou.

„Tak to budeš muset zkusit ještě."

„To vypadá, že mám docela štěstí," řekla Vin a uhasila dural. „Terion vyrobil na vyzkoušení čtyřicet slitin a tohle je teprve pátá."

„Čtyřicet?" podivil se Elend. „To jsem ani nevěděl, že je tolik kovů, ze kterých se dají dělat slitiny!"

„Na slitinu nepotřebuješ dva kovy. Stačí jeden a k němu cokoli – podívej se na ocel, to je slitina železa s uhlíkem."

„Čtyřicet…" opakoval Elend nevěřícně. „A to bys je zkoušela všechny?"

Vin pokrčila rameny. „No, odněkud se začít musí."

Elend se tvářil znepokojeně, ale nic na to neřekl. Otočil se k Hamovi. „Chtěl jsi nám něco konkrétního, Hame?"

„Nic důležitýho," odpověděl Ham. „Jen jsem se chtěl podívat, jestli tu je Vin a jestli se nechce trochu potrénovat v boji. Jsem z toho vojska tam venku nějak nesvůj, tak mě napadlo, že by jí neuškodila ještě trocha praxe s holí."

Vin pokrčila rameny. „Tak jo."

„Jdeš taky, Ele?" zeptal se Ham. „Trénovat s náma?"

Elend se zasmál. „Jako že bych bojoval proti některému z vás? A co moje královská důstojnost?"

Vin se zamračila a podívala se na něho. „Opravdu bys měl trénovat, Elende. Sotva víš, jak se drží v ruce meč, a s holí ti to opravdu *vůbec* nejde."

„No jo, ale proč bych se o to měl starat já, když mám vedle sebe tebe?"

Vin vypadala ustaraně. „Ale my nemůžeme být pořád jen okolo tebe, Elende. Měla bych opravdu o starost míň, kdyby ses uměl ubránit."

Usmál se a zvedl ji na nohy. „Já se do toho jednou taky dostanu, slibuji. Ale ne dnes – ještě mám před sebou moc práce. Co kdybych se přišel na vás dva jen podívat? Třeba tím pozorováním taky něco pochytím – což je, mimochodem, pro mě mnohem výhodnější forma tréninku, než kdybych se musel nechat porazit od ženy."

Vin vzdychla, ale už nenaléhala.

Píši tento záznam, zaznamenávám jej do kovové destičky, protože mám strach. Strach o sebe – ano, přiznávám se ke své lidské slabosti. Jestli se Alendi vrátí od Pramene Povýšení, jsem si jist, že jedním z jeho prvních cílů bude moje smrt. Není to zlý člověk, ale je krutý. Myslím, že je to důsledek toho, čím prošel.

6

Elend se opřel o zábradlí a díval se do ringu. Na jednu stranu by se chtěl jít utkat s Vin a s Hamem, ale na druhou stranu v tom neviděl žádný smysl.

Když pro mě přijde vrah, bude to allomant, pomyslel si. *I kdybych trénoval deset let, nemůžu se mu nikdy vyrovnat.*

V ringu se Ham právě cvičně rozmachoval holí a potom pokýval hlavou. Vyšla Vin, v ruce držela hůl dobře o čtvrt metru vyšší než ona sama. Když je Elend pozoroval, nemohl si nevšimnout toho rozdílu. Ham měl silné svaly a ztepilou postavu válečníka. Vin vypadala ještě štíhlejší než obvykle. Na sobě měla upnutou košili a kalhoty a chyběl jí plášť, který by její drobnou postavu skryl.

Jejich nerovnost ještě podtrhla Hamova slova: „Trénujeme s holí, nepoužíváme jinou allomancii než cín s olovem, ano?“

Vin přikývla.

Takto trénovali často. Ham zastával názor, že trénink je nenahraditelný, i kdyby byl člověk sebesilnější allomant. Dovolil Vin používat cín s olovem, protože tvrdil, že větší síla člověka dezorientuje, pokud na ni není zvyklý.

Zápasnický ring připomínal dvoranu. Bylo to prostranství mezi kasárnami, které patřily k paláci, a kolem celé volné plochy mělo

vybudovaný přístřešek ze strany otevřený. Na tom stál Elend a střecha nad hlavou mu stínila oči proti rudému slunci. Přišlo mu to vhod, protože se z oblohy začal pomalu snášet popel. Stál s rukama složenýma na zábradlí. Za ním občas pobíhali vojáci. Bylo zřejmé, že mají napilno. Někteří se však přesto zastavili a pozorovali zápas. Hamovy zápasy s Vin byly pro palácové stráže příjemným zpestřením.

Měl bych radši pracovat na tom návrhu, pomyslel si Elend. *A ne tu stát a dívat se, jak Vin bojuje.*

Jenže… napětí posledních dnů bylo tak vyčerpávající, že už jen obtížně hledal motivaci k tomu, aby znovu a znovu pročítal svou řeč. Potřeboval na chvíli vysadit a trochu přemýšlet.

A tak se zastavil a díval se. Vin se váhavě blížila k Hamovi a pevně oběma rukama svírala hůl. Kdysi dávno by Elend pokládal kalhoty s košilí za oblečení nevhodné pro dámu, ale byl s Vin tak dlouho, že už ho ani nenapadlo o tom přemýšlet. Plesové šaty byly krásné – ale na Vin tohle prosté oblečení vypadalo tak nějak patřičně. Přirozeně.

Kromě toho se mu vlastně líbilo, jak je přiléhavé a jak jí padne.

Vin obvykle nechala soupeře, aby zaútočil první. Ani teď neudělala výjimku. Hole třískly o sebe, jak Ham zaútočil, ale Vin se držela. Po rychlém střetu oba ustoupili dozadu a kroužili kolem sebe.

„Vsadím na tu holku.“

Elend se otočil a všiml si, jak se k němu blíží postava. Napadala na nohu. Clubs došel až k Elendovi a hlasitě položil na horní plochu hrazení deset boxingů. Elend se na generála usmál a Clubs se zakabonil – to byla jeho verze úsměvu. S výjimkou Docksona si Elend všechny členy party rychle oblíbil. Na Clubse si ale musel trochu zvykat. Tenhle podsaditý muž měl obličej jako pokroucenou muchomůrku a stále se mračil a bručel.

Byl to však velmi zručný řemeslník, nemluvě o jeho allomantických schopnostech clonaře. V poslední době už je tolik nepotřeboval. Po většinu roku působil Clubs jako generál Elendova vojska. Elend netušil, kde se Clubs stal tak dobrým vojevůdcem, počínal si však neobyčejně obratně. Patrně získal praxi tam, kde přišel ke své jizvě na noze, která byla příčinou jeho kulhání.

„Oni jenom trénují, Clubsi,“ řekl Elend, „to není zápas o vítězství.“

„Jenže nakonec z toho bude vážná bitka jako vždycky," namítl Clubs.

Elend se zarazil. „Ty mě ale nutíš sázet proti Vin," poznamenal. „To by mohlo být nezdravé."

„No a?"

Elend se usmál a vytáhl minci. Z Clubse se přece jen ještě chvílemi cítil nesvůj a nechtěl riskovat, že by ho urazil.

„Kde je ten ničema můj synovec?" zeptal se Clubs během zápasu.

„Špuk?" zeptal se Elend. „On už se vrátil? Jak se dostal do města?"

Clubs pokrčil rameny. „Dnes ráno mi nechal něco za dveřma."

„Dárek?"

Clubs se ušklíbl. „Takovou řezbu od nějakýho mistra z Yelvy. Se vzkazem: ‚To je jen na ukázku, co umějí opravdoví truhláři, dědo'."

Elend se rozesmál, ale zmlkl, když viděl, jak se na něho Clubs nevraživě dívá. „Ten kluk nikdy nebyl takhle drzej," mumlal Clubs. „Že vy jste mi ho tady zkazili?"

Clubs se skoro usmíval. Nebo to byla nervozita. Elend si ani nebyl jistý, jestli byl Clubs opravdu tak rozmrzelý, jak působil, nebo jestli on sám je takový trouba, že nepozná dobrý vtip.

„Jak to vypadá v armádě?" zeptal se nakonec Elend.

„Hrůza," odpověděl Clubs. „Chceš armádu? Tak mi dej aspoň rok na výcvik. Jak to vypadá teď, tak bych se vsadil, že je vyřídí i pár starých bab, až se po nich oženou berlí."

Výborně, pomyslel si Elend.

„Teď s tím moc nenadělám," broukl Clubs. „Straff sice kutá nějaký zákopy, ale v podstatě jen nechává svý lidi odpočinout. Ale koncem týdne zaútočí."

V ringu Vin s Hamem stále bojovali. Chvílemi zpomalili a Ham Vin něco vysvětloval. Elend s Clubsem chvíli pozorovali, jak znovu přidávají na tempu a prodlužují jednotlivá kola, jak se začínají potit a jak víří nohama oblaka prachu a popela.

Vin byla i přes ten zvláštní rozdíl v síle, výšce a praxi Hamovi dobrým soupeřem a Elend se bezděky usmíval. Byla zvláštní – to si Elend uvědomil, už když ji viděl poprvé skoro před dvěma lety v tanečním sále domu Venture. Teď mu jenom postupně docházelo, jak ‚zvláštní' je pro ni slabé slovo.

Na dřevěném hrazení přistála kovová mince. „Já sázím taky na Vin.“

Elend se překvapeně otočil. Za sebou měl vojáka, který stál až dosud vzadu s ostatními. Elend se zamračil. „Kdo –“

Potom najednou zmlkl. Ten knírek byl divný, postava příliš vzpřímená, ale přesto toho člověka znal. „Špuku?“ oslovil ho nevěřícně.

Přes evidentně umělý knír se na něho usmál dospívající chlapec. „Sem si skák na čumendu, no.“

Elenda okamžitě rozbolela hlava. „Pro Pána Vládce, snad ses nevrátil k té hrozné hantýrce!“

„No, jen tak na skok, z nostalgie,“ smál se Špuk. V jeho slovech bylo ještě slyšet stopy jeho východního přízvuku. V prvních měsících, když Elend Špuka poznal, mluvil naprosto nesrozumitelně. Naštěstí si brzy odvykl. Při své současné výšce skoro dva metry šestnáctiletý mladík jen velmi vzdáleně připomínal toho nedospělého výrostka, kterého Elend poznal před rokem.

Špuk se opřel o zábradlí vedle Elenda a zaujal apatickou lenivou pozici, pravý opak postoje vojáka. On totiž voják vůbec nebyl.

„Proč ten kostým, Špuku?“ zeptal se Elend zamračeně.

Špuk pokrčil rameny. „No, protože nejsem Mistborn. My obyčejný lidi si musíme umět opatřit potřebný informace, aniž bychom lítali kolem oken a poslouchali venku.“

„Jak dlouho už tady stojíš?“ zeptal se Clubs a podíval se na něho.

„Byl jsem tu dřív než ty, strejdo Bručoune,“ odpověděl Špuk. „Vrátil jsem se před pár dny. Vlastně ještě dřív než Dockson. Jen jsem si chtěl dát trochu pauzu, než se zas vrhnu do práce.“

„Nevím, jestli sis toho všiml, Špuku, ale my jsme ve válce. Takže na pauzy nemáme zrovna čas.“

Špuk pokrčil rameny. „Já jsem jen nechtěl, abyste mě zas někam poslali. Jestli tady bude válka, tak tu chci zůstat. Abych nepřišel o to vzrůšo.“

Clubs se ušklíbl. „A kde jsi vzal tu uniformu?“

„Ehm… no…“ Špuk se podíval stranou. Nebyl to ani stín toho ostýchavého chlapce, jak ho Elend znal dříve.

Clubs broukl něco o drzé mládeži, ale Elend se jen zasmál a poplácal Špuka po rameni. Špuk zvedl hlavu a usmál se. I když zpočátku nebyl v partě moc platný, postupně se začínal vyrovnávat

všem ostatním členům. Byl cínař – Misting, který byl schopný pálit cín a zbystřit tím své smysly a poslouchat a sledovat detaily na dálku.

„No, tak tě vítáme zase doma," řekl Elend. „Co je nového na západě?"

Špuk zavrtěl hlavou. „Nerad bych mluvil jako tady strejda Bručoun, ale nic dobrýho. Pamatujete, jak šly ty fámy, že je v Luthadelu atium? No, tak jdou znova. Tentokrát ještě víc."

„Já jsem myslel, že už to máme za sebou," řekl Elend. Breeze se svým týmem skoro šest měsíců usilovně šířil fámu, která měla přesvědčit válečníky, že atium musí být schované někde jinde než v Luthadelu, protože Elend ho v Luthadelu nenašel.

„Tak to asi ne," řekl Špuk. „Kromě toho… mám pocit, že to někdo roztrubuje schválně. Strávil jsem dost času na ulici, abych poznal drby, který někdo poslal do oběhu záměrně. A tohleto opravdu smrdí. Někdo chce poštvat říši proti Luthadelu."

Výborně, pomyslel si Elend. „Nevíš náhodou, kde je Breeze?"

Špuk pokrčil rameny, ale už Elendovi nevěnoval pozornost. Díval se dolů na souboj. Elend se také otočil zpátky na Vin a Hama.

Jak předpovídal Clubs, pustili se do vážné bitky. Už to nebyl žádný trénink, žádné rychlé opakované cviky. Bojovali doopravdy, až kolem nich létaly hole a prach. Vířili kolem sebe popel. Postupně přicházeli další a další diváci.

Elend se vyklonil dopředu. Na souboji dvou allomantů bylo něco nepřirozeného. Vin zaútočila. Ham se však současně obrovskou rychlostí rozmáchl holí. Vin stačila zvednout hůl včas, ale síla Hamova úderu ji odmrštila kotoulem dozadu. Upadla ramenem na zem. Ani nestačila dát najevo bolest, stočila ruku pod sebe a vymrštila se na nohy. Uklouzla, ale hned nabrala rovnováhu a zvedla hůl.

Cín s olovem, pomyslel si Elend. Po něm je i nemotorný člověk najednou hbitý. A když je někdo normálně tak šikovný jako Vin…

Vin přimhouřila oči a ve tváři měla zarputilý nespokojený výraz. Nerada prohrávala, i když byl její soupeř evidentně silnější.

Elend se napřímil a chtěl navrhnout konec zápasu. V tu chvíli však Vin vyrazila dopředu.

Ham zaujal pohotovostní pozici se zvednutou holí, a jakmile se Vin přiblížila na dosah, uhodil. Vin uskočila stranou a Ham minul o

pár centimetrů. Zvedla hůl a vší silou jí uhodila do Hamovy hole. Ham ztratil rovnováhu. Vin se skrčila k útoku.

Ham se však rychle vzpamatoval. Rána, kterou dostal od Vin, ho roztočila, využil toho a mocně se rozmáchl holí Vin přímo proti hrudníku.

Elend vykřikl.

Vin vyskočila.

Neměla kov, proti němuž by mohla zatlačit, ale poradila si bez něj. Vyskočila přes dva metry vysoko a překonala Hamovu nastraženou hůl. Ve vzduchu se otočila, a zatímco pod ní švihla Hamova hůl, jednou rukou uchopila svoji a rozmáchla se.

Než dopadla na zem, její hůl už svištěla vzduchem a její konce vířily popel a prach. Hůl dopadla zezadu na Hamova lýtka a podrazila mu nohy. Ham vykřikl a upadl.

Vin opět vyskočila do vzduchu.

Ham ležel na zádech a Vin mu dopadla na hrudník. Potom mu chladně poklepala na čelo koncem hole a řekla: „Vyhrála jsem."

Ham vyčerpaně ležel a Vin mu klečela na prsou. Na dvoranu se snášel zvířený prach s popelem.

„Sakra," pronesl Špuk šeptem a vyjádřil pocit celé desítky přihlížejících.

Nakonec se dal Ham do smíchu. „Dobře. Vyhrála jsi – ale teď mi prosím sestup z břicha a přines mi něco k pití. Já se zatím pokusím vzkřísit si nohy."

Vin se usmála, seskočila mu z hrudníku a udělala, co si přál. Ham zavrtěl hlavou a vstal. Navzdory tomu, co říkal, šel celkem obstojně. Asi bude mít modřiny, ale moc si z toho dělat nebude. Cín s olovem nejen dodává člověku sílu a rychlost, ale posiluje mu i odolnost. Ham odrazil ránu, která by Elendovi přerazila nohy.

Přišel za nimi, kývl na Clubse a strčil do Špuka. Potom se opřel o zábradlí a zachmuřeně si třel levé lýtko. „Teda, Elende, prát se s touhle holkou, to je jako bojovat s tornádem. Nikdy není tam, kde bys ji zrovna čekal."

„Jak to udělala, Hame?" zeptal se Elend. „Myslím ten skok. To vypadalo skoro až nadlidsky, i na allomanta."

„Asi spálila ocel, ne?" řekl Špuk.

Ham zavrtěl hlavou. „Ne, o tom pochybuju."

„Tak jak to teda udělala?" zeptal se Elend.

„Allomanti čerpají energii z kovů," řekl Ham, vzdychl a dal nohu dolů. „Někteří z nich dostanou víc, někteří méně – ale ta faktická energie je opravdu z toho kovu, ne z vlastního těla."

Elend se zarazil. „No dobře, ale jak?"

„Jednoduše," odpověděl Ham. „Allomant nemusí být fyzicky zdatný, a přesto může mít obrovskou sílu. Kdyby byla Vin feruchem, tak by to bylo něco jinýho – jestli sis všiml, tak Sazed používá svou vlastní sílu. Načerpá ji ze zásob a zvětší se mu svaly. Ale allomant používá jen sílu kovu, nic víc.

A většina rváčů – včetně mě – počítá s tím, že čím si zvýší zdatnost, tím bude mít i větší sílu. Je logický, že svalnatý člověk, když spálí cín s olovem, bude silnější než průměrný člověk se stejnými allomantickými schopnostmi."

Ham se poškrábal na bradě a podíval se na Vin. „Jenže… no, začínám si myslet, že to asi jde i nějak jinak. Vin je malé drobné stvoření, ale když spálí cín s olovem, je mnohem silnější než průměrný cvičený voják. Ona všechnu tu sílu nějak do toho drobného těla narve a vůbec si nemusí dělat hlavu s tím, že nemá svaly. Ona je jako… hmyz. Mnohem silnější, než odpovídá její tělesný konstituci. Takže když potom vyskočí, je to skok jako hrom."

„Ale ty jsi přece i tak silnější než ona," namítl Špuk.

Ham přikývl. „A umím toho využít – za předpokladu, že se do ní trefím. To je totiž čím dál těžší."

Vin se konečně vrátila a nesla džbán studené šťávy. Bylo zřejmé, že než by vzala teplé pivo ve dvoraně, raději šla celou cestu do tvrze. Podala džbán Hamovi a zamířila pro poháry pro Elenda a Clubse.

„Hej," zavolal na ni Špuk, než nalila. „A co já?"

„Ty fousy ti nesluší," řekla Vin a nalévala šťávu.

„A kvůli tomu nedostanu nic k pití?"

„Ne."

Špuk se zarazil. „Vin, ty jsi teda opravdu originál."

Vin převrátila oči v sloup a potom se podívala k barelu s vodou v rohu dvorany. Jeden z cínových pohárů, které ležely vedle, vyletěl do vzduchu a letěl přes ring. Vin natáhla ruku, s mlasknutím pohár chytila a postavila na hrazení před Špuka. „Spokojenej?"

„Budu. Až mi do toho něco naleješ," odpověděl Špuk, když Clubs zabručel a napil se ze svého poháru. Starý generál natáhl ruku, sebral obě mince z hrazení a vsunul je do kapsy.

„No jo, vlastně," poznamenal Špuk. „Ele, platit! Dlužíš mi."

Elend odložil pohár. „Já jsem se sázet vůbec nechtěl."

„Ale strýci Mrzoutovi jsi zaplatil. Tak jak to, že ne mně?"

Elend vzdychl, vytáhl desetiboxingovou minci a položil ji před Špuka. Ten se usmál a zlodějským hmatem minci sebral.

„Díky za výhru, Vin," řekl a spiklenecky mrkl.

Vin se zamračila a podívala se na Elenda. „Ty sis vsadil proti mně?"

Elend se rozesmál, nahnul se přes hrazení a políbil ji. „Já jsem nechtěl. Clubs mě donutil."

Clubs cosi zavrčel, spolkl zbytek šťávy a podržel pohár, aby mu Vin přilila. Když nezareagovala, otočil se ke Špukovi a výmluvně se na něho zakabonil. Špuk vzdychl a šel mu nalít.

Vin se stále nevrle dívala na Elenda.

„Být tebou, měl bych se na pozoru, Elende," uchichtl se Ham. „Ona umí zasadit ránu…"

Elend přikývl. „Chceš říct, že jsem ji neměl dráždit, když tady všude okolo leží zbraně, co?"

„To mi povídej," řekl Ham.

Vin se ušklíbla, obešla hrazení a postavila se vedle Elenda. Elend ji objal a všiml si záblesku závisti ve Špukově pohledu. Tušil, že si na ni Špuk nějakou dobu brousil zuby – ale nemohl mu to dávat za vinu.

Špuk zavrtěl hlavou. „Já si budu muset najít ženskou."

„No, ty fousy ti v tom ale moc nepomůžou," poznamenala Vin.

„To je jen převlek, Vin," odpověděl Špuk. „Ele, nemohl bys mi třeba dát titul?"

Elend se usmál. „Myslím, že v tom to není, Špuku."

„U tebe to ale fungovalo."

„No, to nevím," řekl Elend. „Spíš bych řekl, že se do mě Vin zamilovala navzdory tomu titulu než pro něj."

„Jenže ty jsi před ní už ženský měl. Urozený," namítl Špuk.

„No, pár," připustil Elend.

„Ona má totiž Vin ve zvyku soupeřky zabíjet," poznamenal Ham.

Elend se dal do smíchu. „No, to ale udělala jen jednou. A myslím, že si to Shan zasloužila – ona se totiž zrovna tou dobou snažila zabít mě.“ Podíval se láskyplně na Vin. „I když musím přiznat, že je Vin k ostatním ženám opravdu dost nesmlouvavá. Ona totiž každá druhá vedle ní vypadá naprosto nezajímavě.“

Špuk zakoulel očima. „To už je teda zajímavější, když je zabíjí.“

Ham se zasmál a nechal si od Špuka ještě nalít. „No, Pán Vládce ví, co by s tebou udělala, kdybys ji zkusil opustit, Elende.“

Vin okamžitě strnula a přitiskla se k němu blíž. Opuštěná se už ocitla mnohokrát. I po tom, co spolu prožili, a potom, co ji Elend požádal o ruku, ji stále ujišťoval, že ji nikdy neopustí.

Obraťme list, pomyslel si Elend a náhle zvážněl. „Já se půjdu podívat do kuchyně,“ řekl, „jestli by se tam našlo něco k jídlu. Jdeš taky, Vin?“

Vin se podívala na oblohu – odhadovala, za jak dlouho se setmí. Nakonec přikývla.

„Já jdu taky,“ oznámil Špuk.

„Ne, ty nikam nejdeš,“ řekl Clubs a popadl ho vzadu za límec. „Ty zůstaneš tady a vysvětlíš mi, jak ses dostal k uniformě jednoho z mých vojáků.“

Elend se rozesmál a vedl Vin pryč. Popravdě byl i přes ten trochu zahořklý konec hovoru rád, že se na trénink přišel podívat. Bylo zvláštní, jak se mohou členové Kelsierovy party smát a dělat vtipy, i když mají kolem sebe jen samé problémy. Možná to byl odkaz Hrdiny z Hathsinu. Kelsier se stále smál, bez ohledu na vážnost situace, to bylo zřejmé. Pro něj to byla forma protestu.

Problémy, kterým musí čelit, však humor nevyřeší. Stále jim je v patách armáda mnohem větší než jejich vlastní, ve městě, které nemohou ubránit. Ale přesto, jestli má někdo šanci tuto situaci přežít, tak je to jedině Kelsierova parta.

* * *

Později ten večer, když si po Elendově naléhání naplnila žaludek, odešla Vin do Elendova pokoje.

Tam na podlaze seděla dokonalá kopie vlkodava, kterého si nedávno koupila. Díval se na ni a potom sklonil hlavu. „Vítám vás doma, paní,“ řekl skřehotavým zastřeným hlasem.

Vin ho obešla a Elend obdivně hvízdl. Srst měl dokonalou. Kdyby nepromluvil, nikdo by nepochyboval, že je to Vinin původní pes.

„Hlasové ústrojí je konstrukce ze svalů, ne z kostí, Vaše Výsosti," řekl OreSeur. „Zkušenější kandry umějí tělo nejen přesně rekonstruovat, ale i upravit. Pořád ještě potřebuji pozřít tělo, abych si mohl zapamatovat a znovu přesně vytvořit jeho přesné rysy. Ale v některých věcech už umím i improvizovat."

Vin přikývla. „Proto ti trvalo tohle tělo tak dlouho?"

„Ne, paní," odpověděl OreSeur. „To byla ta srst. Já jsem vás neupozornil předem, omlouvám se – ono napodobit takovouhle srst vyžaduje značnou přesnost a dá to spoustu práce."

„Ale to jsi mi říkal," namítla Vin a mávla rukou.

„A co říkáš na tohle tělo, OreSeure?" zeptal se Elend.

„Upřímně, Vaše Výsosti?"

„Samozřejmě."

„Je nedůstojné a ponižující," odpověděl OreSeur.

Vin zvedla obočí. *To jsi teda hodně upřímný, Renouxi*, pomyslela si. *Dnes jsme trochu na válečné stezce, co?*

Podívala se na něho a snažila se – neúspěšně – vyčíst v jeho psí tváři výraz.

„Ale," řekl Elend, „necháš si to tělo, ne?"

„Samozřejmě, Vaše Výsosti," odpověděl OreSeur. „Radši bych zemřel, než bych porušil smlouvu. Tak to musí být."

Elend kývl na Vin, jako by právě slyšel rozhodující prohlášení.

Loajálně se umí tvářit každý, pomyslela si Vin. *A jestli má u toho někdo smlouvu, kterou se může zaštiťovat, tím lépe. O to je to potom aspoň větší překvapení, když vyjde najevo pravda.*

Elend evidentně na něco čekal. Vin vzdychla. „OreSeure, budeme spolu muset trávit do budoucna víc času."

„Jistě, pokud je to vaše přání, paní."

„Tím přáním si nejsem tak jistá," řekla Vin. „Ale prostě to tak bude. Jak jsi v tomhle těle pohyblivý?"

„Dost dobře, paní."

„Tak jdeme," řekla, „schválně, jestli mi stačíš."

Bojím se ale také, že všechno, co vím – celý můj příběh – upadne v zapomnění. Bojím se o svět, který přijde. Bojím se toho, že mé plány se zhroutí.

Bojím se osudu horšího, než je Bezednost.

7

Sazed by si nikdy nepomyslel, že mu přijde vhod prach. Jenže se do něj velmi dobře psaly poučky. Napsal několik slov do prachu na zemi dlouhou holí. Byl to vzor pro necelou desítku jeho studentů. Ti to potom psali po něm, každé slovo několikrát.

I když žil Sazed mezi skaaty na vesnici už rok, stále žasl nad tím, jak omezené mají prostředky. V celé vesnici se nenašel kousek křídy, natožpak papír a inkoust. Polovina dětí běhala nahá a jediným přístřeším pro ně byla chatrč – dlouhé stavení s jednou místností a slepovanou střechou. Skaati měli zemědělské náčiní, ale už třeba žádné luky nebo oka na lov zvěře.

Sazed podnikl misi k obsazení opuštěného obydlí na plantáži. Neměli na vybranou. Navrhl, aby se tam přestěhovali starší obyvatelé z vesnice na zimu, ale pochyboval, že je k tomu donutí. Vyrazili s ním s nevolí, protože jim toto místo příliš připomínalo šlechtu – a šlechta jim připomínala jejich utrpení.

Sazedovi žáci se učili psát. Vynaložil velké úsilí na to, aby vysvětlil starším lidem, proč je tak důležité to umět. Nakonec mu tedy vybrali několik žáků, zčásti – tím si byl Sazed jistý – jen proto, aby mu vyhověli. Pozoroval je a kroutil hlavou. Učili se bez zaujetí. Přišli proto, že to dostali nařízeno a že si to „Mistr Terrisman“ přál. Sami žádnou potřebu vzdělání necítili.

Před pádem Finální říše si Sazed často představoval, jak to bude jednou vypadat bez Pána Vládce. Představoval si, jak se rozjedou memoristé a budou šířit dávno zapomenutá učení mezi nadšenými a vděčnými posluchači. Představoval si, jak bude vyučovat po nocích před teplým krbem a vyprávět dychtivému publiku. Nikdy ho nenapadlo, že vesnice budou po nocích zet prázdnotou, protože lidé budou příliš vyčerpaní, aby poslouchali nějaké vyprávění. A že mu za jeho přítomnost nebudou vděční, protože jim bude spíše na obtíž.

Musíš být trpělivý, říkal si přísně. Jeho sny mu teď připadaly velmi neskromné a namyšlené. Memoristé, kteří přišli před ním, a stovky těch, kteří zemřeli při své práci, nikdy vděk ani chválu nečekali. Pracovali tiše a v posvátné anonymitě.

Sazed vstal a začal prohlížet výtvory svých studentů. Zlepšovaly se – už rozeznal všechna písmena. K dokonalosti to mělo daleko, ale byl to zatím začátek. Kývl na skupinu a rozpustil ji.

Poklonili se a rozešli se na večeři. Sazed se za nimi díval a potom si uvědomil, jak už je obloha tmavá. Asi zdržel žáky příliš dlouho. Zavrtěl hlavou a vydal se mezi chatrče. Opět měl na sobě stevardské oblečení s barevnými vzory do tvaru písmene V. Držel se starých tradic, protože byly lidem známé, i když jim připomínaly dobu útisku. Jak se budou oblékat Terrismané v budoucnu? Zůstane životní styl, který jim vštěpil Pán Vládce, součástí jejich kultury?

Zastavil se na konci vesnice a podíval se do údolí. Bylo plné zčernalé půdy a jen tu a tam v něm rostly hnědé keříčky révy nebo křoviny. Nikde žádná mlha, samozřejmě, mlha měla přijít až v noci. Ty historky tedy nejsou pravdivé. Naštěstí.

Ale co na tom, že nejsou? Zabývat se takovýmito věcmi není jeho povinnost. Teď, po pádu Finální říše, musí šířit své vědomosti, a ne ztrácet čas hloupými historkami. Memoristé už dávno nejsou badatelé, ale učitelé. Nosil s sebou tisíce knih – informace o zemědělství, státní správě, medicíně. Potřebuje je předat skaatům. Tak to rozhodla Synoda.

Ale přesto se tomu ve skrytu duše nějak bránil. Měl z toho pocit viny. Lidé z vesnic ho jako učitele potřebují a on si tolik přeje jim pomoct. Ale… měl pocit, jako by mu něco chybělo. Pán Vládce byl mrtev, ale jako by to všechno ještě neskončilo. Přehlédl něco?

Třeba něco ještě většího, než byl Pán Vládce? Něco tak velikého, že to vlastně ani není možné vidět?

Nebo si to namlouvám, protože chci, aby něco takového bylo? pomyslel si. *Celý svůj život něčemu oponuji a proti něčemu bojuji a jdu do rizik, která ostatní memoristé nazývají bláznivými. Nespokojil jsem se s předstíranou poslušností – musel jsem se přidat k povstalcům.*

I přesto, že povstání skončilo úspěchem, Sazedovi jeho bratři neodpustili. Věděl, že ho Vin a ostatní považovali za poslušného člověka, ale ve srovnání s ostatními memoristy byl dobrodruh. Neklidný nedůvěryhodný hlupák, který svou netrpělivostí ohrožoval celý řád. Oni věřili, že je jejich povinností čekat na den, až Pán Vládce odejde. Feruchemové byli příliš vzácní, aby si mohli dovolit riskovat otevřené povstání.

Sazed neuposlechl. A teď měl problém smířit se s poklidným životem učitele. Bylo to proto, že něco v jeho podvědomí tušilo, že lidé ještě neunikli všem nebezpečím, nebo proto, že prostě neumí ustoupit do pozadí?

„Mistře Terrismane!“

Sazed se otočil. Ten hlas zněl vyděšeně. *Další mrtví v mlhách?* napadlo ho okamžitě.

Připadalo mu až děsivé, jak navzdory vyděšenému volání zůstávají ostatní skaati ve svých chatrčích. Vrzlo několikero dveří, ale nikdo nevyběhl na pomoc – ani ze zvědavosti –, když se volající řítil za Sazedem. Byla to žena z plantáže, statná, středního věku. Jak se blížila, Sazed zkontroloval rezervy. Měl rezervu síly a malý prsten s rezervou rychlosti. Najednou ho zamrzelo, že si zrovna nevzal víc náramků.

„Mistře Terrismane!“ volala žena a sotva popadala dech. „On se vrátil! Přišel si pro nás!“

„Kdo?“ zeptal se Sazed. „Ten muž, co zemřel v mlze?“

„Ne, Mistře Terrismane. *Pán Vládce*.“

* * *

Sazed ho našel za vesnicí. Už se stmívalo a žena, která pro Sazeda došla, se vyděšeně vrátila do chatrče. Sazed si sotva dokázal představit, jak si ti chudáci připadají – polapení v pasti noci a mlh, schoulení u sebe a vyděšení, jaké další nebezpečí na ně venku číhá.

A nebezpečí to bylo. Zlověstné. Ta postava tiše čekala u staré cesty. Na sobě měla černý plášť a byla vysoká skoro jako Sazed.

Byl to muž. Holohlavý, bez šperků – pouze se silnými železnými bodci v jeho očních důlcích, které čněly špičkami dozadu skrz hlavu.

Nebyl to Pán Vládce. Byl to inkvizitor.

Sazed nechápal, jak tyto bytosti žijí. Bodce měly natolik veliké, že jim místo očí vyplnily celé oční důlky a vyčnívaly špičkami zezadu lebky. Z ran jim netekla krev – čímž byli ještě podivnější.

Sazed naštěstí tohoto inkvizitora znal. „Marshi," oslovil ho tiše. Kolem nich se začala vlnit mlha.

„Teda tebe je opravdu těžké vystopovat, Sazede," řekl Marsh. Jeho hlas Sazeda šokoval. Nějak se změnil – byl hrubší a zastřenější. Mluvil jako člověk, který má chrapot. Stejně jako ostatní inkvizitoři, které Sazed znal.

„Vystopovat? Já nepředpokládám, že by mě chtěl někdo stopovat."

„No, já jsem i přesto chtěl," řekl Marsh a otočil se směrem k jihu. „Musíš jít se mnou."

Sazed se zamračil. „Cože? Marshi, já tu mám práci."

„To teď není důležitý," řekl Marsh a otočil se zpátky k Sazedovi a díval se na něho svou podivnou tváří bez očí.

Změnil se od doby, co jsme se naposledy viděli, on nebo já? Sazed se zachvěl. „Co se děje, Marshi?"

„Klášter v Seranu je prázdný."

Sazed se zarazil. Seranský klášter patřil Ministerstvu a po pádu Finální říše se do něj uchýlili inkvizitoři a vysocí obligátoři.

„Prázdný?" podivil se Sazed. „Ale to není možné."

„Opravdu, je," řekl Marsh. Mluvil zvláštně strnule – bez gest a bez mimiky.

„Já…" Sazed se odmlčel. *Jaká musí seranské knihovny skrývat tajemství a jak cenné informace.*

„Musíš jít se mnou," naléhal Marsh. „Potřebuju pomoc, kdyby nás tam bratři našli."

Bratři. Odkdy jsou inkvizitoři Marshovi bratři? Marsh do jejich řad pronikl v rámci Kelsierova plánu na svržení Finální říše. Byl jejich zrádce, a ne bratr.

Sazed zaváhal. Marsh v tom divném šeru vypadal… nepřirozeně, až z něho šel strach. Nebezpečně.

Nebuď hlupák, domlouval Sazed sám sobě. Marsh je Kelsierův bratr – jediný žijící příbuzný Hrdiny z Hathsinu. Jako inkvizitor měl

pozici na Ministerstvu, a přestože byl zapleten do povstání, mnoho obligátorů ho poslouchalo. Pro Elendovu nezkušenou vládu to byl cenný zdroj informací.

„Sbal si věci," řekl Marsh.

Moje místo je ale tady, pomyslel si Sazed. *Já mám učit lidi, a ne se někde potulovat po venkově v honbě za vlastním egem.*

Ale přece…

„Mlhy se začínají objevovat i ve dne," řekl Marsh tiše.

Sazed zvedl hlavu. Marsh se na něho díval a hlavice jeho bodců se leskly jako poslední paprsky slunce. Pověrčiví skaati tvrdili, že inkvizitor jim umí číst v mysli. Sazed věděl, že je to nesmysl. Inkvizitoři měli stejné schopnosti jako Mistborni, takže mohli ovlivňovat lidem emoce – ovšem číst v mysli jim nemohli.

„Proč mi to říkáš?" zeptal se Sazed.

„Protože je to tak," odpověděl Marsh. „Ono to neskončilo, Sazede. Ono to totiž ještě nezačalo. Pán Vládce… ten to jenom zdržel. Ten byl jenom kolečko v celým tom soukolí. A teď je pryč a nám se krátí čas. Pojď se mnou do Seranu – musíme ho prohledat, dokud máme příležitost."

Sazed se zamyslel a potom přikývl. „Tak já to ale musím vysvětlit lidem ve vesnici. Odjedeme zítra."

Marsh přikývl, ale když se Sazed vydal zpátky k vesnici, ani se nehnul. Zůstal stát ve tmě a kolem něho vířila mlha.

Všechno se vrací zpátky k chudákovi Alendimu. Je mi ho líto za to, co musel vytrpět. Pro tom, čím byl nucen se stát.

8

Vin se vrhla do mlhy. Vymrštila se nahoru a minula potemnělé domy a ulice. V mlze tu a tam zazářilo světélko – stráže nebo nějakého nešťastného opozdilce.

Vin začala klesat a okamžitě před sebe vyhodila minci. Zatlačila na ni a vlastní vahou ji odmrštila do tichých hlubin. Jakmile mince dopadla na zem, začala Vin stoupat nahoru. Zatlačit jemně bylo vždycky obtížné – takže každá mince, na kterou zatlačila, a každý skok, který udělala, ji vymrštily do vzduchu obrovskou rychlostí. Mistbornovy skoky nepřipomínaly let ptáků, ale spíše dráhu odraženého šípu.

Přesto však v sobě měly půvab. Vin se zhluboka nadechla, obloukem se vyhoupla nad město a vnímala chladný vlhký vzduch. Ve dne bylo v Luthadelu cítit pach výhní z kováren, odpadků a padajícího popela. V noci však byl vzduch svěží a chladivý – téměř čistý.

Vin vyklenula dráhu skoku a na moment se jakoby zastavila. Potom začala padat dolů nad město. Kolem těla jí vlály stuhy mistpláště a zaplétaly se jí do vlasů. Padala se zavřenýma očima a vzpomínala na své první dny v mlze, na začátky tréninku pod Kelsierovým klidným, ale bedlivým dohledem. Tohle jí dal Kelsier. Svobodu. Přestože už dva roky praktikovala allomancii jako Mistborn, nikdy ji nepřešel ten pocit okouzlení, když se vznesla do mlhy.

Zavřela oči a spálila ocel. Objevily se modré paprsky a viděla je i přes zavřená víčka. Vybrala si dva směřující dolů za ni a zatlačila a vymrštila se novým obloukem nahoru.

Jak jsem bez tohohle někdy mohla být? pomyslela si, když otevřela oči a mávnutím ruky odstrčila mistpláš, který vlál všude kolem ní.

Potom začala opět klesat, i když tentokrát minci neodhodila. Spálila cín s olovem, posílila si paže a nohy a dopadla na zeď, která vedla kolem pozemku domu Venture. Pálila bronz a nikde v okolí domu necítila známky případné allomantické aktivity.

Chvíli se krčila na temné zdi, těsně u kraje, prsty se přidržovala kamene. Studil ji pod nohama. Díky cínu měla i kůži mnohem citlivější než obvykle. Zeď potřebovala vyčistit. Byla porostlá lišejníkem, kterému se ve vlhkých nocích a na místě chráněném věží před slunečními paprsky velmi dařilo.

Byla stále potichu. Cítila slabý závan větru, který rozčeřil mlhu. Na ulici pod sebou cosi zaslechla a potom zahlédla pohyb. Zbystřila a zkontrolovala zásoby kovů. Teprve potom viděla ve stínu siluetu vlkodava.

Přehodila minci přes zeď a vyskočila. OreSeur čekal, až pomocí mince zbrzdí let a tiše přistane přímo před ním.

„Pohybuješ se rychle," poznamenala pochvalně.

„Nemusel jsem dál než kolem paláce, paní."

„Ale i tak mi zůstáváš mnohem blíž než dřív. Tohle tělo je opravdu rychlejší než lidské."

OreSeur se odmlčel. „Asi je," připustil.

„Zvládneš mě následovat po městě?"

„Asi zvládnu," odpověděl. „Kdybyste se mi ztratila, vrátím se sem a tady mě najdete."

Vin se otočila a vyběhla na ulici. OreSeur se vydal tiše za ní.

Uvidíme, jak to bude zvládat v náročnějších podmínkách, pomyslela si, spálila cín s olovem a přidala na tempu. Běžela sprintem po chladných kamenech, jako obvykle bosá. Normální člověk by tak rychle nikdy běžet nemohl. Nezvládl by to ani trénovaný běžec, protože by se brzy unavil.

S cínem s olovem však mohla běžet celé hodiny jako s větrem o závod. Dodával jí sílu, poskytl jí neobyčejný smysl pro rovnováhu, a tak se mohla řítit ulicí zahalenou temnou mlhou, bosá uprostřed vlajícího mistpláště.

OreSeur se držel vedle ní. Skákal, hlasitě oddechoval a cele se soustřeďoval na běh.

Zajímavé, pomyslela si Vin a zabočila do postranní ulice. Snadno přeskočila skoro dvoumetrový plot a proběhla zahradou nějakého nižšího šlechtice. Prudce se otočila a dívala se.

OreSeur zdolal dřevěný plot a dopadl na zem vedle ní. Zastavil se, sedl si na hýždě, tiše čekal a oddychoval. V očích měl vzdor.

Dobře, pomyslela si Vin a připravila si hrst mincí, *tak to zkusíme jinak.*

Vyhodila minci a vymrštila se do vzduchu. Otočila se v mlze a pomocí kovového kohoutu studně uskočila bokem. Dopadla na střechu a pomocí další mince se přehoupla přes ulici dole.

Pokračovala dál po střechách, skákala z jedné na druhou a podle potřeby vyhazovala mince. Občas se ohlédla a viděla tmavou siluetu, která se jí ze všech sil snažila stačit. V lidské podobě ji sledoval málokdy. Obvykle si jen dávali srazy na určitých místech. Pohyb v noci a skoky v mlze… to patřilo skutečně jen Mistbornům. Chápe vůbec Elend, co po ní chce, když žádá, aby brala OreSeura s sebou? Kdyby zůstávala dole na ulicích, mohla by se prozradit.

Dopadla na střechu a prudce se zastavila, jak se chytila kamenného hrazení. Naklonila se přes něj a podívala se dolů z výšky tří pater. Držela rovnováhu a tiše sledovala, jak dole pod ní víří mlha. Všechno kolem ní bylo tiché.

Dobře, bylo to krátké, pomyslela si. *Budu muset prostě Elendovi vysvětlit, že –*

OreSeur dopadl na střechu nedalekého domu. Došel až k ní, sedl si na hýždě a trpělivě čekal.

Vin se zamračila. Běžela dobrých deset minut a rychlostí Mistborna skákala po střechách. „Jak… ses sem dostal?“ vyptávala se.

„Vyskočil jsem na nižší dům a z něj potom sem, paní,“ řekl OreSeur. „A potom už jsem vás sledoval po střechách. Jsou tak blízko sebe, že se dalo snadno skákat z jedné na druhou.“

Vin pravděpodobně působila zmateně, protože OreSeur pokračoval: „Možná jsem… to tělo přece jen podcenil. Má perfektní čich a vůbec všechny smysly. Bylo strašně jednoduché vás sledovat i ve tmě.“

„A… ha,“ řekla Vin. „Tak to je dobře.“

„Můžu se zeptat, paní, proč se tady honíme?“

Vin pokrčila rameny. „Já to dělám každý večer.“

„Měl jsem pocit, že se mi schválně snažíte utéct. To bude hrozně těžké vás chránit, když mi pořád schválně utíkáte.“

„Chránit?“ podivila se Vin. „Ani neumíš bojovat.“

„Smlouva mi zakazuje zabíjet lidi,“ řekl OreSeur. „Ale dokázal bych sehnat pomoc, kdybyste ji potřebovala.“

Nebo mi hodit atium, kdybych se ocitla v nebezpečí, připustila Vin. *Má pravdu – mohl by být užitečný. Proč se vlastně tak snažím se od něho distancovat?*

Podívala se na něho. Seděl a unaveně oddychoval. Ani si neuvědomila, že kandra vlastně taky dýchá.

Snědl Kelsiera.

„Jdeme,“ řekla Vin. Zatlačila na odhozenou minci a seskočila z budovy. Nedívala se, jestli OreSeur běží za ní.

Když klesala dolů, sáhla po další minci, ale nakonec se rozhodla, že ji nepoužije, a místo toho zatlačila na okenní zástrčku. Jako většina Mistbornů obvykle používala clipy – nejmenší drobné mince. Měly pro odhazování a skákání nejvhodnější velikost a váhu a jejich předností bylo to, že byly hromadně vyráběny a nebyl jich nedostatek. Pro většinu Mistbornů měl odhozený clip – i celá jejich hrst – zanedbatelnou hodnotu.

Jenže Vin nebyla většina Mistbornů. Když byla mladší, hrst clipů pro ni bylo skutečné jmění. Byly to peníze na jídlo na celé týdny, když se šetřilo. Mohly jí ovšem přinést i bolest – možná dokonce smrt –, kdyby ostatní členové gangu odhalili, že má takový poklad.

Je to už dávno, co mívala hlad. I když měla ve svém pokoji stále stranou balíček sušených potravin, bylo to spíš ze zvyku než ze skutečných obav. Vlastně sama nevěděla, co si má myslet o tom, jak se mění. Bylo příjemné nemuset myslet na živobytí – jenže starost o živobytí byla nahrazena jinou, daleko horší. Starostí o budoucnost celého národa.

O budoucnost… lidstva. Skočila na hradební zeď – na konstrukci mnohem vyšší a lépe opevněnou než zídka okolo tvrze Venture. Vyskočila na cimbuří a prsty nahmatala jeden z jeho zubů, aby se ho chytila a mohla se vyklonit a podívat na ohně vojska za branami.

Se Straffem Venturem se osobně nikdy nesetkala, ale od Elenda o něm slyšela dost, aby měla strach.

Vzdychla a odskočila od cimbuří na ochoz. Potom se znovu naklonila k cimbuří. Z boku tlapal po schodech nahoru OreSeur. Když došel k ní, sedl si opět na hýždě a trpělivě čekal.

Ať už to bylo dobře nebo špatně, doba, kdy Vin trpěla hladem a bitím, už je ta tam. Elendovo novorozené království má vážné potíže a ona spálila jeho poslední atium, aby si zachránila život. Nechala ho bez ochrany – nejen před armádou, ale před každým Mistbornem, který ho přijde zavraždit.

Před vrahem, jako je třeba Špeh? Ta tajemná postava, která zasáhla do jejího boje s Cettovým Mistbornem? Co vlastně chtěl? Proč sledoval mě, a ne Elenda?

Vzdychla, sáhla do váčku s mincemi a vytáhla duralovou tyčku. Ještě v sobě měla zásobu, kterou spolkla předtím.

Celá staletí se předpokládalo, že je jenom deset allomantických kovů – čtyři základní, jejich slitiny, atium a zlato. Jenže allomantické kovy vždycky tvoří páry – základní kov a k němu jeho slitina. Vždycky jí vrtalo v hlavě, jak mohou být atium a zlato pokládány za pár, když ani jeden z nich není slitinou toho druhého. Až se nakonec ukázalo, že vlastně žádný pár netvoří, protože má každý z nich svou vlastní slitinu. Jedna z nich – malatium, jedenáctý kov – jí nakonec pomohla odhalit klíč k tomu, jak porazit Pána Vládce.

Kelsier na malatium nějak přišel. Sazed však přesto nevystopoval „legendy“, které Kelsiera údajně navedly na učení o jedenáctém kovu a jeho roli při porážce Pána Vládce.

Přejela prstem po hladkém povrchu duralové tyčky. Když naposledy viděla Sazeda, vypadal znechuceně – aspoň tak znechuceně, jak někdy vypadává – z toho, že žádné takové legendy, o jakých Kelsier mluvil, nemůže najít. I když Sazed tvrdil, že odjíždí z Luthadelu učit venkovské obyvatele Finální říše – byla to povinnost každého memoristy –, Vin neuniklo, že odjíždí na jih. Na místa, odkud, jak Kelsier tvrdil, tyto historky o jedenáctém kovu pramenily.

Existují o tomhle kovu taky historky? pomyslela si Vin a hladila duralovou tyčku. *Aby mi napověděly, co umí?*

Všechny ostatní kovy vyvolávaly okamžitou viditelnou reakci. Jedinou výjimkou byla měď, která vytvářela clonu a skrývala allomantickou aktivitu před ostatními. Dural bude třeba podobný. Že by ho zaregistroval třeba jen druhý allomant, který se bude

snažit na Vin zapůsobit? Tvoří pár s hliníkem, který likviduje zásoby kovů. Že by tedy naopak způsoboval, že kovy vydrží déle?

Pohyb.

Sotva ho zaregistrovala. Nejdřív dostala strach – není to ta silueta z mlh, kterou viděla včera v noci?

Ty už slyšíš trávu růst, sugerovala sama sobě. *Jsi unavená.* Kromě toho ten náznak pohybu, který viděla, byl tmavší a konkrétnější než ten mlžný duch.

Byl to on.

Stál na jedné ze strážních věží – nekrčil se ani se nijak nesnažil skrýt. To je tak arogantní nebo hloupý? Vin se usmála. Přestávala se bát a začínala být zvědavá. Připravila si kovy a zkontrolovala rezervy.

Dnes tě dostanu, kamaráde.

Otočila se a vyhodila hrst mincí. Mistborn buď věděl, že je pozorován, nebo se sám chystal zaútočit. Okamžitě se skrčil. OreSeur vyskočil. Vin uvolnila opasek a odhodila kovy.

„Následuj mě, jestli to zvládneš," řekla šeptem kandře a potom vyskočila do tmy za kořistí.

Špeh vyhodil mince a také vyskočil do tmy. Vin s pronásledováním jiného Mistborna mnoho zkušeností neměla. Vyzkoušela si to jen párkrát s Kelsierem. Brzy měla co dělat, aby Špehovi stačila. Pronásledoval ji pocit viny za to, co udělala OreSeurovi. Sama si teď uvědomovala, jak obtížné je pronásledovat odhodlaného Mistborna v mlhách. A to neměla výhodu psího čichu.

Měla ovšem cín. Noc tak pro ni byla jasnější a zvuky zřetelnější, a tím bylo snazší sledovat Špeha až do centra města. Seskočil u jedné z centrálních fontán. Vin rozdmýchala cín s olovem a bosýma nohama také dopadla na zem. Potom vyhodila hrst mincí a uhnula stranou.

Tichou nocí se rozlehlo cinkání mincí o kamennou dlažbu. Vin dopadla na všechny čtyři a usmála se. Potom poskočila dopředu a přitáhla si jednu z mincí do dlaně.

Její soupeř uskočil a dopadl na okraj fontány. Vin odhodila minci a vznesla se nad jeho hlavu. Shrbil se a sledoval, jak ho míjí.

Uchopila jednu z bronzových soch uprostřed fontány a přitáhla se až nahoru na ni. Krčila se a snažila se udržet rovnováhu na nerovném povrchu a sledovala shora svého soupeře. Balancoval na

jedné noze na okraji fontány jako tichý černý stín uprostřed vířící mlhy. Byla v tom… výzva.

Chytíš mě? jako by se ptal.

Rozmáchla se dýkami a seskočila ze sochy. Zatlačila a vymrštila se přímo proti Špehovi. Chladnou bronzovou sochu používala jako kotvu.

Špeh se pomocí sochy vymrštil dopředu. Dopadl těsně pod Vin a zvedl velkou vlnu vody, jak letěl obrovskou rychlostí a sklouzl jako plochý kámen po klidné hladině ve fontáně. Jakmile dopadl na hladinu, zatlačil a vymrštil se nahoru přes náměstí.

Vin doskočila na okraj fontány. Vystříkla na ni chladná voda. Cosi nespokojeně broukla a vyskočila za Špehem.

Když dopadl na zem, otočil se a vytáhl dýky. Podklouzla pod nimi a oběma rukama zároveň bodla do vzduchu. Protivník rychle uskočil a jeho dýky se zaleskly a rozstříkly kapičky vody. Mrštně se skrčil. Vypadal soustředěně a sebejistě. Schopně.

Vin se usmála. Dýchala rychle. Tenhle pocit už dlouho nezažila – od té doby, co… bojovala s Kelsierem. Zůstala skrčená, čekala a sledovala mlhu, jak krouží mezi ní a jejím soupeřem. Byl středního vzrůstu, šlachovité postavy, ale neměl mistplášť.

Proč nemá mistplášť? Ten přece patří neodmyslitelně k jejich stavu, symbolizuje jejich hrdost a jistotu.

Byla příliš daleko na to, aby mu viděla do tváře. Když ale uskočil dozadu a zatlačil na další sochu, tušila v ní náznak úsměvu. Rozpoutala se nová honička. Vin ho pronásledovala po městě, pálila ocel, skákala velkými oblouky po střechách a ulicích. Společně se řítili Luthadelem, jako když se děti honí na hřišti. Vin se snažila protivníka dostihnout, ale tomu se dařilo držet se těsně před ní.

Byl dobrý. Mnohem lepší než kterýkoli jiný Mistborn, kterého znala nebo s nímž se setkala, leda snad kromě Kelsiera. I ona se však od doby, kdy bojovala s Hrdinou z Hathsinu, také mnohem zlepšila. Je možné, že by tenhle nový Mistborn byl ještě lepší? Vzrušovalo ji to, byla celá napjatá. Vždycky pokládala Kelsiera za vzor allomantických schopností. A snadno na to zapomněla, protože ty schopnosti využíval jen pár let před pádem Finální říše.

Vlastně stejně dlouho, jako trénuju já, uvědomila si Vin, když dopadla do malé přeplněné uličky. Skrčila se a zamračeně sledovala okolí. Viděla Špeha letět směrem sem. Ulička byla úzká a

zanedbaná. Z obou stran ji lemovaly tří nebo čtyřposchoďové domy. Nikde se nic nepohnulo. Špeh jí buď utekl, nebo se skrývá někde poblíž. Spálila železo, ale modré paprsky žádný pohyb nenaznačovaly.

Jenže je ještě jedna možnost…

Vin předstírala, že se rozhlíží kolem, ale přitom začala pálit a dmýchat bronz a snažila se proniknout měděnou clonou, kterou někde poblíž tušila.

Byl tam. Ukrytý za zavřenými okenicemi v opuštěné budově. Když teď věděla, kam se má dívat, všimla si kousku kovu, který pravděpodobně využil, aby vyskočil do druhého patra, a kličky, kterou za sebou rychle zavřel okenice. Asi si tu ulici už někdy prozkoumal a měl v úmyslu se jí tady ztratit.

Chytrý, pomyslela si Vin.

Její schopnost pronikat měděnou clonou nemohl předpokládat. Jenže kdyby na něj teď zaútočila, prozradila by ji. Tiše stála a představovala si, jak se tam krčí a napjatě čeká, až se ona pohne.

Usmála se a zkontrolovala zásobu duralu. Byla to příležitost zjistit, jestli se spalováním duralu změní něco na jejím vnímání druhého Mistborna. Špion pravděpodobně pálí všechny kovy, protože se snaží zjistit, co se Vin chystá udělat.

A tak v přesvědčení, jak na to vyzrála, spálila čtrnáctý kov.

V uších jí zaburácela obrovská exploze. Zalapala po dechu a vyděšeně upadla na kolena. Všechno kolem ní bylo najednou jasné a hlučné, jako by celou ulici osvítil obrovský výbuch energie. Byla jí zima – hrozná ledová zima.

Zasténala a snažila se pochopit, co to všechno má znamenat. To… to vlastně není výbuch, to je celá sada výbuchů. Rytmické bušení, jako by někde vedle ní někdo bubnoval na velký buben. Její tep. V uších jí hučel vítr, jakási podivná meluzína. Někde škrábe pes, který hledá potravu. Někdo tu někde ve spánku chrápe. Jako by měla najednou stonásobně citlivější sluch.

A potom… nic. Sedla si na paty na dlažbu. Ten náhlý výboj světla, chladu a zvuku se vytratil. Ve stínu poblíž se cosi hýbalo, ale nedokázala to identifikovat – už ve tmě neviděla. Její zásoba cínu…

Je pryč, uvědomila si, když zase začala reálně uvažovat. *Spálila jsem najednou veškerý cín. Pálila jsem ho, když jsem zkusila ten dural.*

Pálila jsem je potom současně. Tak to je to tajemství. Dural umocní cín jedním obrovským výbuchem. Chvíli má neuvěřitelně bystré všechny smysly, ale spotřebuje celou zásobu cínu najednou. A potom zjistila, že bronz a cín s olovem – další kovy, které pálila při pokusu s duralem, jsou také pryč. Výbuch té obrovské všestranné citlivosti byl tak silný, že účinky těchto kovů už ani nestačila zaregistrovat.

Budu o tom přemýšlet později, řekla si a zavrtěla hlavou. Nejdřív si připadala, jako by ji to připravilo o sluch i zrak, ale byl to jen pocit. Byla jen omráčená.

Nahoře se v mlze pohybovala ta temná postava. Ještě se úplně nevzpamatovala. Postavila se na nohy a zavrávorala. Ta postava je příliš malá. Špeh to být nemůže. Je to…

„Paní, potřebujete pomoct?“

Vin se zastavila. OreSeur přišel až k ní a sedl si na hýždě.

„Ty… jsi mi stačil,“ řekla Vin.

„Nebylo to jednoduché, paní,“ řekl OreSeur monotónně. „Potřebujete pomoct?“

„Co? Ne, nepotřebuju.“ Vin zakroutila hlavou a snažila se vyčistit si mysl. „Obávám se, že jsem nedomýšlela jednu věc. Když jsem tě udělala psem, nedošlo mi, že mi teď nemůžeš nosit lahvičky s kovy.“

OreSeur dal hlavu na stranu a tlapal do uličky. Za chvíli se vrátil a něco nesl v tlamě. Její opasek. Vin ho vzala a vyndala z něho rezervní lahvičku s kovy. „Děkuju,“ řekla pomalu. „Jsi… pozorný.“

„Jen plním smlouvu, paní,“ odpověděla kandra.

Ale takhle ochotně a důsledně jsi ji nikdy neplnil, pomyslela si a spolkla obsah lahvičky. Cítila, jak se jí vracejí zásoby. Spálila cín a vrátilo se jí noční vidění. Ulevilo se jí. Od té doby, co objevila své allomantické schopnosti, nikdy nebyla venku v úplné tmě bez kovů.

Okenice Špehova okna byly otevřené. Bylo zřejmé, že utekl, než se vzpamatovala. Povzdechla si.

„Paní!“ vyštěkl OreSeur.

Vin se otočila. Za ní tiše přistála postava. Mistborn. Měl… povědomou tvář. Jako by ho odněkud znala. Štíhlý obličej, tmavé vlasy, hlavu trochu ke straně. V očích měl otázku. Proč upadla?

Vin se usmála. „Třeba jsem to udělala jen proto, abych tě přilákala blíž,“ řekla šeptem – tiše, ale dostatečně nahlas, aby měla jistotu, že to jeho cínem zbystřený sluch zaznamená.

Mistborn se usmál a potom sklonil hlavu směrem k ní, jako kdyby to měl být náznak respektu.

„Kdo jsi?“ zeptala se Vin a udělala krok dopředu.

„Nepřítel,“ odpověděl a varovně natáhl ruku proti ní.

Vin se zarazila. Na tiché ulici kolem nich vířila mlha. „Tak proč jsi mi teda pomáhal proti těm vrahům?“

„Protože jsem taky šílenec,“ odpověděl.

Vin se zamračila a podívala se na něho. Viděla už šílenství, v očích žebráků. Tenhle muž šílený není. Stojí hrdě a ovládá svůj výraz.

Co to hraje za hru? přemýšlela.

Instinkty – její cenné instinkty střádané celý život – ji varovaly, aby byla opatrná. Sotva se naučila důvěřovat přátelům. Člověku, kterého potká v noci, toto privilegium neuštědří.

A přesto už déle než rok s jiným Mistbornem nemluvila. Potlačovala v sobě konflikty, které neuměla jiným lidem vysvětlit. Ani Mistingové jako Ham nebo Breeze nemohli pochopit dvojí tvář Mistborna. Dílem vrah, dílem bodyguard, dílem šlechtična… dílem nejistá tichá dívka. Má tenhle člověk podobnou potíž najít sebe sama?

Třeba by mohl být jejím spojencem, třeba by se mohl stát druhým Mistbornem na stráži Centrální dominancie. Ale i kdyby nemohl, ona si nemůže dovolit s ním bojovat. Cvičný zápas v noci, to je jedna věc, ale kdyby šlo do tuhého, muselo by přijít na řadu atium.

A kdyby se to stalo, prohraje.

Špeh si ji důkladně prohlížel. „Řekni mi jednu věc,“ utrousil do mlhy.

Vin přikývla.

„Opravdu jsi ho zabila?“

„Ano,“ odpověděla Vin šeptem. Tou otázkou mohl myslet jen jedinou bytost.

Pomalu přikývl. „Proč hraješ tu jejich hru?“

„Čí hru?“

Špeh ukázal gestem k tvrzi Venture.

„To není hra,“ řekla Vin. „Když jsou lidi, které mám ráda, v nebezpečí, tak to žádná hra není.“

Špeh stál tiše a potom zavrtěl hlavou… zklamaně. Potom vyndal cosi z váčku, který měl s sebou.

Vin okamžitě uskočila. Špeh však jen mezi ně hodil minci. Několikrát poskočila a nakonec se zastavila na dlažbě. Špeh se vymrštil do vzduchu.

Vin ho nenásledovala. Zvedla ruku a třela si hlavu. Stále ještě měla pocit, jako by ji měla začít bolet.

„Vy ho necháte jít?“ zeptal se OreSeur.

Vin přikývla. „Dnes jsme skončili. Je dobrý bojovník.“

„Vy to říkáte skoro až s respektem,“ namítl.

Vin se otočila a zamračila se nad tím náznakem zklamání v OreSeurově hlase. OreSeur však tiše seděl a neprojevoval žádné další emoce.

Vzdychla a připnula si opasek. „Budeme ti muset vymyslet nějaký obojek nebo postroj nebo něco,“ řekla. „Chtěla bych, abys mi nosil rezervní lahvičky s kovy, jako jsi to dělal, když jsi měl lidské tělo.“

„Postroj není potřeba, paní,“ odpověděl OreSeur.

„Ne?“

Vstal a udělal pár kroků k ní. „Dejte mi, prosím, lahvičku.“

Vin vytáhla malou lahvičku s tekutinou. OreSeur se zastavil a potom k ní natočil rameno. Sledovala, jak se mu rozevřela srst i tkáň pod ní, až bylo vidět jednotlivé cévy a vrstvy kůže. Vin couvla.

„Není důvod k obavám, paní,“ ujišťoval ji OreSeur. „Já mám jiné tkáně než vy. Můžu… je líp ovládat, dalo by se říct. Dejte mi tu lahvičku do ramene.“

Vin to udělala. Tkáň kolem lahvičky se uzavřela a lahvička v ní zmizela. Vin zkušebně spálila železo. Z uložené lahvičky žádné paprsky nevedly. Na kovy v žaludku jiného allomanta nelze působit. Ano, opravdu, na kovové předměty, které procházejí tělem – třeba na bodce inkvizitorů nebo na náušnici, kterou Vin nosí v uchu, nelze allomanticky působit. Bylo zřejmé, že totéž platí i pro kovy, které ukrývá v těle kandra.

„Až budete potřebovat, tak vám ji přinesu,“ řekl OreSeur.

„Děkuju,“ odpověděla Vin.

„To je smlouva, paní. Neděkujte. Dělám jen to, co musím.“

Vin pomalu přikyvovala. „Tak se vrátíme do paláce,“ řekla. „Chci se podívat na Elenda.“

Začněme však od začátku. Poprvé jsem se s Alendim setkal v Khlenniu. Byl to tenkrát mladíček a neměl ještě za sebou desetiletí prožité jako vojevůdce.

9

Marsh se změnil. Bylo na něm něco… drsnějšího, tvrdšího. Na způsobu, jak se díval na věci, které Sazed neviděl, něco na jeho strohých odpovědích a stručné mluvě.

Jistě, Marsh byl vždycky přímý. Sazed ho sledoval, jak kráčí po prašné silnici. Koně neměli. I když Sazed jednoho vlastnil, žádné zvíře by se nepřiblížilo k inkvizitorovi.

Co to říkal Špuk, jak se Marshovi přezdívá? pomyslel si Sazed. *Před jeho proměnou se mu říkalo… Železné oko.* Až časem se ukázalo, že je tato přezdívka tak prorocká a výstižná, až z toho mrazí. Většinu lidí Marshova proměna natolik uváděla do rozpaků, až se ocitl osamocen. Přestože se nezdálo, že by to Marshovi nějak zvlášť vadilo, Sazed se ze všech sil snažil se s ním spřátelit.

Stále si ale nebyl jistý, jestli to Marsh vítá nebo ne. Zdálo se, že spolu vycházejí dobře. Spojoval je zájem o badatelství a historii a oběma leželo na srdci duchovní klima Finální říše.

On za mnou sám přišel, pomyslel si Sazed. *Jistě, tvrdil, že potřebuje pomoc pro případ, že by všichni inkvizitoři ještě nebyli ze Seranu pryč.* Ale byla to slabá výmluva. Sazed je jenom feruchem, žádný válečník.

„Měl bys být v Luthadelu," řekl Marsh.

Sazed zvedl hlavu. Marsh jako obvykle mluvil přímo bez otálení, rovnou k věci. „Proč?" zeptal se.

„Potřebujou tě tam.“

„Ale zbytek Finální říše mě taky potřebuje. Jsem memorista – nemůžu se věnovat pořád jen jedné skupině lidí.“

Marsh zavrtěl hlavou. „Tihle zemědělci po tobě ani neškytnou. Ale na to, k čemu se v Centrální dominancii schyluje, na to hned tak nezapomenou.“

„Možná bys byl překvapený, co všechno jsou lidé schopní zapomenout. Války a království třeba vypadají důležitě, ale ani Finální říše nakonec nebyla nesmrtelná. Teď je po ní a memoristé už nemají v politice co dělat.“ *Většina lidí by řekla, že v ní nikdy neměli co dělat.*

Marsh se k němu otočil. Ty jeho oči, důlky vyplněné ocelí. Sazed se nezachvěl, ale nebylo mu to příjemné.

„A co tví přátelé?“ zeptal se Marsh.

To byl útok na city. Sazed se odvrátil a vzpomněl si na Vin a na svůj slib Kelsierovi, že ji bude chránit. *Ona už ochranu nepotřebuje,* pomyslel si. *Je nakonec lepší allomantka, než byl Kelsier.* I přesto si však uvědomoval, že ochrana, to není jen bojování. Že k ní patří i podpora, přátelská rada, laskavost. To je důležité pro každého a pro Vin tím víc. Vždyť je toho teď na jejích bedrech tolik.

„Já jsem… jim poslal pomoc,“ řekl Sazed. „Jakou jsem mohl.“

„To je málo,“ namítl Marsh. „To, co se teď děje v Luthadelu, se nesmí podcenit.“

„Já to nepodceňuji, Marshi,“ řekl Sazed. „Já se jen snažím dělat svou práci, jak nejlíp umím.“

Marsh se nakonec otočil. „To ale není ta pravá práce. Jakmile tady budeme hotoví, vrátíš se do Luthadelu.“

Sazed se nadechl, že bude protestovat, ale nakonec nic neřekl. Co měl vlastně říct? Marsh má pravdu. I když neměl žádné důkazy, Sazed věděl, že se v Luthadelu skutečně dějí významné věci a že jeho pomoc tam bude potřeba. Události v Luthadelu bezesporu ovlivní budoucnost celé Finální říše.

Mlčel tedy a pochodoval za Marshem. Vrátí se tam. Třeba si nakonec potvrdí, že žádná nadpřirozená katastrofa světu nehrozí a že se vrátil jen ze své sobecké touhy vidět se zase s přáteli.

Doufal, že to tak bude. Protože možnost, že by to bylo jinak, ho velmi zneklidňovala.

Alendiho nápadné výšky jsem si všiml hned v první chvíli, kdy jsem ho potkal. Tyčil se nad ostatními a – přes své mládí a skromné oblečení – vzbuzoval respekt.

10

Budova Shromáždění původně patřila Kantonu financí Ministerstva. Místnost měla nízký strop a vypadala spíš jako přednáškový sál než jako místo, kde zasedá vládní orgán. Před vyvýšeným pódiem vpředu byly řady lavic. Vpravo na pódiu nechal Elend postavit sedadla pro členy Shromáždění. Na levé straně stál jednoduchý řečnický pult.

Pult byl otočený ke Shromáždění, ne k publiku. Publikum však mělo vstup na jednání Shromáždění otevřený. Elend zastával názor, že o práci vlády by se měl zajímat každý, a mrzelo ho, že schůzky Shromáždění mívaly jen velmi málo posluchačů.

Vin měla místo na pódiu, ale vzadu, přímo proti publiku. Seděla tu spolu s ostatní ochrankou a viděla přes řečnický pult na lidi. V první řadě publika seděli příslušníci Hamovy stráže. Byli v civilu a tvořili první frontu ochrany. Elend odmítl žádost Vin, aby ochranka stála vpředu a vzadu na pódiu. Měl pocit, že ochranka přímo za řečníky by jednání rušila. Ham s Vin však na tom trvali. Jestliže má Elend každý týden předstoupit před veřejnost, Vin chce mít jistotu, že nad ním i nad jeho bodyguardy bude mít zaručený dohled.

Aby se dostala na své místo, musela tedy Vin přejít pódium. Za ní šli ostatní. Někteří návštěvníci byli chtiví především společenských drbů a zvědaví na skandály. Předpokládali, že Vin je Elendova milenka a že skutečnost, že Elend žije se ženou, která mu

dělá ochranku, bude dobrým podkladem pro drby všeho druhu. Jiní se o politiku skutečně zajímali a byli zvědaví, jak velký vliv má Vin na Elenda, a jestli by ji mohli využít, aby se u něho přimluvila za jejich záležitosti. A přicházeli ještě jiní, kteří byli zvědaví na to, jestli na legendě, že Vin zabila Pána Vládce, může být něco pravdy.

Vin přidala do kroku. Prošla kolem členů Shromáždění a sedla si vedle Hama, který – přestože šlo o slavnostní příležitost – měl na sobě svou obvyklou vestu bez košile. Vedle něho si Vin v kalhotách a košili nepřipadala tak nepatřičně.

Ham se usmál a poplácal ji přátelsky po rameni. Musela se hodně krotit, aby nenadskočila, když se jí dotkl. Ne že by Hama neměla ráda – naopak. Lpěla na něm stejně jako na ostatních členech Kelsierovy party. To jen… no, neuměla to vysvětlit ani sama sobě. Prostě se při Hamově nevinném gestu zachvěla. Měla pocit, že by se lidi neměli tak bez rozpaků dotýkat druhých.

Zapudila ty myšlenky. Musí se naučit být jako ostatní. Elend si zaslouží úplně normální ženu.

Už tam byl. Kývl na ni, když ji spatřil. Usmála se. Potom se otočil a tiše mluvil s jedním ze členů Shromáždění, Lordem Penrodem.

„Elend bude mít radost," řekla Vin šeptem. „Palác je nabitý k prasknutí."

„Oni mají obavy," odpověděl Ham tiše. „Proto přišli. Nemůžu říct, že bych z toho měl radost – všichni tihle lidi nám to dělají těžší."

Vin přikývla a rozhlédla se po publiku. Byl to zvláštně promíchaný dav – různé skupiny lidí, které by se za Finální říše spolu nikdy nesešly. Většinu tvořili samozřejmě šlechtici. Vin se zamračila a přemýšlela, jak často se různí šlechtici snažili s Elendem manipulovat a jaké sliby z něho vyloudili…

„Na co se to tak díváš?" zeptal se Ham a šťouchl do ní.

Vin se na něho podívala. Měl zvědavé oči. Ham měl skoro až nadpřirozenou schopnost odhadovat, co si lidé myslí.

Vin vzdychla. „Já nevím, Hame."

„Co nevíš?"

„Nevím," řekla Vin tiše a mávla rukou směrem ke Shromáždění. „Elend se tak snaží, aby byli všichni spokojení. Dává do toho tolik – energii, peníze…"

„On jen chce, aby se s každým zacházelo spravedlivě."

„To není jen to, Hame," řekla Vin. „Mně připadá, že chce, aby se ze všech stali šlechtici."

„A na tom je něco špatného?"

„Kdyby se ze všech stali šlechtici, tak vlastně šlechta přestane existovat. Všichni nemůžou být bohatí a nemůžou mít moc. Tak to prostě nefunguje."

„Možná že ne," odpověděl Ham zamyšleně. „Ale Elend má přece povinnost snažit se zaručit co největší spravedlnost, ne?"

Povinnost? pomyslela si Vin. *Že jsem vůbec o něčem takovém s Hamem začínala…*

Vin sklopila hlavu. „Já si jen myslím, že by mohl tu spravedlnost zajistit i bez Shromáždění. Ti se totiž akorát hádají a snaží se ho obrat o moc. A on se nechá."

Ham neodpovídal a Vin se otočila zpátky k publiku. Zdálo se, že jako první přišla velká skupina dělníků ze mlýna a zabrala nejlepší místa. Dříve – možná tak před deseti měsíci – posílali šlechtici sluhy, aby jim drželi místa, nebo podpláceli lidi, aby je pustili na jejich. Jakmile však na to Elend přišel, obě praktiky zakázal.

Kromě dělníků ze mlýna a šlechty bylo v sále mnoho příslušníků „nové třídy". Skaatští obchodníci a řemeslníci, kteří si teď sami určovali ceny svých výrobků a služeb. Ti byli skutečnými vítězi v Elendově nové ekonomice. Pod tvrdou rukou Pána Vládce se k podobným pozicím – a to ještě velmi omezeným – propracovali jen ti nejzručnější ze skaatů. Jakmile tato omezení padla, prokázalo se, že tito lidé mají mnohem větší schopnosti než jejich partneři urozeného původu. Ve Shromáždění vytvořili frakci přinejmenším stejně silnou jako šlechta.

Mezi davem se tu a tam objevili i další skaati. Vypadali stejně jako za starých časů před nástupem Elendovy vlády. Šlechtici většinou na sobě nosili obleky doplněné kloboukem a pláštěm, skaati chodili v obyčejných kalhotách. Někteří byli ještě špinaví po práci, oblečení měli obnošené a umazané od popela.

A přece… *byli* jiní. Nebylo to oblečením, ale jejich postojem. Seděli více zpříma s hlavami vztyčenými. Měli dost volného času, aby jednání Shromáždění mohli navštívit.

Nakonec Elend vstal a zahájil schůzi. Nechal se dnes ráno obléci, takže vypadal upraveně. Oblek mu dobře padl, všechny knoflíky měl zapnuté. Měl na sobě tmavě modrou vestu. Vlasy měl také téměř pečlivě učesané, krátké hnědé kadeře měl narovnané.

Normálně by Elend zahájil schůzi tím, že by pozval na pódium ostatní řečníky, členy Shromáždění, kteří by drmolili cosi o daních nebo čistotě ve městě. Dnes však byly na programu naléhavější záležitosti.

„Pánové," začal Elend. „Žádám vás o souhlas s porušením našeho obvyklého jednacího řádu dnes odpoledne z důvodu… naléhavosti naší současné státní situace."

Všech čtyřiadvacet členů Shromáždění přikyvovalo, někteří pološeptem komentovali. Elend jim nevěnoval pozornost. Cítil se před publikem jako doma, mnohem lépe než Vin. Když zahájil řeč, Vin po očku sledovala, jak reaguje dav.

„Je zřejmé, že jsme se ocitli v krizové situaci," řekl Elend na úvod řeči, kterou si připravil dopředu. „Stojíme tváří v tvář nebezpečí, jaké toto město dosud nepoznalo. Nebezpečí invaze a anexe.

Jsme nový národ, království postavené na principech za dob Pána Vládce neznámých. Přesto jsme už stačili vytvořit svou tradici. Tradici svobodných skaatů. Tradici vlády, kterou si sami zvolíme a která bude pracovat tak, jak se sami dohodneme. Tradici šlechty, která se nemusí skrývat před obligátory a inkvizitory Pána Vládce.

Pánové, jeden rok je velmi krátká doba. Okusili jsme svobodu a potřebujeme čas na to, abychom ji mohli vychutnat. Poslední měsíce jsme často diskutovali a dohadovali se o tom, co bychom měli udělat, až tento den přijde. Samozřejmě máme na tuto věc velmi rozmanité názory. Proto vás žádám, abyste hlasovali solidárně. Slibme sami sobě a těmto lidem, že toto město nevydáme do cizích rukou bez zralé úvahy. Rozhodněme se získat více informací, hledat další cesty a třeba i bojovat, pokud to bude nevyhnutelné."

Řeč pokračovala dál, ale Vin ji slyšela už stokrát, když si ji Elend trénoval. Zatímco mluvil, sledovala dav. Nejvíc ji znepokojovali obligátoři, kteří seděli vzadu. Nijak nereagovali na Elendův negativní postoj, který k nim zaujal.

Nikdy nepochopila, proč Elend nezrušil Ministerstvo a proč ho nechal působit dál. Byl to poslední relikt moci Pána Vládce. Většina obligátorů odmítla poskytnout Elendově vládě jakékoli informace o systému správy na Ministerstvu a na skaaty se dívala s opovržením.

Přesto je Elend toleroval. Přísně jim zakázal podněcovat lidi k násilí nebo nepokojům. Z města je však ani na naléhání Vin nevykázal. Kdyby bylo jen na ní, nechala by je popravit.

Nakonec Elend domluvil a Vin se k němu obrátila. „Pánové," řekl, „předkládám vám tento návrh ze své nejlepší vůle a činím tak jménem všech, které zastupujeme. Žádám vás o čas. Navrhuji, abychom odložili veškerá hlasování týkající se budoucnosti města, dokud se oficiální delegace nesetká s armádou, která obléhá naše město, a nezjistí, jaké máme možnosti jednání – pokud vůbec nějaké jsou."

Odložil listinu, zvedl hlavu a čekal na komentáře.

„Takže," řekl Philen, jeden z obchodníků ve Shromáždění, „vy nás žádáte, abychom dali tu moc rozhodnout o osudu města vám." Philen působil ve svém honosném obleku tak dobře, že by náhodný pozorovatel nikdy nehádal, že si ho poprvé oblékl teprve před rokem.

„Cože?" řekl Elend. „Já jsem nic takového neřekl – já jen žádám o čas. O čas sejít se se Straffem."

„Straff odmítl všechny naše vyslance," ozval se jiný člen Shromáždění. „Z čeho usuzujete, že nás najednou vyslechne?"

„Tohle je špatné stanovisko," řekl jeden ze šlechticů. „Měli bychom rozhodovat o tom, jak Straffa *požádat*, aby neútočil, a ne o tom, jak se s ním sejít a jednat. Potřebujeme mu dát rychle najevo, že s ním chceme spolupracovat. Všichni jste tu armádu viděli. On nás chce zničit!"

„Prosím," zvedl ruku Elend. „Neodbíhejme od tématu!"

Další člen Shromáždění – jeden ze skaatů – mluvil, jako by Elenda předtím neslyšel. „Vy to říkáte, protože jste šlechtic," řekl a ukázal na šlechtice, kterého Elend přerušil. „Vám se snadno mluví o tom, jak se Straffem spolupracovat, protože vy nemáte co ztratit."

„Nemáme co ztratit?" ohradil se šlechtic. „S celou rodinou bych mohl být popraven za to, že jsme podporovali Elenda proti jeho otci!"

„Pche!" vyprskl jeden z obchodníků. „Tohle všechno je nesmysl. Měli jsme už dávno a dávno najmout žoldáky, jak jsem tenkrát říkal."

„A kde bychom na to vzali peníze?" zeptal se Lord Penrod, nejstarší z aristokratických členů Shromáždění.

„Z daní," odpověděl obchodník s mávnutím ruky.

„Pánové!“ řekl Elend hlasitěji a ještě jednou opakoval: „Pánové!“

Tím si vydobyl aspoň trochu pozornosti.

„*Musíme* se nějak rozhodnout,“ řekl. „Co si tedy myslíte o mém návrhu?“

„Je to nesmysl,“ řekl obchodník Philen. „Proč čekat? Tak sem můžeme Straffa rovnou pozvat a je to.“

Vin se opřela a sledovala hádku. I když Philena neměla ráda, jeho slova měla něco do sebe. Bojovat je skutečně velmi nepříjemná vyhlídka. Straff má velkou armádu. Mělo by vůbec nějaký smysl se mu postavit?

„Podívejte,“ řekl Elend ve snaze znovu upoutat jejich pozornost, v níž uspěl jen částečně. „Straff je můj otec. Myslím, že bych s ním mohl promluvit. Luthadel byl celá léta jeho domovem, třeba by se mi podařilo ho přesvědčit, aby na něj neútočil.“

„Počkejte,“ řekl jeden ze skaatů, „a co potraviny? Viděli jste, kolik účtujou obchodníci za obilí? Než se strachovat před nějakou armádou, radši bychom měli jednat o tom, jak srazit ceny.“

„Jako vždycky svádíte svoje problémy na nás,“ řekl jeden z obchodníků. Znovu se začali přít. Elend sebou za řečnickým pultíkem trhl. Vin zakroutila hlavou. Bylo jí Elenda líto. Diskuse se mu rozpadala. To se na schůzích Shromáždění stávalo často. Měla pocit, že neprokazují Elendovi zaslouženou úctu. Třeba je to jeho chyba, že se všemi jedná jako se sobě rovnými.

Nakonec se debata utišila a Elend vyndal list papíru, na který chtěl evidentně zaznamenat výsledky hlasování. Nevypadal příliš optimisticky.

„Dobře,“ řekl, „přistoupíme k hlasování. Mějte na paměti, že to, že mi dáte čas, nebude mít žádný jiný důsledek, než šanci přimět mého otce, aby přehodnotil své plány zmocnit se našeho města.“

„Elende, hochu,“ řekl Lord Penrod. „Všichni jsme žili za vlády Pána Vládce. A všichni víme, jaký váš otec je. Jestli tohle město chce, tak se ho prostě zmocní. Takže jediná věc, o které můžeme diskutovat, je, jak se nejlépe vzdát. Třeba se nám podaří najít cestu, jak zachovat lidem trochu svobody i pod jeho vládou.“

Všichni seděli tiše a na chvíli nikdo nenadnášel nové argumenty. Několik lidí se otočilo k Lordu Penrodovi, který seděl s chladným výrazem sebekontroly. Vin ho moc neznala. Byl jedním z vlivnějších šlechticů, kteří ve městě zůstali i po pádu Finální říše. V

politických názorech byl konzervativní. Nikdy ho ale neslyšela mluvit neuctivě o skaatech, a to byla nejspíš také příčina jeho obliby mezi lidmi.

„Mluvím bez obalu," řekl Penrod, „protože mluvím pravdu. Nejsme v pozici, která by nám umožňovala vyjednávat."

„Já souhlasím s Penrodem," řekl Philen a vstal. „Jestli se chce Elend setkat se Straffem, má na to právo. Rozumím tomu tak, že pozice krále mu umožňuje jednat s cizími monarchy. Ale tím přece nemusíme slibovat, že Straffovi nevydáme město."

„Pane Philene," řekl Lord Penrod, „myslím, že jste mě špatně pochopil. Já jsem řekl, že vydat město je nevyhnutelné, ale že bychom se měli snažit z toho vytěžit maximum. To znamená přinejmenším se se Straffem sejít a zjistit, co má v úmyslu. Hlasovat o tom, jestli mu vydat město nebo ne, je zatím předčasné."

Elend zvedl hlavu a poprvé od chvíle, kdy se mu diskuse vymkla z rukou, měl v očích naději. „Takže podpoříte můj návrh?" zeptal se.

„Je to trochu krkolomný způsob, jak získat čas, který pokládám za nutný," řekl Penrod. „Ale… vzhledem k tomu, že armádu už máme za branami, pochybuji, že máme jinou možnost. Takže ano, Vaše Výsosti, podpořím váš návrh."

Během Penrodovy řeči přikyvovalo několik dalších členů Shromáždění, jako by návrh slyšeli poprvé. *Ten Penrod má moc velký vliv,* pomyslela si Vin a prohlížela si ho přimhouřenýma očima. *Oni ho poslouchají víc než Elenda.*

„Budeme tedy hlasovat?" zeptal se další člen Shromáždění.

Hlasovali. Elend zapisoval výsledky. Osm členů Shromáždění – sedm plus Elend – hlasovalo pro návrh, protože přikládali velkou váhu Penrodovu názoru. Skaati byli většinou pro, obchodníci většinou proti. Nakonec Elend získal potřebnou dvoutřetinovou většinu.

„Návrh je přijat," řekl Elend, když spočítal konečný výsledek. Vypadal poněkud překvapeně. „Shromáždění se zříká práva vydat město do doby, než se král sejde se Straffem Venturem na oficiální schůzce."

Vin se opřela a přemýšlela, co si vlastně o výsledku hlasování má myslet. Bylo dobré, že Elend prosadil svou, ale způsob, jak se to podařilo, jí dělal starost.

Elend nakonec odešel od řečnického pultu, sedl si a přenechal vedení schůze rozladěnému Philenovi. Ten přečetl návrh na hlasování o předání dohledu nad zásobami potravin obchodníkům. Tentokrát se postavil na odpor Elend a znovu se rozpoutala hádka. Vin ji se zájmem sledovala. Uvědomuje si Elend, že reaguje úplně stejně jako ostatní na jeho návrhy, když se staví proti těm jejich?

Elend a ostatní protahovali jednání tak dlouho, že přišla polední pauza a ještě se neskončilo. Publikum vstalo, lidé se protahovali a Ham se otočil k Vin. „Dobrá schůze, co?“

Vin jen pokrčila rameny.

Ham se dal do smíchu. „Budeme s tím tvým chladným postojem k občanským povinnostem muset něco dělat, dítě.“

„Já už jsem jednu vládu svrhla,“ odpověděla Vin. „Tak doufám, že mám občanský povinnosti na čas splněný.“

Ham se usmíval, ale sledoval publikum ostražitým pohledem – stejně jako Vin. Teď, když se v jednacím sále dalo všechno do pohybu, by byla ideální příležitost zaútočit na Elenda. Vin si všimla zejména jedné osoby a zamračila se.

„Vrátím se za moment,“ řekla Hamovi a vstala.

* * *

„Udělal jste správnou věc, Lorde Penrode,“ řekl Elend tiše během přestávky. „Potřebovali jsme čas. Víte dobře, co můj otec udělá, pokud se zmocní města.“

Lord Penrod zavrtěl hlavou. „Já jsem to neudělal pro vás, příteli. Udělal jsem to proto, abych měl jistotu, že ten blázen Philen nepředá město dřív, než z vašeho otce šlechta vymámí práva na tituly.“

„Ale podívejte se,“ řekl Elend se zdviženým prstem, „musí být přece ještě jiná cesta. Hrdina z Hathsinu by nikdy město bez boje nevydal.“

Penrod se zamračil. Elend se odmlčel a vyčítal si, že o tom začal. Starý lord byl konzervativec a zmiňovat se před ním o Hrdinovi z Hathsinu nemůže mít žádný pozitivní efekt. Mnoho šlechticů se bálo Kelsierova vlivu na skaaty.

„Přemýšlejte o tom,“ řekl Elend a uhnul pohledem, když přicházela Vin. Kývla na něho, aby poodešel dál od členů

Shromáždění. Omluvil se a přešel přes pódium k ní. „Co se děje?“ zeptal se tiše.

„Ta ženská vzadu,“ řekla Vin tiše s podezíravým pohledem v očích. „Vysoká, v modrým.“

Ženu podle tohoto popisu nebylo těžké poznat. Měla na sobě jasně modrou blůzu a nápadnou červenou sukni. Byla středního věku, štíhlá a vlasy dlouhé až do pasu měla vzadu stažené do copu. Trpělivě čekala, zatímco ostatní se pohybovali po místnosti.

„Co je s ní?“ zeptal se Elend.

„Terris,“ odpověděla Vin.

Elend se zarazil. „Jsi si jistá?“

Vin přikývla. „Ty barvy… a těch šperků. Stoprocentně je z Terrisu.“

„No a co je na tom?“

„Nic. Nikdy jsem ji neviděla,“ řekla Vin. „A právě tě sleduje.“

„Lidé mě sledují, Vin,“ poznamenal Elend. „*Jsem* král, to už patří k věci. A vůbec, proč myslíš, že bys ji měla někdy vidět?“

„Všichni z Terrisu za mnou vždycky přijdou. Hned, jak sem přijedou,“ odpověděla Vin. „Zabila jsem Pána Vládce. Vidí ve mně osobu, která přinesla svobodu jejich zemi. Jenže tuhle neznám. Ani mi nepřišla poděkovat.“

Elend obrátil oči v sloup, popadl Vin kolem ramen a otočil ji k ženě zády. „Vin, myslím, že mám gentlemanskou povinnost ti něco říct.“

Vin se zamračila. „Co?“

„Jsi úžasná.“

Vin se zarazila. „A co to s tím má společnýho?“

„Absolutně nic,“ odpověděl Elend s úsměvem. „Jen ti chci trochu odvést pozornost.“

Vin se zvolna uklidnila a pousmála se.

„Nevím, jestli ti to už někdo řekl, Vin,“ poznamenal Elend, „ale občas jsi trochu paranoidní.“

Zvedla obočí. „Jo?“

„Chápu, že se ti tomu nechce věřit, ale je to tak. Mně to připadá svým způsobem okouzlující, ale myslíš si opravdu, že by mě nějaká *žena z Terrisu* chtěla zabít?“

„No, asi ne,“ připustila Vin. „To víš, to jsou pozůstatky z mládí…“

Elend se zasmál. Potom se otočil zpátky ke členům Shromáždění, kteří většinou tiše diskutovali ve skupinkách. Skupinky byly od sebe oddělené a lidé se v nich nestřídali. Některé tvořili pouze šlechtici, jiné pouze obchodníci a další pouze skaati. Vypadaly velmi nesmiřitelně. Ovšem i ty nejjednodušší návrhy často vyvolávají diskuse, které mohou trvat celé hodiny.

Musí mi dát čas! pomyslel si. I přitom si však uvědomil ten problém. Čas na co? Penrod a Philen jeho návrh napadli právem a výstižně.

Bylo neoddiskutovatelné, že město je na lopatkách. Nikdo neví, co udělat proti hrozící invazi síly, která je větší, a nejméně ze všech to ví Elend. Elend ví jen to, že se nesmí vzdát. Ještě ne. Přece *musí* existovat nějaký způsob, jak se jim postavit.

Vin se dívala stranou přes publikum. Elend se otočil tím směrem. „Pořád ještě sleduješ tu ženu z Terrisu?“

Vin zavrtěla hlavou. „Něco jinýho… zvláštního. Je tamhleto Clubsův člověk?“

Elend se zarazil a podíval se tím směrem. Davem se skutečně prodíralo několik vojáků a směřovali k pódiu. Vzadu v místnosti lidé cosi šeptali a někteří rychle opouštěli sál.

Elend cítil, jak Vin strnula napětím. Popadl ho strach. *Je pozdě. Vojsko zaútočilo.*

Jeden z vojáků se konečně dostal až na pódium. Elend přiběhl k němu. „Co se děje? Straff už zaútočil?“

Voják se zamračil a ve tváři měl ustaraný výraz. „Ne, pane.“

Elend si povzdechl. „Tak co tedy?“

„Pane, je tu další vojsko. Právě dorazilo ke hradbám.“

Kupodivu mě s Alendim spřátelila jeho prostá genialita. V prvních měsících jeho pobytu v tom velkém městě jsem ho zaměstnával jako asistenta.

11

Už podruhé za poslední dva dny stál Elend na luthadelských městských hradbách a díval se na další vojsko, které přišlo obsadit jeho království. Mžoural v rudém odpoledním slunci, ale nebyl cínař a nemohl rozeznat detaily.

„Je možné, že by nám třeba přišli pomoct?“ zeptal se s nadějí a podíval se na Clubse, který stál vedle něho.

Clubs se zakabonil. „Mají Cettovu vlajku. Vzpomínáš si na něj? Jak na tebe poslal přede dvěma dny osm allomantů, aby tě zabili?“

Elend se zachvěl a znovu se podíval na nové vojsko. Mělo tábor kus od Straffovy armády poblíž LuthDavnského kanálu, který vedl západně z řeky Channerel. Vin stála vedle Elenda, ale Ham byl u městské stráže. OreSeur v psím těle trpělivě seděl na ochozu pod Vin.

„Jak to, že jsme si nevšimli, že se blíží?“ podivil se Elend.

„To Straff,“ odpověděl Clubs. „Ten Cett přišel ze stejného směru a naši hlídači byli zaměření hlavně na Straffa. Straff o nich nejspíš už pár dní věděl, ale my jsme je opravdu vidět nemohli.“

Elend přikývl.

„Straff je obklopený vojáky a sleduje tuhle armádu jako nepřátele,“ řekla Vin. „Pochybuju, že by si šli na ruku.“ Stála na spodní straně zubu cimbuří, nohy měla nebezpečně blízko okraje zdi.

„Třeba na sebe zaútočí," řekl Elend s nadějí.

Clubs se ušklíbl. „To pochybuju. Jsou vyrovnaní. Straff je možná o něco málo silnější. Pochybuju, že by na něj Cett zaútočil."

„Tak proč tedy přitáhli?"

Clubs pokrčil rameny. „Třeba doufal, že Ventura předběhne a získá Luthadel první."

Mluvil o tom, jako by dobytí Luthadelu byla hotová věc. Když se Elend naklonil přes cimbuří a podíval se dolů, zvedl se mu žaludek. Vin a ostatní byli původem členové zlodějských part a lidé z okraje společnosti, celý život neustále pronásledovaní. Možná byli na takovýhle tlak – a strach – zvyklí. Elend nebyl.

Jak mohli takhle žít? Připadal si tak bezmocný. Co může dělat? Utéct a nechat město, ať si pomůže samo? To samozřejmě nepřichází v úvahu. Ale tváří v tvář ne jedné, ale dvěma armádám, které přišly zničit jeho domov a připravit ho o trůn, nedokázal udržet ruce neroztřesené, když se chytil tvrdého kamene na ochozu.

Kelsier by z toho našel cestu ven, pomyslel si.

„Hele!" přerušil jeho myšlenky Vinin hlas. „Co je to tamhle?"

Elend se otočil. Vin seděla přikrčená a dívala se na Cettovo vojsko. Pálila cín a viděla věci, které byly Elendovu obyčejnému lidskému zraku skryté.

„Někdo od toho vojska odchází," řekla Vin. „Jede na koni."

„Posel?" zeptal se Clubs.

„Možná," odpověděla Vin. „Jede dost rychle…" Rozběhla se podél zdi od jednoho kamenného zubu ke druhému. Kandra se okamžitě vydala po spodním ochozu za ní.

Elend se podíval na Clubse. Ten jen pokrčil rameny a šel za nimi. Doběhli Vin, když se zastavila u jedné z věžiček a stále sledovala blížícího se jezdce. Nebo to tak aspoň Elendovi připadalo, protože stále ještě neviděl to, co ona.

Allomancie, pomyslel si a potřásl hlavou. Proč nemohl dostat aspoň jednu z jejích schopností – třeba i z těch slabších, jako je pálit měď nebo železo?

Vin se najednou napřímila a ztuhla. „Elende, to je *Breeze!*"

„Cože!" vykřikl Elend. „Jsi si jistá?"

„Jsem! Někdo ho honí. Lučištníci na koních."

Clubs zabručel a kývl na posla. „Pošlete jezdce! Odřízněte ty, co je pronásledujou."

Posel vyběhl. Vin však zavrtěla hlavou. „Nestihnou to," řekla tiše, skoro jako sama pro sebe. „Ti lučištníci ho doženou, nebo přinejmenším trefí. Ani já bych se tam nedostala včas, a to bych neběžela. Ale možná…"

Elend se zamračil a podíval se na ni. „Vin, to je moc daleko, to se nedá doskočit, to nedokážeš ani ty."

Vin se na něho usmála a skočila.

* * *

Připravila si čtrnáctý kov, dural. Měla rezervu, ale zatím ji nepálila. *Doufám, že to bude fungovat,* pomyslela si a hledala vhodnou kotvu. Věž vedle ní měla nahoře železné opevnění – to by fungovat mohlo.

Zatáhla za něj a vymrštila se do vzduchu nahoru ke špičce věže. Okamžitě znovu skočila nahoru a ven a odletěla daleko od zdi. Uhasila všechny kovy kromě oceli a cínu s olovem.

Potom znovu zatlačila na kovové opevnění a spálila dural.

Cítila proti sobě obrovskou vlnu síly. Byla tak mocná, že se jí tělo nerozletělo do všech stran jen díky stejné síle cínu s olovem. Odletěla od věže a řítila se vzduchem, jako by ji odhodil nějaký obr, nějaký neviditelný Bůh. Vzduch jí burácel v uších a rychlost jí téměř nedovolila myslet.

Začala klesat. Snažila se udržet rovnováhu. Dráhu letu však rozvrhla dobře. Řítila se přímo na Breeze a na jeho pronásledovatele. Nevěděla, co Breeze provedl, ale někoho tím evidentně velmi rozzuřil, protože se za ním hnaly dobře dva tucty mužů s namířenými šípy.

Vin padala. Ocel a cín s olovem jí po té jediné duralové explozi okamžitě došly. Popadla lahvičku s kovy, kterou měla na opasku, a spolkla její obsah. Jakmile ji však odhodila, okamžitě pocítila jakousi podivnou závrať. Nebyla zvyklá takhle skákat za dne. Byl to zvláštní pohled, jak se k ní přibližuje země, jak jí vlaje kolem těla mistplášť a jak je všude jasno, bez mlhy.

První jezdec naklonil luk a podíval se na Breeze. Zdálo se, že si Vin, která se jim vznášela nad hlavou jako pták pomsty, nikdo nevšiml.

Spíše se tedy řítila, než vznášela.

Nakonec spálila cín s olovem a odhodila minci na rychle se přibližující zem. Zatlačila na ni, aby zbrzdila pád a odklonila se stranou. Dopadla přesně mezi Breeze a lučištníky a prudkým nárazem zvířila prach a špínu.

Lučištník vystřelil.

I když Vin ještě jednou poskočila a kolem ní létal prach, vyrazila po šípu a zatlačila na něj. Šíp se ohnul, začaly z něj létat třísky, až se nakonec zlomil a jeho hlavice pokračovala v protisměru a zasáhla přímo do hlavy střelce, který ho vyslal.

Střelec spadl z koně. Vin dopadla na zem. Zatlačila na podkovy koní dalších jezdců, až zvířata zavrávorala. Vin to vyhodilo zpátky do vzduchu a dole se ozvaly výkřiky a rány, jak těla jezdců padala na zem.

Vin stále tlačila a vznášela se kousek nad zemí, až dohonila Breeze. Ten se překvapeně otočil. Vin s rozevlátým mistpláštěm vedle svého koně nečekal. Mrkla na něho a potom zatlačila na brnění dalšího jezdce.

Okamžitě se vymrštila do výšky. Tělo jí protestovalo proti tomuto náhlému impulsu, bolest však ignorovala. Muž, kterého použila jako kotvu, zůstal v sedle, dokud do něho nevrazila nohama a neshodila ho dolů.

Dopadla na černou zem a jezdec se skutálel vedle ní. Další, kteří se zatím drželi v sedlech, se prudce zastavili.

Kelsier by nejspíš zaútočil. Bylo jich sice hodně, ale měli brnění a okované koně. Vin ale není Kelsier. Zdržela jezdce dostatečně dlouho, aby Breeze nechytili. To stačilo. Zatlačila na brnění jednoho z vojáků a odletěla dozadu. Nechala je, aby si sebrali raněné. Oni však rychle vytáhli šípy s kamennými hroty a napjali luky.

Vin znechuceně zabručela. *Dobře, přátelé,* pomyslela si, *tak se teda držte.*

Lehce na všechny zatlačila a potom spálila dural. Ucítila náhlý výbuch síly, který už předem čekala – škubnutí v hrudníku, mohutný plamen v žaludku a hučící vítr kolem uší. Nečekala ovšem efekt, který to mělo na kotvy. Mohutný výbuch síly odhodil vojáky i koně a vymrštil je všechny do vzduchu jako větrný vír.

S tímhle budu muset být opatrná, pomyslela si, zaťala zuby a roztočila se. Ocel a cín s olovem měla zase pryč a nezbývalo, než spolknout poslední lahvičku. Bude jich muset nosit víc.

Dopadla na zem a rozběhla se. Cín s olovem jí pomáhaly držet rovnováhu. Mírně zpomalila, aby ji Breeze na koni dohonil, a potom zrychlila, aby s ním udržela krok. Uháněla jako sprinter a silou cínu s olovem se držela zpříma vedle koně. Kůň se na ni díval a v očích měl zvláštní výraz zvířecí frustrace z toho, že mu lidská bytost stačí.

O chvíli později dorazili do města. Breeze vletěl do Železné brány sotva se začala otevírat, ale Vin nečekala, odhodila minci, zatlačila a nechala se vynést až k bráně. Jakmile se otevřela dokořán, zatlačila na její západku a vymrštila se přímo nahoru. Sotva minula cimbuří – proletěla mezi dvojicí vyděšených vojáků – a dopadla na druhou stranu. Přistála na nádvoří a jednou rukou vyrovnala rovnováhu. Breeze právě projel další bránou.

Vin vstala. Breeze si osušil čelo kapesníkem a dovedl koně až k ní. Od doby, kdy ho viděla naposledy, si nechal narůst delší vlasy. Nosil je sčesané dozadu. Na krku mu přesahovaly přes límec. Ještě mu nešedivěly, i když už mu bylo kolem pětačtyřiceti. Neměl žádný klobouk – nejspíš mu uletěl –, ale byl oblečen velmi honosně v obleku a hedvábné vestě. Byl však z úprku po cestě samá skvrna od popela.

„Vin, má drahá," řekl a oddychoval skoro stejně těžce jako jeho kůň. „Musím říct, že jsi přišla opravdu za pět minut dvanáct. Se vší grácií jako obvykle. Nerad utíkám – ale, no, když není jiná možnost, dá se to udělat i stylově."

Vin se usmívala. Seskočil z koně – dokázal, že je skutečně jedním z nejobratnějších mužů v okolí – a klidnýma rukama se o zvíře postaral. Znovu si otřel čelo. Mezitím se na schodišti pod hradbami shromáždili Elend, Clubs a OreSeur. Někdo patrně došel i pro Hama, protože přiběhl přes nádvoří i on.

„Breezi!" zavolal Elend a podával Breezovi ruku.

„Vaše Výsosti," řekl Breeze, „vidím, že se vás drží dobré zdraví a dobrý rozmar."

„Zdraví ano," přisvědčil Elend. „Ale dobrý rozmar… no, máme za branami vojsko, že?"

„Ano, totiž dvě vojska," zabručel Clubs a přišel k nim.

Breeze složil kapesník. „Á, pan Cladent. Jako vždycky plný optimismu, jak vidím."

Clubs se ušklíbl. Po straně se připlížil OreSeur a sedl si vedle Vin.

„A Hammond,“ poznamenal Breeze a podíval se na Hama, který se usmíval. „Málem jsem se nechal ukolébat iluzí, že se tady nesetkáme, až se vrátím.“

„Jen se přiznej,“ podotkl Ham, „že jsi rád, že mě vidíš.“

„Vidím možná ano. Ale slyším tě nerad. Docela jsem si oblíbil trávit čas mimo to tvoje neutuchající pseudopolitické blábolení.“

Ham se usmíval ještě víc.

„Rád tě vidím, Breezi,“ řekl Elend. „Jen sis mohl načasovat příjezd trochu lépe. Doufal jsem, že cestou zastavíš ty armády, co k nám mezitím dorazily.“

„Zastavím?“ podivil se Breeze. „A proč bych to dělal, drahý příteli? Vždyť mi trvalo tři měsíce přesvědčit Cetta, aby se sem vypravil.“

Elend se zarazil a Vin, která stála opodál, se zamračila.

Breeze vypadal docela spokojeně – to ale u něj bylo celkem obvyklé.

„On… Lord Cett je na naší straně?“ zeptal se Elend s nadějí v hlase.

„Samozřejmě že ne,“ odpověděl Breeze. „Jde sem vyrabovat město a ukrást zásoby atia.“

„Ty,“ řekla Vin, „to jsi byl ty, kdo roztruboval ty fámy o ukrytých zásobách atia po Pánu Vládci, viď?“

„Samozřejmě,“ odpověděl Breeze a sledoval koutkem oka Špuka, který se k nim blížil od brány.

Elend se zamračil. „Ale… proč?“

„Podívejte se před hradby, mladý muži,“ odpověděl Breeze. „Věděl jsem, že tvůj otec jednou vyrukuje na Luthadel. Neodradila by ho od toho dokonce ani moje výmluvnost. A tak jsem začal šířit fámy po Západní dominancii a potom jsem se stal poradcem Lorda Cetta.“

Clubs zavrčel. „To je dobrý. Bláznivý, ale dobrý.“

„Bláznivý?“ ohradil se Breeze. „Nepleť sem mou duševní stabilitu, Clubsi. To nebyl bláznivý tah, to byl geniální tah.“

Elend vypadal zmateně. „Ne že bych chtěl podceňovat tvou genialitu, Breezi, ale… nějak mi uniklo, v čem je jaksi to pozitivum přivlečení nepřátelského vojska před naše brány.“

„No, to je základní vyjednávací strategie, příteli,“ řekl Breeze, když mu nosič podával hůl, kterou sundal z koně. Breeze s ní ukázal na západ směrem k armádě Lorda Cetta. „Pokud spolu

jednají jen dva partneři, tak obvykle bývá jeden silnější a druhý slabší. Čímž je pro tu slabší stranu jednání poněkud obtížné – což je tedy náš případ.“

„Ano,“ řekl Elend, „ale my tady máme tři armády a stejně jsme nejslabší.“

„Ovšem,“ řekl Breeze a zvedl hůl, „ty ostatní dvě strany jsou velmi vyrovnané. Straff je asi silnější, ale Cett má hodně lidí. Pokud si kterýkoli z nich troufne zaútočit na Luthadel, jeho armáda utrpí ztráty – tak velké ztráty, že už se neubrání před tou třetí armádou.“

„Čímž nám tu vzniká patová situace,“ uzavřel Clubs.

„Přesně tak,“ přisvědčil Breeze. „Věř mi, Elende. V tomhle případě jsou dvě velký armády mnohem lepší než jedna velká armáda. Ve trojstranném jednání má většinou převahu nejslabší strana – protože to, ke které z těch ostatních dvou sil se přidá, rozhodne o vítězství.“

Elend se zamračil. „Breezi, my se ale nechceme přidávat ani k jedné z nich.“

„Já jsem si toho vědom,“ řekl Breeze. „Ale naši nepřátelé ne. Tím, že jsem sem přivedl třetí armádu, jsem pro nás získal čas. Oba nepřátelé si mysleli, že se sem dostanou dřív. Dostali se sem nastejno, tak budou muset přehodnotit rozhodnutí. Odhaduju, že to obléhání bude trvat aspoň několik měsíců.“

„To nám ale nepomůže se jich zbavit,“ řekl Elend.

Breeze pokrčil rameny. „Já jsem je sem dostal a vy už se musíte rozhodnout, co s nima uděláte. A řeknu vám, že to vůbec nebylo jednoduchý, dostat sem Cetta včas. Měl sem přijít dobrých pět dní před Straffem. Naštěstí se ale před pár dny v táboře rozšířila taková… nemoc. No, někdo otrávil hlavní zdroj vody a celý tábor dostal průjmy.“

Špuk se za Clubsem začal hihňat.

„Ano,“ řekl Breeze a podíval se na něho. „Myslel jsem si, že se ti to bude líbit. Ještě mluvíš tím ohavně nesrozumitelným jazykem, chlapče?“

„Kerblím na to,“ odpověděl Špuk s úsměvem svou starou východní pouliční hantýrkou.

Breeze se ušklíbl. „No, ale z poloviny mluvíš srozumitelněji než Hammond,“ zamumlal a otočil se k Elendovi. „Tak nepošle mi někdo pro kočár, abych se dostal zpátky do paláce? Už pět minut

vás nevděčníky klidním – tvářím se, co nejunaveněji umím – a ještě se nade mnou nikdo z vás neslitoval!“

„Že by se ti přestávalo dařit?“ nadhodila Vin s úsměvem. Breeze byl klidař – allomant, který pálí zinek, a klidní tím emoce druhých lidí. Byl velmi zdatný klidař – Vin lepšího neznala. Uměl působit pouze na vybrané emoce a docílit, aby dotyčný cítil přesně to, co on potřebuje.

„No,“ poznamenal Elend, otočil se a díval se znovu na hradby. „Já jsem si myslel, že bychom se mohli vrátit nahoru a prohlédnout si ještě jednou ty armády. Jestli jsi byl nějaký čas u Lorda Cetta, tak nám o něm určitě můžeš říct něco bližšího.“

„Můžu. Řeknu. Ale po těch schodech nahoru *nejdu*. Copak nevidíte, jak jsem utahaný, mladý muži?“

Ham se ušklíbl a poplácal Breeze po rameni – a zvedl oblak prachu. „Jak můžeš být utahaný? Vždyť tě celou dobu nes kůň.“

„Ale bylo to duševně vyčerpávající, Hammonde,“ řekl Breeze a poklepával Hama po ruce holí. „Odjížděl jsem za poněkud problematické situace.“

„A co se vůbec stalo?“ zeptala se Vin. „Cett přišel na to, že jsi špion?“

Breeze se na ni rozpačitě podíval. „No, dejme tomu, že jsme měli s Lordem Cettem… rozepři.“

„Nachytal tě v posteli s dcerou, co?“ poznamenal Ham a všichni se rozesmáli. Breeze byl všechno možné, jen ne sukničkář. I když si jako allomant uměl hrát s emocemi, co ho Vin znala, nikdy neměl žádnou známost. Dockson jednou na jeho adresu poznamenal, že je příliš zaujatý sám sebou, aby o něčem takovém přemýšlel.

Breeze při Hamově poznámce jenom obrátil oči v sloup. „Teda upřímně, Hammonde, čím jsi starší, tím jsou ty tvoje vtipy blbější. Zřejmě rváč při zápasech dostane moc často ránu do hlavy.“

Ham se usmál a Elend poslal pro pár kočárů. Než se jich dočkali, dal se Breeze do vyprávění o svých cestách. Vin se podívala na OreSeura. Zatím nenašla vhodnou příležitost říct ostatním o jeho novém těle. Možná teď, když se vrátil Breeze, Elend svolá schůzku svého užšího kroužku a to bude vhodná chvíle. Nemůže o tom ale mluvit veřejně, protože chce, aby si ostatní v paláci mysleli, že OreSeura poslala pryč.

Breeze vyprávěl a Vin se na něho podívala a usmála se. Byl nejen od přírody vynikající vypravěč, ale i velmi citlivý allomant.

Dokázal na ni působit tak, že to téměř necítila. Kdysi jí připadalo jeho klidnění dotěrné, ale postupně si zvykla, že už je prostě takový. Jako krásná žena vzbuzuje pozornost svou tváří a tělem, Breeze to dělal svým téměř nepostřehnutelným působením na city druhých.

Ne že by ho to samozřejmě omlouvalo. Vin už mu jen neměla jeho allomantické působení za zlé.

Konečně dorazily kočáry a Breeze si oddychl. Když se rozjeli, podíval se na Vin a potom na OreSeura. „Co to je?“

„Pes,“ odpověděla Vin.

„No jo, upřímná jako vždycky,“ řekl Breeze. „A jak to, že máš najednou psa?“

„Dal jsem jí ho já,“ řekl Elend. „Chtěla psa, tak jsem jí ho koupil.“

„A vybral sis *vlkodava*, že jo?“ zeptal se Ham pobaveně.

„Vždyť jsi s ní před chvílí bojoval, Hame,“ poznamenal Elend s úsměvem. „Tak co bys jí koupil? Pudla?“

Ham se rozesmál. „Ne, to asi ne. Ono to vlastně sedí.“

„I když je skoro větší než ona,“ dodal Clubs a prohlížel si je přimhouřenýma očima.

Vin natáhla ruku a položila ji OreSeurovi na hlavu. Clubs měl pravdu – vybrala si velké zvíře. I na vlkodava byl velký. Měl skoro metr v kohoutku a Vin z vlastní zkušenosti věděla, jak těžké je to tělo.

„Na vlkodava je pozoruhodně vychovaný,“ pokyvoval hlavou Ham. „Vybral jsi ho dobře, Ele.“

„Mimochodem,“ ozval se Breeze, „nemohli bychom se vrátit do paláce? Vojska a psi, to je všechno zajímavý a dobrý, ale mě by momentálně víc potěšila večeře.“

* * *

„Tak proč jsme jim neřekli o OreSeurovi?“ zeptal se Elend, když kočár poskakoval po cestě zpět k tvrzi Venture. Elend s Vin a OreSeurem jeli vlastním kočárem a ostatní jeli za nimi.

Vin pokrčila rameny. OreSeur seděl proti ní a Elendovi a tiše sledoval jejich hovor. „Já jim to řeknu,“ řekla Vin. „Ale na tom náměstí mi to nepřipadalo nejvhodnější.“

Elend se usmál. „Tajnůstkářství se těžko odvyká, viď?“

Vin se začervenala. „Já ho netajím, jen…“ Odmlčela se a sklopila oči.

„Nic si z toho nedělej, Vin. Dlouhou dobu jsi žila opuštěná a neměla jsi nikoho, komu bys mohla důvěřovat. Nikdo od tebe nečeká, že se změníš do rána.“

„To nebyla jedna noc, Elende,“ řekla. „Jsou to už dva roky.“

Elend jí položil ruku na koleno. „Děláš pokroky. Všichni mluví o tom, jak moc ses změnila.“

Vin přikývla. *Jiný muž by se začal bát, že budu mít tajnosti i před ním. Elend se ale snaží, abych si nepřipadala tak hloupě. Nezasloužím si ho.*

„Kandro,“ řekl Elend, „prý Vin všude stačíš.“

„Ano, Vaše Výsosti,“ odpověděl OreSeur. „Tohle tělo, i když je odporné, je velice dobře vybavené na stopování a rychlý pohyb.“

„A když se Vin zraní?“ namítl Elend. „Budeš ji umět dopravit do bezpečí?“

„Nijak moc rychle, Vaše Výsosti. Ale přivedu pomoc. Tohle tělo má spoustu omezení, ale snažím se ze všech sil dodržovat smlouvu.“

Elend si musel všimnout Vinina zdviženého obočí, protože se rozesmál. „On to opravdu udělá, Vin.“

„Smlouva je pro mě svatá, paní,“ řekl OreSeur. „Vyžaduje víc než jen prostou službu. Vyžaduje iniciativu a oddanost. V tom je podstata kandry. Tím, že plníme smlouvu, sloužíme zároveň našim lidem.“

Vin pokrčila rameny. Ve voze se rozhostilo ticho. Elend vyndal z kapsy knihu a Vin se o něho opřela. OreSeur si lehl a zabral celé sedadlo proti nim. Konečně kočár vjel na nádvoří tvrze Venture. Vin už se těšila na teplou koupel. Když však vystupovali, přiběhla k Elendovi stráž. Vin spálila cín, aby slyšela, co mu říkají, než k nim dorazí.

„Vaše Výsosti,“ šeptal strážce, „zastihl vás náš posel?“

„Ne,“ odpověděl Elend a zamračil se, když šla Vin kolem nich. Voják se na ni podíval, ale pokračoval. Všichni vojáci věděli, že Vin je Elendovou hlavní ochrankou a důvěrníkem zároveň. Přesto se na ni muž díval divně neklidným pohledem.

„No… nechceme být dotěrní,“ řekl. „Proto jsme o tom zatím nemluvili. Jen bychom se rádi ubezpečili, že… je všechno v pořádku.“ Přitom se podíval na Vin.

„O co jde?“ zeptal se Elend.

Strážce se k němu otočil. „O to tělo v pokoji Lady Vin.“

* * *

To „tělo“ byla vlastně jen kostra. Dokonale očištěná, beze stopy krve – nebo tkáně –, bílá jako alabastr. Mnoho kostí však bylo polámaných.

„Omlouvám se, paní,“ řekl OreSeur tak potichu, aby to slyšela jen Vin. „Předpokládal jsem, že to zlikvidujete.“

Vin přikývla. Byla to kostra, kterou používal OreSeur předtím. Vin nezamkla, aby mohly služebné uklidit, a ty tam kostru našly. Vin strčila kosti do koše a chtěla je později zlikvidovat. Služebné nejspíš do koše nahlédly a jeho obsah je poněkud vyvedl z míry.

„To je v pořádku, kapitáne,“ řekl Elend kapitánu Demouxovi, druhému veliteli stráže v paláci. Ačkoli se Ham vyhýbal uniformám, kde mohl, tento muž si dával záležet na tom, aby měl uniformu vždy čistou a upravenou.

„Udělal jste dobře, že jste o tom nemluvil,“ řekl mu Elend. „My už o tom víme. Není to důvod k obavám.“

Demoux přikývl. „My jsme pochopili, že je to nějaký záměr.“ Nedíval se přitom na Vin.

Záměr, pomyslela si Vin. *Výborně. Ráda bych věděla, co si ten člověk myslí, že jsem udělala.* Mnoho skaatů o kandrách neví a Demoux by si o takovýchto pozůstatcích mohl myslet ledacos.

„Mohl byste je nenápadně zlikvidovat, kapitáne?“ zeptal se Elend a kývl směrem ke kostře.

„Samozřejmě, Výsosti,“ odpověděl Demoux.

Ten si nejspíš myslí, že jsem toho člověka snědla nebo co, pomyslela si Vin a vzdychla. A *ohlodala kosti.*

Vlastně nebyla až tak daleko od pravdy.

„Vaše Výsosti,“ řekl Demoux, „a chcete se zbavit i toho druhého těla?“

Vin strnula.

„Druhého?“ zeptal se Elend pomalu.

Demoux přikývl. „Když jsme našli tu kostru, tak jsme sem vzali psy, aby to prohledali. Vraha sice nenašli, ale objevili další kostru – zase úplně holou, dokonale očištěnou od masa.“

Elend s Vin se na sebe podívali. „Ukaž nám ji,“ řekl Elend.

Demoux přikývl a odvedl je z místnosti. Jednomu ze svých lidí dal šeptem jakýsi povel. Všichni společně – tři lidé a kandra – se vydali chodbou přes halu paláce do méně využívaných hostinských pokojů. Demoux propustil vojáka, který hlídal u jedněch dveří, a vešel.

„Tohle tělo nebylo v koši, Vaše Výsosti," řekl. „Bylo nacpané vzadu v komůrce. Bez těch psů bychom ho asi nikdy nenašli. Psi okamžitě chytili stopu, i když nevím jak. Ty kostry jsou úplně čisté, nikde ani kousek masa."

A je to. Druhá kostra, úplně stejná jako ta první, nacpaná v komůrce u hostinského pokoje. Elend se podíval na Vin a potom na Demouxe. „Můžete nás tady chvilku nechat o samotě, kapitáne?"

Kapitán přikývl, odešel z místnosti a zavřel dveře.

„No, co ty na to?" řekl Elend a obrátil se na OreSeura.

„Nevím, kde se vzalo tohle," odpověděla kandra.

„Ale je to kostra, co zbyla po kandře," namítla Vin.

„To nepochybně, paní," přisvědčil OreSeur. „Ti psi to našli proto, že na kostech jsou zbytky našich trávicích šťáv."

Elend s Vin se na sebe podívali.

„Ale," pokračoval OreSeur, „není to tak, jak si myslíte. Tenhle člověk byl zabit nejspíš někde hodně daleko odtud."

„Jak to myslíš?"

„Tohle je vyhozená kostra, Vaše Výsosti," řekl OreSeur. „Ta, kterou kandra zahodí, když si vezme jinou…"

„Když získá nové tělo," dodala Vin.

„Ano, paní," odpověděl OreSeur.

Vin se podívala na Elenda. Mračil se. „Před jak dlouhou dobou byl ten člověk zabit?" zeptal se. „Třeba tu jsou ty kosti už rok, po otcově kandře."

„Možná, Vaše Výsosti," odpověděl OreSeur. Nevyznělo to však přesvědčivě. Došel ke kostře a začal ji očichávat. Vin sebrala jednu z kostí a sama k ní čichla. Spálila cín a jasně ucítila ostrý pach, který jí připomínal žluč.

„Je to silný," řekla směrem k OreSeurovi.

Přikývl. „Ty kosti tu dlouho nejsou, Vaše Výsosti. Nanejvýš pár hodin. Možná ani ne."

„Z čehož vyplývá, že máme v paláci další kandru," řekl Elend ustaraně. „Někoho z mých lidí… snědli a nahradili."

„Ano, Vaše Výsosti," řekl OreSeur. „Z těch kostí se nedá poznat, kdo to mohl být, protože tyhle jsou použité, je to odpad. Kandra si vzala ty nové, maso pozřela a oblečení si vzala na sebe."

Elend přikyvoval. Setkal se pohledem s Vin a ta hned věděla, že si myslí totéž, co ona. Je možné, že někdo z jejich blízkých v paláci byl zabit a nahrazen dvojníkem. Což znamená díru v bezpečnosti. Byla ovšem ještě jedna daleko nebezpečnější možnost.

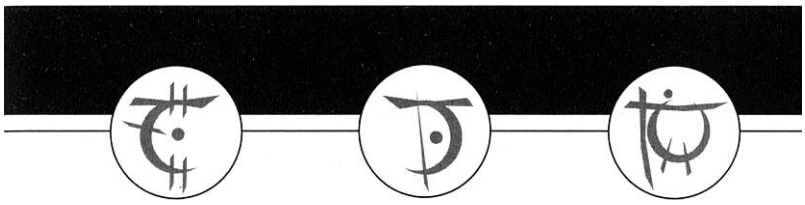
Kandry jsou nedostižní herci. OreSeur imitoval Lorda Renouxe tak dokonale, že zmátl i lidi, kteří ho dobře znali. S takovými schopnostmi lze snadno napodobit služebnou nebo sluhu. Jenže kdyby chtěl nepřítel umístit do Elendovy blízkosti špiona, vybral by si osobu daleko důležitější než sluhu.

Někoho, koho jsme posledních pár hodin neviděli, pomyslela si Vin a upustila kost na zem. Byla s Elendem a s OreSeurem většinu odpoledne a večera na hradbách – od konce schůze Shromáždění –, jenže v paláci nastal po příchodu druhého vojska chaos. Poslové hledali Hama a nemohli ho najít a ona zase nepřišla na to, kde je Dockson. Vlastně neviděla ani Clubse, dokud za nimi před chvílí nepřišel na hradby. A poslední dorazil Špuk.

Vin se podívala na hromadu kostí a udělalo se jí špatně. Je dost velká pravděpodobnost, že někdo v jejich týmu – člen bývalé Kelsierovy party – je dvojník.

KONEC PRVNÍ ČÁSTI

ČÁST DRUHÁ

DUCHOVÉ V MLHÁCH

Netrvalo ani rok, než jsem došel k přesvědčení, že Alendi je Hrdinou věků. Hrdina věků, v Khlenniu zvaný Rabzeen, Anamnesor. Spasitel.

12

V temné noční mlze se krčila pevnost.

Ležela na dně velké prolákliny. Hluboké údolí se strmými stěnami bylo tak široké, že by ani za bílého dne Sazed téměř nedohlédl na druhou stranu. Za soumraku zahaleného do mlhy však vypadala druhá strana obrovského kráteru jenom jako hluboký stín.

Sazed věděl velmi málo o taktice a strategii. I když jeho kovové zásobárny informací obsahovaly desítky knih na různá témata, musel jejich obsah zapomenout, aby mohl informace uschovat.

V knize, kterou měl v paměti, stálo, že tato pevnost, Seranský klášter, není téměř vůbec chráněná. Leží velmi nízko a shora ze skalních stěn kráteru by bylo velmi snadné shazovat dolů kameny.

Pevnost však nebyla postavena za účelem ochrany, ale spíše kvůli izolaci. Byla dobře ukrytá a z dálky téměř neviditelná. Nevedly sem žádné cesty a po strmých stěnách se téměř nedalo dostat dolů.

Inkvizitoři nechtěli návštěvy.

„No?“ ozval se Marsh.

Stáli se Sazedem na severním okraji údolí nad mnohametrovým srázem. Sazed sáhl do zásoby ostrého vidění. Okraje zorného pole se mu zamlžily, ale to, co měl přímo před sebou, mu připadalo najednou mnohem blíž. Nedbal na nevolnost, kterou mu to působilo, a sáhl ještě hlouběji do zásob ostrého vidění.

Umožnilo mu to sledovat klášter, jako by stál těsně před ním.

Viděl každý výstupek v temných kamenných zdech – plochých, širokých, impozantních. Rozeznal každý kousek rzi ve velkých kovových tabulích připevněných ke kamenům. Rozeznal lišejníky v rozích a popelem zčernalé římsy. Nikde nebyla žádná okna.

„Nevím," řekl pomalu a přestal čerpat ze zásob zraku. „Těžko se pozná, jestli je to obydlené nebo ne. Pohyb nikde není znát, ani světlo. Ale třeba tam jsou inkvizitoři schovaní."

„Ne," odpověděl Marsh a jeho chraplavý hlas zněl nepřirozeně hlasitě. „Jsou pryč."

„Proč by odcházeli? Tohle místo je naplňuje obrovskou silou, řekl bych. Jako ochrana proti armádě neobstojí, ale proti zlým časům je to vynikající útočiště."

Marsh zavrtěl hlavou. „Jsou pryč."

„Jak si můžeš být tak jistý?"

„Nevím."

„A kam tedy šli?"

Marsh se na něho podíval a potom se otočil a ohlédl se přes rameno. „Na sever."

„K Luthadelu?" zeptal se Sazed a zamračil se.

„Mimo jiné," odpověděl Marsh. „Pojď. Nevím, jestli se nevrátí. Měli bychom využít příležitost."

Sazed přikývl. Proto sem přece šli. Stále však trochu váhal. Byl učenec a učitel. Už cestovat po vesnicích mu bylo silně proti mysli. Ale vniknout přímo do útočiště inkvizitorů…

Marsh evidentně na jeho obavy nedbal. Otočil se a vydal se po kraji kráteru. Sazed si přehodil zavazadlo přes rameno a vydal se za ním. Došli k čemusi, co vypadalo jako klec a bylo to zavěšené na spouštěcích lanech. Klec seděla zaklíněná v horní poloze. Marsh došel až k ní, ale dovnitř nevstoupil.

„Co to je?" zeptal se Sazed.

„Zdviž," odpověděl Marsh. „Zdola ji drží lidi a pomalu ji spouštějí."

Sazed přikývl. Marsh udělal krok dopředu a zatáhl za páku. Klec začala klesat. Z provazů se kouřilo, spouštěcí zařízení skřípělo a masivní klec se řítila dolů. Ozval se tlumený náraz do kamene.

Jestli tam dole někdo je, pomyslel si Sazed, *tak už ví, že jsme tady.*

Marsh se k němu otočil a v paprscích zapadajícího slunce se mu zableskly bodce, které měl místo očí. „Pojď za mnou, jakým způsobem chceš.“ Odvázal jedno z lan a začal šplhat po provazech dolů.

Sazed se postavil na kraj a sledoval, jak se Marsh sune po kymácejícím se laně do temné mlhavé propasti. Potom si klekl a otevřel vak. Sundal si velké kovové náramky z paží a předloktí. Byla to jeho úložiště obsahující veškeré memoristovy poklady, postupně shromažďované informace staré stovky let. Posvátně je odložil stranou a potom vytáhl z vaku dva mnohem menší náramky – jeden železný a jeden z cínu s olovem. Ty obsahovaly zásobu vlastností nezbytných pro boj.

Uvědomuje si Marsh, jak je Sazed v této oblasti nezkušený? Síla v boji nestačí. Nicméně si Sazed připjal náramky kolem kotníků. Potom vyndal ještě dva prsteny – cínový a měděný – a navlékl si je na prsty.

Zavřel vak a přehodil si ho přes rameno. Potom vzal své velké hlavní náramky se všemi výsledky své memoristické práce. Pečlivě vyhledal vhodné místo, kde je uloží – těžko přístupnou dutinu mezi dvěma balvany –, a vsunul je dovnitř. Kdyby se dole něco semlelo, nechtěl by, aby je vzali a zničili inkvizitoři.

Když kdysi plnil náramky informacemi, poslouchal jiného memoristu, jak vypráví veškeré historky obsahující všechny informace, které nashromáždil. Sazed si zapamatoval každou větu a potom všechny uložil do náramků. Teď už si z toho pamatoval velmi málo, ale může si cokoli znovu vyvolat tak jasně, jak všechno vnímal, když to poslouchal. Jen přitom musí mít náramky na sobě.

Když byl najednou bez nich, připadal si nesvůj. Zavrtěl hlavou a vrátil se na okraj propasti. Marsh rychle postupoval dolů až na dno rokle. Stejně jako ostatní inkvizitoři měl schopnosti Mistborna. I když – jak se k těmto schopnostem dostal a jak mohl žít s bodci místo očí, které mu procházely přímo skrz mozek – to byla záhada. Marsh na tuto otázku Sazedovi nikdy neodpověděl.

Sazed zavolal na Marshe a potom za ním hodil svůj vak. Marsh zatlačil a přitáhl si ho do ruky. Hodil si ho přes rameno a pokračoval v sestupu.

Sazed kývl jako poděkování a vstoupil na okraj plošiny. Jakmile začal klesat, sáhl do svých nashromážděných schopností. Využít je ho vždycky něco stálo. Když potřeboval nashromáždit ostrý zrak,

musel být celé týdny slabozraký. Tím střádal ostrý zrak do kovového náramku, který po celou tu dobu nosil na sobě.

Zvláštním druhem kovu na memoristické náramky bylo železo. Nedalo se v něm ukládat ani vidění, síla nebo vytrvalost, ani informace. Sloužilo k ukládám něčeho zcela jiného – váhy.

Tentokrát však Sazed schopnosti uložené v železu nevyužil. Tím by si totiž váhu zvýšil. Naopak však začal váhu ukládat, a jeho vlastní hmotnost se mu tak po dobu ukládání zmenšila. Pocítil známou lehkost, jako by se jeho tělo vznášelo.

Zpomalil tím svůj pád. Terrisští filozofové měli na princip ukládání váhy do železa celou teorii. Vysvětlovali jeho princip tím, že střádání váhy nezmění faktickou hmotnost člověka, ale mění způsob, jak na něj působí gravitace. Sazedův pád se nezpomalil tím, že by Sazed najednou vážil méně. Zpomalil se proto, že měl Sazed najednou větší plochu, která kladla odpor vzduchu, a tudíž lehčí tělo.

Prostě klesal pomaleji. Nejtěžší na jeho těle byly tenké kovové náramky. Pomohly mu udržet se nohama dolů. Roztáhl ruce, předklonil se a padal. Padal velmi pomalu, ale jinak než list nebo pírko. Neřítil se, klidně klesal. Oblečení na něm vlálo a s roztaženýma rukama míjel Marshe, který ho zvědavě sledoval.

Když se přiblížil až k zemi, připravil si zásobu síly. Dopadl, a protože byl velmi lehký, dopadl bez otřesu. Téměř ani nemusel pokrčit kolena, aby vyrovnal náraz.

Přestal střádat váhu a čekal trpělivě na Marshe. Za ním ležela roztříštěná klec výtahu. Všiml si několika železných pout a zneklidněl. Bylo zřejmé, že ne všichni přicházeli do kláštera dobrovolně.

Než se dostal Marsh až dolů, mlha velmi zhoustla. Sazed žil v mlze celý život a nikdy se jí nebál. Najednou však měl pocit, jako by ho měla zadusit. Zabít, jako zabila starého Jeda, toho nešťastného farmáře, jehož smrt vyšetřoval.

Marsh z posledních tří metrů skočil a snesl se s mistbornskou ladností. Sazed Mistborny stále obdivoval – i potom, co s jedním strávil tak dlouhou dobu. Ne že by jim záviděl – to nikdy ne. Byla pravda, že allomancie je praktičtější v boji. Nemůže však rozšířit člověku znalosti a umožnit mu přístup ke snům, nadějím a pocitům lidí během mnoha tisíciletí lidské kultury. Neumožní jim vědět, jak ošetřit ránu, neumožní jim naučit obyčejné vesničany, jak využít

moderní metody zavlažování. Feruchemické zásoby byly nenápadné, pro společnost však představovaly mnohem trvalejší hodnotu.

Navíc Sazed ovládal několik feruchemických triků, které musely v boji překvapit i toho nejpřipravenějšího soupeře.

Marsh mu podal jeho vak. „Jdeme."

Sazed přikývl, hodil si vak na rameno a vydal se za inkvizitorem přes kameny. Bylo zvláštní jít vedle Marshe, protože Sazed nebyl zvyklý chodit s někým stejně vysokým jako on sám. Terrismané byli velcí od přírody a Sazed byl i na Terrismana velmi vysoký. Měl velmi dlouhé ruce a nohy. Byl to následek časné kastrace. I když byl teď už Pán Vládce po smrti, terrisská kultura se bude dlouho vzpamatovávat z jeho výchovných programů – metod, jak v Terrisu vymýtit feruchemii.

Seranský klášter se tyčil do tmy a zdola vypadal ještě hrozivěji. Marsh vešel rovnou hlavním vchodem dovnitř a Sazed ho následoval. Nebál se, to ne. Vždycky měl pro strach uděláno. Měl však starost. Na světě zbylo už tak málo memoristů. Kdyby zemřel, bude o jednoho méně – o jednoho, který mohl cestovat, vyučovat a vracet světu zapomenuté filozofie.

Ne že bych to zrovna teď dělal…

Marsh si prohlížel masivní ocelové dveře. Potom se proti jedněm vší silou vrhl. Bylo zřejmé, že pálí cín s olovem, aby byl silnější. Dveře se ani nepohnuly.

Sazed zalitoval ztráty nashromážděné síly, ale sáhl do zásob a načerpal ji. Musel použít mnohem víc, než když dopadal na dno propasti. Okamžitě se mu zvětšily svaly. Na rozdíl od allomancie měla feruchemie okamžitý viditelný dopad na tělo toho, kdo ji používal. Sazed nabyl vizáže profesionálního válečníka a okamžitě byl dvakrát silnější než před chvílí. Společnými silami se jim podařilo dveře otevřít.

Neskřípaly. Pomalu a rovnoměrně se zhouply dovnitř a otevřely před nimi dlouhou temnou chodbu.

Sazed přestal čerpat sílu a okamžitě se smrskl do své normální podoby. Marsh vešel do kláštera a nohama rozrážel mlhu, která se hned hrnula otevřenými dveřmi dovnitř.

„Marshi?" ozval se Sazed. Inkvizitor se otočil.

„Já tady neuvidím."

„No a feruchemie…"

Sazed zavrtěl hlavou. „Ta mi pomůže vidět ve tmě, ale ne v úplné. Musí tu být aspoň minimum světla. Kromě toho bych za pár minut úplně vypotřeboval celou zásobu. Potřeboval bych lucernu.“

Marsh se zastavil a potom přikývl. Otočil se do tmy a rychle zmizel Sazedovi z dohledu.

Takže, pomyslel si Sazed, *inkvizitoři nepotřebují světlo.* Dalo se to předpokládat. Celé oční otvory jim vyplňovaly bodce. Ten neznámý mechanismus jejich vidění fungoval za úplné tmy stejně jako za světla.

Marsh se po chvíli vrátil a nesl lampu. Podle řetězů, které viděl Sazed u výtahu, usuzoval, že inkvizitoři si drželi početnou skupinu otroků, kteří jim sloužili. Jestli to tak skutečně bylo, kam se ti lidé poděli? Že by utekli?

Sazed zapálil lampu křesadlem, které měl s sebou ve vaku. Malé tajuplné světélko lampy osvítilo holou nehostinnou chodbu. Vešel dovnitř a lampu nesl vysoko. Začal plnit malý měděný kroužek, který měl na prstě, informacemi.

„Velké místnosti,“ opakoval si polohlasně, „strohé, bez výzdoby.“ Vyslovit to ani nemusel, ale lépe se mu tak formulovaly myšlenky. Potom je teprve ukládal do prstenu.

„Inkvizitoři měli evidentně zálibu v oceli,“ pokračoval. „Ani není divu, jejich Ministerstvu se často říkalo ocelové a jejich víru také nazývali ocelovou. Na stěnách visí obrovské ocelové tabule. Na rozdíl od tabulí venku na nich nikde není ani stopa rzi. Mnohé z nich nejsou úplně hladké, ale často jsou na povrchu zdobené rytinami, doslova jakoby *leštěním*.“

Marsh se zamračil a otočil se k němu. „Co to děláš?“ Sazed zvedl pravou ruku a ukázal na měděný prsten. „Musím to všechno zaznamenat. Abych to mohl vyprávět ostatním memoristům, až bude příležitost. Tohle místo je obrovský zdroj poučení, řekl bych.“

Marsh se odvrátil jinam. „Na inkvizitory by ses měl vykašlat. Nestojí za záznamy.“

„Nejde o to, co za co stojí, Marshi,“ řekl Sazed a zvedl lampu, aby si prohlédl hranatý sloup. „Všechny informace o všech náboženstvích mají svou cenu. Já musím zaručit, že se uchovají.“

Sazed si chvíli prohlížel sloup, potom zavřel oči, utvořil si jeho představu a tu přidal k informacím. Vizuální představy však neměly takovou cenu jako mluvené slovo. Když je memorista ze zásoby

vyjmul, velmi rychle se ztrácely. A navíc je nebylo možné předávat ostatním.

Marsh Sazedovu poznámku o náboženství přešel. Otočil se a vešel dál do budovy. Sazed šel pomaleji za ním a stále mluvil a zaznamenával slova do prstenu. Bylo to pro něho velmi zajímavé. Jakmile promluvil, měl pocit, jako by mu myšlenku cosi vysálo z hlavy a nechalo po ní jen prázdnou stopu. Nemohl si zapamatovat, co to vlastně říkal. Jakmile však informace uloží, bude je moci zase vyvolat a budou jasné a přesné.

„Místnost je vysoká," řekl. „Je tu několik sloupů, také pokrytých ocelí. Jsou spíš masivní a hranaté než kulaté. Mám z toho dojem, že lidé, kteří toto místo vytvořili, neměli smysl pro jemnost. Ignorovali drobné detaily a upřednostňovali robustní linie a geometrické tvary.

Jak postupujeme dál za hlavní vchod, architektonické téma pokračuje s námi.

Na stěnách nikde nejsou žádné obrazy ani na dřevěné dlažbě na zemi nejsou žádné ozdoby. Jsou tu jen samé dlouhé široké chodby s hrubými liniemi a zrcadlovými povrchy. Podlaha je z velkých ocelových čtverců, každý má úhlopříčku několik metrů. Jsou… na dotek chladné.

Je zvláštní, že tu nikde nejsou žádné tapiserie ani okna z barevného skla nebo opracované kameny, jak to známe z běžné architektury v Luthadelu. Chybí tu i věžičky a klenby. Všechno jsou pouze samé čtverce a obdélníky. Samé rovné linie. Všechno je tu tvrdé a ostré. Nikde nic měkkého – žádné koberce, předložky, okna. Je to působiště lidí, kteří vidí svět jinak než obyčejní smrtelníci.

Marsh vešel rovnou do hlavní velké haly a její podobu ani nevnímal. Půjdu za ním a k tomuto tématu se vrátím později. Jako by za něčím šel… za něčím, co já nevidím ani necítím. Třeba je to…"

Sazed se odmlčel, když zabočil z chodby a spatřil Marshe ve vchodu do velké místnosti. Plamínek lampy poblikával, jak se mu chvěla ruka.

Marsh našel otroky.

Byli mrtví už tak dlouho, že Sazed nezaznamenal zápach, dokud nepřišel až k nim. Marsh je po zápachu možná našel. Když pálí cín, má velmi bystré smysly.

Inkvizitoři byli velmi důslední. Bylo vidět, že je hromadně povraždili. Místnost byla velká, měla však jen jeden vchod a těla byla na hromadě vzadu. Byli zabiti nejspíš mečem nebo sekyrou. Když umírali, natěsnali se na zadní stěnu.

Sazed se odvrátil.

Marsh však zůstal ve dveřích. „Je tu špatný vzduch," řekl nakonec.

„To sis všiml až teď?" zeptal se Sazed.

Marsh se otočil a podíval se na něho. „Neměli bychom tu být moc dlouho. Na konci haly za námi jsou schody. Jdu nahoru. Tam budou místnosti inkvizitorů. Jestli jsou ty informace, co hledám, tam, tak je najdu. Ty tu můžeš zůstat, ale nemusíš. Ale za mnou nechoď."

Sazed se zamračil. „Proč?"

„Musím tam být sám. Nemůžu ti to vysvětlovat. Je mi jedno, když objevíš zvěrstva, co inkvizitoři dělali. Jen nechci být při tom, až je objevíš."

Sazed dal lampu dolů, aby tu hroznou scénu neosvětlovala. „Dobře."

Marsh se otočil, prošel kolem Sazeda a zmizel v temné chodbě. Sazed zůstal sám.

Snažil se o tom moc nepřemýšlet. Vrátil se do hlavní haly, popsal popraviště a uložil je do paměti ještě před podrobné informace o architektuře kláštera – pokud se o nějaké vůbec dalo mluvit.

Pracoval a jeho hlas se rozléhal mezi hranatými prostory, a jak malé světélko jeho lampy odrážela ze všech stran ocel, zrak mu upoutalo cosi vzadu. Takový ostrůvek temnoty. Schodiště dolů.

I když se na chvíli vrátil k práci a popisoval úchyty na zdech, byl si jistý, že do té tmy nakonec vkročí. Bylo to stejné jako vždycky – táhla ho zvědavost, nutkavá potřeba pochopit neznámé. Tato potřeba ho jako memoristu také přivedla do Kelsierovy party. Jeho hledání pravdy nemá konce, ale také je nelze přerušit. Došel tedy nakonec ke schodišti. Jedinou společností mu byl jeho tlumený hlas.

„Schody jsou podobné všemu, co jsem viděl v hale. Jsou široké a robustní, připomínají schodiště do svatyně nebo do paláce. Jenže vedou dolů, někam do tmy. Jsou masivní, vypadají jako vytesané z kamene a potom potažené ocelí. Jsou vysoké, vyžadují rázný krok.

Jdu po nich a přemýšlím o tom, jaká tajemství inkvizitorům stálo za to ukrýt pod zemí, v suterénu své pevnosti. Celá budova je jedno velké tajemství. Co tu v těch robustních halách a prázdných místnostech dělali?

Schodiště vede do další čtvercové místnosti. Místo dveří jsou tu jenom průchody. Každá místnost je otevřená a je do ní vidět. Jak jdu a nahlížím do místností tady v podzemí, vidím tu prostorné pokoje s trochou nábytku. Nejsou tu žádné knihovny ani křesla. V některých místnostech jsou velké kovové bloky, mohly by to být oltáře.

Tady vzadu v poslední místnosti je něco jiného. Nevím, co si o tom mám myslet. Mučírna? Jsou tu stoly – kovové stoly – přišroubované k podlaze. Jsou od krve, ale žádná těla tu nejsou. U nohou mám zaschlou krev – myslím, že tady zemřelo mnoho lidí. Nevidím tu ale žádné mučicí zařízení, jen…

Bodce. Takové, jako mají inkvizitoři v očích. Velké, kovové – do země by je člověk zarazil jen velkým kladivem. Některé jsou od krve, ale neumím si to vysvětlit. Ty ostatní… ano, jsou přesně stejné jako bodce, co má Marsh v očích. Ale některé jsou z jiného kovu.“

Sazed položil bodec na stůl. Kov cinkl o kov. Zachvěl se a znovu se rozhlédl po místnosti. Že by to bylo místo, odkud vycházeli noví inkvizitoři? Najednou si je s pocitem hrůzy představil, jak – i když jich kdysi bývalo jen pár desítek – izolováni zde v klášteře zmnožují své řady.

Nějak mu to ale nesedělo. Byli samotářští a izolovaní od okolního světa. Kde by vzali tolik lidí, kteří by se k nim chtěli dát? Proč neudělali inkvizitory z těch otroků dole, místo aby je zabíjeli?

Sazed měl vždycky podezření, že inkvizitorem se může stát jedině allomant. Marshova osobní zkušenost mu to potvrzovala. Marsh byl před svou proměnou hledač, Misting, který může pálit bronz. Sazed si prohlížel krev, bodce, stoly a usoudil, že raději ani nechce vědět, jak inkvizitor z obyčejného člověka vznikal.

Chystal se odejít, když ve světle lampy zahlédl cosi vzadu. Další vchod.

Udělal krok dopředu a snažil se nevnímat zaschlou krev. Vešel do místnosti, která jako by se do chladné skličující architektury kláštera nehodila. Byla vytesaná v kameni a stáčela se k maličkému schodišti. Sazed se zvědavě vydal po prošlapaných kamenných

schodech dolů. Poprvé od okamžiku, kdy vstoupil do této budovy, si v jejích prostorách připadal stísněný a musel se sehnout, aby mohl do malé místnůstky vejít. Vešel, napřímil se a zvedl lampu, aby viděl…

Zeď. Místnost náhle končila zdí. Světlo jeho lampy odrážela ocelová tabule dlouhá půl druhého metru a skoro stejně vysoká. Byla popsaná. Sazeda okamžitě zaujala. Odložil vak, popošel dopředu a zvedl lampu, aby viděl na začátek nápisu.

Byl terrissky.

Byl psaný starou terrisštinou, Sazed jí však rozuměl i bez nutnosti hledat v uložených informacích. Začal rozechvěle číst.

Píši tato slova do oceli, protože ničemu, co není na kovu, nelze věřit.

Začínám mít pocit, že jsem jediný zdravě uvažující člověk, který tu zůstal. Copak ostatní nevidí? Tak dlouho čekali na hrdinu – toho z terrisských proroctví –, že dělají ukvapené závěry a předpokládají, že se všechny legendy a historky vztahují právě na tuto jednu osobu.

Mí bratři nedbají na ostatní skutečnosti. Nedokáží si dát do souvislosti další podivné věci, které se dějí. Jsou hluší k mým námitkám a slepí k mým pozorováním.

Možná mají pravdu. Možná jsem skutečně blázen nebo ješita nebo prostě pitomec. Říkají mi Kwaan. Filozof, učenec, zrádce. Já jsem objevil Alendiho a já jsem ho poprvé prohlásil Hrdinou věků. Já jsem to všechno vlastně začal.

A já jsem Alendiho zradil. Protože vím, že nikdy nesmí svůj úkol splnit.

„Sazede.“

Sazed nadskočil, až málem upustil lampu. Ve dveřích za ním stál Marsh. Panovačný, zneklidňující, temný. Hodí se do těchto prostor s těmi jejich tvrdými a strohými liniemi.

„Nahoře je to prázdný,“ řekl Marsh. „Šli jsme sem zbytečně – bratři vzali s sebou všechno, co by se mohlo hodit.“

„Zbytečně ne, Marshi,“ řekl Sazed a otočil se zpátky k tabuli. Ještě ji nedočetl. Ještě se k ní vlastně pořádně nedostal. Nápis byl psaný, vlastně leptaný, drobným písmem. Slova zůstala i přes své stáří v oceli zachována. Sazedovi se zrychlil tep.

Byl to úryvek textu z doby před Pánem Vládcem. Napsal ho terrisský filozof a světec. Navzdory deseti stoletím bádání memoristé dosud nikdy nesplnili svůj prapůvodní cíl – neobjevili své vlastní původní terrisské náboženství.

Pán Vládce terrisské kněze umlčel, jakmile se dostal k moci. Pronásledoval terrisský národ po celou dlouhou dobu své vlády – svůj vlastní národ –, a to s neuvěřitelnou důsledností. Memoristé nikdy neobjevili víc než vágní útržky, z nichž by se snad dalo usuzovat, v co jejich vlastní předkové kdysi věřili.

„Já musím tohle zaznamenat, Marshi," řekl Sazed a sáhl po svém vaku. Vizuální vjem mu nebude moc platný – nikdo se nedokáže dívat na zeď s nápisem a zapamatovat si ho. Mohl by ho snad přečíst a uložit do paměti. Chtěl ale fyzický záznam, takový, který zachová strukturu řádků a interpunkce.

Marsh zavrtěl hlavou. „Tady nezůstaneme. Myslím, že jsme sem vůbec neměli chodit."

Sazed se zarazil a zvedl hlavu. Potom vyndal z vaku několik velkých listů papíru. „Tak dobře," řekl, „já udělám otisk. To bude stejně asi nejlepší. Zachová to přesně celý text."

Marsh přikývl a Sazed vyndal uhel.

To je objev… pomyslel si nadšeně. *Jako Rashekův deník. Blížíme se!*

Když však začal pracovat – pečlivě a přesně – napadlo ho něco dalšího. Když má takovouhle věc, smysl pro povinnost mu nedovolí vrátit se zpátky na venkov. Musí s tím textem na sever, dřív než zemře a všechno se to ztratí. Musí do Terrisu.

Nebo… do Luthadelu. Odtamtud by mohl na sever poslat zprávy. Má pádný důvod vrátit se do centra dění a znovu se vidět se členy své party.

Proč se však cítí ještě provinileji?

Když jsem si to konečně uvědomil – když jsem pospojoval všechny příznaky a souvislosti poukazující k Alendimu –, byl jsem šťasten. Přesto, když jsem svůj objev oznámil ostatním Světozvěstům, setkal jsem se s posměchem.

Kéž bych je tehdy poslechl.

13

Mlha se rozpínala a vířila jako jednobarevný obraz plovoucí po plátně. Na západě pohaslo světlo a přišla noc.

Vin se zamračila. „Že by najednou mlha přicházela dřív?“

„Dřív?“ podivil se OreSeur tlumeně. Seděl na střeše vedle ní.

Přikývla. „Dřív se přece nikdy neobjevila před setměním, ne?“

„Ale už se setmělo, paní.“

„Jenže to už mlha byla – začala se sbírat, když bylo slunce ještě na obloze a teprve se chystalo zapadnout.“

„Já v tom moc velký rozdíl nevidím, paní. Mlha je vodní úkaz a ty se nechovají zrovna moc pravidelně.“

„A tobě to nepřipadá ani trochu divný?“

„Bude mi to připadat, pokud si to budete přát,“ řekl OreSeur.

„Tak jsem to nemyslela.“

„Omlouvám se, paní,“ odpověděl. „Řekněte mi, jak jste to tedy myslela, a já vás poslechnu.“

Vin vzdychla a mnula si čelo. *Kdyby tu tak byl Sazed…* pomyslela si. Bylo to ovšem pošetilé přání. I kdyby Sazed v Luthadelu byl, nebyl by už její sluha. Lidé z Terrisu už nesloužili. Bude se muset spokojit s OreSeurem. Od kandry se zase může

dozvědět věci, které by se od Sazeda nedozvěděla – pokud se jí podaří je z ní vytáhnout.

„Musíme najít toho dvojníka," řekla Vin. „Toho, co… sem za někoho nastrčili."

„Ano, paní," řekl OreSeur.

Vin seděla uprostřed mlhy, natáhla se na šikmou střechu a opřela se lokty o dlaždice. „Proto bych potřebovala vědět něco víc o tobě."

„O mně, paní?"

„No, o kandrách vůbec. Jestli mám toho dvojníka najít, tak musím vědět, jak přemýšlí a jaký má motiv."

„Motiv je naprosto jednoduchý, paní," řekl OreSeur. „Prostě jedná podle smlouvy."

„A co když žádnou smlouvu nemá?"

OreSeur zavrtěl psí hlavou. „Každá kandra má smlouvu. Bez smlouvy do lidské společnosti nesmí."

„Bez výjimky?" zeptala se Vin.

„Bez výjimky."

„A co když to je odpadlík?" zeptala se Vin.

„Taková kandra neexistuje," odpověděl OreSeur stroze.

Fakt? pomyslela si Vin skepticky. Nechala to však být. Kandra by sama o sobě neměla důvod vloudit se do paláce. Je mnohem pravděpodobnější, že ji sem nastrčil některý z Elendových nepřátel. Buď některý ze šlechticů, nebo možná nějaký obligátor. Důvod sledovat Elenda mohl mít i kdokoli jiný ve městě.

„Dobře," řekla Vin. „Takže je ta kandra špion, kterého poslal někdo z lidí, aby mu podával informace."

„Ano."

„Jenže," namítla Vin, „i když si vzal v paláci něčí tělo, toho člověka přeci nemohl zabít. Kandry lidi nezabíjejí, ne?"

OreSeur přikývl. „Ano, to je náš zákon."

„Nebo někdo prostě vtrhl do paláce, zabil tu někoho z lidí a na jeho místo nastrčil svou kandru." Odmlčela se a přemýšlela. „Nejdřív teda musíme prošetřit ty nejnebezpečnější lidi – členy nejužší party. Naštěstí, protože k té vraždě muselo dojít včera, můžeme vyloučit Breeze. Ten byl mimo."

OreSeur přikývl.

„A taky Elenda," řekla Vin. „Ten s námi byl včera na hradbách."

„Ale pořád velká část party zbývá, paní."

Vin se zamračila a opřela se. Usilovně přemýšlela o solidním alibi pro Hama, Docksona, Clubse a Špuka. Každý z nich však byl aspoň několik hodin mimo. A to mohlo stačit, aby ho kandra pozřela a nahradila.

„Dobře," řekla. „Tak jak to mám teda najít? Jak ho rozeznám od ostatních?"

OreSeur tiše seděl v mlze.

„Přece to nějak musí jít," dodala. „Žádná imitace není dokonalá. Kdybych ho řízla, pomohlo by to?"

OreSeur zavrtěl hlavou. „Kandra dokáže napodobit tělo dokonale, paní. Krev, kůži, svaly. Viděla jste, když jsem si udělal v kůži kapsu."

Vin vzdychla, vstala a postavila se na vrchol sedlové střechy. Mlha byla hustá a noc už skoro černá. Vin se začala pomalu procházet po střeše. Rovnováhu udržovala pomocí allomancie.

„Třeba stačí sledovat, kdo se chová divně," řekla. „Jsou všechny kandry tak dobré jako ty?"

„Já jsem mezi kandrami průměr. Některé jsou lepší, některé horší."

„Ale žádný herec není dokonalý," namítla Vin.

„Kandry většinou nedělají chyby, paní," řekl OreSeur. „Ale tohle je pro vás asi opravdu nejlepší postup. Jen dávejte pozor – může to být kdokoli. My to opravdu umíme."

Vin se odmlčela. *Elend to není,* opakovala si tvrdošíjně. *Včera byl celý den se mnou.* Kromě rána.

Tudíž nepřichází v úvahu, usoudila. *Byli jsme na hradbách celé hodiny a ty kosti byly čerstvě vyhozené. A kromě toho bych to poznala, kdyby to byl Elend. Ne?*

Zavrtěla hlavou. „Přece to musí jít nějak poznat. Dá se na to přijít allomancií?"

OreSeur hned neodpověděl. Otočila se k němu a sledovala jeho zvířecí tvář. „Co myslíš?" zeptala se ho.

„Jsou věci, o kterých nemůžeme mluvit."

Vin si vzdychla. „Ale mně bys to říct mohl."

„Je to váš rozkaz?"

„Já ti ale nechci rozkazovat."

„Tak jsem volný?" zeptal se OreSeur. „Když mi nechcete rozkazovat, tak rušíte smlouvu?"

„Tak jsem to nemyslela," odpověděla Vin.

OreSeur se zamračil. Na psí tváři to vypadalo zvláštně. „Bylo by jednodušší, kdybyste mi řekla přímo, jak jste to myslela, paní.“

Vin zaťala zuby. „Proč jsi tak nepřátelský?“

„Nejsem nepřátelský, paní. Jsem váš sluha a udělám, co si přejete. To patří ke smlouvě.“

„Jistě. A tak to děláš u všech svých pánů?“

„U většiny. Mám zvláštní úkol,“ řekl OreSeur. „Dostanu tělo a musím napodobit osobu, vzít na sebe celou její osobnost. Vy jste mi jiný příkaz nedala – jenom tuhle kostru… zvířecí.“

Tak tohle v tom je, pomyslela si Vin. *Pořád ho ještě štve to psí tělo.* „Podívej se, tohle tělo mezi námi nic nemění. Pořád jsi stejná osobnost.“

„Vy mi nerozumíte. Podstatné není, jaká kandra je, ale kým se stane. Jaké dostane tělo, takovou plní roli. Žádný z mých předchozích pánů po mně nic takovéhohle nechtěl.“

„No, tak jsem jiná než ostatní páni,“ řekla Vin. „Ale na něco jsem se tě ptala. Jestli se dá kandra poznat allomancií. A přikazuju ti, abys odpověděl.“

OreSeurovi se zableskl v očích triumf. Jako by ji donutil hrát její roli. „Mentální allomancie nemá na kandry vliv, paní.“

Vin se zamračila. „Vůbec žádný?“

„Ne, paní,“ odpověděl OreSeur. „Můžete se snažit nám vzněcovat nebo klidnit emoce, jak budete chtít, ale efekt to žádný mít nebude. Ani nepoznáme, že se s námi snažíte manipulovat.“

Jako když allomant pálí měď. „No, to není zrovna ta informace, kterou bych nejvíc potřebovala,“ řekla a prošla kolem kandry po střeše. Allomanti neumějí číst myšlenky ani emoce. Pokud klidní nebo vzněcují emoce druhé osoby, můžou jen doufat, že ta osoba zareaguje tak, jak chtějí.

Možná by mohla zkusit působit na emoce, a když dotyčný zareaguje, znamená to, že není kandra. Pokud nezareaguje, mohlo by to znamenat, že je kandra, ale také by to mohlo znamenat, že se prostě umí dobře ovládat.

OreSeur sledoval, jak přechází kolem něho. „Kdyby bylo tak snadné vypátrat kandru, paní, tak bychom neměli takovou cenu jako dvojníci, že ne?“

„Asi ano,“ připustila Vin. Přitom si však uvědomila jinou věc. „Může kandra používat allomancii? Myslím, když pozře allomanta?“

OreSeur zavrtěl hlavou.

Takže to je další metoda, pomyslela si Vin. *Když přistihnu někoho z party, že pálí kovy, budu vědět, že to není kandra.* Nepomůže to u Docksona, ale dá se tak vyloučit Ham a Špuk.

„A ještě něco," řekla Vin. „Když jsme dřív byli u Kelsiera, říkal, že tě musíme držet mimo dosah Pána Vládce a inkvizitorů. Proč?"

OreSeur odvrátil pohled. „O tomhle my nemluvíme."

„Tak ti přikazuju, abys o tom mluvil."

„V tom případě musím odmítnout odpovědět."

„Odmítnout odpovědět?" podivila se Vin. „A to můžeš?"

OreSeur přikývl. „My nemáme prozrazovat tajemství o naší podstatě, paní. Je to –"

„Ve smlouvě," dokončila Vin za něho a zamračila se. *Budu si to muset znovu přečíst.*

„Ano, paní. Už jsem asi řekl až moc."

Vin se od OreSeura otočila a podívala se na město. Mlha stále vířila. Vin zavřela oči, spálila bronz a hledala v okolí allomantické impulsy.

OreSeur vstal a obešel ji. Potom si sedl na hýždě. „Neměla byste být na schůzce u krále, paní?"

„Možná později," řekla Vin, když otevřela oči. Za městem na obzoru hořely ohně v táborištích nepřátelských vojsk. Po její pravici svítila do tmy tvrz Venture a uvnitř měl Elend schůzku s ostatními. V jedné místnosti tak spolu sedělo několik nejdůležitějších osob v království. Elend by ji nazval paranoidní, když tu stojí a čeká na najaté vrahy a špiony. To je v pořádku. Může jí říkat, jak chce, hlavně že zůstane naživu.

Znovu si sedla. Byla ráda, že si Elend vybral pro sídlo vlády tvrz Venture a nenastěhoval se do Kredik Shaw, domova Pána Vládce. Kredik Shaw je jednak příliš velký na to, aby ho mohla sama ubránit, a jednak jí příliš připomíná jeho. Pána Vládce.

O Pánu Vládci v poslední době často přemýšlela – nebo spíše o Rashekovi, který se Pánem Vládcem stal. Rodilý Terrisman Rashek zabil muže, který měl získat moc u Pramene Povýšení a…

A co udělal? To vlastně dodnes nikdo neví. Hrdina věků vyrazil na cestu za osvobozením lidí od nebezpečí, kterému se říkalo Bezednost. A přitom bylo mnoho ztraceno. A mnoho úmyslně zničeno. Jediným zdrojem informací o této době je pro ně deník,

který si psal Hrdina věků, než ho Rashek zabil. Přesto jsou v něm cenné záznamy o jeho cestě.

Proč já si s tím vůbec lámu hlavu? pomyslela si Vin. *Bezednost je už přes tisíc let zapomenutá. Elend a ostatní mají pravdu, když se věnují naléhavějším záležitostem.*

Přesto ji to nějak zvláštně přitahovalo. Možná právě proto každou noc venku hlídala. Ne že by z obléhajících armád neměla strach. Jenom… jí od toho něco neustále odpoutávalo pozornost. I teď, když cítila hrozbu nad Luthadelem, její mysl stále přitahoval Pán Vládce.

Vy netušíte, co pro lidstvo dělám, řekl. *Já jsem byl váš Bůh, i když jste to neviděli. Zabili jste mě, a tím jste sami sebe odsoudili.* To byla jeho poslední slova, když ležel na zemi svého trůnního sálu a umíral. Dělala jí starost. Mrazilo ji z nich. Ještě teď.

Potřebuje myslet na něco jiného. „Co mají kandry rády?“ zeptala se a otočila se ke stvoření v psím těle, které stále ještě sedělo vedle ní na střeše. „A co nemáte rády?“

„Na tohle nechci odpovídat.“

Vin se zamračila. „Nechceš, nebo *nesmíš?*“

OreSeur se zarazil. „Nechci, paní.“ Z toho vyplývalo jediné. *Budete mi to muset poručit.*

Málem to udělala. Něco jí v tom však zabránilo – cosi v těch jeho očích, i když nebyly lidské. Cosi povědomého.

Zlost. Taková, jakou znala a často cítila jako dítě, když musela sloužit vůdcům part, kteří nemilosrdně poroučeli všem, kdo s nimi táhli – zvláště když šlo o malé dítě, které nemělo nejmenší nárok na ambice nebo důstojnost.

„Pokud o tom nechceš mluvit,“ řekla Vin, „nebudu tě nutit.“

OreSeur mlčel.

Vin se zhluboka nadechla mlhy a cítila až v plicích její vlhký chlad. „Víš, co mám ráda já?“

„Ne, paní.“

„Mlhu,“ řekla a roztáhla ruce. „Ten pocit svobody.“

OreSeur pomalu přikyvoval. Vin pocítila slabé allomantické impulsy. Tiché, zvláštní, znepokojivé. Byly to stejné zvláštní impulsy, jako cítila nahoře na tvrzi Venture už několik nocí předtím. Nikdy nenašla kuráž blíže je prozkoumat.

Musím s tím něco udělat, usoudila. „A víš, co nemám ráda?“ zeptala se šeptem, skrčila se do dřepu a zkontrolovala kovy a nože.

„Ne, paní.“

Otočila se a podívala se OreSeurovi do očí. „Nemám ráda, když mám strach.“

Byla si vědoma, že si ji ostatní dobírají, že je nervózní. Paranoidní. Žila ve strachu tak dlouho, že jí už tak nějak připadal jako samozřejmost, stejně jako popel, slunce nebo země.

Kelsier ji toho strachu zbavil. Byla opatrná, ale trvale už se nebála. Hrdina z Hathsinu jí zprostředkoval život tam, kde ji lidé, které má ráda, nebijí, a kde jsou hezčí věci než strach. Když je teď znala, jen tak se jich nehodlá vzdát. Ani vojskům, ani vrahům…

Ani duchům.

„Pojď za mnou, jestli mi stačíš,“ řekla šeptem a seskočila ze střechy dolů na ulici.

Utíkala po vlhké kluzké ulici a nabírala tempo, než stačí znervóznět. Zdroj impulsů byl blízko. Vycházel z vedlejší ulice, z domu. Ne ze střechy, uvědomila si. Z jednoho temného okna s otevřenými okenicemi ve třetím patře.

Vin odhodila minci a vymrštila se do vzduchu. Letěla nahoru a zatlačila na západku okna, aby nabrala správný směr. Dopadla na okno a rukama se chytila rámu. Spálila cín a přizpůsobila zrak hluboké temnotě opuštěné místnosti.

Bylo to tam. Silueta z mlhy. Kroutila se a otáčela a v temné místnosti měla nezřetelné obrysy. Z její pozice bylo vidět na střechu, kde původně Vin s OreSeurem stáli a hovořili.

Duchové ale přece lidi nešpehují… ne? Skaati o takových věcech jako duchové nebo mrtví nikdy nemluvili. Příliš to zavánělo náboženstvím a náboženství bylo jen pro šlechtu. Po skaaty znamenalo smrt. Některé to samozřejmě neodradilo, ale Vin byla v těchto věcech příliš praktická.

Tato bytost mohla odpovídat ve skaatském folklóru jenom jediné věci. Mlžnému přízraku. Stvoření, o kterém se tradovalo, že krade duše pošetilců, kteří vycházejí v noci ven. Vin ale přece věděla, co je mlžný přízrak. Jsou příbuzné s kandrami. Jsou to velmi zvláštní polointeligentní stvoření, která používají kostí těch, které pozřou. Jsou opravdu velmi divní na pohled – ale zdaleka to nejsou skutečné přízraky a nejsou vůbec tak nebezpeční. Nejsou to ani temná noční zjevení, ani strašidla, duchové nebo démoni.

Tak jí to říkal Kelsier. Ta věc, která stála v temné místnosti před ní – ta nehmotná silueta –, vypadala skoro jako výjimka, která

potvrzuje pravidlo. Vin sevřela okenní rám a její starý přítel strach byl najednou zpátky.

Uteč. Schovej se.

„Proč mě sledujete?“ zeptala se.

Silueta se nepohnula. Jako by před sebou hnala mlhu. Trochu se vlnila jako vzdušný proud.

Je to cítit bronzem. Takže to používá allomancii – a allomancie přitahuje mlhu.

Ta věc udělala krok dopředu. Vin ztuhla.

A najednou to bylo pryč.

Vin se zarazila. Co to bylo? Přece –

Cosi ji popadlo za ruku. Bylo to studené, hrozné, ale skutečné. Hlavou jí projela bolest, jako by cestovala od ucha k mozku. Vykřikla, ale selhal jí hlas. S tichým zasténáním – celá ruka se jí třásla – vypadla z okna.

Ruku měla stále chladnou. Cítila, jak jí v ní škube a jako by z ní vyzařoval chlad do celého těla. Míjela oblaka mlhy.

Spálila cín. Hlavou jí třeštily chlad a vlhkost. Mysl se jí pročistila. Jakmile dopadla na zem, spálila cín s olovem.

„Paní,“ ozval se OreSeur, který se vynořil ze stínu.

Vin potřásla hlavou a zvedla se na kolena. Na kluzkém dláždění ji studily dlaně. Stále ještě cítila chlad v levé paži.

„Mám dojít pro pomoc?“ zeptal se vlkodav.

Vin zavrtěla hlavou a vrávoravě se postavila. Zvedla hlavu a podívala se nahoru skrz vířící mlhu k černému oknu nad sebou.

Zachvěla se. Bolelo ji rameno, jak dopadla na zem, a znovu cítila staré modřiny na boku. Síla se jí však postupně vracela. Poodstoupila od budovy a stále se dívala nahoru. Nad sebou měla hustou mlhu… zlověstnou. Tajemnou.

Ne, nutila se uvěřit. *Mlha je moje svoboda a noc je můj domov. Sem patřím. Nikdy jsem se nemusela v noci bát, Kelsier mě to naučil.*

To přece nemůže ztratit. Nechce, aby se jí starý strach vrátil. Přesto si nemohla pomoci, mávla na OreSeura a utíkala pryč. Neuměla si nic z toho vysvětlit.

Ani nechtěla.

* * *

Elend postavil na stůl třetí stoh knih. Svezl se na předchozí dva a hrozilo, že se všechny knihy už už sesypou na podlahu. Narovnal je a zvedl hlavu.

Breeze, elegantně oblečený jako vždycky, se pobaveně podíval na stůl a usrkl vína. Ham a Špuk hráli kostky, než schůzka začne. Špuk vyhrával. Dockson byl v rohu a cosi psal do účetní knihy. Clubs seděl hluboko zabořený do čalouněného křesla a prohlížel si Elenda svým obvyklým pohledem.

Kterýkoli z nich může být dvojník, pomyslel si Elend. Stále mu to pomyšlení však připadalo pošetilé. Co má udělat? Přestat jim důvěřovat? Ne, to nejde, příliš je potřebuje.

Jediná možnost byla chovat se normálně a nepustit je ze zřetele. Vin mu poradila, aby se snažil vypátrat v jejich chování případné nesrovnalosti. Snažil se o to ze všech sil, ale nebyl si zdaleka jistý, jestli by něco takového postřehl. To byla spíš její parketa. On se musí zabývat těmi vojsky.

Jak si vzpomněl na Vin, podíval se na okno z barevného skla vzadu v pracovně. Překvapilo ho, že je venku tma.

To už je tak pozdě? pomyslel si.

„Drahý příteli," poznamenal Breeze, „když jsi nám oznámil, že si ještě potřebuješ odběhnout něco zařídit, tak jsi nás možná mohl upozornit, že se míníš vrátit až za dvě hodiny."

„No jo," odpověděl Elend. „Nějak jsem ztratil pojem o čase…"

„Na dvě hodiny?"

Elend ospale dodal: „Dostal jsem se k nějakým knihám."

Breeze zavrtěl hlavou. „Kdyby nebyl v sázce osud Centrální dominancie – a kdyby nebylo tak úžasně zábavný sledovat Hama, jak přichází o celou měsíční výplatu –, tak bych už před hodinou odešel."

„Ano, dobře, tak můžeme hned začít," řekl Elend.

Ham se zasmál a vstal. „Ono je to vlastně přesně jako za starých časů. Kell taky vždycky chodil pozdě – a taky měl rád schůzky v noci. No jo, to jsou hodiny Mistbornů."

Špuk se zasmál a ve váčku mu zachrastily peníze.

Stále používáme jako svoje platidlo boxingy – říšskou měnu Pána Vládce, pomyslel si Elend. *Měli bychom s tím něco udělat.*

„Ale chybí mi ta jeho černá tabule," podotkl Špuk.

„To mně tedy ne," odpověděl Breeze. „Kell měl příšerný písmo."

„Naprosto,“ potvrdil Ham s úsměvem a sedl si. „Ale zase musíte přiznat, že bylo originální.“

Breeze zvedl obočí. „No, to opravdu *bylo*.“

Kelsier, Hrdina z Hathsinu. Muž, který přežil Hathsin, pomyslel si Elend. *Jeho rukopis vstoupil do dějin.* „Nicméně,“ přerušil proud myšlenek, „bychom se asi měli dát do práce. Máme za branami ty dvě armády. Dokud nevymyslíme nějaký postup, tak dnes nejdeme spát.“

Členové party se na sebe podívali.

„No, totiž, Vaše Výsosti,“ řekl Dockson, „my už jsme na tom trochu pracovali.“

„Opravdu?“ podivil se Elend. *Jistě, nechal jsem je tu pár hodin o samotě.* „Tak povídejte, poslouchám.“

Dockson vstal a přitáhl si židli blíž k ostatním. Slova se ujal Ham.

„No, jde o to, Ele,“ řekl, „že když tu máme dvě vojska, nemusíme se bát, že by jedno z nich okamžitě zaútočilo. I tak jsme ovšem bezprostředně v ohrožení. Nejspíš se z toho vyvine dlouhé obléhání, protože se budou obě vojska předhánět, které vydrží dýl.“

„Budou se snažit nás nechat vyhladovět,“ řekl Clubs. „Oslabit jednak nás, a jednak tu druhou armádu, aby potom mohli zaútočit.“

„Čímž,“ pokračoval Ham, „se dostáváme do bezvýchodný situace – protože nemáme šanci vydržet moc dlouho. Už takhle je město na pokraji hladovění a to nepřátelské armády nejspíš tuší.“

„Co tím chceš říct?“ zeptal se Elend pomalu.

„Musíme se s jednou z těch armád spojit, Vaše Výsosti,“ řekl Dockson. „Obě to dobře vědí. Samy o sobě se vzájemně neubrání. Ale když se spojí s námi, tak se rovnováha zlomí na jednu stranu.“

„Oni nás obklíčí,“ řekl Ham. „Budou nás obléhat, dokud nás nedonutí k tomu, abychom se s jedním z nich spojili. Buď – anebo nás nechají umřít hlady.“

„Z čehož pro nás vyplývá,“ pokračoval Breeze, „že nemáme šanci vydržet dýl než oni, a tudíž si musíme vybrat, kterýho z nich necháme, aby se města zmocnil. Doporučoval bych rozhodnout se rychle, než nám dojdou zásoby.“

Elend stál mlčky. „Když uzavřeme pakt s jednou z těch armád, tak tím vydáváme naše království do jejích rukou.“

„Ano,“ řekl Breeze a poklepal na okraj svého poháru. „Ovšem tím, že jsem sem přivedl druhý vojsko, jsem pro nás získal možnost

obchodu. Takhle aspoň můžeme výměnou za království něco požadovat.“

„A k čemu nám to bude?“ zeptal se Elend. „Když stejně prohrajeme.“

„Je to lepší než nic,“ odpověděl Breeze. „Myslím, že bychom mohli Cetta přesvědčit, aby tě nechal v Luthadelu jako prozatímního správce. On nemá Centrální dominancii rád. Připadá mu moc neúrodná a placatá.“

„Prozatímní správce ve městě,“ zamračil se Elend. „To je proti králi Centrální dominancie trochu rozdíl.“

„To je,“ odpověděl Dockson. „Ale každý panovník potřebuje pod svou vládou dobré správce měst. Nebyl byste králem, ale přežil byste i se svým vojskem a Luthadel by se aspoň v nejbližších měsících vyhnul drancování.“

Ham, Breeze a Dockson se dívali Elendovi rozhodně do očí. Elend sklopil pohled ke svému stohu knih a vzpomněl si na své badatelské úsilí. Zbytečné. Jak dlouho ví parta o tom, že je jen jediné východisko?

Elendovo mlčení brali jako souhlas.

„Takže je Cett nejlepší možnost?“ zeptal se Dockson. „Třeba by se Straff s Elendem spíš domluvil – je to nakonec přece jen rodina.“

No, ten by se domluvil, pomyslel si Elend. *A při nejbližší příležitosti by všechny úmluvy porušil. Ale… ta druhá možnost? Vydat město Cettovi? Co by se stalo s touto zemí, těmito lidmi, pod jeho vládou?*

„Myslím, že Cett je nejlepší,“ řekl Breeze. „Nechá vládnout druhé, jestliže sláva a peníze budou jeho. Ale problém bude to atium. Cett si myslí, že tu je, a když ho nenajde…“

„Prostě ho necháme město prohledat,“ řekl Ham.

Breeze přikývl. „Budete ho muset přesvědčit, že jsem ho s tím atiem vodil za nos – a to nebude zas tak těžký, když si vezmete, jaký má o mně mínění. Což je ovšem další věc – budete ho muset nějak přesvědčit, že jste si to se mnou vyřídili. Třeba uvěří, že jsem byl popraven, jakmile se Elend dozvěděl, že jsem na něho poštval armádu.“

Ostatní přikyvovali.

„Breezi,“ zeptal se Elend, „jak zachází Lord Cett ve své dominancii se skaaty?“

Breeze se odmlčel a odvrátil pohled. „Obávám se, že moc dobře ne.“

„No, podívejte,“ řekl Elend, „musíme uvážit, jak co nejlépe ochránit naše lidi. Chci říct, že když všechno předáme Cettovi, tak si sice zachráním kůži, ale bude to za cenu celé skaatské populace v dominancii!“

Dockson zavrtěl hlavou. „Elende, to není zrada. Když není jiná cesta.“

„To se snadno říká,“ odpověděl Elend. „Ale já bych měl do konce života výčitky svědomí. Tím nechci říct, že ten návrh rovnou zavrhneme, ale já mám taky pár nápadů, které bych s vámi chtěl probrat…“

Ostatní se na sebe podívali. Clubs a Špuk jako obvykle při debatě mlčeli. Clubs vždycky mluvil pouze v případě, že to bylo nezbytně nutné, a Špuk se při diskusích držel stranou. Nakonec se Breeze, Ham a Dockson podívali na Elenda.

„Je to vaše země, Vaše Výsosti,“ řekl nakonec Dockson opatrně. „My jsme tu jen jako poradní hlas.“ *Ale radíme dobře,* jako by naznačoval.

„No, tak dobře,“ řekl Elend a spěšně vybral jednu knihu. Přitom v chvatu porazil jeden ze stohů a rozházel knihy po stole. Jeden tlustý svazek přistál Breezovi na klíně.

„Omlouvám se,“ řekl Elend, když Breeze obrátil oči v sloup a položil knihu zpátky na stůl. Elend vybraný svazek otevřel. „Tak, v téhle knize jsou velice zajímavé postřehy o pohybu a uspořádání vojsk –“

„Ehm, Ele?“ ozval se zamračeně Ham. „Tohle ale vypadá jako kniha o zásobách obilí –“

„Já vím,“ řekl Elend. „V knihovně toho moc o vojenství není. Nejspíš proto, že jsme tisíc let žádnou válku neměli. Ale píše se tam, kolik zásob potřebovaly jednotlivé stráže ve Finální říši. Vy máte představu, kolik potravin potřebuje taková armáda?“

„To je rozumná poznámka,“ řekl nakonec Clubs. „Většinou je hrozný problém vojáky uživit. Já jsem to poznal, když jsem bojoval na hranicích, a to nás tam bylo pár a posílali nás jen příležitostně na povstalce.“

Elend přikývl. Clubs mluvil o své službě v armádě Pána Vládce velmi málo – v partě se ho na to příliš neptali.

„Nicméně," řekl Elend, „vsadím se, že otec ani Cett nemají s přesuny větších jednotek zkušenosti, takže budou mít se zásobováním problémy. Hlavně Cett, protože vyrazil ve spěchu."

„Třeba ne," namítl Clubs. „Obě armády si zajistily přístup do Luthadelu po kanálech. Tím si podstatně usnadnily zásobování."

„A navíc," dodal Breeze, „i když na většině Cettova území zrovna řádí povstání, pořád mu ještě patří město Haverfrex, kde je největší konzervárna ještě z doby Pána Vládce. Takže má k dispozici obrovské množství potravin nedaleko po kanálu."

„Tak přerušíme kanály," navrhl Elend. „Zastavíme ty dodávky, aby se sem nedostaly. Sice po kanálech snadno a rychle pošlou další, ale to my už budeme vědět, kudy půjdou. A pokud jim budeme zásoby pravidelně zadržovat, třeba je to donutí otočit se a odpochodovat zpátky domů."

„Buď," řekl Breeze. „Anebo se prostě rozhodnou na Luthadel zaútočit."

Elend se odmlčel. „To je možné," řekl po chvíli. „No, ale já jsem taky zkoumal, jak město udržet." Natáhl se přes stůl a vzal jinou knihu. „Tohle je Jendellahova *Správa měst v moderních dějinách.* Zmiňuje se o tom, jak je obtížné uhlídat Luthadel vzhledem k jeho rozlehlosti a velkému počtu skaatských čtvrtí. Navrhuje využít pohyblivé městské hlídky. Myslím, že bychom to mohli aplikovat – máme hradby příliš dlouhé na to, abychom je ubránili na každé pozici, ale kdybychom měli mobilní jednotky, které by zareagovaly na –"

„Vaše Výsosti," přerušil ho Dockson.

„Hmm? Ano?"

„Máte jednotku chlapců a mužů, kteří mají za sebou sotva rok výcviku, a čelíme ne jedné hrozbě, ale rovnou dvěma. Tuhle bitvu nemáme šanci vyhrát silou."

„Ano," odpověděl Elend, „jistě. Já jsem jen chtěl říct, že kdybychom přece jen museli bojovat, mám připravené jisté strategie…"

„Pokud budeme muset bojovat, stejně prohrajeme," poznamenal Clubs.

Elend se na chvilku odmlčel. „No, já jsem jen…"

„Zaútočit na kanály je ale dobrý nápad," řekl Dockson. „Můžeme to udělat tajně. Třeba najmout bandity, kteří přepadnou

čluny se zbožím. Nejspíš to nestačí, aby Cett se Straffem odešli domů, ale možná budou o to víc chtít s námi uzavřít dohodu.“

Breeze přikývl. „Cett už má i tak starost, protože mu v dominancii řádí povstalci. Měli bychom mu poslat posla s předběžnou zprávou, že se s ním chceme dohodnout. Jakmile začne mít problémy se zásobováním, bude o tom uvažovat.“

„Možná bychom mu mohli i poslat dopis s vysvětlením Breezovy popravy,“ dodal Dockson, „jako výraz dobré vůle. To by –“

Elend si odkašlal. Ostatní mlčeli.

„Já jsem – ehm – ještě nedomluvil,“ řekl Elend.

„Omlouvám se, Vaše Výsosti,“ odpověděl Dockson.

Elend se zhluboka nadechl. „Máte pravdu, nemůžeme si dovolit proti těm armádám bojovat. Ale myslím, že bychom mohli najít způsob, jak je poštvat proti sobě navzájem.“

„Nápad je to dobrý, příteli,“ řekl Breeze. „Ale dostat tyhle dva proti sobě není zdaleka tak jednoduché, jako přesvědčit tamhle Špuka, aby mi dolil víno.“ Otočil se a zvedl prázdný pohár. Špuk vzdychl a vstal.

„No, ano,“ odpověděl Elend. „Jenže na rozdíl od vojenství je o politice knih obrovská spousta. Breezi, ty jsi sám tuhle říkal, že jsou-li nepřátelé proti sobě tři, je nejslabší z nich ve výhodě.“

„Přesně tak,“ odpověděl Breeze. „My jsme ten jazýček vah, který rozhodne, na kterou stranu se to zhoupne.“

„Ano,“ řekl Elend a otevřel knihu. „Jakmile jsou v tom tři strany, už to není válka, ale politika. Totéž jako soupeření mezi šlechtickými domy. A v něm ani ti nejsilnější neobstojí bez spojenců. Malé šlechtické domy jsou samy o sobě slabé, ale ve skupině mají obrovskou sílu.

A my jsme něco jako takový malý šlechtický dům. Pokud chceme něco získat, budeme muset na nepřátele působit jako slabí a bezvýznamní. Až dospějí k závěru, že se jim vlastně můžeme hodit k tomu, aby tu druhou armádu porazili, tak nás nechají na pokoji a zaměří se na sebe navzájem.“

Ham se poškrábal na bradě. „Ty nás přemlouváš, abychom to hráli na obě strany, Elende. To je ale dost riskantní.“

Breeze přikývl. „Museli bychom vždycky stát při tom, kdo bude momentálně slabší, a neustále je štvát proti sobě. A nikde není

žádná záruka, že ten z nich, kdo zvítězí, bude natolik oslabený, abychom ho porazili.“

„Nemluvě o našich problémech s potravinama,“ dodal Dockson. „Váš návrh by vyžadoval dost času, Vaše Výsosti. A celou tu dobu budeme v obležení a budou nám ubývat zásoby. Je podzim a na krku máme zimu.“

„Ta bude tuhá,“ přisvědčil Elend. „A riskantní. Ale myslím, že bychom to zvládnout mohli. Když si budou oba myslet, že jsme na jejich straně, a my to budeme protahovat. Budeme je popichovat proti sobě a sledovat, jak jim klesají zásoby i morálka. Nakonec třeba ti, co vydrží, už budou natolik oslabení, že je porazíme.“

Breeze se tvářil zamyšleně. „Má to styl,“ připustil. „A vypadá to docela zábavně.“

Dockson se usmál. „No, to říkáš proto, že nakonec naši práci za nás udělá někdo jiný.“

Breeze pokrčil rameny. „Manipulace perfektně funguje na individuální rovině, tak nevidím důvod, proč by nemohla fungovat i v politice.“

„No, to je vlastně princip většiny vlád,“ přemítal Ham. „Co jinýho je vláda než institucionalizovaná metoda, jak zajistit, že za mě udělá veškerou práci někdo jiný?“

„Ehm, a ten plán?“ zeptal se Elend.

„Já nevím, Ele,“ řekl Ham, když se vrátil k tématu. „Připomíná mi to Kelsierovy akce – ztřeštěný, odvážný a trochu bláznivý.“ Vyznělo to, jako by se divil, že něco takového navrhuje Elend.

Můžu být ztřeštěný jako kdokoli jiný, pomyslel si Elend rozhořčeně. Potom se zamyslel. Chce to vlastně vůbec takhle?

„Mohli bychom se dostat do velkých problémů,“ řekl Dockson. „Pokud se kterákoli strana rozhodne, že toho našeho hraní na kočku a myš už má dost…“

„Zničí nás,“ řekl Elend. „Ale… no, pánové, vy jste přece hazardní hráči. Neříkejte mi, že vás tenhle plán neoslovil víc než prostě jen rezignace před Lordem Cettem.“

Ham a Breeze se na sebe podívali a zdálo se, že o návrhu skutečně přemýšlejí. Dockson obrátil oči v sloup, ale vypadalo to, že protestuje prostě z principu.

Ne, nechtějí jít cestou nejmenšího odporu. Tihle lidé se postavili Pánu Vládci. Celý život nepřetržitě podváděli šlechtice. Svým způsobem byli vždycky opatrní a dokázali se velmi pečlivě věnovat

detailům, obezřetně po sobě zahlazovali stopy a chránili své zájmy. Kdykoli však šlo o velkou věc, byli ochotni riskovat.

Ne ochotni. Nadšeni.

Výborně, pomyslel si Elend. *Vybral jsem si za poradní orgán bandu masochistů toužících po vzrušení a nebezpečí. Vlastně ještě hůř – já jsem se s nimi spojil.* Jenže zbývalo mu něco jiného?

„Mohli bychom o tom aspoň uvažovat," řekl Breeze. „Vypadá to zajímavě."

„Podívejte, já jsem to nenavrhl proto, že to vypadá zajímavě," namítl Elend. „Strávil jsem podstatnou část svého mládí přemýšlením, jak bych jednou, až se stanu pánem našeho domu, udělal z Luthadelu lepší město. A nehodlám před první překážkou tyhle sny pověsit na hřebík."

„A co Shromáždění?" zeptal se Ham.

„No, to je ta lepší stránka věci," řekl Elend. „Hlasovali pro můj návrh přede dvěma dny. Nemůžou otevřít městské brány žádnému cizímu vojsku, dokud se nesejdu s otcem a nebudu s ním jednat."

Všichni na chvíli zmlkli. Nakonec se Ham otočil k Elendovi a zavrtěl hlavou. „Já opravdu nevím, Ele. Vypadá to hrozně lákavě. Vlastně jsme sami diskutovali o několika podobných plánech, ale…"

„Ale co?" zeptal se Elend.

„Takovýhle plán hodně závisí na tobě, příteli," řekl Breeze a upil vína. „S oběma králi by ses musel sejít ty a taky bys je musel oba přesvědčit, že jsme na jejich straně. Bez urážky, ty nemáš moc zkušeností s tím, jak lidi oblafnout. Je těžký souhlasit s troufalým plánem, který závisí na nováčkovi."

„Já to zvládnu," řekl Elend. „Opravdu."

Ham se podíval na Breeze a potom na Clubse. Starý generál pokrčil rameny. „Když to ten chlapec chce zkusit, tak ať to zkusí."

Ham vzdychl a otočil se. „Já teda souhlasím. Pokud se na to cítíš, Elende."

„Myslím, že ano," řekl Elend a snažil se skrýt nervozitu. „Vím, že se tak snadno nesmíme vzdát. Třeba to nevyjde – třeba nás budou pár měsíců obléhat a potom se stejně vzdáme. Ale poskytne nám to těch pár měsíců, v nichž se třeba něco podaří. Stojí to za riziko vyčkávat, než se rovnou vzdát. Vyčkávat a plánovat."

„Tak dobře," řekl Dockson. „Dejte nám čas a my třeba přijdeme s nějakým nápadem, Vaše Výsosti. Sejdeme se za pár dní a probereme podrobnosti."

„Dobře," řekl Elend. „To se mi líbí. Takže teď půjdeme k dalším věcem. Chtěl bych –"

Ozvalo se zaklepání na dveře. Na Elendovo vyzvání vešel kapitán Demoux. Vypadal poněkud rozpačitě. „Vaše Výsosti?" začal. „Omlouvám se, ale… myslím, že jsme přistihli, jak vás někdo tajně poslouchá."

„Cože?" vymrštil se Elend. „Kdo?"

Demoux ustoupil stranou a kývl na dva strážce. Přivedli do místnosti ženu, která byla Elendovi trochu povědomá. Byla vysoká, jako všichni z Terrisu, a na sobě měla pestré, ale praktické oblečení. Ušní boltce měla vytažené a plné náušnic.

„Já vás poznávám," řekl Elend. „Byla jste před pár dny na jednání Shromáždění. Sledovala jste mě."

Žena neodpověděla. Prohlédla si všechny lidi v místnosti a navzdory poutům, která měla na zápěstích, stála zpříma a skoro až povýšeně. Elend se vlastně dosud nikdy s terrisskou ženou nesetkal. Znal se pouze se stevardy, kastráty vychovanými od mládí pro služebnické role. Z nějakého důvodu předpokládal, že terrisská žena bude pokornější.

„Byla schovaná ve vedlejší místnosti," řekl Demoux. „Omlouvám se, Vaše Výsosti. Nevím, jak kolem nás mohla projít. Našli jsme ji, jak poslouchá přes zeď, i když pochybuju, že mohla něco slyšet. Zdi jsou kamenné."

Elend se podíval ženě do očí. Byla starší – asi tak padesátiletá – a nebyla krásná, ale ani ošklivá. Byla urostlá a měla hranatý obličej. Pohled měla chladný a přímý a Elend se jí nevydržel dívat do očí dlouho.

„Tak co jste chtěla slyšet, paní?" zeptal se Elend.

Žena na jeho otázku nereagovala. Obrátila se k ostatním a promluvila s mírným akcentem. „Budu mluvit pouze s králem a o samotě. Vy ostatní můžete odejít."

Ham se usmál. „No, nervy má dobrý."

Dockson se jí zeptal: „A jak jste přišla na to, že tady krále necháme s vámi o samotě?"

„Jeho Výsost a já spolu máme něco k prodiskutování," odpověděla žena obchodním tónem, jako by nedbala na své

postavení zajatce. „O jeho bezpečnost se obávat nemusíte. Jsem si jistá, že ta mladá allomantka schovaná tamhle za oknem by mě dokázala dost snadno vyřídit.“

Elend se podíval stranou k malému větracímu okénku pod velkým oknem z barevného skla. Jak mohla ta žena poznat, že Vin hlídá? Musela by mít mimořádně bystrý sluch. Ale tak bystrý, aby slyšela přes kamennou zeď, o čem se mluví?

Elend se k ní znovu otočil. „Vy jste memoristka.“

Přikývla.

„Poslal vás Sazed?“

„Jsem tu kvůli němu,“ odpověděla, „ale neposlal mě.“

„Hame, to je v pořádku,“ řekl Elend pomalu. „Můžete jít.“

„Určitě?“ zeptal se Ham zamračeně.

„Nechte mě klidně spoutanou, jestli chcete,“ řekla žena.

Jestli je feruchemka, tak pro ni pouta moc velkou překážkou nebudou, pomyslel si Elend. *Ale jestli je opravdu feruchemka – memoristka jako Sazed –, tak se celkem nemám čeho bát. Teoreticky.*

Ostatní pomalu vyšli ven a svým postojem dávali najevo, co si o Elendově rozhodnutí myslí. I když už to dávno nebyli profesionální zloději, stejně to – podobně jako Vin – ve svých reakcích nezapřou.

„Zůstaneme hned tady, Ele,“ řekl Ham, který vycházel poslední, než se za ním zavřely dveře.

A přesto ti, kteří mě znají, mi dají za pravdu, že jsem se nemohl tak snadno vzdát, jakmile objevím něco, co je třeba prozkoumat, jdu za tím a napřu na to všechny svoje síly.

14

Terrisská žena přetrhla pouta a provazy jí sklouzly na zem.

„Ehm, Vin?“ ozval se Elend, kterému se najednou začala vytrácet logika setkání s touto ženou. „Možná bys sem mohla jít.“

„Ona tam není,“ řekla žena jakoby mimochodem a udělala krok dopředu. „Před chvílí odešla na obchůzku. Proto jsem se nechala chytit.“

„Aha,“ odpověděl Elend. „Tak zavolám stráže.“

„Nebuďte hlupák,“ řekla žena. „Kdybych vás chtěla zabít, udělala bych to, než se ostatní stačí vrátit. Tak buďte chvíli tiše.“

Elend neklidně stál, žena zatím pomalu obešla stůl. Prohlížela si ho, jako si prohlíží zákazník kus nábytku v aukci. Nakonec se zastavila a dala si ruku na ústa.

„Postavte se rovně,“ přikázala mu.

„Prosím?“

„Hrbíte se,“ řekla. „Král musí stát vždycky hrdě. I když je jen mezi přáteli.“

Elend se zamračil. „Já jsem vděčný za každou radu, ale nerad bych –“

„Ne,“ řekla žena, „nekličkujte. Rozkazujte.“

„Prosím?“ zeptal se Elend znovu.

Žena udělala krok dopředu, dala mu ruce na ramena a narovnala mu záda. Potom poodstoupila a pokyvovala hlavou.

„Tak podívejte," řekl Elend, „já nechci –"

„Ne," přerušila ho žena. „Musíte mluvit přesvědčivěji. Váš projev – slova, gesta, postoj – podle toho vás lidé hodnotí a reagují na vás. Jestli začnete každou řeč takhle nejistě, tak jste pro ně prostě nejistý král. Buďte autoritativní."

„O co vám jde?" zeptal se Elend podrážděně.

„No vidíte," řekla žena, „konečně!"

„Říkala jste, že znáte Sazeda?" zeptal se Elend a odolal nutkání znovu se nahrbit.

„Je to známý," odpověděla žena. „Já jsem Tindwyl. Jak jste správně odhadl, jsem memoristka z Terrisu." Chvilku podupávala nohou a potom potřásla hlavou. „Sazed mě varoval, že působíte neupraveně, ale upřímně, netušila jsem, že vůbec může být nějaký král takhle nedbalý."

„Nedbalý?" opakoval Elend. „Dovolte?"

„Přestaňte s tímhle," vyštěkla Tindwyl. „Neklaďte otázky, mluvte přímo. Jestli máte námitky, řekněte je rovnou a nenechávejte na mně, jak je pochopím."

„Ano, dobře, i když je tohle všechno třeba zajímavé," řekl Elend a přitom šel ke dveřím, „rád bych pro dnešek s těmi urážkami skončil. Prominete…"

„Lidé si o vás říkají, že jste hlupák, Elende Venture," řekla Tindwyl tiše.

Elend mlčel.

„Shromáždění – které jste sám dal dohromady – vás ignoruje. Skaati nevěří, že byste je byl schopen ochránit. Dokonce i vaši nejbližší přátelé dělají plány ve vaší nepřítomnosti, protože na vás prostě nespoléhají."

Elend zavřel oči a dlouze a zhluboka se nadechl.

„Máte dobré nápady, Elende Venture," řekla Tindwyl. „Královské nápady. Jenže nejste žádný král. Člověk se stane vůdcem až tehdy, když ho ostatní jako vůdce přijímají. A má jen tolik autority, kolik mu jí dají. Žádné vaše geniální nápady nemohou spasit vaše království, když jim nebude nikdo věnovat pozornost."

Elend se otočil. „Za poslední rok jsem přečetl všechny důležité svazky o schopnostech vůdce a vlády ve všech čtyřech knihovnách."

Tindwyl zvedla obočí. „Z toho usuzuji, že jste asi trávil spoustu času ve své pracovně, místo abyste chodil ven mezi lidi, jednak aby vás viděli, a jednak abyste se naučil být panovníkem.“

„Knihy mají velkou váhu,“ namítl Elend.

„Činy větší.“

„A kde se asi mám těm správným činům naučit?“

„Ode mě.“

Elend se zarazil.

„Patrně víte, že každý memorista má nějakou svou specializaci,“ řekla Tindwyl. „I když uložíme obrovskou spoustu informací, každý z nás aktivně ovládá jen něco z toho a tomu rozumí. Náš společný přítel Sazed se specializuje na náboženství.“

„A vaše specializace?“

„Životopisy,“ odpověděla. „Studovala jsem životy generálů, králů a císařů, jejichž jména jste nikdy v životě neslyšel. Rozumět teorii politiky a vedení státu je úplně jiné než rozumět životům lidí, kteří podle těchto principů žili.“

„A… vy mě chcete naučit tyhle lidi napodobovat?“

„Možná,“ odpověděla Tindwyl. „Zatím jsem se ještě nerozhodla, jestli jste beznadějný případ nebo ne. Ale když už jsem tady, udělám, co můžu. Před pár měsíci jsem dostala dopis od Sazeda. Psal o vašich nesnázích. Nežádal mě, abych se sem vydala – on Sazed je totiž další případ, který by se mohl přiučit troše sebevědomí.“

Elend pomalu přikyvoval a setkal se s jejím pohledem.

„Přijmete tedy mou výuku?“ zeptala se.

Elend se na chvilku zamyslel. *Jestli je aspoň zpola tak užitečná jako Sazed, tak… no, trochu tréninku by asi opravdu neškodilo.* „Ano,“ odpověděl.

Tindwyl přikývla. „Sazed se zmínil i o vaší skromnosti. To by mohl být přínos – pokud si ji samozřejmě nenecháte přerůst přes hlavu. Tak, myslím, že se váš Mistborn asi už vrátil.“

Elend se obrátil k oknu. Okenice se rozletěla a do místnosti začala proudit mlha. Za ní se krčila postava v plášti.

„Jak jste poznala, že tu jsem?“ zeptala se Vin tiše.

Tindwyl se usmála – byl to první pozitivní výraz v její tváři, kterého si Elend všiml. „Sazed o vás také mluvil, dítě. Brzy bychom si asi měly pohovořit mezi čtyřma očima.“

Vin vklouzla do místnosti a za ní se dovnitř hrnula mlha. Zavřela za sebou okenici. Nedělala si násilí, aby skryla nepřátelství a nedůvěru k Tindwyl.

„Proč jste sem přišla?“ zeptala se.

Tindwyl se znovu usmála. „Vašemu králi trvalo několik minut, než se k téhle otázce dostal, a vy s ní vyrukujete hned. To jste tedy zajímavý pár.“

Vin přimhouřila oči.

„No, měla bych jít,“ řekla Tindwyl. „Brzy si zase promluvíme, Vaše Výsosti.“

„Ano, jistě,“ odpověděl Elend. „Ehm… měl bych začít něčím konkrétním v té výuce?“

„Ano,“ řekla Tindwyl cestou ke dveřím. „Odnaučte se říkat ehm.“

„Dobře.“

Jakmile Tindwyl otevřela dveře, strčil do nich hlavu Ham. Hned si všiml odhozených pout. Nic však neřekl. Nejspíš předpokládal, že ji Elend propustil.

„Myslím, že jsme pro dnešek skončili,“ řekl Elend. „Hame, prosím zajisti pro paní Tindwyl v paláci nějaké ubytování. Je to Sazedova přítelkyně.“

Ham pokrčil rameny. „Dobře.“ Kývl na Vin a odešel. Tindwyl zmizela bez rozloučení.

* * *

Vin se zamračila a podívala se na Elenda. Vypadal… vyvedený z míry. „Ta ženská se mi nelíbí,“ řekla.

Elend se usmál a srovnal na stole knihy. „Tobě se na první pohled nelíbí nikdo, Vin.“

„Ty ses mi líbil.“

„Z čehož plyne, že máš perfektní odhad na lidi.“

Vin se odmlčela a usmála se. Obešla stůl a začala probírat knihy. Byly pro Elenda dost netypické – mnohem praktičtější než knihy, které obvykle čítal. „Jak to dnes šlo? Neměla jsem moc možnost poslouchat.“

Elend si vzdychl. Otočil se a díval se na stůl a na obrovské růžicové okno vzadu v místnosti. Byla tma a jeho barvy byly sotva znát jako odrazy v černém skle. „Šlo to snad dobře.“

„Říkala jsem ti, že se jim ten plán bude líbit. Je to pro ně výzva a to mají rádi.“

„Asi ano,“ řekl Elend.

Vin se zamračila. „Tak jo,“ řekla a vyskočila na stůl. Sedla si vedle něho. „Co je s tebou? Ta ženská ti něco řekla? Co vůbec chtěla?“

„Jen mi předat nějaké informace,“ odpověděl. „Znáš memoristy, neustále potřebují něčí ucho a musí někoho vyučovat.“

„To ano,“ odpověděla pomalu. Nikdy neviděla Elenda v depresi, ale někdy býval znechucený. Měl tolik nápadů a plánů a nadějí, že se někdy divila, jak je všechny udrží v hlavě. Řekla by, že jde z jednoho do druhého. Reen vždycky říkal, jak je důležité soustředit se jen na jednu věc – zloději na tom závisí život. Elendovy sny však byly úplně jiné. Chápala, že je nemůže opustit. Ani nepomýšlela na to, že by od něho něco takového požadovala. Patřily totiž právě k tomu, co měla na Elendovi ráda.

„Ten plán odsouhlasili, Vin,“ řekl a stále se u toho díval z okna. „Dokonce se pro něj nadchli, jak jsi čekala. Jen… se nemůžu zbavit pocitu, že ta jejich alternativa byla mnohem rozumnější. Chtěli se spojit s jednou z těch armád, podpořit ji a na oplátku za to chtít, aby mě nechali prozatímním správcem Luthadelu.“

„To je ale kapitulace,“ řekla Vin.

„Jenže někdy je lepší se vzdát, než být poražen. Já jsem město dohnal do obležení. Povede to k nedostatku potravin, možná až k hladovění.“

Vin mu dala ruku na rameno a nejistě se na něho podívala. Většinou utěšoval on ji. „Pořád je to takhle lepší,“ řekla. „Oni možná přišli s opatrnějším návrhem, protože nečekali, že bys s něčím odvážnějším souhlasil.“

„To ne,“ řekl Elend, „oni se mi nijak nepodbízeli, Vin. Oni si opravdu mysleli, že uzavřít strategické spojenectví je dobrý a bezpečný plán.“ Odmlčel se a potom se na ni podíval. „Odkdy jsou vlastně *tihle* lidé v mé vládě ti zdrženlivější?“

„Museli k tomu dozrát,“ řekla Vin. „Už nemůžou být stejní jako kdysi, když mají takovou zodpovědnost.“

Elend se otočil k oknu zády. „Já ti řeknu, co mi dělá starost, Vin. Já mám pocit, že ten jejich plán nebyl vůbec rozumný – že byl riskantní a odvážný. Uzavřít takové spojenectví je možná obrovské

riziko. A jestli to tak je, tak to, co jsem navrhl já, je potom holý hazard.“

Vin mu stiskla rameno. „My jsme bojovali proti Pánu Vládci.“

„Jenže jste měli Kelsiera.“

„Zase už s *tím* začínáš?“

„Nezlob se,“ řekl Elend, „já to myslím vážně, Vin. Možná je můj plán zkusit vyčkávat opravdu jen holá arogance. Co jsi mi to říkala o svém dětství? Když jsi byla ve zlodějských bandách a všichni ostatní byli větší, silnější a průbojnější než ty – co jsi dělala? Postavila ses jim?“

Myslí jí probleskly vzpomínky. Vzpomínky na to, jak se schovávala, jak chodila se sklopenou hlavou, jak si připadala slabá.

„To už je pryč,“ řekla. „Nemůžeš si nechat od ostatních pořád jen všechno líbit. To mě učil Kelsier – to proto jsme se mohli postavit Pánu Vládci. Proto celou tu dobu nepřetržitě bojovali skaatský povstalci proti Finální říši, i když neměli šanci vyhrát. Reen mě vždycky učil, že povstalci jsou hlupáci. Jenže Reen je mrtvý – a Finální říše taky. A…“

Předklonila se a podívala se Elendovi do očí. „Nemůžeš jen tak vydat město, Elende,“ řekla tiše. „To bych byla nerada.“

Elend se odmlčel a potom se pomalu usmál. „Ty jsi někdy tak moudrá, Vin.“

„Myslíš?“

Přikývl.

„No,“ řekla, „tak to teda odhaduješ lidi stejně špatně jako já.“

Elend se rozesmál a dal jí ruku kolem ramen. „Předpokládám, že na hlídce byl dnes v noci klid.“

Duch v mlze. Její pád. Ten chlad, který stále ještě cítila – i když už jen jako slabý náznak – v levé paži. „Byl,“ odpověděla. Když mu řekla o mlžném duchovi minule, podezíral ji, že má vidiny.

„Víš,“ řekl Elend, „měla jsi být dnes na schůzce. Byl bych tě tam rád měl.“

Neodpověděla.

Seděli ještě pár minut a dívali se do temné mlhy. Měla v sobě jakousi podivnou krásu. Nebylo vidět žádné barvy, mohli se soustředit jen na vzory na skle. Hranoly, jehlany, šupiny a rovné pláty spletené dohromady kovovou mřížkou.

„Elende?“ ozvala se nakonec. „Já mám strach.“

„Měl bych pocit, že je něco v nepořádku, kdybys ho neměla," řekl. „Já sám mám z těch armád tak nahnáno, že ani nemůžu normálně přemýšlet."

„Ne," řekla Vin. „Z toho ne. Já mám strach z jiných věcí."

„Z čeho třeba?"

„No… přemýšlela jsem o tom, co říkal Pán Vládce těsně předtím, než jsem ho zabila. Pamatuješ?"

Elend přikývl. Nebyl u toho, ale slyšel to od ní.

„Mluvil o tom, co udělal pro lidstvo," řekla Vin. „On nás zachránil, aspoň tak se o tom mluví. Před Bezedností."

Elend přikývl.

„Jenže," pokračovala Vin, „co to *byla* ta Bezednost? Ty jsi šlechtic, tobě náboženství nezakazovali. Co se oficiálně o Bezednosti a o Pánu Vládci říkalo?"

Elend pokrčil rameny. „Opravdu skoro nic. Náboženství nebylo zakázané, ale stejně bylo tak trochu nežádoucí. Bralo se to tak, jako že Ministerstvo se o tyhle věci postará za nás a my si s nimi nemusíme dělat hlavu."

„Ale tyhle věci vám přece vysvětlovali, ne?"

Elend přikývl. „Většinou mluvili o tom, proč je šlechta privilegovaná a skaati prokletí. Asi nám tím chtěli vsugerovat, jaké máme štěstí – i když mě to vždycky rozčilovalo. Vezmi si, že oni tvrdili, že my jsme privilegovaní proto, že naši předkové podporovali Pána Vládce před Povýšením. To ale znamená, že my jsme urození díky tomu, co udělal někdo jiný. To teda zrovna moc spravedlivé není, co?"

Vin pokrčila rameny. „Zrovna jako všechno ostatní."

„Ale tebe to nikdy neštvalo? Že šlechta má všechno a vy nic?"

„Já jsem o tom nepřemýšlela," řekla Vin. „Šlechta měla dost, tak ji šlo čas od času obrat. Co je mi po tom, jak se k tomu dostali? Když jsem někdy měla jídlo, tak mě ostatní zloději bili a brali mi ho. Co jim bylo po tom, jak jsem ho já dostala? Prostě se nerozpakovali a sebrali mi ho."

Elend se odmlčel. „Víš, někdy by mě zajímalo, co by ti političtí teoretici, které jsem četl, řekli, kdyby tě slyšeli. Mám pocit, že by asi lomili rukama."

Dloubla ho do boku. „Dost bylo politiky. Řekni mi něco o Bezednosti."

„No, já myslím, že to byla nějaká bytost – temná a ďábelská. Málem zničila svět. Pán Vládce putoval k Prameni Povýšení a tam získal moc Bezednost porazit a sjednotit lidstvo. Ve městě je na tohle téma několik soch.“

Vin se zamračila. „Jo, ale na žádný není pořádně vidět, jak ta Bezednost vlastně vypadala. Vždycky je zobrazená jen jako zlomená hromádka u nohou Pána Vládce.“

„No jo, poslední člověk, který viděl Bezednost na vlastní oči, zemřel před rokem, takže nám asi nezbyde, než se spokojit s těmi sochami.“

„Pokud se Bezednost nevrátí,“ odpověděla Vin tiše.

Elend se zamračil a podíval se na ni. „Tak o tohle jde, Vin?“ Ve tváři měl najednou něžnější výraz. „Tak dvě armády ti nestačí? Ty se musíš ještě bát o osud lidstva?“

Vin ospale sklopila zrak a Elend se rozesmál a přitiskl ji blíž. „Ale, Vin. Já vím, že jsi trochu paranoidní – upřímně, když pomyslím na ty armády za branami, tak jsem taky –, ale myslím si, že s tímhle si opravdu hlavu dělat nemusíš. Neslyšel jsem nic o tom, že by na zemi řádilo nějaké nové monstrózní ztělesnění zla.“

Vin přikývla a Elend se spokojeně opřel, klidný, že jí na otázku odpověděl.

Hrdina věků putoval k Prameni Povýšení, aby porazil Bezednost, pomyslela si. *Jenže ve všech těch pověstech se říká, že si Hrdina věků neměl tu moc nechat pro sebe. Měl ji uvolnit a nechat ji, aby ona sama zničila Bezednost.*

Rashek to neudělal, nechal si moc pro sebe. Mohlo zrovna tohle znamenat, že Bezednost vlastně nebyla definitivně poražena? Jak to, že ale potom svět existoval dál?

„To červené slunce a hnědé kytky,“ řekla Vin, „to udělala taky Bezednost?“

„Ještě pořád ti to vrtá v hlavě?“ zamračil se Elend. „Červené slunce a hnědé kytky? Jakou jinou barvu by měly mít?“

„Kelsier říkal, že kdysi bylo slunce žlutý a květiny zelený.“

„To je taková stará povídačka.“

„Sazed s tím ale souhlasí,“ řekla Vin. „V legendách se říká, že ze začátku vlády Pána Vládce slunce změnilo barvu a z oblohy začal padat popel.“

„No," připustil Elend, „s Bezedností to souviset mohlo. Ale já opravdu nevím." Chvíli seděl a přemýšlel. „Zelené kytky? A proč ne červené nebo modré? To je zvláštní…"

Hrdina věků putoval na sever k Prameni Povýšení, pomyslela si znovu Vin. Pootočila se a dívala se směrem k dalekému Terrisu. Je tam stále? Pramen Povýšení?

„Podařilo se ti dostat z OreSeura nějaké informace?" zeptal se Elend. „Něco, co by nám pomohlo najít toho špiona?"

Vin pokrčila rameny. „Říkal, že kandra nemůže používat allomancii."

„Takže tím toho dvojníka najdeš?" zeptal se Elend a napřímil se.

„Možná," odpověděla Vin. „Můžu takhle prověřit aspoň Špuka a Hama. Jenže s normálníma lidma to bude horší – ale i když kandru nejde klidnit, tak ho podle toho stejně nakonec najdu."

„To vypadá slibně," řekl Elend.

Vin přikývla. Její staré já, ta paranoidní dívka, kterou Elend neustále utěšoval, měla chuť vyzkoušet allomancii na něm – aby viděla, jestli zareaguje na její působení. Odolala. Elendovi bude důvěřovat. Ostatní prověří, ale o Elendovi pochybovat nebude. Možná mu radši bude věřit a potom bude zklamaná, než aby se užírala nedůvěrou.

Já tě nakonec chápu, Kelsiere, pomyslela si a sama se toho lekla. *Chápu, jaké to bylo s Mare. A neudělám stejnou chybu.*

Elend se na ni díval.

„Co je?" zeptala se.

„Usmíváš se," řekl. „Řekneš mi čemu?"

Objala ho. „Neřeknu," odpověděla.

Elend se usmál. „Tak dobře. Prověř Špuka a Hama, ale já jsem si dost jistý, že ten dvojník není nikdo z party – se všemi jsem dnes mluvil a všichni jsou stejní jako vždycky. Budeme se muset rozhlédnout spíš mezi personálem."

On neví, jak může být kandra dokonalá. Kandra, která dnes dělá špiona, pravděpodobně studovala svou oběť dlouhé měsíce a učila se pečlivě všem jejím zvláštnostem.

„Mluvil jsem s Hamem a Demouxem," řekl Elend. „Jsou to členové stráže, tak o té kostře vědí – Ham dokázal odhadnout, jaký to byl člověk. Tak se jim snad podaří nenápadně projít personál a odhalit ho."

Vin byla jako na trní z toho, jak je Elend důvěřivý. *Ne,* pomyslela si, *nechme ho, ať tomu věří. Už takhle má starostí dost. Třeba kandra opravdu hraje někoho mimo náš tým. Ať to Elend tímhle způsobem zkusí.*

A kdyby ten dvojník opravdu byl někdo z nás nejbližších… No, jsou situace, kdy se moje věčné obavy můžou i hodit.

„Tak dobře," řekl Elend. „Ještě musím vyřídit pár věcí, než bude moc pozdě."

Vin přikývla. Dal jí dlouhý polibek a odešel. Ještě chvíli seděla na stole a nedívala se na velké růžicové okno, ale na malé okénko po straně, které nechala pootevřené. Bylo bránou do noci. V černotě za ním vířila mlha a občas vstoupila až do místnosti a rozplynula se v jejím teple.

„Já se tě nebudu bát," řekla Vin šeptem. „Já na to tvoje tajemství přijdu." Seskočila ze stolu a proklouzla oknem zpátky za OreSeurem a na další kontrolu stráží kolem paláce.

Byl jsem přesvědčený, že Alendi je Hrdina věků, a odhodlaný to dokázat. Měl jsem se sklonit před vůlí druhých. Neměl jsem trvat na tom, že budu doprovázet Alendiho na jeho cestách, abych se stal jejich svědkem.

Bylo nevyhnutelné, aby Alendi sám objevil, za koho ho pokládám.

15

Osmý den po odchodu ze Seranského kláštera se Sazed probudil sám.

Vstal a odhrnul přikrývku a lehký nános popela, který na něho přes noc napadal. Marshovo místo pod improvizovaným přístřeškem pod stromem bylo prázdné, i když na zemi bylo vidět, kde ležel.

Sazed se vydal po Marshových stopách pod nevlídné rudé slunce. Vrstva popela tu byla hlubší. Jednak chyběly stromy, a jednak foukal vítr a naháněl popel do závějí. Sazed se rozhlédl po větrem ošlehané krajině. Po Marshovi nebylo nikde ani stopy.

Vrátil se do provizorního přístřešku. Stromy tu – uprostřed Východní dominancie – rostly křivé a pokroucené, ale měly husté vodorovné větve s huňatým hnědým jehličím, takže poskytovaly dobré přístřeší, i když všudypřítomný popel byl schopný proniknout do každé skulinky.

Sazed si udělal k snídani jednoduchou polévku. Marsh se nevracel. Sazed si v potoce vypral hnědé cestovní oblečení. Marsh se nevracel. Sazed si zašil díru na rukávu, nakrémoval si boty a oholil se. Marsh se nevracel. Sazed vyndal otisk tabule z kláštera,

přepsal několik slov a potom práci odložil. Bál se, že když bude s otiskem příliš manipulovat, dostane se na něj prach a slova budou nečitelná. Bude lepší, když počká, až bude mít k dispozici čistou místnost se stolem.

Marsh se nevracel.

Nakonec Sazed vyrazil. Cítil nevysvětlitelné nutkání jít co nejrychleji – jednak snad proto, že se chtěl co nejdříve podělit o své objevy, jednak proto, že chtěl vidět, jak se Vin s Elendem zhostili situace v Luthadelu.

Marsh cestu zná. Dožene ho.

* * *

Zvedl ruku, aby si stínil oči proti rudému slunci, a díval se dolů z kopce. Na obzoru východně od hlavní cesty viděl cosi tmavého. Sáhl do zásobárny vědomostí a hledal přesný popis Východní dominancie.

Vědomosti mu náhle zaplavily mysl. Tmavé místo byla vesnice Urbene. Prohledával rejstříky jmen a hledal správný místopisný seznam. Rejstříky však byly nepřehledné a splývaly mu – to znamenalo, že příliš často přechází ze zásobárny vědomostí do své aktuální paměti a zpět. Vědomosti v zásobárně zůstanou čisté a přehledné, ale v jeho hlavě se budou po chvíli vytrácet, dokud se je znovu nenaučí.

Nakonec našel, co hledal, a znovu informace načerpal do paměti. V tomto místopise bylo Urbene charakterizováno jako „malebné“, z čehož patrně vyplývalo, že se nějaký šlechtic rozhodl vybudovat si tu letní sídlo. Skaati tu údajně byli především pastevci.

Sazed si napsal pár poznámek a potom vrátil informace do zásobárny. V poznámkách měl všechno, co právě zapomněl. Místopisné informace se podobně jako rejstříky vytrácely z hlavy relativně rychle. Naštěstí měl v Terrisu ukrytou kopii zásob informací, kterou časem předá jinému memoristovi. Zásobárna, kterou měl s sebou, sloužila především ke každodennímu používání. K čemu by byla, kdyby ji nevyužíval?

Hodil si vak přes rameno. Navštíví vesnici. I kdyby se tam měl zdržet, rozhodně to bude přínosné. Jeho žaludek tomuto rozhodnutí také přizvukoval. Sice nebylo příliš pravděpodobné, že by

zemědělci měli nějaké potraviny nazbyt, ale třeba mu dají aspoň trochu polévky. A možná budou i vědět nějaké novinky z Luthadelu.

Seběhl z krátkého kopce a vydal se směrem na východ. Kdysi se ve Finální říši téměř necestovalo. Pán Vládce zakazoval skaatům jakýkoli pohyb a neuposlechnout ho si troufli jen rebelové a zloději. Většina šlechty se však živila i tehdy obchodem, takže takovéhle vesnice byly na návštěvníky zvyklé.

Okamžitě si však všiml nesrovnalostí. Před vesnicí se volně bez dozoru potulovaly kozy. Zastavil se a znovu sáhl do zásobárny vědomostí a začal v ní hledat. V jedné knize o zemědělství stálo, že pastevci někdy nechávají stáda volně pást. Přesto ho zvířata puštěná bez dozoru znervózňovala. Přidal do kroku.

Směrem na jih skaati hladovějí, pomyslel si. *Že by tady byl takový dostatek dobytka, aby ho mohli nechávat takhle napospas banditům a divoké zvěři?*

V dálce se objevila vesnice. Sazed málem přesvědčil sám sebe, že ten podivný klid – ty tiché liduprázdné ulice, okna a dveře kymácející se průvanem – byl důsledkem jeho příchodu. Lidé se nejspíš tolik bojí, že se před ním schovávají. Nebo jsou prostě jenom všichni někde venku. Se stádem…

Zastavil se. Závan větru přinesl z vesnice povědomý zápach. Skaati se neschovávají ani neutekli. Byl to zápach rozkládajících se těl.

Náhle Sazed vytáhl malý prsten – zásobárnu informací o vůních – a natáhl si jej na prst. Ten zápach ve vzduchu byl jiný než býval po popravách. Byl zatuchlý a plesnivý. Byl to zápach nejen smrti, ale i hniloby, špíny a rozkladu. Začal ukládat čich do zásob, aby se mu snížila citlivost a přestal se mu obracet žaludek.

Šel dál a opatrně vstoupil do vesnice. Podobně jako ostatní skaatské vesnice byla velmi prostá. Byla to skupinka deseti velkých chatrčí postavených do širokého kruhu kolem studny. Byly dřevěné a došky na střeše měly ze stejných stromů, jako byl ten, který Sazedovi a Marshovi poskytl v noci střechu nad hlavou. Dál, výše nad údolím stály domky dozorců a sídlo šlechty.

Kdyby nebylo toho zápachu a té zneklidňující prázdnoty, souhlasil by Sazed s autorem místopisné charakteristiky. Na skaatská obydlí vypadaly chatrče velmi udržovaně a vesnice byla položená v tichém údolí uprostřed zvlněné krajiny.

Až když se Sazed dostal trochu blíž, objevil první těla. Ležela roztroušená kolem vchodu do první chatrče a byla jich bezmála desítka. Sazed se opatrně přiblížil, ale viděl hned, že tito lidé jsou mrtví už několik dní. Klekl si k prvnímu tělu. Byla to žena. Nikde nemohl najít nic, co by svědčilo o příčině smrti. Ostatní těla vypadala stejně.

Sazed se nervózně zvedl a vzal za dveře do chatrče. Zápach uvnitř byl tak silný, že jej cítil i přes otupělý čich.

Podobně jako většina skaatských chatrčí mělo toto obydlí jedinou místnost. Byla plná těl. Většina jich byla zabalená do tenkých přikrývek. Některá seděla zády přitisknutá ke zdi a hlavy jim visely na hrudník. Těla byla vyzáblá, téměř bez svalů, s povadlými končetinami a vyčnívajícími žebry. Z vysušených tváří čněly do prázdna vystrašené slepé oči.

Tito lidé zemřeli hladem a dehydratací.

Sazed se vypotácel z chatrče se skloněnou hlavou. Předpokládal, že v ostatních chatrčích najde totéž, ale přesto se do nich šel podívat. Znovu a znovu ho přivítala stejná scéna – mrtvá těla bez známek zranění venku a spousta mrtvol namačkaných uvnitř. Všude na nich roje much. V několika chatrčích našel uprostřed ohlodané lidské kosti.

Vyvrávoral z poslední chatrče a zhluboka se nadechl ústy. Desítky lidí, přes stovku celkem, mrtvých z neznámých příčin. Co mohlo způsobit, že jich tolik sedělo schovaných uvnitř domků, přestože jim došla voda a potraviny? Jak mohli hladovět, když tu všude pobíhá tolik dobytka? A co zabilo ty lidi venku? Nebyli tak vyhublí jako ti uvnitř, i když v tomto stadiu rozkladu bylo těžké cokoli usuzovat.

S tím hladověním jsem se musel zmýlit, řekl si Sazed. *Určitě to byl spíš nějaký druh moru, nemoc. To je mnohem logičtější vysvětlení.* Začal hledat ve své zásobárně lékařských informací. Určitě existují nemoci, které přijdou náhle a své oběti velmi rychle oslabí. Ti, co přežili, pravděpodobně utekli. A nechali tu své blízké. A zvířata…

Sazed se zamračil. Měl pocit, že něco zaslechl.

Otočil se a sáhl do zásob sluchu. Skutečně se cosi ozývalo. V jedné chatrči někdo dýchal a pohyboval se. Vyběhl, otevřel dveře a znovu se podíval na zbídačelá těla. Mrtvoly ležely na svých

místech. Sazed postupně zkoumal jednu za druhou, až našel tělo, jehož hrudník se hýbal.

U všech zapomenutých bohů… pomyslel si. Ten člověk se nemusel moc snažit, aby vypadal jako mrtvý. Vlasy mu vypadaly a oči měl zapadlé hluboko ve tváři. I když nebyl příliš vyhublý, Sazed ho předtím přehlédl, protože byl špinavý a od ostatních mrtvol k nerozeznání.

Sazed k němu přistoupil blíž. „Jsem přítel," řekl tiše. Muž ležel bez hnutí. Sazed se zamračil, přistoupil ještě blíž a položil muži ruku na rameno.

Muž vytřeštil oči, vykřikl a vyskočil. Omámený a pološílený klopýtal přes mrtvoly dozadu do místnosti. Schoulil se do kouta a díval se na Sazeda.

„Prosím," řekl Sazed a odložil vak. „Nesmíte se mě bát." Jedinou potravou, kterou s sebou měl, bylo kromě bylin pár hrstí obilí. „Mám jídlo."

Muž zavrtěl hlavou. „Jídlo není," zašeptal. „Všechno jsme snědli. Kromě…" Očima zabloudil ke středu místnosti. Ke kostem, kterých si Sazed všiml předtím. Syrových, okousaných, zastrčených pod hromadou hadrů.

„To jsem ale já nejedl," řekl muž znovu šeptem.

„Já vím," odpověděl Sazed. „Ale venku je jídla dost."

„Ven nemůžu."

„Proč?"

Muž se odmlčel a potom sklopil oči. „Mlha."

Sazed se podíval ke dveřím. Slunce se blížilo k obzoru, ale dřív než za hodinu ještě nezapadne. Mlha nikde nebyla. Aspoň zatím.

Sazeda zamrazilo. Pomalu se otočil k muži. „Mlha… ve dne?"

Muž přikývl.

„Neodešla?" zeptal se Sazed. „Nezmizela po pár hodinách?"

Muž vrtěl hlavou. „Dny. Týdny. Samá mlha."

Pro Pána Vládce! pomyslel si Sazed a až potom si uvědomil, že jménem tohoto Boha neklel už hodně dlouho, ani v myšlenkách.

Ale jestli přichází mlha i ve dne a drží se – pokud se tomuhle člověku dá věřit – týdny… Sazed si dovedl představit vyděšené skaaty v chatrčích po tom tisíciletí teroru a zastrašování.

Ale že by zůstali uvnitř i za cenu smrti hladem? Přece ani strach z mlhy, i když byl hluboce zakořeněný, by nepotlačil jejich prostý pud sebezáchovy!?

„Proč jste neutekli?“ zeptal se tiše.

„Některý utekli,“ odpověděl muž a pokyvoval hlavou. „Jell. Víte, co se s ním stalo.“

Sazed se zamračil. „Zemřel?“

„Vzala ho mlha. On se tak škubal. On byl paličák tvrdohlavej, víte. Ale jak se škubal. A tak se kroutil, když ho ta mlha vzala.“

Sazed zavřel oči. *Ty mrtvoly venku.*

„Někteří utekli,“ řekl muž.

Sazed vytřeštil oči. „Cože?“

Pomatený vesničan znovu pokyvoval hlavou. „Někteří utekli. Volali na nás, když byli z vesnice pryč. Říkali, že je to dobrý. Že je to nevzalo. Nevím, jak je to možný. Ostatní to zabilo. Některý padli k zemi, ale potom ještě vstali. A některý to zabilo.“

„Mlha některé zabila a některé nechala přežít?“

Muž neodpovídal. Sedl si a potom si lehl a díval se nepřítomně do stropu.

„Prosím,“ naléhal Sazed, „musíte mi odpovědět. Koho zabila a koho nechala žít? Má to nějakou logiku?“

Muž se k němu obrátil. „Je čas jíst,“ řekl a vstal. Došel k jedné z mrtvol a zatáhl ji za ruku. Vytrhl z ní kus ohnilého masa. Bylo zřejmé, proč na rozdíl od ostatních přežil.

Sazed potlačil nevolnost, rozběhl se přes místnost a chytil muže za ruku, která nesla ohlodanou kost k ústům. Muž se zarazil a podíval se na Sazeda. „To já ne!“ vykřikl, upustil kost a utíkal ke zdi.

Sazed chvíli stál. *Musím pospíchat. Musím do Luthadelu. Tomuhle světu hrozí ještě další nebezpečí kromě banditů a armád.*

Muž s brutální hrůzou v očích sledoval, jak Sazed bere svůj vak a potom jej znovu odkládá na zem. Vyndal z něj největší kovový náramek a navlékl si jej na předloktí. Potom se otočil a došel k muži.

„Ne!“ křičel muž a snažil se uhýbat. Sazed nabral sílu z náramku a cítil, jak mu mohutní svaly a jak mu je těsné oblečení. Popadl muže a vynesl ho ven.

Jakmile byli venku na slunci, muž se přestal bránit. Zvedl hlavu, jako by viděl slunce poprvé v životě. Sazed ho pustil a přestal čerpat sílu.

Muž si klekl, znovu zvedl hlavu ke slunci a potom se podíval na Sazeda. „Pán Vládce… proč nás opustil? Proč odešel?“

„Pán Vládce byl tyran.“

Muž zavrtěl hlavou. „On nás miloval. A chránil. Teď je pryč a mlhy nás můžou zabíjet. Mlhy nás nenávidí.“

Potom překvapivě obratně vyskočil a utíkal na cestu z vesnice. Sazed udělal krok dopředu, ale potom se zastavil. Co má dělat? Táhnout toho člověka až do Luthadelu? Ve studni je voda a všude je dost dobytka na maso. Jen doufal, že si ten ubožák bude vědět rady.

Vzdychl a vrátil se do chatrče pro svůj vak. Cestou ven se zastavil a vytáhl ocelový náramek. Ocel byla úložištěm té nejobtížněji skladovatelné vlastnosti – fyzické rychlosti. Sazedovi trvalo dlouhé měsíce, než nastřádal rychlost pro budoucí využití, až se někdy bude potřebovat velmi rychle dostat z jednoho místa na druhé.

Nasadil si náramek.

Ano, to on rozvířil ty řeči. Já bych nikdy nemohl udělat to, co on – přesvědčit svět, že on je skutečný Hrdina věků. Nevím, jestli tomu věřil on sám, ale docílil toho, že ostatní uvěřili.

16

Vin pobývala ve svých pokojích jen velmi málo. Elend jí nechal velké místnosti a to byl možná kámen úrazu. Celé dětství spala po koutech, po ulicích nebo v tajných útulcích zločinců. Ve třech velkých místnostech se najednou cítila nesvá.

Ani jí to však nevadilo. Pokud nespala, byla buď s Elendem, nebo v mlhách. Své pokoje využívala jenom na spaní. A na nepořádek.

Seděla na podlaze hlavního pokoje. Elendův stevard si dělal starost, že Vin nechce ve svých pokojích žádný nábytek, a nechal je aspoň vyzdobit. Tentokrát však Vin všechny textilie a rohožky odsunula stranou a posadila se s knihou na chladnou dlažbu.

Byla to první kniha, kterou kdy vlastnila, i když ji tvořila jen sbírka listů volně svázaných na jedné straně. To jí však vyhovovalo. Díky jednoduché vazbě se kniha dala lépe rozebírat.

Seděla mezi stohy papíru. Připadalo jí úžasné, kolik papírů taková kniha pojme. Seděla těsně vedle jednoho stohu a procházela jeho obsah. Zavrtěla hlavou a přesunula se k dalšímu stohu. Prolistovala ho a nakonec si jeden list vybrala.

Někdy mám pocit, že jsem zešílel, stálo na něm.

Možná proto, že si uvědomuji, že na mně leží břemeno odpovědnosti za celý svět. Nebo proto, že jsem tolikrát viděl smrt a ztratil přátele. Že jsem byl nucen přátele zabít.

Ať už je to jakkoli, mám někdy pocit, že mě pronásledují stíny. Temné bytosti, kterým nerozumím a kterým ani rozumět nechci. Je to jen výtvor mé přetížené mysli?

Vin chvíli seděla a četla tuto pasáž stále dokola. Potom list přesunula na jinou hromádku. OreSeur ležel po straně pokoje, hlavu na tlapách, a sledoval ji. „Paní," ozval se, když odložila stránku. „Sleduji vás, jak pracujete, už aspoň dvě hodiny, a přiznám se, že jsem úplně zmatený. K čemu to všechno má být?"

Vin se přesunula k další hromádce listů. „Já jsem myslela, že tě nezajímá, jak trávím čas."

„Nezajímá," odpověděl OreSeur, „ale někdy se nudím a jsem zvědavý."

„To vidím."

„Jen bych rád chápal, co se kolem mě děje."

Vin pokrčila rameny a ukázala ke stohu papíru. „To je deník Pána Vládce. No, teda není to deník toho Pána Vládce, co jsme my znali, ale toho člověka, co *měl* Pánem Vládcem být."

„Měl být?" zeptal se OreSeur. „Chcete říct, že měl ovládnout svět, ale neovládl?"

„Ne," odpověděla Vin. „Chci říct, že to je ten, co měl získat moc u Pramene Povýšení. Tenhle člověk, co napsal ten deník – vlastně ani nevíme, jak se jmenoval –, byl něco jako hrdina z proroctví. Nebo… aspoň ho každý za hrdinu pokládal. No, prostě Pánem Vládcem se nestal on, ale jeho nosič, Rashek. Copak se nepamatuješ, jak jsme o tom tenkrát mluvili – ještě když jsi dělal Lorda Renouxe?"

OreSeur přikývl. „Ano, matně si na něco takového vzpomínám."

„No, tak tuhle knihu jsme s Kelsierem našli, když jsme se dostali do paláce Pána Vládce. My jsme si mysleli, že to napsal on, ale pak se ukázalo, že to napsal člověk, kterého Pán Vládce zabil, než se sám postavil na jeho místo."

„Ano, paní," řekl OreSeur. „A proč to vlastně trháte na kusy?"

„Já to netrhám," řekla Vin. „Já jsem to jen vyndala z vazby, abych si ty stránky mohla rozložit. Líp se mi přemýšlí."

„Hmm… aha," řekl OreSeur. „A co tam vlastně hledáte? Pán Vládce je po smrti, paní. Jak jsem slyšel, sama jste ho zabila."

Co vlastně hledám? pomyslela si Vin a vzala do ruky další stránku. *Duchy v mlhách.*

Další stránku četla pomaleji.

> *To není stín.*
>
> *Ta temná věc, co mě pronásleduje, ta věc, kterou vidím jen já – to není skutečný stín. Je to načernalé a průsvitné a nemá to obrys jako stín. Je to nehmotné – kouřovité a beztvaré. Je to z tmavého kouře.*
>
> *Nebo možná z mlhy.*

Vin odložila stránku. *Ono ho to sledovalo,* pomyslela si. Vzpomínala, jak tato slova četla skoro před rokem a tehdy si myslela, že Hrdina musel mít vidiny. Při všem tom tlaku, který byl na něj kladen, by to nebylo nic divného.

Teď však měla pocit, že chápe bezejmenného autora deníku mnohem lépe. Ví, že to nebyl Pán Vládce, a dokáže si představit, jaký mohl být. Nejistý svým místem v tomto světě, avšak zavlečený do rozhodujících událostí. Odhodlaný udělat všechno, co bude v jeho silách. Svým způsobem idealistický.

A ten duch v mlze ho pronásledoval. Co to mělo znamenat? Co znamená, že ona ho také viděla?

Přesunula se k další hromádce. Celé ráno procházela deník a hledala zprávy o bytostech z mlhy. Jenže se jí nedařilo najít nic víc než tyhle dvě známé pasáže.

Složila si hromádky stránek, kde se psalo o něčem zvláštním nebo nadpřirozeném. Na další hromádku odkládala listy se zmínkou o duchách z mlhy. A na jinou stránky zmiňující Bezednost. Ta poslední byla ironicky nejobsáhlejší, ačkoli obsahovala nejméně informací. Autor deníku sice o Bezednosti hodně mluvil, ale moc toho o ní neřekl.

Bezednost byla nebezpečná, to bylo jisté. Zničila zemi a zabila tisíce lidí. Kamkoli vstoupila, přinesla chaos, zkázu a strach, ale lidská armáda ji nebyla schopná porazit. Jedinou nadějí byla terrisská svědectví a Hrdina věků.

Kdyby byl aspoň trochu konkrétnější! pomyslela si Vin zoufale, když probírala jednotlivé listy. Jenže v deníku převažovala nad

informacemi melancholie. Hrdina věků ho psal pro sebe, aby si zachoval příčetnost, aby všechny své obavy i naděje svěřil papíru. Elend říkal, že sám někdy taky tak píše. Vin to připadalo jako dost hloupý způsob řešení problémů.

S povzdechem se přesunula k poslední hromádce papírů, kterou dosud neprošla. Lehla si na kamennou podlahu. Začala číst a hledat informace.

Trvalo to dlouho. Četla pomalu a myslí stále bloudila někde jinde. Deník už jednou přečetla – a jeho stránky a pasáže na nich jí připomínaly místa, kde tenkrát byla. Byly to dva roky a dnes už vzdálený svět Fellise, kde se tehdy zotavovala potom, co málem zemřela, když ji chytil inkvizitor. Bylo to v době, kdy musela hrát roli mladé nezkušené šlechtičny z venkova, Valette Renouxové.

Tehdy ještě nevěřila Kelsierovým plánům na svržení Finální říše a zůstávala s partou jen proto, že jí poskytovala věci, které pro ni tehdy byly tak vzácné – přátelství, důvěru a výcvik v allomancii. Nikdy by nevěřila, kam až ji to všechno zavede. Na plesy a večírky, na to, že se skutečně začne cítit šlechtičnou, kterou má představovat.

Byla to však všechno jen fraška, několik měsíců divadla. Snažila se odvést myšlenky od bohatých rób a tanců. Musí myslet na praktické věci.

A… je tohle vůbec praktické? pomyslela si líně a odložila stránku na hromádku. *Zkoumat věci, které sotva vidím, a bát se hrozby, kterou nikdo jiný ani nechce vzít na vědomí?*

Vzdychla, složila ruce pod bradou a lehla si na břicho. Čeho se vlastně bojí? Že se Bezednost vrátí? Nemá jiný důkaz než nějaká zjevení v mlze – která by mohla, jak jí naznačil Elend, být pouhým výtvorem její přepracované mysli. Podstatnější je ale druhá věc. Za předpokladu, že je Bezednost skutečná, co s ní hodlá udělat? Ona není žádný hrdina, ani generál, ani vůdce.

Ach jo, Kelsiere, pomyslela si, když vzala do ruky další stránku, *teď bychom tě tu potřebovali.* Kelsier byl naprosto nekonvenční člověk…, který se vždycky nějak uměl postavit realitě. Myslel si, že když obětuje život, aby byl svržen Pán Vládce, zajistí skaatům svobodu. Jenže co když ta jeho oběť otevřela cestu mnohem většímu nebezpečí, síle tak destruktivní, že útisk Pána Vládce proti ní nebyl ničím?

Nakonec stránku dočetla a položila ji na hromádku těch, které žádné použitelné informace neobsahovaly. Potom se zastavila. Vždyť si ani nepamatuje, co četla. Vzdychla a vzala si stránku zpátky a znovu se na ni podívala. Jak to ten Elend dělá? Studuje ty samé knihy pořád dokola. Jenže pro ni je to tak těžké…

Zarazila se. *Musím předpokládat, že jsem nezešílel,* stálo na stránce. *Nemohl bych s trochu racionálním smyslem pro zodpovědnost pokračovat na své pouti, kdybych to nepředpokládal. Ta věc, která mě pronásleduje, je určitě skutečná.*

Sedla si. Jen matně se rozpomínala na tuto pasáž z knihy. Byla napsaná jako deník s navazujícími – ale nedatovanými – záznamy. Občas uhýbala od tématu, Hrdina rád monotónně a dlouze rozebíral své nejistoty. Tato pasáž byla obzvlášť suchopárná.

Ale uprostřed toho stěžování byla najednou podstatná informace.

Věřím, že by mě to zabilo, kdyby mohlo, pokračoval text.

> *Ta věc ze stínů a mlh v sobě má něco zlého. Kůže se mi stahuje, když se mě dotkne. Ale zdá se, že nemůže udělat úplně cokoli. Aspoň mně ne.*
>
> *Ale může to něco udělat s tímto světem. Dokazuje to i nůž, který vrazila Fedikovi do hrudi. Pořád si nejsem jistý, co bylo pro něho větším utrpením – ta rána nebo pohled na bytost, která mu ji způsobila.*
>
> *Rashek říká, že jsem probodl Fedika já, protože tato událost neměla svědky. Já se však musím rozhodnout. Musím se rozhodnout, že nejsem šílený. Jinak bych musel přiznat, že jsem ten nůž nad Fedikem skutečně držel já.*
>
> *Ovšem, když znám Rashekovo stanovisko v této věci, je pro mě jednodušší uvěřit opaku.*

Další stránka pokračovala vyprávěním o Rashekovi a o duchách z mlhy už se na ní nemluvilo. Vin však připadaly i tyto pasáže zajímavé.

Rozhodl se, pomyslela si. *Já to musím udělat taky.* Nikdy si nedělala starost, že by mohla být šílená, i když na Elendových slovech shledávala něco pravdy. Teď je však zavrhla. Duch z mlhy nebyla žádná iluze, kterou vyvolala směsice stresu a vzpomínek na Hrdinův deník. Duch z mlhy byl skutečný.

Neznamená to, že se Bezednost vrací, ani to neznamená nějaké nadpřirozené nebezpečí pro Luthadel. I když ani jedno nelze vyloučit.

Odložila stránku ke dvěma dalším, které obsahovaly konkrétní informace o duchách z mlhy, a potom se vrátila k práci, odhodlaná číst pozorněji.

* * *

Vojska byla neústupná.

Elend sledoval z hradeb, jak jeho plán – byť zatím vágní – začíná dostávat konkrétní podobu. Straff buduje provizorní obranné opevnění směrem na sever a drží kanály skoro až k Urteau, kde má hlavní sídlo. Cett se roztahuje směrem na západ a drží LuthDavnský kanál, který vede k Haverfrexu.

Konzervárna. Tu by si Elend ve městě přál. Tato technologie byla relativně nová – užívala se asi padesát let –, ale slyšel o ní. Vědci viděli její hlavní využití v zásobování vojska, které bojuje na odlehlejších místech, potravinami. Neuvažovali o zásobách pro případ obležení – zvláště ne v Luthadelu. Kdo by o tom ale tehdy uvažoval?

Během doby, co se Elend díval dolů, se kolem armád potulovaly hlídky. Některé sledovaly hranici mezi oběma tábory, jiné zajišťovaly bezpečnost kolem kanálů, mosty přes Channerel a cesty z Luthadelu. Během velmi krátké doby bylo celé město obklíčeno a odříznuto od ostatního světa i zbytku Elendova malého království. Nedalo se z něj ven ani dovnitř. Vojska spoléhala, že nemoci, hlad a další potíže dostanou Elenda na kolena.

Obléhání Luthadelu bylo zahájeno.

To je dobré, říkal si. *Aby ten plán fungoval, musí si myslet, že jsem zoufalý. Musí si být jisti, že potřebuji jejich spojenectví, a nesmějí mít podezření, že bych se mohl spojit zároveň s jejich nepřáteli.*

Jak tam Elend stál, všiml si, že někdo jde nahoru po schodech. Clubs. Generál došel až k Elendovi a řekl: „Blahopřeju. Vypadá to, že jsme v dokonalým obležení.“

„To je dobře.“

„Nechá nám to trochu manipulačního prostoru," řekl Clubs. Potom se podmračeně podíval na Elenda. „Teď je to na tobě, hochu."

„Já vím," řekl Elend šeptem.

„Rozhodl jsi to sám," dodal Clubs. „Shromáždění nemůže proti tomu obléhání nic udělat, dokud se oficiálně nesejdeš se Straffem. A králové s nikým jiným než s tebou jednat nebudou. Takže je to teď všechno na tobě. To je krásná pozice pro krále, to jo. Když je dobrý."

Clubs se odmlčel. Elend stál a díval se dolů na vojska. Stále mu ležela v hlavě slova, která mu řekla Tindwyl. *Jste hlupák, Elende Venture…*

Žádný z králů dosud neodpověděl na Elendův návrh na schůzku. Všichni v partě však věřili, že se brzy uskuteční. Nepřátelé ovšem budou chvíli vyčkávat a Elenda napínat. Shromáždění svolalo další schůzi a patrně se bude snažit ho přimět k tomu, aby na jejich původním rozhodnutí netrval. Elend si našel možnost, jak se schůzi vyhnout.

Podíval se na Clubse. „A já jsem dobrý král, Clubsi? Podle tebe?"

Generál se na něho podíval a Elend viděl v jeho očích nesmlouvavou moudrost. „Znal jsem horší vůdce," řekl. „Ale znal jsem taky setsakramentsky hodně lepších."

Elend pomalu přikývl. „Já ale chci být dobrý, Clubsi. Nikdo jiný se totiž nepostará o skaaty tak, jak zasluhují. Cett, Straff. Ti je jenom znovu zotročí. Já… já potřebuji zvládnout víc než jen filozofii. Chci – *potřebuji* – být takovým vůdcem, aby k němu mohli ostatní vzhlížet."

Clubs pokrčil rameny. „Já mám tu zkušenost, že tohle udělá z člověka situace. Kelsier byl sobecký vejtaha, dokud ho doly v Hathsinu málem nepoložily na lopatky." Podíval se na Elenda. „Udělá tahle blokáda totéž s *tebou*, Elende Venture?"

„Nevím," odpověděl Elend upřímně.

„Tak musíme počkat a uvidíme. Teď s tebou chce někdo mluvit." Otočil se a kývl k ulici dobrých dvanáct metrů pod nimi. Stála tam vysoká terrisská postava v pestrém barevném oblečení.

„Chtěla, abych tě poslal dolů," řekl Clubs. Odmlčel se a podíval se na Elenda. „Opravdu málokdy narazím na někoho, kdo by si troufal mě někam pro někoho posílat."

Elend se usmál. „Obávám se, že nás Sazed zkazil.“

Clubs se ušklíbl. „To je těch tisíc let převýchovy, co?“

Elend přikývl.

„Máš jistotu, že není nebezpečná?“ zeptal se Clubs.

„Ano,“ řekl Elend. „Ověřovali jsme všechno, co řekla – Vin přivedla několik lidí z Terrisu, co tady žijí, a všichni ji poznali. Evidentně je to doma dost významná osoba.“

Navíc před ním ukázala feruchemii, když si strhla pouta. Což znamená, že není kandra. Z toho všeho vyplývalo, že je dostatečně důvěryhodná. Připustila to i Vin, i když ji stále neměla v oblibě.

Clubs přikyvoval a Elend se zhluboka nadechl. Potom sešel dolů po schodech k Tindwyl na další lekci.

* * *

„Dnes uděláme něco s vaším oblečením,“ řekla Tindwyl a zavřela dveře Elendovy pracovny. Uvnitř čekala baculatá švadlena s krátce ostříhanými bílými vlasy a s ní hlouček mladých pomocníků.

Elend se podíval na své šaty. Nebyly až tak špatné. Kabátek a vesta mu seděly celkem dobře. Kalhoty neměl tak přiléhavé, jak vyžadovala poslední móda uznávaná mezi šlechtou, ale je přece král, tak proč by módní trendy nemohl udávat on?

„Nevidím na svém oblečení nic špatného,“ řekl. Zvedl ruku, když mu chtěla Tindwyl skočit do řeči. „Uznávám, že není zrovna společenské podle představ jiných, ale sluší mi.“

„Je ostudné,“ řekla Tindwyl.

„Podívejte se, nevidím –“

„Nehádejte se se mnou.“

„Ale podívejte, tuhle jste říkala, že –“

„Králové se nehádají, Elende Venture,“ namítla Tindwyl tvrdě. „Králové přikazují. A schopnost přikazovat je zčásti závislá i na vašem vystupování. Když je člověk ledabyle oblečen, tak se podle toho chová – podívejte se, jak stojíte. Už jsme o tom mluvili posledně.“

Elend vzdychl a obrátil oči v sloup. Tindwyl luskla prsty. Švadlena s pomocníky začali vybalovat dvě velké truhly.

„To není nutné,“ řekl Elend. „Mám v šatníku pár obleků, které mi sedí lépe. Nosím je jen při oficiálních příležitostech.“

„Obleky už nosit nebudete,“ řekla Tindwyl.

„Prosím?“

Tindwyl na něho vrhla diktátorský pohled a Elend si povzdechl.

„Žádám o vysvětlení!“ řekl stroze a snažil se, aby to vyznělo co nejpovýšeněji.

Tindwyl přikývla. „Oblékal jste se podle módy, kterou diktovala šlechta Finální říše. Tato móda byla v mnoha směrech dobrá – spojovalo vás to s předchozí vládou a nepůsobil jste nijak výstředně. Teď ovšem máte úplně jinou pozici. Vaši lidé jsou v ohrožení a už není čas na diplomacii. Jste ve válce a tomu by mělo odpovídat i vaše oblečení.“

Švadlena vybrala jedno z oblečení a podávala je Elendovi. Pomocníci mezitím postavili zástěnu na převlékání.

Elend si oblečení váhavě vzal. Bylo to tvrdé a bílé, předek saka měl zapínání na knoflíky až nahoru k tvrdému límečku. A vůbec, vypadalo to jako…

„Uniforma,“ řekl a zamračil se.

„Přesně tak,“ odpověděla Tindwyl. „Chcete, aby vám lidé věřili, že je ochráníte? No, král není jen zákonodárce – je také generál. Je načase, abyste se začal chovat jako člověk hodný svého titulu, Elende Venture.“

„Já nejsem žádný válečník,“ namítl Elend. „Ta uniforma je fraška.“

„To první se brzy změní,“ řekla Tindwyl. „A to druhé není pravda. Velíte vojsku Centrální dominancie. Tudíž jste vojevůdce bez ohledu na to, jestli umíte vzít do ruky meč nebo ne. Tak, převlékněte se.“

Elend pokrčil rameny a odešel za paraván. Odsunul stoh knih, aby si udělal místo, a začal se převlékat. Bílé přiléhavé kalhoty mu padly přesně. Košili zcela překrýval velký tvrdý kabát s vojenskými výložkami na ramenou. Byl zapínací na spoustu knoflíků. Všechny byly dřevěné podobně jako zvláštní náprsenkovitá konstrukce přes pravou polovinu hrudníku. Ta byla zdobená jakýmsi šípem nebo kopím.

Při pohledu na střih, materiál a fazónu byl Elend až překvapen, jak dobře mu uniforma padne. „Je to docela dobrá velikost,“ poznamenal, připnul si opasek a stáhl si dolů kabát, který mu sahal až přes boky.

„Míry jsme si vzali od vašeho krejčího,“ řekla Tindwyl.

Elend vyšel zpoza paravánu a hned k němu přistoupilo několik švadleniných pomocníků. Jeden mu zdvořile pokynul, aby si obul pár lesklých černých bot, a druhý mu připevnil na ramena pláštěnku. Poslední z asistentů mu podal naleštěnou dřevěnou bitevní hůl a pochvu. Elend si ji připjal na opasek a potom ji protáhl otvorem v kabátě, aby mu visela po boku. To bylo jediné, na co byl zvyklý.

„Dobré," řekla Tindwyl a prohlížela si ho od hlavy k patě. „Až se naučíte stát rovně, tak to bude výrazně lepší. Teď si sedněte."

Elend otevřel ústa a chystal se protestovat, ale nakonec si to rozmyslel. Sedl si a jeden z asistentů mu dal přes ramena velké plátno a vytáhl nůžky.

„No moment," řekl Elend. „Vidím, k čemu se chystáte."

„Jestli máte námitky, řekněte je přímo," ozvala se Tindwyl. „Nechoďte okolo horké kaše, buďte konkrétní."

„Dobrá," řekl Elend. „Moje vlasy se mi líbí tak, jak je nosím."

„Krátké vlasy se snadněji udržují," namítla Tindwyl. „A vy jste prokázal, že v oblasti osobní péče máte značné nedostatky."

„Vlasy mi stříhat nebudete," řekl Elend rozhodně.

Tindwyl se odmlčela a potom kývla hlavou. Pomocník ustoupil a Elend vstal a sundal si plátno z ramenou. Švadlena mu podržela velké zrcadlo a Elend se šel podívat.

A strnul.

Byl to obrovský rozdíl. Celý život v sobě viděl vědce a socialistu a také tak trochu blázna. Prostě Elend – přátelský, milý mladík s legračními nápady. Je snadné ho pustit z hlavy, ale těžké ho nenávidět.

Před zrcadlem však žádný floutek ode dvora nestál. Viděl vážného muže – důležitého muže. Muže, kterého je třeba brát vážně. V uniformě najednou přirozeně stál zpříma a jednou rukou spočíval na bojové holi. Jeho vlasy – mírně zvlněné, po stranách dlouhé a rozcuchané od větru na hradbách – to všechno poněkud kazily.

Otočil se. „Dobře," řekl. „Ostříhejte je."

Tindwyl se usmála a kývla na něho, aby si sedl. Posadil se a tiše čekal, až asistent dokončí dílo. Když opět vstal a podíval se do zrcadla, jeho účes se k oblečení dokonale hodil. Nebyl úplně krátký, jaký nosí třeba Ham, ale byl precizní a upravený. Přišel k němu další z asistentů a podal mu dřevěný, na stříbrno natřený kruh.

„Koruna?“ zeptal se.

„Nic okázalého,“ řekla Tindwyl. „Máme těžké časy a okázalost se k nim nehodí. Ta koruna není symbolem vašeho bohatství, ale vaší autority. Odteď ji budete neustále nosit na veřejnosti i v soukromí.“

„Pán Vládce korunu nenosil.“

„Pán Vládce nepotřeboval lidem připomínat, kdo je,“ řekla Tindwyl.

Elend se odmlčel a dal si korunu na hlavu. Byla jednoduchá, bez drahokamů a ozdob. A jak se dalo čekat, seděla perfektně.

Otočil se zpátky k Tindwyl, která mávla na švadlenu, aby se sbalila a šla. „Ve vašich pokojích na vás čeká šest takovýchhle uniforem,“ řekla Tindwyl. „Dokud obléhání neskončí, nic jiného nebudete nosit. Jestli chcete občas změnu, střídejte barvy pláštěnky.“

Elend přikývl. Za ním mezitím švadlena vyklouzla dveřmi i se svými pomocníky ven. „Děkuji,“ řekl Tindwyl. „Nejdřív se mi to nezdálo, ale máte pravdu. Je to rozdíl.“

„Aspoň poslouží tomu, abyste zatím klamal lidi,“ poznamenala Tindwyl.

„Klamal lidi?“

„Jistě. Nemyslíte si snad, že je to všechno, že ne?“

„No…“

Tindwyl zvedla obočí. „Po pár hodinách myslíte, že to máte za sebou? Vždyť jsme sotva začali. Vy jste pořád ještě hlupák, Elende Venture, i když na něj teď už nevypadáte. Doufejme, že tahle šaráda napraví škody, které jste napáchal na své pověsti. Ale bude to vyžadovat ještě hodně učení, než vám budu moct věřit, že budete umět jednat s lidmi a neztrapnit se přitom.“

Elend se začervenal. „Co si –“ Zarazil se. „Co mě tedy ještě chcete naučit?“

„No, nejdřív se musíte naučit chodit.“

„Já neumím chodit?“

„U všech zapomenutých bohů, to tedy ne,“ řekla Tindwyl a vyznělo to pobaveně, i když se ani trochu neusmála. „A také se budete muset naučit mluvit. Nemluvě samozřejmě o vaší neschopnosti vzít do ruky zbraň.“

„Já už výcvik mám,“ namítl Elend. „Zeptejte se Vin – ten den, co padla Finální říše, jsem ji vysvobodil ze spárů Pána Vládce.“

„Já vím," řekla Tindwyl. „Slyšela jsem o tom. Byl to zázrak, že jste to přežil. V tomhle směru jste na ní dost závislý."

„Ona je Mistborn."

„To není omluva pro vaši neschopnost," odsekla Tindwyl. „Nemůžete se pořád spoléhat na to, že vás ochrání žena. Nejen že je to hloupé, ale vaši lidé, vojáci, budou čekat, že půjdete do boje s nimi. Pochybuji, že by z vás kdy byl vůdce, který povede útok proti nepříteli, ale aspoň byste se měl umět postavit, když někdo napadne vás."

„Takže vy myslíte, že bych měl zápasit s Vin a s Hamem, když spolu trénují?"

„Proboha, to ne! Neumíte si představit ty následky na morálku mužů, kdyby vás viděli na veřejnosti prohrát!" Tindwyl potřásla hlavou. „Ne, já vám seženu trenéra. Za pár měsíců se naučíte zacházet s holí a s mečem. Doufejme, že to obléhání ještě chvíli vydrží, než začnou boje."

Elend se znovu začervenal. „Vy se mnou mluvíte, jako bych vůbec nebyl váš král. Jako bych byl nějaká loutka nebo co."

Tindwyl neodpověděla, ale spokojeně jí zářily oči. *Ty jsi to řekl, já ne*, prozrazoval jejich výraz.

Elend se začervenal ještě víc.

„Možná se opravdu ještě naučíte být králem, Elende Venture," řekla Tindwyl. „Do té doby to zatím budete muset aspoň předstírat."

Elendovu hněvivou reakci přehlušilo zaklepání na dveře. Zaťal zuby a otočil se. „Vstupte."

Dveře se rozletěly. „Nesu zprávy," volal z nich vzrušeně mladý kapitán Demoux. „Já –" Ztuhl.

Elend dal hlavu na stranu. „Ano?"

„No… ehm…" koktal Demoux a díval se na Elenda. „Posílá mě Ham, Vaše Výsosti. Že dorazil posel jednoho z králů."

„Opravdu?" zeptal se Elend. „Lorda Cetta?"

„Ne, Vaše Výsosti. Vašeho otce."

Elend se zamračil. „Řekni Hamovi, že hned přijdu."

„Ano, Vaše Výsosti," řekl Demoux a chystal se odejít. „Ehm, ta uniforma je krásná, Vaše Výsosti."

„Děkuji, Demouxi," řekl Elend. „Nevíš náhodou, kde je slečna Vin? Od rána jsem ji neviděl."

„Myslím, že je u sebe v pokoji, Vaše Výsosti."

U sebe v pokoji? Tam nikdy nebývá. Že by byla nemocná?

„Mám pro ni dojít?“ zeptal se Demoux.

„Ne, děkuji,“ odpověděl Elend. „Dojdu pro ni sám. Ať se zatím Ham postará o toho posla.“

Demoux přikývl a odešel.

Elend se otočil k Tindwyl. Usmívala se a zářila sebeuspokojením. Elend prošel kolem ní a vzal si své poznámky. „Já zvládnu víc, než jen předstírat, že jsem král, Tindwyl.“

„Uvidíme.“

Elend si terrisskou ženu středního věku v pestrobarevných šatech a spoustě bižuterie přeměřil strohým pohledem.

„Takovéhle pohledy trénujte,“ poznamenala, „a možná se vám to jednou povede.“

„A to je všechno?“ opáčil Elend. „Jen pohledy a oblečení? To dělá krále králem?“

„Jistěže ne.“

Zastavil se u dveří a otočil se. „Tak co ještě? Co dělá podle vašeho dobrého mínění krále, Tindwyl z Terrisu?“

„Důvěra,“ odpověděla Tindwyl a podívala se mu do očí. „Dobrý je takový král, kterému jeho lidé věří – a který si jejich důvěru zaslouží.“

Elend chvilku stál a potom přikývl. *Dobrá odpověď,* pomyslel si. Potom otevřel dveře a rozběhl se za Vin.

Kéž by se byly terrisské náboženství a víra v Očekávání nerozšířily až k nám!

17

Vin připadalo, že stránky knihy přibývají, jak v nich nacházela stále více myšlenek, které si chtěla zapamatovat. Jaká byla ta proroctví o Hrdinovi věků? Jak věděl autor deníku, kam má jít a co má udělat, až se tam dostane?

Nakonec, jak ležela mezi vším tím nepořádkem – překrývajícími se stohy papírů otočených různým směrem, aby byly od sebe oddělené –, došla ke znechucujícímu poznání. Bude si muset dělat poznámky.

Povzdechla si, vstala a přešla místnost. Opatrně překročila několik hromádek a došla k psacímu stolu. Nikdy ho nepoužívala. Dokonce si na něj Elendovi stěžovala. K čemu jí je psací stůl?

Zamyslela se. Vybrala si pero, vytáhla malou lahvičku inkoustu a zavzpomínala na dny, kdy ji Reen učil psát. Její čmáranice ho vždycky rozčílily a zlobil se, kolik spotřebuje papíru a inkoustu. Naučil ji číst, aby uměla přečíst smlouvy a napodobit šlechtičnu, ale psaní pokládal za méně důležité. Tento názor s ním Vin sdílela.

Jak však bylo patrné, psaní mělo svůj význam, i když člověk nehodlal být zrovna písařem. Elend si neustále psal poznámky a ji překvapovalo, jak rychle umí psát. Jak je možné, že mu ta písmena jdou tak rychle?

Popadla několik čistých papírů a vrátila se k hromádkám. Posadila se se zkříženýma nohama a odšroubovala zátku z lahvičky s inkoustem.

„Paní," poznamenal OreSeur, který stále ležel s nataženými tlapami, „víte o tom, že jste odešla od psacího stolu a sedíte na zemi?"

Vin zvedla hlavu. „No a?"

„No, že účelem psacího stolu je, no, psaní."

„Jenže já mám všechny ty papíry tady."

„Papíry se ale dají přenášet. A kdyby byly moc těžké, vždycky se dá spálit cín s olovem, aby člověk získal větší sílu."

Vin sledovala jeho pobavenou tvář a přitom si namočila špičku pera v inkoustu. *No, aspoň dává najevo něco jiného, než jak mu jdu na nervy.* „Na zemi to je pohodlnější."

„Když to říkáte, paní, budu věřit, že je to pravda."

Zastavila se a přemýšlela, jestli si ji ještě dobírá nebo jestli to myslí vážně. *Zatracená psí hlava,* pomyslela si. *Nic se na ní nepozná.*

S povzdechem se naklonila a začala psát první slovo. První řádek musela napsat přesně, aby se jí inkoust nesléval, a často se musela zastavovat a opakovat si slova a hledat ta správná písmena. Napsala sotva pár vět, když se ozvalo zaklepání na dveře. Zvedla hlavu a zamračila se. Kdo ji to zase vyrušuje?

„Dále," řekla.

Slyšela, jak se ve vedlejší místnosti otevírají dveře a jak volá Elend: „Vin?"

„Tady jsem," odpověděla a vrátila se ke psaní. „Proč klepeš?"

„No, co kdyby ses převlékala?" řekl a vešel dovnitř.

„No tak co?" namítla Vin.

Elend se zasmál. „Ani po dvou letech ti soukromí nic neříká."

Vin zvedla hlavu. „No, já jsem –"

V první chvíli si myslela, že je to někdo jiný. Instinkty jí zareagovaly rychleji než mozek a reflexivně upustila pero, vyskočila a spálila cín s olovem.

Potom se zarazila.

„To je změna, co?" řekl Elend a zvedl ruce, aby si mohla lépe prohlédnout jeho uniformu.

Vin si dala ruku na srdce, tak šokovaná, že šlápla rovnou do hromádky papírů. Byl to Elend, ale nebyl to Elend. Ten sněhobílý oblek na jeho ostře formované postavě vypadal od jeho obvyklého volného saka a kalhot tak rozdílně. Královsky.

„Ty ses nechal ostříhat," řekla, pomalu ho obešla a prohlížela si jeho oblečení.

„To Tindwyl," odpověděl. „Co ty na to?"

„Až se budeš prát, tak tě nebudou mít za co tahat," řekla.

Elend se usmál. „A to je všechno?"

„Ne," řekla Vin nepřítomně a chytila ho za čepici. Bez námahy mu ji stáhla a souhlasně pokyvovala hlavou. Je to totéž jako mistpláště. Elend si nebude muset dělat starost s tím, že přijde v boji o čepici.

Udělala krok dozadu a založila ruce. „Tak se mám ostříhat taky?"

Elend se zarazil. „Máš volnou ruku, udělej, co chceš, Vin. Ale mně se víc líbí dlouhé."

Tak si je nechám.

„No," řekl Elend nakonec, „tak se ti to líbí?"

„Určitě," odpověděla Vin. „Vypadáš jako král." I když měla pocit, že jí bude v skrytu duše chybět ten rozcuchaný neupravený Elend. Ta zvláštní směsice vážné filozofie a neupraveného zevnějšku jí byla něčím milá.

„To jsem rád," řekl Elend. „Myslím, že to budeme potřebovat. Právě přišel…" Najednou se zarazil a podíval se na její stohy papíru. „Vin? Ty něco *studuješ?*"

Vin se začervenala. „Jen jsem procházela ten deník a snažila se najít, co se tam píše o Bezednosti."

„Vážně!" Elend udělal několik vzrušených kroků dopředu. K její rozmrzelosti okamžitě našel papír s jejími poznámkami. Zvedl ho a podíval se na ni. „To jsi psala ty?"

„Ano," odpověděla.

„Máš krásný rukopis," řekl poněkud překvapeně. „Proč jsi mi nikdy neřekla, že umíš takhle hezky psát?"

„Neříkal jsi něco o nějakým poslovi?"

Elend vrátil papír na místo a tvářil se jako hrdý rodič. „Ano. Přijel posel od otce. Zatím jsem ho nechal čekat, aby to nevypadalo, že jsme na něj celí nadržení. Ale měli bychom se s ním sejít."

Vin kývla a mávla na OreSeura. Kandra vstala a ťapala vedle ní. Všichni tři společně vyšli ven.

Na knihách a poznámkách je jedna hezká věc. Vždycky můžou počkat.

* * *

Posel na ně čekal v atriu ve třetím poschodí. Elend s Vin vešli a Vin okamžitě strnula.

Byl to *on.* Špeh.

Elend se chystal jít k němu, ale Vin ho chytila za paži. „Počkej," řekla šeptem.

Elend se zmateně otočil.

Jestli má ten člověk atium, pomyslela si Vin v panické hrůze, *tak je Elend mrtvý. Všichni jsme mrtví.*

Špeh stál bez hnutí. Nevypadal jako posel. Byl celý v černém, měl i černé rukavice na rukou. Na sobě měl kalhoty a hedvábnou košili, ale žádný plášť ani čepici. Tu tvář si však pamatovala. Byl to on.

Ale… pomyslela si, *kdyby chtěl zabít Elenda, už by to dávno udělal.* Trochu ji ta myšlenka vyděsila, ale musela uznat, že je to pravda.

„Cože?" zeptal se jí Elend ve dveřích.

„Buď opatrný," řekla. „Tohle není žádný obyčejný posel. Je to Mistborn."

Elend se zamračil. Otočil se ke Špehovi, který stál klidně s rukama za zády a sebevědomým pohledem. Ano, byl to Mistborn. Jenom člověk jako on si mohl troufnout vejít do cizího paláce nepřátelské země, obklíčeného ze všech stran vojskem, a ani přitom nehnout brvou.

„Dobře," řekl Elend a konečně vešel do místnosti. „Nesete mi zprávu od Straffa?"

„Nejen zprávu, Vaše Výsosti," řekl Špeh. „Jmenuju se Zane a jsem něco jako… velvyslanec. Váš otec byl velmi potěšen vaší nabídkou spojenectví. Je rád, že uvažujete tak racionálně."

Vin si Špeha, Zanea, pozorně prohlížela. Co to s nimi hraje za hru? Jak to, že se najednou představil jménem?

Elend přikyvoval a držel si od Zanea odstup. „No, dvě armády za dveřmi skutečně ignorovat nemohu. Rád bych se s otcem setkal a probral s ním všechny možnosti."

„Myslím, že by byl rád," řekl Zane. „Dlouho vás neviděl a dlouho litoval vaší rozepře. Nakonec jste jeho jediný syn."

„Bylo to těžké pro nás pro oba," řekl Elend. „Mohli bychom se sejít třeba někde mimo město ve stanu?"

„Obávám se, že to nebude možné," řekl Zane. „Jeho Výsost se bojí vrahů. Jestli s ním chcete mluvit, rád vás přivítá ve svém stanu uprostřed našeho tábora."

Elend se zamračil. „No, to přece nedává smysl. On se bojí vrahů a já se bát nemám?"

„Jsem si jistý, že ve svém táboře vás ochrání, Vaše Výsosti," řekl Zane. „Tam jste před Cettovými vrahy v bezpečí."

„Aha…" řekl Elend.

„Obávám se, že v této záležitosti je Jeho Výsost zcela neoblomná," řekl Zane. „O spojenectví jste požádal vy – pokud se chcete sejít, budete muset přijít za ním."

Elend se podíval na Vin. Stále sledovala Zanea. Ten se s ní setkal pohledem a řekl: „Povídá se o krásném Mistbornovi, který dědice rodu Venture doprovází. Prý sama zabila Pána Vládce a je žačkou samotného Hrdiny z Hathsinu."

V místnosti se na chvíli rozhostilo ticho.

Nakonec je prolomil Elend. „Vyřiďte otci, že o jeho návrhu budu uvažovat."

Zane se konečně odvrátil od Vin. „Jeho Výsost očekává, že se spolu dohodneme na termínu a hodině, Vaše Výsosti."

„Pošlu vám vzkaz, až se rozhodnu," řekl Elend.

„Dobře," odpověděl Zane a poklonil se. Využil tohoto gesta, aby se znovu mohl podívat Vin do očí. Potom kývl směrem k Elendovi a stráž ho odvedla ven.

* * *

V chladné mlze časného večera čekala Vin na kraji opevnění tvrze Venture. Poblíž seděl OreSeur.

Bylo ticho a klid. I její myšlenky byly klidné.

Pro koho by taky měl pracovat? pomyslela si. *Jistě, je to jeden ze Straffových mužů.*

To vysvětluje mnoho věcí. Od jejich posledního setkání už uběhl nějaký čas. Už si začínala myslet, že se se Špehem víckrát nesetká.

Budou spolu ještě někdy bojovat? Snažila se potlačit dychtivost a snažila se přesvědčit samu sebe, že Špeha vyhledává jen proto, že je nebezpečný. Ale to vzrušení z dalšího zápasu uprostřed mlhy – z další příležitosti vyzkoušet si své schopnosti v utkání s Mistbornem…

Nezná ho a rozhodně mu nedůvěřuje. Tím je ovšem vyhlídka na další souboj o to víc vzrušující.

„Proč tady čekáme, paní?“ zeptal se OreSeur.

„Jsme na hlídce,“ odpověděla Vin. „Hlídáme, aby se do paláce nedostal nějaký vrah nebo špion. Jako každou noc.“

„Přikazujete mi, abych vám uvěřil, paní?“

Vin se na něho příkře podívala. „Věř, čemu chceš, kandro.“

„Výborně,“ odpověděl OreSeur. „Proč jste neřekla králi, že jste s tím Zanem bojovala?“

Otočila se do tmavé mlhy. „Vrazi a allomanti jsou moje práce, ne Elendova. Nebudu ho děsit, dokud to není nutné – má už tak dost starostí.“

OreSeur si sedl na hýždě. „Chápu.“

„Ale nevěříš. Mám pravdu?“

„Věřím, čemu chci,“ odpověděl OreSeur. „Právě jste mi to poručila, paní.“

„Jistě,“ odpověděla Vin. Pálila bronz a snažila se ze všech sil nemyslet na ducha z mlh. Cítila, že čeká ve tmě kdesi po její pravici. Nedívala se tam.

V tom deníku nikde není, jak to s tím duchem dopadlo. Málem zabil jednoho z Hrdinova doprovodu. Potom se o něm ale už nemluví.

Nechám to na jindy, pomyslela si, když zaznamenala další zdroj allomancie. Silnější a známý.

Zane.

Vyskočila na cimbuří, kývla na OreSeura a potom skočila do tmy.

Na obloze vířila mlha a splétala různé proudy do bílých pramenů, které vypadaly jako řeky. Vin po nich klouzala, prolétala jimi a vozila se na nich jako plochý kámen po hladině. Rychle se dostala na místo, kde se se Zanem minule rozloučili, na opuštěnou ulici.

Čekal uprostřed, stále ještě v černém. Vin dopadla na dlažbu před něho ve změti stuh mistpláště. Napřímila se.

Nikdy nenosí plášť. Proč?

Chvíli tiše stáli proti sobě. Zane musel tušit, na co myslí, ale nenaznačil nic. Potom sáhl do kapsy a vyndal minci. Hodil ji na ulici mezi ně. Chvíli poskakovala – kov zvonil o dlažbu – a potom se zastavila.

Vyskočil do vzduchu. Vin udělala totéž. Oba používali stejnou minci. Jejich váha byla vyrovnaná a oba skočili nahoru a dolů jako ramena písmene V.

Zane se otočil a hodil minci za sebe. Narazila na zeď domu. V tu chvíli zatlačil a vymrštil se proti Vin. Najednou cítila náraz na svůj váček s mincemi, až ji to málem srazilo k zemi.

Co to dnes hrajeme za hru, Zane? pomyslela si, zatáhla za provázek váčku a uvolnila ho z opasku. Když váček dopadl na zem, vymrštila se nahoru. Tlačila na váček přímo shora, zatímco Zane k němu měl přístup jenom ze strany. Vyletěla do chladné noci, proletěla kolem Zanea a celou vahou zatlačila na mince v jeho kapse.

Zane začal padat. Chytil však mince, aby mu neuletěly, a zatlačil na Vinin váček. Zastavil se ve vzduchu. Shora na něj tlačila Vin a zdola tlačil on na její váček. Tím, že se zastavil a Vin nepřestala tlačit, vyletěla dozadu.

Pustila Zanea a spadla dolů. Zane však zůstal nahoře. Znovu se vymrštil do vzduchu a vzduchem běžel pryč, aniž by se dotýkal nohama střech nebo dlažby.

On mě donutil klesnout na zem, pomyslela si. *První, kdo se dotkne země, prohrává, jo?* Ještě se otáčela, ale už se zvedla, opatrně si přitáhla váček, hodila ho na zem a vymrštila se dopředu.

Přitáhla si váček zpátky ještě za letu, skočila za Zanem a snažila se ho dohonit. V noci vypadal Luthadel čistší než ve dne. Na domech nebylo vidět špínu od sazí a tma ukryla temné rafinerie a oblaka kouře z kováren. Prázdné věže starých šlechtických sídel jí připadaly jako tiché monolity stojící na stráži. Některé domy dostali nižší šlechtici, z jiných se staly vládní budovy. Ostatní – potom, co byly na Elendovu výzvu vystěhovány – zůstaly prázdné a neobydlené, jejich okna z barevného skla byla temná a jejich sochy a nástěnné malby ztratily publikum.

Vin si nebyla jistá, jestli se Zane ukryl v tvrzi Hasting záměrně, nebo jestli ho tam dostihla náhodou. Jakmile si jí však všiml, hodil po ní hrst mincí.

Váhavě na ně zatlačila. Samozřejmě, jakmile se jich dotkla, Zane rozdmýchal cín s olovem a zatlačil silněji. Kdyby i ona tlačila silně, jeho útok by ji odmrštil dozadu. Takhle se jí podařilo odhodit mince stranou.

Zane okamžitě znovu zatlačil na její váček s mincemi a vymrštil se nahoru podél zdi tvrze Hasting. Byla na to připravená. Rozdmýchala cín s olovem, popadla váček oběma rukama a roztrhla ho na dvě poloviny.

Mince se rozsypaly a pod Zaneovým tlakem letěly prudce k zemi. Vin si jednu vybrala a zatlačila na ni, a jakmile se mince dotkla země, vyletěla nahoru. Otočila se a cínem zbystřeným sluchem zaznamenala spršku kovových nárazů na dlažbu. K mincím si tedy zachovala přístup, ale už je neměla na těle.

Vyrazila za Zanem. Po její levici se tyčila k obloze jedna z věží tvrze. Tvrz Hasting byla ve městě jedna z nejhezčích. Měla vysokou věž uprostřed – obrovskou a impozantní – s tanečním sálem v nejvyšším patře. Kolem centrální věže stálo v kruhu šest menších věží, které s ní byly propojené tlustými zdmi. Působilo to velmi elegantně a majestátně. Podezírala Zanea, že si toto místo vybral možná právě proto.

Sledovala, jak jeho tlak ztrácí sílu, protože se mu kotva příliš vzdálila. Otočil se přímo nad ní – temná silueta na pozadí kroužící mlhavé oblohy, stále ještě dost daleko pod vrškem zdi. Vin prudce zatáhla za několik mincí, aby je měla po ruce.

Zane se řítil k ní. Reflexivně zatlačila na mince v jeho kapse a až potom si uvědomila, že právě tohle on chtěl. Urychlilo to jeho let nahoru a ji to tlačilo dolů. Padala dolů a brzy potkala mince, které vytlačila nahoru k sobě. Jednu si přitáhla do ruky a na druhou zatlačila a poslala ji proti zdi.

Odmrštilo ji to stranou. Zane proletěl kroužící mlhou kolem ní. Brzy se však vrátil na její úroveň – pravděpodobně použil jednu z mincí dole na zemi – a hodil po Vin hrst dalších mincí.

Otočila se a znovu je odhodila stranou. Slyšela, jak narazily na něco za ní. Na další zeď. Bojují tedy se Zanem mezi dvěma vnějšími věžemi nedaleko od centrální věže. U vrcholu trojúhelníku kamenných zdí.

Zane se vrhl proti ní. Vin proti němu tlačila celou vahou, ale s úlekem si uvědomila, že už nemá ani jednu minci. Zane tlačil na cosi za sebou – na minci, kterou Vin před chvílí odhodila na zeď. Vymrštila se nahoru, aby mu uhnula z cesty. Ale Zane letěl šikmo na ni.

Narazil do ní a oba začali padat. Společně se otáčeli a Zane ji chytil za paže a držel ji obličejem k sobě. Nevypadal rozzlobeně ani agresivně.

Byl klidný.

„Tohle je náš svět, Vin," řekl tiše. Jak padali, kolem nich kroužila mlha a vítr a stuhy Vinina mistpláště se obtáčely kolem Zaneova těla. „Proč s nima hraješ ty jejich hry? Proč jim dovolíš, aby tě ovládali?"

Vin dala ruku Zaneovi proti hrudníku a zatlačila na minci, kterou měla v dlani. Vymanila se z jeho sevření a odmrštila ho od sebe. Zastavila se těsně nad zemí, zatlačila na shozené mince a znovu vyletěla do vzduchu.

Míjela Zanea a viděla, že se usmívá. Podívala se na modré paprsky směřující k zemi, potom rozdmýchala železo a zatáhla za všechny současně. Modré linky se rozvířily kolem ní a mince vyletěly kolem překvapeného Zanea nahoru.

Několik mincí si přitáhla do ruky. *Tak ukaž, jak se teď udržíš nahoře,* pomyslela si s úsměvem a poslala ostatní mince do vzduchu. Zane začal klesat.

Vin klesala také. Hodila minci na každou stranu a zatlačila. Mince zmizely v mlze, rozletěly se ke zdem na všechny strany. Narazily na zeď a Vin se vymrštila do vzduchu.

Silně zatlačila, aby se udržela na místě, protože čekala protitlak od soupeře. *Když zatáhne, zatáhnu taky,* pomyslela si. *Oba upadneme a já budu držet mince ve vzduchu mezi námi. On dopadne na zem první.*

Vzduchem kolem ní proletěla mince.

Cože! Kde ji vzal? Byla si jistá, že všechny mince zatlačila na zem.

Mince letěla nahoru mlhou a za ní se táhla modrá stopa viditelná všem allomantům. Dolétla na zeď po její pravici. Vin zvedla hlavu a zahlédla Zanea, jak zpomaluje a potom se řítí nahoru – to zatlačil na minci, která teď ležela na zdi u kamenného cimbuří.

Míjel ji s uspokojeným výrazem ve tváři.

Předvádí se.

Vin pustila minci po své levici a stále tlačila směrem doprava. Vymrštila se doleva a málem narazila do zdi. Potom na ni hodila další minci. Zatlačila na ni a vymrštila se nahoru a doprava. Další

mince ji nasměrovala nahoru a doleva, a tak poskakovala mezi zdmi nahoru a dolů, až se dostala na vrchol.

Usmála se a otočila se ve vzduchu. Zane, který balancoval ve vzduchu nad zdí, pochvalně přikyvoval, když ho míjela. Všimla si, že sebral několik z jejích odhozených mincí.

Je načase, abych taky trochu zaútočila, pomyslela si Vin.

Zatlačila na mince v Zaneově ruce a vymrštila se nahoru. Zane však stále ještě tlačil na minci nahoře na zdi, a proto nespadl. Balancoval ve vzduchu mezi dvěma silami – tlačil na minci, a to ho posouvalo nahoru, ale Vin tlačila a stahovala ho dolů.

Slyšela, jak namáhavě oddechuje, a zatlačila silněji. Byla tím však tak zaujatá, že si nevšimla, že Zane otvírá druhou dlaň a tlačí na minci směrem proti ní. Chtěla na ni také zatlačit, ale mince ji minula sotva o pár centimetrů.

Vlastně neminula. Okamžitě letěla zpátky a zasáhla ji do zad. Zane na ni silně zatlačil a kovové kolečko se zarylo Vin do kůže. Zalapala po dechu a rozdmýchala cín s olovem, aby jí mince nepronikla do těla.

Zane nepovolil. Vin zaťala zuby, ale Zane vážil mnohem víc než ona. Pomalu se posouvala k němu, ale tlakem se snažila udržet se od něho co nejdál. Mince se jí bolestivě zarývala do zad.

Nikdy se s nikým nepřetlačuj, Vin, varoval ji Kelsier. *Nemáš dostatečnou hmotnost – vždycky prohraješ.*

Přestala tlačit na minci v Zaneově ruce. Okamžitě spadla. Mírně zatlačila na minci na zádech a nabrala rovnováhu a potom odhodila svou poslední minci stranou. Ta v poslední chvíli dopadla na zem a Vin zatlačila a vyletěla od Zanea pryč.

Zaneova mince ho zasáhla do hrudníku. Zabručel. Znovu se snažil dostat s Vin do přímé kolize. Vin se usmála a zatlačila na minci v jeho ruce.

Tak mu dáme, co chce.

Obrátil se v poslední chvíli, kdy proti němu letěla nohama napřed. Vin se prudce otočila a cítila, jak se do něho boří. Zajásala nad vítězstvím a otočila se ve vzduchu nad ochozem. Potom si všimla několika slabých modrých paprsků, které mizely ve tmě. Zane odtlačil všechny její mince pryč.

Zoufale po jedné sáhla a přitáhla si ji zpátky. Bylo však už pozdě. Zmateně začala hledat bližší zdroj kovu, ale všude bylo jen samé dřevo nebo kámen. Zmatená narazila do kamenného ochozu,

roztočila se a zamotala se do mistpláště, až se nakonec zastavila o kamenné hrazení vedle zdi.

Potřásla hlavou a spálila cín. Zbystřilo jí to zrak, ale zároveň o to intenzivněji vnímala bolest. Zane nemohl dopadnout o moc lépe. Musel spadnout jako –

Visel pár metrů od ní. Našel minci – Vin vrtalo hlavou, jak – a tlačil na ni pod sebou. Nepohyboval se však dopředu, ale visel ve vzduchu už půl minuty potom, co ho Vin kopla.

Jakmile Vin zaútočila, Zane se pomalu otáčel s nataženýma rukama a držel rovnováhu jako akrobat na provaze. Ve tváři měl výraz usilovného soustředění a všechny svaly – ruce, obličej, hrudník – měl napjaté. Otáčel se tak dlouho, až se ocitl tváří k ní.

Napjatě ho sledovala. Bylo možné mírně tlačit na minci a regulovat sílu, která člověka odstrkuje dozadu. Bylo to však velmi obtížné – tak obtížné, že to dělalo potíže i Kelsierovi. Většinou Mistborni působili jen krátkým tlakem. Když třeba Vin padala, zpomalila se tím, že odhodila minci a krátce – ale silně – na ni zatlačila, aby nabrala rovnováhu.

Zatím nikdy neviděla allomanta, který uměl působit tak přesně jako Zane. V boji jeho schopnost mírného kontrolovaného tlaku na kov neměla velké využití, protože evidentně vyžadovala příliš velké soustředění. Přesto však měla svůj půvab. Vin cítila v jeho pohybech krásu.

Allomancie nebyl jen boj a zabíjení. Byla to spíš věc umění a preciznosti. Byla krásná.

Zane se otáčel, dokud nezaujal zcela vzpřímenou hrdou pozici. Potom teprve dopadl na zem a pleskl nohama tiše o kamennou dlažbu. Podíval se na Vin – která ještě ležela na kamenech – pohledem, v němž nebyl ani náznak pohrdání.

„Jsi šikovná," řekl. „Schopná a silná."

Byl vysoký a impozantní. *Jako… Kelsier…* „Proč jsi dnes přišel?" zeptala se a pomalu vstávala.

„Podívat se, jak s tebou jednají. Řekni mi, Vin, proč my Mistborni – když máme takové schopnosti – děláme dobrovolně druhým otroky?"

„Otroky?" zeptala se Vin. „Já nejsem otrok."

Zane zavrtěl hlavou. „Oni tě využívají, Vin."

„Někdy je fajn být užitečný."

„Tohle jsou slova nejistoty."

Vin se odmlčela. Potom se na něho podívala. „Kde jsi vzal tu minci? Tu poslední? Nikde tady žádná nebyla.“

Zane se usmál a potom otevřel ústa a vyndal minci. S hlasitým cinknutím ji hodil na dlažbu. Vin vytřeštila oči. *Na kov, který má druhý allomant v těle, nelze působit… Takový jednoduchý trik! Proč mě to nenapadlo?*

Proč to nenapadlo Kelsiera?

Zane zavrtěl hlavou. „My jsme jiní, Vin. My nepatříme do jejich světa. My patříme sem, do mlh.“

„Já patřím k těm, co mě mají rádi,“ odpověděla Vin.

„Mají rádi?“ namítl tiše. „Řekni mi, chápou tě, Vin? Jsou vůbec schopni tě pochopit? A může člověk mít rád něco, co nechápe?“

Chvíli se na ni díval. Když neodpovídala, kývl na ni a potom zatlačil na minci, kterou před chvílí upustil, a znovu se vymrštil do mlh.

Vin ho nechala jít. Jeho slova měla větší váhu, než si patrně připouštěl. *My nepatříme do jejich světa…* Nemohl vědět, jak usilovně přemýšlí o tom, kde je její místo, jestli patří mezi šlechtu nebo mezi vrahy nebo ještě někam jinam. Zaneova slova pro ni znamenala mnoho. Zane se cítí vyhnancem. Tak trochu podobně jako ona. Možná by ho mohla poštvat proti Straffovi – je ochotný s ní bojovat a mluvit o sobě, třeba by se to mohlo podařit.

Zhluboka se nadechla chladného vlhkého vzduchu a stále jí rychle tlouklo srdce. Cítila únavu, ale i vzrušení – po boji s někým, kdo by mohl být lepší než ona. Stála na zdi opuštěné budovy a učinila tam rozhodnutí.

Bude se Zanem dál bojovat.

Kdyby jen Bezednost nepřišla a nepřinesla hrozbu, která uvrhla lidstvo v zoufalství jak v činech, tak ve víře!

18

„Zab ho," šeptal Pán.

Zane se tiše vznášel v mlze a díval se otevřenými balkonovými dveřmi do pokoje Elenda Ventura. Kolem něho vířila mlha a chvílemi mu zastírala výhled.

„Měl bys ho zabít," opakoval Pán.

Zane svým způsobem Elenda nenáviděl, i když se s ním až do dneška nikdy nesetkal. Elend byl vším, čím se měl stát Zane. Privilegovaným. Preferovaným. Hýčkaným. Byl Zaneovým nepřítelem, překážkou na jeho cestě k uznání, bariérou, která brání Straffovi – a tím i Zaneovi – vládnout Centrální dominancii.

Byl však také Zaneovým bratrem.

Zane proletěl mlhou a dopadl tiše vedle tvrze Venture. Přitáhl si kotvu do ruky. Byly to tři malé tyčky, na které tlačil, aby se udržel na místě. Brzy se vrátí Vin. Nechtěl, aby ho viděla v blízkosti tvrze. Měla takovou zvláštní schopnost cítit, kde Zane právě je. Byla daleko citlivější než všichni allomanti, s nimiž kdy bojoval nebo které vůbec znal. Jistě, vždyť ji vycvičil sám Hrdina z Hathsinu.

Škoda, že jsem ho nepoznal, pomyslel si Zane, když se tiše pohyboval přes nádvoří. *Ten rozuměl, co je to za sílu, když je člověk Mistborn. Nikdy by se nenechal nikým ovládat.*

Udělal, co bylo třeba udělat, i když to bylo brutální. Aspoň se to tak říká.

Zane se zastavil vedle vnější bašty pod opěrnou zdí. Sehnul se, odstranil uvolněný kámen a našel za ním vzkaz od špiona z Elendova paláce. Vzal jej, vrátil kámen na místo a potom odhodil minci a vrhl se do noci. Nestáhl se. Ani se neodplížil, neskrčil, neschoval.

Vešel do Venturova vojenského tábora rázným odhodlaným krokem. Připadalo mu, že se Mistborni příliš velkou část života schovávají. Jistě, v anonymitě je i určitá svoboda. Jenže on měl zkušenost, že je anonymita víc svazuje, než osvobozuje. Nutí je cítit se pod kontrolou a nutí společnost předstírat, že neexistují.

Zane došel až ke stanovišti hlídky. Dva vojáci tam stáli u velkého ohně. Zavrtěl hlavou. Byli oslepení světlem plamenů, a tudíž prakticky nepoužitelní. Obyčejní lidé se bojí mlhy. Tím jsou méněcenní. To není arogance, to je prosté konstatování. Allomanti jsou užitečnější, a tím i cennější než obyčejní lidé. Proto má Zane na stráži také cínaře. Obyčejná stráž je spíš jen formalita.

„Zab je," poručil Pán, když Zane procházel kolem stráží. Zane jeho hlas ignoroval, i když to bylo čím dál obtížnější.

„Stát!" vykřikl jeden ze strážců a namířil kopí. „Kdo je to?"

Zane odstrčil kopí a ohnul mu špičku. „Kdo by to asi byl?" vyštěkl a vstoupil do světla plamenů.

„Lord Zane!" řekl druhý voják.

„Pošlete pro krále," řekl Zane a prošel kolem stráží. „Řekněte mu, že na něj čekám ve velitelském stanu."

„Ale, pane," namítl strážce, „už je pozdě. Jeho Výsost už asi…"

Zane se otočil a příkře se na něho podíval. Mezi nimi kroužila mlha. Zane ani nemusel na vojáka použít allomancii – muž jen zasalutoval a vyběhl do noci.

Zane prošel táborem. Neměl uniformu ani mistplášť, ale vojáci salutovali, když ho potkali. *Tak* to má být. Znají ho, vědí, kdo je, respektují ho.

Přesto v něm hlodalo vědomí, že kdyby ho Straff jako nemanželského syna neskrýval, nestal by se tou silnou zbraní, jakou je teď. Jenže ho skrýval a kvůli tomu musel Zane žít skoro jako skaat, zatímco jeho bratr Elend měl veškerá privilegia. Straffovi se podařilo Zanea skrývat celý jeho život. I když se mluvilo o tom, že má Mistborna, skoro nikdo si neuvědomil, že je to jeho syn.

Navíc krutý život Zanea naučil spoléhat se jen sám na sebe. Stal se tvrdým a silným. Měl pocit, že Elend by to nikdy nedokázal

pochopit. Bohužel mělo jeho dětství ještě jeden následek – dohnalo ho až za hranici šílenství.

„Zab ho," šeptal Pán, když Zane míjel dalšího strážce. Ten hlas k němu mluvil vždycky, když potkal nějakého člověka – byl to Zaneův tichý, všudypřítomný doprovod. Nakonec na tom za daných okolností nebylo nic nepochopitelného. Obyčejní lidé žádné hlasy neslyší. Zane ano.

Šílenství však pro něho nebylo omluvou pro iracionální chování. Někteří lidé jsou slepí, jiní vzteklí a ještě jiní mají halucinace. Nakonec je to přece všechno totéž. Člověka charakterizují ne jeho nedostatky, ale to, jak se s nimi umí vyrovnat.

A tak Zane hlas prostě ignoroval. Zabíjel, když se mu chtělo, a ne, když nějaký hlas zavelel. Naštěstí měl docela dobrý odhad. Jiní blázni mají vidiny a nedokáží je rozlišit od skutečnosti. Zane se aspoň umí ovládat.

Většinou.

Zatlačil na kovové spony u velitelského stanu. Povolily a stan se otevřel. Vojáci na obou stranách zasalutovali. Zane se skrčil a vešel dovnitř.

„Pane!" řekl velitel noční stráže.

„Zab ho," přikázal znovu Pán. „On zas není tak důležitý."

„Papír," zavelel Zane a došel k velkému stolu. Velitel se zvedl a popadl stoh papírů. Zane zatáhl za hrot pera a přitáhl si ho přes celou místnost do nastavené ruky. Velitel mu přinesl inkoust.

„Sbírají jednotky a noční hlídky mají pohotovost," řekl Zane a psal na papír čísla a grafy. „Dnes jsem to v Luthadelu pozoroval."

„Výborně, pane," řekl voják. „Jsme vám vděčni za pomoc."

Zane se zarazil, ale potom pomalu pokračoval v psaní. „Vojáku, vy nejste žádný můj nadřízený. Ani si nejste se mnou rovný. Já vám nepomáhám. Já jen sleduji potřeby naší armády. Rozumíte?"

„Jistě, pane."

„Výborně," řekl Zane, dopsal poznámky a podal je vojákovi. „Teď jděte – nebo se budu řídit radou svého přítele a proženu vám tohle pero krkem."

Voják vzal papír a rychle odešel. Zane netrpělivě čekal. Straff nepřicházel. Nakonec Zane tiše zaklel a zatlačil na spony, otevřel stan a odešel. Straffův stan byl jako rudý maják, osvětlený mnoha lampami. Zane prošel okolo stráží, které si ho raději nevšímaly, a vešel do králova stanu.

Straff večeřel. Byl to vysoký muž, hnědovlasý stejně jako oba jeho synové – tedy aspoň ti dva významní. Měl ušlechtilé aristokratické ruce a jedl vybraným způsobem. Zaneova příchodu si chvíli nevšímal.

„Jdeš pozdě," řekl.

„Zab ho," řekl Pán.

Zane zaťal pěsti. Tomuhle příkazu odolával ze všech nejhůře. „Ano," odpověděl, „jdu pozdě."

„Co se dnes v noci dělo?" zeptal se Straff.

Zane se podíval na sluhy. „Tohle bychom měli řešit ve velitelském stanu."

Straff dál usrkával polévku a tvrdošíjně seděl na svém místě na znamení, že Zane mu nemá co rozkazovat. Bylo to ponižující, ale nikoli nečekané. Byla to přesně stejná taktika, s jakou jednal Zane před chvílí s noční stráží. Byl velmi učenlivý.

Nakonec vzdychl a sedl si. Položil si ruce na stůl a líně v nich otáčel nožem a přitom pozoroval otce, jak jí. Přišel sluha a zeptal se, jestli bude jíst také. Zane mávl rukou, aby odešel.

„Zabij Straffa," křičel Pán. „Jeho místo patří tobě. Jsi silnější než on. Jsi schopnější."

Ale nemám rozum jako on, pomyslel si Zane.

„No?" zeptal se Straff. „Tak mají atium Pána Vládce nebo ne?"

„Nevím to jistě," odpověděl Zane.

„Důvěřuje ti ta holka?" zeptal se Straff.

„Začíná," řekl Zane. „Viděl jsem ji jednou atium použít, když bojovala s tou partou vrahů od Cetta."

Straff zamyšleně přikývl. Byl to skutečně schopný muž. Díky jemu se Severní dominancie ubránila chaosu, který zachvátil zbytek Finální říše. Straffovi skaati zůstali pod kontrolou a šlechtici se uklidnili. Pravda, musel nechat spoustu lidí popravit, aby ukázal, kdo je tady pánem. Ale udělal, co se udělat muselo. A tento atribut pravého muže Zane respektoval ze všech nejvíc.

Také proto, že jemu osobně dělal problémy.

„*Zab ho!*" křičel Pán. „Vždyť ho nenávidíš. Nechal tě žít ve špíně a bojovat za holé přežití!"

Jenže právě to mi dalo sílu, pomyslel si Zane.

„Tak tu sílu použij a zab ho!"

Zane sebral ze stolu řezbářský nůž. Straff zvedl hlavu od talíře a jen sebou nepatrně trhl, když si Zane zajel nožem do ruky. Udělal si

dlouhou řeznou ránu na paži. Začal krvácet. Bolest mu pomáhala odolávat hlasu.

Straff se chvíli díval a potom kývl na sluhu, aby přinesl Zaneovi ručník, aby nezakrvácel koberec.

„Musíš ji ještě jednou donutit, aby použila atium," řekl Straff. „Elend možná dostal jednu nebo dvě kuličky. Musíme zjistit, co je pravdy na tom, že mu atium dochází." Odmlčel se a vrátil se k jídlu. „Musíš ji nějak přimět, aby ti řekla, kde ho má schované, jestli ho teda mají."

Zane seděl a cítil, jak mu krev stéká až na předloktí. „Ona je schopnější, než si myslíš, otče."

Straff zvedl obočí. „Neříkej mi, že těm povídačkám věříš, Zane! Těm lžím o tom, jak zabila Pána Vládce."

„A jak víš, že jsou to lži?"

„Stačí, že znám Elenda. Je to hlupák. V Luthadelu vládne jen proto, že každý, kdo měl všech pět pohromadě, vzal už dávno roha. Kdyby ta holka byla tak silná, že přemohla Pána Vládce, tak by nikdy nemohla stát při Elendovi."

Zane se znovu řízl do paže. Neřezal se tak hluboko, aby si přivodil nějaké závažné zranění, a bolest působila jako obvykle. Ve skrytu duše mu dělalo potěšení dívat se na výraz v otcových očích. Možná to byla známka jeho nepříčetnosti.

„No jo," uzavřel Straff téma. „Setkal ses s Elendem?"

Zane přikývl. Otočil se k dívce, která servírovala jídlo. „Čaj," řekl a kývl zdravou rukou. „Elenda to překvapilo. Chce se s tebou sejít, ale moc se mu nelíbilo, že by měl přijít sem do tábora. Myslím, že nepřijde."

„Třeba ne," řekl Straff. „Ale nepodceňuj jeho hloupost. Ať je to, jak chce, možná už začal chápat, jak se bude náš vztah vyvíjet."

Tak už dost toho pózování, pomyslel si Zane. Tím, že Straff poslal ten vzkaz, dal jasně najevo svůj postoj. Nenechá si od Elenda ani poroučet, ani působit jakékoli nepohodlí.

Jenže ses nechal donutit k obléhání a to je už i tak dost velké nepohodlí, pomyslel si Zane a usmál se. Straff by rád zaútočil přímo a zmocnil se města bez jakéhokoli vyjednávání. Jenže přišlo druhé vojsko a znemožnilo mu to. Kdyby zaútočil teď, porazil by ho Cett.

To znamenalo čekat, vytrvat v obléhání, až dokud Elend nedostane rozum a nespojí se s otcem dobrovolně. Jenže čekání

Straff nesnášel. Zaneovi to nijak nevadilo. Bude mít aspoň víc příležitostí bojovat s tou holkou. Usmál se.

Když přinesli čaj, Zane zavřel oči a spálil cín, aby si zbystřil smysly. Rány náhle přišly k sobě a bolest ho vyděsila a přivedla k bdělosti.

Na tom všem byla totiž jedna věc, kterou Straffovi neříkal. *Ona mi začíná důvěřovat,* pomyslel si. *Něco na ní je. Má mě ráda. Možná… možná mi i bude rozumět.*

Možná mě zachrání.

Vzdychl, otevřel oči a ručníkem si otřel rány. Jeho nepříčetnost ho někdy děsila. Ale když byl s Vin, najednou jako by mizela. Pro dnešek už skončil. Vzal si pohár od služky – byla to dívka s dlouhými vlasy, pevným poprsím a vlídným výrazem – a usrkl horké skořice.

Straff zvedl svůj hrnek a potom zaváhal a přičichl k němu. Po očku Zanea sledoval. „Otrávený čaj, Zane?“

Zane mlčel.

„To od tebe není zrovna originální tah,“ poznamenal Straff.

Zane mlčel.

Straff udělal gesto, jako když chce říznout. Služka vyděšeně uskočila, když se k ní přiblížil jeden z jeho strážců. Podívala se na Zanea, jako by u něj čekala pomoc. Zane odvrátil zrak. Strážce ji popadl a vlekl na popravu. Celou cestu křičela.

Chtěla dostat příležitost ho zabít, pomyslel si. *Já jsem jí říkal, že to asi neprojde.*

Straff jen zavrtěl hlavou. I když nebyl Mistborn, byl cínař. Ovšem na cínaře bylo obdivuhodné rozeznat ve skořicovém čaji jed.

„Zane, Zane…“ povzdechl si Straff. „Co bys dělal, kdyby se ti opravdu podařilo mě zabít?“

Kdybych tě opravdu chtěl zabít, pomyslel si Zane, *tak bych si na to vzal nůž, a ne jed.* Ale nechal Straffa při tom, že chce. Král pokusy o atentát čekal. A tak mu je Zane poskytl.

Straff cosi zvedl – malou kuličku atia. „Tohle jsem ti chtěl dát, Zane. Musíš už přestat s těmi hloupými útoky na můj život. Kdyby se ti to náhodou povedlo, kde bys vzal atium?“

Straff to samozřejmě nechápal. Myslel si, že atium je něco jako droga, a předpokládal, že jsou na něm Mistborni závislí. A že jím

tudíž může Zanea vydírat. Zane ho při tom nechával a nikdy mu nevysvětlil, že si střádá atium do zásoby.

Postavilo ho to však tváří v tvář skutečnému problému, který mu nyní vyplňoval celý život. Pánova našeptávání jsou stále silnější a vracejí se znovu a znovu. Ze všech lidí, které mu Pán radí zabít, to Straff Venture zasluhuje nejvíce.

„Proč?“ naléhal Pán. „Proč ho nezabiješ?“

Zane sklopil oči. *Protože je to můj otec,* pomyslel si a vědomě přiznal svou slabost. Jiní muži dokázali udělat, co bylo potřeba. Byli silnější než Zane.

„Jsi blázen, Zane,“ řekl Straff.

Zane zvedl oči.

„Ty si myslíš, že bys sám dokázal dobýt to království, kdybys mě zabil? Pomysli na svou… nemoc. Myslíš, že bys dokázal vládnout třeba jen městu?“

Zane odvrátil pohled. „Ne.“

Straff přikývl. „Jsem rád, že to chápeš.“

„Měl bys prostě zaútočit,“ řekl Zane. „Jakmile se zmocníme Luthadelu, atium najdeme.“

Straff se usmál a usrkl čaje. *Otráveného* čaje.

Zane se neovládl, trhl sebou a napřímil se.

„Nemysli si, že víš, co mám já v plánu, Zane,“ řekl Straff. „Ani *zpola* tomu nerozumíš.“

Zane trpělivě seděl a sledoval otce, jak dopil čaj až do dna.

„A co ten tvůj špeh?“ zeptal se Straff.

Zane položil na stůl lístek. „Má strach, že ho budou podezírat. O atiu nic nezjistil.“

Straff přikývl a odložil prázdný šálek. „Vrátíš se do města a budeš se dál snažit sblížit s tou holkou.“

Zane pomalu přikyvoval a potom se otočil a vyšel ze stanu.

* * *

Straff měl pocit, že už začíná cítit jed. Začal se třást. Donutil se přemýšlet s chladnou hlavou. Chvíli ještě počká.

Jakmile si byl jistý, zavolal stráže. „Pošlete sem Amarantu!“ přikázal jim. „Rychle!“

Voják utíkal splnit rozkaz. Straff tiše seděl a se stanem si pohrával večerní vánek. Otevřeným vchodem se sem plížila mlha. Spálil cín a zbystřil si smysly. Ano… zřetelně cítil v těle jed.

Umrtvuje mu nervy. Ale má čas. Aspoň hodinu. Uklidnil se.

Na člověka, který tvrdí, že nechce Straffa zabít, věnoval Zane tomuto úsilí skutečně mnoho času. Straff měl naštěstí prostředek, o němž ani Zane nevěděl – ženu. Usmál se a jeho cínem zbystřený sluch zaregistroval blížící se kroky.

Vojáci poslali Amarantu rovnou za ním. Straff si ze svých četných milenek ponechal jen asi deset nebo patnáct. Mezi ženami, s nimiž momentálně spal, však byly i takové, které si držel jen pro jejich schopnosti nebo služby. Taková byla i Amaranta. Před deseti lety bývala docela přitažlivá, teď už jí však táhlo na třicítku. Poprsí jí začalo po porodech povadat a kolem očí a na čele se jí začínaly dělat vrásky. Žen v jejím věku se většinou zbavoval.

Tahle však měla velmi užitečné schopnosti. Pokud Zane zaslechl, že si Straff posílá pro ženu, pravděpodobně předpokládal, že s ní chce spát. To byl ovšem omyl.

„Pane," řekla Amaranta a poklekla. Začala se svlékat.

No, aspoň ještě neztratila optimismus, pomyslel si Straff. Předpokládal, že potom, co s ní čtyři roky nespal, pochopí. Copak ženy nepochopí, že když zestárnou, ztratí pro muže přitažlivost?

„Nech si oblečení na sobě, ženská," vyštěkl.

Amaranta sklesla, složila ruce do klína, šaty si nechala rozepnuté a prsa obnažená, jako by se ho ještě stále snažila svést.

„Potřebuju protijed," řekl. „Rychle."

„Který, pane?" zeptala se. Nebyla to Straffova jediná bylinkářka. Měl celkem čtyři, ale Amaranta z nich byla nejlepší.

„Nejsem si jistý, co v tom všechno bylo," řekl Straff.

„Takže zase všeobecný lektvar?" zeptala se Amaranta.

Straff rychle přikývl. Amaranta vstala a došla ke skříňce s bylinami. Zapálila kahan, a než namíchala prášky, byliny a tinktury, svařila malý kotlík vody. Tato směs byla její specialita – byla to směs všech základních protijedů, léků a reagencií, které znala. Straff měl podezření, že Zane jed namíchal z více složek. Amarantina směs si s tím však už poradí.

Amaranta pracovala stále ještě polonahá a Straff netrpělivě čekal. Lektvar se musel připravovat vždy čerstvý, ale za to čekání

to stálo. Nakonec mu podala kouřící šálek. Vypil ho jedním hltem, přestože byl hořký. Okamžitě se mu udělalo lépe.

Povzdechl si – tak vyklouzl z další pasti – a dopil lektvar až do dna. Amaranta si znovu plna očekávání klekla.

„Jdi," přikázal jí.

Tiše přikývla. Vsunula ruce do rukávů a odešla ze stanu.

Straff zpocený vstal. V ruce držel prázdný šálek. Věděl, že to musí hnát až na samé ostří. Dokud bude vypadat před Zanem jako silný, bude ho Zane poslouchat.

Snad.

Kdybych jen před těmi lety, když jsem hledal pomocníka, Alendiho přešel!

19

Sazed si odepjal poslední vyprázdněný náramek. Podržel ho v ruce. Leskl se v rudých paprscích slunce. Druhým mohl připadat jako cenná věc, pro Sazeda však už nebyl ničím víc než prázdnou nádobou. Naplní ji, až bude potřeba, ale momentálně nestojí za to, aby ho obtěžkávala svou váhou.

S povzdechem náramek upustil. S hlasitým zařinčením dopadl na zem a zvířil sprškу popela. *Pět měsíců jsem střádal rychlost, pět měsíců jsem se každý pátý den vlekl, jako bych byl z melasy. A teď je to všechno pryč.*

Přece jen ta ztráta však k něčemu byla. Za šest dní s touto zásobou rychlosti urazil vzdálenost jako za šest týdnů chůze. Podle informací ze své zásoby kartografických vědomostí byl teď Luthadel jen něco přes týden cesty daleko. Měl pocit, že to byla dobrá investice. Možná reagoval příliš přehnaně na smrt lidí v oné vesnici na jihu. Možná nemusel tak spěchat. Ale zásobu si přece vytvořil proto, aby ji využil, až bude potřeba.

Zvedl vak. Byl mnohem lehčí než dřív. I když byly jednotlivé náramky poměrně lehké, všechny najednou vážily docela dost. Než se dal na cestu, některé méně důležité nebo málo plné musel vyhodit. Například tenhle, který se teď válel za ním v popelu.

Už byl v Centrální dominancii. Minul Faleast a Tyrian, dva ze severních vrchů Popelečných hor. Tyrian bylo stále ještě trochu vidět – jako vysoký osamělý vrchol s plochým černým vrškem.

Krajina už tu byla rovná, hnědých jehličnanů ubývalo a přibývalo bílých ohebných osik typických pro okolí Luthadelu. Rostly jako kosti vyčnívající z černé půdy, bílou kůru měly pokroucenou a skvrnitou. Byly –

Sazed se zastavil. Stál poblíž centrálního kanálu, jedné z hlavních přístupových cest do Luthadelu. Momentálně na něm nebyl jediný člun. V těchto dnech se cestovalo velmi málo, dokonce ještě méně než za časů Finální říše, protože všude bylo plno banditů. Sazed jich během své spěšné cesty do Luthadelu předběhl několik skupin.

Ne, osamělí poutníci byli skutečně vzácní. Častěji se na cestách vyskytovaly vojenské jednotky. A podle kouře, který viděl před sebou, zrovna na jednu narazil. Tábořila přesně mezi ním a Luthadelem.

Chvíli tiše stál a přemýšlel. Všude kolem něho se lehce snášely vločky popela. Bylo poledne. Jestli má vojsko hlídky na výzvědách, bude těžké kolem něho projít. Navíc už nemá žádné zásoby v náramcích, takže jim neuteče.

Ale armáda týden cesty od Luthadelu… Čí může být a jakou představuje hrozbu? Zvědavost a badatelská zvídavost ho donutily hledat místo, odkud na vojsko uvidí. Vin a ostatní mu budou za všechny informace vděční.

Rozhodl se a našel si místo na kopci porostlém vysokými osikami. Odložil vak u jednoho ze stromů a potom vytáhl náramek a začal ho plnit. Znovu prožíval ten známý pocit slabosti a lehkosti. Snadno vylezl do koruny jednoho tenkého stromu – tělo měl tak lehké, že ani nepotřeboval moc síly.

Když se dostal až na samý vrcholek, sáhl do zásob zraku. Zorné pole se mu jako vždy zúžilo, ale zbystřeným zrakem dokázal rozeznat detaily ve velké skupině hemžící se v dolíku pod ním.

Nemýlil se – byla to armáda. Ovšem jinak se mýlil – nebyla to armáda lidí.

„U všech zapomenutých bohů…“ šeptal Sazed, šokován, že se málem pustil kmene. Armáda byla organizovaná jen velmi primitivně. Neměla žádné stany, vozy ani koně. Celý tábor tvořily jen stovky ohňů a kolem nich vždycky kroužek postav.

A všechny postavy byly modré. Byly rozdílné velikosti – některé vysoké sotva metr a půl, jiné tři metry i více. Sazed měl jasno. Vražedný koloss. Kolossové, i když se v zásadě podobali

lidem, nikdy nepřestávali růst. S přibývajícím věkem byli stále větší, až jim nakonec srdce už nestačilo pohánět tak velké tělo a zemřeli.

Před smrtí však byli obrovití. A velmi nebezpeční.

Sazed seskočil ze stromu, tělo měl natolik lehké, že dopadl pružně na zem. Spěšně začal probírat své zásoby informací. Když našel náramek, který potřeboval, navlékl si ho na paži a vrátil se na strom.

Rychle procházel rejstřík. Odkudsi měl záznamy z knihy o kolossech. Díval se do ní a snažil se z ní vyčíst, jestli tyhle bytosti mají nějaké náboženství. Tenkrát mu kdosi poznámky diktoval, aby je mohl uložit. Samozřejmě tam knihu nadiktoval celou, ale kdyby přesunul tolik informací do aktivní mysli, zničil by –

Tady, pomyslel si, když našel místo, které hledal. Přesunul ho do aktivní mysli.

Většina kolossů umírala před dosažením dvaceti let věku. Starší jedinci většinou dosahovali výšky tři a půl metru a měli velmi silná podsaditá těla. Tohoto věku se jich však dožívalo jen velmi málo – nejen z důvodu selhání srdce. Jejich společenství – pokud je vůbec lze společenstvím nazvat – bylo totiž velmi agresivní.

V Sazedovi opět převládla zvědavost a znovu sáhl do zásob zraku a zkoumal tisícovky modrých humanoidů ve snaze ověřit si na vlastní oči, co četl. Viděl spoustu bitek. Běžným jevem byly potyčky kolem ohně. Většinou se prali jedinci přibližně stejně silní. Sazed sáhl ještě hlouběji do zásob zraku – pevně se chytil stromu, aby překonal nevolnost – a poprvé se na jednoho z kolossů podíval zblízka.

Byl menší – necelé dva metry vysoký. Vypadal jako člověk. Měl dvě ruce a dvě nohy a sotva znatelný krk. Byl úplně holý. Nejpodivnější na něm však byla modrá kůže, která mu volně visela a dělala záhyby. Vypadal jako tlustý člověk, kterému náhle odstranili všechen tuk a zůstala mu jen vytahaná kůže.

Navíc kůže vypadala tak nějak nespojitá. Kolem krvavých očí vytvářela pytle a odhalovala lícní svaly. Totéž bylo i kolem úst. Kůže volně visela pár centimetrů pod bradou a zcela odhalovala spodní zuby a dolní čelist.

Z pohledu na ně se zvedal žaludek, zvláště když Sazed už tak bojoval s nevolností. Uši kolossovi visely dolů a plandaly pod úrovní čelistí. Nos měl beztvarý a volný, bez chrupavky. Na nohou

a na rukou mu visela volná kůže a veškerým oblečením byla hrubá bederní zástěrka.

Sazed se pootočil a vybral si většího tvora. Byl vysoký tak dva a půl metru. Kůži neměl tak vytahanou, ale přesto mu přesně neseděla. Nos měl podivně ohnutý a rozpláclý a místo krku divný pahýl. Neustále pošilhával po kolegovi. Kůže kolem rtů mu opět volně plandala. Rty se mu úplně nesvíraly a otvory kolem očí měl příliš veliké, takže odhalovaly svaly na tvářích.

Jako… kdyby měl na sobě koženou masku, pomyslel si Sazed a snažil se nevnímat své znechucení. *Takže… tělo jim roste a kůže ne?*

Tuto myšlenku potvrzoval vysoký třímetrový koloss. Kráčel táborem a menší kolossové před ním utíkali. Sedl si k ohni, na němž se pekli koně.

Tento obrovský koloss měl kůži tak napjatou, že se mu začínala trhat. Trhliny měl kolem očí, u koutků úst a na hrudníku. Tam, kde nebyla kůže potrhaná, byla velmi napjatá – nos a uši měl tak placaté, že je skoro nebylo v obličeji znát.

Sazedovo studium bylo náhle víc praktické než akademické. Koloss je v Centrální dominancii. Jsou to bytosti tak kruté a neovladatelné, že je i Pán Vládce musel držet mimo civilizaci. Sazed přestal čerpat zrak ze zásoby a rád se vrátil k normálnímu vidění. Musí rychle do Luthadelu, aby všechny včas varoval. Kdyby –

Strnul. Když čerpal zrak ze zásob a zbystřil si vidění do dálky, dočasně ztratil schopnost vidět na blízko – a nevšiml si, že kolem osiky, na které sedí, krouží jeden koloss na hlídce.

U všech zapomenutých bohů! Držel se pevně koruny stromu a rychle přemýšlel. Blížilo se sem několik dalších kolossů. Kdyby upadl na zem, nestačil by jim utéct. Měl s sebou jako vždy zásobu síly – rychle by mohl nabrat sílu deseti mužů a udržet si ji relativně dlouhou dobu. Možná by s nimi bojovat mohl…

Jenže koloss měl sice primitivní, ale masivní meče. Sazedovy poznámky, jeho vědomosti a to, co se říkalo, se v jednom shodovaly – kolossové jsou velmi nebezpeční válečníci. I kdyby byl Sazed silný jako deset mužů, nemuselo by se mu podařit vyhrát.

„Pojď dolů," ozval se pod ním hluboký, špatně artikulovaný hlas. „Hned pojď dolů."

Sazed se podíval dolů. U stromu stál obrovský koloss. Už se mu začínala napínat kůže. Začal s osikou třást.

„Tak pojď!“ opakoval.

Mají špatně ovladatelné rty, pomyslel si Sazed. *Mluví jako člověk, když nehýbe rty*. Nepřekvapilo ho, že to stvoření mluví. V poznámkách o tom našel zmínky. Byl však překvapený tím, jak klidně to zní.

Mohl bych utéct, pomyslel si. Mohl by se držet v korunách stromů a snažit se překonávat vzdálenost mezi nimi pomocí svých zásob. Bude to však velmi obtížné a velmi riskantní.

A bude se muset zbavit svých zásob informací o tisícileté historii říše.

A tak – zásoby síly po ruce – raději slezl ze stromu. Vůdce kolossů – aspoň Sazedovi se tak jevil – sledoval krvavýma očima, jak Sazed leze ze stromu dolů. Ani nemrkl. Sazed přemýšlel, jestli vůbec může mrkat, když má tak nataženou kůži.

Žuchl na zem vedle stromu a sáhl po svém vaku.

„Ne,“ vyštěkl koloss a nelidskou rychlostí mu vak sebral. Hodil ho dalšímu kolossovi.

„Já to potřebuji,“ řekl Sazed. „Nebudu se nijak vzpouzet, když – “

„*Ticho!*“ zařval koloss tak vztekle, že Sazed udělal krok dozadu. Lidé z Terrisu byli obvykle vysokého vzrůstu, zvláště kastráti – a Sazeda velmi zneklidnilo, o kolik ho tato nelidská bytost se svými skoro třemi metry převyšuje. Kůži měla černomodrou a oči jako zapadající slunce. Tyčila se nad ním a Sazed se bezděky přikrčil.

Evidentně to však byla správná reakce, protože vůdce kolossů kývl a otočil se. „Pojď,“ zařval a šinul se malým osikovým hájkem. Ostatní kolossové – bylo jich asi sedm – šli za ním.

Sazed raději nechtěl vědět, co by se stalo, kdyby neposlechl. Vybral si Boha – Duise, který měl bdít nad unavenými poutníky – a rychle se tiše pomodlil. Potom pospíchal se skupinou kolossů do jejich tábora.

Aspoň mě rovnou nezabili, pomyslel si. Potom, co si o nich přečetl, to skoro čekal. Ale ani v knihách není všechno. Koloss byl léta od lidí separován. Pán Vládce jej povolával jen v nouzi nejvyšší, aby potlačil povstalce nebo aby porobil obyvatele nově objevených vnitřních ostrovů. Tenkrát koloss způsobil absolutní zkázu a krveprolití – aspoň tak mluví historie.

Že by to všechno byla jenom propaganda? přemýšlel Sazed. *Možná kolossové nejsou tak agresivní, jak se předpokládá.*

Jeden z kolossů vedle Sazeda se dal do vzteklého křiku. Sazed se otočil a zahlédl, jak se koloss pustil do svého kolegy. Nedbal na meč, který mu kolega zarazil do boku, a hranatou pěstí ho uhodil do hlavy. Ostatní se zastavili a dívali se, ale nikdo z nich nejevil známky znepokojení.

Sazed s hrůzou pozoroval, jak koloss tvrdošíjně tluče druhého pěstí. Ten se bránil tím, že vytáhl dýku a řízl útočníka do paže. Modrá kůže povolila a objevila se rudá krev. Útočník chytil oponenta za krk a škrtil ho.

Ozvalo se prasknutí. Jeden z kolossů se přestal hýbat. Útočník vytáhl meč ze soupeřových zad a připoutal si ho ke svému a potom sundal ze soupeřova meče malý váček. Vstal, ani si nevšiml rány na ruce, a skupina se znovu dala do pohybu.

„Proč?“ zeptal se Sazed. „Proč jste to udělali?“

Zraněný koloss se otočil. „Neměl jsem ho rád,“ řekl.

„Jdeme!“ vyštěkl vůdce na Sazeda.

Sazed šel dál. Mrtvé tělo zůstalo ležet na cestě. *Ty váčky*, pomyslel si, když se snažil přenést pozornost z jejich brutality na něco jiného. *Všichni nosí takové váčky.* Nenosí zbraně v pochvě, mají je jen připoutané na záda koženým páskem. A na tom pásku mají váčky. Někdy mají jen jeden, ale ti největší jich mají víc.

Vypadá to jako váček na mince, pomyslel si Sazed. *Ale kolossové přece žádné hospodářství nemají. Že by s sebou takhle pořád nosili svůj osobní majetek?*

Vcházeli do tábora. Nikde nebyly žádné stráže – ale k čemu by vlastně byly? Člověk by se do jejich ležení sotva dostal.

Jakmile dorazili, rozběhla se k nim skupinka menších – ani ne dvoumetrových – kolossů. Koloss, který cestou zabil svého kolegu, hodil jednomu z nich svůj druhý meč a potom ukázal do dálky. Váček si nechal pro sebe. Malí kolossové se rozběhli k mrtvému tělu, kam ukazoval.

Že by pohřeb? přemýšlel Sazed.

Šel znepokojeně táborem. Na ohních se pekla všechna možná zvířata, ale lidi tam Sazed neviděl. Zem kolem tábora byla zcela holá, bez rostlin, jako by ji vypáslo stádo zvláště agresivních koz.

Podle informací, které získal ze zásob, to asi nebylo daleko od pravdy. Kolossové byli schopni živit se prakticky čímkoli.

Nejraději měli maso, ale nepohrdli ani jakoukoli rostlinou, dokonce ani trávou, a došli tak daleko, že ji vytrhávali ze země a jedli i s kořínky. Mluvilo se i o tom, že jedí špínu a popel, i když se Sazedovi nechtělo tomu věřit.

Šel dál. Tábor byl cítit kouřem, nečistotou a zvláštním pižmem. To byl patrně tělesný pach kolossů. Ti ho míjeli a sledovali ho nehybnýma rudýma očima.

Jako by měli jen dva city, pomyslel si a uskočil, když jeden z kolossů u ohně napadl druhého. *Jsou buď lhostejní, nebo vzteklí.*

Co by se stalo, kdyby dostali záchvat vzteku všichni najednou? Jakou by to přineslo pohromu? Nervózně vzpomínal na incident, jehož byl před chvílí svědkem. Ne, toho kolosse opravdu nikdo nevyprovokoval. Historky, které se vyprávěly o tom, jak zešílely davy kolossů v Dálné dominancii a způsobily katastrofu s nedozírnými důsledky, byly evidentně pravdivé.

Něco však udržovalo ve skupině aspoň nejzákladnější disciplínu. Pán Vládce kolossy nějak ovládal, ale v žádné knize se nepsalo o tom jak. Většina autorů to připisovala jeho božství. Byl nesmrtelný, a proto mohl mít i jiné nadpřirozené schopnosti.

Jenže jeho nesmrtelnost byla jen trik, pomyslel si Sazed. *Jenom vhodně využitá kombinace feruchemických a allomantických schopností.* Pán Vládce byl obyčejný člověk – i když člověk s neobvyklou kombinací výjimečných schopností.

Jak tedy v tom případě koloss ovládal? Něco výjimečného na Pánu Vládci skutečně bylo. Bylo to něco víc než jeho schopnosti. *Udělal něco u Pramene Povýšení a to trvale změnilo svět. Možná získal prostředek k ovládnutí kolossů právě tam.*

Kolossové, kteří Sazeda vedli, příležitostné šarvátky svých kolegů ignorovali. Zdálo se, že v táboře nejsou žádné ženy – nebo nejsou rozeznatelné od mužů. Sazed si však všiml u jednoho z ohňů mrtvého těla. Modrou kůži mělo roztrženou.

Jak takováhle společnost vůbec může existovat? pomyslel si s hrůzou. V knihách se psalo o tom, že dospívají a stárnou rychle – což je pro ně štěstí, když si uvědomil, kolik jich už viděl zemřít. I tak mu připadalo, že se vybíjejí rychleji, než se stačí rozmnožovat.

Přesto nevymřeli. Bohužel. Duše memoristy mu říkala, že každá společnost stojí za zaznamenání, že žádná by neměla úplně zmizet z povědomí. I když brutalita tábora kolossů – zranění kolossové, kteří ignorovali trhliny na těle a v kůži, mrtvoly roztroušené všude po

táboře, náhlé záchvaty hněvu následované vražděním – to všechno bylo pro toto jeho přesvědčení velkou zkouškou. Kolossové ho vedli kolem malé vyvýšeniny. Tam spatřil něco velmi nečekaného a zastavil se.

Stan.

„Jdi," řekl koloss a ukázal.

Sazed se zamračil. Poblíž stanu postávaly desítky lidí – skutečných lidí. Měli kopí a vypadali jako královská garda. Stan byl velký a za ním stála řada hranatých vozů.

„Jdi!" řval koloss.

Sazed poslechl. Jeden z jeho strážců za ním hodil jeho vak lidským strážím. Když vak dopadl na zem, kovové náramky zacinkaly a Sazed se instinktivně přikrčil. Vojáci ostražitě sledovali, jak se kolossové vzdalují, a potom jeden z nich vak zvedl. Další namířil na Sazeda kopí.

Sazed zvedl ruce. „Jsem Sazed, memorista z Terrisu, bývalý stevard, nyní učitel. Nejsem nepřítel."

„Dobře," řekl strážce a stále ještě sledoval odcházející kolossy. „Ale stejně musíte se mnou."

„Můžu dostat zpátky svoje věci?" zeptal se Sazed. V okolí stanu žádní kolossové nebyli. Lidští vojáci si od nich evidentně drželi odstup.

První strážce se otočil ke svému kolegovi, který prohlížel Sazedův vak. Ten zvedl oči a pokrčil rameny. „Zbraně tu nejsou. Jen nějaký náramky a prsteny. Možná to má nějakou cenu."

„Nejsou z drahých kovů," řekl Sazed. „Jsou to náramky memoristy, pro nikoho jiného než pro mě cenu nemají."

Druhý strážce znovu pokrčil rameny a podal vak prvnímu. Oba vypadali typicky pro Centrální dominancii – tmavé vlasy, světlá kůže, dobře živení. První strážce byl starší a evidentně měl vyšší šarži. Vzal si od kolegy Sazedův vak. „Uvidíme, co řekne Jeho Výsost."

Tak takhle je to, pomyslel si Sazed. „Tak s ním prosím promluvte."

Strážce se otočil, otevřel vchod do stanu a pokynul Sazedovi, aby vstoupil. Sazed vešel z rudého slunce do provizorního přístřeší. Hlavní místnost byla prostorná a stálo v ní několik dalších stráží. Sazed jich tu viděl už přes desítku.

Vrchní strážce šel dopředu a strčil hlavu do místnosti. Po chvíli kývl na Sazeda, aby ho následoval, a roztáhl zadní vchod do stanu.

Sazed vstoupil do hlavní místnosti. Muž uvnitř byl oblečený jako luthadelský šlechtic. Vlasy měl i přes své mládí prořídlé, zbývalo z nich jen několik pramínků. Stál a nervózně si poklepával rukou na nohu. Když Sazed vstoupil, lekl se a nadskočil.

Sazed toho muže znal. „Jastes Lekal."

„*Král* Jastes Lekal," vyštěkl Jastes. „Znám tě, Terrismane?"

„Osobně jsme se nikdy nesetkali, Vaše Výsosti," řekl Sazed, „ale měl jsem co do činění s vaším přítelem, králem Elendem Venturem z Luthadelu."

Jastes nepřítomně přikývl. „Mí lidé říkali, že tě přivedli kolossové. Prý jsi čmuchal kolem tábora."

„Ano, Vaše Výsosti," odpověděl Sazed opatrně. Jastes začal přecházet po místnosti.

Tenhle člověk není o nic stabilnější než armáda, které evidentně velí, pomyslel si neklidně. „Jak jste přesvědčil ty tvory, aby vám sloužili?"

„Ty jsi zajatec, Terrismane," vyštěkl Jastes. „Takže žádný otázky. Elend tě sem poslal čmuchat?"

„Nikdo mě neposlal," odpověděl Sazed. „Přišel jsem sem náhodou, Vaše Výsosti. Díval jsem se, ale nemyslel jsem tím nic zlého."

Jastes se zastavil a chvíli se na Sazeda díval. Potom začal znovu chodit. „No, nevadí. Už dlouho nemám pořádného sluhu. Tak mi budeš sloužit ty."

„Omlouvám se, Vaše Výsosti," řekl Sazed a uklonil se, „ale to nepůjde."

Jastes se zamračil. „Jsi přece sluha – máš stevardský oblečení. Copak je Elend tak vynikající pán, že mě odmítneš?"

„Elend Venture není můj pán, Vaše Výsosti," řekl Sazed a podíval se mladému králi do očí. „Teď, když máme svobodu, už lidé z Terrisu nikomu neslouží. Nemůžu být váš sluha, protože už sluha nejsem. Nechte mě v zajetí, jestli je to nutné. Ale sloužit vám nebudu. Je mi líto."

Jastes se znovu zastavil. Místo, aby měl vztek, vypadal spíš… rozpačitě. „Chápu."

„Vaše Výsosti," řekl Sazed klidně, „jsem si vědom, že jste mi zakázal klást otázky, tak budu jenom komentovat. Je zřejmé, že jste

se dostal do velmi složité situace. Nevím, jak kolossy ovládáte, ale doufám, že je máte pevně v rukou. Jste v nebezpečí a patrně hodláte sdílet nebezpečí s ostatními.“

Jastes se začervenal. „Vaše komentáře jsou mylné, Terrismane. Já svou armádu ovládám dobře. Poslouchají mě na slovo. Kolik jste viděl jiných šlechticů v čele kolossu? Ani jednoho – podařilo se to jenom mně.“

„Nezdá se, že by moc poslouchali, Vaše Výsosti.“

„Opravdu?“ podivil se Jastes. „A rozpárali ti břicho, když tě našli? Ubili tě z plezíru k smrti? Propíchli tě klackem a opekli na ohni? Ne. Tyhle věci nedělají, protože jsem jim je zakázal. Možná ti to připadá málo, Terrismane, ale oni mi důvěřujou – a to je pro kolossy známka velkého sebeovládání a poslušnosti.“

„Civilizace není žádný zázrak, Vaše Výsosti.“

„Nezkoušej mě, Terrismane!“ vyštěkl Jastes a projel si rukou zbytky vlasů. „Mluvíme tu o kolossech – od nich nemůžeme čekat nic moc.“

„A to jste je přivedl do Luthadelu?“ zeptal se Sazed. „Těchhle tvorů se bál i Pán Vládce, Vaše Výsosti. Držel je daleko od měst. A vy je přivedete do nejobydlenější části Finální říše!“

„Ty mi nerozumíš,“ řekl Jastes. „Já jsem na to šel po dobrým, ale člověka nikdo neposlouchá, dokud nevyrukuje s vojskem. No, tak já ho mám, a brzo budu mít ještě jedno. Moc dobře vím, že Elend sedí na hromadě atia – tak jsem přišel s ním… uzavřít dohodu.“

„Dohodu o tom, že se ujmete vlády nad městem?“

„Pche!“ mávl Jastes rukou. „Elend žádnou vládu nad městem nemá – ten jen sedí na židli a čeká, až přijde někdo silnější. Je to dobrák, ale hroznej idealista. Svrhne ho kterákoli z armád, ale já mu dám lepší nabídku než Cett nebo Straff, to je jistý.“

Cett? Straff? Do jakých problémů se to mladý Venture dostal? Sazed vrtěl hlavou. „No, jaksi bych pochyboval o tom, že použití kolossu je ‚lepší nabídka‘, Vaše Výsosti.“

Jastes se zamračil. „Ty jsi opravdu výřečný, Terrismane. Jsi přesně příkladem – všichni vaši lidi jsou příkladem – toho, co se ve světě stalo špatně. Já jsem k lidem z Terrisu míval úctu. Být dobrý sluha, za to se nikdo nemusí stydět.“

„Ale také na to nemůže být hrdý,“ namítl Sazed. „Ale omlouvám se za svůj postoj, Vaše Výsosti. To není projev terrisské

nezávislosti, já jsem byl vždycky trochu rebelant, řekl bych. Nikdy jsem nebyl zrovna příkladný sluha.“ *Ani příkladný memorista*, pomyslel si.

„Pche,“ sykl znovu Jastes a opět začal chodit po místnosti.

„Vaše Výsosti,“ řekl Sazed, „já musím do Luthadelu. Jsou… věci, které tam potřebuji vyřídit. Myslete si o našich lidech, co chcete, ale my jsme poctiví. To, co dělám, nesouvisí s politikou ani s válkami, trůny nebo armádami. To je práce pro lidstvo jako takové.“

„Tohle vědci říkají vždycky,“ namítl Jastes. Odmlčel se. „Elend taky.“

„Nicméně,“ pokračoval Sazed, „mě musíte pustit. Výměnou za svou svobodu od vás vyřídím vzkaz Jeho Výsosti králi Elendovi, jestli chcete.“

„Můžu si poslat svýho posla, kdykoli budu chtít!“

„A nebude vám tu chybět do počtu ochranek před kolossem?“ zeptal se Sazed.

Jastes se znovu krátce zamyslel.

Aha, takže se jich bojí. Výborně. Aspoň není šílenec.

„Já už *opravdu* jdu, Vaše Výsosti,“ řekl Sazed. „Nechci být arogantní, ale vidím, že pro vězně stejně nemáte prostory. Můžete mě jedině nechat jít nebo dát kolossům. Ale byl bych opatrný, aby si nezvykli zabíjet lidi.“

Jastes ho sledoval. „Dobře,“ řekl. „Vyřiď teda ten vzkaz. Řekni Elendovi, že je mi jedno, jestli ví, že přijdu, nebo neví – dokonce je mi jedno, jestli mu budeš vyprávět, kolik nás tu je. Ale když už, tak to řekni přesně. Mám armádu dvaceti tisíc kolossů. Nade mnou nemá šanci zvítězit. Ani nad ostatníma. Ale kdyby mi otevřel brány… no, to by se těch druhých armád zbavil. Řekni mu, ať uvažuje logicky. Jestli mi dá atium, nechám mu i Luthadel! Můžeme být sousedi. Spojenci.“

Jeden bez peněz a druhý bez rozumu, pomyslel si Sazed. „Dobře, Vaše Výsosti. Vyřídím to Elendovi. Ale potřeboval bych, abyste mi vrátil moje věci.“

Král znuděně mávl rukou a Sazed odešel. Ještě počkal, až si přijde strážce pro další rozkazy. Než se dočkal vojáků – svůj vak už měl zpátky –, přemýšlel Sazed o Jastesových slovech. *Cett nebo Straff*. Kolik armád se to snaží připravit Elenda o město?

Pokud Sazed hledá klidné místo pro studium, tak se evidentně vydal špatným směrem.

Souvislosti jsem si začal uvědomovat až o několik měsíců později. Znal jsem svědectví – jsem přece jen terrisský Světozvěst. Jenže ne všichni jsme nábožensky založení. Některé, jako třeba mě, více zajímají jiné věci. Přesto, když jsem byl v Alendiho blízkosti, nemohl jsem si pomoci a musel myslet hlavně na Očekávání. Všechno to do sebe tak zapadalo.

20

„Bude to nebezpečné, Vaše Výsosti," řekl Dockson.

„Jinou možnost nemáme," odpověděl Elend. Stál za stolem, který byl jako obvykle plný knih. Byl osvětlený oknem v pracovně. Vrhalo barevné odlesky na záda Elendovy bílé uniformy a měnilo ji na kaštanově hnědou.

Opravdu v tomhle oblečení vypadá autoritativněji, pomyslela si Vin. Seděla v Elendově polstrované židli, na které vždycky čítal, a u nohou jí ležel OreSeur. Nevěděla, co si má o Elendově proměně myslet. Uvědomovala si, že je to proměna spíš jen vizuální – nové oblečení, nový účes –, ale přesto jí připadalo, že se Elend postupně mění i jinak. Když mluvil, stál zpříma a vystupoval sebevědoměji. Dokonce trénoval s mečem a holí.

Vin se podívala na Tindwyl. Energická žena seděla na tvrdé židli vzadu v pokoji a sledovala dění. Seděla přesně podle pravidel, jak se sluší a patří, a v pestrobarevné blůze a sukni vypadala jako dáma. Nikdy neměla nohy zkřížené pod sebou jako Vin a nikdy nenosila kalhoty.

Jak to dělá? pomyslela si Vin. *Já jsem se rok snažila přimět Elenda k tomu, aby trochu trénoval s mečem. Tindwyl tu není ani měsíc a on už šermuje.*

Proč je vůči ní Vin tak zahořklá? Elend se přece tolik nezměnil, ne? Snažila se v sobě uklidnit ten slabý pochybovačný hlas, který ji nahlodával obavami, aby se z Elenda nestal sebevědomý perfektně upravený válečník místo muže, kterého miluje.

Co když už ji nebude potřebovat?

Zavrtala se ještě hlouběji do křesla. Elend zatím mluvil s Hamem, Doxem, Clubsem a Breezem.

„Ele," řekl Ham, „uvědomuješ si, že když půjdeš do nepřátelskýho tábora, nebudeme tě moct chránit?"

„Ono je otázka, jestli mě vůbec můžete chránit tady," řekl Elend. „Když máme na hradbách nalepené dvě armády."

„To je pravda," řekl Dockson. „Já mám jen strach, když do toho tábora vejdete, abyste ještě někdy vyšel ven."

„To jedině kdyby se mi nepodařilo přesvědčit otce, že jsme jeho spojenci. Pokud se mi to podaří, tak mě nechá odejít. Nikdy jsem netrávil moc času politikařením u dvora, když jsem byl mladší, ale jednu věc jsem se naučil – manipulovat s otcem. Já Straffa Ventura znám a vím, že ho můžu porazit. Kromě toho si myslím, že mě nechce vidět mrtvého."

„A máme nějakou jistotu?" zeptal se Ham a třel si bradu.

„Ano," řekl Elend. „Nakonec, Straff na mě přece vrahy neposlal. To byl Cett. A dává to smysl – koho lepšího by mohl mít v čele Luthadelu než syna? On si myslí, že mě má pod kontrolou a že mě přinutí, abych mu Luthadel předal. Když ho nechám při tom, myslím, že ho časem přimějeme k útoku na Cetta."

„Má pravdu…" řekl Ham.

„Ano," odpověděl Dockson. „Ale jak zaručíte, že si vás Straff prostě nenechá v zajetí a nevstoupí do Luthadelu násilně?"

„Pořád bude mít v zádech Cetta," řekl Elend. „Když bude Straff bojovat proti němu, ztratí vojáky – spoustu vojáků – a vydá se napospas Cettově armádě."

„Jenže jakmile bude mít tebe, můj milej," řekl Breeze, „nebude už muset na Luthadel útočit – prostě nás donutí kapitulovat."

„Vy budete mít rozkaz, že nejdřív musím zemřít," řekl Elend. „Proto jsem taky dal dohromady Shromáždění. Aby mohli zvolit nového krále."

„Ale proč?“ zeptal se Ham. „Proč jít do takového rizika, Ele? Počkáme ještě nějaký čas a uvidíme, jestli bychom nepřesvědčili Straffa, aby se s tebou sešel někde na neutrálnější půdě.“

Elend vzdychl. „Budeš mě muset poslechnout, Hame. Nemůžeme tady sedět s rukama v klíně a dělat, že to obležení nevidíme. Pokud bychom to totiž udělali, tak dojdou zásoby a jedna z armád na nás prostě zaútočí a potom se té druhé ubrání. Nebude to mít jednoduché, ale stát by se to mohlo. A taky se to stane, pokud nezačneme štvát oba krále proti sobě.“

Místnost ztichla. Všichni se pomalu podívali na Clubse, který pokyvoval hlavou. Souhlasil.

To se ti povedlo, Elende, pomyslela si Vin.

„Někdo se musí setkat s mým otcem,“ řekl Elend. „A musím to být já. Straff si myslí, že jsem hlupák, a já ho musím přesvědčit, že pro něj neznamenám vůbec žádnou hrozbu. A potom půjdu přesvědčit Cetta, že jsme na jeho straně. A potom se z toho vyvlékneme a necháme je, aby se poprali sami. A vítěz nebude mít tolik síly, aby nám město vzal!“

Ham a Breeze přikyvovali, ale Dockson vrtěl hlavou. „Ten plán je dobrý, ale jít do nepřátelského tábora bez ochranky? To je hloupost.“

„Podívejte se,“ řekl Elend, „já myslím, že nám to pomůže. Krédo mého otce je moc a vláda. Tím, že vejdu do jeho tábora, mu vlastně potvrdím, že nade mnou moc má. Že je silnější a že mě dostane kamkoli, kde mě chce mít. Riziko to určitě je, ale pokud do toho nepůjdu, tak všichni zemřeme.“

Podívali se na sebe.

Elend se napřímil a zaťal pěsti. Dělával to vždycky, když byl nervózní.

„Obávám se, že tu není o čem diskutovat,“ řekl. „Já jsem rozhodnutý.“

Takovéhle prohlášení oni nepřekousnou, pomyslela si Vin. Parta je nezávislá a nedá si diktovat.

Přesto však – překvapivě – nikdo neprotestoval.

Dockson nakonec přikývl. „Dobrá, Vaše Výsosti,“ řekl. „Vydáte se na tenký led – přesvědčit Straffa, že se na nás může spolehnout a zároveň že nás může klidně zradit, kdy se mu zachce. Chcete, aby potřeboval naši sílu paží a přitom nebral v úvahu naši sílu vůle.“

„A ještě," dodal Breeze, „chceš, aby si přitom nevšiml, že hrajeme na obě strany."

„Zvládneš to?" zeptal se Ham. „Opravdu, Elende?"

Elend přikývl. „Zvládnu, Hame. Za letošní rok jsem udělal v politice pokrok." Říkal to sebevědomě, i když Vin pozorovala, že má stále ještě sevřené pěsti. *To se bude muset odnaučit.*

„Politice možná rozumíš," řekl Breeze, „ale tady nejde o politiku, ale o podvod. Ty jsi, kamaráde, strašně poctivý – ty řeči o tom, jak chránit práva skaatů a tak."

„To mi ovšem křivdíš," namítl Elend. „Poctivost nemá s tímhle nic společného. Když budu chtít, tak budu umět být stejně nepoctivý jako –" Zarazil se. „Proč vlastně takhle argumentuji? Dohodli jsme se, co je potřeba udělat, a víme, že udělat to musím já. Doxi, navrhl byste dopis mému otci? V tom smyslu, že ho rád navštívím. Vlastně…"

Elend se zarazil a podíval se na Vin. Potom pokračoval: „Vlastně mu napište, že s ním chci mluvit o budoucnosti Luthadelu a že mu chci někoho představit."

Ham se dal do smíchu. „Aha, nic o tom, že vedeš domů ukázat nevěstu."

„Zvlášť když je ta nevěsta čirou náhodou nejnebezpečnější allomantka v Centrální dominancii," dodal Breeze.

„Myslíte, že bude souhlasit? Že ji tam pustí?" namítl Dockson.

„Pokud ji tam nepustí, žádná dohoda nebude," řekl Elend. „To mu zdůrazni. Ale já si myslím, že souhlasit bude. Straff má ve zvyku mě podceňovat – nejspíš k tomu má dobrý důvod. Ale vsadím se, že se mnou podceňuje i Vin. Určitě si myslí, že není tak dobrá, jak se říká."

„Straff má sám Mistborna," řekla Vin. „Jako ochranku. Takže bude jedině fér, když mě tam Elend vezme. A jakmile tam budu, tak ho ochráním, kdyby k něčemu došlo."

Ham se dal znovu do smíchu. „No, to by nebyl zrovna důstojný odchod – nechat se od Vin hodit přes rameno a donést do bezpečí."

„Lepší než umřít," řekl Elend, který se evidentně snažil působit klidně, ale přitom se červenal.

Má mě rád, ale je to přece jen osobnost, pomyslela si Vin. *Kolikrát jsem ranila jeho pýchu tím, že jsem prostě Mistborn a on jen obyčejný člověk? Kdyby nebyl taková osobnost, nikdy by se do mě nezamiloval.*

Ale – copak si nezaslouží spíš ženu, u které bude mít pocit ochránce? Ženu, která je… prostě žena?

Vin se opět přikrčila a čerpala z polštářů křesla teplo. Bylo to Elendovo křeslo. Vždycky v něm četl. Copak si nezaslouží také ženu, která s ním sdílí jeho zájmy, pro kterou není četba jen nepříjemná povinnost? Ženu, s níž by mohl diskutovat o svých brilantních politických teoriích?

Proč v poslední době tolik přemýšlím o našem vztahu? pomyslela si.

My nepatříme do jejich světa, říkal Zane. *My patříme sem, do mlh.*

Nepatříme k nim…

„Ještě je potřeba probrat jednu věc, Vaše Výsosti," řekl Dockson. „Měl byste se setkat se Shromážděním. Netrpělivě na to čekají. Chtějí s vámi o něčem mluvit – o nějakých padělaných bankovkách v Luthadelu."

„Já teď ale na tyhle záležitosti opravdu nemám čas," řekl Elend. „Shromáždění jsem ustavil proto, aby takové věci bylo schopné řešit samo. Pošlete jim zprávu, že jim dávám plnou moc a důvěřuji jejich správnému rozhodnutí. Omluvte mě, že se teď zabývám obranou. Budu se snažit svolat Shromáždění na příští týden."

Dockson přikývl a něco si zapisoval. „Jenže," poznamenal, „je tu ještě jedna věc. Tím, že se sejdete se Straffem, se vlastně vzdáváte kontroly nad Shromážděním."

„To není oficiální zasedání," namítl Elend, „jen neformální schůzka. Moje rozhodnutí stále platí."

„Při vší úctě, Vaše Výsosti," namítl Dockson, „silně pochybuju, že to oni vidí taky takhle. Víte, jak jsou hákliví na to, že je necháváte bez podpory až do příští schůze."

„Já vím," odpověděl Elend, „ale to riziko stojí za to. Se Straffem se musím sejít, potřebujeme to. Doufám, že se vrátím s dobrými zprávami. I pro Shromáždění. V tuto chvíli bych argumentoval, že závěr poslední schůze nebyl splněn. Tudíž není důvod svolávat další."

Je rozhodnější, pomyslela si Vin. *Mění se…*

Musí na to přestat myslet. Soustředila se na něco jiného. Rozhovor se stočil na způsob, jak se Straffem manipulovat. Každý z členů party mu dával tipy, jak efektivně podvádět. Vin je

sledovala a dávala pozor, jestli u někoho neobjeví nějakou nesrovnalost, která by mohla vést k odhalení dvojníka, kandry.

Není Clubs nějak zamlklejší než obvykle? Mluví Špuk spisovně proto, že dospěl, nebo proto, že kandra jeho hantýrku neumí? Není Ham příliš žoviální? Také si nějak méně než dřív potrpí na své filozofické vtípky. Je jenom vážnější, nebo ho kandra neumí přesně napodobit?

Nemá to smysl. Když o tom bude příliš přemýšlet, najde zdánlivé nesrovnalosti úplně u každého. Přesto všichni působí naprosto přirozeně. Člověk je prostě příliš složitý, a nelze ho redukovat jen na jeho osobní zvláštnosti. Kromě toho kandry jsou dobré. Velice dobré. Mají celoživotní trénink v napodobování druhých a navíc se na tuhle roli příslušná kandra určitě dlouho připravovala.

Takže muselo dojít na allomancii. Jenže při všech svých aktivitách okolo obležení a studia Bezednosti přece nemá na zkoušení svých přátel čas. Jenže když o tom teď přemýšlela, musela si přiznat, že je to jen slabá výmluva. Ve skutečnosti to jen sama protahovala, protože myšlenka, že jeden z party – jeden z party jejích nejlepších přátel – je zrádce, byla příliš tíživá.

Musí se nad to povznést. Kdyby byl opravdu jeden ze skupiny špion, znamenalo by to konec všeho. Kdyby se nepřátelští králové dozvěděli, jak se je Elend snaží podvést…

Reflexivně spálila bronz. Okamžitě ucítila allomantické impulsy od Breeze. Byl dobrý. Ani Vin většinou jeho působení nevnímala, i když allomancii používal téměř nepřetržitě.

Momentálně se však nezaměřoval na ni. Zavřela oči a soustředila se. Kdysi dávno se ji Marsh snažil naučit číst pomocí bronzu allomantické impulsy. V té době si ještě neuvědomovala, do jak velkého úkolu se pustil.

Když allomant pálí kov, vydává neviditelné impulsy, které dokáže vnímat pouze jiný allomant, když pálí bronz. Z rytmu těchto impulsů – jak rychle jdou za sebou a jak „znějí“ – lze přesně vyčíst, jaký kov druhý allomant pálí.

Vyžaduje to praxi a je to velmi obtížné, ale Vin se v tom stále zlepšovala. Soustředila se. Breeze pálí mosaz – vnitřní kov ovlivňující emoce. A…

Vin se soustředila ještě usilovněji. Cítila takový zvláštní rytmus, jakési dvojité dunění, přicházející zprava. Impulsy na něco narážely, něco jako by je pohlcovalo.

Elend. Breeze působil na Elenda. Není divu, když uvážíme, na co se chystá. Breeze vždycky působil na lidi, s nimiž jednal.

Vin se uspokojeně opřela. Potom se však zarazila. *Marsh říkal, že bronz dokáže mnohem víc, než si většina lidí myslí, to by mě zajímalo…*

Zavřela oči. Pevně tiskla víčka a nedbala na to, že když se na ni někdo podívá, bude si myslet, že se chová divně. Znovu se soustředila na allomantické impulsy. Rozdmýchala bronz a soustředila se tak intenzivně, že čekala, kdy ji začne bolet hlava. V těch impulsech je… vibrace. Jenže nevěděla, co to znamená.

Soustřeď se! poručila si. Impulsy jí však odmítaly poskytnout jakoukoli další informaci.

Dobře, pomyslela si, *tak budu podvádět.* Uhasila cín – většinou ho trvale trochu pálila – a potom spálila čtrnáctý kov, dural.

Allomantické impulsy byly náhle velmi silné a hlasité… měla pocit, že ji jejich vibrace roztrhají na kusy. Duněly jako údery masivního bubnu přímo u ní. Ale něco se z nich vyčíst dalo.

Neklid, nervozita, obavy, nejistota, nervozita, obavy…

Najednou to bylo pryč a bronz explodoval jedním obrovským výbuchem síly. Otevřela oči. Nikdo z místnosti se na ni nedíval. Jenom OreSeur.

Cítila se vyčerpaná. Bolest hlavy, kterou čekala, skutečně přišla a projevila se v plné síle. V hlavě jí bušilo, jako by jí tam obrovský buben, který právě zaplašila, nechal malého bratříčka. Soustředila se však na informace, které získala. Nedaly se vyjádřit slovy, spíše pocity. Nejdřív měla strach, že je Breeze projeví navenek. Neklid, nervozita, obavy. Hned si však uvědomila, že Breeze je klidař. Jestli tedy působí na emoce, tak je naopak mírní. Na tyhle emoce byl tedy on jako allomant zaměřený.

Podívala se z Breeze na Elenda. *Ale… on se snaží v Elendovi posílit sebevědomí!* Jestli stojí Elend víc zpříma, tak je to proto, že mu Breeze pomáhá. Mírní v něm nervozitu a neklid. A přitom se ještě stačí dohadovat a dělat vtipy.

Nedbala na bolest hlavy a studovala tohoto podsaditého muže. Cítila k němu nový obdiv. Někdy o jeho roli v partě tak trochu pochybovala. Ostatní byli bez výjimky do určité míry idealisté. I

Clubs, i přes své mrzoutské vystupování, jí připadal jako v zásadě dobrý člověk.

Ale u Breeze to bylo jiné. Byl trochu sobecký, rád manipuloval s lidmi – připadalo jí, že se k partě připojil jen z hecu, a ne proto, že by chtěl pro skaaty opravdu něco udělat. Kelsier však vždycky tvrdil, že si své lidi vybral pečlivě na základě jejich charakteru, a ne jen schopností.

Nakonec Breeze nebude výjimka. Vin sledovala, jak míří holí na Hama a přitom vypouští nějakou uštěpačnou poznámku. A přitom je uvnitř úplně jiný.

Jsi dobrý člověk, Breezi, pomyslela si a usmála *se. Jen se to snažíš za každou cenu skrýt.*

Takže ani on není náhradník. Věděla to samozřejmě už dávno. Breeze vůbec nebyl ve městě, když provedla kandra tu záměnu. Nicméně, když to teď měla ještě potvrzené, spadl jí kámen ze srdce.

Teď musí vyloučit ještě ostatní.

* * *

Elend se po schůzce s partou rozloučil. Dockson odešel napsat dohodnuté dopisy, Ham na bezpečnostní pochůzku, Clubs šel cvičit vojáky a Breeze klidnit Shromáždění, aby přijali Elendovu nepřítomnost.

Vin se po něm ještě ohlédla a odešla z místnosti. Cestou zahlédla Tindwyl. *Ještě ji podezíráš, co?* pomyslel si Elend pobaveně. Pokýval hlavou a Vin se zamračila a tvářila se ještě rozmrzeleji. Měl ji tam nechat, ale… no, než být s Tindwyl…

Vyšla z místnosti a kandra vlkodav za ní. *Jako by k němu postupně získávala lepší vztah,* pomyslel si Elend s uspokojením. Byl to dobrý pocit, vědět, že na ni někdo dohlíží.

Zavřela za sebou dveře. Elend vzdychl a třel si rameno. Několikatýdenní trénink s mečem a holí ho stál dost sil a tělo měl samou modřinu. Snažil se však na sobě nedat znát bolest – aspoň před Tindwyl. *Aspoň jsem jí ukázal, že dělám pokroky*, pomyslel si. *Musela vidět, jak mi to dnes šlo.*

„No?“ zeptal se.

„S vámi je kříž,“ řekla Tindwyl a postavila se ke své židli.

„To říkáte ráda,“ podotkl Elend, udělal pár kroků dopředu a začal rovnat knihy. Tindwyl pořád říkala, že musí nechat ve své

studovně uklízet služebnictvo. Tomu až dosud odolával. Mezi hromadami knih a papírů se cítil dobře a rozhodně nechtěl, aby je kdokoli jiný kamkoli přenášel.

Když však stála proti němu a dívala se na něho, bylo těžké se uprostřed toho nepořádku cítit nějak sebevědomě. Přidal na hromádku další knihu.

„Ale musela jste vidět, jak mi to šlo," řekl. „Přiměl jsem je, aby mě pustili za Straffem do jeho tábora."

„Vy jste král, Elende Venture," řekla Tindwyl se založenýma rukama. „Nikdo vás nikam nepouští. K tomuhle všemu musíte změnit svůj přístup. Musíte si přestat myslet, že potřebujete něčí povolení nebo souhlas."

„Král by měl vládnout se souhlasem svých občanů," namítl Elend. „Rozhodně nebudu druhý Pán Vládce."

„Král by měl být silný," odpověděla Tindwyl pevně. „Přijímá rady, ale jen tehdy, když o ně sám žádá. Dá jasně najevo, že konečné rozhodnutí je jeho, ne jeho rádců. Když vás nebudou respektovat oni, tak vaši nepřátelé vás budou respektovat o to méně. A už vůbec ne obyčejní lidé."

„Ham a ostatní mě respektují."

Tindwyl zvedla obočí.

„Respektují!"

„Jak vás oslovují?"

Elend pokrčil rameny. „Jsou to přátelé, oslovují mě křestním jménem."

„Nebo zdrobněle, že? Říkají vám El."

Elend se začervenal a položil na hromádku poslední knihu. „To mám nutit své přátele, aby mi říkali Vaše Výsosti?"

„Ano," odpověděla Tindwyl. „Zvlášť na veřejnosti. Měli by vás oslovovat Vaše Výsosti nebo pane."

„Pochybuji, že by tohle někdy Ham vzal," namítl Elend. „Ten má na autoritu svůj názor."

„Tak ho bude muset změnit," řekla Tindwyl a přejela prstem po knihovně. Ani ho nemusela zvedat. Elend věděl, že na něm bude prach.

„A vy?" přešel do útoku.

„Já?"

„Vy mě oslovujete Elende Venture místo Vaše Výsosti."

„Já jsem jiný případ," odpověděla Tindwyl.

„Tak to nechápu proč. Odteď mě budete oslovovat Vaše Výsosti.“

Tindwyl se lišácky usmála. „Výborně, Vaše Výsosti. Tak ještě k těm sevřeným pěstem. Na tom budete muset pracovat – státník nemá dát najevo sebemenší náznak nervozity.“

Elend sklopil oči a podíval se na ruce. „Dobře.“

„A kromě toho, také mluvíte moc váhavě,“ pokračovala Tindwyl. „Působí to potom, že jste plachý a nerozhodný.“

„Pracuji na tom.“

„Neomlouvejte se, pokud to opravdu nemyslíte vážně,“ řekla Tindwyl. „A nevymlouvejte se. Nemáte důvod. Vůdce často posuzují podle toho, jak se dokáže vyrovnat se zodpovědností. Jako král zodpovídáte za cokoli, co se ve vašem království stane – bez ohledu na to, kdo to způsobil. Vy nesete důsledky i za nepředvídatelné věci jako zemětřesení nebo bouře.“

„Nebo cizí vojska,“ dodal Elend.

Tindwyl přikývla. „Nebo cizí vojska. Je na vás, abyste si s tím nějak poradil, a když se někde něco pokazí, tak je to vaše vina. Nezbývá vám, než tohle prostě přijmout.“

Elend přikývl a vzal jednu knihu.

„Takže si teď pojďme pohovořit o vině,“ řekla Tindwyl a sedla si. „Přestaňte uklízet, to není práce pro krále.“

Elend si povzdechl a knihu odložil.

„Vina,“ řekla Tindwyl, „králi nesluší. Musíte se přestat litovat.“

„Právě jste řekla, že cokoli se tady stane, je všechno moje chyba.“

„To je.“

„Tak jak potom nemám mít pocit viny?“

„Vy si musíte věřit, že to, co děláte, je to nejlepší,“ vysvětlovala Tindwyl. „Vy musíte být přesvědčený, že jakkoli špatná je situace, byla by ještě horší, nebýt vás. Když přijde pohroma, berete za ni zodpovědnost, ale nebudete sklíčený ani smutný. Tenhle luxus si nemůžete dovolit. Vina je pro obyčejné lidi. Vy prostě musíte udělat, co se od vás očekává.“

„A to je?“

„Nějak to napravit.“

„Výborně,“ řekl Elend bez výrazu. „A když se mi to nepovede?“

„Tak přijmete zodpovědnost za druhý pokus.“

Elend obrátil oči v sloup. „A co když prostě něco napravit nikdy nemůžu? Co když opravdu nejsem ten nejlepší, abych mohl být králem?“

„Tak z této funkce odstoupíte,“ řekla Tindwyl. „Nejlepší způsob je sebevražda – samozřejmě za předpokladu, že máte dědice. Dobrý král musí dbát na dodržení tradice následnictví.“

„Jistě,“ přisvědčil Elend. „Takže vy mi navrhujete, abych se zabil.“

„Ne. Já na vás apeluji, abyste byl na sebe pyšný, Vaše Výsosti.“

„Ale vyznívá to jinak. Každý den mi opakujete, jak špatný jsem král a jak kvůli tomu budou lidé trpět. Tindwyl, já *nejsem* nejlepší člověk pro tuhle pozici. Ten se nechal zabít Pánem Vládcem.“

„Dost!“ vyštěkla Tindwyl. „Nemusíte tomu věřit, Vaše Výsosti, jestli nechcete, ale vy *jste* nejlepší osoba pro tuhle pozici.“

Elend se ušklíbl.

„Jste pro ni nejlepší,“ pokračovala Tindwyl, „protože ji zrovna teď máte. Jestli je ještě něco horšího než průměrný král, tak to je chaos – a ten by tu zavládl, kdybyste se vy téhle pozice nechopil. Lidé na obou stranách – šlechtici i skaati – vás berou. Možná vám nevěří, ale berou vás. Pokud se teď vzdáte funkce – nebo náhodou zemřete –, nastane chaos a zkáza. Třeba bez dobrého vychování, bez silného charakteru a s posměchem, ale jste všechno, co tahle země má. Jste *král*, Elende Venture.“

Elend zaváhal. „Tak nevím…, jestli mi je po tomhle líp, Tindwyl.“

„To je –“

Elend zvedl ruku. „Ano, já vím. To není otázka toho, jak se cítím.“

„Vy nemáte na vinu nárok. Přijměte, že jste král, přijměte, že s tím nemůžete nic konstruktivního udělat, a vezměte na sebe zodpovědnost. Ve všem, co děláte, si věřte – protože kdybyste tu nebyl vy, byl by tu chaos.“

Elend přikyvoval.

„To chce aroganci, Vaše Výsosti,“ řekla Tindwyl. „Všichni úspěšní vůdci mají jedno společné – jsou přesvědčení, že to dělají lépe než kdokoli jiný. Pokora je dobrá věc, když jde o vaši odpovědnost a povinnost. Ale jakmile přijde na rozhodování, nesmíte o sobě pochybovat.“

„Pokusím se.“

„Dobře," řekla Tindwyl. „Tak půjdeme dál. Řekněte mi, proč jste se neoženil s tou holčinou?"

Elend se zamračil. *Pánové, tohle jsem nečekal…* „To je osobní záležitost, Tindwyl."

„Dobře."

Elend se zamračil, ale Tindwyl seděla a čekala a sledovala ho jedním ze svých nejneodbytnějších pohledů.

„Já nevím," řekl Elend nakonec, poté co se protáhl na židli a povzdechl si. „Vin není… jako ostatní ženy."

Tindwyl zvedla obočí a ztišila hlas. „Myslím, že čím více žen poznáte, Vaše Výsosti, tím více se ubezpečíte o tom, že tohle platí pro každou z nich."

Elend smutně přikyvoval.

„Nicméně," pokračovala Tindwyl, „takhle to není dobré. Nebudu dále do vašeho vztahu zasahovat, ale – jak už jsme o tom mluvili – první dojem je důležitá věc. Tohle bylo běžné u šlechty za Finální říše. Ale skaati ve vás vidí něco lepšího. Možná právě proto, že bylo tolik šlechticů frivolních ve svém soukromém životě, si skaati vždycky tolik vážili monogamie. A zoufale si přejí, abyste tuto jejich hodnotu respektoval."

„Budou muset mít trochu strpení," řekl Elend. „Já bych si Vin vlastně chtěl vzít, ale ona o tom nechce ani slyšet."

„A víte proč?"

Elend zavrtěl hlavou. „Ona… někdy se v ní nevyznám."

„Třeba to není ta pravá pro muže vašeho postavení."

Elend přísně zvedl oči. „Co má tohle znamenat?"

„Možná potřebujete někoho trochu vybranějšího," řekla Tindwyl. „Jsem si jistá, že je to výborná ochranka, ale jako dáma je –"

„Dost!" vyštěkl Elend. „Vin je dost dobrá taková, jaká je."

Tindwyl se usmála.

„Čemu se –?"

„Celé odpoledne vás urážím, Vaše Výsosti, a s vámi to skoro ani nehne. Ale jakmile utrousím křivější slovíčko o té vaší slečně, tak mě chcete skoro hned vyhazovat."

„A?"

„A máte ji tedy rád, že?"

„Samozřejmě," odpověděl Elend. „Nerozumím jí, ale ano, mám ji rád."

Tindwyl přikývla. „V tom případě se omlouvám, Vaše Výsosti. Jen jsem chtěla mít jistotu.“

Elend se zamračil a trochu se uvolnil. „Takže to byla nějaká zkouška nebo co? Chtěla jste vidět, jak budu reagovat, když začnete o Vin?“

„Takovýmhle zkouškám vás podrobuje každý, s kým se setkáte, Vaše Výsosti. Na to si budete muset zvyknout.“

„Ale proč se zajímáte o můj vztah k Vin?“

„Láska v případě krále není jen tak, Vaše Výsosti,“ řekla Tindwyl netypicky laskavým tónem. „Uvidíte, že vaše náklonnost k té dívce vám přinese mnohem víc potíží než cokoli z toho ostatního, o čem jsme dnes mluvili.“

„A to je důvod, abych se jí vzdal?“ zeptal se Elend nakvašeně.

„Ne,“ odpověděla Tindwyl. „Ne, to si nemyslím.“

Elend mlčel a chvíli terrisskou ženu hranatých rysů a strnulého postoje sledoval. „To… mi od vás přišlo takové zvláštní. Zanedbali jsme královskou zodpovědnost a vzezření, ne?“

„Občas se musí udělat výjimka,“ řekla Tindwyl.

Zajímavé, pomyslel si Elend. ‚Výjimku‘ jakéhokoli druhu by od této ženy nikdy nečekal. *Možná je složitější a hlubší, než jsem si myslel.*

„Takže,“ řekla Tindwyl, „jak vám jde trénink v boji?“

Elend si třel bolavou paži. „Ale snad dobře. Jenom –“

Přerušilo ho zaklepání na dveře. Vstoupil kapitán Demoux. „Vaše Výsosti, je tu návštěva od Lorda Cetta.“

„Posel?“ podivil se Elend a vstal.

Demoux se zastavil, poněkud v rozpacích. „No… dá se to tak říct. Ona tvrdí, že je dcera Lorda Cetta, a hledá Breeze.“

Narodil se v prosté rodině, ale vzal si dceru krále.

21

Nápadné oblečení této ženy – světle červené hedvábné šaty se šálou a krajkovými rukávy – by jí možná dodávalo důstojnost, kdyby se nerozběhla přes celou místnost, jakmile vešel Breeze. Světlé vlasy, typické pro obyvatele Západní dominancie, jí vlály, radostně vykřikla a vrhla se mu do náruče.

Bylo jí tak osmnáct.

Elend se podíval na Hama. Ten stál jako přimražený.

„Tak to vypadá, že jsi mluvil o Breezovi a Cettově dceři pravdu," pošeptal mu Elend.

Ham zavrtěl hlavou. „Jenže jsem si nemyslel… no, dělal jsem si srandu, protože to byl Breeze, ale ani mě nenapadlo, že by na tom mohlo něco být!"

Breeze se při vybraných mravech jemu vlastních cítil v dívčině objetí dost nesvůj. Stáli uprostřed atria paláce, na témže místě, kde Elend přijal posla svého otce. Okna od podlahy až ke stropu pouštěla do místnosti spoustu světla. Po straně stála skupinka služebníků a čekala na Elendovy instrukce.

Breeze se s Elendem setkal pohledem a začervenal se. *Tak tohle jsem u něj snad ještě nikdy neviděl,* pomyslel si Elend.

„Má drahá," řekl Breeze a odkašlal si, „asi by ses měla představit králi."

Dívka Breeze konečně pustila. Ustoupila a s aristokratickou grácií se Elendovi uklonila. Byla trochu při těle, vlasy měla dlouhé podle módy Finální říše a tváře celé rudé rozrušením. Byla milá,

evidentně dobře vychovaná pro život u dvora – přesně ten typ, kterému se Elend v mladších letech vyhýbal obloukem.

„Elende," řekl Breeze, „rád bych ti představil Allrianne Cettovou, dceru Lorda Ashweathera Cetta, krále Západní dominancie."

„Vaše Výsosti," řekla Allrianne.

Elend kývl. „Lady Cettová." Odmlčel se a po chvilce pokračoval: „Posílá vás k nám váš otec jako svého zástupce?"

Allrianne se zarazila. „Ehm… no… on mě sem přímo neposlal, Vaše Výsosti."

„A jeje," utrousil Breeze, vytáhl kapesník a otřel si čelo.

Elend se podíval na Hama a potom na Allrianne. „Snad byste nám to tedy měla vysvětlit," řekl a pokynul ke křeslům. Allrianne dychtivě přikyvovala a posadila se blízko Breeze. Elend mávl na služebnictvo, aby přinesli chlazené víno.

Měl pocit, že bude mít vyschlo v krku.

„Já hledám azyl, Vaše Výsosti," řekla Allrianne spěšně. „Chci říct, Breezy vám určitě říkal, jak to s tatínkem je!"

Breeze rozpačitě seděl a Allrianne mu dala láskyplně ruku na koleno.

„A jak to tedy s vaším otcem je?" zeptal se Elend.

„No, on je strašně panovačný," řekla Allrianne. „A tvrdohlavý. Breezyho vyhodil a já jsem musela za ním. V tom táboře už nestrávím ani minutu. Ve vojenském táboře! On mě, mladou dámu, vzal s sebou do války! Víte, jaké to je, když na vás kouká každý voják, který projde kolem? Dovedete si vůbec představit, jaké to je žít ve stanu?"

„Já –"

„Někdy jsme ani neměli čistou vodu," pokračovala Allrianne. „A nemohla jsem se v klidu vykoupat, beze strachu, že po mně budou koukat vojáci. Po cestě byla příšerná nuda, seděli jsme v kočáru a ten jen skákal bum bum bum. Než přišel Breezy, neměla jsem si celé týdny s kým popovídat. A potom ho tatínek vyhnal…"

„A proč?" zeptal se Ham nedočkavě.

Breeze se rozkašlal.

„A já musela za ním, Vaše Výsosti," pokračovala Allrianne. „Musíte mi poskytnout azyl! Já bych vám mohla být užitečná! Znám otcův tábor. Vsadím se, že nevíte, že dostává zásoby z konzervárny v Haverfrexu! Co myslíte?"

„Hmm… zajímavé," řekl Elend váhavě.

Allrianne zdvořile přikývla.

„A vy jste přišla za Breezem?" zeptal se.

Allrianne se začervenala a sklopila oči. Když se však dala do řeči, příliš taktně se nechovala. „Já jsem ho musela ještě vidět, Vaše Výsosti. On je miláček, on je prostě jednička… Nemohla jsem čekat, že by táta někomu takovému rozuměl."

„Aha," řekl Elend.

„Prosím, Vaše Výsosti," naléhala Allrianne. „Musíte mě tu nechat. Když jsem utekla z domova, tak teď nemám kam jít!"

„Tak zatím můžete zůstat – na nějaký čas," řekl Elend a kývl na pozdrav Docksonovi, který vešel dveřmi do atria. „Asi jste měla náročnou cestu. Možná byste si ráda odpočinula…"

„To bych opravdu ráda, Vaše Výsosti!"

Elend se podíval na Cadona, jednoho ze stevardů v paláci, který stál vzadu s ostatními. „Cadon vás tedy odvede a dá vám nějaký pokoj. V sedm hodin je večeře a potom si ještě pohovoříme."

„Děkuji vám, Vaše Výsosti," řekla Allrianne a vyskočila ze židle. Znovu Breeze objala a potom udělala krok dopředu, jako by se k tomu chystala i s Elendem. Naštěstí si to rozmyslela a raději následovala sluhu.

Elend se posadil. Breeze hluboce vzdychl a Dockson si mezitím sedl na uvolněné místo po Allrianne.

„To… jsem nečekal," poznamenal Breeze.

Nastala trapná pauza. Nad hlavami jim šuměly stromy. Potom se dal Ham do hurónského smíchu. Nakazil tím Elenda a ten se navzdory nebezpečí a závažnosti problému dal do smíchu také.

„No, namouduši," obořil se na ně Breeze a rozesmál je ještě víc. Možná to byla jen ta absurdita celé situace, možná se potřeboval uvolnit, ale Elend se smál tak divoce, že málem spadl ze židle. S Hamem to nebylo o nic lepší a i Dockson se kousal do rtů.

„Nevidím na tom nic vtipnýho," poznamenal Breeze. „Dcera Lorda Cetta – člověka, který se svým vojskem zrovna obléhá naše město – požádala ve městě o azyl. Jestli se nás Cett nechystal zabít, tak teď už se určitě chystá!"

„Já vím," odpověděl Elend a sotva popadal dech. „Já vím. To jen…"

„To ten pohled na tebe," řekl Ham. „Jak ti visí na krku ten koblížek! Nikdy by mě nenapadlo nic tak absurdního jako ty v objetí bláznivý mladý holky!"

„Ovšem je to další zádrhel v už tak dost složité situaci," poznamenal Dockson. „I když problémy tohoto druhu jsi obvykle ty nedělával, Breezi. Je fakt, že jsem si myslel, že když už není Kelsier, nebudou ani dámské přepadovky."

„Já za to nemůžu," řekl Breeze. „Ona nemá rozum."

„Tak v tom máš rozhodně pravdu," broukl Ham.

„Co to bylo za růžovou věc," ozval se nový hlas, „co jsem potkala v hale?"

Elend se otočil. Ve dveřích stála se založenýma rukama Vin. *Zase tak potichu. Proč chodí jako zloděj i po paláci?* Vin nikdy nenosila boty s podrážkou, která klape, ani sukně, které šustí, a nikdy na sobě neměla kovový přívěšek, který by mohl o něco cinknout nebo za který by mohl zatáhnout jiný allomant.

„To nebylo růžový," odpověděl Breeze. „To bylo červený."

„No tak skoro," řekla Vin a vešla do atria. „Štěbetala tam něco na sluhy, jak má mít teplou vodu ve vaně a co má ráda k jídlu."

Breeze vzdychl. „To je celá Allrianne. Asi budeme muset sehnat novýho pekaře. Nebo někde objednat dezerty. Ona je na pečivo vysazená."

„Allrianne Cettová je dcera Lorda Cetta," vysvětloval Elend Vin. Vin ignorovala židle a posadila se na kraj velkého květináče vedle Elendovy židle. Položila mu ruku na rameno. „Ona má něco s Breezem, jak tak koukám."

„Prosím?" ozval se Breeze.

Vin však jen nakrčila nos. „To je odporný, Breezi. Jsi starý. Ona je mladá."

„Nic mezi náma není," obořil se na ni Breeze. „Navíc zase nejsem tak starej a ona není tak mladá."

„No, chovala se tak na dvanáct," řekla Vin.

Breeze obrátil oči v sloup. „Allrianne je dvorské dítě – trochu rozmazlená, trochu naivní –, ale nezaslouží si, aby se o ní takhle mluvilo. Ona je v podstatě velice vtipná – za určitých okolností."

„Tak je mezi váma něco nebo ne?" naléhala Vin.

„Samozřejmě že ne," odpověděl Breeze. „Nebo skoro ne. Nic vážnýho. I když to třeba dělalo ten dojem. A její otec si to taky tak vysvětlil, když přišel na to, že… A vůbec, že to říkáš zrovna ty,

Vin! Pamatuju se na jistou mladou dánu, jak před pár lety dělala oči na starýho Kelsiera.“

Elend sebou trhl.

Vin se začervenala. „Já jsem na Kelsiera žádný oči nedělala!“

„Ani ze začátku?“ zeptal se Breeze. „Na takovýho elegána? Když tě zachránil před bitím od tvýho gangu a dal ti střechu nad hlavou…“

„Jsi nechutný,“ prohlásila Vin se založenýma rukama. „Kelsier byl pro mě něco jako táta.“

„Nakonec možná ano,“ řekl Breeze, „ale –“

Elend zvedl ruku. „Tak dost,“ řekl. „Tahle diskuse nemá žádný smysl.“

Breeze se ušklíbl, ale mlčel. *Tindwyl má pravdu*, pomyslel si Elend. *Budou mě poslouchat, když se budu chovat tak, jak to čekám já od nich.*

„Musíme se rozhodnout, jak budeme postupovat,“ řekl.

„Dcera člověka, který nám vyhrožuje, je žolík v ruce,“ řekl Dockson.

„Myslíš jako rukojmí?“ zeptala se Vin s přimhouřenýma očima.

Dockson pokrčil rameny. „No, někdo to musel říct natvrdo, Vin.“

„Ne úplně jako rukojmí,“ poznamenal Ham. „Přišla sem přece sama. Stačí, když si ji tu necháme. Výsledek bude stejný.“

„Jenže riskujeme, že proti sobě Cetta poštveme,“ namítl Elend. „Původně jsme přece chtěli, aby si myslel, že jsme jeho spojenci.“

„Tak bychom mu ji mohli vrátit,“ podotkl Dockson. „To by nám dalo prostor pro vyjednávání.“

„A co její žádost?“ zeptal se Breeze. „Byla ve vojenském táboře u otce nešťastná. Neměli bychom to aspoň vzít v úvahu?“

Všichni se obrátili na Elenda. Zarazil se. Ještě před pár týdny by se hádali. Připadalo mu zvláštní, že se najednou obracejí na něho a čekají rozhodnutí.

Kdo vlastně je? Člověk, který se čirou náhodou dostal na trůn? Chabá náhražka brilantního vůdce? Idealista, který nedomýšlel, jaká rizika jeho filozofie přinese? Hlupák? Dítě? Náhradník?

Ten nejlepší, kterého mají.

„Zůstane,“ řekl Elend. „Zatím. Možná ji nakonec budeme muset vydat, ale v Cettově vojsku to vyvolá rozruch, který bude pro nás přínosný. Jen ať se trochu zapotí. Získáme tím aspoň čas.“

Členové party přikyvovali a Breeze si zjevně oddechl.

Udělám, co bude v mých silách. Budu se rozhodovat tak, jak pokládám za rozumné, pomyslel si Elend.

A ponesu všechny následky.

Dokázal si vyměňovat názory s nejlepšími z filozofů a měl pozoruhodnou paměť. Skoro jako já. Ale nebyl hádavý.

22

Chaos a stabilita. V mlhách bylo obojí. Na zemi byla říše, v říši desítka poničených království, v královstvích města, vesnice, plantáže. A nad tím vším a uvnitř toho všeho a kolem toho všeho byla mlha. Byla stálejší než slunce, protože ji neskryly mraky. Byla silnější než bouře, protože přestála jakékoli rozmary počasí. A byla tu stále. Proměnlivá, ale věčná.

Den byl jako netrpělivý povzdech očekávající noc. Když se však zešeřilo, zjišťovala Vin, že už v mlhách takovou útěchu jako dřív nenachází.

V ničem už neměla jistotu. Kdysi jí byla noc azylem. Teď se v noci neklidně rozhlížela a čekala duchy z mlh. Kdysi byl jejím útočištěm Elend. Teď byl ale jiný. Kdysi byla schopná ochránit všechno, co měla ráda – teď se však stále více bála, že síly, které se stahují kolem Luthadelu, nebude schopná zastavit.

Ničeho se nebála víc než vlastní bezmoci. Kdysi se smířila s tím, že věci kolem sebe nezmění, ale Kelsier ji naučil sebeúctě.

Pokud neochrání Elenda, k čemu je?

Pořád ještě můžu něco udělat, pomyslela si, i když se k tomu trochu nutila. Tiše se skrčila na římse a stuhy mistpláště jí vlály ve větru. Za ní hořely pochodně kolem tvrze Venture a osvětlovaly dvojici Hamových strážců. Stála nehnutě ve vířící mlze a prokazovala obrovskou trpělivost.

Stráže ji nad sebou nemohly vidět. V husté mlze nedohlédnou dál než na pět metrů. Nejsou to allomanti. Kromě lidí přímo v partě měl Elend k dispozici sotva půl tuctu Mistingů. Proti ostatním králům z území Finální říše tak byl relativně slabý. Vyrovnávat to měla jedině Vin.

V blikajícím světle pochodní se otevřely dveře a z paláce vyšla postava. Mlhou se rozlehl Hamův hlas, jak pozdravil stráže. Trpělivost a oddanost stráží byla především jeho zásluha. Možná je srdcem trochu buřič, ale byl to perfektní vůdce malých týmů. I když jeho stráže nebyly disciplinované a nažehlené jako jednotky, které Vin vídala, byly nesmírně oddané.

Ham s muži chvíli hovořil a potom jim kývl na pozdrav a zmizel v mlze. Na malém nádvoří mezi tvrzí a jejími hradbami stálo ještě několik hlídek a Ham je obejde postupně všechny. Kráčel směle, bez lampy, stačilo mu světlo hvězd. Pozůstatek z dob, kdy býval zlodějem.

Vin se usmála, tiše seskočila na zem a rozběhla se za ním. Šel dál, její přítomnosti si nebyl vědom. *Jaké to asi je, když má člověk jen jednu allomantickou schopnost?* pomyslela si Vin. *Když se třeba může stát silnějším, ale slyší jen slabě jako všichni ostatní?* Byly to teprve dva roky, ale na své schopnosti si už natolik zvykla, že na ně spoléhala.

Ham šel dál. Tiše ho sledovala až za hradby. Tam spálila bronz.

Najednou zavyl OreSeur a seskočil z hromady beden. Byl vidět jen jako temná silueta. Jeho nelidské tělo někdy zneklidňovalo i Vin. Ham se otočil a tiše zaklel.

Instinktivně spálil cín s olovem. Vin se soustředila na bronz a potvrdila si, že allomantické impulsy vycházejí nesporně od něho. Ham se otočil dokola a hledal ve tmě místo, kam OreSeur doskočil. Vin se však jen usmála. Ham používá allomancii a to znamená, že není dvojník. Může si odškrtnout ze seznamu další jméno.

„To jsem já, Hame," řekla a došla až k němu.

Ham se zastavil a odložil hůl. „Vin?" zeptal se a mžoural do mlhy.

„Jo, já," odpověděla. „Omlouvám se, vyplašil jsi mi psa. On se potmě občas leká."

Ham se uklidnil. „To se lekáme asi všichni. Děje se něco?"

„O ničem nevím," odpověděla. „To bych ti hned řekla."

Ham přikývl. „To bych byl rád – i když pochybuju, že bys mě potřebovala. Jsem sice velitel hlídky, ale všechnu práci stejně děláš ty.“

„Jsi důležitější, než si myslíš, Hame,“ řekla Vin. „Elend na tebe spoléhá. Jastes a ostatní mu utekli a on potřeboval přítele.“

Ham přikývl. Vin se otočila a podívala se do tmy, kde seděl OreSeur a čekal. Měla pocit, že si na tělo stále více zvyká.

Když si teď byla jistá, že Ham není dvojník, potřebovala s ním něco probrat. „Hame,“ řekla, „to, jak chráníš Elenda, je cennější, než si myslíš.“

„Já vím, narážíš na toho dvojníka,“ řekl Ham tiše. „El mě nechává prohledávat celý personál, aby zjistil, kdo mohl ten den na pár hodin zmizet. Ale je to těžkej úkol.“

Přikývla. „To není všechno, Hame. Došlo mi atium.“

Chvíli stál tiše uprostřed mlhy a potom zaslechla, jak šeptem kleje.

„Až teď narazím na Mistborna, tak umřu,“ řekla.

„Jedině pokud bude mít atium,“ odpověděl Ham.

„A jaká je pravděpodobnost, že na mě někdo pošle Mistborna bez atia?“

Zaváhal.

„Hame,“ pokračovala, „potřebuju najít způsob, jak bojovat s někým, kdo pálí atium. Řekni, že o něčem takovým víš.“

Ham ve tmě pokrčil rameny. „Existuje spousta teorií, Vin. Jednou jsem o tom dlouze mluvil s Breezem. I když přitom celou dobu brblal, že ho zdržuju.“

„No?“ zbystřila Vin. „A na co jste přišli?“

Mnul si bradu. „Většina lidí tvrdí, že nejlepší způsob, jak zabít Mistborna s atiem, je ho překvapit.“

„To mi ale není nic platný, když mě napadne první,“ namítla Vin.

„No,“ řekl Ham, „jinak toho moc není. Někdo tvrdí, že se *může* podařit zabít Mistborna, který má atium, když ho zaženeš do úzkých. Je to jako v šáchách – prostě mu dáš mat. Kamkoli se pohne, zemře.

Ale udělat tohle Mistbornovi je teda dost fuška. Když má atium, vidí do budoucnosti, takže pozná, že je zahnaný do pasti, a může se tomu vyhnout. On mu ten kov taky nějak zbystří myšlení.“

„To ano. Když pálím atium, tak často uhnu před útokem, ještě než si ho stačím uvědomit.“

Ham přikyvoval.

„Tak co teda?“ naléhala Vin.

„No, víš, Vin, rváči o tomhle hodně mluví, protože se samozřejmě utkání s Mistbornem bojíme. Máš jedině tyhle dvě možnosti – buď ho překvapit, nebo přitlačit ke zdi. Bohužel.“

Vin se zamračila. Ani jedna z možností jí nepřipadala dost spolehlivá. „No jo, já už musím jít. Slibuju, že ti řeknu o všech mrtvolách, který vyrobím.“

Ham se smál. „A co se radši snažit vyhnout situacím, ve kterých je vyrábíš? Jedině Bůh ví, co bychom si s tímhle královstvím počali, kdybychom tě ztratili…“

Vin přikývla, i když nevěděla, jak moc ji Ham v té tmě vidí. Pokynula na OreSeura a vydala se za hradby. Hama nechala na dlážděné cestě.

„Paní,“ ozval se OreSeur, když se dostali nahoru, „můžu vědět, proč jsme pana Hammonda takhle přepadli? To tak ráda děsíte své přátele?“

„Byla to zkouška,“ odpověděla Vin, zastavila se v mezeře na cimbuří a dívala se dolů na město.

„Zkouška?“

„Abych viděla, jak použije allomancii. A poznala, jestli to náhodou není ten dvojník.“

„Aha,“ odpověděla kandra. „To je chytré, paní.“

Vin se usmála. „Děkuju,“ řekla. Směrem k nim přicházela hlídka. Protože se s ní Vin nechtěla zdržet, kývla ke střeše jejich strážního domku. Vyskočila, zatlačila na minci a dopadla na střechu. OreSeur vyskočil vedle ní. Zvláštní způsob ovládání svalstva vlastní jen kandrám mu umožnil překonat vzdálenost tří metrů.

Vin seděla se zkříženýma nohama a přemýšlela. OreSeur přešel střechu a lehl si. Tlapy mu visely přes okraj dolů. Vin něco napadlo. *OreSeur mi říkal, že kandra nezíská allomantické schopnosti, když pozře tělo allomanta…, ale nemohla by je mít sama od přírody? O tom jsme vlastně už nemluvili.*

„To mi prozradí, že ten dotyčný není kandra, ne?“ zeptala se Vin a otočila se k OreSeurovi. „Vy allomantické schopnosti nemáte, ne?“

OreSeur neodpověděl.

„OreSeure?“ naléhala Vin.

„Nežádala jste mě, abych odpověděl, paní.“

Ano, pomyslela si s povzdechem. *Ta smlouva. Jak mám nachytat nějakou další kandru, když mi ani tahle není ochotná odpovědět na otázky?* Znepokojeně se zaklonila a zadívala se do nekonečné mlhy. Hlavu si podpírala mistpláštěm.

„Ta vaše metoda bude fungovat,“ řekl OreSeur tiše.

Vin se zarazila a otočila k němu hlavu. Ležel s hlavou na předních tlapách a díval se na město. „Jestliže u někoho cítíte allomantické impulsy, není to kandra.“

Vycítila v jeho slovech zdráhavost. Nedíval se na ni. Mluvil tak nějak neochotně, jako by prozrazoval informace, které si měl raději nechat pro sebe.

Je to tajnůstkář, pomyslela si Vin. „Děkuju,“ řekla.

OreSeur pokrčil psími rameny.

„Já vím, že bys se mnou radši nemluvil,“ řekla. „Asi bychom se spíš měli držet od sebe dál. Ale nějaké věci si vyjasnit musíme.“

OreSeur znovu přikývl, potom pootočil hlavu a podíval se na ni. „Proč mě nenávidíte?“

„To není pravda, že bych tě nenáviděla,“ řekla Vin.

OreSeur zvedl psí obočí. V jeho očích byla moudrost a pochopení, které Vin až překvapilo. Toho si u něho nikdy dřív nevšimla.

„Já…“ Vin se odmlčela a odvrátila pohled. „Jen jsem se ještě nedokázala přenést přes to, že jsi sežral Kelsierovo tělo.“

„To není tím,“ řekl OreSeur, otočil se na druhou stranu a znovu se díval se na město. „Jste příliš inteligentní, abyste si dělala hlavu z něčeho takového.“

Vin se rozhořčeně zamračila, ale kandra se na ni nedívala. Vin se otočila a dívala se do mlhy. *Proč vyrukoval zase s tímhle?* pomyslela si. *Už jsme spolu začínali docela vycházet.* Už chtěla na všechno zapomenout.

Opravdu to chceš vědět? pomyslela si. *Tak dobře.*

„Proto, že jsi to věděl,“ řekla šeptem.

„Prosím?“

„Věděl jsi to,“ opakovala Vin a stále se dívala do mlhy. „Jako jediný z party jsi věděl, že Kelsier zemře. Řekl ti, že se nechá zabít a aby sis potom vzal jeho tělo.“

„Ano,“ odpověděl OreSeur tiše.

Vin se na něho káravě podívala. „Proč jsi nám něco neřekl? Věděl jsi, jaký máme ke Kelsierovi vztah. Copak tě ani nenapadlo s náma prodiskutovat, že se ten idiot plánuje nechat odpravit? Ani ti nepřišlo na mysl, že bychom mu v tom třeba chtěli zabránit? A najít jinou cestu?“

„Jste krutá, paní.“

„No, chtěl jsi to vědět,“ řekla Vin. „Když umřel, bylo to nejhorší. Když jsi z jeho příkazu přišel ke mně jako můj sluha. Nikdy jsi o tom ani nemluvil.“

„To je smlouva, paní,“ řekl OreSeur. „Asi to zrovna nechcete slyšet, ale mě vázala smlouva. Kelsier si nepřál, aby se vědělo o jeho úmyslu, tak jsem to nikomu říct nemohl. Můžete mě nenávidět, jestli to jinak nejde, ale já toho, co jsem udělal, nelituji.“

„Není pravda, že bych tě nenáviděla.“ *Dostala jsem se přes to.* „Ale, upřímně, ty bys tu smlouvu neporušil ani pro jeho dobro? Sloužil jsi Kelsierovi dva roky, copak tě ani netrápilo, že umře?“

„Proč by mě mělo trápit, jestli některý z mých pánů umře?“ namítl OreSeur. „Prostě po něm dostanu jiného.“

„Kelsier ale takový pán nebyl.“

„Ne?“

„Ne.“

„Omlouvám se, paní,“ řekl OreSeur. „Budu věřit tomu, co mi přikazujete.“

Vin otevřela pusu a chtěla odpovědět, ale potom ji raději zase zavřela. Jestli se chce držet tohohle přihlouplého smýšlení, má na to právo. Může dál opovrhovat pány jako…

Jako ona opovrhuje jím. Za to, že drží slovo, že tak otrocky dodržuje smlouvu.

Za celou dobu, co ho mám, s ním zacházím mizerně, pomyslela si. *Nejdřív, když byl Renoux, jsem protestovala proti jeho povýšeneckému chování – jenže to nebyl on, to byla role. Potom, když byl OreSeur, jsem se mu vyhýbala. Nenáviděla jsem ho za to, že nechal Kelsiera umřít. A teď jsem ho donutila vzít na sebe podobu zvířete.*

A za celé ty dva roky, co ho znám, jsem se zeptala na jeho minulost, jen když jsem chtěla vyzvědět nějaké informace o tom, co jsou vlastně zač, abych vypátrala toho dvojníka.

Vin se zadívala do mlhy. Ze všech lidí z party je jen OreSeur mimo. Nezvou ho na schůzky. Nedostal post ve vládě. Pomáhal ale stejně jako všichni ostatní – hrál klíčovou roli – roli Kelsierova ducha, který se vrátil z hrobu, aby vyzval skaaty k povstání. A přesto – zatímco ostatní mají tituly, přátele a práci, OreSeurovi nepřinesl pád Finální říše nic jiného než nového pána.

Který ho nemá rád.

Není divu, že takhle reaguje, pomyslela si Vin. Vzpomněla si na Kelsierova poslední slova: *Musíš se ještě bodně učit přátelství, Vin.*… Kell a ostatní ji vzali mezi sebe, přijali ji se vší úctou a přátelsky, i když si to nezasloužila.

„OreSeure," zeptala se, „jak jsi vlastně žil předtím, než jsi dostal jako pána Kelsiera?"

„Nechápu, co to má společného s hledáním dvojníka, paní," řekl OreSeur.

„Nemusí to s tím mít nic společnýho," řekla Vin. „Jen jsem si říkala, že bych tě asi měla poznat trochu líp."

„Omlouvám se, paní, ale já nechci, abyste mě poznala."

Vin si vzdychla. *Tak to bychom měli.*

Ale… Kelsier a ostatní se od ní také neodvrátili, když na ně byla hrubá. Tenkrát mluvila podobně jako OreSeur. Docela se v jeho slovech poznávala.

„Hájíš si anonymitu?" zeptala se tiše.

„Paní?"

„Anonymitu. Schováváš se i mezi lidma. Jsi tichý, nenápadný, abys na sebe neupozornil a zůstal aspoň citově stranou. To je takový životní krédo. Druh sebeobrany."

OreSeur neodpověděl.

„Máš svý pány a těm sloužíš," pokračovala Vin. „Nerozumějí ti a bojí se tvých schopností. Takže jediný způsob, jak zabránit tomu, aby tě nenáviděli, je být co nejnenápadnější. Takže se tváříš jako malý a zranitelný. Nikomu se nepostavíš. Jenže někdy se stane, že se prořekneš nebo nějak jinak prozradíš, že jsi vlastně v opozici proti nim."

Otočila se k němu. Díval se na ni. „Ano," řekl nakonec a obrátil se zpátky směrem k městu.

„Oni tě nenávidí," pokračovala Vin tiše. „Nenávidí tě kvůli tvým schopnostem, protože tě nedokážou přimět, abys porušil slib, nebo protože se bojí, že se umíš moc ovládat."

„Bojí se vás," řekl OreSeur. „Jsou z toho paranoidní – třesou se hrůzou, že se jednou postavíte na jejich místo, a přesto vás využívají. Navzdory smlouvě, navzdory tomu, že vědí, že by žádná kandra neporušila svůj svatý slib, se vás bojí. A lidé vždycky to, čeho se bojí, nenávidí."

„A tak," pokračovala Vin, „si najdou důvody tě zbít. Někdy je provokuje i úplně nevinný chování. Bojí se toho, co umíš, nenávidí to, že nemají důvod tě bít, a tak tě bijí."

OreSeur se k ní otočil zády. „Jak tohle všechno víte?" zeptal se.

Vin pokrčila rameny. „Takhle se nezachází jenom s kandrama, OreSeure. Takhle i vůdci gangů zacházejí s malou holkou – protože je to anomálie v podsvětí, kde vládnou jenom muži. A dítě se zvláštní schopností ovlivňovat věci a lidi a slyšet, co slyšet nemá, a pohybovat se tiše a rychle? Je to pro ně nástroj, ale je to taky zbraň."

„Já… jsem si neuvědomil, paní…"

Vin se zamračila. *Jak může nevědět o mé minulosti? Přece ví, že jsem holka z ulice.* Nebo… že by nevěděl? Poprvé jí přišlo na mysl, jak se na ni asi díval OreSeur před dvěma lety, když se setkali poprvé. Přijel za nimi potom, co ji parta vzala mezi sebe. Asi si myslel, že k ní patří už stejně dlouho jako ostatní.

„Kelsier mě vzal do party krátce před tím, než jsme se my dva spolu setkali," řekla. „On mě vlastně vysvobodil. Celý dětství jsem sloužila různým zlodějským partám a pracovala jsem pro lidi té nejhorší pověsti, protože nikdo jiný by si k sobě přeběhlíky, jako jsem byla já a bratr, nevzal. Když byli chytrý, došlo jim, že mám schopnosti, který se hodí. Nevím, jestli si uvědomili, že jsem allomant – některý asi ano, jiní si mysleli, že je to náhoda. No, zkrátka jsem se jim hodila. A proto mě nenáviděli. A proto jsem nenáviděla já je."

„A bili vás?"

Vin přikývla. „Hlavně jeden. Tenkrát jsem pomalu začala přicházet na to, jak tu allomancii používat, i když jsem nevěděla, co to vlastně je. Ale Camon to věděl. Myslím, že se bál, že na to přijdu a že ho jednou zabiju…" Vin se otočila a podívala se na OreSeura. „Že ho zabiju a stanu se vůdcem gangu já."

OreSeur seděl tiše na hýždích a díval se na ni.

„Takže kandry nejsou jediné, ke kterým se lidi chovají špatně," řekla tiše. „My dokážeme zneužívat i jeden druhýho."

OreSeur se ušklíbl. „U vás si aspoň museli dávat pozor, aby vás nezabili. Ale bil vás někdy pán, který ví, že může mlátit, jak chce, a stejně neumřete? V nejhorším vám jen podstrčí nové kosti a druhý den mu budete sloužit znova. My jsme prostě sluhové až do krajnosti. Jeden den ráno nás ubijete až k smrti a ten den večer vám přineseme večeři. A celý ten sadismus vás nic nestojí."

Vin zavřela oči. „Já tomu rozumím. Já jsem nebyla kandra, ale měla jsem cín s olovem. Myslím, že Camon věděl, že může přitlačit a bít mě víc, než vůbec zmůže."

„Proč jste neutekla?" zeptal se OreSeur. „Vy jste přece neměla žádnou smlouvu, abyste u něj musela zůstat."

„Já… nevím," odpověděla Vin. „Lidi jsou zvláštní, OreSeure, a oddanost je často taková zvrácená. Zůstávala jsem s Camonem, protože jsem ho znala, a odejít jsem se bála víc, než zůstat. Když o tom teď přemýšlím s odstupem, tak mi to připadá zvláštní."

„Někdy je i špatná situace lepší než jiná alternativa. Dělala jste to, co jste musela, abyste přežila."

„Snad," odpověděla Vin. „Ale jde to i jinak, OreSeure. Dokud mě nenašel Kelsier, tak jsem nevěděla, že život může vypadat i jinak. Člověk nemusí trávit celý roky podezíráním a schováváním se před ostatníma."

„Možná když jste člověk. Ale já jsem kandra."

„I tak můžeš důvěřovat," řekla Vin. „*Nemusíš* své pány nenávidět."

„Není pravda, že bych nenáviděl všechny, paní."

„Ale nedůvěřuješ nikomu."

„To není nic osobního, paní."

„Ale je," namítla Vin. „Nedůvěřuješ nám, protože se bojíš, že ti budeme ubližovat. Já tomu rozumím. Strávila jsem celý měsíce s Kelsierem a pořád jsem čekala, kdy zase dostanu bití."

Odmlčela se. „Ale, OreSeure, nikdo nás nezradil. Kelsier měl pravdu. Mně to připadá ještě dnes neuvěřitelný, ale lidi v téhle partě – Ham, Dockson, Breeze – to jsou dobrý lidi. I kdyby mě měl někdo z nich zradit, tak bych jim stejně asi pořád důvěřovala. V noci můžu klidně spát, OreSeure. Mám v duši klid, můžu se smát. To je prostě jinej život. Lepší."

„Jenže vy jste člověk," trval OreSeur na svém. „Můžete mít přátele, protože se nebojí, že je sníte a nemají žádné hloupé předsudky."

„Já si ale tohle o tobě nemyslím.“

„Nemyslíte? Paní, vždyť jste před chvílí přiznala, že mě nemáte ráda proto, že jsem snědl Kelsiera. Kromě toho nemáte ráda, že dodržuji smlouvu. Vy jste aspoň upřímná.

Pro lidi jsme prostě odporné. Vadí jim, že požíráme jejich těla, i když jsou ta těla mrtvá. Hnusí se jim, že umíme napodobit jejich rysy. Nekřikejte mi, že jste neslyšela nic z toho, co se o nás říká. Říkají nám mlžné přízraky – jsme pro ně bytosti, které kradou podobu lidem, co vyjdou za tmy ven. A vy si myslíte, že takováhle monstra, kterými se straší děti, se někdy zařadí do společnosti?“

Vin se zamračila.

„To je totiž důvod těch smluv, paní,“ řekl OreSeur tlumeně skrz psí rty. „Divíte se, proč od vás prostě neutečeme? Nezařadíme se nenápadně mezi vás, a nikdo to nepozná? O to jsme se pokoušeli. Už je to dávno, když byla Finální říše nová. Jenže lidé nás našli a začali nás ničit. Mistborni nás honili, tenkrát bylo mnohem víc allomantů než dnes. Vaši lidé nás nenáviděli, protože se báli, že je postupně nahradíme. Skoro nás vyhubili – a tak jsme přišli s těmi smlouvami.“

„No, ale jaký je v tom rozdíl? Máte smlouvy a děláte totéž co dřív, ne?“

„Ano, ale děláme to z vašeho příkazu,“ řekl OreSeur. „Lidé mají rádi moc a rádi ovládají něco silného. My jsme se nabídli, že budeme sloužit, navrhli jsme smlouvy a zavázali se je dodržovat. Nebudeme zabíjet lidi. Vezmeme si jejich těla jen na jejich příkaz. Budeme jim sloužit s absolutní poslušností. Začali jsme to tak dělat a lidé nás přestali zabíjet. Ale pořád nás nenáviděli a báli se nás – jenže na druhou stranu nás mohli ovládat.

Tak se z nás stal váš nástroj. Dokud budeme poslouchat, budeme přežívat, paní. A proto poslouchám. Kdybych porušil smlouvu, zradil bych svoje lidi. Nemůžeme proti vám bojovat, aspoň dokud máte Mistborny, a tak vám musíme sloužit.“

Mistborni. Proč jsou Mistborni tak důležití? Naznačil, že honili kandry…

Nechala si to zatím pro sebe. Cítila, že kdyby se toho chopila, znovu by se uzavřel do sebe. A tak se napřímila a ve tmě se setkala očima s jeho pohledem. „Jestli chceš, uvolním tě ze smlouvy.“

„A co se tím změní?“ zeptal se OreSeur. „Jen dostanu jinou smlouvu. Podle našich zákonů musím počkat ještě deset let, než

budu mít svobodu. A potom ještě dva roky nebudu smět opustit naši vlast. Jinak bych jednal proti našim lidem.“

„Tak se aspoň omlouvám,“ řekla. „Byla jsem hloupá, že jsem tě odsuzovala za to, že dodržuješ smlouvu.“

OreSeur se odmlčel. „To nic nezmění, paní. Stejně musím mít tohle zatracené psí tělo – ani nemůžu napodobit žádnou osobnost!“

„Já jsem myslela, že ti bude vyhovovat, že můžeš být sám sebou.“

„Připadám si jako nahý,“ řekl OreSeur. Chvíli seděl mlčky. Potom sklonil hlavu. „Ale… musím přiznat, že tohle tělo má i přednosti. Nikdy jsem si neuvědomil, jak v něm můžu být nenápadný.“

Vin přikývla. „Prožila jsem chvíle, kdy bych dala za psí podobu všechno na světě. Jen abych mohla žít mimo lidskou pozornost.“

„A teď už to nechcete?“

Vin zavrtěla hlavou. „Ne, teď už většinou ne. Dřív jsem si myslela, že všichni jsou, jak říkáš, nenávistní a zlí. Ale na světě jsou i dobrý lidi, OreSeure. Přála bych si, abych ti to někdy mohla dokázat.“

„Vy takhle mluvíte o tom vašem králi,“ řekl OreSeur a podíval se směrem k tvrzi.

„Ano,“ přisvědčila Vin. „Ale jsou i jiní.“

„Vy?“

Vin zavrtěla hlavou. „Ne. Já ne. Já nejsem ani dobrý člověk, ani zlý člověk. Já jsem tu jen nástroj na zabíjení.“

OreSeur ji chvíli pozoroval a potom si opět sedl. „No, nepatříte k těm mým horším pánům. To je možná u nás kompliment.“

Vin se usmála, ale zalekla se vlastních slov. *Jsem tady jen na zabíjení…*

Podívala se na světla vojenských táborů za městem. Jakýsi hlas v jejím nitru – ten, kterým k ní stále ještě občas promlouval Reen – jí našeptával, že se proti těm armádám dá určitě bojovat ještě nějak jinak. Nejen politikou a diplomacií. Mohli by přece využít ji. Poslat ji v noci na tajnou misi, po níž by králové a velitelé armád zůstali mrtví.

Věděla však, že by Elend s něčím takovým nesouhlasil. Byl proti zastrašování. I v tomhle případě. Argumentoval by tím, že kdyby zabila Straffa nebo Cetta, nahradili by je jiní, třeba ještě horší.

I tak jí to však přišlo jako logický krok. Měla nutkání to udělat – byť možná jen proto, aby to bylo něco jiného, než za někým chodit a něco mu říkat. Prostě nemá na obléhání nervy.

Ne, pomyslela si. *To není můj styl. Nemusím dělat všechno jako Kelsier. Násilím. Tvrdě. Já třeba umím být lepší. Jako Elend.*

Potlačila v sobě hlas, který ji nabádal zavraždit Straffa i Cetta, a zaměřila se jinam. Na bronz, který pálila, aby zjistila stopy allomancie kolem sebe. I když ráda skákala po střechách a chodila na hlídky, na jednom místě byla stejně výkonná. Vrazi se pravděpodobně zaměří na hlavní vchod, protože tam je nejvíc stráží a tam začínají a končí jejich obchůzky.

Přesto občas nesoustředěně těkala myslí úplně jinde. Ocitla se mezi silami, které zrovna hýbou světem, a nebyla si jistá, jestli to tak chce.

Kam vlastně patřím? pomyslela si. Měla pocit, že svoje místo marně hledá. Už od dob, kdy hrála Lady Valette Renouxovou. A nenašla ho ani teď, kdy dělá ochranku muži, kterého miluje. Všechno to nějak nesedí.

Zavřela oči, spálila cín a bronz a cítila na bradě kapku rosy. A kupodivu ucítila i něco dalšího, něco velmi slabého. V dálce cítila allomantické impulsy. Byly tak tlumené, že je sotva rozeznala.

Podobaly se impulsům, které vysílal duch z mlhy. Taky je tenkrát cítila, mnohem blíž. Tam nahoře na střeše domu v centru města. Pomalu si na přítomnost ducha z mlhy zvykala. Neměla jinou možnost. Dokud se jenom dívá…

Pokusil se zabít jednoho ze společníků Hrdiny věků, pomyslela si. *Bodl ho nožem. Nějak.* Nebo aspoň se to tak psalo v deníku.

Ale co je tohle za impulsy tam v dálce? Jsou slabé, ale vydatné. Jako by v dálce byl buben. Mhouřila zavřené oči a soustředila se.

„Paní?“ ozval se OreSeur a trhl sebou.

Vin prudce otevřela oči. „Co se děje?“

„Neslyšela jste to?“

Vin se posadila. „Co –“ Vtom jí to došlo. Nedaleko od nich bylo slyšet kroky. Přitiskla se ke zdi a zahlédla na ulici směrem k paláci temnou postavu. Byla tak zaměřená na bronz, který pálila, že žádné jiné zvuky nevnímala.

„Dobrá práce,“ řekla a posunula se na kraj střechy strážního domku. Až v tu chvíli si uvědomila důležitou věc. OreSeur se začal

chovat iniciativně. Aniž by dostal příkaz hlídat, upozornil ji na nebezpečí.

Byla to drobnost, ale byla důležitá.

„Co myslíš?“ zeptala se tiše a sledovala, jak se postava přibližuje. Neměla žádné světlo, ale vypadala ve tmě dost sebejistě.

„Allomant?“ zeptal se OreSeur a skrčil se vedle Vin.

Vin zavrtěla hlavou. „Žádnou allomancii necítím.“

„Takže jestli je to allomant, tak je to rovnou Mistborn,“ poznamenal OreSeur. Nevěděl, že Vin umí pronikat měděnou clonou. „Na vašeho přítele Zanea je moc vysoký. Buďte opatrná, paní.“

Přikývla, odhodila minci a vymrštila se do mlhy. OreSeur za ní seskočil ze strážní budky, odrazil se na dvoumetrových hradbách a dopadl na zem.

Rozhodně rád zkouší, co to tělo vydrží, pomyslela si Vin. *Jistě, když ho ten pád nezabije, tak se taková odvaha dá pochopit.*

Tahala za kovové hřebíky v dřevěné střeše a pohybovala se podél ní. Dopadla na zem kousek od temné postavy. Vytáhla dýky a připravila si kovy. Hlavně dural. Potom se tiše plížila ulicí.

Moment překvapení, pomyslela si. Hamova slova jí stále nedala spát. Nemůže stále spoléhat na překvapení. Sledovala postavu a zkoumala ji. Byl to vysoký muž – velmi vysoký. V plášti. Vlastně tenhle plášť…

Najednou se prudce zastavila. „Sazede?“ zavolala pološeptem.

Terrisman se otočil a Vin mu zrakem zbystřeným cínem viděla do tváře. Usmíval se.

„Ale, slečno Vin,“ řekl známým hlasem. „Přemýšlel jsem, za jak dlouho mě tu vypátráte. Jste –“

Vin ho umlčela bouřlivým objetím. „Nečekala jsem, že se vrátíš tak brzy.“

„Já jsem to ani neměl v plánu, slečno Vin,“ řekl Sazed. „Ale události mě k tomu donutily. Pojďte, musím mluvit s Jeho Výsostí. Mám zprávy a nejsou dobré.“

Vin ho pustila, dívala se do jeho vlídné tváře a viděla v ní únavu. Vyčerpání. Šaty měl špinavé a byly cítit popelem a potem. Sazed byl obvykle velmi pečlivý. I na cestách. „Co se děje?“ zeptala se.

„Samé problémy, slečno Vin,“ odpověděl tiše. „Problémy a potíže.“

Terris ho odmítl, ale on se přesto přišel stát jeho vůdcem.

23

„Král Lekal tvrdí, že má armádu dvaceti tisíc jedinců," řekl Sazed tiše.

Dvacet tisíc! pomyslel si Elend v šoku. To je stejné nebezpečí jako Straffova armáda padesáti tisíc mužů. Možná větší.

Všichni u stolu zmlkli. Elend se podíval na ostatní. Seděli v kuchyni a dvojice kuchařů zatím narychlo připravovala pro Sazeda pozdní večeři. Elend v této místnosti nikdy nejedl a nebylo na tom nic překvapivého, ale Sazed trval na tom, že nesmí budit služebnictvo, aby připravilo jídelnu, i když bylo zřejmé, že celý den nic nejedl.

A tak seděli na nízkých dřevěných lavicích a čekali – v dostatečné vzdálenosti od kuchařů, aby neslyšeli jejich hovor. Vin seděla vedle Elenda a rukou se ho držela kolem pasu, její vlkodav ležel na zemi vedle ní. Breeze seděl vedle Vin z druhé strany, neupravený a rozmrzelý, že ho vzbudili. Ham a Elend byli ještě vzhůru. Elend potřeboval pracovat na dalším návrhu – na dopisu Shromáždění, kde mu oznámí, že jeho schůzka se Straffem bude spíše neformální, že nepůjde o pravé diplomatické jednání.

Dockson si přitáhl stoličku a jako obvykle si vybral místo co nejdále od Elenda. Clubs seděl skrčený na lavici a Elend nebyl schopen odhadnout, jestli je to únavou nebo Clubsovým pověstným bručounstvím. Jenom Špuk seděl opodál na jednom ze servírovacích stolků a nohy měl přehozené přes jeho bočnici. Tu a tam uždíbl rozzlobeným kuchařům z připravovaného jídla. Jak si

Elend všiml, snažil se flirtovat s ospalou mladou kuchařkou. Neúspěšně.

Zbýval už jenom Sazed. Seděl přímo proti Elendovi se svým příslovečným sebeovládáním, jakého nikdo jiný nebyl schopen. Oblečení měl zaprášené a bez svých náušnic vypadal nezvykle. *Nejspíš si je sundal, aby neprovokoval zloděje,* dohadoval se Elend – ale obličej a ruce měl čisté. I když byl zašpiněný z cesty, vždycky působil čistým a upraveným dojmem.

„Omlouvám se, Vaše Výsosti," řekl, „ale já se nedomnívám, že by byl Lord Lekal důvěryhodný. Uvědomuji si, že jste za Finální říše bývali přátelé, ale v poslední době vypadá poněkud… labilně."

Elend přikývl. „Jak myslíš, že je ovládá?"

Sazed potřásl hlavou. „To si netroufnu odhadovat, Vaše Výsosti."

Ham zavrtěl hlavou. „Já mám mezi strážema muže, kteří přišli po pádu Finální říše z jihu. Sloužili u stráže blízko tábora kolossu. Neuplynul ani den od smrti Pána Vládce a ty bestie úplně zešílely. Napadaly všechno, co jim přišlo do cesty – vesnice, stráže, města."

„Na severozápadě se stalo přesně totéž," poznamenal Breeze. „K Lordu Cettovi utíkaly davy uprchlíků před rozzuřeným kolossem. Cett se snažil kolossy najmout do stráží a oni ho chvilku i poslouchali. Ale potom je něco posedlo a začali napadat jeho armádu. Musel je nechat vybít a stálo ho to skoro dva tisíce mužů – jen proto, aby zabili skupinku pěti set kolossů."

Všichni opět zmlkli a z dálky bylo slyšet jen cinkot nádobí a tlumený hovor kuchyňského personálu. *Pět set kolossů zabilo dva tisíce mužů,* pomyslel si Elend. *A Jastes má těchhle monster skoro dvacet tisíc. Pro Pána Vládce…*

„Jak dlouho to bude trvat?" zeptal se Clubs. „Jak jsou daleko?"

„Mně to sem trvalo něco přes týden," řekl Sazed. „I když to vypadá, že se tam chtějí na čas usadit. Určitě se posunuje směrem sem, ale nevím, jak rychle postupují."

„Asi nečekal, že ho tamty armády předběhnou," poznamenal Ham.

Elend přikývl. „Co tedy budeme dělat?"

„Nevidím vůbec nic, co bychom *mohli* udělat, Vaše Výsosti," řekl Dockson a zavrtěl hlavou. „Podle toho, co říkal Sazed, asi není zrovna moc velká naděje, že by se s Jastesem dalo rozumně mluvit. A s tím obležením už nemáme vůbec moc možností."

„Třeba uvidí ty dvě armády a otočí se a půjde zpátky…“ řekl Ham.

Sazed váhal. „On o těch armádách ví, pane Hammonde. Ale vypadá to, že kolossům věří, že lidskou armádu převálcují.“

„S dvacetitisícovou jednotkou,“ poznamenal Clubs, „převálcuje obě.“

„Jenže to úplně bez práce nebude. Kdybych já byl na jeho místě, tak by mě právě *tohle* zdrželo. Pokud se přižene s kolossem a bude Cetta a Straffa zastrašovat, spojí se proti němu,“ namítl opět Ham.

„Což by nám zrovna docela hrálo do ruky,“ řekl Clubs. „Čím víc budou bojovat ostatní mezi sebou, tím lehčí to budeme mít my.“

Elend se opřel. Byl napjatý a byl rád, že má vedle sebe Vin, i když se do debaty moc nezapojovala. Někdy se cítil silnější jen díky její prosté přítomnosti. Dvacet tisíc kolossů. To samo ho děsilo víc než obě armády dohromady.

„To by nebylo špatný,“ poznamenal Ham. „Kdyby se Jastesovi ty bestie vymkly z rukou někde u Luthadelu, tak je dost pravděpodobný, že by na jednu z těch armád zaútočily.“

„Souhlas,“ řekl Breeze ospale. „Musíme to zdržovat a snažit se vytěžit z toho obléhání maximum, než sem koloss přijde. Každá armáda navíc znamená výhodu pro nás.“

„Představa kolossu tady u nás se mi ani trochu nelíbí,“ řekl Elend a zachvěl se. „Bez ohledu na to, že by to pro nás mohla být nějaká výhoda. Kdyby napadli město…“

„Já jsem jen říkal, že si děláme hlavu s tím, kdy přijdou a jestli vůbec,“ řekl Dockson. „Jenže bychom se teď měli spíš zaměřit na náš plán a nenechat se od něho rozptylovat. Jeho Výsost se sejde se Straffem a bude se snažit ho získat pro tajné spojenectví. Když budeme mít štěstí, tak nám v tom blízkost kolossu jen pomůže.“

Elend přikývl. Straff se schůzkou souhlasil a termín dohodli už za pár dní. Shromáždění se zlobilo, že s ním nekonzultoval místo a čas schůzky, ale nemohlo s tím už nic dělat.

„No jo,“ řekl nakonec Elend a povzdechl si. „Neříkal jsi, že máš ještě další zprávy, Sazede? Doufám, že jsou lepší.“

Sazed mlčel. Nakonec přišel kuchař a položil před něho talíř – dušený ječmen s kousky masa a zeleninou. Elend cítil tu vůni a uvědomil si, že má trochu hlad. Vděčně kývl na kuchaře, který trval na tom, že jídlo připraví navzdory pozdní hodině sám.

Sazed seděl tiše a čekal, až personál odejde z doslechu. „Nerad o tom mluvím, Vaše Výsosti, protože už tak máte velké starosti.“

„Jen mi to řekni,“ naléhal Elend.

Sazed přikývl. „Obávám se, že tím, že jsme zabili Pána Vládce, jsme vystavili svět nějakému nebezpečí, Vaše Výsosti. Něčemu neznámému.“

Breeze zvedl obočí. „Neznámému? Myslíš ještě něčemu jinému, než je zuřivý koloss nebo despotové prahnoucí po moci a banditi?“

Sazed se odmlčel. „Ehm, ano. Mám na mysli věci daleko abstraktnější, obávám se. Něco se děje v mlhách.“

Vin sebou vedle Elenda nepatrně trhla. „Co tím myslíš?“

„Stal jsem se svědkem takové věci,“ vysvětloval Sazed. Přitom se díval na zem, jako by byl v rozpacích. „Dělal jsem takový průzkum, dalo by se říct. Víte, mockrát jsem slyšel o tom, že mlha někdy přijde i ve dne.“

Ham pokrčil rameny. „No, to se někdy stává. Někdy bývají mlhavý dny, hlavně na podzim.“

„Tohle já ale nemám na mysli, pane Hammonde,“ řekl Sazed. „On je rozdíl mezi obyčejnou mlhou z počasí a touhle mlhou. Možná je těžké to rozlišit, ale když se na to pozorně zaměříte, tak to jde. Tahle mlha je hustší a… no…“

„Pohybuje se a vytváří obrazce,“ řekla Vin tiše. „Jako řeka na obloze. Nikdy prostě není na jednom místě – proudí a víří a málem dělá vítr.“

„A nedostane se do domu,“ řekl Clubs. „Ani do stanu. Tam se hned rozplyne.“

„Ano,“ řekl Sazed. „Když jsem o tom slyšel poprvé, myslel jsem si, že lidé jenom pouštějí uzdu pověrám. Znal jsem spoustu skaatů, kteří odmítali chodit ráno za mlhy ven. Ale byl jsem zvědavý, a tak jsem se vydal po stopách těch pověr do jedné vesnice na jih. Tam jsem chvíli učil, ale nenašel jsem nic, co by ty povídačky potvrzovalo. Tak jsem šel pryč.“

Odmlčel se a zamračil se. „Vaše Výsosti, prosím, nemyslete si, že jsem blázen. Ale cestou jsem narazil na takové izolované údolí a tam jsem viděl mlhu. Přísahám, že to nebyl rozmar počasí, ale tahle pohybující se mlha. Proudila krajinou směrem ke mně. Za bílého dne.“

Elend se podíval na Hama. Ten pokrčil rameny. „Na mě se nedívej.“

Breeze se ušklíbl. „On tě žádal o názor, drahý příteli.“

„Hm, já žádný nemám.“

„To jsi teda filozof.“

„Nejsem filozof,“ řekl Ham, „jen rád o věcech přemýšlím.“

„Tak teda přemýšlej o tomhle,“ řekl Breeze.

Elend se podíval na Sazeda. „Byli na sebe tihle dva vždycky takoví?“

„Upřímně řečeno, nejsem si jistý, Vaše Výsosti,“ řekl Sazed a pousmál se. „Znám je jen o chvilku déle než vy.“

„Jo, byli vždycky takoví,“ povzdechl si tiše Dockson. „Ale za poslední roky se to ještě zhoršilo.“

„Ty nemáš hlad?“ zeptal se Elend a díval se na Sazedův talíř.

„Nemůžu jíst, dokud to neprobereme,“ odpověděl Sazed.

„Sazede, už nejsi sluha,“ ozvala se Vin. „S tímhle si už nemusíš dělat hlavu.“

„To nemá nic společného s tím, jestli jsem sluha nebo ne, slečno Vin,“ namítl Sazed. „To je otázka slušnosti.“

„Sazede,“ řekl Elend.

„Ano, Vaše Výsosti?“

Elend ukázal na talíř. „Jez. Slušnost necháme na příště. Teď jsi vyhladovělý – a jsi mezi přáteli.“

Sazed se zarazil a zvláštně se na Elenda podíval. „Ano, Vaše Výsosti,“ řekl a vzal si příbor.

„No,“ vrátil se Elend k tématu, „a co je na tom, že jsi viděl mlhu za dne? My přece víme, že to, co se říká mezi skaaty, není pravda – není důvod se mlh bát.“

„Skaati jsou možná moudřejší, než si myslíme, Vaše Výsosti,“ řekl Sazed a jedl po malých kouscích. „Ale zdá se, že mlha může zabíjet lidí.“

„Co?“ zeptala se Vin a naklonila se dopředu.

„Já jsem to na vlastní oči neviděl, slečno Vin,“ řekl Sazed. „Ale viděl jsem následky a slyšel jsem několik nezávislých svědectví. Všechna se shodují v tom, že mlha zabíjí lidi.“

„To je absurdní,“ řekl Breeze. „Mlha je neškodná.“

„To jsem si taky myslel, pane Ladriane,“ odpověděl Sazed. „Ale ta svědectví jsou docela detailní. Vždycky k tomu došlo za dne a stalo se to tak, že mlha obkroužila nějakého nešťastníka a ten zemřel. Říkali mi to očití svědci.“

Elend se zamračil. Kdyby to slyšel od někoho jiného, mávl by nad tím rukou. Ale od Sazeda… ten neříká nikdy nic, nad čím by se mohlo mávnout rukou. Vin, která seděla vedle Elenda, rozhovor napjatě sledovala a kousala si spodní ret. Kupodivu proti tomu, co Sazed říkal, nic nenamítala, i když ostatní reagovali podobně jako Breeze.

„To je nesmysl, Sazede," řekl Ham. „Zloději, šlechtici a allomanti chodí do mlh, co je svět světem."

„To chodí, pane Hammonde," přikývl Sazed. „Dá se to vysvětlit jedině Pánem Vládcem. Před pádem Finální říše jsem o tom, že by mohla mlha zabíjet, nikdy nic věrohodného neslyšel. Teď se o tom mluví hlavně v okrajových dominanciích, ale šíří se to směrem k centru. Před pár týdny jsem objevil na jihu jednu velmi znepokojivou věc – jednu vesnici mlha uvěznila v chatrčích."

„Ale jak by mohla smrt Pána Vládce souviset s mlhou?" namítl Breeze.

„To nevím, Lorde Ladriane," odpověděl Sazed. „Ale je to jediná souvislost, kterou to má."

Breeze se zamračil. „Neříkej mi tak."

„Omlouvám se, pane Breezi," řekl Sazed. „Já jsem pořád zvyklý říkat lidem celým jménem."

„Ty se jmenuješ Ladrian?" zeptala se Vin.

„Bohužel," odpověděl Breeze. „Nikdy se mi to nelíbilo, a ještě když k tomu Sazed přidá toho lorda… a ta hrozná aliterace to dělá ještě odpornější."

„Zdá se mi to, nebo dnes večer pořád utíkáme od tématu?" zeptal se Elend.

„To děláme vždycky, když jsme unavený," řekl Breeze a zívl. „Každopádně se náš dobrý Terrisman rozhodně mýlí. Mlha nezabíjí."

„Já jenom říkám, co jsem zjistil," namítl Sazed. „Budu to muset ještě prozkoumat."

„Takže zůstáváš?" zeptala se Vin s nadějí v hlase.

Sazed přikývl.

„A co výuka?" zeptal se Breeze. „Vzpomínám si, že jsi odcházel s nějakou větou v tom smyslu, že strávíš zbytek života na cestách, nebo co to bylo za blbost."

Sazed se začervenal a znovu sklopil oči. „Tahle povinnost bude muset zatím počkat, obávám se."

„Jsi tu vítán na jakkoli dlouhou dobu, Sazede," řekl Elend a podíval se na Breeze. „Jestli má tady Breeze pravdu, tak budeš rozhodně užitečnější jako badatel než někde na cestách."

„Snad," odpověděl Sazed.

„I když," podotkl Ham a rozesmál se, „sis mohl rozbalit nádobíčko někde na bezpečnějším místě – ne mezi dvěma armádama a dvacetitisícovým stádem kolossů."

Sazed se usmál a Elend ho následoval. *Říkal, že se případy, kdy mlha zabíjí, přesouvají směrem k centru říše. K nám.*

Další důvod k obavám.

„Co se to tu děje?" ozval se nový hlas. Elend se obrátil ke kuchyni a ve dveřích stála rozcuchaná Allrianne. „Slyšela jsem hlasy. Máte tady večírek?"

„Diskutujeme o politických záležitostech, má drahá," odpověděl Breeze rychle.

„Ale ta druhá slečna je tu taky," řekla Allrianne a ukázala na Vin. „Proč jste teda nepozvali i mě?"

Elend se zamračil. *Slyšela hlasy? Hostinské pokoje jsou přece od kuchyně daleko.* A Allrianne byla oblečená, i když v županu. Takže si dala tu práci převléknout se z pyžama, ale vlasy si nechala rozcuchané. Aby vypadala nevinně?

Já už začínám uvažovat jako Vin, řekl si s povzdechem. Jako by si to chtěl potvrdit, podíval se na ni. Prohlížela si novou dívku přimhouřenýma očima.

„Běž zpátky do svého pokoje, drahá," řekl Breeze konejšivě. „Neobtěžuj Jeho Výsost."

Allrianne dramaticky vzdychla, ale poslechla, otočila se a vyšla do haly. Elend se obrátil k Sazedovi. Ten dívku sledoval se zvědavým výrazem. Elend mu naznačil pohledem, že vysvětlení přijde později, a Sazed se vrátil k jídlu. Za chvíli se skupinka začala rozcházet. Vin se ještě chvíli zdržela s Elendem.

„Já té holce nevěřím," řekla, když sluhové vzali Sazedovi vak a vedli ho nahoru.

Elend se usmál a podíval se na ni. „Musím to říkat?"

Obrátila oči v sloup. „Já vím. ‚Ty jsi hrozně nedůvěřivá, Vin.' Jenže tentokrát mám pravdu. Byla oblečená a přitom byla rozcuchaná. To udělala naschvál."

„Všiml jsem si."

„Všiml sis?" Vyznělo to až jako výraz obdivu.

Elend přikývl. „Musela slyšet, jak služebnictvo budí Breeze a Clubse, tak vstala taky. To znamená, že dobrou půlhodinu špehovala. A vlasy si rozcuchala, abychom si mysleli, že právě vstala z postele a sešla dolů.“

Vin otevřela ústa, ale nic neřekla a dívala se na něj. „Pořád se zlepšuješ,“ podotkla nakonec.

„Buď, anebo slečna Allrianne není zrovna dvakrát poctivá.“

Vin se usmála.

„Jen mi nejde do hlavy, že jsi ji neslyšela,“ poznamenal Elend.

„To ti kuchaři,“ řekla Vin. „Dělali kravál. A potom mě trochu vyvedlo z míry to, co říkal Sazed.“

„A co si o tom myslíš?“

Vin se odmlčela. „To ti řeknu až později.“

„Tak dobře,“ řekl Elend. Vedle Vin vstala kandra a protáhla si psí tělo. *Pročs sebou na schůzku vzala OreSeura?* přemítal Elend. *Vždyť ho ještě nedávno nemohla vystát!*

Vlkodav se otočil a díval se na kuchyňská okna. Vin se podívala stejným směrem.

„Jdeš ještě ven?“ zeptal se Elend.

Vin přikývla. „Nějak dnes v noci nemám pocit bezpečí. Zůstanu u tvého balkonu, kdyby se něco dělo.“

Políbila ho a odešla. Sledoval ji a přemýšlel o tom, proč ji tak zaujalo Sazedovo vyprávění a co mu to vlastně neřekla.

Dost, poručil si. Možná se od ní až moc rychle nakazil – ze všech lidí v paláci je Vin ta poslední, kdo by ho mohl znepokojovat. Jenže pokaždé, když už začínal mít pocit, že Vin rozumí, si vzápětí uvědomil, jak málo do ní vidí.

A tím mu všechno připadalo depresivnější. Povzdechl si a odebral se do svého pokoje, kde na něj čekal rozepsaný dopis Shromáždění.

* * *

Možná jsem o těch mlhách neměl mluvit, pomyslel si Sazed, když šel za sluhou po schodišti nahoru. *Takhle jsem nasadil králi brouka do hlavy a možná je to všechno jenom moje iluze.*

Došli nahoru a sluha se zeptal, jestli si pán přeje připravit koupel. Sazed zavrtěl hlavou. Za každých jiných okolností by byl za možnost očisty vděčný, ale po přespolním běhu do Centrální

dominancie, zajetí v táboře kolossů a závěrečném pochodu do Luthadelu byl vyčerpán až do posledních sil. Málem už neměl sílu ani se najíst. Teď si přál jediné – spát.

Sluha přikývl a odvedl Sazeda boční chodbou.

Co když si vymyslel souvislosti, které vůbec neexistují? Každý vědec ví, že jedním z největších úskalí badatelské práce je snaha najít určitou odpověď. Svědectví, která slyšel, si nevymyslel, ale co když zveličil jejich význam? Jaká fakta vůbec má? Slova vyděšeného člověka, který viděl svého přítele umírat v křeči? Svědectví blázna, kterého chorá mysl přivedla až ke kanibalismu? Faktem je, že Sazed sám mlhu zabíjet neviděl.

Sluha ho dovedl do hostinského pokoje a Sazed mu vděčně popřál dobrou noc. Díval se za ním, jak odchází se svíčkou, protože lampu nechal Sazedovi. Skoro celý život patřil Sazed sám ke služebnictvu, které si všichni cenili pro jeho smysl pro povinnost a dekorum. Staral se o domácnosti a šlechtická sídla a dohlížel na ostatní služebnictvo stejně jako ten člověk, který ho sem před chvílí přivedl.

Jiný život, pomyslel si. Vždycky ho deprimovalo, že pro své stevardské povinnosti nemá žádný čas na studium. Ironicky potom, co pomohl se svržením Finální říše, má času ještě méně.

Otevřel dveře a strnul. Uvnitř svítila lampa.

Oni mi tu nechali svítit světlo? přemítal. Pomalu otevřel dveře dokořán. V pokoji na něho čekala návštěva.

„Tindwyl," řekl Sazed tiše. Seděla u psacího stolu, jako vždy vzorně upravená.

„Sazede," odpověděla, vstala a zavřela dveře. Najednou si byl ještě více vědom svého ušpiněného oblečení.

„Ty jsi vyhověla mé prosbě," řekl.

„A ty jsi ignoroval mou."

Sazed uhnul před jejím pohledem. Došel k psacímu stolu a odložil na něj lampu. „Všiml jsem si králova nového oblečení a také se chová daleko důstojněji. Udělala jsi kus práce, řekl bych."

„No, sotva jsme začali," odpověděla přezíravě. „Měl jsi pravdu, když jsi o něm mluvil."

„Král Venture je velmi dobrý člověk," řekl Sazed a odešel si k umývadlu opláchnout obličej. Byl vděčný za studenou vodu – vedle Tindwyl bude ještě ospalejší.

„Jenže dobří lidé jsou schopní hrozných věcí," poznamenala Tindwyl.

„Ale ze špatného člověka se nikdy nestane dobrý král," namítl Sazed. „Takže je lepší začít s dobrým a na tom ostatním tvrdě pracovat, řekl bych."

„Možná," odpověděla Tindwyl. Dívala se na něj svým obvyklým strohým pohledem. Jiní lidé ji považovali za chladnou, snad až krutou, ale Sazed ji takhle nikdy neviděl. Když uvážil, co má za sebou, připadalo mu obdivuhodné – snad až úžasné –, že neztratila sebevědomí. Kde ho bere?

„Sazede, Sazede…" řekla. „Proč ses vrátil do Centrální dominancie? Víš, jaké jsi dostal nařízení od Synody. Máš být ve Východní dominancii a učit lidi ve vesnicích."

„Tam jsem taky byl," řekl Sazed. „A teď jsem tady. Myslím, že se na jihu beze mě obejdou."

„Ano?" zeptala se Tindwyl. „A kdo je naučí, jak zavlažovat, aby vyprodukovali tolik potravy, aby přežili zimu? A kdo jim vysvětlí základní pravidla zákonodárství, aby si uměli vládnout? A kdo jim ukáže, jak se vrátit ke staré víře? Vždycky ti na tom tak záleželo."

Sazed odložil žínku. „Vrátím se tam a budu je učit, až budu mít jistotu, že přede mnou nestojí mnohem větší úkol."

„Jaký větší úkol by před tebou mohl stát?" namítla Tindwyl. „Tohle je tvoje životní poslání, Sazede. Tohle je práce pro naše lidi. Já vím, že je pro tebe důležitější Luthadel, ale tady nemáš co dělat. Já se o krále postarám. Ty musíš jít."

„Jsem ti moc vděčný za to, co děláš pro krále Ventura," řekl Sazed, „ale já s ním mám taky trochu co do činění. Mám před sebou badatelský úkol."

Tindwyl se zamračila a chladně si ho prohlížela. „Ty se pořád honíš za tím svým přeludem. Za tím nesmyslem z mlhy."

„Něco se opravdu děje, Tindwyl," řekl.

„Ne," odpověděla Tindwyl s povzdechem. „Copak to nevidíš, Sazede? Deset let jsi strávil prací na svržení Finální říše a teď se neumíš spokojit s normální prací, tak sis vymyslel velkou hrozbu pro zemi. Bojíš se, že se z tebe stane řadový člověk."

Sazed sklopil oči. „Možná. Jestli máš pravdu, půjdu požádat Synodu o odpuštění. Asi bych to měl udělat v každém případě, řekl bych."

„Propána, Sazede," řekla Tindwyl a zavrtěla hlavou. „Já ti nerozumím. Tohle má význam, když mladí paličáci jako Vedzan a Rindel kašlou na to, co jim Synoda radí. Ale ty? Ty jsi duše Terrisu – klidný, pokorný, oddaný. Moudrý. Proč se neustále proti našim vůdcům bouříš? Nemá to žádnou logiku."

„Já ale nejsem tak moudrý, jak si myslíš, Tindwyl," řekl Sazed najednou. „Já prostě musím vždycky udělat to, co pokládám za správné a v co věřím. A zrovna teď věřím tomu, že v mlhách číhá nebezpečí, a potřebuji to prozkoumat. Možná je to opravdu jen moje arogance, ale já budu radši arogantní hlupák, než abych riskoval nebezpečí pro celou tuhle zemi."

„Nic neobjevíš."

„Tak se ukáže, že jsem neměl pravdu," řekl Sazed. Otočil se a podíval se jí do očí. „Ale laskavě si vzpomeň, když jsem naposledy neposlechl Synodu – rozpad Finální říše našim lidem přinesl svobodu."

Tindwyl sevřela rty a zamračila se. Neměla ráda, když se jí tohle připomínalo – nikdo z memoristů to neměl rád. Drželi se názoru, že Sazed udělal chybu, že neuposlechl, ale protože se ukázalo, že měl pravdu, nemohli ho dost dobře potrestat.

„Nerozumím ti," opakovala tiše. „Měl bys být vůdcem našich lidí, Sazede. A ne naším největším rebelem a disidentem. Lidé k tobě chtějí vzhlížet – ale nemůžou. Copak se musíš bouřit proti každému režimu?"

Unaveně se usmál, ale neodpověděl.

Tindwyl vzdychla a vstala. Došla ke dveřím, tam se zastavila a vzala Sazeda za ruku. Chvíli se mu dívala do očí. Potom Sazed svou ruku vyprostil.

Zavrtěla hlavou a odešla.

Poroučel králům, a i když žádnou říši nehledal, stal se větším než všichni ti, kdo přišli před ním.

24

Něco se děje, pomyslela si Vin, když seděla na střeše tvrze Venture.

Sazed nikdy nepřehání. Je přesný a pečlivý – je to vidět i na jeho vybraném chování, čistotě a také na způsobu, jak mluví. A když jde o jeho badatelskou práci, je ještě preciznější. Vin jeho objevům věřila.

A sama určitě něco v mlhách viděla. Něco nebezpečného. Dala by se tím vysvětlit smrt, kterou Sazed viděl. *Jenže jestli to tak opravdu je, proč nemluvil Sazed přímo o duchovi z mlh?*

Vzdychla, zavřela oči a spálila bronz. Slyšela toho ducha a cítila, jak tu opodál hlídá. A znovu cítila ještě ty druhé impulsy z dálky. Otevřela oči, stále pálila bronz, a tiše něco vyndala z kapsy – list z deníku. Ve světle z Elendova balkonu pomocí cínu snadno rozeznala slova.

> *Spím, ale jen pár hodin denně. Musíme postupovat, každý den co nejdál – když se však nakonec uložím ke spánku, nepřichází. Myšlenky, které mě trápí ve dne, dostávají v tichu noci novou naléhavost. Navíc slyším to tepání tam nahoře, ty impulsy z hor. Každý jako by mě přitahoval blíž.*

Zachvěla se. Požádala Clubse, aby pálil bronz, ale ten tvrdil, že nikde od severu nic necítí. Buď je kandra a lže o svých

schopnostech pálit bronz, nebo Vin cítí impulsy, které nikdo jiný necítí. Jedině člověk, který už je tisíc let po smrti.

Člověk, jehož všichni pokládali za Hrdinu věků.

Jsi hloupá, řekla si a složila papír zpátky. *Děláš ukvapené závěry.* Vedle ní se pohnul OreSeur, který až dosud tiše ležel a díval se na město.

Přesto však o Sazedových slovech stále přemýšlela. Něco se s mlhou skutečně děje. Něco špatného.

* * *

Zane ji na tvrzi Hasting nenašel.

Zastavil se a tiše čekal uprostřed mlhy. Předpokládal, že ji tu najde, protože tady se utkali naposled. Když si na to vzpomněl, byl celý napjatý a vzrušený.

Během celých těch měsíců, co spolu bojovali, se vždycky sešli na místě předchozího utkání. Přesto se sem vracel už několik nocí a nikdy ji tu nenašel. Zamračil se a vzpomněl si na Straffův příkaz.

Nakonec mu stejně poručí, aby ji zabil. Nebyl si jistý, čeho se bojí víc – jestli své rostoucí nechuti vůbec něco takového připustit, nebo své rostoucí obavy, aby ji byl vůbec fyzicky schopný zabít.

Možná je to ona, pomyslel si. *Ta věc, co mně pořád dává sílu, abych odolával. Co mě nabádá, abych prostě… odešel.*

Nedokázal vysvětlit, proč potřebuje nějaký důvod. Zčásti to připisoval své choré mysli, ale ta racionální část jeho já mu prostě říkala, že je to jen slabá výmluva. V hloubi duše si připouštěl, že nic než Straffa za život nepoznal. Nebude ho moci opustit, dokud nebude mít jistotu, že se bude moci opřít o někoho jiného.

Odvrátil se od tvrze Hasting. Čekání už ho přestalo bavit. Půjde ji hledat. Odhodil minci a vznesl se nad město. Samozřejmě, byla tam. Seděla na vršku tvrze Venture a hlídala jeho hloupého bratra.

Zane obkroužil tvrz a držel se daleko, aby ho neviděla ani s pomocí cínu s olovem. Skočil na střechu zezadu a tiše šel dál. Blížil se k ní a sledoval ji, jak sedí na římse. Bylo ticho.

Nakonec se otočila a sotva znatelně sebou trhla. Byl by přísahal, že ho cítila, i když ho cítit neměla.

Nicméně byl odhalen.

* * *

„Zane," řekla stroze, protože snadno identifikovala jeho siluetu. Byl tradičně celý v černém a neměl mistplášť.

„Čekal jsem," řekl tiše. „Na tvrzi Hasting. Že přijdeš."

Vzdychla a uvolnila se, ale stále ho sledovala. „Já dnes nějak nemám náladu bojovat."

Díval se na ni. „Škoda," řekl nakonec. Došel až k ní a pobídl ji, aby vstala. Zastavil se na pokraji střechy a podíval se dolů na Elendův osvětlený balkon.

Vin mrkla na OreSeura. Byl ve střehu a sledoval střídavě ji a Zanea.

„Ty se o něj pořád tak bojíš," řekl Zane tiše.

„O Elenda?" zeptala se Vin.

Přikývl. „I když tě zneužívá."

„O tomhle už jsme mluvili, Zane. Nezneužívá mě."

Zane se na ni podíval. Stál zpříma a sebevědomě a setkal se s jejím pohledem.

Je tak silný, pomyslela si. *A tak sebejistý. Tak jiný než…*

Zarazila se.

Zane se odvrátil. „Řekni mi, Vin, když jsi byla mladší, toužila jsi někdy po moci?"

Vin dala hlavu na stranu a zamračila se nad tou podivnou otázkou. „Jak to myslíš?"

„Vyrostla jsi na ulici," řekl Zane. „Toužila jsi přitom někdy po moci? Po možnosti se osvobodit a zabít ty, kdo tě tyranizují?"

„Jistě," odpověděla Vin.

„A teď tu moc máš," řekl Zane. „Co by na to řekla ta malá Vin, kdyby tě teď viděla? Mistborn, který je zlomený a obtěžkaný vůlí někoho jiného? Mocný, ale přitom nucený sloužit?"

„Já jsem ale už jiná, Zane," odpověděla Vin. „Snad jsem se dost naučila od té doby, co jsem byla malá."

„Já jsem zjistil, že dětské instinkty jsou ty nejčistší a nejupřímnější," řekl Zane. „Nejpřirozenější."

Neodpověděla.

Zane se tiše otočil a díval se na město. Evidentně si nedělal starost s tím, že jí odhaluje záda. Vin se na něj podívala a potom odhodila minci. Cinkla o kovovou střechu a Zane se okamžitě ohlédl.

Ne, pomyslela si, *nedůvěřuje mi.*

Znovu se odvrátil a Vin ho sledovala. Rozuměla mu, protože kdysi uvažovala úplně stejně. Přemítala, jaká by asi dnes byla, kdyby si osvojila celou allomancii a současně se nepoučila od Kelsierovy party o přátelství a důvěře.

„Co bys dělala, Vin?“ zeptal se Zane a otočil se k ní. „Kdybys neměla žádná omezení – kdyby sis mohla vybrat úplně svobodně?“

Šla bych na sever. Napadlo ji to okamžitě. *Abych zjistila, co to tam tepe.* Nahlas to však neřekla. „Nevím,“ odpověděla místo toho.

Otočil se k ní a díval se na ni. „Vidím, že mě nebereš vážně. Omlouvám se, že jsem tě připravil o čas.“

Otočil se a chtěl projít přímo mezi ní a OreSeurem. Sledovala ho a náhle ji přemohl znepokojivý pocit. On za ní přišel a chtěl si s ní povídat – a ona tu příležitost propásla. Nikdy ho neobrátí na svou stranu, když s ním nebude mluvit.

„Chceš opravdu vědět, co bych udělala?“ zeptala se. Její hlas rozezvučel tichou mlhu.

Zane se zastavil.

„Kdybych mohla udělat, co chci?“ pokračovala Vin. „Bez omezení? Bez následků? Chránila bych ho.“

„Vašeho krále?“ otočil se Zane.

Vin důrazně přikývla. „Proti těm, co na něj přitáhli s vojskem – tvýmu pánovi a tomu Cettovi. Zabila bych je. Použila bych všechnu svou moc na to, abych zajistila, že nikdo Elenda neohrozí.“

Zane krátce přikývl. Viděla v jeho očích respekt. „A proč to neuděláš?“

„Protože…“

„Cítím tvou nejistotu,“ řekl Zane. „Dobře víš, že instinkt zabít ty dva je správný – ale držíš se zpátky. Kvůli němu.“

„Protože *tohle* by bez následků nebylo, Zane,“ odpověděla Vin. „Kdybych ty dva zabila, tak by na nás jejich vojska zaútočila. Teď je namístě spíš diplomacie.“

„Možná,“ odpověděl Zane. „Dokud tě o to, abys některého z nich zabila, nepožádá on.“

Vin se ušklíbla. „Elend takový není. On mi nepřikazuje. A taky nezabíjím nikoho jinýho než toho, kdo se první pokusí zabít jeho.“

„Ano?“ podivil se Zane. „Možná ti nepřikazuje, Vin, ale stejně se chováš, jako by ti přikazoval. Jsi jeho hračka. Neříkám ti to jako

urážku – víš, já jsem úplně stejná hračka jako ty. Žádný z nás se nemůže osvobodit. Sám ne.“

Najednou mince, kterou před chvílí odhodila, vyletěla do vzduchu a skočila Zaneovi do napřažené ruky.

„Je to zvláštní,“ řekl a přitom otáčel minci v prstech. „Spousta Mistbornů už vůbec nevnímá mince jako peníze. Pro nás jsou jen prostředek ke skákání. Člověk snadno zapomene na hodnotu něčeho, co používá tak často. Prostě ti to zevšední a stane se to moc obyčejný. Prostě… jen nástroj.“

Vyhodil minci do vzduchu a vystřelil ji do noci. „Musím jít,“ řekl a otočil se.

Vin zvedla ruku. Když viděla, jak používá allomancii, uvědomila si, že s ním chtěla mluvit ještě o něčem jiném. Už tak dávno nemluvila s jiným Mistbornem, s někým, kdo rozumí jejím schopnostem. S někým, jako je ona sama.

Ale připadalo jí to příliš zoufalé, a tak ho nechala jít a vrátila se k noční hlídce.

Neodchoval žádného potomka, ale přesto se jeho odkazem stala celá země.

25

Vin měla lehké spaní. To byl pozůstatek z dětství. Party zlodějů držely pohromadě z nutnosti, a pokud si někdo z jejich členů nedokázal ohlídat vlastní majetek, neměl pro partu cenu. Vin byla samozřejmě až na samém konci v hierarchii – a třebaže neměla žádný majetek, který by si měla hlídat, byla mladá dívka mezi samými muži, a tak měla k lehkému spánku jiné důvody.

Takže když se probudila na tiché varovné zaštěkání, zareagovala instinktivně. Odhodila přikrývku a okamžitě sáhla po lahvičce na nočním stolku. Nespala s kovy v žaludku, protože mnoho allomantických kovů obsahovalo stopy jedovatých látek. Vyhnout se kontaktu s nimi nemohla, ale dbala doporučení každý večer před spaním zbytky všech kovů spálit.

Spolkla obsah lahvičky a sáhla pod polštář po obsidiánových dýkách. Dveře do její ložnice se rozletěly a vešla Tindwyl. Zarazila se uprostřed kroku, když viděla, jak se Vin krčí v nohách postele, ve střehu, s blyštivými dýkami v rukou.

Zvedla obočí. „Tak vy jste vzhůru.“

„Teď jsem.“

Tindwyl se usmála.

„Co děláte v mých pokojích?“ dožadovala se Vin.

„Přišla jsem vás vzbudit. Myslela jsem, že bychom mohly jít nakupovat.“

„Nakupovat?“

„Ano, má drahá," odpověděla Tindwyl a šla rozhrnout závěsy. Vin obvykle touto dobou ještě spala. „Jak jsem slyšela, máte se zítra setkat s otcem Jeho Výsosti. Předpokládám, že k tomu budete potřebovat nové šaty, ne?"

„Já už šaty nenosím." *Co to na mě hraje?*

Tindwyl se otočila a prohlížela si Vin. „Vy spíte oblečená?"

Vin přikývla.

„A nemáte žádné komorné?"

Vin zavrtěla hlavou.

„Dobře," řekla Tindwyl a otočila se k odchodu. „Vykoupejte se a převlecte. Až budete hotová, půjdeme."

„Nemáte právo mi rozkazovat."

Tindwyl se zastavila u dveří a otočila se. Náhle měla ve tváři měkčí výraz. „Já vím, že ne, dítě. Můžete se mnou jít, jestli chcete – to je na vás. Ale – vy byste se opravdu chtěla se Straffem Venturem setkat v kalhotách a košili?"

Vin zaváhala.

„Pojďte se aspoň podívat," řekla Tindwyl. „Aspoň se rozptýlíte."

Nakonec Vin přikývla. Tindwyl se znovu usmála a potom odešla.

Vin se podívala na OreSeura, který seděl vedle její postele. „Děkuju za upozornění."

Kandra pokrčila rameny.

* * *

Kdysi si Vin nedokázala představit, že by žila na místě, jako je tvrz Venture. Malá Vin byla zvyklá na tajná doupata, skaatské chatrče a občas i na ulici. Teď bydlela v domě zdobeném barevným sklem a obehnaném silnými zdmi s vysokými klenbami.

Jistě, pomyslela si, když odcházela po schodišti, *stala se spousta věcí, které bych nikdy nečekala. Ale proč na to zrovna teď myslím?*

V poslední době často vzpomínala na dětství na ulici a neustále se jí vybavovaly Zaneovy poznámky, byť bláznivé. Patří sem vůbec? Umí spoustu věcí, ale většina z nich na tyhle krásné chodby nepatří. Patří spíš… na ulici do popela.

Vzdychla a s OreSeurem po boku se vydala k jižní bráně, kde na ni čekala Tindwyl. Chodba tu byla široká a prostorná a ústila přímo

na nádvoří. Občas sem zajížděly kočáry a tady z nich vystupovali jejich pasažéři, aby byli chráněni před rozmary počasí.

Jak se blížila, zaslechla s pomocí cínu hlasy. Jeden patřil Tindwyl a druhý…

„Já jsem si toho moc nepřinesla," řekla Allrianne. „Jen pár stovek boxingů. Ale když já tu opravdu vůbec nemám co na sebe. Přece nemůžu chodit ve vypůjčeném!"

Vin se zastavila a potom vešla do poslední části chodby.

„Dar od krále vám na šaty určitě stačí, drahá," řekla Tindwyl. Potom si všimla Vin. „Á, tady je."

Vedle dam stál rozmrzelý Špuk. Na sobě měl uniformu palácové stráže, ale sako měl rozepnuté a kalhoty na něm plandaly. Vin pomalu došla až k němu. „Nečekala jsem, že budeme mít společnost," řekla.

„Slečna Allrianne má dvorské vychování," řekla Tindwyl. „Vyzná se v poslední módě a poradí nám."

„A Špuk?"

Tindwyl se otočila a podívala se na něho. „Nosič."

Aha, tak proto ta jeho nálada, pomyslela si Vin.

„Pojďte," řekla Tindwyl a vydala se přes nádvoří. Allrianne ji následovala rychlým elegantním krokem. Vin se podívala na Špuka. Ten jen pokrčil rameny a šel za nimi.

„Jak ses do tohohle připletl?" zeptala se ho šeptem.

„Vstal jsem moc brzo, protože jsem dostal hlad," zabručel Špuk. „Tamhleta královna si mě všimla, vrhla se na mě jako vlkodlak a prohlásila: ‚Odpoledne budeme potřebovat vaše služby, mladý muži.'"

Vin přikývla. „Buď ve střehu a pořád spaluj cín. Nezapomeň, že jsme ve válce."

Špuk automaticky poslechl. Protože stála těsně vedle něho, hned poznala jeho allomantické impulsy – to znamenalo, že není špion.

Můžu si odškrtnout dalšího, pomyslela si. *Aspoň ta cesta není úplně zbytečná.*

U brány na ně čekal kočár. Špuk vylezl ke kočímu a dámy se posadily dovnitř. OreSeur seděl vedle Vin a Allrianne a Tindwyl naproti. Allrianne OreSeura zamračeně sledovala a krčila nos. „Musí to zvíře sedět vedle nás na sedadlech?"

„Ano," odpověděla Vin, když se dal kočár do pohybu.

Allrianne evidentně čekala další vysvětlení, ale Vin jí už žádné neposkytla. Nakonec se Allrianne otočila a dívala se z okénka. „Jste si jistá, že je to bezpečné, mít s sebou jen jednoho sluhu, Tindwyl?“

Tindwyl se podívala na Vin. „No, já myslím, že jsme dost v bezpečí.“

„No, tak to je dobře,“ řekla Allrianne a podívala se na Vin. „Vy jste allomantka! Jsou ty řeči o vás pravdivé?“

„Jaké řeči?“ zeptala se Vin tiše.

„Říká se, že jste zabila Pána Vládce. A že jste… ehm… no, jako… no, taková trochu prchlivá.“

„Prchlivá?“

„A nebezpečná,“ dodala Allrianne. „Ale to jsou jenom řeči, na tom nemusí být nic pravdy. Jedete s námi nakupovat, ne?“

To mě chce schválně vyprovokovat?

„Vy vždycky chodíte takhle oblečená?“ zeptala se Allrianne.

Vin na sobě měla své obvyklé šedé kalhoty a hnědou košili. „Dobře se v tom bojuje.“

„Ano, ale… no.“ Allrianne se usmála. „Proto jsme dnes tady, viďte, Tindwyl?“

„Ano, drahá,“ odpověděla Tindwyl. Během celého rozhovoru si Vin prohlížela.

Tak co na mně vidíš? pomyslela si Vin. *Je to to, co chceš?*

„Vy jste asi ta nejpodivnější šlechtična, jakou jsem kdy viděla,“ prohlásila Allrianne. „Vyrostla jste daleko ode dvora? Já ano, ale maminka si dala moc záležet na výchově. No, samozřejmě abych byla dobrá partie.“

Allrianne se usmívala. Bylo to už dlouho, co se Vin s takovýmito ženami musela setkávat. Vzpomněla si na hodiny strávené u dvora, na úsměvy a předstírání, že je Valette Renouxová. Často, když o této době přemýšlela, si vybavovala ty nepříjemné věci. Zášť, kterou vůči sobě cítila u ostatních, a nepohodlí ve své roli.

Mělo to ale i dobré stránky. Jednou byl Elend. Nikdy by se s ním nesetkala, kdyby nehrála roli šlechtičny. A ty plesy – se všemi těmi barvami, hudbou a krásnými šaty – dodnes to na ni působilo zvláštním kouzlem. Ladné pohyby při tanci, opatrná konverzace, dokonale vyzdobené prostory…

Tohle všechno už je pryč, pomyslela si. *Není čas na hloupé plesy a večírky, když naše dominancie stojí na pokraji kolapsu.*

Tindwyl z ní nespustila oči.

„No?“ naléhala Allrianne.

„Co?“ zeptala se Vin.

„Vyrostla jste daleko ode dvora?“

„Já nejsem šlechtična, Allrianne. Jsem skaatka.“

Allrianne zbledla, potom se začervenala a nakonec zvedla prsty ke rtům. „Jé! Chudinko!“ Vin vedle sebe zaslechla zbystřeným sluchem sotva znatelné uchichtnutí. Byl to OreSeur. Nikdo jiný než allomant ho slyšet nemohl.

„Ale, no jistě, to není divu, že se neumíte oblékat!“ řekla Allrianne.

„Já se umím oblékat,“ odpověděla Vin. „Mám společenské šaty.“ *Jenom jsem je celou věčnost neměla na sobě…*

Allrianne přikývla, i když Vin evidentně nevěřila. „Breezy je taky skaat,“ řekla tiše. „Nebo napůl skaat, říkal. Ještě že to neřekl tatínkovi – tatínek se ke skaatům nikdy nechoval dobře.“

Vin neodpověděla.

Konečně se dostali až do centra a kočár se začal prodírat mezi davy lidí. První vystoupila Vin. Vedle ní vyskočil na dlažbu OreSeur. Ulice obchodního centra byly rušné, ale ne tak přeplněné lidmi, jako když tu byla posledně. Než ostatní vystoupili z kočáru, rozhlédla se Vin po cenách v nejbližších obchodech.

Pět boxingů za košík starých jablek, pomyslela si zklamaně. *Potraviny jsou s cenami opravdu už na stropě.* Elend má naštěstí zásoby. Jenže jak dlouho při obléhání vydrží? Určitě ne přes zimu – zvlášť když je na tolika místech v dominancii ještě nesklizená úroda.

Možná teď čas pracuje pro nás, pomyslela si Vin, *ale nakonec se stejně obrátí proti nám.* Musí ty dvě armády dostat do křížku. Jinak budou lidé ve městě umírat hlady ještě dřív, než se vojáci odhodlají zaútočit na brány.

Špuk seskočil z kočáru a doběhl je. Tindwyl se zatím rozhlížela po ulici. Vin sledovala šumící dav. Lidé spěchali bez ohledu na ohrožení zvenku za svými každodenními povinnostmi. Co jiného jim zbývalo? Obležení trvalo už týdny a život musel jít dál.

„Tamhle,“ řekla Tindwyl a ukázala na krejčovský obchod.

Allrianne se rozběhla napřed. Za ní šla pomalu a rozvážně Tindwyl. „To je nevybouřené mládí, viďte?“ poznamenala.

Vin pokrčila rameny. Špuka však mladá blondýnka zaujala. Následoval ji svižným krokem. Zaujmout Špuka samozřejmě nebylo nijak obtížné. Stačilo k tomu mít vyvinuté poprsí a vonět parfémem – a to druhé přitom nebylo až tak nezbytné.

Tindwyl se usmála. „Ona snad neměla možnost nakupovat od té doby, co před pár týdny opustila otcovu armádu.“

„Vy to říkáte, jako by ji potkala nějaká těžká rána osudu,“ řekla Vin, „jen proto, že nemohla jít nakupovat.“

„Je vidět, že si v tom libuje,“ řekla Tindwyl. „Jistě pochopíte, jaké to je, když musíte opustit to, co máte ráda.“

Vin pokrčila rameny. Došli k obchodu. „Pro mě je jenom trochu těžké najít soucit s dvorskou kačenkou, kterou tragicky připravili o šatník.“

Tindwyl se zamračila. Vešly do obchodu. OreSeur zůstal sedět venku. „Nebuďte na to dítě tak přísná. Je to prostě produkt své výchovy, zrovna tak jako vy. Pokud ji posuzujete jen podle její lehkovážnosti, tak děláte totéž, co dělají lidé, kteří vás posuzují jen podle vašeho ošuntělého oblečení.“

„Já mám ráda, když mě lidi posuzujou podle mého ošuntělého oblečení,“ odpověděla Vin. „Znamená to, že ode mě moc nečekají.“

„Chápu,“ řekla Tindwyl. „A vám tohle vůbec nechybělo?“ Kývla hlavou k výkladním skříním.

Vin se zarazila. Obchod hýřil barvami a látkami, krajkami a samety, korzety a sukněmi. Všechno slabě vonělo parfémem. Jak stála před pannami v nádherném oblečení, cítila se Vin – i když jen na chvilku – zase jako na plese. Zpátky za časů Valette. Zpátky za časů, kdy měla důvod být Valette.

„Prý jste měla urozenou společnost ráda,“ řekla Tindwyl lehčím tónem a šla dál. Allrianne už stála až vpředu, přejížděla prsty po štočku látky a mluvila s krejčím.

„Kdo vám tohle řekl?“ zeptala se Vin.

Tindwyl se otočila. „Vaši přátelé, má drahá. Je to zvláštní – říkali, že jste přestala nosit šaty pár měsíců po pádu říše. A všichni si lámou hlavu proč. Říkají, že to vypadalo, že se ráda oblékáte jako dáma. No, asi se mýlili.“

„Ne,“ řekla Vin tiše. „Měli pravdu.“

Tindwyl zvedla obočí a zastavila se před krejčovskou pannou v jasně zelených šatech s krajkami a širokou sukní s mnoha spodničkami.

Vin přišla blíž a šaty si prohlížela. „Začalo se mi líbit takhle se oblíkat. A to byl problém.“

„V tom žádný problém nevidím, má drahá.“

Vin se odvrátila od šatů. „To nejsem já. Nikdy jsem to nebyla já – to byla jenom role. Když se člověk oblékne do takovýchhle šatů, tak strašně snadno zapomene, kdo je.“

„A tyhle šaty nemůžou být součástí toho, kdo jste ve skutečnosti?“

„Šaty jsou součástí toho, kdo je ona,“ kývla Vin směrem k Allrianne. „Já musím být někdo jiný. Tvrdší.“ *Neměla jsem sem chodit.*

Tindwyl jí položila ruku na rameno. „Proč jste se za něj neprovdala, dítě?“

Vin odpověděla ostře: „Co je tohle za otázku?“

„Upřímná otázka,“ řekla Tindwyl. Připadala Vin méně strohá než kdykoli jindy. I když jindy to bylo většinou, když mluvila s Elendem.

„To není vaše věc,“ řekla Vin.

„Král mě požádal, abych mu pomohla vylepšit jeho vizáž a vystupování,“ řekla Tindwyl. „A já jsem si předsevzala udělat víc – já bych z něj chtěla udělat skutečného krále. Myslím, že v sobě má obrovský potenciál. Ale nikdy ho nevyužije, dokud nebude přistupovat s daleko větší jistotou k některým životním otázkám. Konkrétně k vám.“

„Já…“ Zavřela oči a vzpomněla si, jak ji žádal o ruku. Ten večer na balkoně. Z oblohy padal popel. Čeho se tolik bála?

Ten den přestala nosit šaty.

„Neměl mě o to žádat,“ řekla Vin tiše a otevřela oči. „Nemůže si mě vzít.“

„On vás miluje, dítě,“ řekla Tindwyl. „Nešťastně – bylo by mnohem jednodušší, kdyby to uměl jinak. Ale takhle…“

Vin zavrtěla hlavou. „Já se pro něj nehodím.“

„Aha,“ řekla Tindwyl. „Chápu.“

„On potřebuje mnohem víc,“ řekla Vin. „Někoho lepšího. Ženu, která se může stát královnou a ne jen ochrankou. Někoho…“ Vin se obrátil žaludek. „Někoho víc jako ona.“

Tindwyl se podívala na Allrianne, která se smála poznámce staršího krejčího, když jí bral míru.

„Ale on se zamiloval do vás, dítě,“ řekla Tindwyl.

„Když jsem předstírala, že jsem jako ona.“

Tindwyl se usmála. „Nějak mám pocit, že byste nemohla být jako Allrianne, i kdybyste se snažila sebevíc.“

„Možná,“ řekla Vin. „V každém případě se ale zamiloval do mé dvorské role. Ve skutečnosti mě vůbec neznal.“

„A opustil vás teď, když už vás zná?“

„No, ne. Ale –“

„Všichni lidé jsou daleko složitější, než jak se jeví na první pohled,“ řekla Tindwyl. „Tak třeba Allrianne je potřeštěná a mladá – možná trochu moc výmluvná. Ale ví toho o dvoru mnohem víc, než by kdokoli čekal, a umí poznat v člověku to dobré. Tahle schopnost mnoha lidem chybí.

Váš král je skromný filozof a myslitel, ale má bojovnou mysl. Má nervy pustit se do boje a – myslím, že ještě úplně neukázal, co všechno v něm dřímá. Klidař Breeze je cynický ironik – dokud se nepodívá na malou Allrianne. Potom změkne a člověk se nestačí divit, kolik z jeho kruté nezúčastněnosti byla jen póza.“

Tindwyl se odmlčela a podívala se na Vin. „A vy. Ve vás je mnohem víc, než jste si sama ochotná přiznat, dítě. Proč se díváte sama na sebe jen z jedné stránky, když je Elend schopný vidět ve vás o tolik víc?“

„Takže o tohle vám jde?“ zeptala se Vin. „Abyste ze mě udělala královnu pro Elenda?“

„Ne, dítě,“ odpověděla Tindwyl. „Já bych vám jen ráda pomohla, abyste se skutečně stala sama sebou. Tak teď jděte a ať vám tamhle krejčí vezme míru, abyste si mohla něco vyzkoušet.“

Sama sebou? A kdo vlastně jsem? pomyslela si Vin a zamračila se. Nicméně se nechala od Tindwyl postrčit dopředu a starý krejčí vyndal metr a začal jí brát míry.

Za chvilku už byla ve zkušební kabině. Zpátky do obchodu vstoupila jako živá vzpomínka. Oblékla si sametové modré šaty s bílou krajkou, vypasované a přiléhavé přes poprsí, s velkou rozevlátou sukní. Na několika spodničkách se nesla jako lehoučký hedvábný zvon, zcela zakrývala nohy a splývala až na zem.

Byly naprosto nepraktické. Šustily, když se pohnula, a neustále musela dávat pozor, aby se neotřela o něco špinavého. Ale byly krásné a ona v nich byla krásná. Málem až čekala, že začne hrát hudba a že jí za ramenem bude stát ochránce Sazed, že se v dálce

objeví Elend, bude listovat v knize a přitom poočku sledovat páry na parketu.

Vin udělala pár kroků dopředu, aby se krejčí mohl podívat, kde jsou šaty těsné, a kde naopak odstávají. Allrianne ze sebe vydala jen „jéé“, když ji viděla. Starý krejčí se opíral o hůl a diktoval poznámky mladému pomocníkovi. „Ještě se projděte a otočte, paní,“ požádal ji, „abych viděl, jak to sedí, když se pohybujete i jinak, než jen v přímé chůzi.“

Vin se pootočila na jedné noze a snažila se vybavit si taneční kroky, které ji naučil Sazed.

Nikdy jsem se vlastně nedostala k tomu, abych si zatancovala s Elendem, uvědomila si, když udělala úkrok do strany na pomyslnou hudbu, která se jí matně vybavovala. Vždycky si našel výmluvu, aby se z toho vykroutil.

Točila se a začínala se v šatech cítit dobře. Byla by si myslela, že tyhle instinkty postupně ztratí. Až ji překvapilo, jak snadno se vrátila ke starým zvykům – lehce našlapovat, otáčet se tak, aby se jí nenadzvedla sukně…

Zastavila se. Krajčí už nediktoval. Tiše se na ni díval a usmíval se.

„Co je?“ zeptala se Vin a začervenala se.

„Omlouvám se, paní,“ řekl krejčí, poklepal pomocníkovi na knihu a poslal ho kývnutím prstu pryč. „Ale myslím, že jsem snad ještě neviděl někoho tak ladně se pohybovat. Jako… vánek.“

„Lichotíte mi,“ řekla Vin.

„Ne, dítě,“ odpověděla jí Tindwyl, která stála stranou. „Má pravdu. Pohybujete se s elegancí, kterou by vám mohla většina žen jedině závidět.“

Krejčí se opět usmál a otočil se, když se vracel jeho pomocník se vzorky látek. Stařík se v nich začal prohrabávat vyzáblou rukou a Vin popošla k Tindwyl a snažila se nenechat těmi zrádnými šaty znovu unést.

„Proč jste ke mně tak hodná?“ zeptala se tiše.

„A proč bych neměla být?“ podivila se Tindwyl.

„Protože jste hrubá k Elendovi,“ odpověděla Vin. „To nemůžete popřít – já jsem poslouchala, když jste měli ty lekce. Celou dobu ho jen urážíte a ponižujete. A teď předstíráte, jaká jste hodná.“

Tindwyl se usmála. „Já nic nepředstírám, dítě.“

„Tak proč jste na Elenda taková?“

„Ten chlapec vyrostl jako hýčkaný syn vysoce postaveného lorda," řekla Tindwyl. „Ale teď, když je králem, potřebuje poznat trochu nelítostné pravdy." Odmlčela se a podívala se na Vin. „Mám pocit, že vy jste jí v životě poznala dostatek."

Přišel krejčí se vzorky a rozložil je na malém stolku. „Podívejte, paní," řekl a poklepal na jednu hromádku ohnutým prstem. „Já si myslím, že by vám slušela tmavá barva. Co třeba kaštanově hnědá?"

„A co černá?" nadhodila Vin.

„Proboha, jen to ne," ozvala se Tindwyl. „Už na vás nechci vidět žádnou černou ani šedou, dítě."

„A co tuhleta?" zeptala se Vin a vytáhla vzorek v námořnicky modré barvě. Byla skoro stejná jako barva šatů, které měla na sobě, když se poprvé setkala s Elendem.

„No, ano," řekl krejčí. „To by se k vaší světlé pleti a tmavým vlasům výborně hodilo. Hmm, ano. Tak teď musíme vybrat střih. Potřebujete to zítra večer, jak říkala tady paní z Terrisu?"

Vin přikývla.

„Aha. Tak to budeme muset uzpůsobit nějaké hotové šaty, ale myslím, že jedny v téhle barvě mám. Budeme je muset kousek zabrat, ale co bychom neudělali přes noc pro takovou krásnou mladou dámu, jako jste vy? Tak, pokud jde o střih…"

„Tenhle je dobrý," řekla Vin a podívala se dolů. Sukně měla stejný střih jako všechny, které nosila na plesy.

„Ale teď už jdeme po detailech, že?" řekl krejčí a usmál se.

„Co kdybychom vyhodili tyhle malé sukýnky?" zeptala se Tindwyl a zatahala Vin za šaty po stranách. „A třeba je trochu zvedli, aby se v tom mohla líp pohybovat?"

Vin se zarazila. „To by šlo?"

„Samozřejmě," odpověděl krejčí. „Tady hoch říká, že jsou teď na jihu v módě užší sukně, i když jih přece jen ještě trochu pokulhává za Luthadelem." Odmlčel se. „I když, vlastně ani nevím, jestli se může říct, že Luthadel dnes nějakou módu vůbec má…"

„Udělejte na těch rukávech široké manžety," řekla Tindwyl. „A všijte do nich pár kapsiček na určité osobní potřeby."

Stařík tiše přikývl a pomocník si zapsal požadavky.

„Vrchní díl musí až do pasu přiléhat," pokračovala Tindwyl, „ale zase nesmí být příliš těsný. Slečna Vin se potřebuje volně pohybovat."

Stařík se zarazil. „Slečna Vin?“ zeptal se. Podíval se na Vin z větší blízkosti, mrkl a obrátil se k pomocníkovi. Ten tiše přikývl.

„Rozumím…“ řekl stařík. Byl bledý a ruka se mu třásla ještě víc než předtím. Položil si ji na hůl, aby byl stabilnější. „Já… omlouvám se, jestli jsem se vás dotkl, paní. Nevěděl jsem.“

Vin se znovu začervenala. *Další důvod, proč nemám chodit nakupovat.* „Ne,“ ujistila ho. „To je v pořádku. Ničím jste se mě nedotkl.“

Uklidnil se. Vin si všimla, že se přiloudal Špuk.

„Vypadá to, že jsme prozrazeni,“ řekl Špuk a kývl k výkladní skříni.

Vin se podívala skrz krejčovské panny a balíky látek na hlouček lidí sbíhající se venku. Tindwyl ji zvědavě pozorovala.

Špuk zavrtěl hlavou. „Proč jsi tak populární?“

„Zabila jsem jim Boha,“ odpověděla Vin tiše a skrčila se za jednu z panen, aby se schovala před desítkami zvědavých očí.

„Já jsem přitom taky pomáhal,“ řekl Špuk. „Dokonce mám přezdívku od samotnýho Kelsiera. Jenže vo chudinku Špuka nikdo ani nezakopne.“

Vin se rozhlédla po všech oknech v místnosti. *Někde tu musí být zadní východ. Jenže možná jsou tam venku taky lidi.*

„Co to děláte?“ zeptala se Tindwyl.

„Musím zmizet,“ řekla Vin. „Utéct před nima.“

„A proč nevyjdete ven a nepromluvíte s nimi?“ zeptala se Tindwyl. „Určitě by vás chtěli vidět.“

Allrianne se vynořila z kabinky v modro-žlutých šatech a teatrálně se v nich natáčela. Muselo ji vyvést z míry, že si jí nevšiml ani Špuk.

„Já tam nejdu,“ řekla Vin. „Proč bych to dělala?“

„Oni potřebují naději,“ odpověděla Tindwyl. „A vy jim ji můžete dát.“

„Falešnou naději,“ řekla Vin. „Jen bych je podpořila v tom, aby se na mě dívali jako na nějaký kultovní předmět.“

„To není pravda,“ řekla náhle Allrianne, udělala pár kroků dopředu a podívala se bez rozpaků z okna. „O tuhle pověst se vám zasloužilo to schovávání, tajnůstkářství a zvláštní oblékání. Kdyby lidé věděli, jak jste obyčejná, tak byste jim ani nestála za pohled.“ Potom se zarazila a ohlédla se zpátky. „Já… ehm, jsem to tak nemyslela.“

Vin se začervenala. „Já nejsem Kelsier, Tindwyl. Já nechci, aby mě lidi uctívali. Chci, aby mě nechali na pokoji.“

„Někteří lidé ale tuhle možnost nemají, má milá,“ odpověděla Tindwyl. „Porazila jste Pána Vládce. Jste odchovankyní Hrdiny z Hathsinu a královou partnerkou.“

„Já nejsem jeho partnerka,“ řekla Vin a znovu se začervenala. „My jsme jenom…“ *Panebože, vždyť já sama se nevyznám v tom, co jsme. Tak jak to pak mám někomu vysvětlovat?*

Tindwyl zvedla obočí.

„Dobře,“ řekla Vin s povzdechem a vyšla ke dveřím.

„Já půjdu s vámi,“ řekla Allrianne a popadla Vin za ruku, jako by byly přítelkyně od dětství. Vin uhýbala, ale nedovedla si představit, jak se jí zbavit, aniž by udělala scénu.

Vyšly z obchodu. Hlouček se mezitím rozrostl a rozrůstal se dále, jak se přicházeli podívat stále noví lidé. Většinou to byli skaati v hnědých pláštích špinavých od popela nebo v šedém pracovním oblečení. Lidé v prvních řadách ustoupili dozadu, aby udělali Vin místo, když vyšla. Davem to vzrušeně zašumělo.

„Páni!“ řekla Allrianne tiše. „Těch tu teda je…“

Vin přikývla. OreSeur zůstal na místě u dveří a sledoval ji zvědavým psím pohledem.

Allrianne se usmála na dav a váhavě zamávala. „Vy se jich budete umět zbavit, kdyby se tu něco semlelo, viďte?“

„To nebude nutný,“ řekla Vin a nakonec přece jen vyprostila ruku z Allriannina sevření a začala dav allomanticky klidnit. Potom udělala pár kroků dopředu a snažila se setřást ze sebe nervozitu. Už dávno si přece zvykla, že se nikde nemusí skrývat, že se nemusí na veřejnosti bát, ale stát před takovýmhle davem… nejraději by vklouzla zpátky do obchodu.

Zastavil ji však hlas. Patřil muži středního věku s knírkem šedým od popela a s černou špinavou čepicí v ruce. Byl silný, pravděpodobně to byl dělník ze mlýna. S jeho mohutnou postavou kontrastoval tichý hlas. „Paní Následnice, co s námi bude?“

Strach a nejistota v hlase tohoto velkého silného muže byly tak naléhavé, že Vin znejistěla. Upíral na ni – stejně jako ostatní – pohled plný naděje.

Je jich tolik, pomyslela si Vin. *Myslela jsem si, že církev Hrdiny z Hathsinu je malá.* Podívala se na muže. Stál a v ruce žmoulal čepici. Otevřela ústa, ale… nemohla. Nemohla mu říct, že neví, co s

nimi bude. Nemohla všem těm pohledům vysvětlit, že ona není ten spasitel, kterého potřebují.

„Všechno dobře dopadne," slyšela se, jak říká, stále silněji je klidnila a snažila se je zbavit strachu.

„Ale co ty armády, paní Následnice!" vykřikla jedna z žen.

„Snaží se nás pokořit," odpověděla Vin. „Ale náš král jim to nedovolí. Máme pevné hradby a silné vojsko. Obléhání vydržíme."

Dav ztichl.

„Jednu z armád vede Elendův otec, Straff Venture," pokračovala. „Setkáme se s ním s Elendem zítra. Přesvědčíme ho, aby se stal naším spojencem."

„Král se vzdává!" ozval se jiný hlas. „Já jsem to slyšel. Prodá nás, aby si koupil život."

„Ne," odpověděla Vin. „To by nikdy neudělal!"

„On za nás bojovat nebude!" volal hlas. „Vždyť není žádný voják! Je to politik!"

Ostatní hlasy se souhlasně připojovaly. Lidé začali nahlas vykřikovat své obavy a úcta se pomalu vytrácela. Křičeli námitky proti Elendovi, především, že je nemůže nijak chránit.

Vin si zvedla ruce k uším, aby zahnala celý ten dav a chaos. „Dost!" vykřikla a zatlačila ocelí a zinkem. Několik lidí se zapotácelo a ustoupilo a Vin viděla vlnu v davu, jak ho kovové knoflíky, spony a mince tlačily dozadu.

Lidé najednou ztichli.

„Takovéhle řeči o našem králi nestrpím," řekla Vin, rozdmýchala ocel a znovu zatlačila. „On vám obětoval hrozně moc – za svou svobodu vděčíte jen tomu, že hodiny a hodiny seděl nad návrhy zákonů, a za živobytí vděčíte tomu, že zajistil obchodní cesty a uzavřel dohody s obchodníky."

Mnozí v davu sklopili oči. Vousatý muž vpředu neustále žmoulal čepici a díval se na Vin. „Oni mají jen strach, paní Následnice, jen strach."

„Budeme vás chránit," řekla Vin. *Co to říkám?* „Elend a já. My už nějakou cestu najdeme. Přemohli jsme Pána Vládce, tak přemůžeme i tahle vojska…" Odmlčela se a připadala si hloupě.

Dav však zareagoval. Někteří skaati byli stále ještě nespokojení, ale většina se uklidnila. Hlouček se začal rozcházet. Někteří však přišli až dopředu a strkali před sebou malé děti. Vin znejistěla. Kelsier se často setkával s dětmi skaatů a choval je, jako by jim

dával požehnání. Vin se s hloučkem spěšně rozloučila a vběhla do obchodu. Allrianne táhla za sebou.

Tindwyl čekala uvnitř a spokojeně přikyvovala.

„Já jsem lhala," řekla Vin, když za sebou přibouchla dveře.

„Nelhala," odpověděla Tindwyl. „Jen jste byla optimistická. Jestli jste mluvila pravdu nebo ne, to se teprve ukáže."

„Nestane se to," řekla Vin. „Elend nemůže porazit tři armády, ani s mou pomocí."

Tindwyl zvedla obočí. „Potom byste měla odejít. Utečte, opusťte lidi a nechte je tu, ať si s těmi armádami poradí sami."

„Tak jsem to nemyslela," protestovala Vin.

„No, tak se potom tedy musíte rozhodnout," opáčila Tindwyl. „Buď nad městem zlomíte hůl, nebo v něj budete věřit. Upřímně, vy dva…" Zavrtěla hlavou.

„Měla jsem pocit, že na mě zlá nechcete být," poznamenala Vin.

„Někdy mi to dělá potíže," odpověděla Tindwyl. „Pojďte, Allrianne, ať vám něco vybereme."

Vrátily se k oblečení. V tu chvíli však – jako by to bylo potvrzení Vininých slov – začaly na hradbách bít bubny na poplach.

Vin strnula a podívala se z okna ven přes rozvášněný dav.

Jedna z armád zaútočila. Vin zaklela a utíkala se převléct, aby se zbavila nepraktických šatů.

* * *

Elend utíkal po schodech na hradby a ve spěchu málem klopýtl o svou bojovou hůl.

Na hradbách zavládla panika. Muži o sebe klopýtali a křičeli na sebe. Někteří si zapomněli štíty, jiní luky. Mnoho se jich vydalo za Elendem, až zablokovali schodiště a Elend jen bezmocně sledoval, jak se dole shlukují kolem vchodu a jak na nádvoří narůstá ještě větší dav.

Otočil se a pozoroval větší skupinu Straffových vojáků – tisíce mužů –, jak utíká ke hradbám. Stál poblíž Cínové brány v severní části města, která byla nejblíž Straffovu táboru. Zahlédl i menší oddělenou skupinku vojáků, jak utíká k východní Bráně cínu s olovem.

„Lučištníci!" vykřikl Elend. „Kde máte luky?"

Jeho hlas však zanikl v křiku ostatních. Všude pobíhali velitelé a snažili se vojáky zorganizovat, ale na hradbách a na schodišti jich bylo příliš mnoho, takže spousta lučištníků zůstala uvězněná dole na nádvoří.

Proč? pomyslel si Elend zoufale a otočil se zpátky k nepřátelskému vojsku. *Proč útočí? Měli jsme přece dohodu, že se setkáme!*

Že by vytušili Elendovu lest? Jeho plán hrát na obě strany? Možná mají v paláci opravdu špiona.

Ať je to, jak chce, nezbývá mu nic, než nečinně přihlížet, jak mu cizí armáda dobývá hradby. Jednomu vojákovi se podařilo vystřelit celou spršku šípů, ovšem žádný přínos to nemělo. Jak se nepřátelé blížili, létal nahoru jeden šíp za druhým a mezi nimi mince. Straff měl v armádě allomanty.

Elend zaklel a skrčil se za cimbuří. Vzápětí o něj zazvonila mince. Upadlo několik vojáků. Elendových. Padli za to, že byl příliš hrdý, než aby město vydal.

Opatrně sledoval přes cimbuří, co se děje dole. Blížila se skupina mužů s beranidlem, chráněná ze všech stran vojáky se štíty. Nejspíš to byli rváči. Tuto obavu vzápětí potvrdila razance úderu beranidlem do brány. To nebyl úder obyčejných lidí.

Následovaly háky. Mincíři je stříleli nahoru s mnohem větší přesností, než by hodil normální člověk. Vojáci je začali sundávat, ale hned proti nim začaly létat mince a zahnaly je stejně rychle, jak sem muži přišli. Rány do vrat sílily a Elend přestával věřit, že by brána tomuto náporu mohla dlouho odolávat.

Prohráli jsme, pomyslel si. *Takřka bez odporu.*

Nemohl udělat vůbec nic. Cítil se bezmocný, donucený krčit se tím spíš, že z něj uniforma dělala snadno zasažitelný cíl. Celá jeho politika, jeho přípravy, jeho sny a plány, to všechno bylo pryč.

A potom tu najednou byla Vin. Doskočila na hradby mezi skupinku raněných mužů. Sotva popadala dech. Mince a šípy, které letěly kolem ní, se odrážely zpátky do vzduchu. Okolo ní se začali shlukovat muži, sundávali háky a odtahovali raněné do bezpečí. Dýkami přeřezala provazy a shodila je zpátky dolů. Zachytila Elendův pohled a tvářila se odhodlaně. Potom postoupila dopředu, jako by se chystala přeskočit hradby a vrhnout se mezi rváče s beranidlem.

Elend natáhl ruku, ale za ním se ozval čísi hlas.

„Vin, počkej,“ křičel Clubs a hnal se po schodišti.

Zastavila se. Elend od starého svraštělého generála nikdy tak důrazný povel neslyšel.

Šípy přestávaly létat a vřava utichala. Elend váhavě stál a zamračeně sledoval, jak se armáda stahuje přes pole zaváté popelem do tábora. Zůstalo po nich několik mrtvých. Elendovým vojákům se podařilo několik z nich zasáhnout šípy. Jeho vlastní armáda však utrpěla mnohem větší škody – přes dvě desítky raněných.

„Co to…?“ zeptal se Elend a obrátil se ke Clubsovi.

„Oni nestavěli žebříky, aby se dostali přes hradby,“ řekl Clubs a sledoval vzdalující se vojsko. „Tohle nebyl skutečný útok.“

„Tak co to teda bylo?“ zeptala se Vin a zamračila se.

„Zkouška,“ odpověděl Clubs. „To je běžná vojenská taktika – rychlý útok, aby se vidělo, jak nepřítel zareaguje, a podle toho se mohla vyvíjet taktika a přípravy na skutečný útok.“

Elend se otočil a díval se za zmatenými vojáky, kteří odcházeli pro pomoc pro zraněné. „Zkouška,“ opakoval a díval se na Clubse. „Tak to bych řekl, že jsme si moc dobře nevedli.“

Clubs pokrčil rameny. „Mnohem hůř, než na co jsme měli. Možná to ty kluky vystraší a povede je to k tomu, že se budou víc věnovat výcviku.“ Zastavil se a Elend na něm viděl něco, o čem nahlas nemluvil. Obavy.

Podíval se přes hradby za odcházejícím vojskem. Najednou mu všechno do sebe zapadalo. Přesně na tyhle tahy si otec potrpí.

Schůzka se Straffem proběhne podle dohody. Jenže než k ní dojde, chce Straff Elendovi něco naznačit.

Můžu si vzít město, kdykoli se mi zlíbí, chtěl říct tím útokem. *Je moje, ať děláš, co děláš. Pamatuj si to.*

Nedorozuměním byl zavlečen do války – vždycky o sobě tvrdil, že není žádný válečník –, a přesto bojoval dobře.

26

„Tohle není dobrý nápad, paní.“ OreSeur seděl na hýždích a sledoval, jak Vin vybaluje velkou plochou bednu.

„Podle Elenda je to jediná možnost,“ odpověděla a sundala víko. V krabici ležely zabalené modré šaty. Vin je vyndala a všimla si, jak jsou lehké. Odešla za paraván a začala se převlékat.

„A co ten útok na hradby včera?“ zeptal se OreSeur.

„To bylo jen varování,“ odpověděla a dál si rozepínala košili. „To nebyl skutečný útok.“ Tato událost však přesto evidentně velmi znepokojila Shromáždění. Možná to bylo jejím smyslem. Clubs mohl říkat, co chtěl, o strategii a zkoušce zdí, Straff tím především docílil dalšího chaosu a strachu v Luthadelu.

Obléhání trvalo teprve pár týdnů, ale město už bylo na pokraji zhroucení. Potraviny byly předražené a Elenda to donutilo otevřít městské sýpky. Lidé byli na pokraji sil. Pár si jich myslelo, že ten krátký útok znamenal vítězství Luthadelu, že nepřátelská armáda byla „zahnána“. Většina však měla ještě větší strach než dřív.

A Vin opět zůstala záhada k řešení – jak zareagovat proti takové obrovské přesile? Shrbit záda a snažit se žít dál? Straff vyzkoušel hradební zdi, to ano, ale většinu armády měl stále v táboře pro případ, že by toho využil Cett a napadl ho. Chtěl především informace a chtěl také město ponížit.

„Já si pořád nejsem jistý, jestli je ta schůzka šťastný nápad,“ řekl OreSeur. „I když neberu v potaz ten útok, tak si stejně myslím, že

Straff není člověk, kterému by se mohlo důvěřovat. Kelsier mě přinutil zkoumat všechny hlavní šlechtice ve městě, když jsem se připravoval na roli Lorda Renouxe. Straff je nečestný a hrubý, je nelidský.“

Vin vzdychla, svlékla si kalhoty a oblékla se do šatů. Nebyly nijak těsné a poskytovaly jí dostatek prostoru pro volný pohyb nohou. *Zatím dobré.*

OreSeurova námitka byla logická. Jedna z prvních věcí, které ji naučil život na ulici, bylo vyhýbat se situacím, kdy je obtížné utéct. Instinktivně se bránila představě, že vejde do Straffova tábora.

Elend však byl pevně rozhodnutý a Vin věděla, že ho musí podpořit. Vlastně s ním skoro souhlasila. Straff chce pokořit celé město – ale ve skutečnosti není takovou hrozbou, jakou by rád byl. Aspoň dokud má za zády Cetta.

Vin už zažila dost ponižování. Straffův útok na hradby v ní ještě posílil odhodlání pokusit se ho nějak ovlivnit.

Jít do jeho tábora jí zpočátku připadalo bláznivé, ale čím víc o tom přemýšlela, tím víc si uvědomovala, že je to jediná možnost, jak se na Straffa dostat. Musí v něm vzbudit dojem, že jsou slabí a že je svou taktikou zastrašování skutečně dostal. Jedině tak můžou vyhrát.

To ovšem znamenalo, že bude nucena k věcem, které nemá ráda. To znamenalo, že budou v obklíčení a že vstoupí do nepřátelského doupěte. Ovšem pokud by se odtamtud Elend dostal bez úhony ven, bylo by to pro město velké povzbuzení. Navíc by to u celé party posílilo důvěru v Elenda. Kdyby chtěl jít vyjednávat do nepřátelského tábora Kelsier, nikdo by ani na chvilku nezapochyboval. Naopak, všichni by čekali, že odtamtud vyjde a Straffa přesvědčí, aby se vzdal.

Já prostě musím zajistit, aby se vrátil v pořádku, pomyslela si Vin a upravila si šaty. *Straff na nás klidně může dělat ramena – nebude na tom vůbec záležet, pokud ho budeme schopni ovlivnit.*

Pokývala hlavou a upravila si sukni. Potom vyšla zpoza paravánu a prohlížela se v zrcadle. I když krejčí šaty ušil podle tradičního střihu, sukně nebyla úplně do zvonu, nahoře byla užší. Kolem ramen byly šaty volnější, ale dole rukávy přiléhaly těsnými manžetami. Pas byl pružný a poskytoval dost prostoru pro pohyb.

Vin se protáhla, poskočila a otočila se. Překvapilo ji, jak jsou šaty lehké a jak dobře se v nich dá pohybovat. Sukně je samozřejmě

pro boj nevhodná, ale tahle je proti těm obrovským nařaseným výtvorům, které nosívala dřív, mnohem lepší.

„No?“ zeptala se a znovu se otočila.

OreSeur zvedl psí obočí. „Co jako?“

„No, co si o tom myslíš?“

OreSeur dal hlavu na stranu. „A proč se ptáte mě?“

„Protože mě zajímá, co si myslíš,“ odpověděla.

„Ty šaty jsou krásné, paní. Ale abych byl upřímný, tyhle šaty mi vždycky připadaly takové komické. Tolik látky a takové hýřivé barvy, to není vůbec praktické.“

„Ano, já vím,“ odpověděla Vin a několika safírovými sponami si po stranách sepnula vlasy. „Jenže… no, už jsem skoro zapomněla, jak je prima tohle nosit.“

„Tak to nechápu, co je na tom prima, paní.“

„Protože jsi chlap.“

„No, já jsem kandra.“

„Ale jsi kandra rodu mužského.“

„Jak to víte?“ zeptal se OreSeur. „U nás se pohlaví těžko pozná, protože naše postava je celá tvárná.“

Vin se na něj podívala a zvedla obočí. „Já to poznám.“ Potom se otočila ke šperkovnici. Neměla toho moc. Základní výbavu jí parta pořídila, když představovala Lady Valette, ale většinu toho dala Elendovi na financování různých projektů. Nechala si jen pár věcí, které měla nejraději – jako by věděla, že si ještě někdy oblékne šaty.

Pořád je to jenom převlek, pomyslela si. *Nejsem to já.*

Navlékla si safírový náramek. Stejně jako všechny její náramky neobsahoval žádný kov. Kameny byly zasazené do masivního dřevěného kroužku, který se zapínal na sponu. Takže jediným kovem, který na sobě bude mít, budou mince, lahvičky a jediná náušnice. Na Kelsierovu radu ji stále nosila jako malý kousek kovu, který může v nouzi použít k allomancii.

„Paní,“ řekl OreSeur a vytáhl cosi tlapou zpod postele. Byl to list papíru. „Tohle vypadlo z té šperkovnice, když jste ji otevřela.“

Uchopil ho mezi dva překvapivě obratné prsty psí tlapy a podal jí ho.

Vin si vzala papír. *Paní Následnice,* stálo na něm.

Živůtek šatů jsem ušil velmi přiléhavě, aby poskytoval oporu. Sukně jsem sestříhl, aby tolik nevlály, kdybyste potřebovala skákat. V obou manžetách jsou kapsičky na lahvičky s kovy a na předloktí jsou sklady, které ukrývají pouzdro na dýky. Doufám, že vám tyto úpravy přijdou vhod.

Feldeu, krejčí

Podívala se na manžety. Byly široké a vysoké a zkosené ke straně, což vytvářelo dokonalý úkryt. I když byly rukávy přes paži těsné, na předloktí se rozšiřovaly a Vin si všimla místa, kam se dají připevnit dýky.

„To vypadá, že už někdy pro Mistborny šil," poznamenal OreSeur.

„Pravděpodobně," odpověděla Vin. Přesunula se k toaletnímu stolku, aby se nalíčila, a zjistila, že několik krabiček s líčidly je vyschlých. *Tak to jsem to už nedělala hodně dlouho…*

„V kolik hodin odcházíme, paní?" zeptal se OreSeur.

Vin se zarazila. „No, OreSeure, já jsem nepočítala s tím, že bys šel s námi. Zatím bych tě ještě na dlouho ráda utajila před personálem v paláci, a kdybych s sebou brala na takovouhle schůzku psa, tak by to vypadalo divně."

OreSeur chvilku mlčel. „Dobře," řekl. „Jistě. Tak hodně štěstí, paní."

Vin byla trochu zklamaná. Čekala, že bude víc protestovat. Ale potom to pustila z hlavy. Nemá ho z čeho vinit. On ji přece na všechna úskalí toho, co se chystají udělat, upozornil.

OreSeur si lehl, položil si hlavu na tlapy a díval se, jak se Vin líčí.

* * *

„Ale, Ele," řekl Ham, „aspoň bychom ti měli vypravit kočár."

Elend zavrtěl hlavou, upravil si kabátek uniformy a podíval se do zrcadla. „To by znamenalo posílat s námi kočího, Hame."

„Přesně tak," přisvědčil Ham. „A to budu já."

„Jeden člověk už na tom, jestli se z toho tábora dostaneme nebo ne, nic nezmění. A čím míň lidí s sebou budeme mít, tím bude mít Vin menší starost."

Ham potřásl hlavou. „Ele, já…"

Elend položil Hamovi ruku na rameno. „Děkuju ti, že máš starost, Hame. Ale já to zvládnu. Jestli jsem schopný někoho na světě manipulovat, tak svého otce. Až od něho odejdu, bude přesvědčený, že má naše město v hrsti.“

Ham se usmál. „No tak jo.“

„A ještě něco,“ začal Elend váhavě.

„Ano?“

„Nemohl bys mi říkat Elende místo Ele?“

Ham se rozesmál. „Tak to snad nebude tak velký problém.“

Elend se vděčně usmál. *Není to přesně tak, jak chtěla Tindwyl, ale pro začátek dobré. S tou Výsostí si budeme dělat hlavu až později.*

Otevřely se dveře a vstoupil Dockson. „Elende, tohle vám právě přišlo.“ Zvedl list papíru.

„Od Shromáždění?“ zeptal se Elend.

Dockson přikývl. „Nelíbí se jim, že dnes večer nebudete na schůzi.“

„Přece neodvolám schůzku se Straffem jen proto, že se oni chtějí sejít o den dřív,“ řekl Elend. „Tak jim vyřiďte, že se budu snažit se tam ještě na chvíli dostat, až se vrátím.“

Dockson přikývl a potom se ohlédl, když se za ním ozval jakýsi zvuk. Se zvláštním výrazem ve tváři ustoupil stranou. Vešla Vin.

Měla na sobě šaty – krásné modré šaty, mnohem elegantnější než běžné oblečení u dvora. V černých vlasech se jí blýskaly safírové spony. Byla… jiná. Ženštější – nebo možná sebevědomější ve své ženskosti.

Jak se změnila od doby, kdy jsem ji viděl poprvé, pomyslel si Elend a usmál se. Byly to už skoro dva roky. Tenkrát to byla sotva dospívající dívka – i když se zkušenostmi člověka mnohem staršího. Teď je žena – velmi nebezpečná mladá žena, která se však na něho stále dívá trochu nejistýma očima.

„Nádhera,“ řekl Elend šeptem. Usmála se.

„Vin!“ řekl Ham a otočil se. „Ty máš šaty!“

Vin se začervenala. „A co jsi čekal, Hame? Že půjdu na schůzku s králem Severní dominancie v kalhotách?“

„No,“ broukl Ham, „vlastně ano.“

Elend se dal do smíchu. „Protože ty chodíš všude podomácku, Hame, nemusí tak chodit všichni ostatní. Upřímně, to tě ještě ty vesty neomrzely?“

Ham pokrčil rameny. „Jsou příjemný. Dobře se nosí.“

„Jenže je v tom zima,“ řekla Vin a třela si ruce. „Jsem ráda, že jsem si pořídila šaty s dlouhým rukávem.“

„Buďte rádi, že je zima,“ namítl Ham. „Tady se to dá snést, ale představte si, jak je tam venku za hradbama těm vojákům.“

Elend přikývl. Zima už začala. Počasí asi nebude zlé, jen nepříjemné – v Centrální dominancii sněžilo jen zřídka –, ale morálce obléhajících vojsk to jistě i tak neprospěje.

„Tak jdeme,“ řekla Vin. „Ať už to radši máme za sebou.“

Elend se usmál a vzal ji za ruce. „Cením si toho, Vin,“ řekl tiše. „A vypadáš opravdu nádherně. Kdybychom neměli v podstatě zpečetěný osud, měl bych nutkání hned dnes uspořádat ples – prostě jen tak, aby tě všichni viděli.“

Vin se usmála. „To tě zpečetěný osud tak inspiruje?“

„Asi jsem trávil moc času s partou.“ Naklonil se k ní, aby ji políbil, ale Vin vyjekla a uskočila.

„Ten make-up mi dal přes hodinu práce,“ vyhrkla. „Líbat se dnes nebude.“

Elend se dal do smíchu. V tu chvíli se ve dveřích objevila hlava kapitána Demouxe. „Vaše Výsosti, kočár je tady.“

Elend se podíval na Vin. Přikývla.

„Jdeme,“ řekl.

* * *

Elend seděl v kočáře, který pro ně poslal Straff, a pozoroval tichou skupinku na hradbách, která sledovala, jak odjíždějí. Slunce pomalu zapadalo.

Nařídil nám, abychom přijeli večer. Vracet se budeme za mlhy, pomyslel si. *Takový šikovný způsob, jak nám dát najevo, ze nás má v hrsti.*

Byl to celý jeho otec – stejná taktika jako včerejší útok na hradby. U Straffa byla všechno póza. Sledoval svého otce u dvora a viděl, jak dokáže manipulovat i s obligátory. Smlouvou o dozoru nad atiovými doly Pána Vládce hrál Straff Venture ještě mnohem nebezpečnější hru než všichni ostatní šlechtici. A hrál ji velmi dobře. Nepředpokládal, jaký chaos do toho všeho vnese Kelsier, ale kdo by to tenkrát předpokládal?

Po pádu Finální říše vybudoval Straff Venture nejstabilnější a nejmocnější království na jejím území. Byl to zdatný obezřetný muž, který uměl s rozvahou dlouhodobě plánovat a dosáhnout všeho, co chtěl. A s ním měl teď Elend manipulovat.

„Vypadáš ustaraně," řekla Vin. Seděla v kočáru naproti němu, zpříma jako dáma. Jako by jí šaty dodávaly nové způsoby. Nebo ji snad jen vrátily ke starým – tehdy přece hrála šlechtičnu tak přesvědčivě, že to neprohlédl ani Elend.

„To bude dobrý," řekla. „Straff ti neublíží – i kdyby se to všechno nějak zvrtlo, tak si nedovolí udělat z tebe mučedníka."

„Já se o svou bezpečnost ani nebojím," řekl Elend.

Vin zvedla obočí. „Jak to?"

„Protože mám s sebou tebe," odpověděl Elend s úsměvem. „Ty vydáš za celou armádu, Vin."

To ji však nijak neuklidnilo.

„Pojď sem," řekl a kývl k místu vedle sebe.

Vin vstala a přesunula se k němu. „Make-up."

„Já dám pozor," slíbil.

Přikývla a sedla si vedle něho. Dal jí ruku kolem ramen. „Pozor taky na vlasy," řekla. „A na svoje sako, ať si s ním nic neuděláš."

„Odkdy jsi tak soustředěná na módu?" zeptal se.

„To dělají ty šaty," odpověděla s povzdechem. „V tu chvíli, co jsem si je oblékla, se mi nějak vrátilo všechno, co mě učil Sazed."

„Ty šaty se mi na tobě opravdu líbí," řekl Elend.

Vin zavrtěla hlavou.

„Co je?" podivil se Elend. Kočár poskočil a postrčil ji k Elendovi blíž. *Další nový parfém,* pomyslel si. *Aspoň tuhle zvyklost nikdy neopustila.*

„To nejsem já, Elende," řekla tiše. „Ty šaty, to je jen manýra. Je to lež."

Chvíli seděl tiše.

„Ty nic nenamítáš?" podivila se. „Všichni si myslí, že mluvím blbosti."

„Já nevím," řekl Elend upřímně. „Když jsem si sám oblékl nové šaty, tak jsem se taky cítil nesvůj, takže mi to jako nesmysl nepřipadá. Jestli se v šatech necítíš, tak je prostě nemusíš nosit. Já chci, abys byla spokojená, Vin."

Usmála se a podívala se na něho. Potom vstala a políbila ho.

„Já jsem myslel, že jsi líbání zakázala," řekl.

„Tobě,“ odpověděla. „Já jsem Mistborn. My jsme opatrnější.“

Elend se smál, i když se zdaleka necítil uvolněně. Ale hovor mu aspoň odváděl pozornost jinam. „Já se v těchhle šatech taky občas necítím. Když je mám na sobě, tak ode mě všichni čekají hrozně moc. Čekají, že budu král.“

„Když já mám šaty,“ řekla Vin, „tak zase všichni čekají, že budu dáma. A potom jsou zklamaný, když to jsem místo dámy já.“

„Každý, kdo je zklamaný, když místo dámy najde tebe, je takový trouba, že na něm ani trochu nezáleží,“ řekl Elend. „Já nechci, abys byla jako oni, Vin. Jsou falešní. Lhostejní. Já tě mám rád takovou, jaká jsi.“

„Tindwyl si myslí, že můžu být obojí,“ řekla Vin. „Dáma i Mistborn.“

„Tindwyl je moudrá,“ řekl Elend. „Trochu nelítostná, ale moudrá. Měla bys ji poslechnout.“

„Ale říkal jsi, že mě máš rád takovou, jaká jsem.“

„Mám,“ odpověděl. „Mám tě rád, *jakákoli* jsi, Vin. Protože tě miluju. Otázka je, jak se máš ráda ty.“

Mlčela.

„Oblečení člověka nezmění,“ řekl Elend. „Změní jen to, jak ho vidí okolí. To jsou slova Tindwyl. Myslím… myslím, že jde jen o to, přesvědčit sama sebe, že si to, jak tě oni vidí, zasloužíš. Můžeš nosit šaty, Vin, ale šaty podle svého. Nedělej si hlavu, že nevypadáš tak, jak by tě lidé chtěli vidět. Prostě se jim ukaž taková, jaká jsi, a to jim musí stačit.“ Odmlčel se a usmál se. „Mně to stačí.“

Usmála se a přitočila se k němu. „Dobře,“ řekla. „Tak už dost nejistoty a pojď se připravit na to, co nás čeká. Řekni mi, jakou má otec povahu.“

„Je to dokonalý starosvětský šlechtic. Bezcitný, vychytralý, šílený po moci. Vzpomínáš, co se stalo…, když mi bylo třináct?“

Vin přikývla.

„No. Otec měl slabost pro skaatské bordely. Myslím, že mu dělalo dobře pomyšlení, jakou má moc, že si užil se ženou a věděl, že ji potom za to zabijí. Měl několik desítek milenek, a když mu nebyly po chuti, dal je pryč.“

Vin tiše cosi zašeptala.

„A k politickým spojencům se staví úplně stejně. Když se někdo nespojil s domem Venture, tak mu stejně nakonec podlehl. A kdo nám nechtěl otročit, nedostal od nás smlouvu.“

Vin přikývla. „Já jsem znala takovýhle vůdce gangů.“

„A jak jsi to přestála, když se na tebe zaměřili?“

„Dělala jsem mrtvýho brouka. Malou bezvýznamnou holku,“ odpověděla Vin. „Plazila jsem se před nima po zemi a nedávala jsem jim žádný důvod, aby se na mě mohli rozzlobit. Přesně to, co chceš ty udělat dnes večer.“

Elend přikývl.

„Buď opatrný,“ řekla Vin. „Nesmíš dopustit, aby si Straff mohl myslet, že si s ním zahráváš.“

„Budu.“

„A moc neslibuj,“ řekla Vin. „Chovej se tak, aby to vypadalo, že chceš vypadat jako tvrďas. Musí si myslet, že nás oblbnul a že uděláme, co bude chtít – z toho bude mít bezmeznou radost.“

„Vidím, že už s tím taky máš zkušenost.“

„Velikou,“ řekla Vin. „Ale o tom už jsi slyšel.“

Elend přikývl. Plány na tuto schůzku neustále měnili a dolaďovali. Teď prostě musí udělat, co ho parta naučila. *Musíš Straffa přesvědčit, že jsme slabí a že mu město vydáme – ale jedině, když nám nejdřív pomůže porazit Cetta.*

Z okénka kočáru bylo vidět, že se blíží ke Straffovu táboru. *Tak obrovský,* pomyslel si Elend. *Kde se otec naučil velet takové jednotce?*

Elend doufal, že když nemá jeho otec dostatek zkušeností s armádou, bude ji mít špatnou. Stany však stály v pravidelném vzorci a vojáci chodili v perfektních uniformách. Vin se přesunula k okénku a horlivě se dívala ven. S daleko větším zaujetím než kterákoli šlechtična Finální říše. „Podívej,“ řekla a ukazovala na okno.

„Obligátor,“ řekla.

Elend se jí podíval přes rameno a všiml si říšského kněze s tetováním kolem očí, který vedl řadu vojáků před stany. „Takže takhle to dělá. Velí za něj obligátoři.“

Vin pokrčila rameny. „To je logický. Oni umí manipulovat větším množstvím lidí.“

„A vědí si rady se zásobováním,“ dodal Elend. „Ano, to je výborný nápad – ale stejně mě to překvapuje. To znamená, že obligátory pořád potřebuje a že pořád jedná jako za Pána Vládce. Většina ostatních králů obligátory při první příležitosti vyhodila.“

Vin se zamračila. „Já jsem myslela, že jsi říkal, že má rád moc.“

„To má," řekl Elend. „Ale také má rád mocné nástroje. Drží si i kandru a vždycky se spolčoval s nebezpečnými allomanty. Myslí si, že je má v hrsti. Obligátory nejspíš také."

Kočár zpomalil a zastavil před velkým stanem. Po chvilce z něj vyšel Straff Venture.

Elendův otec byl vysoký a statný muž, na první pohled panovačný. Teď měl knír a to tento dojem ještě podtrhovalo. Nosil dokonale padnoucí uniformu. Elendovi připomínala obleky, které chtěl donutit nosit i jeho, když byl malý. To tehdy začal Elend chodit neupravený – s rozepnutými knoflíky a velkými saky. Prostě aby byl jiný než jeho otec.

Elendův vzdor však nikdy nebyl důsledný. Rozčiloval Straffa tím, že dělal vylomeniny a choval se jako hlupák – to ovšem jen tehdy, když věděl, že o nic nejde.

Až do toho posledního večera. Luthadel byl v plamenech, skaatské povstání se vymklo vůdcům z rukou a hrozilo, že celé město lehne popelem. Byla to noc ve znamení chaosu a zkázy. A uvnitř toho všeho byla někde uvězněná Vin.

Tehdy se Elend Straffu Venturovi postavil.

Já už nejsem ten kluk, se kterým jsi mohl postrkovat, kam jsi chtěl, otče. Vin mu stiskla paži a Elend vystoupil z kočáru, když kočí otevřel dveře. Straff tiše čekal se zvláštním pohledem ve tváři, když Elend zvedl ruku, aby Vin pomohl ze schůdků.

„Tak jsi přijel," řekl Straff.

„Vypadáš, jako kdyby tě to překvapilo, otče."

Straff zavrtěl hlavou. „Jen vidím, že jsi stejný idiot jako dřív, hochu. Teď tě mám v moci – mávnutím ruky bych tě mohl dát zabít." Zvedl ruku, jako by to chtěl udělat.

Teď je ta chvíle, pomyslel si Elend a srdce mu tlouklo. „V moci jsi mě měl vždycky, otče," řekl. „Mohl jsi mě nechat zabít už před mnoha měsíci a vzít si město. Nechápu, co na tom můj příjezd sem mění."

Straff zaváhal.

„Přišli jsme na večeři," řekl Elend. „Doufal jsem, že to bude příležitost, abych ti představil Vin a abychom si mohli pohovořit o určitých… důležitých věcech."

Straff se zamračil.

Výborně, pomyslel si Elend. *Jen přemýšlej, jestli jdu s nějakou nabídkou. Víš, že kdo první vynese trumfy, většinou prohraje.*

Straff by nikdy nepromarnil příležitost něco získat. Ani malou, jakou třeba mohl představovat Elend. Nejspíš předpokládal, že Elend nemůže přijít s ničím, co by ho mohlo zajímat. Ale mohl si být jistý? Nemá co ztratit.

„Jdi a potvrď kuchaři, že budeme na večeři tři," řekl Straff sluhovi.

Elend sotva slyšitelně vydechl.

„Ta dívka je ten tvůj Mistborn?" zeptal se Straff.

Elend přikývl.

„Roztomilá," řekl Straff. „Řekni jí, ať mě přestane klidnit."

Vin se začervenala.

Straff kývl hlavou směrem ke stanu. Elend uvedl Vin dovnitř. Ta se však neustále ohlížela přes rameno, protože se jí evidentně nelíbilo, že má před Straffem odhalená záda.

Na to už je trochu pozdě… pomyslel si Elend.

Uvnitř ve stanu to vypadalo přesně tak, jak Elend od otce čekal. Všude byly samé polštáře a luxusní nábytek, který Straff téměř nepoužíval. Sloužil jen jako vizitka jeho moci. Stejně jako masivní tvrze v Luthadelu, i tady bylo šlechtické obydlí výrazem toho, jak důležitý je jeho majitel.

Vin tiše čekala po Elendově boku uprostřed stanu. „Je dobrej," pošeptala mu. „Já jsem to dělala tak nenápadně, jak to nejvíc šlo, a on na to přišel."

Elend přikývl. „On je taky cínař," řekl normálně nahlas, „takže nás teď nejspíš poslouchá."

Elend se podíval ke dveřím. Po chvilce jimi vešel Straff a nedal sebemenším náznakem najevo, jestli je slyšel nebo ne. Po další chvilce vešla skupina sloužících s velkým jídelním stolem.

Vin se zhluboka nadechla. Sluhové byli skaati – říšští skaati, ve všem podle starých tradic. Byli otrhaní, ve starých omšelých pracovních halenách, po těle samá modřina od bití. Nesli stůl a oči měli sklopené.

„Proč ten pohled, slečno?" zeptal se Straff. „Jsi taky skaatka, ne, i přes ty hezké šaty? Elend je moc měkký, já bych tě takhle chodit nenechal." *Ty bys mě asi nejradši viděl úplně bez šatů,* pomyslela si Vin.

Vin se na Straffa podívala, ale přisedla si blíž k Elendovi a chytila ho za ruku. Straffova slova byla opět jen pózou. Byl krutý, ale jen pokud z toho měl nějaký užitek. Chtěl Vin znervóznit.

Což patrně dělal. Elend se zamračil, sklopil oči a zachytil na jejích rtech náznak úsměvu.

Breeze mě ubezpečoval, že Vin allomanticky působí mnohem jemněji než ostatní allomanti, vzpomněl si. *Otec je sice dobrý, ale aby přišel na to, že ho klidní…*

Ona to určitě udělala schválně, aby si všiml.

Elend se otočil zpátky ke Straffovi, který uhodil jednoho z odcházejících skaatů. „Doufám, že to nejsou tví příbuzní," řekl Straff Vin. „Moc se nesnaží. Budu jich muset pár nechat popravit."

„Já už nejsem skaatka," odpověděla Vin tiše. „Teď jsem šlechtična."

Straff se dal do smíchu. Představu, že by mohla Vin znamenat nějakou hrozbu, už zavrhl. Věděl, že je to Mistborn, asi slyšel, že je nebezpečná, ale nějak teď usoudil, že je slabá a nedůležitá.

Tohle jí jde, pomyslel si Elend s obdivem. Sluhové začali přinášet jídlo, které bylo za daných okolností obdivuhodné. Zatímco čekali, obrátil se Straff k jednomu z pomocníků. „Pošlete mi sem Hoselle," poručil. „Ale ať si pospíší."

Není zrovna zdrženlivý, pomyslel si Elend. *Znával jsem ho jinak.* Za časů Pána Vládce byl dobrý šlechtic na veřejnosti rezervovaný a plný zábran, i když byli mnozí v soukromí spíše extravagantní. Například na plese tančili a tiše konverzovali při večeři, ale k ránu holdovali lehkým ženštinám a alkoholu.

„Proč ten knír, otče?" zeptal se Elend. „Nejsou v poslední době v módě."

„Módu teď udávám já, hochu," odpověděl Straff. „Sedni si." Elend si všiml, že Vin uctivě čeká, až si sedne on, a teprve potom se posadila. Byla neklidná. Dívala se Straffovi do očí, ale instinktivně by nejraději pohledem uhnula.

„No tak," řekl Straff, „už mi řekněte, proč jste tady."

„Myslel jsem, že je to jasné, otče," řekl Elend. „Jsem tu proto, abychom probrali možnosti spojenectví."

Straff zvedl obočí. „Spojenectví? Oba jsme se právě shodli, že tvůj život je v mých rukou. Já se s tebou nepotřebuju spojovat."

„Možná," odpověděl Elend. „Ve hře jsou ovšem další faktory. Předpokládám, že jsi nečekal Cettovu armádu, ne?"

„Cett mě nezajímá," řekl Straff a začal se věnovat jídlu – velkým kusům vařeného hovězího. Vin nakrčila nos. Elend nevěděl, jestli to patří k roli nebo ne.

Elend zakrojil do steaku. „Člověk, který má armádu skoro stejně velkou jako ty, tě nemůže ‚nezajímat', otče."

Straff pokrčil rameny. „Jakmile budu mít město, nebude pro mě znamenat žádné nebezpečí. A to mi v rámci spojenectví předáš, předpokládám."

„A Cetta vyzvu k boji?" nadhodil Elend. „No, kdybychom spojili síly, měli bychom na to ho porazit – ale proč jít do defenzivy? Proč ho nechávat útočit na naše pozice nebo třeba pokračovat v obléhání, až dokud obě naše armády nevyhladoví? My na něj potřebujeme zaútočit, otče."

Straff se ušklíbl. „A ty si myslíš, že já k tomu potřebuju tvou pomoc?"

„Potřebuješ, pokud ho chceš porazit s určitou dávkou jistoty," řekl Elend. „Společně ho dostaneme snadno – ale každý sám nikdy. Takže se vzájemně potřebujeme. Pojď na něj zaútočit – ty povedeš svoje vojsko a já svoje."

„Proč se do toho tak hrneš?" zeptal se Straff a přimhouřil oči.

„Protože chci něco dokázat," odpověděl Elend. „Podívej se, my oba víme, že mi Luthadel vezmeš. Ale jestli předtím společně vyrazíme na Cetta, bude to vypadat, jako bych o spojenectví s tebou stál. Předám to město a nebudu u toho vypadat jako úplný kašpar. Můžu to navléknout tak, že jsem pomohl otci porazit nepřátelskou armádu, potom jsem mu město předal a znovu se stal jeho dědicem. Oba dostaneme, co chceme. Ovšem jedině za předpokladu, že bude Cett poražen."

Straff se odmlčel a Elend viděl, že jeho slova padají na úrodnou půdu. *Ano,* pomyslel si. *Jen si mysli, že jsem ten kluk, od kterého jsi odešel – excentrický a dychtivý za každou cenu ti udělat malér. A udržet si tvář je základním rysem rodu Venture.*

„Ne," odpověděl Straff.

Elend vstal.

„Ne," opakoval Straff a znovu se věnoval jídlu. „Takhle to neuděláme, hochu. O tom, kdy – a jestli vůbec – napadneme Cetta, rozhodnu já."

Tohle přece ale mělo fungovat! pomyslel si Elend. Pozoroval Straffa a snažil se odhadnout, kde se stala chyba. On ani nezaváhal.

Potřebuji víc informací, pomyslel si. Podíval se stranou, kde seděla Vin a s něčím si pohrávala v ruce. S vidličkou. Setkala se s ním očima a na vidličku poklepala.

Kov, pomyslel si Elend. *Dobrý nápad.* Podíval se na Straffa. „Přišel sis pro atium?“ řekl. „Kvůli tomu nemusíš dobývat moje město.“

Straff se k němu naklonil. „Proč jsi ho už nepoužil?“

„Nic nepřiláká žraloky lépe než čerstvá krev,“ odpověděl Elend. „Kdybych ve velkém používal atium, jenom bych upozornil na to, že ho mám – což není dobrý nápad, když uvážím, co nám dalo práce, abychom rozšířili fámu, že ve městě není.“

Vpředu ve stanu se cosi pohnulo a po chvilce vešla nervózní mladá dívka. Na sobě měla plesové šaty – červené – a černé vlasy měla svázané do dlouhého splývajícího ohonu. Mohlo jí být tak patnáct.

„Hoselle,“ řekl Straff a ukázal na židli vedle sebe.

Dívka poslušně přikývla a pospíchala k židli vedle Straffa. Byla nalíčená a šaty měla s hlubokým dekoltem. Elend nepochyboval o tom, že má se Straffem poměr. Straff se usmíval a klidně a rozvážně žvýkal jídlo. Dívka se trochu podobala Vin – měla stejný oválný obličej, podobné tmavé vlasy, podobné jemné rysy a štíhlou postavu. Bylo v tom sdělení. *Můžu mít zrovna takovou jako ty – ale mladší a krásnější.* Další póza.

A právě tento okamžik – ten záblesk ve Straffových očích – Elendovi připomněl, proč otce nenávidí.

„Možná se přece jen *můžeme* dohodnout, hochu,“ řekl Straff. „Přivez mi to atium a já si poradím s Cettem.“

„Přivézt ti atium by si vyžádalo dost času,“ odpověděl Elend.

„Proč?“ namítl Straff. „Atium je lehké.“

„Je ho hodně.“

„Ne tolik, abys ho nemohl naložit na jeden vůz a poslat ho sem,“ řekl Straff.

„Ono je to složitější,“ řekl Elend.

„To bych neřekl,“ poznamenal Straff a usmíval se. „Ty mi ho prostě nechceš dát.“

Elend se zamračil.

„My ho nemáme,“ řekla Vin šeptem.

Straff se otočil.

„Nikdy jsme ho nenašli,“ pokračovala. „Kelsier svrhl Pána Vládce jen proto, aby získal atium. Ale nikdy jsme nepřišli na to, kde je. Nejspíš ve městě vůbec není.“

To jsem nečekal… pomyslel si Elend. Ano, Vin často jednala instinktivně, stejně jako údajně Kelsier. Když byla poblíž Vin, mohly se všechny plány rovnou vyhodit z okna – jenže ona většinou udělala něco ještě lepšího.

Straff chvíli seděl a nereagoval. Zdálo se, že Vin věří. „Takže mi opravdu nemáte vůbec co nabídnout."

Musím hrát slabocha, připomínal si Elend. *Musím ho přesvědčit, aby si myslel, že město dostane, kdykoli se mu zlíbí, ale že to teď nestojí za to.* Začal tiše poklepávat ukazováčkem na stůl, aby bylo vidět, jak je nervózní. *Když si Straff bude myslet, že atium nemáme…, tak bude mnohem méně pravděpodobné, že by riskoval útok na město. Proto to Vin řekla.*

„Vin neví, o čem mluví," řekl Elend. „Já jsem to atium schoval. I před ní. Určitě to nějak zařídíme, otče."

„Ne," odpověděl Straff a vypadal pobaveně. „Vy to opravdu nemáte. Zane říkal… ale, no, nechtěl jsem tomu věřit…"

Straff zavrtěl hlavou a věnoval se opět jídlu. Vin, která seděla vedle něho, nejedla. Seděla tiše jako ozdoba, za kterou měla být považována. Straff se dlouze napil vína a spokojeně vydechl. Podíval se na svou milenku. „Jdi," řekl jí.

Okamžitě uposlechla.

„Ty taky," řekl Vin.

Vin strnula. Podívala se na Elenda.

„To je v pořádku," řekl pomalu.

Chvíli mlčela a potom přikývla. Straff sám nebyl pro Elenda nijak moc nebezpečný a ona je Mistborn – kdyby se něco semlelo, snadno se k němu dostane. A když odejde, docílí tím toho, čeho oba docítit chtěli – Elend bude vypadat bezbranně. To bude v jednání se Straffem jedině výhoda.

Snad.

„Budu čekat venku," řekla Vin tiše a odešla.

Nebyl to jen tak obyčejný voják. Byl rozený vůdce – člověk, kterému osud přeje.

27

„Tak," řekl Straff a odložil vidličku. „Buďme upřímní, hochu. Opravdu bych tě nejradši nechal zabít."

„Ty bys popravil jediného syna?" zeptal se Elend.

Straff pokrčil rameny.

„Potřebuješ mě," řekl Elend. „Abych ti pomohl porazit Cetta. Můžeš mě zabít, ale nic tím nezískáš. Stejně budeš muset dobýt Luthadel vojenskou silou a Cett na tebe stejně bude moct zaútočit. A porazí tě, protože budeš oslabený."

Straff se usmál, založil ruce a předklonil se, takže byl nahnutý až nad stůl.

„Pleteš se jak v jednom, tak v druhém, hochu. Za prvé, myslím, že kdybych tě zabil, další vůdce Luthadelu bude ochotnější spolupracovat. Mám ve městě své zájmy a zdá se, že to tak je. Za druhé, tvoje spojenectví proti Cettovi nepotřebuju. Mám s ním totiž uzavřenou smlouvu."

Elend se nadechl. „Cože?"

„Co myslíš, že jsem ty poslední týdny dělal? Seděl a čekal na tvoje vrtochy? Navázali jsme s Cettem kontakt. On o město nemá zájem, chce jen to atium. Dohodli jsme se, že si všechno, co v Luthadelu najdeme, rozdělíme, a potom společně dobudeme zbytek Finální říše. On půjde na sever a na západ, já na východ a na jih. To je velice vstřícný člověk, ten Cett."

Blufuje, pomyslel si Elend se značnou dávkou jistoty. *Tohle nejsou Straffovy způsoby. Ten by se jen tak nespojil s někým, koho má za zády v plné zbroji. Straff se vždycky bál zrady.*

„Ty si myslíš, že tomu věřím?“ zeptal se Elend.

„Věř si, čemu chceš,“ odpověděl Straff.

„A koloss, který se sune směrem k nám?“ vytáhl Elend jeden z trumfů.

To Straffa zarazilo.

„Jestli se chceš zmocnit Luthadelu ještě dřív, než sem dorazí, otče,“ řekl Elend, „tak si myslím, že bys mohl být trochu vstřícnější k člověku, který ti přišel nabídnout všechno, co chceš. Já chci jen jedno – dopřej mi vítězství. Nech mě porazit Cetta a zajisti mi dědictví. A potom bude město tvoje.“

Straff o tom přemýšlel – a přemýšlel o tom tak dlouho, že si Elend troufl doufat, že třeba vyhraje. Potom ale zavrtěl hlavou. „Ne, myslím, že ne. Zkusím to s Cettem. Nevím, proč mi chce Luthadel nechat, ale asi mu o něj tolik nejde.“

„A tobě o něj jde?“ zeptal se Elend. „Víš, že atium nemáme. Tak proč to město chceš?“

Straff se předklonil ještě hlouběji. Elend cítil jeho dech a v něm pach koření. „To je vidět, jak mě neznáš, hochu. Právě proto bys – i kdybys mi mohl slíbit to atium – neměl dnes z mého tábora odejít. Před rokem jsem udělal chybu. Kdybych zůstal v Luthadelu, byl bych dnes na trůnu já. Místo toho tam sedíš ty. Nechápu proč – snad je slabý Venture pořád lepší než většina jiných.“

Straff ztělesňoval všechno, co Elend na staré říši nenáviděl. Aroganci. Krutost. Domýšlivost.

Jsem slabý, připomínal si a snažil se uklidnit. *Nemůžu mu vyhrožovat.* Pokrčil rameny. „Je to jen město, otče. Z mého hlediska nemá ani poloviční váhu jako tvoje vojsko.“

„Je to víc než město,“ řekl Straff. „Je to sídlo Pána Vládce – a mám tam domov. Svou tvrz. Jak jsem pochopil, využíváš ji jako palác.“

„Prakticky jsem neměl jinou možnost.“

Straff se opět vrátil k jídlu. „Dobře,“ řekl a přitom krájel porci masa, „nejdřív jsem měl pocit, že jsi idiot, že sem dnes večer jdeš, ale teď už si nejsem tak jistý. Musel jsi vidět, co je nevyhnutelné.“

„Jsi silnější,“ řekl Elend. „Nemůžu se ti postavit.“

Straff přikývl. „Udělal jsi na mě dojem, hochu. Pořádně se oblékáš, za milenku máš Mistborna, vládneš městu. Nechám tě žít.“

„Děkuji,“ řekl Elend.

„A výměnou za to mi dáš Luthadel.“

„Jakmile vyřídíme Cetta.“

Straff se rozesmál. „Ne, takhle to nefunguje, hochu. My spolu nejednáme. Já ti dávám příkazy. Zítra společně vjedeme do města a ty poručíš, aby otevřeli brány. Já tam vstoupím s vojskem a ujmu se velení a Luthadel se stane novým hlavním městem mého království. Pokud nic neprovedeš a poslechneš, jmenuju tě zase dědicem.“

„Takhle to udělat nemůžeme,“ řekl Elend. „Já jsem vydal rozkaz, aby ti brány za žádných okolností neotvírali.“

Straff mlčel.

„Mí poradci si mysleli, že se pokusíš zajmout Vin jako rukojmí, abys mě donutil vzdát se města. Kdybychom tam vešli spolu, budou předpokládat, že jednám pod nátlakem,“ řekl Elend.

Straff neztrácel náladu. „Doufej, že nebudou.“

„Budou,“ řekl Elend. „Já ty lidi znám, otče. Třesou se na záminku, aby mi město mohli sebrat.“

„Tak proč jsi teda přišel?“

„Jak jsem řekl,“ odpověděl Elend. „Jednat o spojenectví proti Cettovi. Předám ti Luthadel, ale zatím potřebuji čas. Nejdřív musíme vyřídit Cetta.“

Straff popadl jídelní nůž za držadlo a zabodl ho do stolu. „Už jsem ti řekl, že my spolu nejednáme. Ty nebudeš vznášet požadavky, hochu. Mohl bych tě dát zabít!“

„Já jen konstatuji fakta, otče. Nechtěl bych –“

„Jsi úlisný,“ řekl Straff a přimhouřil oči. „Čeho chceš tou hrou dosáhnout? Přijdeš do mého tábora, nemáš mi co nabídnout…“ Odmlčel se a potom pokračoval: „Jedině tu malou holku. Hezký obličejíček, to ano.“

Elend se začervenal. „Takhle se do města nedostaneš. Nezapomeň, že si mí konzultanti myslí, že bys jí mohl chtít začít vyhrožovat.“

„Dobře,“ vyštěkl Straff. „Zemřeš. Město si vezmu sám.“

„A Cett tě napadne zezadu,“ řekl Elend. „Přitlačí tě k naší zdi a donutí tě bojovat v obležení.“

„Bude mít velké ztráty,“ řekl Straff. „Takže město potom neudrží.“

„I když bude oslabený, má větší šance, že ho dostane od nás, než kdyby čekal a potom se ho snažil získat od tebe.“

Straff vstal. „Budu to muset udělat. Už jsem tě jednou nechal být, ale podruhé už to neudělám, hochu. Ti prokletí skaati tě měli zabít a já bych měl od tebe pokoj.“

Elend také vstal. Viděl však ve Straffových očích odhodlání.

Nefunguje to, pomyslel si a začínal být neklidný. Ten plán byl sice hazard, ale se skutečnou porážkou nepočítal. Něco není v pořádku – je tu něco, s čím nepočítal a co pořád nechápe. Proč se Straff jeho návrhu tolik brání?

Tohle neznám, pomyslel si Elend. Ironie byla v tom, že kdyby otce jako dítě víc poslouchal, možná by teď věděl, kde udělal chybu. Najednou si uvědomil závažnost situace. Je uprostřed nepřátelské armády. A bez Vin.

Zemře.

„Počkej!“ řekl zoufale.

„Aha,“ poznamenal Straff s úsměvem, „konečně ti došlo, v jaké jsi kaši?“ V jeho úsměvu bylo znát potěšení. Nedočkavost. Vždycky v sobě měl něco, co si libovalo v možnosti ubližovat druhým, i když to vůči sobě Elend zatím takřka nikdy nepocítil. Vždycky v tom Straffovi zabránilo slušné chování.

Slušné chování, které mu vnutil Pán Vládce. V tuto chvíli však Elend viděl v otcových očích chuť vraždit.

„Ty jsi mě nikdy nehodlal z tohohle tábora pustit živého,“ řekl Elend. „I kdybych ti dal atium, i kdybych s tebou chtěl vstoupit do města.“

„Byl jsi mrtvý ve chvíli, kdy jsem se rozhodl za tebou do tohohle stanu přijít,“ řekl Straff. „Jsi idiot, hochu. Ale za jedno jsem ti vděčný – že jsi mi sem dnes přivedl tu holku. Dnes v noci bude moje. Uvidíme, jestli bude křičet moje jméno nebo tvoje, až bude – “

Elend se dal do smíchu.

Byl to smích zoufalství z absurdity té situace, do které se dostal, z jeho starostí a obav – ale hlavně smích nad představou, jak se Straff snaží svést Vin. „Ty nemáš tušení, jaká je to hloupost,“ poznamenal.

Straff se začervenal. „Tak za tohle na ni budu extra tvrdý.“

„Jsi prase, otče,“ řekl Elend. „Ohavné nechutné prase. Myslíš si, jak jsi vynikající vůdce, a přitom jsi naprosto neschopný, protože jsi

náš dům málem přivedl na mizinu. Zachránila tě jen smrt Pána Vládce!“

Straff zavolal stráže.

„Můžeš si vzít Luthadel,“ řekl Elend, „ale stejně o něj přijdeš! Já jsem byl možná špatný král, ale ty jsi nemožný král. Pán Vládce byl tyran, ale byl to zároveň génius. Ty nejsi nic. Jsi jen sobec, který si nakrade a potom stejně skončí někde s nožem v zádech.“

Když přiběhli vojáci, Straff ukázal na Elenda. Nebránil se. S tímhle člověkem vyrostl, tenhle člověk ho vychovával a trýznil a Elend to nikdy nevyřkl nahlas. Nikdy neřekl pravdu.

Připadalo mu to tak dobré. Správné.

Možná bylo hrát před Straffem slabého chyba. On vždycky dokázal s chutí zabořit pěst.

A najednou Elendovi svitlo, co má udělat. Usmál se a podíval se Straffovi do očí.

„Tak mě zabij, otče,“ řekl. „Zemřeš se mnou.“

* * *

„Zabij mě, otče,“ řekl Elend. „Zemřeš se mnou.“

Vin strnula. Stála ve tmě před stanem. Nejdřív vedle ní byli Straffovi vojáci, ale potom na jeho příkaz utíkali dovnitř. Popošla tmou, zastavila se na severní straně stanu a sledovala stíny uvnitř.

Už se chystala vtrhnout dovnitř. Elend si nevedl zrovna moc dobře. Nebyl špatný diplomat, ale byl příliš upřímný. Nebylo těžké poznat, kdy blufuje, když ho člověk dobře znal.

Jeho poslední prohlášení však bylo jiné. Už se nesnažil ani s otcem lstivě manipulovat, ani ventilovat vztek jako před chvílí. Najednou se zdálo, že je chladný a tvrdý.

Vin napjatě čekala před osvětleným stanem s dýkami připravenými. Něco jí říkalo, aby dala Elendovi ještě chvíli.

Straff se začal jeho výhrůžkám smát.

„Jsi hlupák, otče,“ řekl Elend. „Myslíš, že jsem sem přišel vyjednávat? Myslíš, že bych se dobrovolně spolčil s někým takovým jako ty? Ne. Na to mě moc dobře znáš. Víš, že bych se ti nikdy nepřišel poddat.“

„Tak proč?“ zeptal se Straff.

Skoro až slyšela, jak se Elend usmívá. „Přišel jsem, abych byl blízko tebe, otče… a abych přivedl svého Mistborna až do samého srdce tvého tábora.“

Ticho.

Nakonec se dal Straff do smíchu. „Ty mi vyhrožuješ tím vyžletem tam venku? Jestli to je ten velký Mistborn z Luthadelu, o kterém se tolik mluví, tak mě to opravdu upřímně zklamalo.“

„Protože to na tebe hrála,“ řekl Elend. „Přemýšlej, otče. Ty jsi o ní pochyboval, tak tě při těch pochybách nechala. Jenže jestli je tak dobrá, jak se říká – a já vím, že ty jsi o tom slyšel –, tak jak bys ji mohl nachytat, že tě klidní?

Nachytal jsi ji a řekl jsi jí to. Potom už jsi nic necítil, tak sis myslel, jak poslechla. Jenže sis najednou začal připadat spokojený. Sebejistý. Vin jsi jako potenciální nebezpečí zavrhl – ale zavrhl by rozumný člověk nebezpečí Mistborna, třeba malého a slabého? Jenže ty si *všímáš* leda tak svých najatých vrahů.“

Vin se usmála. *Dobře to děláš,* pomyslela si. Začala vzněcovat Straffovy emoce, dmýchala kovy a vzbuzovala v něm vztek. Zuřivě zalapal po dechu. *Tak si toho všimni, Elende.*

„Teď se budeš bát,“ řekl Elend.

Uklidnila Straffův vztek a začala v něm vzněcovat strach.

„A teď budeš vzrušený.“

Vin to hned zařídila.

„Klidný.“

Všechny ostatní emoce v něm potlačila. Uvnitř stanu viděla jeho nehybný stín.

Allomant v podstatě nemůže člověka donutit, aby něco udělal. Silný tlak na emoce většinou v dotyčném vyvolá pocit, že se něco děje, že něco není v pořádku. V tomto případě však chtěla jen dát Straffovi najevo, že je ve střehu.

Usmála se a uhasila cín. Potom spálila dural a zapůsobila na Straffovy emoce obrovským úderem, který v něm potlačil vůbec schopnost cokoli cítit. Jeho stín se zakymácel.

Po chvilce jí došla mosaz. Znovu začala pálit cín a stále sledovala stíny na plátně.

„Je silná, otče,“ řekl Elend. „Je mnohem silnější než všichni allomanti, které jsi kdy znal. Zabila Pána Vládce. Školil ji sám Hrdina z Hathsinu. A jestli ty zabiješ mě, tak *ona zabije tebe*.“

Ozvaly se kroky. Vin se otočila, přikrčila se a zvedla dýku.

V mlze se objevila známá postava. „Jak to, že mě vždycky nachytáš?“ zeptal se Zane tiše.

Vin pokrčila rameny a otočila se zpátky ke stanu. Ale natočila se tak, aby koutkem oka mohla sledovat i Zanea. Došel až k ní, dřepl si vedle a také sledoval stíny ve stanu.

„Tohle vyhrožování k ničemu není,“ řekl nakonec Straff uvnitř. „Zemřeš, i když se ke mně tvůj Mistborn dostane.“

„Podívej se, otče, já jsem se zmýlil ve tvém zájmu o Luthadel. A ty ses zmýlil ve mně – vždycky ses ve mně mýlil. Mně je jedno, jestli umřu – pokud to přinese mým lidem svobodu.“

„Když umřu já, města se zmocní Cett,“ řekl Straff.

„Já myslím, že si s ním mí lidé poradí,“ řekl Elend. „On nemá zase tak velkou armádu.“

„To je idiotština!“ vyštěkl Straff. Nedal však příkaz vojákům, aby se Elenda chopili.

„Zabij mě a zemřeš také,“ opakoval Elend. „A nejen ty. Také tví generálové. A kapitáni. I obligátoři. Ona má příkaz zabít vás všechny.“

Zane udělal krok blíž k Vin a pod nohama mu křupla pošlapaná tráva. „Aha,“ řekl šeptem. „Chytrá taktika. I kdyby byl tvůj soupeř sebesilnější, nemůže zaútočit, když mu držíš pod krkem dýku.“

Zane popošel ještě blíž, a když k němu Vin zvedla oči, měli hlavy jen pár centimetrů od sebe. Zavrtěl hlavou. „Ale řekni mi – proč lidi jako ty a já musí pořád pro někoho být tou dýkou?“

Straff ve stanu bojoval s obavami. „Takovou moc nemá nikdo, hochu,“ řekl. „Ani Mistborn. Mohla by zabít některé z mých generálů, ale ke mně by se nedostala. Já mám taky Mistborna.“

„Ale!“ podivil se Elend. „Tak proč ji ještě nezabil? Že by se bál? Jestli mě zabiješ, otče, když se i pokusíš vyrukovat směrem k městu, začne zabíjet. Lidé budou padat jako vězni u fontán při popravách.“

„Já jsem myslel, že jsi říkala, že je jiný,“ šeptal Zane. „Tvrdila jsi mi, že nejsi jeho nástroj. Že by tě jako vraha nevyužíval…“

Vin se proti své vůli začervenala. „On blufuje, Zane,“ řekla. „Nikdy by nic takového neudělal.“

„Takového allomanta, jako je ona, jsi nikdy neviděl, otče,“ řekl Elend tlumeným hlasem ve stanu. „Já jsem ji viděl, když bojovala proti Mistbornům – nenechá je k sobě ani přiblížit.“

„To je pravda?“ zeptal se Zane.

Vin mlčela. Elend ji vlastně nikdy bojovat s allomanty neviděl. „Viděl mě jednou, když jsem porazila několik vojáků, a ví o tom, že bojuju s allomanty.“

„Aha,“ řekl Zane tiše. „Takže je to jen taková malá lež. Ty se hodí, když je člověk král. Ono se vůbec leccos hodí. Třeba využít jednoho člověka k záchraně celého království. To k tomu přišel dost levně. Kdo by to nebral? Tvoje svoboda výměnou za jeho království.“

„On mě nezneužívá, Zane,“ řekla Vin.

Zane vstal. Vin se pootočila a bedlivě sledovala, jak odchází a ztrácí se v mlze, daleko od stanů, pochodní a vojáků. Potom se zastavil a zvedl hlavu. Navzdory planoucím pochodním a zapáleným ohňům byl tábor zahalený v mlze. Kroužila všude kolem nich. Světla pochodní se v ní ztrácela. Jako uhasínající uhlíky.

„Co tohle znamená *pro něj?*“ řekl Zane tiše a máchl rukou kolem sebe. „Dokáže někdy porozumět mlze? Dokáže někdy porozumět tobě?“

„Má mě rád,“ řekla Vin a podívala se na siluety na plátně. Byly nehybné. Straff zřejmě uvažuje o Elendových výhrůžkách.

„Má *tě* rád?“ opakoval Zane. „Nebo je jen rád, že tě má?“

„Elend takový není,“ namítla Vin. „Je to dobrý člověk.“

„Dobrý nebo špatný, ty jsi prostě jiná,“ namítl Zane a tichou nocí dolehla ozvěna jeho hlasu k jejímu sluchu zbystřenému cínem. „Může pochopit, jaké to je, být Mistborn? Dokáže věci, které dokážeme my, a zajímá se o věci, které my máme rádi? Viděl je někdy?“ Zane udělal gesto směrem k nebi. Daleko za mlhou na obloze zářila světla jako malé jiskřičky nad ohněm. Byly to hvězdy, normálním lidským okem neviditelné. Jen allomant spalující cín mohl proniknout mlhou a vidět, jak svítí.

Vzpomněla si na tu první noc, kdy jí je ukázal Kelsier. Vzpomněla si, jak byla udivená, že tu jsou celou dobu, skryté v neproniknutelném závoji mlhy…

Zane ukazoval nahoru. „Pro Pána Vládce!“ řekla Vin šeptem a poodstoupila o krůček od stanu. Skrz vířící mlhu si všimla v odrazu světla ze stanu něčeho na Zaneových předloktích.

Malých bílých jizev.

Zane dal okamžitě ruku dolů a stáhl si rukáv.

„Ty jsi byl v dolech v Hathsinu,“ řekla Vin tiše. „Jako Kelsier.“

Zane odvrátil pohled.

„Promiň," řekla Vin.

Zane se otočil a usmál se do tmy. Byl to sebejistý spokojený úsměv. Udělal krok dopředu. „Já ti rozumím, Vin."

Potom se jí nepatrně uklonil, vyskočil a zmizel ve tmě. Ve stanu mluvil Straff s Elendem.

„Jdi. Odejdi odsud."

* * *

Kočár se rozjel. Straff stál před stanem, stále ještě trochu ohromený. Nedbal na mlhu.

Já jsem ho nechal jít. Proč jsem ho nechal jít?

Stále ještě cítil stopu po jejím působení. Jedna emoce za druhou, jako by se v něm odehrávala zrádná bouře, a potom… najednou nic. Jako by popadla jeho duši obrovská ruka a drtila. Takhle si představoval smrt.

Žádný allomant nemůže být takhle silný.

Zane ji uznává, pomyslel si Straff. *A všichni říkají, že zabila Pána Vládce. Takové vyžle. To není možné.*

Zdálo se to nemožné. A přesně takové se to mělo zdát.

Všechno šlo tak dobře. Informace, které podala Zaneova kandra, byly přesné – Elend se skutečně pokusil o spojeneckou smlouvu. Straff předpokládal, že si s Elendem poradí, kandra však poslala varování.

Elend ho ovšem napálil. Straff byl připravený na to, že bude Elend hrát slabocha, a přesto podlehl.

Je tak silná…

Z mlhy vystoupila černá postava a došla až ke Straffovi. „Vypadáš, jako bys právě viděl ducha, otče," řekl Zane s úsměvem. „Svýho, ne?"

„Byl tam s ní ještě někdo, Zane?" zeptal se Straff, příliš otřesen, než aby se zmohl na vtipnou odpověď. „Další Mistborni, pomáhali jí?"

Zane zavrtěl hlavou. „Ne. Ona je opravdu tak silná." Otočil se k odchodu.

„Zane!" vyštěkl Straff, až se Zane zastavil. „Měníme plány. Chci, abys ji zabil."

Zane se otočil. „Ale –"

„Je příliš nebezpečná. A kromě toho jsme z ní vytáhli tu informaci, co jsme potřebovali – nemají atium.“

„Ty jim věříš?“ zeptal se Zane.

Straff se zarazil. Po tom obrovském allomantickém tlaku, jehož byl dnes večer cílem, už nebude věřit ničemu. „Ne,“ usoudil. „To my si najdeme. Ale tu holku chci *mrtvou,* Zane.“

„Takže opravdu napadneme Luthadel?“

Straff už málem vydal rozkaz, aby se vojsko připravilo k rannímu útoku. Ten zkušební dopadl dobře, ukázal, že obrana města je špatná. Straff obsadí hradby a potom z nich zaútočí na Cetta.

Jenže Elendova poslední slova mu v tom zabránila. *Pošli vojáky na moje město, otče,* řekl ten hoch, *a zemřeš. Cítil jsi, jak je silná – teď víš, čeho je schopná. Můžeš se zkusit schovat a můžeš i dobýt naše město.*

Ale ona si tě najde. A zabije tě.

Nemáš na vybranou, než čekat. Spojím se s tebou, až budu mít armádu připravenou k útoku na Cetta. Zaútočíme společně, jak jsem říkal.

Straff se na to nemohl spolehnout. Ten hoch se změnil. Je nějaký silnější. Kdyby s Elendem zaútočili společně, nebude si dělat iluze, jak rychle by ho Elend zradil. Jenže Straff na Luthadel zaútočit nemůže, dokud je tam ta holka. Ne, když zná její sílu, když ji pocítil na vlastních emocích.

„Ne,“ odpověděl nakonec na Zaneovu otázku. „Nezaútočíme. Dokud ji nezabiješ.“

„To se snadno říká, ale nebude to jednoduchý,“ řekl Zane. „Budu potřebovat pomoc.“

„Jakou pomoc?“

„Útočný tým. Allomanty, které nemůže vystopovat.“

Zane měl na mysli konkrétní skupinu. Většinu allomantů bylo snadné identifikovat, protože měli příbuzenské vztahy se šlechtou. Straff měl ale zvláštní zdroje. Nebylo náhodou, že měl tolik konkubín – desítky a desítky. Mnozí si mysleli, že je to jen z vilnosti.

Ale nebylo to zdaleka jen proto. Víc milenek znamenalo víc dětí. A víc dětí ze šlechtického rodu, jako byl jeho, znamenalo víc allomantů. Zplodil jen jednoho Mistborna, ale mnoho Mistingů.

„Dobře. Budeš je mít,“ řekl Straff.

„Ale oni to střetnutí nemusí přežít, otče," poznamenal Zane, který stále ještě stál venku v mlze.

Straffovi se znovu vrátil ten hrozný pocit. Pocit nicoty, toho strašného vědomí, že někdo cizí zcela ovládá vaše emoce. Takovou moc nad svou osobou nikomu nepřipustí. A už vůbec ne Elendovi.

Už měl být mrtvý. Přišel až ke mně. A já jsem ho nechal jít.

„Zbav se jí," řekl Straff. „Udělej cokoli, co pro to bude potřeba, Zane. Cokoli."

Zane přikývl a sebevědomým krokem odešel.

Straff se vrátil do stanu pro Hoselle. Vypadala dost podobně jako Elendova dívka. Bude mu příjemné stále si připomínat, že ji má většinu času ve své moci.

* * *

Elend se usadil v kočáře. Ještě byl trochu ohromený. *Jsem naživu!* pomyslel si s rostoucím vzrušením. *Dokázal jsem to! Přesvědčil jsem Straffa, aby nechal město na pokoji.*

Aspoň na čas. Bezpečnost Luthadelu teď závisela na tom, jak moc se Straff bude bát Vin. Ale… i tak to bylo Elendovo velké vítězství. Je jejich králem a jeho plán – i když vypadal pošetile – vyšel. Ta malá korunka na hlavě mu najednou nepřipadala tak těžká jako dřív.

Vin seděla naproti. Nevypadala tak nadšeně, jak by čekal.

„Dokázali jsme to, Vin!" řekl. „Nebylo to tak, jak jsme měli v plánu, ale povedlo se to. Straff zatím na město nezaútočí."

Tiše přikývla.

Elend se zamračil. „No, a to je tvoje zásluha. Uvědomuješ si to? Kdybys tam nebyla… no vlastně kdybys vůbec nebyla, tak by byla Finální říše ještě v otroctví."

„Protože jsem zabila Pána Vládce," řekla tiše.

Elend přikývl.

„Jenže to byl *Kelsierův* plán. A zasloužila se o to celá parta – jejich um, jejich síla vůle a lidi. To osvobodilo říši. Já jsem jen držela nůž."

„Ty to říkáš, jako by vlastně o nic nešlo, Vin," namítl Elend. „To není pravda. Ty jsi fantastická allomantka. Ham říká, že už tě nepřepere. Ani když podvádí. A několikrát jsi zachránila palác před vrahy. Prostě se ti v celé říši nikdo nevyrovná!"

Jeho slova ji podivně zaháněla ještě víc do kouta. Otočila se a dívala se z okna do mlhy. „Děkuju," řekla tiše.

Elend svraštil obočí. *Vždycky už si začínám myslet, že tuším, co se jí odehrává v hlavě…* Přisedl si k ní a dal jí ruku kolem ramen. „Vin, co se děje?"

Chvíli mlčela a potom zavrtěla hlavou a přinutila se k úsměvu. „To nic, Elende. Máš právem radost. Byl jsi skvělý. Myslím, že by ani Kelsier neuměl Straffa takhle dostat tam, kde ho chce mít."

Elend se usmál a přitiskl ji k sobě. Kočár mezitím vjel do temného města. Pomalu se otevřela Cínová brána a Elend viděl na nádvoří skupinku lidí. Ham držel zvednutou lucernu.

Elend už nečekal, až se kočár zastaví. Když začal zpomalovat, otevřel dveře a vyskočil ven. Jeho přátelé se dali do smíchu. Dveře se hlasitě zabouchly.

„Tak jak to šlo?" zeptal se Ham váhavě, když přišel Elend až k nim. „Dokázali jste to?"

„Tak nějak," odpověděl Elend s úsměvem a podal si se všemi ruku. Byl tu i OreSeur. Došel až ke kočáru a čekal na Vin. „Ta původní finta nevyšla. Otec nechtěl o spojenectví ani slyšet. To až když jsem mu řekl, že ho zabiju!"

„Moment. Co bylo tohle za nápad?" namítl Ham.

„Přehlédli jsme naši největší zbraň, kamaráde," řekl Elend, když z kočáru vystoupila Vin. Otočil se a pokynul na ni rukou. „Máme zbraň, které se nic nevyrovná! Straff čekal, že se připlazím po kolenou a chystal se stát pánem situace. Když jsem mu ale naznačil, co se s ním a s jeho armádou stane, až naštvou Vin…"

„Vážený příteli," začal Breeze, „ty jsi šel do tábora nejsilnějšího krále ve Finální říši a tam jsi mu *vyhrožoval?*"

„No, ano!"

„Geniální!"

„Já vím," řekl Elend. „Řekl jsem otci, že mě prostě nechá odejít z tábora a že nechá Luthadel na pokoji, jinak že ho Vin zabije a spolu s ním všechny generály v jeho armádě." Položil jí ruku kolem ramen. Na všechny se usmála, ale viděl na ní, že ji stále něco trápí.

Myslí si, že to nedopadlo dobře, uvědomil si Elend. *Našla lepší způsob, jak se Straffem manipulovat, ale nechce mi kazit radost.*

„Tak to asi nového krále potřebovat nebudeme," ozval se Špuk a usmíval se. „Už jsem se začínal těšit, že bych to třeba na čas vzal…"

Elend se dal do smíchu. „Já zatím ještě nějaký čas nehodlám tohle místo uvolnit. Můžeme doufat, že se Straff aspoň na chvíli lekl. Mělo by to pozvednout morálku. A potom musíme jednat se Shromážděním. Doufejme, že přijmou rezoluci, že mi ještě dají čas, abych se sešel s Cettem. Za stejným účelem jako se Straffem."

„Uspořádáme v paláci oslavu?" nadhodil Breeze. „I když mám mlhu rád, myslím, že není nejlepší tyhle věci projednávat na dvoře."

Elend ho poklepal po rameni a přikývl. Ham a Dockson si přisedli k němu a k Vin a ostatní nasedli do kočáru, kterým sem přijeli. Elend se překvapeně podíval na Docksona, když nastupoval do jejich kočáru. Jindy by určitě stejným vozem jako Elend nejel.

„Upřímně, Elende," řekl Ham, když se usadil na sedadlo, „překvapil jsi mě. Trochu jsem čekal, že budeme muset ten tábor napadnout, abychom tě z něj dostali."

Elend se usmíval a díval se na Docksona, který si sedl, když se dal kočár do pohybu. Vytáhl brašnu a vyndal z ní zapečetěnou obálku. Zvedl oči a setkal se s Elendem pohledem. „Tohle vám před chvilkou přišlo od Shromáždění, Vaše Výsosti."

Elend se zarazil. Potom vzal obálku a rozlomil pečeť. „Co to je?"

„Nevím to jistě," řekl Dockson, „ale začaly se šířit takové fámy…"

Naklonila se k nim Vin a četla Elendovi přes rameno.

Vaše Výsosti, stálo tam.

Tímto vám oznamujeme, že na základě konsenzu většiny členů Shromáždění bylo rozhodnuto o hlasování o důvěře. Oceňujeme Vaše zásluhy ve prospěch města, ale nastalá situace si žádá jiný způsob vedení, než může Vaše Výsost zajistit. K tomuto aktu přistupujeme bez jakéhokoli nepřátelství nebo zášti, prostě z nutnosti. Nevidíme jinou možnost, musíme jednat pro dobro Luthadelu.

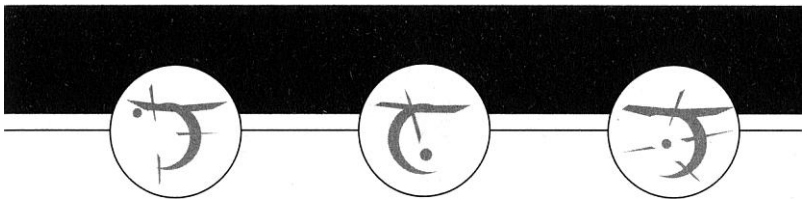
Je nám líto, že Vás tímto dopisem o této skutečnosti musíme informovat.

Dopis byl podepsaný všemi třiadvaceti členy Shromáždění.

Elend šokován odložil papír.
„Co se děje?“ zeptal se Ham.
„Právě jsem byl sesazen,“ odpověděl tiše.

KONEC DRUHÉ ČÁSTI

ČÁST TŘETÍ

KRÁL

Na své pouti za sebou nechával trosky, ale bylo to zapomenuto. Budoval nová království a potom je ničil a přitom tvořil nový svět.

28

„Moment. Nevím, jestli jsem to správně pochopila," řekla Tindwyl chladně a zdvořile, avšak stroze a s náznakem nesouhlasu. „V právním kodexu království je klauzule, která umožňuje Shromáždění sesadit krále?"

Elend odpověděl zvadle: „Ano."

„*A ten zákon jste napsal vy?*" naléhala Tindwyl.

„Z větší části ano," přiznal.

„Vy jste si do vlastního zákona napsal, že vás můžou sesadit?" opakovala Tindwyl. Skupinka – která se rozrostla ještě o Clubse, Tindwyl a kapitána Demouxe – seděla v Elendově pracovně. Bylo jich tam tolik, že se nedostávaly židle. Vin seděla tiše stranou na stohu Elendových knih. Ještě předtím se stačila rychle převléknout do košile a kalhot. Tindwyl s Elendem stáli, ostatní seděli. Breeze upjatý, Ham uvolněný a Špuk se houpal na zadních nohách židle.

„Já jsem tam tu klauzuli dal schválně," řekl Elend. Stál vpředu a jednou rukou se opíral o tabulku masivního okna z barevného skla. Díval se na jeho tmavé úlomky. „Tahle země trpěla útlakem tyranského vůdce víc než tisíc let. Během celé té doby snili filozofové a myslitelé o vládě, kde jde vystřídat špatného panovníka bez krveprolití. Já jsem se dostal na trůn v důsledku nepředvídatelných a vlastně neopakovatelných událostí a nepokládal jsem za správné prostě vnutit lidem svou vůli – nebo

vůli svých potomků. Chtěl jsem vytvořit vládu, ve které panovník nese zodpovědnost za všechno, co udělá.“

Někdy mluví přesně jako ty knížky, co čte, pomyslela si Vin. *Ne jako normální člověk…, ale jako napsaná stránka v knize.*

Znovu se jí vrátila Zaneova slova, jako by jí je kdosi našeptával. *Ty jsi jiná než on.* Hned však tu myšlenku zapudila.

„Tedy při vší úctě, Vaše Výsosti,“ řekla Tindwyl, „tohle je jedna z nejhloupějších věcí, kterou jsem kdy viděla panovníka udělat.“

„Bylo to pro dobro království,“ řekl Elend.

„Byla to nebetyčná hloupost,“ vyštěkla Tindwyl. „Král se přece sám nepoddává rozmarům jiného vládního orgánu. Má pro svůj lid cenu především v tom, že je pro něj absolutní autoritou!“

Vin málokdy viděla Elenda tak smutného. Lítost v jeho očích ji vyděsila. Přesto však se nějaké její druhé já začalo radovat. Už není král. Snad už se lidé nebudou tolik snažit ho zabít. Snad už se zase stane jenom Elendem a budou moci odejít. Někam. Kde je všechno méně komplikované.

„Nicméně,“ pronesl Dockson do tiché místnosti, „je potřeba něco udělat. Rozebírat moudrost rozhodnutí, která už nejde vzít zpátky, je k ničemu.“

„Souhlas,“ řekl Ham. „Takže Shromáždění ti dalo kopačky. Co s tím uděláme?“

„No, nemůžeme je jen tak nechat prosadit svou,“ namítl Breeze. „Vládu lidi svrhli vloni! Nemůžou si přece zvykat na to, že je to běžný postup.“

„Musíme připravit odpověď, Vaše Výsosti,“ řekl Dockson. „Především odsoudit takovýhle zavrženíhodný manévr provedený v době, kdy jste vy jednal v zájmu bezpečnosti města. Když tak o tom přemýšlím, tak je jasný, že udělali tu schůzku tak, abyste na ni *nemohl* přijít a bránit se.“

Elend přikyvoval a stále se díval do temné okenní tabulky. „Není důvod, abyste mě oslovoval Vaše Výsosti, Doxi.“

„Nesmysl,“ řekla Tindwyl, která stála se založenýma rukama vedle knihovny. „Ještě jste král.“

„Přišel jsem o mandát lidí,“ odpověděl Elend.

„Ano,“ namítl Clubs, „ale pořád máš mandát mé armády. A tím jsi král, ať si říká Shromáždění, co chce.“

„Přesně tak,“ přidala se Tindwyl. „Hloupé zákony stranou, zatím stále máte moc. Potřebujeme zpřísnit stanné právo a omezit pohyb

ve městě. Vezměte si pod kontrolu klíčové pozice a izolujte členy Shromáždění, aby proti vám nezvedli vlnu odporu.“

„Před svítáním budu mít na ulicích své lidi,“ řekl Clubs.

„Ne,“ odpověděl Elend tiše.

Nastala pauza.

„Vaše Výsosti,“ ozval se Dockson, „tohle je ale opravdu nejlepší tah. Nesmíme dopustit, aby ta frakce proti vám přerostla do masového měřítka.“

„To není frakce, Doxi,“ řekl Elend. „To jsou zvolení členové Shromáždění.“

„Shromáždění, který jsi ty sám dal dohromady, kamaráde,“ řekl Breeze. „Mají moc, protože *ty* jsi jim ji dal.“

„Moc jim dává zákon, Breezi,“ odpověděl Elend, „a ten je závazný pro nás pro všechny.“

„Nesmysl,“ namítla Tindwyl. „Jako král jste jim zákonem vy. Jakmile zajistíme město, svoláme Shromáždění a vysvětlíme jeho členům, že potřebujete jejich podporu. Ty, kteří nesouhlasí, můžeme držet v šachu, dokud krize nepomine.“

„Ne,“ namítl Elend ještě důrazněji. „Nic takového dělat nebudeme.“

„No a co teda?“ zeptal se Ham. „To se vzdáváš?“

„Nevzdávám se, Hame,“ řekl Elend a konečně se otočil k ostatním. „Ale nepoužiji proti Shromáždění armádu.“

„Přijdeš o trůn,“ řekl Breeze.

„Měj rozum, Elende,“ naléhal Ham.

„Já *nebudu* výjimka ze svých vlastních zákonů!“ řekl Elend.

„Nebuďte hlupák,“ vložila se do hovoru Tindwyl. „Měl byste –“

„Tindwyl,“ ohradil se Elend, „reagujte na moje myšlenky, jak se vám zlíbí, ale už mě nenazývejte hlupákem. Nenechám se ponižovat proto, že vyslovím svůj názor.“

Tindwyl zůstala stát s napůl otevřenými ústy. Potom stiskla rty a posadila se. Vin cítila slabou vlnu uspokojení. *Vy jste si ho tak vychovala, Tindwyl,* pomyslela si spokojeně, *takže si opravdu nemůžete stěžovat na jeho způsoby.*

Elend došel k ostatním, položil ruce na stůl a podíval se na celou skupinku. „Ano, odpovíme, Doxi. Napište dopis a informujte v něm Shromáždění, že jsem zklamán, protože došlo ke zradě za mými zády, a také ho informujte o našem úspěchu u Straffa. Napište to tak, aby se cítili co nejvíc provinile.

My ostatní začneme vymýšlet plán. Dostaneme trůn zpátky. Jak tu bylo řečeno, já znám zákon, protože jsem ho sám napsal. Tahle situace se dá řešit více způsoby. Nepatří k nim ale vojenská cesta. Já nebudu jako ti tyrani, co nám chtějí Luthadel sebrat. Já nebudu nutit lidi podřizovat se mé vůli, i když si třeba myslím, že je to pro ně to nejlepší."

„Vaše Výsosti," řekla Tindwyl opatrně, „na zajištění bezpečnosti pomocí armády v době nestability není nic špatného. Lidé v takovýchhle situacích reagují unáhleně. To je taky další důvod, proč potřebují silné vedení. Oni vás potřebují."

„Jedině pokud mě chtějí, Tindwyl," odpověděl Elend.

„Promiňte, Vaše Výsosti," řekla Tindwyl. „Ale tohle prohlášení mi připadá trochu naivní."

Elend se usmál. „Třeba je. Můžete změnit, jak se budu oblékat a jak se budu chovat, ale duši mi změnit nemůžete. Shromáždění mě odvolalo, je to jeho volba."

Tindwyl se zamračila. „A pokud se vám nepodaří získat trůn zpátky legální cestou?"

„Potom to přijmu," řekl Elend. „A udělám maximum pro to, abych království pomohl jinak."

Aha, takže z útěku nebude nic, pomyslela si Vin. Přesto se ale usmívala. Elenda měla ráda právě pro jeho upřímnost. Pro tu jeho prostou lásku k Luthadelu a odhodlání dělat vždycky to, co mu prospěje – tím se lišil od Kelsiera. Kelsier se nakonec stal mučedníkem, ale i v tom byl kus jeho arogance. Zajistil si, že se na něho bude vzpomínat jako na jednoho z mála lidí, kteří kdy žili.

Ale Elend – pro toho nebylo vládnout Centrální dominancii otázkou slávy nebo věhlasu. Poprvé si upřímně a otevřeně přiznala jednu věc – Elend je mnohem lepší král, než by byl Kelsier.

„Nejsem si tak úplně jistý, co bych si o tom měl myslet, paní," ozval se šeptem hlas vedle ní. Vin se zarazila, podívala se dolů a uvědomila si, že začala pomalu škrábat OreSeura mezi ušima.

S úlekem stáhla ruku. „Omlouvám se," řekla.

OreSeur pokrčil rameny a položil si hlavu na tlapy.

„Takže ty říkáš, že existuje legální cesta, jak získat trůn zpátky," řekl Ham. „Jak teda na to?"

„Shromáždění má měsíc na to, aby vybralo nového krále," řekl Elend. „Nikde ovšem není psáno, že by to nemohl být ten starý. A

pokud do té doby nepřijdou s rozhodnutím, se kterým souhlasí nadpoloviční většina, vrátí se mi trůn minimálně na rok.“

„Komplikovaný,“ mumlal Ham a třel si bradu.

„A co jsi čekal?“ ozval se Breeze. „Je to přeci zákon.“

„Nemyslel jsem přímo ten zákon,“ řekl Ham, „ale spíš jak přimět Shromáždění k tomu, aby buď zvolilo Elenda, nebo nezvolilo nikoho jiného. Především by ho nikdy nesesazovali, kdyby už neměli v hlavě někoho dalšího.“

„Ne nezbytně,“ odpověděl Dockson. „Třeba to mělo být jen varování.“

„Možná,“ řekl Elend. „Pánové, já si myslím, že je to znamení. Zanedbával jsem Shromáždění, myslel jsem si, že stačí, když jsem je přiměl k tomu, aby mi podepsali souhlas s výsadním právem jednat. Jenže jsme si neuvědomili, že oni také můžou zvolit nového krále a *toho* si přinutit ke všemu, k čemu budou chtít.“

Vzdychl a zavrtěl hlavou. „Přiznám se, že jsem se Shromážděním nikdy moc dobře jednat neuměl. Oni ve mně nevidí krále, ale kolegu – takže si potom dovedou dost snadno představit sami sebe na mém místě. Vsadím se, že někdo z nich přemluvil ostatní, aby posadili na trůn radši jeho.“

„Tak my ho zase sesadíme,“ řekl Ham. „Jsem si jistý, že by Vin mohla…“

Elend se zamračil.

„Já si dělám legraci, Ele,“ řekl Ham.

„Víš, Hame,“ poznamenal Breeze, „na tvých vtipech je legrační jedině to, že obvykle absolutně postrádají jakýkoli humor.“

„No, to říkáš jen proto, že tě mají většinou za terč.“

Breeze obrátil oči v sloup.

„Víte,“ mumlal OreSeur tiše, aby ho slyšela jen Vin, protože předpokládal, že pálí cín, „tak se mi zdá, že by tyhle schůzky byly produktivnější, kdyby někdo zapomněl pozvat tyhle dva.“

Vin se usmála. „Oni zas nejsou *tak* špatní,“ odpověděla šeptem.

OreSeur zvedl obočí.

„No ano,“ řekla Vin, „trochu rozptylujou.“

„No, kdyby bylo potřeba, tak můžu kdykoli jednoho sníst,“ řekl OreSeur. „Trochu by se tím všechno uspíšilo.“

Vin se zarazila.

OreSeur se však potutelně usmíval. „Kandry mají také svůj humor, paní. Omlouvám se, někdy trochu morbidní.“

Vin se usmála. „Nevím, jak by chutnali. Ham je dost šlachovitý a nepřej si vidět, co všechno Breeze jí.“

„To nevím,“ řekl OreSeur. „Říká se mu Ham, tak by jedlý být mohl. A ten druhý…“ Kývl k poháru vína v Breezových rukou. „Ten se rád marinuje.“

Elend se probíral stohy knih a vytahoval důležité spisy o zákonech, včetně luthadelského zákoníku, který sám napsal.

„Vaše Výsosti,“ řekla Tindwyl s důrazem na oslovení, „máte před branami dvě vojska a na Centrální dominancii táhne koloss. Myslíte, že je opravdu čas na nějaké vleklé právní potyčky?“

Elend odložil knihu a přisunul si židli ke stolu. „Tindwyl,“ řekl, „mám před branami dvě vojska a táhne na nás koloss a já jsem hlavní překážka, která brání vůdcům našeho města vydat ho bez boje nepřátelům. Myslíte, že je to opravdu náhoda, že se mě potřebují zbavit právě řeď?“

Při těchto slovech několik členů party zbystřilo a Vin dala hlavu na stranu.

„Ty myslíš, že by za tím mohl stát někdo z nepřátel?“ zeptal se Ham a mnul si bradu.

„Co bys udělal ty na jejich místě?“ řekl Elend a otevřel knihu. „Nemůžeš zaútočit na město, protože tě to bude stát moc vojáků. Obléhání už trvá týdny, tvým lidem je zima, Docksonovi lidé přepadají konvoje s potravinami na kanálech, takže hrozí, že nebude co jíst. A k tomu všemu víš, že sem táhne koloss… no, to má přece logiku. Jestli má Straff a Cett dobré špiony, vědí, že Shromáždění už by nejradši kapitulovalo a vydalo město prvnímu, kdo na ně zaútočí. Vrahům se mě dostat nepodařilo, ale kdyby se našel jiný způsob, jak mě odstranit…“

„Jo,“ řekl Breeze. „Tohle docela vypadá na Cetta. Obrátit proti tobě Shromáždění, nasadit na trůn někoho, kdo potáhne s ním, a potom nechat otevřít brány.“

Elend přikývl. „A můj otec se se mnou dnes večer nechtěl spojit, jako by věděl, že se dá město získat jinak. Nejsem si jistý, jestli za tímhle tahem některý z nich stojí, Tindwyl, ale tuhle možnost prostě nemůžeme pominout. Tohle zkrátka patří k taktice obléhání, proti které bojujeme od chvíle, kdy ty armády přišly. Kdybych se dostal zpátky na trůn, tak budou Straff a Cett vědět, že nemůžou jednat s nikým jiným než se mnou, a doufejme, že budou ze zoufalství

ochotnější ke spolupráci, zvlášť když jim bude koloss už skoro šlapat na paty.“

Přitom začal Elend probírat stoh knih. Skleslost ho pomalu opouštěla, protože měl k řešení nový akademický problém. „Možná jsou v tom zákoníku ještě jiné použitelné klauzule,“ broukl napůl jen tak pro sebe. „Musím to prostudovat. Špuku, pozval jsi na tuhle schůzku Sazeda?“

Špuk pokrčil rameny. „Nemoh jsem ho vzbudit.“

„On se ještě nevzpamatoval z té cesty sem,“ řekla Tindwyl a odvrátila se od Elendových knih. „To je u memoristů normální.“

„Potřebuje doplnit zásoby?“ zeptal se Ham.

Tindwyl se nadechla a pohled jí zpřísněl. „Tak on vám o tom řekl?“

Ham s Breezem přikývli.

„Aha,“ řekla Tindwyl. „Ale on by vám stejně s tímhle problémem nepomohl, Vaše Výsosti. Já vám dávám takové malé hodiny, protože je to moje povinnost. Ale cestující memoristé jako Sazed se politických záležitostí nezúčastňují. Jsou nestranní.“

„Politických záležitostí?“ zeptal se Breeze pobaveně. „Myslíte jako třeba svržení Finální říše?“

Tindwyl zavřela ústa a sevřela rty. „Neměli byste ho podporovat v porušování slibů,“ řekla nakonec. „Kdybyste byli jeho přátelé, tak byste pochopili, co tím myslím.“

„Ano?“ zeptal se Breeze a namířil na ni svůj pohár vína. „Já si teda osobně myslím, že vám je trapně z toho, že vás všechny neposlechl, ale zasloužil se o to, že jste získali svobodu.“

Tindwyl si Breeze přísně přeměřila pohledem. Chvíli seděli zpříma proti sobě. „Můžete mě klidnit, jak chcete,“ řekla Tindwyl. „Moje emoce jsou moje. Tady nepochodíte.“

Breeze se vrátil ke svému poháru a mumlal cosi o „zpropadených Terrismanech“.

Elend však jejich rozepři nevěnoval pozornost. Měl před sebou na stole otevřené už čtyři knihy a právě listoval pátou. Vin se usmála a vzpomněla si na staré časy – zase ne tak staré –, kdy se jí často dvořil tím způsobem, že si sedl na nejbližší židli a otevřel knihu.

Je pořád stejný, pomyslela si. *Je to pořád ta duše, ten člověk, co mě miloval, ještě když nevěděl, že jsem Mistborn. Miloval mě i*

potom, co zjistil, že jsem zlodějka, a co si myslel, že chci okrást jeho. To si musím pořád připomínat.

„Pojď," pošeptala OreSeurovi a vstala. Breeze a Ham se právě pouštěli do další hádky. Potřebovala chvíli přemýšlet a mlha byla ještě čerstvá.

* * *

Bylo by to nakonec jednodušší, kdybych ten zákon nenapsal tak dobře, pomyslel si Elend pobaveně, když se probíral knihami.

Ukazoval si prstem na jedné stránce a četl ji stále znovu, zatímco se ostatní pomalu rozcházeli. Nevzpomínal si, jestli je rozpustil nebo ne. Tindwyl mu to nejspíš vytkne.

Tady, pomyslel si a poklepal prstem na stránku. *Tady bych mohl mít podklad pro žádost o nové hlasování, pokud někdo ze Shromáždění přišel na schůzi pozdě nebo hlasoval v nepřítomnosti.* Sesazení je možné jen jednomyslným hlasováním. Samozřejmě ovšem s výjimkou sesazení krále.

Zpozorněl, když zaregistroval pohyb. V místnosti s ním byla už jen Tindwyl. Odevzdaně zvedl hlavu od knihy. *Tak tomu asi neuniknu…*

„Omlouvám se, že jsem s vámi mluvila neuctivě, Vaše Výsosti," řekla.

Elend se zamračil. *To jsem nečekal.*

„Mám ve zvyku zacházet s lidmi jako s dětmi," řekla Tindwyl. „Nemůžu se tím dost dobře chlubit, já vím."

„To je –" Elend se zarazil. Tindwyl ho učila neomlouvat chyby druhých. Lidi s chybami může akceptovat – může jim i odpustit –, ale kdyby o jejich problému diskutoval, stejně ho nevyřeší. „Přijímám vaši omluvu," řekl.

„Učíte se rychle, Vaše Výsosti."

„Nemám na vybranou," odpověděl s úsměvem. „Ale nezměnil jsem se dost rychle na to, aby to stačilo Shromáždění."

„Jak jste to mohl dopustit?" zeptala se tiše. „I přes naše neshody v tom, jak by měla vypadat vláda, bych předpokládala, že lidé ve Shromáždění stojí za vámi. Vždyť jste jim dal moc."

„Zanedbával jsem je, Tindwyl. Když mají lidé moc – ať jsou to přátelé nebo nepřátelé –, nemají rádi, když je někdo zanedbává."

Přikývla. „Ale asi bychom se měli trochu zamyslet i nad vaším úspěchem, nejen nad tím, co se nepovedlo. Slečna Vin říkala, že jste si na té schůzce s otcem vedl dobře.“

Elend se usmál. „Vyděsili jsme ho, až to vzdal. Dělalo mi dobře provést něco takového Straffovi. Ale nevím, jestli jsem se nějak Vin nedotkl.“

Tindwyl zvedla obočí.

Odložil knihu a opřel se rukama o stůl. „Cestou zpátky měla takovou divnou náladu. Skoro se s ní nedalo mluvit. Nevím, co to bylo.“

„Třeba byla jen unavená.“

„Já mám pocit, že se Vin snad ani unavit neumí,“ řekl Elend. „Pořád je v pohybu, pořád něco dělá. Někdy mám obavy, že si musí myslet, že jsem lenoch. Možná proto…“ Odmlčel se a potom potřásl hlavou.

„Nesmyslí si, že jste lenoch, Vaše Výsosti,“ řekla Tindwyl. „Ona si vás odmítla vzít, protože si myslí, že pro vás není dost dobrá.“

„Nesmysl,“ řekl Elend. „Vin je Mistborn, Tindwyl. Dobře ví, že má hodnotu deseti takových, jako jsem já.“

Tindwyl zvedla obočí. „Vy se opravdu pramálo vyznáte v ženách, Elende Venture – hlavně v mladých. Pro ty jsou totiž jejich schopnosti v tom, jak hodnotí samy sebe, naprosto nepodstatné. Vin je nejistá. Nevěří, že si zaslouží být ve vaší přítomnosti – pochybuje nejen o tom, že si zaslouží vás, ale vůbec o tom, že si zaslouží být šťastná. Měla příliš složitý a těžký život.“

„Jak to tak jistě víte?“

„Vychovala jsem mnoho dcer, Vaše Výsosti,“ řekla Tindwyl. „Vím, o čem mluvím.“

„Dcer?“ zeptal se Elend. „Vy máte děti?“

„Jistě.“

„Já jen…“ Všichni muži z Terrisu, které znal, byli kastráti jako Sazed. Na ženy jako Tindwyl se to samozřejmě vztahovat nemohlo, ale předpokládal, že se výchovné programy Pána Vládce dotkly i jí.

„Nicméně,“ dodala Tindwyl rázně, „musíte učinit nějaké rozhodnutí, Vaše Výsosti. Váš vztah s Vin je složitý a bude ještě složitější. Zkrátka je taková, že to s ní bude problematičtější než s konvenčnější ženou.“

„O tom už jsme mluvili," řekl Elend. „Já nehledám ‚konvenčnější ženu'. Já mám rád Vin."

„Já nechci naznačovat, že byste měl hledat jinou," řekla Tindwyl chladně. „Jen vám dávám instrukce, protože jsem o to byla požádána. Musíte se sám rozhodnout, jak moc se necháte tou dívkou a vztahem k ní rozptylovat."

„A z čeho soudíte, že mě to rozptyluje?"

Tindwyl zvedla obočí. „Ptala jsem se vás na to, jak jste uspěli dnes večer u Lorda Ventura, a vy jste začal mluvit o tom, jak se Vin cítila cestou domů."

Elend zaváhal.

„Co je pro vás důležitější, Vaše Výsosti?" zeptala se Tindwyl. „Láska k té dívce nebo dobro všech vašich lidí?"

„Na takovou otázku nebudu odpovídat," řekl Elend.

„Jednou stejně nebudete mít na vybranou," řekla Tindwyl. „K téhle otázce se dřív nebo později musí nějak postavit každý král, obávám se."

„Ne," odpověděl Elend. „Nevidím důvod, proč bych nemohl milovat Vin a současně chránit své lidi. Prostudoval jsem příliš mnoho hypotetických dilemat na to, abyste mě chytila do takovéhle pasti."

Tindwyl pokrčila rameny a vstala. „Věřte, čemu chcete, Vaše Výsosti. Já už ale to dilema vidím a nepřipadá mi ani trochu hypotetické." Poklonila se a odešla z místnosti. Elend osaměl nad knihami.

Existovaly ještě další důkazy spojující Alendiho s Hrdinou věků. Menší věci, drobné, kterých si dokázal všimnout jen člověk zběhlý v tradici Očekávání. Mateřské znaménko na jeho paži. To, jak mu šedivěly vlasy, když nebyl ještě ani pětadvacetiletý. Způsob, jak mluvil, jak jednal s lidmi, jak vládl.

Prostě to na něho přesně sedělo.

29

„Vysvětlete mi jednu věc, paní," řekl OreSeur, který ležel líně s hlavou na tlapách. „Pohybuji se kolem lidí už hezkých pár let. Měl jsem dojem, že potřebují pravidelně spát – je to tak, nebo se pletu?"

Vin seděla na střešní římse. Jednu nohu měla skrčenou před hrudníkem a druhá jí visela dolů. Po stranách se tyčily temné stíny věží tvrze Hasting. „Já spím," řekla.

„Občas," zívl OreSeur s tlamou otevřenou dokořán. Že by opravdu dostával psí manýry?

Vin se od něho odvrátila a dívala se směrem na východ na dřímající Luthadel. V dálce hořel oheň a kolem se rozlévalo světlo příliš velké na to, než aby mohlo být dílem lidské ruky. Svítalo. Minula další noc a uplynul už skoro týden od toho večera, co byli s Elendem u Straffovy armády. Zane se ještě neobjevil.

„Vy pálíte cín s olovem, ne?" zeptal se OreSeur. „To aby se vám nechtělo spát?"

Vin přikývla. Když mírně pálila cín s olovem, cítila jen slabou únavu. Měla ji kdesi hluboko ve svém nitru, ale nemohla jí podlehnout. Smysly měla bystré a tělo silné. Ani chlad jí nevadil. Jakmile však cín s olovem uhasila, okamžitě cítila vyčerpání.

„To vám ale nemůže prospívat, paní," řekl OreSeur. „Naspíte sotva tři nebo čtyři hodiny za den. Takhle dlouho nemůže nikdo – Mistborn, člověk ani kandra – vydržet."

Vin sklopila hlavu. Nevěděla, jak by mu svou zvláštní nespavost vysvětlila. Měla by být nad věcí. Už se dávno nemusí ostatních členů party bát. Přesto však, i když byla vyčerpaná, spánek byl pro ni čím dál nedosažitelnější. Jak by mohla spát, když cítí ty tiché impulsy tam v dálce?

Připadalo jí, jako by se nějak přibližovaly. Nebo jenom sílí? *Slyším to tepání tam nahoře, ty impulsy z hor* … slova z deníku.

Jak by mohla spát, když ví, že ji sledoval duch z mlhy, zlověstný a nenávistný? Jak by mohla spát, když cizí vojska hrozí, že povraždí její přátele, když chtějí Elendovi vzít jeho království, když se všechno, co začala mít ráda, mění a rozplývá někde v nedohlednu?

… když se však nakonec uložím ke spánku, nepřichází. Myšlenky, které mě trápí ve dne, jsou v tichu noci ještě naléhavější.…

OreSeur znovu zívl. „On nepřijde, paní."

Vin se otočila a zamračila se. „Jak to myslíš?"

„No na tomhle místě jste naposledy bojovali se Zanem," řekl. „Čekáte tu na něj."

Vin chvilku mlčela. „Jeden zápas bych si dala," řekla nakonec.

Na východě sílila záře a postupně osvětlovala mlhu. Ta však neustupovala, jako by se nehodlala před sluncem jen tak vzdát.

„Neměla byste se tím člověkem tolik nechat ovlivňovat, paní," řekl OreSeur. „Myslím si, že je jiný, než jak ho vidíte vy."

Vin se zamračila. „Je to můj nepřítel. Jak jinak bych ho měla vidět?"

„Ale jako k nepříteli se k němu nechováte, paní."

„No, na Elenda nikdy nezaútočil," řekla Vin. „Třeba Zane tak úplně Straffovi nepodléhá."

OreSeur seděl tiše s hlavou na tlapách. Potom se otočil.

„Co je?" zeptala se Vin.

„Nic, paní. Budu věřit tomu, co je mi řečeno."

„Ale ne," řekla Vin a otočila se, aby mu viděla do tváře. „K tomuhle už se přece nevrátíš. Co jsi chtěl říct?"

OreSeur vzdychl. „Zdá se mi, že se na něj příliš fixujete, paní."

„Fixuju?“ opakovala Vin. „Já ho jen hlídám. Nechci, aby mi běhal po městě další Mistborn, ať je to přítel, nebo nepřítel. Kdoví, co by ho mohlo napadnout!“

OreSeur se mračil, ale nic neříkal.

„OreSeure,“ řekla Vin, „jestli máš co říct, tak to řekni!“

„Omlouvám se, paní,“ řekl OreSeur. „Nejsem zvyklý konverzovat se svými pány – zvlášť takhle upřímně.“

„To je v pořádku. Jen mluv, co máš na srdci.“

„Dobře, paní,“ odpověděl OreSeur a zvedl hlavu z tlap. „Ten Zane se mi nelíbí.“

„Co o něm víš?“

„O nic víc než vy,“ přiznal. „Ale kandry mají většinou na lidi nos. Kdybyste se věnovala napodobování tak dlouho jako já, také byste jim víc viděla do duše. Na tom Zaneovi mi něco nesedí. Připadá mi moc samolibý. Jako by se vás záměrně snažil získat. Prostě se mi to nelíbí.“

Vin seděla rozkročmo na římse a dlaněmi se opírala o studený kámen. *Možná má pravdu.*

Jenže OreSeur se Zanem nelítal a nebojoval s ním v mlhách. Nemůže za to, ale připomíná jí Elenda. Prostě není allomant. Ani jeden nedokáže pochopit, jaké to je, spálit ocel a vymrštit se do vzduchu nebo rozdmýchat cín a cítit ten šok z náhle tisíckrát silnějších vjemů. To si nedokážou představit. A nedokážou to pochopit.

Vin se zaklonila a v sílícím světle si prohlížela vlkodava. Chtěla se před ním o něčem zmínit a teď přišla vhodná chvíle. „OreSeure, můžeš si vyměnit tělo, když chceš.“

Vlkodav zvedl obočí.

„Máme ty kosti, co jsme našli v paláci,“ řekla Vin. „Až už nebudeš chtít být pes, tak si je vezmi.“

„Ty se nedají použít,“ odpověděl OreSeur. „Protože jsem nepozřel tělo, ze kterého jsou. Neznám uspořádání svalů a orgánů, nedal bych to tělo správně dohromady.“

„No dobře, tak ti seženeme jiné,“ řekla Vin. „Třeba nějakýho zločince.“

„Já jsem myslel, že vám vyhovuji takhle,“ namítl OreSeur.

„To vyhovuješ,“ odpověděla Vin, „ale nechci, abys měl tělo, ve kterém se necítíš dobře.“

OreSeur se ušklíbl. „Na tom, jak se v čem cítím, nezáleží.“

„Mně ano," řekla Vin. „Mohli bychom –"

„Paní," přerušil ji OreSeur.

„Ano?"

„Já si tohle tělo nechám. Už jsem si na něj zvykl. Měnit často tělo není nic příjemného."

Vin zaváhala. „Dobře," řekla nakonec.

OreSeur přikývl. „A když už mluvíme o tělech, paní, hodláme se ještě dnes vrátit do paláce? Ne všichni totiž máme konstituci Mistborna – někteří potřebujeme i čas od času jíst a spát."

V poslední době si mnohem častěji na něco stěžuje, pomyslela si Vin. Ale brala to jako dobré znamení. Je z toho vidět, že si u ní OreSeur zvyká a cítí se tu dobře. Natolik dobře, že ji upozorní, když má pocit, že dělá hlouposti.

Proč se vůbec tím Zanem zabývám? pomyslela si, vstala a podívala se směrem k severu. Mlha byla ještě poměrně hustá, takže bylo Straffovu armádu sotva vidět. Stále měla pod kontrolou severní kanál, a tím zajišťovala obležení. Seděla na něm jako žába na prameni a čekala na vhodnou příležitost vyskočit.

Elend, pomyslela si. *Měla bych víc myslet na Elenda.* Jeho kroky k tomu, aby Shromáždění odvolalo své poslední rozhodnutí nebo iniciovalo novou volbu, se nesetkaly s úspěchem. Elend se stále přísně držel zákona a stavěl se ke svým porážkám čelem. A stále věřil, že ještě má šanci Shromáždění přesvědčit, aby zvolilo za krále jeho. Nebo aspoň aby nezvolilo nikoho jiného.

A tak pracoval na projevech a plánoval s Breezem a Docksonem. Na Vin mu skoro nezbýval čas a bylo to tak správné. Poslední, co by mohl potřebovat, by bylo, aby ho zdržovala. S tímhle mu nijak pomoci nemohla. Tady nebylo potřeba bojovat ani někoho vystrašit.

Jeho svět je svět papírů, knih, zákonů a filozofie, pomyslela si. *Zatímco já se vznáším uprostřed mlh, on se vznáší uprostřed slov a teorií. Vždycky se bojím, že mi nemůže rozumět…, ale můžu rozumět já jemu?*

OreSeur vstal a položil přední tlapy na zábradlí, aby se udržel na zadních a mohl se podívat k severu jako Vin.

Potřásla hlavou. „Někdy si přeju, aby Elend nebyl tak… no, charakterní. Tenhle chaos teď město vůbec nemá zapotřebí."

„Udělal správnou věc, paní."

„Myslíš?"

„Jistě," přisvědčil OreSeur. „Přece podepsal smlouvu. Tak je jeho povinnost ji dodržet za každých okolností. Musí sloužit svému pánovi – a to je v jeho případě město –, i když ho ten pán donutí udělat něco hodně nepříjemného."

„To je ale pohled kandry," řekla Vin.

OreSeur k ní zvedl hlavu a zvedl psí obočí, jako by se chtěl zeptat, *a co jste čekala?* Usmála se. Vždycky, když na něm viděla tenhle výraz, se musela ze všech sil držet, aby se nedala do smíchu.

„Pojď," řekla mu, „vrátíme se do paláce."

„Výborně," řekl OreSeur a spadl na všechny čtyři. „To maso, co jsem si dal stranou, bude teď skvělé."

„Jen jestli ti ho zase nenašly služebné," usmála se Vin.

OreSeur posmutněl. „Já jsem tušil, že je budete varovat."

„A co jim mám říct?" zeptala se Vin pobaveně. „Nevyhazujte tohle zkažený maso, můj pes to má rád?"

„A proč ne? Když hraji člověka, tak se k pořádnému jídlu skoro nikdy nedostanu, ale psi někdy staré maso jedí, ne?"

„Já opravdu nevím," přiznala Vin.

„Uleželé maso je pochoutka."

„Chceš říct zkažený maso."

„Uleželé," trval na svém OreSeur, když ho zvedla a chtěla ho snést ze schodů. Věž tvrze Hasting byla dobrých šedesát metrů vysoká. Dolů by neseskočil a jediná jiná cesta by byla skrz opuštěný dům. To ho raději odnese.

„Uleželé maso, to je jako uleželé víno nebo uležely sýr," pokračoval OreSeur. „Chutná prostě lépe."

Obávám se, že tohle je jeden z následků příbuzenského vztahu s mrchožrouty, pomyslela si Vin. Vyskočila na okraj zdi a odhodila několik mincí. Když se však připravila ke skoku – OreSeura držela jako břemeno v náruči –, zaváhala. Naposledy se ohlédla ke Straffově armádě. Teď už byla dobře vidět. Slunce už bylo celé nad obzorem. Přesto ještě zůstalo ve vzduchu několik neodbytných chomáčků mlhy, jako by chtěly slunci vzdorovat a zahalit město, aby se k němu nedostalo denní světlo.

Pro Pána Vládce! pomyslela si Vin, když jí náhle svitlo. Tak dlouho o tom problému přemýšlela, už ji to začínalo strašit. A teď, když ho na čas pustila z hlavy, přišla odpověď sama. Jako by si ho rozebrala v podvědomí.

„Paní?" ohlédl se OreSeur, „děje se něco?"

Vin pootevřela pusu a dala hlavu na stranu. „Myslím, že jsem právě přišla na to, co je to Bezednost.“

Musím však pokračovat do co nejmenších podrobností. Prostor je omezený. Ostatní Světozvěsti si připadali zahanbení, když za mnou chodili a přiznávali, že se mýlili. Tehdy jsem ale o svém původním prohlášení začal pochybovat.

Byl jsem však pyšný.

30

Píši tento záznam, četl Sazed, *zaznamenávám jej do kovové destičky, protože mám strach. Strach o sebe – ano, přiznávám se ke své lidské slabosti. Jestli se Alendi vrátí od Pramene Povýšení, jsem si jist, že jedním z jeho prvních cílů bude moje smrt. Není to zlý člověk, ale je krutý. Myslím, že je to důsledek toho, čím prošel.*

Mám však strach i z toho, že všechno, co jsem znal – celý můj příběh –, upadne do zapomnění. Mám strach o budoucí svět. Strach z toho, že Alendi neuspěje. Strach z osudu, který všem připraví Bezednost.

Všechno se vrací k ubohému Alendimu. Je mi ho líto. Za všechno, co musel vydržet. Čím byl nucen se stát.

Vrátím se však na začátek. Poprvé jsem se s Alendim setkal v Khlenniu. Tehdy byl ještě velmi mladý a nedotčený desetiletou kariérou vojenského velitele.

Na první pohled mě zarazila Alendiho výška. Byl malý, ale přesto jako by se tyčil nad ostatními, jako by je převyšoval a patřil mu jejich respekt.

Kupodivu mě s Alendim hned spřátelila jeho bystrost. Během prvních měsíců v tom velkém městě jsem ho zaměstnal jako asistenta.

Až po letech jsem pochopil, že je Alendi Hrdina věků, osoba nazývaná v Khlenniu Rabzeen, Anamnesor.

Spasitel.

Když jsem si to konečně uvědomil naplno – když, jsem s ním spojil všechny znaky Očekávání –, byl jsem nadšený. Kéž bych je poslechl.

A přesto, každý, kdo mě zná, pochopí, že jsem se nemohl tak snadno vzdát. Jsem posedlý badatelskými sklony, jakmile začnu něco zkoumat, jdu za tím hlava nehlava. Byl jsem přesvědčený, že Alendi je Hrdina věků, a odhodlaný to dokázat. Měl jsem sklonit hlavu před vůlí druhých. Neměl jsem trvat na tom, že budu Alendiho doprovázet na jeho cestách. Bylo nevyhnutelné, že Alendi sám přijde na to, za koho jej pokládám.

Ano, později tyto fámy živil on sám. Nikdy bych nemohl udělat to, co udělal on – přesvědčit svět, že on je skutečně tím Hrdinou věků. Nevím, jestli tomu sám věřil, ale ostatní přesvědčil.

Kéž by se terrisské náboženství a víra v Očekávání nerozšířily až k nám. Kéž nepřišla Bezednost a nedoháněla lidi k zoufalství jak ve víře, tak ve skutcích. Kéž bych přešel Alendiho, když jsem tenkrát před těmi lety hledal pomocníka.

Sazed se opřel a na chvilku si odpočinul od čtení a opisování. Čekala ho ještě spousta práce – bylo úžasné, kolik textu ten Kwaan dokázal vtěsnat na relativně malou tabulku oceli.

Sazed si prohlédl své dílo. Celou cestu na sever čekal na ten okamžik, až konečně zasedne k práci. Přesto měl však obavy. Budou mít slova tohoto dnes už dávno mrtvého muže stejnou váhu v pohodlné světlé místnosti, jako měla v kobce seranského kláštera? Přelétl očima několik odstavců další části. Jeden mu připadal zvlášť důležitý.

Tím, že jsem objevil Alendiho, jsem se však stal známým. Především mezi Světozvěsty.

Vydobyl jsem si místo ve víře v Očekávání. Stal jsem se Zvěstovatelem, prorokovaným Svatým Prvním svědkem, jehož úkolem bylo objevit Hrdinu věků. Kdybych popřel Alendiho, popřel bych své nové postavení a svůj čerstvě nabytý věhlas.

Neučinil jsem to tedy.

Ale činím to teď. Budiž všem známo, že já, Kwaan, terrisský Světozvěst, jsem podvodník.

Sazed zavřel oči. *Světozvěst.* Ten pojem znal. Řád memoristů byl založený na vzpomínkách a nadějích vložených do terrisských legend. Světozvěsti byli učitelé. Byli to feruchemové, kteří cestovali, šířili osvětu a přinášeli zprávy. Byli hlavní inspirací pro tajný řád memoristů.

A teď drží v ruce dokument napsaný rukou samotného Světozvěsta.

Tindwyl bude naštvaná, pomyslel si Sazed a otevřel oči. Celý text měl přečtený, ale bude ho muset důkladně prostudovat. Naučit se ho. Dát ho do paměti a v ní do souvztažnosti s ostatními dokumenty. Tahle tabulka s textem – možná tak maximálně dvacet stránek – mu zabere celé měsíce, ne-li roky.

Na stěně zarachotily okenice. Sazed zvedl hlavu. Byl ve svém apartmá v paláci. Byl to vkusný celek z několika místností zařízených až příliš okázale pro člověka, který strávil podstatnou část života jako sluha. Vstal, došel k oknu, povolil zástrčku a otevřel okenici. Na římse za ní se krčila Vin. Usmál se.

„Ehm… ahoj," řekla. Měla na sobě mistplášť a pod ním šedou košili a černé kalhoty. Přestože se blížilo svítání, bylo zřejmé, že jde po noční hlídce teprve spát. „Měl bys to okno nechávat nezajištěné. Takhle se nedostanu dovnitř. Elend se hrozně rozčiluje, že už jsem ulámala moc zástrček."

„Budu se snažit na to příště nezapomenout, slečno Vin," řekl Sazed a pokynul rukou, aby vstoupila.

Mrštně skočila do místnosti. Plášť jí šustil kolem těla. „Snažit?" zeptala se. „Vždyť nikdy nic nezapomínáš. Dokonce ani to, co nemáš uložené v dlouhodobé paměti."

Je mnohem odvážnější, než bývala, pomyslel si, když přešla k jeho psacímu stolu a podívala se na jeho rozdělanou práci. *Změnila se za ty měsíce, co jsem byl pryč.*

„Co to je?" zeptala se Vin a dívala se na stůl.

„To jsem našel v klášteře v Seranu, slečno Vin," odpověděl Sazed a došel ke stolu. Bylo to úžasné, mít na sobě zase čisté oblečení a k dispozici tichou útulnou místnost ke studiu. Je od něj moc ošklivé, že to má raději než cestování?

Jeden měsíc, pomyslel si. *Jeden měsíc si dávám na to studium. Potom to někomu předám.*

„Co je to?" naléhala Vin a vzala do ruky otisk tabulky.

„Prosím opatrně, slečno Vin, je to křehké," řekl Sazed znepokojeně. „Mohlo by se to poškodit…"

Vin přikývla, odložila tabulku a podívala se na Sazedův rukopis. Bývaly doby, kdy se všemu, co zavánělo psaním, obloukem vyhýbala. Teď na ní však bylo vidět, že ji to zaujalo.

„Mimo jiné," řekl Sazed a postavil se ke stolu vedle ní. Sedl si a Vin odešla k jedné z polstrovaných židlí s nízkým opěradlem. Neseděla na ní však, jak bývá zvykem, ale pohupovala se nahoru a dolů na opěradle a nohy měla na čalouněném sedátku.

„Tak co?" zeptala se znovu a všimla si, že se Sazed usmívá.

„Jenom mě pobavila ta vaše mistbornská slabost, slečno Vin," řekl. „Vy prostě nevydržíte klidně sedět – jako byste vždycky raději stála. To je z toho, že máte tak neuvěřitelný smysl pro rovnováhu, řekl bych."

Vin se zamračila, ale nechala tu poznámku být.

„Sazede," řekla. „Co je to vlastně ta Bezednost?"

Dal si prsty před obličej, zamyslel se a přitom ji sledoval. „Bezednost, slečno Vin? To je předmět mnoha spekulací, řekl bych. Bylo to nesporně něco velikého a mocného, přestože někteří vědci ty historky zavrhují jako výmysl Pána Vládce. Jenže ona ta teorie má racionální jádro, řekl bych, protože jediné skutečné záznamy z této doby jsou v rukou Ministerstva."

„Ale v tom deníku se o Bezednosti mluví," namítla Vin. „A tady v tom, co zrovna přepisuješ, taky."

„Skutečně je to tak, slečno Vin," řekl Sazed. „Ale i mezi těmi, kdo předpokládají, že Bezednost byla skutečná, zdaleka není jednota. Někteří se přiklánějí k oficiální teorii Pána Vládce, že Bezednost byla hrozná nadpřirozená stvůra – jakýsi Bůh temna, chcete-li. Jiným ale tahle teorie připadá moc extrémní. Mají o Bezednosti světštější představu – vidí v ní nějakou armádu, nějaké cizí útočníky. Dálná dominancie byla před Povýšením patrně

obydlená několika primitivními lidskými rasami s válečnickými sklony.“

Vin se usmívala. Tázavě se na ni podíval. Pokrčila rameny. „Na totéž jsem se zeptala Elenda,“ řekla na vysvětlenou, „a odpověděl mi sotva jednou větou.“

„Jeho Výsost se soustřeďuje na jiné badatelské cíle. Historie doby před Povýšením je pro něho asi příliš nezáživná. A kromě toho, jakmile se někdo zeptá na cokoli z historie memoristy, měl by čekat obsáhlou odpověď, řekl bych.“

„Já jsem si nestěžovala,“ řekla Vin. „Pokračuj.“

„Víc už toho není – respektive víc toho je, a o hodně, ale předpokládám, že to není v tuto chvíli relevantní. Byla Bezednost armáda? Byl to třeba první útok kolossu, jak se někteří domnívají? Tím by se mnohé vysvětlilo – většina teorií se shoduje na tom, že Pán Vládce získal nějakou schopnost porazit Bezednost u Pramene Povýšení. Třeba tam získal podporu kolossu a potom ho použil jako armádu.“

„Sazede,“ řekla Vin, „mně se nezdá, že by Bezednost byla koloss.“

„Ne?“

„Já myslím, že je to mlha.“

„I taková teorie existuje,“ přikývl Sazed.

„Existuje?“ zeptala se Vin trochu zklamaně.

„Samozřejmě, slečno Vin. Během tisícileté historie Finální říše nezůstala neprozkoumaná snad žádná eventualita. Teorie, že Bezednost je mlha, se objevila už dávno, ale má několik velkých úskalí.“

„A to?“

„No,“ řekl Sazed, „za prvé se říká, že Pán Vládce Bezednost porazil. Jenže mlha je tu pořád. A potom, kdyby byla Bezednost opravdu jen obyčejná mlha, proč by se jí dávalo takové divné jméno? Samozřejmě, jiní poukazují na to, že všechno, co víme, víme jen z ústního podání. A při něm často postupně během generací docela obyčejné věci nabudou mystických rozměrů. Bezednost nemusí být jen mlha, ale třeba její příchod nebo nějaká její změna.

Je tu ale ještě jiný, větší problém. Pokud budeme věřit tomu, co se říká – a jiný zdroj informací nemáme –, byla Bezednost zlá a krutá. Jenže mlha nijak nebezpečně nevypadá.“

„Jenže zabíjí lidi.“

Sazed se zarazil. „Ano, slečno Vin. Je zřejmé, že zabíjí.“

„Tak co když je zabíjela i dřív, ale Pán Vládce jí v tom nějak zabránil? Ty jsi sám říkal, že si myslíš, že jsme udělali něco, co mlhu nějak změnilo, když jsme Pána Vládce zabili.“

Sazed přikývl. „Viděl jsem hrozné věci. Jenže si nemůžu být ani zdaleka jistý, že je to stejná hrozba jako Bezednost. Mlha zabila několik lidí, ale většinou byli staří nebo nebyli v dobré kondici. A spousty lidí si ani nevšimla.“

Odmlčel se a hrál si s palci na rukou. „Ale nebylo by správné vaše postřehy podcenit, slečno Vin. Možná stačilo několik úmrtí na to, aby vznikla panika, postupným ústním vyprávěním se to zveličilo a také je možné, že těch zabití bylo tenkrát víc. Zatím se mi nepodařilo nashromáždit dost informací, abych mohl cokoli tvrdit s jistotou.“

Vin neodpověděla. *Ach jo,* pomyslel si Sazed a povzdechl si. *Nudím ji. Musím si dávat pozor na to, jak mluvím a jakou používám slovní zásobu. Člověk by řekl, že po té době, co jsem strávil mezi skaaty, už bych se mohl naučit –*

„Sazede?“ ozvala se Vin zamyšleně. „Co když se na to díváme špatně? Co když vůbec nejde o tyhle náhodný úmrtí a problém je někde úplně jinde?“

„Jak to myslíte, slečno Vin?“

Chvíli seděla mlčky a jednou nohou pomalu poklepávala na čalounění židle. Nakonec zvedla hlavu a setkala se s jeho pohledem. „Co by se stalo, kdyby přišly mlhy i ve dne a byly pořád?“

Sazed se na chvilku zamyslel.

„Nebylo by světlo,“ pokračovala Vin. „Umřely by kytky a lidi by trpěli. Všude by byla jen smrt a chaos…“

„Nejspíš ano,“ přisvědčil Sazed. „To je dobrá teorie.“

„To není teorie,“ namítla Vin a seskočila ze židle. „Tak to opravdu bylo.“

„To jste si brzo jistá,“ odpověděl Sazed pobaveně.

Vin krátce přikývla a došla až k jeho psacímu stolu. „Mám pravdu,“ řekla se svou příslovečnou přímostí. „Já to vím.“ Vytáhla cosi z kapsy kalhot a potom si přitáhla stoličku vedle něho. Rozbalila pomačkaný papír a narovnala ho na stole.

„Tohle jsou citáty z deníku," řekla. Ukázala na jeden odstavec. „Tady Pán Vládce mluví o tom, jak jsou proti Bezednosti bezmocné armády. Nejdřív jsem si myslela, že tím chce říct, že ji nedokážou porazit – ale podívej se na to doslova. ‚Meče mých vojáků jsou k ničemu.' Kdy je meč víc k ničemu, než když se rozmáchne proti mlze?"

Ukázala na další odstavec. „Hned na začátku Bezednost pustošila, že jo? Umřela spousta tisíc lidí. Jenže on nikde neříká, že by je mlha přímo usmrtila. Říká, že zemřeli kvůli mlze. Možná jsme se na to jen celou dobu dívali ze špatný strany. Ty lidi nic nerozdrtilo ani nesežralo. Oni trpěli, protože jejich zemi sužovala trvalá mlha."

Sazed se podíval na papír. Zdála se tak jistá. Copak nic neví o základních postupech badatelské práce? O kladení otázek a hledání odpovědí?

Jistěže neví, pokáral sám sebe. *Vyrostla na ulici – nepoužívá běžné badatelské postupy.*

Používá instinkt. A většinou se trefí.

Znovu urovnal papír a pročítal pasáže textu. „Slečno Vin, to jste psala vy?"

Začervenala se. „Proč to vždycky každýho tak překvapí?"

„Netipují vás na to, slečno Vin."

„No, to jste mě zkazili vy," odpověděla. „Podívej, na téhle stránce není ani slovo, který by popíralo, že Bezednost je mlha."

„Jenže něco nepopřít a něco dokázat, to jsou dvě různé věci, slečno Vin."

Lhostejně mávla rukou. „Já mám pravdu, Sazede. Já to *vím*, že ji mám."

„A co tedy tohle?" zeptal se Sazed a ukázal na řádek. „Hrdina věků naznačuje, že Bezednost vnímá. Ale mlha není živá."

„Jenže může kroužit kolem člověka, který používá allomancii."

„To ale není totéž, řekl bych," odpověděl Sazed. „On tady říká, že Bezednost zešílela… Že je zákeřná."

Vin zaváhala.

„Ono na tom něco je, Sazede," připustila.

Zamračil se.

Ukázala na další sérii poznámek. „Poznáváš tyhle odstavce?"

To není stín, stálo tam.

Ta temná věc, co mě pronásleduje, ta věc, kterou vidím jen já – to není skutečný stín. Je to načernalé a průsvitné a nemá to obrys jako stín. Je to nehmotné – kouřovité a beztvaré. Je to z tmavého kouře.

Nebo možná z mlhy.

„Ano, slečno Vin," usmál se Sazed. „Hrdina viděl nějakou postavu, která ho sleduje. Myslím, že napadla jednoho z lidí z jeho doprovodu."

Vin se mu podívala do očí. „Já jsem to viděla, Sazede."

Zamrazilo ho.

„Je to tam venku," řekla. „Každý večer to tam je, v mlze. Sleduje mě to. Já to *cítím.* Allomanticky. A když se přiblížím na dostatečnou vzdálenost, tak to i vidím. Jako kdyby to opravdu bylo z mlhy. Je to nehmotný, ale je to tam."

Sazed chvíli seděl tiše a nevěděl, co si o tom má myslet.

„Ty si myslíš, že jsem blázen," obvinila ho.

„Ne, slečno Vin," odpověděl tiše. „Myslím, že si nikdo z nás nemůže dovolit říkat takovýmhle věcem bláznovství a neuvážit, co se kolem nás děje. Jen… jste si určitě jistá?"

Pevně přikývla.

„Ovšem," namítl Sazed, „i kdyby to byla pravda, tak to neodpovídá na mou otázku. Autor deníku viděl stejnou postavu, ale neříkal jí Bezednost. Takže to není Bezednost. Bezednost je něco jiného – něco nebezpečného, zlého."

„To je právě to tajemství," řekla Vin. „Musíme přijít na to, proč takhle mluvil o mlze. Potom budeme vědět…"

„Vědět co, slečno Vin?" zeptal se Sazed.

Vin se zarazila a potom odvrátila pohled. Neodpověděla. Změnila téma. „Sazede, Hrdina nikdy neudělal to, co udělat měl. Protože ho Rashek zabil. A potom se Rashek u Pramene Povýšení zmocnil síly, která se uvolnila, a nevydal ji, jak měl, ale nechal si ji pro sebe."

„To je pravda," řekl Sazed.

Vin se znovu odmlčela. „A mlha začala zabíjet lidi. A přicházet i ve dne. Je to…, jako kdyby se to zase opakovalo. Tak… to třeba znamená, že musí znova přijít Hrdina věků."

Podívala se na něho, trochu v rozpacích. *Aha,* pomyslel si Sazed, když vycítil, na co naráží. Předchozí Hrdina věků viděl stejné věci jako ona. „Nejsem si jistý, jestli je tohle pravda, slečno Vin."

Vin se ušklíbla. „Proč prostě neřekneš ‚lžeš', jako většina normálních lidí?"

„Omlouvám se, slečno Vin. Byl jsem vychováván jako sluha a sluhové jsou vedeni k tomu, aby byli nekonfliktní. Ale také si myslím, že jste nevzala dostatečně v úvahu svoje postavení."

Vin pokrčila rameny.

„Z čeho soudíte, že se Hrdina věků vrátí?"

„Já nevím. Z toho, co se děje. Co cítím. Mlhy se ve dne vracejí a někdo je musí zastavit."

Sazed přejel rukou po přeložené části tabulky a podíval se na text.

„Ty mi nevěříš," řekla Vin.

„To ne, slečno Vin," řekl Sazed, „ale jen nejsem zvyklý dělat rychlé závěry."

„Ale o Hrdinovi věků jsi přemýšlel, ne?" zeptala se Vin. „Přece patřil k tvýmu náboženství, ke ztracený terrisský tradici, kterou máte vy memoristi znova objevit."

„To je pravda," připustil Sazed. „Jenže my o těch proroctvích o Hrdinovi věků moc nevíme. Navíc jsem se v poslední době dostal k materiálům, které poukazují na to, že se tahle proroctví špatně vykládala. A jestli Hrdinu věků nemohli spolehlivě určit ani teologové před Povýšením, tak co teprve my?"

Vin seděla tiše. „Neměla jsem o tom začínat," řekla nakonec.

„Ne, slečno Vin, to si, prosím vás, nemyslete. Já se omlouvám. Vaše teorie jsou dobré. Jenže já k tomu neumím přistupovat jinak než jako badatel a musím všechno zpochybňovat a zvažovat. Ale v žádném případě se nechci hádat."

Vin zvedla hlavu a pousmála se. „To je další důvod, proč jsi nikdy nebyl dobrý terrisský memorista?"

„Nepochybně," přisvědčil a povzdechl si. „Tenhle přístup mě taky staví do konfliktu s ostatními mého řádu."

„Třeba s Tindwyl?" zeptala se Vin. „Nebyla zrovna nadšená, když se dozvěděla, že jsi nám řekl o feruchemii."

Sazed přikývl. „Na lidi, kteří jsou zasvěceni poznání, jsou memoristé na informace o svých schopnostech obvykle skoupí. Když byl Pán Vládce ještě naživu – a memoristy pronásledoval –,

tak to mělo opodstatnění, řekl bych. Ale teď máme svobodu, jenže bratři a sestry si už nějak zvykli tyhle věci držet v tajnosti a takový zvyk se těžko překonává.“

Vin přikývla. „Mám pocit, že tě Tindwyl nemá zrovna v lásce. Říká, že přišla na tvůj návrh, ale jakmile se o tobě někdo zmíní, tak je najednou taková… studená.“

Sazed vzdychl. Opravdu ho Tindwyl nemá ráda? Problém je totiž hlavně v tom, že ho mít ráda nemůže. „Ona se ve mně jen zklamala, slečno Vin. Nevím, kolik toho víte o mé minulosti, ale pracoval jsem v disentu už dobrých deset let předtím, než mě najal Kelsier. Ostatní memoristé si mysleli, že zbytečně vystavuji své zásoby informací nebezpečí, a tím vlastně ohrožuji i řád. Byli přesvědčení, že memoristé musí být nenápadní a čekat, až přijde jejich den – ne ho sami vyhledávat.“

„To mi připadá trochu pasivní.“

„Ale byla to velmi prozíravá strategie. Víte, slečno Vin, kdybych byl uvězněn, mohl bych prozradit mnoho věcí – jména starých memoristů, naše tajné domy i to, jak se nám daří se skrývat. Bratři tvrdě pracovali na tom, aby Pána Vládce přesvědčili, že byla feruchemie zcela vymýcena. Kdybych se prozradil, celá jejich práce by byla k ničemu.“

„Jenže to všechno jedině v případě, že bychom neuspěli,“ řekla Vin. „Ale my jsme uspěli.“

„Ale nemuselo se to podařit.“

„Ale podařilo.“

Sazed se odmlčel a potom se usmál. Někdy mu uprostřed toho bádání, pochybování a té nejistoty Vinina prostá upřímnost připadala taková osvěžující. „Navíc,“ pokračoval, „je Tindwyl členkou Synody – sdružení starších memoristů, které naši sektu vede. A tím, že jsem se vrátil do Luthadelu, jsem je opět neuposlechl. Měla dobrý důvod se na mě zlobit.“

„No, *já* si myslím, že jsi v právu ty,“ řekla Vin. „My tě potřebujeme.“

„Děkuji, slečno Vin.“

„Já myslím, že Tindwyl poslouchat nemusíš,“ pokračovala. „Ona je ten typ, co jedná, jako když snědla všechnu moudrost.“

„Ale ona je velmi moudrá.“

„Je ošklivá na Elenda.“

„Potom je to určitě pro jeho dobro," namítl Sazed. „Neodsuzujte ji, dítě. Jestli je strohá, tak jen proto, že měla velmi těžký život."

„Těžký život?" zeptala se Vin a zastrčila poznámky zpátky do kapsy.

„Ano, slečno Vin," řekl Sazed. „Víte, Tindwyl strávila většinu života jako terrisská matka."

Vin váhala, ruku v kapse, a tvářila se udiveně. „Ty myslíš… jako v těch výchovných programech?"

Sazed přikývl. Výchovné programy Pána Vládce vybíraly vhodné jedince k plození dětí, aby se v populaci postupně zlikvidovala feruchemie.

„Podle posledního sčítání Tindwyl porodila přes dvacet dětí," řekl. „Každé s jiným otcem. První dítě měla ve čtrnácti letech a od té doby dostávala stále další a další muže, dokud nebyla znovu těhotná.

A protože se matkám v rámci výchovných programů dávaly léky na posílení plodnosti, často porodila dvojčata nebo trojčata."

„Aha…" řekla Vin tiše.

„Nejste jediná, kdo měl kruté mládí, slečno Vin. Tindwyl je snad nejsilnější žena, jakou znám."

„Jak to mohla unést?" zeptala se Vin tiše. „Já myslím… já myslím, že bych to nevydržela, že bych se radši zabila."

„Je memoristka," odpověděl Sazed. „Trpěla to ponižování, protože věděla, že prokazuje velkou službu svým lidem. Feruchemie je totiž dědičná. Takže zajišťovala další generaci feruchemů. Ironicky je totiž přesně tím typem člověka, kterého měly výchovné programy okamžitě vyřadit jako zcela nevhodného."

„Ale jak si toho teda mohli nevšimnout?"

„Předpokládali, že už feruchemii vymýtili," odpověděl Sazed. „Chtěli v Terrisu posílit jiné vlastnosti – poddajnost a umírněnost. Šlechtili nás, jako se šlechtí koně. Byla to velká věc, že se Synodě podařilo Tindwyl do toho programu propašovat.

Tindwyl je samozřejmě ve feruchemii velmi málo školená. Ale naštěstí dostala některé z našich zásob vědomostí, které memoristé nosí při sobě. Takže za ta léta, co trávila v ústraní, mohla číst a studovat. Mezi memoristy se dostala až během těch posledních deseti let, když už děti nerodila."

Sazed se odmlčel. Potom zavrtěl hlavou. „My ostatní jsme si proti tomu užívali relativně dost velké svobody, řekl bych.“

„Výborně,“ mumlala Vin. „Abys měl další důvod cítit se provinile.“

„Měla byste jít spát, slečno Vin,“ poznamenal Sazed.

„Na pár hodin půjdu,“ odpověděla, odešla ke dveřím a nechala ho opět o samotě.

Moje pýcha nás nakonec všechny odsoudila.

31

Phílen Frandeu nebyl skaat. Nikdy nebyl skaat. Skaati něco vyráběli nebo pěstovali. Phílen prodával. Mezi tím byl obrovský rozdíl.

Ano, někteří lidé mu skaat říkali. I teď to četl ve tvářích některých členů Shromáždění. Dívali se na něho a na jeho kolegy obchodníky stejně přezíravě jako na osm skaatských dělníků, kteří byli ve Shromáždění s nimi. Copak neviděli, jak jsou odlišní?

Phílen se zavrtěl na lavici. Copak by nemohla mít hala aspoň pohodlnější sezení? Čekali už jen na pár posledních členů. Vysoké hodiny v koutě ukazovaly, že do začátku schůze zbývá už jen patnáct minut. Jedním z posledních, kteří ještě nedorazili, byl kupodivu sám Venture. Král Elend většinou chodil včas.

Už ne král, pomyslel si Phílen a usmál se. *Už jen obyčejný Elend Venture.* Bylo to hloupé jméno – Phílenovo bylo hezčí. Před rokem a půl to byl samozřejmě ještě jen Lin. Phílen Frandeu se pojmenoval až po pádu Finální říše. Nadchlo ho, že mu tak ostatní začali okamžitě říkat. Ale nakonec, proč by neměl mít honosné jméno? Jako lord? Phílen by se stejně dobře mohlo hodit na kteréhokoli ze šlechticů důstojně usazených na svých místech.

On je přece stejně dobrý jako oni. Možná lepší. Ano, říkají mu skaat – ale za ty roky se na něj začali obracet z nutnosti, takže už se na něj nemůžou dost dobře arogantně šklebit. Viděl tu jejich nejistotu. Potřebují ho. Člověka, kterému říkají skaat. Jenže on je

také obchodník. Neurozený, a přesto obchodník. Něco, co v dokonalé říši Pána Vládce vůbec nemělo existovat.

Jenže urození obchodníci museli jednat s obligátory. A kde byli obligátoři, tam neprošlo nic nelegálního. Tudíž Philen byl… něco jako prostředník. Člověk schopný zprostředkovat dohodu mezi dvěma stranami, které se z různých důvodů chtěly skrýt před pronikavým zrakem obligátorů Pána Vládce. Nepatřil k partě zlodějů – kdepak, to bylo příliš nebezpečné. A příliš nearistokratické.

Narodil se se smyslem pro obchod a podnikání. Dejte mu dvě skály a do týdne bude mít lom. Dejte mu kus kola a on z něho udělá kočár tažený koňmi. Dejte mu pár zrnek a on z nich udělá obrovskou dodávku obilí do Dálné dominancie. Obchody uzavírali samozřejmě šlechtici, ale Philen stál v jejich pozadí. S celou svou obrovskou říší.

A přesto to neviděli. Chodil oblečený stejně jako oni. Teď, když mohl obchodovat otevřeně, se stal jedním z nejbohatších lidí v Luthadelu. Přesto ho však šlechtici přehlíželi jen proto, že neměl ten správný rodokmen.

No, to uvidí. Po dnešní schůzi… ano, to uvidí. Philen přehlédl dav a pátral v něm po člověku, kterého tam schoval. Když se ujistil, že tam je, podíval se na členy Shromáždění, kteří seděli opodál a hovořili. Dorazil jeden z posledních – Lord Ferson Penrod. Vystoupil na pódium, prošel mezi členy Shromáždění a s každým se pozdravil.

„Philene," řekl Penrod, když si ho všiml. „Hmm, nový oblek. Ta červená vesta ti sluší."

„Lorde Penrode! Vypadáte dobře. Tak už jste překonal tu indispozici, že?"

„Ano, přešlo to rychle," řekl Penrod a pokýval bělovlasou hlavou. „Byla to jen slabá žaludeční nevolnost."

Škoda, pomyslel si Philen a usmál se. „No, měli bychom se posadit. Ale vidím, že tu ještě není mladý Venture…"

„Ano," přisvědčil Penrod a zamračil se. Bylo těžké přesvědčit ho, aby hlasoval proti Venturovi. Měl pro něj jakousi slabost. Nakonec si však dal říct. Všichni si dali říct.

Penrod šel dál a sedl si k ostatním šlechticům. Ten starý hlupák si nejspíš myslí, že skončí na trůnu. Jenže Philen má s trůnem úplně jiné plány. Samozřejmě na něm neskončí jeho vlastní pozadí,

vládnout nechce. Tím se moc peněz nevydělá. Prodávat. To je mnohem lepší. Jistější. Člověk tak snadno nepřijde o hlavu.

Ale má plán. Plány on měl vždycky. Už se nesmí dívat do publika.

Otočil se a prohlížel si Shromáždění. Přišli všichni kromě Ventura. Sedm šlechticů, osm obchodníků a osm skaatů – celkem i s Venturem čtyřiadvacet. Třídílné složení mělo zajistit dostatečně silný hlas neurozeným, protože početně evidentně převažovali. Elend Venture nepochopil, že obchodníci nejsou skaati.

Philen nakrčil nos. I když se skaatští členové Shromáždění obvykle před příchodem na schůzi očistili, byl z nich cítit pach dílen a mlýnů. Lidé, kteří vyrábějí. Philen bude muset zajistit, aby se dostali zpátky tam, kam patří, jakmile bude po všem. Shromáždění je zajímavá myšlenka, ale mělo by být složeno jen z lidí, kteří si to zasluhují. Z lidí jako on.

Lord Philen, pomyslel si. *Už brzy.*

Doufejme, že Elend přijde pozdě. Možná by se potom mohl vynechat jeho projev. Philen si stejně dovede představit, co by v něm říkal.

No, hele, ono to není fér. Králem bych měl být já. Tady vám přečtu proč. Tak, a mohli byste mi prosím dát nějaké peníze pro skaaty?

Usmál se.

Soused Getrue do něho šťouchl. „Myslíš, že se tu ukáže?“ zeptal se šeptem.

„Asi ne. Musí mu být jasný, že to nechceme. Dali jsme mu kopačky, ne?“

Getrue pokrčil rameny. Od pádu Finální říše přibral na váze. Hodně. „Já nevím, Line. Myslím… přece jsme to tak ale nemysleli. On jen… to vojsko… Jenže my potřebujeme silnýho krále, že jo? Aby nám ubránil město.“

„Samozřejmě,“ řekl Philen. „A nejsem Lin.“

Getrue se začervenal. „Promiň.“

„Udělali jsme dobře,“ pokračoval Philen. „Venture je slaboch. Hlupák.“

„To bych neřekl,“ namítl Getrue. „Má dobrý myšlenky.“ Nervózně sklopil oči.

Philen se ušklíbl a podíval se na hodiny. Už byl čas, i když je neslyšel přes hluk v davu odbíjet. Od Venturova pádu bylo na

schůzích Shromáždění vždycky plno. Lavice praskaly pod davy lidí, především skaatů. Phílen pochyboval, jestli mají vůbec na tyhle schůze povolený vstup. Hlasovat přece nemůžou.

Další Venturova hloupost, pomyslel si a zavrtěl hlavou. Úplně vzadu v místnosti, naproti pódiu až úplně za publikem, byly dvoje obrovské dveře, kterými sem pronikalo rudé sluneční světlo. Phílen kývl na muže, aby je zavřeli. Dav utichl.

Phílen vstal a pozdravil Shromáždění. „No, tak protože –"

Dveře se znovu otevřely. Objevil se v nich v rudých slunečních paprscích muž v bílém s hloučkem lidí. Elend Venture. Phílen dal hlavu na stranu a zamračil se.

Bývalý král kráčel dopředu a za zády mu vlála bílá kapuce. Po boku šla jako obvykle jeho partnerka, oblečená v šatech. Z těch pár příležitostí, kdy s ní Phílen mohl promluvit, by předpokládal, že bude v šatech vypadat divně. Přesto v nich kráčela přirozeně a ladně. Byla okouzlující.

Nakonec se jí Phílen podíval do očí. Na členy Shromáždění se nedívala přívětivě. Odvrátil pohled. Venture měl s sebou všechny své allomanty, bývalé rváče z party Hrdiny z Hathsinu. Elend chtěl evidentně všem připomínat, jaké má přátele. Silné muže. Ze kterých jde strach.

Muže, kteří zabíjejí Bohy.

A měl s sebou ne jednoho Terrismana, ale rovnou dva. Jeden byl ovšem pouze žena – Phílen nikdy předtím ženu z Terrisu neviděl. Vypadala impozantně. Všichni slýchali o tom, jak po pádu Finální říše terrisští sluhové opouštěli své pány. Už nechtěli dál sloužit. Kde Venture ty dva sluhy vzal?

Dav utichl a sledoval Elenda. Někteří lidé byli nervózní. Jak se k tomu mají stavět? Koho by tenhle Elend Venture mohl okouzlit – i když byl oholený, upravený a v novém obleku…? Phílen se zamračil. Co to má – to je bojová hůl? A vedle něj jde vlkodav?

Už není král! připomněl si Phílen znovu.

Elend došel až na pódium. Otočil se a kývl na své lidi – na všech osm –, aby si sedli ke strážím. Potom se otočil a podíval se na Phílena. „Phílene, chtěl jste něco říct?"

Phílen si uvědomil, že ještě stojí. „Já jsem… jen…"

„Předsedáte Shromáždění?" zeptal se Elend.

Phílen se zarazil. „Předsedám?"

„Schůzím Shromáždění předsedá král," řekl Elend. „Teď krále nemáme, takže si mělo Shromáždění podle zákona zvolit předsedajícího, aby vyvolával řečníky, hlídal časový harmonogram a řešil rovnost hlasů." Odmlčel se a podíval se na Philena. „Někdo musí předsedat. Abychom předešli chaosu."

Philen znervózněl. Ví Venture, že hlasování proti němu zorganizoval on? Ne, neví. Nemůže to vědět. Podíval se postupně na všechny členy Shromáždění. Každému z nich se podíval do očí. Kam se poděl ten žoviální nenápadný mladík z předchozích schůzí! Stojí tu ve vojenské uniformě a je sebejistý. Jako by to byl někdo jiný.

Takže jsi přece přišel, pomyslel si Philen. *Trochu pozdě. Jen počkej…*

* * *

Phillen si sedl. „No, ještě jsme neměli příležitost předsedajícího vybrat," řekl. „Ale zrovna jsme se k tomu chystali."

Elend přikývl. Hlavou se mu honily desítky nejrůznějších rad a doporučení. Dívej se jim zpříma do očí. Mluv stručně a rozhodně. Nespěchej, ale taky neváhej. Nevrť se, až budeš sedět, drž si rovná záda a nezatínej pěsti, až budeš nervózní…

Rychle se podíval na Tindwyl. Kývla na něho.

Tak do toho, Ele, řekl si. *Ať vidí, jak ses změnil.*

Došel ke svému místu a kývl na dalších sedm šlechticů. „Dobře," řekl a ujal se vedení. „Takže můžu jmenovat předsedajícího?"

„Vy sám?" zeptal se Dridel, jeden ze šlechticů. Šklebil se, ale byl to jeho obvyklý výraz, pokud si Elend vzpomínal. Člověk s tak ostrými rysy a tmavými vlasy se snad ani jinak tvářit nemůže.

„Ne," řekl Elend. „Já nejsem nezaujatá osoba, pokud jde o dnešní program. Proto navrhuji Lorda Penroda. Je to počestný muž a myslím, že bude naše jednání řídit dobře."

Dav na chvíli ztichl.

„To vypadá logicky," řekl Hettel, dělník z kovárny.

„Jste všichni pro?" zeptal se Elend a zvedl ruku. Zvedlo se asi osmnáct dalších rukou – všichni skaati, většina šlechticů a jen jeden obchodník. Byla to většina.

Elend se obrátil k Lordu Penrodovi. „Dostal jste důvěru, Fersone.“

Penrod přikývl a vstal, aby oficiálně zahájil schůzi, jak to vždycky dělával Elend. Penrod měl vybrané chování. Stál zpříma a na sobě měl dokonale padnoucí oblek. Elend se neubránil záchvěvu žárlivosti, když ho sledoval, jak se věcí, se kterými on sám musel bojovat a které se musel učit, chopil naprosto přirozeně.

Možná by byl lepší král než já, pomyslel si Elend. *Třeba…*

Ne, řekl si rozhodně. *Musím si věřit. Penrod je rozumný člověk a bezúhonný šlechtic, ale to nedělá vůdce vůdcem. Není tak sečtělý jako já a nerozumí legislativě. Je to dobrý člověk, ale je produktem své společnosti – sice nepokládá skaaty za zvířata, ale nikdy v nich nebude vidět sobě rovné.*

Penrod ukončil úvody a obrátil se na Elenda. „Lorde Venture, vy jste tuto schůzi svolal. Podle zákona máte právo promluvit ke Shromáždění jako první.“

Elend kývl a vstal.

„Bude vám stačit dvacet minut?“ zeptal se Penrod.

„Mělo by,“ odpověděl Elend, obešel Penroda a vyměnili si místa. Elend se postavil k řečnickému pultíku. Po jeho pravici se tísnili lidé – šoupali nohama, kašlali a šeptali. V místnosti zavládlo napětí – Elend poprvé předstupoval před skupinu, která ho zradila.

„Jak mnozí víte,“ začal Elend hovořit ke třiadvaceti členům Shromáždění, „vrátil jsem se nedávno z jednání se Straffem Venturem, válečníkem, který je bohužel také mým otcem. Rád bych vám o tomto jednání podal zprávu. Vzhledem k tomu, že je tato schůze veřejná, upustím od podrobností týkajících se národní bezpečnosti.“

Krátce se odmlčel a sledoval ve tvářích publika zmatení, které očekával. Nakonec si obchodník Philen významně odkašlal.

„Ano, Philene?“ oslovil ho Elend.

„Tohle je všechno hezký, Elende,“ řekl Philen. „Ale nebudete se vyjadřovat spíš k tomu, proč tu dnes jsme?“

„Důvod, proč jsme se sešli, Philene,“ pokračoval Elend, „je projednat možnosti a strategii, jak udržet Luthadel bezpečný a prosperující. Myslím, že se lidé bojí především armád, které máme za branami, takže bychom se měli nejdřív zabývat tím. Záležitost vedení Shromáždění počká.“

„A… aha,“ řekl Philen neklidně.

„Máte slovo, Lorde Venture,“ řekl Penrod. „Pokračujte, jak chcete.“

„Děkuji, pane předsedající,“ řekl Elend. „Chci jasně zdůraznit, že můj otec na město nezaútočí. Chápu, proč mají lidé obavy, zvlášť po cvičném útoku na naše hradby minulý týden. Byla to jen zkouška – Straff se bojí zaútočit, protože by se připravil o zásoby.

Na schůzce mi také řekl, že se spojil s Cettem. Nevěřím tomu, jen to na nás zkouší. Ale mám dojem, že opravdu měl v plánu na nás zaútočit i přes to, že mezitím přitáhl s armádou Cett. To už jsme však zažehnali.“

„Jak?“ zeptal se jeden z dělníků. „Protože jste jeho syn?“

„To ani ne,“ řekl Elend. „Straff není z těch, kteří se nechají ovlivňovat rodinnými vztahy.“ Odmlčel se a podíval se na Vin. Začínal si uvědomovat, že není ráda, že tou rukou držící nůž Straffovi pod krkem je právě ona. Přesto svolila, aby o tom Elend mluvil.

Jenže…

Řekla, že jí to nevadí, řekl si. *Ale nebylo to pod nátlakem?*

„No tak, Elende!“ ozval se Philen. „Už nechte toho divadýlka! Co jste Straffovi slíbil, aby sem nelez s armádou?“

„Pohrozil jsem mu,“ odpověděl Elend. „Vážení kolegové, když jsem mu stál tváří v tvář, uvědomil jsem si, že jsme – my všichni – pozapomněli na jeden z našich největších trumfů. My se pokládáme za vážený vládní orgán vzniklý na základě mandátu lidu. Jenže my tu nejsme vlastní zásluhou. My jsme své pozice nabyli zásluhou někoho docela jiného – zásluhou Hrdiny z Hathsinu.“

Elend se podíval všem členům Shromáždění do očí a pokračoval: „Občas se cítím podobně, jak si myslím, že se cítíte i vy. Hrdina z Hathsinu je dnes už legenda – někdo, koho si nemůžeme troufnout chtít napodobovat. Má pořád nad lidmi moc – větší než my, i když je už dávno po smrti. A my žárlíme. Jsme nejistí. Je to přirozená lidská reakce. Přirozená pro všechny a pro vůdce tím spíš.

Pánové, musíme myslet jinak. Odkaz Hrdiny z Hathsinu nepatří jedné skupině, ani dokonce jen našemu městu. On je naším spasitelem – otcem všech svobodných lidí v téhle zemi. Bez ohledu na to, jestli ho přijmete jako tuhle náboženskou autoritu, musíte uznat, že kdyby nebylo jeho statečnosti a jeho oběti, nebyli bychom dnes svobodní.“

„Co má tohle společného se Straffem?“ vyštěkl Philen.

„Všechno,“ odpověděl Elend. „Protože i když je Hrdina z Hathsinu pryč, jeho odkaz je stále platný. A je tu stále s námi v podobě jeho odchovankyně.“ Elend kývl směrem k Vin. „Ona je nejmocnějším žijícím Mistbornem a Straff to pocítil na vlastní kůži. Pánové, já znám náturu svého otce. Na naše město nezaútočí, dokud se bude bát odplaty, které nemůže zabránit. Teď už ví, že kdyby zaútočil, setkal by se s hněvem následnice Hrdiny z Hathsinu – s hněvem, kterému podlehl i sám Pán Vládce.“

Elend se odmlčel a poslouchal šepot v davu. Zpráva, kterou právě vyslechli, se dostane k lidem a povzbudí je. Možná se prostřednictvím špionů, o jejichž existenci v publiku Elend věděl, dostane i ke Straffově armádě. Všiml si, že v davu sedí otcův allomant Zane. A kdyby se dostala do Straffovy armády, mohla by tam vyvolat vlnu nekázně a neochoty uposlechnout příkaz k útoku. Kdo by se chtěl postavit proti síle, která zničila Pána Vládce? Byla to slabá naděje – muži ve Straffově armádě patrně luthadelským historkám nevěří –, ale pomůže i sebemenší pokles morálky.

Také Elendovi neuškodí, když se bude víc hlásit k odkazu Hrdiny z Hathsinu – jen musí překonat tu svou nejistotu. Kelsier byl velký muž, ale je pryč. Elend musí udělat maximum pro to, aby jeho dědictví zůstalo živé.

Protože je to tak nejlepší pro jeho lidi.

* * *

Vin seděla se staženým žaludkem a poslouchala Elenda.

„Je to v pořádku?“ zeptal se jí šeptem Ham, když Elend podrobněji líčil jejich návštěvu u Straffa.

Vin pokrčila rameny. „Cokoli je v pořádku, když to pomůže království.“

„Ale přece ti vždycky vadilo, když se Kelsier prosazoval mezi skaaty. Všem nám to vadilo.“

„Jenže teď to Elend potřebuje,“ odpověděla Vin.

Tindwyl, která seděla před nimi, se otočila a kategoricky se na ni podívala. Vin čekala, že jí jen tak neprojde, že na schůzi šeptá, ale Tindwyl měla evidentně na mysli něco jiného.

„Král,“ vždycky ho nazývala takhle, „potřebuje spojitost s Hrdinou z Hathsinu. Má málo vlastní autority a Kelsier je

momentálně nejoblíbenějším hrdinou a nejoslavovanější osobností v celé Centrální dominancii. Když zdůrazní, že tuhle vládu založil on, lidé budou méně ochotní s ní hýbat.“

Ham s nadějí přikývl. Vin však sklopila oči. *Co se to děje? Před chvílí už jsem začínala přemýšlet o tom, jestli náhodou nejsem Hrdina věků, a teď mám strach z popularity, kterou na mě vrhá Kelsier?*

Seděla neklidně, pálila bronz a cítila z dálky ty impulsy. Byly stále silnější…

Dost! poručila si. *Sazed si myslí, že se Hrdina věků nevrátí, a ten se vyzná v historii líp než já. Stejně je to hloupost. Měla bych se víc soustředit na to, co se děje tady.*

Zane je tady v publiku.

Vyhledala očima jeho tvář vzadu v místnosti. Mírně pálila cín, aby ji neoslepil, a sledovala jeho rysy. Nedíval se na ni. Sledoval Shromáždění. Je tu na Straffův příkaz, nebo sám od sebe? Není pochyb, že Straff i Cett mají v publiku špiony. I Ham má mezi lidmi své stráže. Zane ji ale znervózňoval. Proč se neotočí k ní? Copak –

Zane se na ni podíval. Pousmál se a potom se obrátil zpátky k Elendovi.

Vin se zachvěla. Znamená to tedy, že se jí nevyhýbá? *Soustřeď se!* poroučela si. *Musíš sledovat, co Elend říká.*

Byl však už skoro na konci projevu. Zakončil jej pár poznámkami o tom, jak by podle jeho názoru bylo možné vyvést Straffa z rovnováhy. Znovu však nemohl zabíhat do detailů, aby nevyzrazoval tajné informace. Podíval se na velké hodiny v rohu místnosti a opustil pódium. Lord Penrod si odkašlal. „Elende, nezapomněl jste na něco?“

Elend zaváhal a potom se otočil zpátky ke Shromáždění. „Co všichni chcete, abych ještě řekl?“

„Vy nebudete reagovat?“ zeptal se jeden ze skaatských dělníků. „Na to…, co se stalo na poslední schůzi?“

„Dostali jste mou úřední písemnou odpověď,“ řekl Elend. „Takže víte, jak se k věcem stavím. Tato veřejná schůze není místem k obviňování a odsuzování. Shromáždění je příliš úctyhodné a vážené těleso, než aby se k něčemu takovému propůjčovalo. Přál bych si, aby Shromáždění neřešilo takovéto

záležitosti v dobách veřejného ohrožení, ale bohužel, co se stalo, už zpátky nevezmeme.“

Znovu si sedl.

„Tak co teda?“ zeptal se jeden ze skaatů. „Vy se nebudete obhajovat? Nebudete usilovat o to, abyste byl znovu dosazen na trůn?“

Elend se odmlčel. „Ne,“ odpověděl nakonec. „Nebudu. Dali jste mi na vědomí své rozhodnutí a jsem zklamán. Ovšem jste zástupci všech lidí a já uznávám vaši pravomoc.

Pokud máte otázky nebo chcete o něčem diskutovat, rád odpovím. Ale nebudu mít proslov zdůrazňující mé ctnosti. Všichni mě znáte. Víte, čeho jsem schopen, co mám v úmyslu a čeho chci pro tohle město dosáhnout. To je jediný můj argument.“

Vrátil se na své místo. Vin zahlédla zamračenou tvář Tindwyl. Elend nepřednesl řeč, kterou společně připravili a která by shrnula všechny argumenty, na něž Shromáždění čeká.

Proč najednou ta změna? přemítala. Ani Tindwyl to evidentně nepokládala za dobrý nápad. A přesto Vin důvěřovala Elendovým instinktům víc, než důvěřovala Tindwyl.

„Dobře,“ řekl Lord Penrod a znovu vyšel na pódium. „Děkujeme za zprávu, Lorde Venture. Nevím, jestli máme na programu ještě něco dalšího…“

„Lorde Penrode?“ ozval se Elend.

„Ano?“

„Snad byste měl přednést nominace!?“

Lord Penrod se zamračil.

„Nominace na volbu krále, Penrode,“ vyštěkl Philen.

Vin se zarazila a sledovala ho. *Evidentně má něco za lubem,* pomyslela si.

„Ano,“ řekl Elend a také se podíval na Philena. „Aby mohlo Shromáždění zvolit nového krále, musí být minimálně tři dny před samotnou volbou vyhlášeny nominace. Navrhuji, aby proběhly hned, aby se volba nezdržovala. Každý den bez panovníka je pro město krutý.“

Elend se odmlčel a potom se usmál. „Pokud, samozřejmě, nechcete měsíce bezvládí…“

Dobře že potvrdil, že o korunu ještě stojí, pomyslela si Vin.

„Děkuji, Lorde Venture,“ řekl Penrod. „Uděláme to tedy hned… A… jak přesně máme postupovat?“

„Každý člen Shromáždění může přednést jednu nominaci, pokud chce," odpověděl Elend. „Abychom se nezahltili návrhy, navrhoval bych omezení. Prosím, navrhujte skutečně jen toho, o kom si upřímně a čestně myslíte, že by byl dobrým králem. Pokud tedy máte návrh, povstaňte a sdělte ho ostatním."

Penrod přikývl a vrátil se na své místo. Jakmile dosedl, vstal jeden ze skaatů a řekl: „Já nominuju Lorda Penroda."

To musel Elend čekat, pomyslela si Vin. *Potom, co určil Penroda předsedajícím. Proč to svěřoval člověku, o kterém věděl, že to bude jeho hlavní konkurent v boji o trůn?*

Odpověď byla prostá. Protože Elend věděl, že Lord Penrod je na předsedajícího nejlepší kandidát. *Někdy to s tou poctivostí trochu přehání,* pomyslela si Vin a nebylo to poprvé. Otočila se ke skaatovi, který nominoval Penroda. Jak to, že skaat tak snadno nominuje šlechtice?

Potom si uvědomila, že je ještě příliš brzy. Skaati byli zvyklí, že jim vládne šlechta, a i když jsou svobodní, myslí ještě postaru. Ještě víc postaru než šlechta. Šlechtic jako Penrod – klidný, dominantní – byl pro ně lepší kandidát na krále než skaat.

Toho se jednou budou muset zbavit, pomyslela si Vin. *Jestli se chtějí stát takovými lidmi, jaké v nich Elend do budoucna vidí.*

Místnost ztichla. Další nominace nikdo neměl. V publiku jenom zakašlalo několik lidí a jinak bylo ticho, nikdo ani nešeptal. Nakonec vstal Lord Penrod.

„Já nominuji Elenda Ventura," řekl.

„Nó," špitl někdo za ní.

Vin se otočila. Za ní seděl Breeze. „Co je?" zeptala se šeptem.

„To byl tah!" řekl Breeze. „Chápeš? Penrod je džentlmen – nebo aspoň chce, aby ho tak lidi viděli –, což znamená, že když ho Elend jmenoval předsedajícím…"

Tak doufal, že se bude cítit zavázaný nominovat ho do volby krále, uvědomila si Vin. Podívala se na Elenda a všimla si, že se usmívá. Že by si to opravdu takhle vykalkuloval? To jí připadalo mazané i na Breeze.

Breeze uznale pokýval hlavou. „Nejen že se vyhnul tomu, aby musel sám sebe nominovat – což by vypadalo jako krok zoufalce –, ale ještě si každý ve Shromáždění myslí, že člověk, kterého si všichni váží a kterého by asi nejspíš králem zvolili, by si sám vybral Elenda. Brilantní."

Penrod si sedl a místnost ztichla. Vin ho trochu podezírala, že Elenda nominoval i proto, aby nešel do voleb sám bez konkurence. Ostatní ve Shromáždění si nejspíš mysleli, že si Elend zaslouží možnost vrátit se na trůn. Jedině Penrod měl dostatek cti, aby to vyslovil nahlas.

Ale co obchodníci? pomyslela si Vin. *Ti mají asi vlastní plán.* Elend si myslí, že hlasování o jeho sesazení inicioval nejspíš Philen. Budou chtít na trůn svého člověka. Takového, aby otevřel bránu tomu, kdo na ně bude víc tlačit. Nebo kdo víc zaplatí.

Zkoumala skupinu osmi mužů v oblecích, které vypadaly ještě luxusněji než obleky šlechticů. Zdálo se, že všichni čekají, až se jeden z nich odhodlá. Co to má Philen za lubem?

Jeden z obchodníků se pohnul, jako by chtěl vstát, ale Philen na něho vrhl přísný pohled. Obchodník zůstal sedět. Philen seděl klidně s bojovou holí na klíně. Když si nakonec celá místnost všimla, jak je na něho obchodník soustředěný, pomalu vstal.

„Já mám svoji vlastní nominaci," řekl.

Skaati se tvářili nespokojeně. „Kdo že tu hraje divadýlko, Philene?" nadhodil jeden ze členů Shromáždění. „Tak kolem toho nechoď a udělej to rovnou – nominuj se."

Philen zvedl obočí. „Ne, já nebudu nominovat sebe."

Vin se zamračila. Elendovi viděla v očích, že je zmatený.

„Oceňuju uznání," pokračoval Philen, „ale jsem jen obyčejný obchodník. Ne, myslím, že by královský titul měl připadnout někomu, kdo je zkušenější. Řekněte mi, Lorde Venture, musí být naše nominace jen z členů Shromáždění?"

„Ne," odpověděl Elend. „Král nemusí být členem Shromáždění. Jeho primární povinností je vytvářet a vynucovat právo. Shromáždění je jen jeho poradní sbor a zčásti také jeho protiváha. Ale králem může být skutečně kdokoli – původně měl být ten titul vlastně dědičný. Nečekal jsem…, že události vezmou tak rychlý spád."

„Hmm, ano," řekl Philen. „Tak dobře. Myslím, že by ten titul měl připadnout někomu, kdo se v té věci vyzná. Kdo umí vládnout. Proto nominuju na krále Lorda Ashweathera Cetta!"

Cože? pomyslela si Vin v šoku, když se Philen otočil a pokynul do publika. Jeden z mužů v publiku odložil skaatský plášť, stáhl kapuci a odhalil vousatou tvář.

„Proboha…" řekl Breeze.

„Je to opravdu on?“ zeptala se Vin nevěřícně, když to v publiku začalo šumět.

Breeze přikývl. „Jo, je to on. Lord Cett osobně.“ Odmlčel se a potom se na ni podíval. „Myslím, že jsme se dostali do maléru.“

Nikdy jsem se netěšil velké pozornosti svých bratří. Pokládali mou práci a mé zájmy za nehodné Světozvěsta. Neviděli, jak moje studium přírody namísto náboženství přináší prospěch lidem čtrnácti zemí.

32

Vin seděla tiše a napjatě a prohlížela si dav. *Cett určitě nepřišel sám,* pomyslela si.

A potom je viděla, protože už věděla, co hledá. V davu seděli vojáci oblečení za skaaty a vytvářeli kolem Cetta malou ochrannou hradbu. Král nevstal, i když mladík po jeho boku se zvedl.

Na třicet stráží, pomyslela si Vin. *Nebyl by tak hloupý, aby sem šel sám…, ale vstoupit do města, které obléhá?* To byl statečný tah – až na hranici stupidity. Jistě, totéž mnozí říkali o Elendově návštěvě u Straffa.

Jenže Cett neměl stejné postavení jako Elend. Nebyl zoufalý a nehrozilo mu, že přijde úplně o všechno. Jen… má menší armádu než Straff a blíží se sem koloss. Zdálo se, že Cettovy dny panovníka Západní dominancie jsou sečteny. Přijít do Luthadelu, to nemusel být nutně čin zoufalce, ale nebyl to ani čin člověka, který pevně svírá opratě. Cett hazardoval.

A zdálo se, že se přitom dobře baví.

Místnost ztichla, členové Shromáždění i přihlížející byli konsternováni a nezmohli se na slovo. Cett se usmíval. Nakonec kývl na několik svých prozrazených vojáků, ti vzali jeho židli a donesli ji na pódium. Členové Shromáždění si začali šeptat a obraceli se na sousedy z obou stran s dotazy, jestli je to opravdu

Cett. Šlechtici většinou seděli tiše – což bylo podle Vin potvrzení, že to Cett skutečně je.

„Takhle jsem si ho nepředstavovala," pošeptala Vin Breezovi, když vojáci vylezli s židlí na pódium.

„Nikdo ti neřekl, že je postižený?" zeptal se Breeze.

„Nejen to," odpověděla Vin, „ale on vůbec není v obleku." Měl na sobě místo šlechtického obleku kalhoty a košili a obnošené černé sako. „A ty fousy. Ty mu nemohly narůst za poslední rok – musel je mít ještě za Finální říše."

„Ty jsi znala v Luthadelu jen pár šlechticů, Vin," řekl Ham. „Finální říše byla veliká a hodně různorodá. Zdaleka ne všichni chodí oblečení jako tady."

Breeze pokýval hlavou. „Cett byl v téhle oblasti nejsilnější, takže na tradici a vhodnost nemusí dbát. Vždycky si dělal, co chtěl, a místní šlechta mu zobala z ruky. V říši byly stovky dvorů se stovkama různých malých ‚Pánů Vládců'. Každý region měl svou relativní samostatnost."

Vin se obrátila zpátky k pódiu. Cett seděl na židli a chystal se promluvit. Nakonec vstal Lord Penrod. „To je dost nečekané, Lorde Cette."

„Výborně," odpověděl Cett. „Nakonec, to byl účel!"

„Přejete si oslovit Shromáždění?"

„Mám za to, že už jsem je oslovil."

Penrod si odkašlal a Vin za pomoci cínu bystřícího sluch zaslechla opovržlivé šuškání šlechticů na téma ‚ta západní aristokracie'.

„Máte deset minut, Lorde Cette," řekl Penrod a sedl si.

„Výborně," odpověděl Cett. „Protože – na rozdíl tamhle od toho hocha – bych vám chtěl přesně říct, proč byste mě měli zvolit králem."

„A to je?" ozval se jeden z obchodníků ve Shromáždění.

„Protože vám sakra čekám u brány s armádou!" řekl Cett a dal se do smíchu.

Shromáždění vypadalo zaskočeně.

„To má být výhrůžka, Cette?" zeptal se Elend chladně.

„Ne, Venture," odpověděl Cett. „Jen upřímnost – ale té se vy v Centrální dominancii na hony vyhýbáte. Výhrůžka, to je jen slib obrácený naruby. Co jste to řekl těm lidem? Že ta vaše slečna držela

Straffovi pod krkem nůž? Že tudíž když vás nezvolí, tak se ta vaše slečna stáhne a vy necháte město srovnat se zemí?“

Elend se začervenal. „Jistěže ne.“

„Jistěže ne,“ opakoval Cett. Mluvil nahlas – tvrdě, nesmlouvavě. „No, já nic nepředstírám a nic netajím. Mám tu armádu a chci město. Ale byl bych radši, kdybyste mi ho vydali dobrovolně.“

„Takže vy jste okupant, pane,“ řekl Penrod kategoricky.

„No a?“ namítl Cett. „Jsem okupant se čtyřiceti tisícovou armádou. To je dvakrát větší než vaše stráž, co hlídá hradby.“

„A co nám zabrání, abychom vás nezajali?“ zeptal se jiný ze šlechticů. „Vypadá to, že jste se nám dost vydal na milost.“

Cett se dal do smíchu. „Pokud se dnes večer nevrátím do tábora, moje armáda má rozkaz okamžitě zaútočit a srovnat město se zemí. Venture je potom asi oddělá, ale to mně ani vám nebude vadit, protože už budeme všichni mrtví.“

Místnost ztichla.

„Vidíte, Venture?“ řekl Cett. „Výhrůžka funguje.“

„A vy opravdu čekáte, že vás zvolíme králem?“ zeptal se Elend.

„Jo, čekám,“ odpověděl Cett. „Hele, když vy přidáte svých dvacet tisíc k mým čtyřiceti, tak snadno ubráníme město proti Straffovi – možná i zastavíme koloss.“

V davu to začalo okamžitě šumět a Cett zvedl huňaté obočí a otočil se k Elendovi. „Vy jste jim o kolossu neřekl, že ne?“

Elend neodpověděl.

„No, oni to brzy uvidí sami,“ řekl Cett. „Prostě nevidím jinou možnost, než mě zvolit.“

„Vy nejste poctivý člověk,“ řekl Elend stroze. „Lidé od svého vůdce čekají víc.“

„Já nejsem poctivý člověk?“ opáčil Cett pobaveně. „A vy jste? Tak se vás zeptám na jednu věc, Venture. Klidnil na téhle schůzi někdo z vašich allomantů lidi?“

Elend mlčel. Jeho pohled zalétl k Breezovi. Vin zavřela oči. *Ne, Elende, ne…*

„Ano,“ odpověděl.

Vin zaslechla, jak Tindwyl tiše cosi zabručela.

„A,“ pokračoval Cett, „můžete upřímně říct, že jste o sobě nikdy nepochyboval? Že vás nikdy nenapadlo, jestli jste vůbec dobrý král?“

„Myslím, že tohle napadne každého krále,“ řekl Elend.

„No, tak mě ne," namítl Cett. „Já jsem si byl vždycky jistý, že jsem vůdce, a vždycky jsem dělal maximum pro to, abych se udržel u moci. Vím, jak být silným, a to znamená, že vím, jak budou silní i mí lidi.

Tady je návrh. Vy mi dáte korunu a já se toho tady ujmu. Všem vám nechám tituly – a ti ve Shromáždění, kdo je nemají, je dostanou. Navíc vám zůstanou hlavy na krku – což je mnohem lepší alternativa, než jakou by nabídl Straff. To vás ujišťuju.

Lidi musí dál pracovat a já jim zajistím jídlo na tuhle zimu. Všechno se vrátí do normálu, jako to bylo před rokem, než tady vypukla tahle epidemie nepříčetnosti. Skaati pracujou, šlechta vládne."

„A vy si myslíte, že se k tomu budou chtít vrátit?" zeptal se Elend. „Po tom všem, za co jsme bojovali, že vás prostě nechají udělat ze sebe znovu otroky?"

Cett se usmál mezi vousy. „Já jsem měl dojem, že to bylo vaše rozhodnutí, Elende Venture!"

Elend mlčel.

„Chci se sejít s každým z vás," řekl Cett ke Shromáždění. „Když mi to umožníte, nastěhuju se s pár lidma do Luthadelu. Dejme tomu pět tisíc – to bude stačit, abych si tu připadal bezpečný. Usadím se v jedné z opuštěných tvrzí a počkám na vaše rozhodnutí do příštího týdne. Zatím se s každým z vás sejdu a vysvětlím…, co by vám to přineslo, kdybyste mě zvolili králem."

„Takže uplácení," sykl Elend.

„Samozřejmě," odpověděl Cett. „Úplatky pro všechny lidi ve městě – a hlavním úplatkem bude mír! Vy tak rád dáváte věcem jména, Venture! ‚Otroci', ‚výhrůžky', ‚poctivý'. ‚Uplácení' je taky jen jméno. Když se na to podíváte jinak, tak uplácení jsou i sliby, akorát trochu naruby," usmál se Cett.

Shromáždění mlčelo. „Takže budeme hlasovat, jestli mu povolíme nastěhovat se do města?" zeptal se Penrod.

„Pět tisíc je hrozně moc," řekl jeden ze skaatů ve Shromáždění.

„Souhlasím," přidal se Elend. „Tolik příslušníků cizího vojska nepřichází v úvahu do města pustit."

„Mně se to celý vůbec nelíbí," připojil se další.

„Co?" zeptal se Philen. „Panovník ve městě je menší nebezpečí než za hradbama, ne? A kromě toho, Cett nám všem slíbil tituly."

To bylo silné slovo. Všichni přemýšleli.

„Tak proč mi nedáte korunu hned?“ zeptal se Cett. „Otevřete nám brány.“

„To nemůžete,“ odpověděl Elend okamžitě. „Aspoň dokud nemáme krále – nebo pokud nebude hlasování jednomyslné.“ Vin se usmála. Jednomyslné nebude, dokud je ve Shromáždění Elend.

„Pche,“ vyprskl Cett. Nechtěl však už dál napadat legislativní orgán. „Tak mi teda dejte ve městě rezidenci.“

Penrod přikývl. „Všichni jste pro, aby Lord Cett dostal v našem městě rezidenci pro… řekněme… tisíc vojáků?“

Devatenáct členů Shromáždění zvedlo ruku. Elend mezi nimi nebyl.

„Schváleno,“ řekl Penrod. „Jednání se odročuje o dva týdny.“

* * *

To nemůže být pravda, pomyslel si Elend. *Myslel jsem, že mě ohrozí Penrod, možná i Philen. Ale… jeden z okupantů, tyran, který městu vyhrožuje? Jak mohli? Jak mohli o jeho návrhu vůbec jednat?*

Elend vstal a chytil za rukáv Penroda, který právě odcházel z pódia. „Fersone,“ řekl tiše, „to je bláznovství.“

„Musíme to aspoň vzít v úvahu, Elende.“

„Vzít v úvahu, že prodáme město tyranovi?“

Penrodův výraz ochladl. Setřásl ze sebe Elendovu ruku. „Poslouchejte, hochu,“ řekl. „Vy jste dobrý člověk, ale hrozný idealista. Trávíte čas nad knihami a filozofií – já jsem celý život bojoval v politice se členy dvora. Vy máte svoje teorie, ale já znám lidi.“

Otočil se a kývl k publiku. „Podívejte se na ně. Jsou vyděšení. Co dobrého jim přinesou vaše sny, když mají hlad? Mluvíte o svobodě a spravedlnosti, ale máme za branami dvě armády, které se chystají je všechny povraždit.“

Penrod se obrátil zpátky k Elendovi a podíval se mu do očí. „Systém Pána Vládce nebyl dokonalý, ale lidé žili v bezpečí. My už nemáme ani to. Vaše ideály před armádami neobstojí. Cett je možná tyran, ale kdybych si měl vybrat mezi Cettem a Straffem, tak bych si vybral Cetta. Vydali bychom mu město už dávno, kdybyste nám v tom nebránil.“

Penrod kývl na Elenda, otočil se a připojil se ke skupince šlechticů, která právě odcházela. Elend zůstal chvíli mlčky stát.

Odboj ve Finální říši a snaha získat autonomii jsou spojeny se zvláštním jevem, proběhlo mu hlavou. Byla to slova z Ytvesovy knihy *Studie revolucí. Pán Vládce nemusel téměř nikdy vysílat proti povstalcům armádu. Vždy se záhy svrhli sami.*

Zdá se, že pro povstalce byla tyranie, na kterou byli zvyklí, patrně přijatelnější než chaos po jejím pádu. Vítali zpátky autoritu – byť opresivní –, protože pro ně byla méně bolestná než nejistota.

Přišla za ním Vin s ostatními. Dal jí ruku kolem ramen a tiše stál a sledoval, jak lidé vycházejí z budovy ven. Cett seděl uprostřed hloučku členů Shromáždění a dojednával si s nimi schůzky.

„No jo," řekla Vin tiše. „My víme, že je to Mistborn."

Elend se k ní otočil. „Ty jsi u něho cítila allomancii?"

Vin zavrtěla hlavou. „Ne."

„Tak jak to víš?" zeptal se.

„No, tak se na něho podívej," řekla Vin a mávla rukou. „Dělá, jako když nemůže chodit – ale něco tím určitě zastírá. Mrzáček, to přece působí nevinně a politováníhodně. Dovedeš si představit lepší způsob, jak zamaskovat, že jsi Mistborn?"

„Má milá Vin," řekl Breeze, „Cett je mrzák od dětství. Byl nemocný a ochrnuly mu nohy. Není Mistborn."

Vin zvedla obočí. „To je určitě jeden z nejlepších krycích manévrů, o kterých jsem kdy slyšela."

Breeze obrátil oči v sloup, ale Elend se jen usmál.

„Co dál, Elende?" zeptal se Ham. „Nemůžeme pokračovat tak, jak jsme měli v plánu, když je ve městě Cett."

Elend přikývl. „Musíme plány změnit. Tak…" Odmlčel se, když se z Cettovy skupiny oddělil mladý muž a šel směrem k němu. Byl to mladík, který celou dobu seděl vedle Cetta.

„Cettův syn," pošeptal mu Breeze. „Gneorndin."

„Lorde Venture," řekl Gneorndin a poklonil se. Mohl být tak ve Špukově věku. „Otec chce vědět, kdy byste se s ním chtěl setkat."

Elend zvedl obočí. „Nemám nejmenší úmysl přidat se k té řadě členů Shromáždění, která čeká na Cettovy úplatky. Vyřiďte otci, že s ním nemám o čem jednat."

„Nemáte?" zeptal se Gneorndin. „A co moje sestra? Ta, kterou jste unesli?"

Elend se zamračil. „Ale vy víte, že to není pravda."

„Můj otec by o tom přesto rád jednal," řekl Gneorndin a vrhl nepřátelský pohled na Breeze. „Navíc si myslí, že jednání vás dvou by mohlo být pro město velice prospěšné. Setkal jste se se Straffem v jeho táboře – neříkejte mi, že nechcete udělat totéž s Cettem ve svém vlastním městě."

Elend se zarazil. *Nebuď předpojatý,* řekl si. *Potřebuješ s tím člověkem jednat, potřebuješ od něj získat informace.*

„Dobře," řekl. „Setkám se s ním."

„Za týden na večeři?" zeptal se Gneorndin.

Elend stroze přikývl.

Tím, že jsem objevil Alendiho, jsem se však stal známým. Především mezi Světozvěsty.

33

Vin ležela na břiše, opírala si hlavu o založené ruce a studovala list papíru, který před sebou měla rozložený na zemi. Samotnou ji překvapilo, že po několika posledních bouřlivých dnech jí návrat ke studiu přinesl úlevu.

Byť nevelkou, protože studium s sebou neslo zase jiný problém. *Bezednost se vrátila,* usoudila. *I když mlha zabíjí jen zřídka, je lidem zase nepřátelská. Z toho vyplývá, že musí znovu přijít Hrdina věků, ne?*

Opravdu si myslí, že by jím mohla být ona? Když na to pomyslí, připadá jí to směšné. Přesto cítí ty impulsy a vidí toho ducha v mlze…

A co ta noc tehdy před rokem, když se utkala s Pánem Vládcem? Ta noc, jak k sobě tak nějak přitáhla mlhu, jako by ji pálila místo kovů, když jí došly?

To je málo, řekla si. *Jeden zvláštní okamžik – který už se nikdy potom neopakoval – neznamená, že jsem bájný spasitel.* Většinu proroctví o Hrdinovi vlastně ani nezná. Podle deníku měl údajně pocházet z nuzných poměrů – ale to se hodilo na všechny skaaty ve Finální říši. Předpokládalo se, že má tajné urozené předky, čímž se stal kandidátem na Hrdinu každý levoboček ve městě. Stejně by se vsadila, že má tajného urozeného předka většina skaatů.

Vzdychla a potřásla hlavou.

„Paní?“ otočil se k ní OreSeur. Stál na židli, přední tlapy měl opřené o okno a díval se na město.

„Proroctví, legendy, předpovědi,“ řekla Vin a plácla rukou na listy poznámek. „K čemu to vlastně je? Proč se tomu v Terrisu vůbec věřilo? Copak by se náboženství nemělo zabývat radši něčím praktičtějším?“

OreSeur se usadil na hýždě. „A co je praktičtějšího, než sbírat informace o tom, co bude?“

„Kdyby ty sebrané informace k něčemu byly, tak bych souhlasila. Ale i v deníku se píše, že se ta proroctví dají vykládat různě. Takže k čemu jsou, když nevíme, který výklad je správný?“

„Nemůžete zavrhovat něčí víru, když jí nerozumíte, paní.“

Vin se ušklíbla. „Ty mluvíš jako Sazed. Někdy bych uvěřila tomu, že tyhle legendy a proroctví rozšířili kněží, aby měli na živobytí.“

„Jenom někdy?“ zeptal se OreSeur pobaveně.

Vin se odmlčela a potom přikývla. „To když si vzpomenu na dětství. Na ulici. A za vším čekám zradu.“ V tu chvíli vždycky potlačila to ostatní, co cítila.

Impulsy byly stále silnější.

„Proroctví ale nemusí být nutně zrádná, paní,“ řekl OreSeur. „Ale nemusí to být ani příslib do budoucnosti. Je to prostě jenom výraz naděje.“

„Co ty o těchhle věcech víš?“ řekla Vin přezíravě a odložila list papíru.

Nastalo ticho. „Nic o tom nevím, paní,“ řekl OreSeur nakonec.

Vin se k němu otočila. „Promiň, OreSeure. Já jsem to tak nemyslela… Já jsem jen v poslední době taková ze všeho vyděšená.“

Buch. Buch. Buch.…

„Mně se nemusíte omlouvat, paní,“ řekl OreSeur. „Já jsem jenom kandra.“

„To je taky tvor,“ odpověděla Vin. „I když s dechem z psí tlamy.“

OreSeur se usmál. „To tělo jste mi vybrala vy, paní. Takže se s následky musíte vyrovnat.“

„Tělo s tím možná taky souvisí,“ řekla Vin a vstala. „Ale myslím, že ty zdechliny, co požíráš, ten dech zrovna moc nevylepší. Upřímně, ráda ti seženu na žvýkání mátový listy.“

OreSeur zvedl psí obočí. „A nemyslíte, že by pes s voňavým dechem vzbuzoval pozornost?“

„Leda tak toho, koho hodláš v dohledné době políbit,“ řekla Vin a vrátila stohy papírů na stůl.

OreSeur se rozesmál a znovu se podíval na město.

„Už to procesí odešlo?“ zeptala se Vin.

„Ano, paní,“ řekl OreSeur. „Není na ně z té výšky pořádně vidět, ale vypadá to, že už se Lord Cett nastěhoval. Neměl toho zrovna málo.“

„Je to přece otec Allrianne,“ řekla Vin. „Ona si sice neustále stěžuje, jak je bydlení s armádou nepohodlný, ale já se vsadím, že si Cett na pohodlíčko potrpí.“

OreSeur přikývl. Vin se otočila, opřela se o stůl, dívala se na něho a přemýšlela o jeho slovech. *Výraz naděje…*

„Kandry mají taky náboženství, ne?“ zeptala se.

OreSeur se prudce otočil. To jí jako potvrzení stačilo.

„Vědí o tom memoristi?“ zeptala se.

OreSeur stál na zadních a přední opíral o okenní parapet. „Neměl jsem nic říkat.“

„Nemusíš se bát,“ řekla Vin. „Já nic neprozradím. Ale nechápu, proč to ještě má smysl tajit.“

„To je jen pro nás kandry, paní,“ řekl OreSeur. „Pro ostatní na tom není nic zajímavého.“

„To určitě je,“ řekla Vin. „Copak to nechápeš, OreSeure? Memoristi jsou přesvědčení, že poslední nezávislý náboženství zlikvidoval Pán Vládce před staletíma. Pokud si kandry náboženství zachovaly, tak to znamená, že Pán Vládce neměl nad teologií ve Finální říši absolutní nadvládu. A to je velká věc, to určitě něco znamená.“

OreSeur se odmlčel a dal hlavu na stranu, jako by o něčem takovém nikdy nepřemýšlel.

Jeho teologická nadvláda nebyla absolutní? pomyslela si Vin, trochu překvapená vlastními slovy. *Pro Pána Vládce – já už začínám mluvit jako Sazed nebo Elend. Asi už to s tím studiem začínám přehánět.*

„I tak, paní,“ řekl OreSeur, „bych byl radši, kdybyste svým přátelům memoristům nic neříkala. Začali by se moc vyptávat.“

„Takoví už oni jsou,“ přikývla Vin. „O čem vy máte svoje proroctví?“

„Já myslím, že byste to nechtěla vědět, paní.“

Vin se usmála. „Asi o tom, jak nás svrhnete, co?“

OreSeur si sedl a Vin na jeho psí tváři skoro viděla, jak se červená. „Mí… lidé už hrozně dlouho dodržují smlouvy, paní. Já vím, že je pro vás těžko pochopitelné, proč na sebe bereme takové břemeno, ale je to nutnost. Přesto ale sníme o tom, že přijde den, kdy ho mít nebudeme.“

„Kdy budou lidi podřízení vám?“ zeptala se Vin.

OreSeur odvrátil pohled. „Kdy budou mrtví.“

„Teeeda…“

„Ta proroctví nejsou přesná, paní,“ řekl OreSeur. „Jsou to spíš takové metafory – výrazy naděje. Aspoň já jsem je tak vždycky viděl. S vašimi terrisskými proroctvími je to nejspíš také tak. Není to výraz naděje, že až bude lidem nejhůř, pošlou jim bohové Hrdinu, aby je ochránil? Tady je ta vágnost záměrná – a funkční. Proroctví nikdy neznamenají nic přesného, spíš jen takový obecný pocit. Obecnou naději.“

Kdyby proroctví nebyla specifická, tak proč by slyšela to bušení?

Nech toho, řekla si. *Děláš unáhlené závěry.* „Všichni lidi mrtví,“ řekla. „Jak máme zemřít? Kandry nás zabijou?“

„Samozřejmě ne,“ odpověděl OreSeur. „My ctíme smlouvu. I v náboženství. Ale podle těch historek se zabijete sami. Nakonec vy jste smrtelní, kandry jsou věčné. Vy… máte nakonec zničit svět. Jako nástroj k tomu použijete koloss.“

„Říkáš to, jako bys je litoval,“ poznamenala Vin pobaveně.

„Kandry o kolossu smýšlejí dobře, paní,“ řekl OreSeur. „Něco nás spojuje. Víme, jaké to je, být otroky, jsme na okraji kultury Finální říše, jsme –“

Odmlčel se. „Co jste?“ zeptala se Vin.

„Můžu už mlčet?“ zeptal se. „Už jsem řekl moc. Vy jste mě vyvedla z míry, paní.“

Pokrčila rameny. „Všichni potřebujeme nějaký tajemství.“ Podívala se ke dveřím. „Já zrovna potřebuju na jedno přijít.“

OreSeur seskočil ze židle a přidal se k ní, když vycházela ven.

V paláci je někde pořád ten špion. Už dlouho je nucená tomu nevěnovat pozornost.

* * *

Elend se podíval do studny. Temná jáma – s tlamou dokořán, schopnou pohltit spoustu skaatů – vypadala jako otevírající se hora s kamennými rty přichystanými ho spolknout. Elend odvrátil pohled stranou. Stál tam Ham a mluvil s několika léčiteli.

„Nejdřív jsme si toho všimli, když k nám lidi začali chodit s průjmy a bolestmi břicha," říkal jeden z nich. „Mělo to neobvykle silné příznaky, pane. Už… si tahle nemoc vyžádala několik životů."

Ham se podíval na Elenda a zamračil se.

„Všichni, kdo to dostali, byli tady odsud," pokračoval léčitel. „A brali vodu buď tady, nebo tamhle vedle na náměstí."

„Už jste to oznámili Lordu Penrodovi a Shromáždění?" zeptal se Elend.

„Ehm, no, pane, my jsme si mysleli, že vy…"

Já už nejsem král, pomyslel si Elend. Nemohl to však říci nahlas. Ne tomuhle člověku, který se na něho obrací o pomoc.

„Postarám se o to," řekl a vzdychl. „Vraťte se k pacientům."

„Je jich plná klinika, pane."

„Tak si upravte jednu z prázdných usedlostí," řekl Elend. „Je jich tu dost. Hame, pošli s nimi někoho ze stráží, ať jim pomůže přesunout nemocné a připravit místnosti."

Ham přikývl a mávl na vojáka, aby shromáždil dvacet mužů, kteří mají službu, a poslal je za léčiteli. Léčitel se s úlevou usmál, poklonil se Elendovi a odešel.

Ham došel až k Elendovi u studny. „Náhoda?"

„Sotva," odpověděl Elend a nervózně se držel prsty okraje studny. „Otázka je, který z nich to otrávil."

„Cett sem sotva přišel," řekl Ham a třel si bradu. „Ale asi by nebylo těžký poslat pár vojáků, aby sem nenápadně kápli trochu jedu."

„To spíš vypadá na otce," poznamenal Elend. „Aby zvýšil napětí a aby se pomstil, že jsem ho v táboře zesměšnil. Kromě toho má toho Mistborna, mohl to sem dát klidně on."

Jistě, Cettovi se stalo totéž. Breeze mu otrávil vodu, než utekl sem do města. Elend zaťal zuby. Opravdu se nedá odhadnout, který z nich za tím útokem stojí.

Otrávené studny byly v každém případě velký problém. Ve městě samozřejmě nebyly jediné, ale ostatní studny mohly být otráveny stejně snadno. Lidé mohli brát vodu z řeky, ale ta byla

mnohem nezdravější, protože řeka byla bahnitá a znečištěná odpady z města i z vojenských táborů za branami.

„Dejte k těm studnám stráže," řekl Elend a mávl rukou. „Rozmístěte je tady a řekněte léčitelům, ať pozorně sledují všechny další případy."

Smyčka kolem nás se stále víc utahuje, pomyslel si. Ham přikyvoval. *Takhle padneme mnohem dřív, než skončí zima.*

* * *

Vin podnikla ještě před večeří obchůzku – doslechla se o tom, že mnoho sluhů onemocnělo a zneklidnilo ji to – a ještě před večeří zašla za Elendem, který se právě vrátil s Hamem z obchůzky po městě. Potom se s OreSeurem vydala na obvyklou pátrací výpravu – najít Docksona.

Objevili ho v knihovně v paláci. Kdysi to bývala Straffova pracovna. Nové využití, které jí Elend našel, připadalo Docksonovi tak nějak legrační.

Pro Vin osobně nebylo umístění knihovny ani zdaleka tak zábavné jako její obsah. Lépe řečeno skutečnost, že žádný obsah neměla. I když podél stěn celé místnosti stály police na knihy, téměř všechny Elend vybrakoval. Knihy z nich ležely poházené na nejrůznějších místech a postupně tvořily zvětšující se hromádky.

Usmála se. Nebude trvat dlouho a Elend vybere z malé knihovny postupně úplně všechny knihy, odnese si je do své pracovny, potom je poskládá na své stohy – evidentně připravené k tomu, že je sem vrátí. I tak tu však zbývalo ještě mnoho svazků – účetní knihy, evidenční soupisy a brožury o financích. Věci, které Elenda zase tolik nezajímaly.

Teď seděl u stolu v knihovně Dockson. Všiml si Vin a usmál se na ni, ale hned se zas vrátil ke svým poznámkám, protože evidentně nechtěl plýtvat časem. Vin počkala, až práci dokončí. OreSeur stál vedle ní.

Zdálo se, že Dockson se za poslední rok změnil nejvíc ze všech členů skupiny. Vzpomínala, jak se s ním seznámila tenkrát v Camonově doupěti. Dockson byl Kelsierova pravá ruka, ale byl realističtější. Přesto si však stále udržoval smysl pro humor. Rád hrál roli přímého muže. Byl pro Kelsiera dokonalým doplňkem.

Kelsier byl ale mrtvý. A kam se dostal Dockson? Chodil oblečený jako šlechtic, jako chodíval vždycky. Ze všech členů party mu to oblečení slušelo nejvíc. Kdyby si oholil vousy, mohl se klidně vydávat za šlechtice – ne nejvyššího ode dvora, ale jednoho z lordů, kteří celý život prodávali zboží pánům z velkých šlechtických domů.

Vedl účetní knihy, jako to dělal vždycky. A stále hrál roli toho jediného zodpovědného v partě. Co tedy bylo jinak? Prostě *působil* jiným dojmem. Přestal se smát a ostatní přestali obdivovat jeho výstřednost. Bez Kelsiera se prostě Dockson změnil z mírného člověka na… nudného.

A to jí bylo podezřelé.

To se musí zařídit, pomyslela si a usmála se na Docksona, když odložil pero a kývl na ni, aby se posadila.

Sedla si a OreSeur došel k její židli. Dockson se na něj podíval a zavrtěl hlavou. „To je tak vychovaný zvíře, Vin," řekl. „Takový jsem snad ještě nikdy neviděl…"

On to ví? přemítala Vin znepokojeně. *Poznala by kandra jinou kandru v psím těle?* Ne, to není možné. Jinak by jí OreSeur našel toho náhradníka. Tak se jen znovu usmála a pohladila OreSeura po hlavě. „Na trhu je trenér. Cvičí vlkodavy na obranáře – aby uměli ohlídat a ochránit malé děti."

Dockson přikývl. „Přišla jsi sem z nějakého konkrétního důvodu?"

Vin pokrčila rameny. „Už si nikdy nepovídáme, Doxi."

Dockson odsunul židli. „Teď zrovna není na povídání moc čas. Musím připravit účetnictví pro toho, kdo to po mně převezme, kdyby nezvolili Elenda."

Byla by kandra schopná vést účetní knihy? přemýšlela Vin. *Byla. Byla by na to připravená.*

„Nezlob se," řekla Vin. „Nechtěla jsem tě zdržovat, jenže Elend má v poslední době tak málo času a Sazed má zase ten svůj projekt…"

„Nic se nestalo," řekl Dockson. „Pár minut si najdu. Copak máš na srdci?"

„No, pamatuješ se na ten náš rozhovor, tenkrát ještě za Finální říše?"

Dockson se zamračil. „Na který?"

„No víš…, jak jsi mluvil o svým dětství."

„Jo,“ přikývl Dockson. „No, a proč se ptáš?“

„No, myslíš si pořád ještě totéž?“

Dockson se zamyslel a pomalu klepal prsty do stolu. Vin čekala a snažila se nedat na sobě znát napětí. V rozhovoru, na který narážela, jí Dockson poprvé vyprávěl o tom, proč nemá rád šlechtu.

„Myslím, že ne,“ odpověděl. „Už ne. Kelsier vždycky říkal, že se na šlechtu díváš příliš shovívavě, Vin. Ale ty jsi nakonec změnila i jeho. Ne, už si nemyslím, že je potřeba šlechtu zlikvidovat. Nejsou to taková monstra, jak se tenkrát předpokládalo.“

Vin se uvolnila. Nejen že ví, o čem spolu tenkrát hovořili, ale zná všechny podrobnosti. Tenkrát tam s ním byla sama. Takže to znamená, že to není kandra, ne?

„Myslíš na Elenda, viď?“ zeptal se Dockson.

Vin pokrčila rameny. „Asi jo.“

„Já vím, že bys chtěla, abychom spolu vycházeli líp, Vin. Ale když se to tak vezme kolem a kolem, já myslím, že to mezi náma klape až dost dobře. Je to poctivý člověk, to já uznávám. Ale jako vůdce má svý mouchy – není přesvědčivý, není průbojný.“

Není jako Kelsier.

„Ale,“ pokračoval, „stejně bych nechtěl, aby přišel o trůn. Na šlechtice se chová ke skaatům moc hezky.“

„Je to dobrý člověk, Doxi.“

Dockson odvrátil pohled. „Já vím, ale… no, vždycky, když s ním mluvím, vidím mu přes rameno Kelsiera, jak na mě vrtí hlavou. Víš, jak dlouho jsme s Kelsierem snili o tom, jak svrhneme Pána Vládce? Ostatní lidi z party si mysleli, že tenhle Kelsierův plán je novinka, že ho to napadlo v dolech. Ale ono je to mnohem starší, Vin. Mnohem starší.

Vždycky jsme nenáviděli šlechtu, Kelsier a já. Když jsme byli mladý, chtěli jsme být bohatý a chtěli jsme jim ubližovat. Ubližovat za to, že nám brali věci, který neměli právo nám brát. Vzali mi lásku, Kelsierovi mámu… Každá ukradená mince, každý mrtvý šlechtic, co po nás zbyl někde v uličce, to všechno byla naše válka, kterou jsme proti nim vedli. Naše odplata. Trest.“

Vin seděla tiše. Právě tyhle historky, ty vzpomínky na smutnou minulost, ji vždycky u Kelsiera vyváděly z míry. Právě ony jí bránily v tom, aby někdy v noci šla a popravila Straffa i Cetta svými dýkami.

Dockson v nich sdílel Kelsierovu tvrdost. Kell ani Dox nebyli zlí, ale byla v nich taková pomstychtivost. Dlouholetý útlak si na nich vybral svou daň a žádný mír, reforma ani vyrovnání to nemohly změnit.

Dockson potřásl hlavou. „A potom jsme jednoho z nich posadili na trůn. Nemůžu se zbavit pocitu, že by se na mě Kelsier zlobil za to, že jsem Elenda nechal vládnout, i když je dobrý."

„Jenže Kelsier se na konci změnil," namítla Vin tiše. „Sám jsi to říkal, Doxi. Víš o tom, že Elendovi zachránil život?"

Dockson se otočil a zamračil se. „Kdy?"

„No, ten poslední den," odpověděla Vin. „Jak bojoval s tím inkvizitorem. Kell Elenda ochránil, když mě přišel hledat."

„To si asi myslel, že je to jeden z vězňů."

Vin zavrtěla hlavou. „Věděl, kdo to je, a věděl, že ho miluju. Nakonec si byl ochotný připustit, že stojí za to zachránit dobrého člověka bez ohledu na to, z jakých pochází rodičů."

„Tohle je pro mě opravdu těžko stravitelný, Vin."

„Proč?"

Dockson se s ní setkal očima. „Protože když uznám, že Elend nemá podíl na tom, co dělali jeho lidi mým lidem, tak bych musel přiznat, že jsem se choval bestiálně já k nim."

Vin se zachvěla. V těch očích viděla za Docksonovou proměnou pravdu. Pochopila, proč mu zemřel smích na rtech. Pochopila jeho pocit viny. Za životy druhých.

Tenhle člověk není náhradník.

„Já z téhle vlády nemůžu mít radost, Vin," řekl Dockson tiše, „protože vím, co jsme udělali pro její vytvoření. A teď to všechno udělám znova. Říkám si, že je to proto, že věřím ve svobodu skaatů. Pořád se ještě v noci budím tichým uspokojením nad tím, co jsme udělali našim bývalým vládcům. Podkopali jejich společnost, zabili jejich Boha. Aby věděli."

Vin přikyvovala. Dockson sklopil oči, jako by se styděl. Stud u něho neznala. Už nebylo co dodat. Odešla a Dockson tiše seděl a jeho pero a účetní knihy ležely zapomenuté na stole.

* * *

„To není on," řekla Vin, když procházela prázdnou chodbou paláce a snažila se setřást Docksonův znepokojivý hlas.

„Jste si jistá, paní?“ zeptal se OreSeur.

Vin přikývla. „Ví o našem rozhovoru, který jsme měli mezi čtyřma očima ještě za Finální říše.“

OreSeur chvíli mlčel. „Paní,“ řekl nakonec, „mí bratři jsou *velmi* důkladní.“

„Ano, ale jak by se o něčem takovém dozvěděl?“

„Často se lidí vyptáváme, než si vezmeme jejich tělo, paní,“ vysvětloval OreSeur. „Na několikrát se s nimi scházíme a hledáme cesty, jak o nich vyzvědět co nejvíc. Mluvíme i s jejich přáteli a příbuznými. Říkala jste někdy někomu o tom rozhovoru?“

Vin se zastavila a opřela se o kamennou zeď haly. „Možná Elendovi,“ připustila. „Myslím, že jsem se o tom zmínila taky Sazedovi, hned po tom rozhovoru. To je ale už skoro dva roky.“

„To mohlo stačit, paní,“ řekl OreSeur. „Nemůžeme se o tom člověku dozvědět všechno, ale snažíme se ze všech sil zjistit co nejvíc a hlavně takovéhle věci – soukromé rozhovory, tajemství, důvěrné informace –, abychom se o nich mohli čas od času zmínit, a posílit tak iluzi.“

Vin se zamračila.

„Jsou ještě… další věci, paní,“ řekl OreSeur. „Nerad vám to říkám, protože nechci, abyste si musela představovat své přátele, jak trpí. Ale náš pán – ten vlastně tu vraždu vykoná – často oběť mučí, aby z ní dostal informace.“

Vin zavřela oči. Dockson jí připadal tak skutečný… ten pocit viny… jeho reakce… to přece nemůže být náhradník. Že ne?

„Sakra,“ zaklela šeptem a otevřela oči. Otočila se a vzdychla. Roztáhla závěsy na okně. Venku byla tma, a jak se vyklonila z okna přes kovový parapet, aby se podívala na nádvoří o dvě patra níž, všude kolem ní vířila mlha.

„Dox není allomant,“ řekla. „Jak můžu teda na sto procent zjistit, jestli je to náhradník nebo ne?“

„Já nevím, paní,“ řekl OreSeur. „To nikdy není tak jednoduché.“

Stála tiše. Nepřítomně si pohrávala prsty s bronzovou náušnicí – maminčinou náušnicí – a dívala se, jak se leskne. Kdysi byla na povrchu stříbrná, ale už byla na mnoha místech ošoupaná.

„Já to nenávidím,“ řekla nakonec šeptem.

„Co, paní?“

„Tuhle… nedůvěru,“ odpověděla. „Nesnáším, když nemůžu svým přátelům věřit. Myslela jsem, že už mám za sebou ty doby,

kdy jsem nemohla věřit lidem kolem sebe. Takhle mám pocit, jako bych měla v srdci zabodnutý nůž, a jakmile se setkám s někým z party, jako by se zavrtával hloub a hloub.“

OreSeur seděl na hýždích vedle ní, hlavu na stranu. „Ale, paní, přece už jste jich několik vyloučila.“

„Ano,“ odpověděla Vin, „ale tím se jen zužuje pole – tím se jen dostávám o krok blíž k pravdě, který z nich je mrtvý.“

„A ono není dobře se to dozvědět?“

Vin zavrtěla hlavou. „Nechci, aby byl kterýkoli z nich mrtvý, OreSeure. Nechci jim nedůvěřovat, nechci zjistit, že jsme se nemýlili…“

OreSeur nejdřív nereagoval. Vin se dívala z okna a kolem nohou se jí při zemi začala vlnit mlha.

„Jste upřímná,“ řekl OreSeur.

Otočila se. „Samozřejmě že jsem.“

„Omlouvám se, paní,“ řekl OreSeur, „nechtěl jsem se vás dotknout. Já jen… No, byl jsem kandra mnoha pánů. Tolik jich podezírá a nenávidí každého ve svém okolí, že jsem si začínal myslet, že vaše pokolení ztratilo smysl pro upřímnost a důvěru.“

„To je hloupost,“ řekla Vin a otočila se zpátky k oknu.

„Já vím,“ odpověděl OreSeur. „Jenže lidé často hloupostem věří, když k tomu mají dostatečný důvod. Ale v každém případě se omlouvám. Nevím, který z vašich přátel je mrtvý, a je mi líto, že vám někdo z mých lidí způsobil takovou bolest.“

„Jenom tím dodržoval smlouvu.“

„Ano, paní,“ přisvědčil OreSeur. „Dodržoval smlouvu.“

Vin se zamračila. „Dá se nějak zjistit, která kandra má smlouvu tady v Luthadelu?“

„Obávám se, že ne, paní,“ řekl OreSeur. „To nejde.“

„Myslela jsem si to,“ odpověděla. „Myslíš, že ho znáš?“

„Kandry hodně drží pohromadě, paní,“ řekl OreSeur. „A není nás moc. Je dost pravděpodobné, že ho znám docela dobře.“

Vin poklepala prstem na parapet a mračila se, jak se snažila rozhodnout, jestli je tato informace užitečná.

„Ale stejně si myslím, že to není Dockson,“ řekla nakonec a nechala náušnici být. „Necháme ho chvíli na pokoji. Když neobjevím žádné další stopy, ještě se k němu vrátím.“ Odmlčela se, protože si něčeho všimla. Postavy, která šla přes nádvoří a neměla žádné světlo.

Ham, pomyslela si. Ale to není jeho chůze.

Zatlačila na stínítko lampy pověšené na zdi kousek od ní. Lampa zhasla a místnost zahalila tma.

„Paní?“ ozval se OreSeur, když Vin začala lézt na okno, spálila cín a mžourala do tmy.

Určitě to není Ham, blesklo jí hlavou.

Nejdřív pomyslela na Elenda a přepadla ji hrůza, že přišli nájemní vrazi, zatímco ona mluvila s Docksonem. Jenže bylo ještě brzy, Elend se asi ještě domlouvá se svými poradci. V tuhle dobu by vrazi asi nepřišli.

A jen jeden? Zane to podle výšky nebyl.

Možná to byla jen stráž, pomyslela si. *Proč se vždycky hned vyděsím?*

Ale přesto… sledovala postavu, jak jde přes dvůr, a instinkty ji burcovaly. Ten člověk se pohyboval tak nějak podezřele, jako by měl nějaké potíže – nebo jako by nechtěl, aby ho někdo viděl.

„Do náruče,“ zavelela OreSeurovi a odhodila z okna omotanou minci.

OreSeur poslušně vyskočil a Vin se vymrštila z osm metrů vysokého okna a přistála na minci. Pustila OreSeura a kývla do mlhy. Držel se těsně za ní. Schovala se do tmy, chvílemi vyhlížela, chvílemi se zase krčila, šla dál a zastavovala se, aby na nočního návštěvníka viděla. Šel rychle podél paláce ke vchodu pro služebnictvo. Jak procházel kolem nich, viděla mu konečně do tváře.

Kapitán Demoux? pomyslela si.

Poodstoupila a krčila se s OreSeurem vedle malé hromádky dřevěných beden. Co vlastně o Demouxovi ví? Byl jedním ze skaatských vzbouřenců a Kelsier ho najal do party asi před dvěma lety. Ujal se velení v povstalecké armádě a byl rychle povýšen. Byl jedním z věrných, kteří zůstali, když se zbytek armády vedený Yedenem vydal na smrt.

Po pádu Finální říše zůstal s partou a stal se Hamovým sekundantem. Ham mu dal dobrý výcvik – což vysvětlovalo, proč chodí v noci bez pochodně nebo lucerny. Ale i tak…

Kdybych já měla nastrčit náhradníka za někoho z party, pomyslela si Vin, *nevybrala bych si allomanta – to by se snadněji prozradilo. Vybrala bych si někoho obyčejného, někoho, kdo se nemusí moc rozhodovat a kdo moc nevzbuzuje pozornost.*

Někoho, kdo je partě nablízku, ale není nutně přímo v ní. Někoho, kdo je vždycky u důležitých jednání, ale kdo zase nemusí být do všeho až tolik zasvěcený…

Zachvěla se. Kdyby byl náhradník Demoux, tak by to znamenalo, že nikoho z jejích přátel nezabili. A znamenalo by to, že je pán té kandry ještě mazanější, než si všichni myslí.

Obešel tvrz a Vin šla tiše za ním. Jenže to, co měl dnes v noci na práci – ať už to bylo cokoli –, už měl hotové –, protože prošel jedním z postranních vchodů a pozdravil stráže, které tam hlídaly.

Vin se přikrčila ve stínu. Mluvil se strážemi, takže nebyl venku z paláce tajně. Ale přece… viděla tu přihrblou postavu, ty nervózní pohyby. Byl neklidný.

To bude on, pomyslela si. *Špion.*

Ale co s tím má dělat?

Vydobyl jsem si místo ve víře v Očekávání. Stal jsem se Zvěstovatelem, prorokovaným Svatým Prvním svědkem, jehož úkolem bylo objevit Hrdinu věků. Kdybych popřel Alendiho, popřel bych své nové postavení a svůj čerstvě nabytý věhlas.

Neučinil jsem to tedy.

34

„To nepůjde," řekl Elend a zavrtěl hlavou. „Potřebujeme jednomyslné rozhodnutí – samozřejmě minus jeden hlas toho dotyčného –, abychom mohli ze Shromáždění někoho odvolat. Odvolat všech osm obchodníků se nám nikdy nemůže povést."

Ham vypadal sklesle. Elend věděl, že se rád pokládá za filozofa. Měl skutečně dobré abstraktní myšlení. Ale vědec to nebyl. Rád stavěl otázky a hledal na ně odpovědi, ale neměl zkušenost se studiem textů a hledáním jejich významů a implikací.

Elend se podíval na Sazeda, který seděl nad otevřenou knihou. Měl kolem sebe rozloženou aspoň desítku svazků – byly však vzorně uspořádané, hřbety na jednu stranu, obálky vyrovnané. To Elendovy knihy byly rozházené a v nejrůznějších úhlech z nich trčely záložky.

Bylo až neuvěřitelné, kolik knih se vejde do jedné místnosti, když se v ní člověk nechce moc pohybovat. Ham seděl na podlaze a měl jich před sebou malou hromádku. Celou dobu však vyslovoval jednu náhodnou myšlenku za druhou. Tindwyl seděla na židli a do studia se jí nechtělo. Vyhovovalo jí učit Elenda, jak se má chovat jako správný král. Studovat a vznášet návrhy, jak ho udržet na

trůnu, však odmítala. To v jejích očích už představovalo hranici mezi vzdělavatelstvím a politickou kariérou.

Ještě že je Sazed jiný, pomyslel si Elend. *Kdyby byl stejný, tak ještě dnes sedí Pán Vládce na trůně. A Vin i já bychom nejspíš byli po smrti – zachránil ji přece Sazed, když ji tenkrát dostal inkvizitor. Ne já.*

Nerad na to vzpomínal. Jeho nezdařený pokus zachránit Vin mu připadal jako metafora pro všechno, co se mu kdy v životě nepodařilo. Vždycky měl dobrý úmysl, jenže málokdy se mu podařilo ho uskutečnit. Ale to se změní.

„A co tohle, Vaše Výsosti?“ zeptal se jediný cizí člověk, který s nimi v místnosti byl. Byl vědec a jmenoval se Noorden. Elend se snažil nevšímat si složitých tetování kolem jeho očí, která jasně svědčila o tom, že Noorden býval obligátorem. Nosil velké brýle, aby tetování nebylo vidět, ale kdysi musel mít dobré postavení na Ministerstvu. Víru mohl změnit, ale tetování mu zůstane navždy.

„Co jste objevil?“ zeptal se Elend.

„Nějaké informace o Lordu Cettovi, Vaše Výsosti,“ řekl Noorden. „Našel jsem to v jedné z účetních knih, co jste vzali v paláci Pána Vládce. Vypadá to, že Cettovi Luthadel není zase tak lhostejný, jak se nám snaží namluvit.“ Noorden se při té myšlence rozesmál.

Elend se nikdy předtím nesetkal s veselým obligátorem. Snad právě proto neodešel Noorden z města jako většina jeho kolegů. Bylo zřejmé, že mezi ně nezapadal. Byl jedním z mála mužů, které Elend v novém království sehnal na posty písařů a úředníků.

Elend se podíval na Noordenovu stránku. I když na ní bylo mnohem více číslic než slov, jeho badatelská duše se v ní snadno orientovala. Cett s Luthadelem hodně obchodoval. Většinou se zaštiťoval menšími šlechtickými domy. Tím oklamal šlechtu, ale ne obligátory, kteří museli o každém obchodě vědět.

Noorden předal účetní knihu Sazedovi. Ten přelétl čísla očima.

„Takže,“ shrnul Noorden, „Lord Cett chtěl vyvolat dojem, že nemá v Luthadelu žádné zájmy – a ty vousy a jeho chování to měly jen potvrdit. Přesto tady však své spáry měl. Tiché a nenápadné.“

Elend přikyvoval. „Třeba si uvědomil, že se člověk nemůže vyhnout politice tím, že předstírá, že do ní nepatří. Jinak by totiž nemohl získat takový vliv. Bez pevných politických svazků to nejde.“

„A co z toho tedy pro nás plyne?“ zeptal se Sazed.

„Že je do toho všeho Cett daleko více zapletený, než si myslíme,“ odpověděl Elend nad hromadou knih, přes kterou se snažil dostat ke své židli. „Ale myslím, že to bylo jasné už z toho, jak se snažil se mnou i se Shromážděním včera manipulovat.“

Noorden se rozesmál. „Měli jste je včera vidět, Vaše Výsosti. Když se Cett objevil v tom publiku, tak několik lidí ve Shromáždění normálně nadskočilo na židli! Ostatní jste asi byli tak v šoku, že –“

„Noordene?“ řekl Elend.

„Ano, Vaše Výsosti?“

„Prosím k věci.“

„Ehm, ano, Vaše Výsosti.“

„Sazede,“ obrátil se Elend na Sazeda, „co si o tom myslíš?“

Sazed zvedl oči od knihy – kodifikované a komentované verze charty města, kterou napsal sám Elend. Zavrtěl hlavou. „Tohle je dobrá práce, řekl bych. Je tu pár cest, jak zabránit jmenování Lorda Cetta, kdyby ho Shromáždění zvolilo.“

„Takže jste to vymyslel chytře k vlastnímu prospěchu?“ poznamenal Noorden.

„To se mi většinou nestává,“ odpověděl Elend a třel si oči.

Tak takhle se cítí Vin? přemítal. Spí ještě méně než on a přitom je pořád aktivní, běhá, skáče, hlídá. Jako by se vůbec neunavila. Elendovi se zavíraly oči jen po pár dnech soustředěného studia.

Soustřeď se, říkal si. *Musíš své nepřátele znát, abys s nimi mohl bojovat. Z tohohle musí být nějaká cesta ven.*

Dockson stále ještě psal dopisy členům Shromáždění. Elend se chtěl setkat se všemi, kteří budou chtít. Měl však obavy, že jich bude jen velmi málo. Sesadili ho a teď mají možnost snadno z problémů vycouvat.

„Vaše Výsosti…“ řekl Noorden pomalu. „Myslíte, že by třeba nebylo moudré Cettovi ten trůn nechat? Jak zlý dokáže být?“

Elend se zarazil. Jedním z důvodů, proč tohoto bývalého obligátora zaměstnával, bylo právě to, že měl na věci jiný pohled. Nebyl to ani skaat, ani vysoký šlechtic. Ani zloděj. Byl to jen obyčejný člověk, který se dal k Ministerstvu, místo aby se stal obchodníkem, protože to pro něho byla příležitost.

Pro něj byla smrt Pána Vládce katastrofa, která mu zásadně změnila život… Nebyl to zlý člověk, ale neměl pro závažnost situace skaatů pochopení.

„Co si myslíte o mých zákonech, Noordene?“ zeptal se Elend.

„Jsou perfektní, Vaše Výsosti,“ odpověděl Noorden. „Je to uskutečnění ideálů starých filozofů v moderním světě.“

„Bude je Cett respektovat?“

„Já nevím. Nikdy jsem ho vlastně neviděl.“

„A co vám říká váš instinkt?“

Noorden zaváhal. „Že ne,“ odpověděl nakonec. „On není ten typ, co vládne podle zákona. On si asi dělá, co chce.“

„Přinese sem jen chaos,“ řekl Elend. „Podívejte se, co víme o jeho zemi a o místech, která dobyl. Panuje tam zmatek. Nechává za sebou jen nesplněné sliby a polovičatá spojenectví a pohromadě mu to drží jen výhrůžkami. Když mu dáme ještě Luthadel, dojde tu k dalšímu kolapsu.“

Noorden se poškrábal na tváři, potom zamyšleně pokýval hlavou a vrátil se ke studiu.

Toho přesvědčím, pomyslel si Elend. *Jen kdybych přesvědčil i Shromáždění.*

Jenže Noorden byl myslitel a uvažoval stejně jako Elend. Stačila mu logická fakta a příslib stability pro něho znamenal víc než bohatství. Shromáždění však bylo z úplně jiného těsta. Šlechtici se chtěli vrátit k tomu, na co byli zvyklí, obchodníci cítili příležitost utrhnout tituly, které šlechtě vždycky záviděli, a skaati se báli brutálního zabíjení.

I to však bylo příliš zobecněné. Lord Penrod se viděl jako patriarcha, jako služebně nejstarší šlechtic, který potřebuje vnést do jejich horkých hlav trochu konzervatismu. Kinaler, jeden z dělníků, měl obavy, že Centrální dominancie potřebuje spojence, a ve spojenectví s Cettem viděl nejlepší způsob, jak dlouhodobě Luthadel ochránit.

Každý ze třiadvaceti členů Shromáždění měl vlastní názor, vlastní cíle a problémy. S tím Elend počítal. V takovémto prostředí je to namístě. Jen nepředpokládal, že se tolik názorů bude lišit od toho jeho.

„Měl jsi pravdu, Hame,“ řekl Elend a otočil se.

Ham se na něho podíval a zvedl obočí.

„Na začátku jste i s ostatními chtěli spojenectví s jednou z armád – dát jim město výměnou za jeho bezpečnost před druhou armádou.“

„Pamatuju se,“ řekl Ham.

„No, tak to chtějí lidé,“ odpověděl Elend. „S mým souhlasem nebo bez něj, nejspíš nakonec město Cettovi vydají. Měli jsme postupovat podle tvého plánu.“

„Vaše Výsosti?“ ozval se tiše Sazed.

„Ano?“

„Omlouvám se, ale není vaše povinnost dělat to, co chtějí lidé.“

Elend zamrkal. „Ty mluvíš jako Tindwyl.“

„Jen málo lidí, které znám, je tak moudrých jako ona, Vaše Výsosti,“ řekl Sazed a podíval se na ni.

„No, já nesouhlasím s vámi oběma,“ řekl Elend. „Vůdce byl měl respektovat konsenzus těch, kterým vládne.“

„Nemůžu říct, že bych s tím nesouhlasil, Vaše Výsosti,“ řekl Sazed. „Aspoň to přijímám jako teorii. Ale stejně si myslím, že dělat všechno, co si přejí lidé, vaše povinnost není. Vaší povinností je řídit království, jak nejlépe umíte, podle vašeho svědomí. Vaše Výsosti, vy se nesmíte zpronevěřit člověku, jakým se chcete stát. Jestli tohohle člověka lidé nechtějí, potom si zvolí někoho jiného.“

Elend mlčel. *No jistě. Jestli mám do posledního písmene dodržovat svoje zákony, tak musím i do posledního písmene dodržovat svou etiku.* Sazed skutečně jen jinak formuloval to, co mu říkala Tindwyl o sebedůvěře, jen to lépe vyjádřil. Čestněji.

„Snažit se odhadnout, co od vás lidé chtějí, to vás jedině zažene do chaosu, řekl bych,“ pokračoval Sazed. „Všem se nezavděčíte, Elende Venture.“

Malé větrací okénko pracovny se rozletělo a protáhla se jím Vin a za ní obláček mlhy. Zavřela okno a rozhlédla se po místnosti.

„Ještě?“ poznamenala nevěřícně. „Vy jste přinesli ještě další knihy?“

„Samozřejmě,“ odpověděl Elend.

„Kolik toho už ti lidi napsali?“ zeptala se zlostně.

Elend otevřel pusu, ale nic neřekl, protože si všiml jiskry v jejím oku. Nakonec si jen povzdechla.

„Ty jsi beznadějná,“ řekl a vrátil se k dopisům.

Ozval se šelest a Vin dopadla na jeho stoh knih a balancovala nahoře. Kolem těla jí splývaly stuhy mistpláště a rozmazávaly mu inkoust na dopise.

Elend vzdychl.

„Jé," řekla Vin a přitáhla si stuhy k tělu. „Promiň."

„Je opravdu nutné pořád někde skákat, Vin?" zeptal se Elend. Seskočila dolů. „Promiň," opakovala a kousala se do rtu. „Sazed říkal, že právě proto, že Mistborni mají rádi výšky, vidí všechno, co se kolem nich děje."

Elend přikývl a psal dál. Psal obvykle raději vlastní rukou, ale tenhle mu bude muset písař přepsat. Zavrtěl hlavou. *Tolik práce…*

* * *

Vin se dívala, jak Elend píše. Sazed četl a vedle něco četl jeden z Elendových písařů – obligátor. Jakmile si ho všimla, podvědomě se přikrčila na židli. Věděla, že mu nikdy nebude důvěřovat. Kněží nemají být veselí.

Byla celá nadržená, až řekne Elendovi, co zjistila o Demouxovi. Jenže zaváhala. Je tu příliš mnoho lidí a ona nemá žádné důkazy, jen vlastní instinkt. Tak se raději držela zpátky a prohlížela si stohy knih.

V místnosti bylo hrobové ticho. Tindwyl měla trochu nepřítomný pohled – asi v paměti hledala nějakou starou biografii. I Ham něco studoval, i když přebíhal od jedné knihy ke druhé a skákal z jednoho tématu do jiného. Vin měla pocit, že by měla také něco studovat. Vzpomněla si na své výpisky z deníku Hrdiny věků, ale nemohla se přinutit je vytáhnout.

Zatím nemohla o Demouxovi mluvit, ale přišla ještě na něco jiného.

„Elende," řekla tiše, „musím ti něco říct."

„Hmmm?"

„Když jsme dnes s OreSeurem večeřeli, slyšela jsem, jak se baví služebné," řekla Vin. „Mluvily o tom, že nějací jejich známí jsou nemocní a že jich je moc. Zdá se mi, že si někdo zahrával s našima zásobárna."

„Ano," řekl Elend a přitom nepřestal psát. „Já vím. Máme otrávených několik studní."

„Opravdu?"

Přikývl. „Copak jsem ti to neříkal? Byli jsme se tam podívat s Hamem.“

„Neříkal.“

„Já jsem myslel, že ano,“ řekl Elend a zamračil se.

Zavrtěla hlavou.

„Tak to se omlouvám,“ řekl, naklonil se k ní, políbil ji a potom se vrátil ke psaní.

A pusou se to jako vyřídí? pomyslela si zasmušile a sedla si na stoh knih.

Byla to hloupost. Nebyl důvod, proč by jí to *měl* Elend hned říkat. Ale přesto si po tom rozhovoru připadala divně. Dřív by jí řekl, aby s tím něco udělala. Teď si to evidentně řeší sám.

Sazed vzdychl a zavřel knihu. „Vaše Výsosti, tohle je neprůstřelné. Tam není ani skulinka. Přečetl jsem ty vaše zákony už šestkrát.“

Elend přikývl. „Toho jsem se bál. Jediná možnost je záměrně si to špatně vyložit – a to dělat nebudu.“

„Vy jste poctivý člověk, Vaše Výsosti,“ řekl Sazed. „Kdybyste našel v zákoně díru, využil byste ji. I když vy jste ale žádnou skulinu v zákoně nenašel, někdo z nás ji najít mohl, pokud vás zajímá náš názor.“

On si nechává říkat Vaše Výsosti, pomyslela si Vin. *Když mu tak začali říkat, tak chtěl, aby přestali. Tak proč si tak nechá říkat teď?*

Je zvláštní, že se Elend začal vidět králem až potom, co byl z trůnu sesazen.

„Počkejte,“ řekla Tindwyl a pohled se jí rozjasnil. „Sazede, ty jsi četl ten zákon ještě před jeho ratifikací?“

Sazed se začervenal.

„Četl,“ odpověděl Elend. „Sazedovy připomínky a poznámky mi moc pomohly.“

„To vidím,“ řekla Tindwyl skrz sevřené rty.

Elend se zamračil. „Tindwyl, vy jste na tuhle schůzku nebyla pozvaná. Rozhodli jsme se vás tu nechat a ceníme si vašich připomínek, ale nestrpím, abyste napadala mého přítele a hosta v mém domě, byť třeba nepřímo.“

„Omlouvám se, Vaše Výsosti.“

„Neomlouvejte se mně,“ řekl Elend. „Měla byste se omluvit Sazedovi, jinak budete muset toto jednání opustit.“

Tindwyl chvíli seděla a potom vstala a odešla z místnosti. Elend se netvářil nijak dotčeně. Prostě se vrátil ke psaní.

„To jste nemusel, Vaše Výsosti," řekl Sazed. „Mínění Tindwyl o mé osobě je založené na zkušenosti, řekl bych."

„Udělám to, co pokládám za správné, Sazede," odpověděl Elend a přitom psal. „Nezlob se, příteli, ale ty toleruješ lidem, že se k tobě chovají špatně. Já to ve svém domě nestrpím – když se dotkla tvého podílu na zákonech, dotkla se tím i mě."

Sazed přikývl a sáhl po dalším svazku.

Vin seděla tiše. *Tak rychle se mění. Jak je to dlouho, co Tindwyl přijela? Dva měsíce?* Elend neříkal nic, co by neříkal dřív – ale říkal to jinak. Úplně jinak. Byl sebejistý, náročný a vyžadoval respekt.

To je tou vládní krizí a přítomností těch vojsk, pomyslela si Vin. *Cítí ten tlak. Buď se změní, nebo ho to rozdrtí. O těch studnách věděl. Co ještě objevil a neřekl mi o tom?*

„Elende," začala, „hodně jsem přemýšlela o té Bezednosti."

„To je skvělé, Vin," odpověděl Elend a usmál se na ni. „Ale já teď opravdu nemám čas."

Přikývla a usmála se. Jenže hlavu měla mnohem těžší. *On už není tak nejistý, jako býval. Už tolik nepotřebuje oporu jako dřív.*

Už mě nepotřebuje.

Byla to hloupá myšlenka. Elend ji miluje, to ona ví. Tím, že je samostatnější, než býval, pro něj Vin neztrácí hodnotu. Přesto však nemohla zahnat pochybnosti. Jednou už ji opustil – tenkrát, když se potřeby jejich šlechtického domu dostaly do konfliktu s jejich vztahem. Málem ji to zlomilo.

Co by se stalo, kdyby ji opustil?

Neopustí mě, řekla si. *Takový on není.*

Jenže – i dobrým lidem se někdy nevyvede vztah, ne? Vzdálí se jeden druhému – hlavně když jsou vzájemně tak odlišní. Přestože se stále ujišťovala, že to tak není, odkudsi z podvědomí se ozýval hlas.

Byl to hlas, o němž si myslela, že ho už jednou provždy zapudila. Nečekala, že se ještě někdy ozve.

Opusť ty jeho, našeptával jí Reen, její bratr. *Nebude to tolik bolet.*

Najednou zaslechla venku šramot. Zpozorněla, ale byl příliš slabý a nikdo jiný ho neslyšel. Vstala a došla k větracímu okénku.

„Jdeš zase na hlídku?" zeptal se Elend.

Otočila se a potom přikývla.

„Možná bys mohla zkusit vypátrat, jak má Cett zajištěnou ochranu ve tvrzi Hasting," řekl Elend.

Vin znovu přikývla. Elend se na ni usmál a potom se vrátil k dopisům. Vin otevřela okno a vyšla do noci. V mlze tam stál Zane a nohama se opíral o kamennou římsu pod oknem. Byl celý zkroucený – nohy měl proti zdi a tělo mu trčelo do temného prázdna.

Vin se podívala stranou a všimla si kousku kovu, za který Zane tahá, aby udržel rovnováhu. Další zdatný trik. Usmál se na ni.

„Zane?" řekla šeptem.

Zvedl hlavu a Vin na něho kývla. O chvilku později oba přistáli na kovové střeše domu Venture.

Vin se k němu otočila. „Kde jsi byl?"

Zaútočil.

Překvapeně uskočila, když se roztočil a po stranách se mu zableskly dýky. Dostala se na kraj střechy, celá napjatá. *Budeme bojovat?* pomyslela si.

Zane zaútočil a jeho nůž se dostal až do těsné blízkosti jejího krku, když uhýbala stranou. Jeho útok byl tentokrát jiný. Nějak nebezpečnější.

Zaklela, vytáhla dýky a uskočila před dalším výpadem.

Jakmile se pohnula, Zane se rozmáchl nožem a uřízl jí část stuh mistpláště.

Otočila se k němu. Postupoval dopředu, ale nebyl v bojové pozici. Připadal jí sebejistý, ale klidný, jako by šel ke starému příteli, a ne se vrhal do boje.

Tak dobře, pomyslela si, vyskočila a rozmáchla se dýkami.

Udělal několik kroků dopředu, otočil se mírně stranou a snadno se její dýce vyhnul. Natáhl se a bez námahy ji chytil za druhou ruku a zastavil její pohyb.

Strnula. Takhle dobrý nikdo jiný není. Zane se na ni podíval tmavýma očima. Beze strachu. Bez starostí.

Pálil atium.

Vin se vyprostila z jeho sevření a uskočila zpátky. Nechal ji a díval se, jak se krčí a na čele se jí leskne pot. Polila ji hrůza – primitivní, živočišná hrůza. Této chvíle se bála od okamžiku, kdy poznala atium. Byla to hrůza z vědomí, že je navzdory všem svým schopnostem bezmocná.

Hrůza z vědomí, že zemře.

Obrátila se a uskočila, ale Zane skočil před ni ještě dřív, než se dala do pohybu. Věděl, co udělá, ještě než se to ona rozhodla udělat. Popadl ji zezadu za rameno, stáhl ji k sobě a povalil na zem.

Žuchla na kovovou střechu a bolestí zalapala po dechu. Zane stál nad ní a díval se dolů, jako by čekal.

Takhle mě neporazí! pomyslela si Vin zoufale. *Nenechám se zabít jako krysa v pasti!*

Natáhla ruku a rozmáchla se nožem proti jeho noze. Bylo to však marné. Uhnul tak hbitě, že nezasáhla ani nohavici. Připadala si jako dítě, které na dálku drží mnohem silnější soupeř. Takhle si asi připadá normální člověk, když se dostane do křížku s ní.

Zane stál ve tmě.

„Co je?“ ozvala se nakonec.

„Vy ho opravdu nemáte,“ řekl tiše. „Atium Pána Vládce.“

„Nemáme,“ odpověděla.

„Nemáte už vůbec žádné,“ řekl stroze.

„Poslední kuličku jsem použila proti Cettovým vrahům.“

Chvíli stál a potom se otočil a ustoupil kus od ní. Sedla si, srdce jí tlouklo a ruce se jí třásly. Namáhavě vstala a potom se sehnula a sebrala spadlé dýky. Jedna se rozbila o měděnou střechu.

Zane se k ní tiše otočil.

* * *

Sledoval ji ze tmy a viděl její strach – i odhodlání.

„Otec si přeje, abych tě zabil,“ řekl.

Stála a dívala se na něho. V očích měla stále strach. Je silná a umí ho potlačit. Hlášení jejich špiona, slova Vin na schůzce se Straffem, to všechno bylo pravda. Ve městě žádné atium není.

„Proto jsi sem nechodil?“ zeptala se.

Přikývl a uhnul pohledem.

„No tak,“ řekla. „Proč mě necháváš naživu?“

„Nevím,“ odpověděl. „Třeba s tebou ještě můžu mluvit. Ale… nemusím. Nemusím jeho příkaz splnit. Mohl bych tě odvést někam pryč – výsledek by byl stejný.“

Otočil se zpátky k ní. Mračila se. Malá tichá postavička v mlze.

„Pojď se mnou,“ řekl. „Odejdeme oba – Straff i Elend přijdou o svého Mistborna. Ztratí svůj nástroj a my budeme volní.“

Nereagovala hned. Po chvíli zavrtěla hlavou. „Ta… věc mezi námi, Zane. To není to, co si myslíš.“

„Jak to myslíš?“ zeptal se a popošel k ní.

Podívala se na něho. „Miluju Elenda, Zane. Miluju. Opravdu.“

A ty si myslíš, že to znamená, že ke mně nemůžeš cítit nic? pomyslel si Zane. *A co ten pohled, co ti vidím v očích? Plný touhy? Ne, není to tak jednoduché, jak říkáš, že ne?*

Nikdy to není tak jednoduché.

Ale přesto – co jiného čekal? Otočil se. „Rozumím. Je to tak jako vždycky.“

„To jsem nepochopila,“ řekla.

Elend…

„Zabij ho,“ našeptával mu Pán.

Zane pevně zavřel oči. Ona se nedá oklamat – ne žena, která vyrostla na ulici, která žila mezi zloději a podfukáři. To je na tom to těžké. Musela by vidět věci, které Zanea děsí.

Musela by znát pravdu.

„Zane?“ řekla Vin. Stále se ještě zdála vyděšená z jeho útoku, ale Vin se vždycky ze všeho vzpamatovala rychle.

„Ty nevidíš tu podobu?“ řekl Zane a otočil se k ní. „Ten nos, stejné rysy? Mám kratší vlasy než on, ale kroutí se nám stejně. Copak je to tak těžký pochopit?“

Dech se jí zastavil v hrdle.

„Komu jinýmu by Straff dal důvěru jako svýmu Mistbornovi?“ pokračoval Zane. „Proč by si mě jinak pouštěl k tělu, proč by mě tak rád zatahoval do svých plánů?“

„Je to tvůj otec,“ odpověděla Vin šeptem. „Jsi Elendův bratr.“

Zane přikývl.

„Elend…“

„Neví o tom,“ řekl Zane. „Někdy se ho zeptej na otcovy sexuální výstřelky.“

„Říkal mi o tom,“ odpověděla Vin. „Je na ženské.“

„A to ne jen z jednoho důvodu,“ řekl Zane. „Víc žen znamená víc dětí. Víc dětí znamená víc allomantů. Víc allomantů znamená větší šanci, že jeden z nich bude Mistborn.“

Kolem nich vířila mlha a její chomáčky nadnášel vánek. V dálce cinklo brnění jednoho ze strážců.

„Za života Pána Vládce bych nikdy neměl nárok na dědictví,“ řekl Zane. „Pamatuješ, jak byli obligátoři přísní. Tak jsem vyrostl v

ústraní. Celou dobu jsem se musel schovávat. Ty jsi žila na ulici – to bylo určitě hrozný. Ale představ si, jaký to je, být bezdomovcem vybírajícím popelnice ve vlastní rodině, ve vlastním domě. Když tě otec neuznává a jedná s tebou jako se žebrákem. Když sleduješ vlastního bratra, kluka stejně starýho, který může všechno, co ty nemůžeš. Jak pohrdá věcmi, po kterých ty toužíš – pohodlím, zahálkou, láskou… Představ si to.“

„Asi ho nenávidíš,“ řekla Vin šeptem.

„Nenávidím?“ řekl Zane. „Ne. Proč bych měl někoho nenávidět pro to, kým je? Elend mi nic neudělal, aspoň ne přímo. Kromě toho měl Straff důvod mě potřebovat – když se ve mně probudila allomancie, konečně měl to, po čem toužil posledních dvacet let. Ne, nemůžu říct, že bych Elenda nenáviděl. Někdy mu ale závidím. Má všechno. A… zdá se mi, že si toho neváží.“

Vin stála mlčky. „Je mi to líto.“

Zane energicky zavrtěl hlavou. „Nelituj mě, ženská. Kdybych byl Elendem, nebyl bych Mistborn. Nerozuměl bych mlze a ani bych nechápal, jaké to je, když je člověk opuštěný a nenáviděný.“ Otočil se a podíval se jí do očí. „Nezdá se ti, že lépe ocení lásku muž, který byl nucený žít tak dlouho bez ní?“

„Já…“

Zane se odvrátil. „No, já jsem sem ale dnes nepřišel naříkat nad svým dětstvím. Přišel jsem tě varovat.“

Vin strnula.

„Před časem pustil otec přes své hrazení několik stovek uprchlíků. Víte o tom kolossu?“

Vin přikývla.

„Nedávno napadli a srovnali se zemí vesnici Suisna.“

Zamrazilo ji. Suisna je jen jeden den cesty od Luthadelu. Koloss je blízko.

„Uprchlíci žádali u otce azyl,“ řekl Zane. „A on je poslal k vám.“

„Aby se lidi ve městě báli ještě víc,“ řekla Vin. „A aby se rychleji odčerpávaly zásoby.“

Zane přikývl. „Chtěl jsem vás varovat. Jednak před uprchlíky, a jednak před svým rozkazem. Zvaž mou nabídku, Vin. Pomysli na toho muže, co tvrdí, že tě miluje. Ty víš, že ti nerozumí. Když ho opustíš, bude to lepší pro vás pro oba.“

Vin se zamračila. Zane se poklonil, zatlačil na kovovou střechu a vyskočil do noci. Nevěřila tomu, co říkal o Elendovi. Viděl jí to v očích.

No, důkaz je na cestě. Brzy to pozná. Brzy uvidí, co si Elend Venture o ní opravdu myslí.

Ale činím to teď. Budiž všem známo, že já, Kwaan, terrisský Světozvěst, jsem podvodník.

35

Připadala si, jako by šla znovu na ples. Krásné kaštanově hnědé šaty jí dokonale padly. Měla je na sobě na jednom z večírků, kterých se zúčastnila před pádem Finální říše. Byly klasické, ale ne nemoderní. Byly upravené, aby vypadaly originálněji.

Upravené, aby se v nich mohla pohybovat volněji, chodit ladněji a otáčet se přirozeněji. A díky tomu se v nich cítila ještě krásnější. Stála před zrcadlem a myslela na to, jaké by to bylo, kdyby v šatech vyrazila na skutečný ples. Aby byla sama sebou – ne Valerie, nešikovnou venkovskou šlechtičnou. Ani ne skaatskou zlodějkou Vin. Prostě sama sebou.

Nebo si aspoň samu sebe tak nějak představovala. Sebejistá, protože přijala svou roli Mistborna. Sebejistá, protože přijala svou pozici člověka, který zbavil svět Pána Vládce. Sebejistá, protože ví, že ji miluje král.

Třeba bych uměla *být obojí,* pomyslela si a přejela si rukama po bocích. Cítila měkký satén.

„Jste krásná, dítě," poznamenala Tindwyl.

Vin se otočila a váhavě se usmála. „Nemám žádné šperky. Všechny jsem je dala Elendovi, když potřeboval peníze pro uprchlíky. Ale stejně by se k těmhle šatům barevně nehodily."

„Spousta žen nosí šperky proto, aby zakryly, jak jsou fádní," řekla Tindwyl. „To vy nepotřebujete."

Tindwyl stála ve své obvyklé pozici se založenýma rukama. Třpytily se jí prsteny a náušnice. V žádném z jejích šperků však nebyl kámen. Většinou byly jen z jednoduchých materiálů – železné, měděné, cínové. Z feruchemických kovů.

„Už dlouho jste nezašla za Elendem," poznamenala Vin a otočila se k zrcadlu. Ve vlasech měla několik dřevěných spon.

„Král se kvapem blíží chvíli, kdy už moje služby nebude potřebovat."

„To už je tak blízko?" zeptala se Vin. „K tomu, aby byl král jako ti z těch vašich biografií?"

Tindwyl se dala do smíchu. „Proboha ne, dítě. K tomu má ještě hodně daleko."

„Ale –"

„Já jsem řekla, že už nebude potřebovat moje služby," řekla Tindwyl. „Naučil se, že důvěřovat slovům druhých může jen do určité míry, a dál už se bude muset učit sám. To byste se divila, dítě, jak velký díl toho, být dobrým vůdcem, představuje zkušenost."

„Mně připadá, že se hrozně změnil," řekla Vin tiše.

„Změnil," přisvědčila Tindwyl, došla k Vin a položila na ni těžkou ruku. „Stává se člověkem, kterým vždycky toužil být – jen nevěděl, jak na to. I když jsem na něj tvrdá, myslím, že by na to přišel sám, i kdybych se tu neobjevila. Člověk může klopýtat jen tak dlouho, dokud buď neupadne, nebo dokud nenabere rovnováhu."

Vin se podívala na svůj obraz v zrcadle. Hnědé šaty jí slušely. „Tímhle se musím stát já. Kvůli němu."

„Kvůli němu," přisvědčila Tindwyl. „A kvůli sobě. Tam jste směřovala vy, než se vám do cesty připletly překážky."

Vin se otočila. „Půjdete dnes s námi?"

Tindwyl zavrtěla hlavou. „Tam pro mě není místo. Teď jděte za svým králem."

* * *

Tentokrát už Elend nehodlal vstupovat do nepřátelského hnízda bez patřičného doprovodu. Na nádvoří stály dvě stovky vojáků a čekaly, aby ho mohly doprovodit na večeři k Cettovi. Ham – po zuby ozbrojený – jim dělal osobní ochranku. Kočíroval Špuk.

Zbýval už jen Breeze a ten byl pochopitelně z představy večeře u Cetta poněkud nervózní.

„Nemusíš s námi," řekl mu Elend, když se začali scházet na nádvoří.

„Nemusím? No, tak to já zůstanu tady," řekl Breeze. „Hezky si to užijte."

Elend se zamračil.

Ham ho poklepal po rameni. „To jsi mohl tušit, Elende. Jemu nemáš dávat na vybranou."

„No, já jsem to myslel vážně," řekl Elend. „Ne že by se nám klidař nehodil, ale když nechce, nemusí chodit."

Breezovi se evidentně ulevilo.

„Ty nemáš ani trochu pocit viny?" podivil se Ham.

„Viny?" opakoval Breeze a opřel se rukou o hůl. „Můj drahý Hammonde, už jsi mě někdy viděl, že bych propadal těmhle nudným a neinspirativním pocitům? A kromě toho si myslím, že bude Cett přátelštější, když tam nebudu."

Asi má pravdu, pomyslel si Elend, když přijížděl kočár.

„Elende," řekl Ham, „nezdá se ti, že když nás doprovází dvě stě vojáků, jsme trochu… nápadný?"

„A kdo říkal, abychom byli ve svých výhrůžkách otevření a upřímní? Přece Cett," odpověděl Elend. „Já bych řekl, že se dvěma stovkami vojáků ho ještě hodně podceňujeme. Bude mít přesilovku. Pět ku jedné."

„Jenže ty máš Mistborna. Bude sedět jen o pár židlí od něj," ozvalo se tiše zezadu.

Elend se otočil a usmál se na Vin. „Jak se můžeš pohybovat v takovýchhle šatech tak potichu?"

„To je trénink," odpověděla a vzala ho za paži.

Nejspíš opravdu trénovala, pomyslel si Elend a nasál její parfém. Představil si, jak se plíží ve velké plesové garderobě po paláci.

„No, měli bychom přidat na tempu," řekl Ham a pokynul Elendovi a Vin, aby nastoupili. Breeze nechali na kamenných schůdcích do paláce.

* * *

Po tom, co se rok pohybovali kolem potemnělé tvrze Hasting s černými okny, bylo příjemné vidět ji zase osvětlenou.

„Vidíš," ozval se za ní Elend, „my jsme se vlastně nikdy nedostali k tomu, abychom šli na ples společně."

Vin přestala přemýšlet o blížící se osvětlené budově. Kočár poskakoval v rytmu několika set dupajících nohou a kolem se začalo stmívat.

„Několikrát jsme se na plese setkali," pokračoval Elend, „ale na žádný jsme oficiálně nešli spolu. Nikdy jsem neměl možnost svézt tě kočárem."

„A je to důležitý?" namítla Vin.

Elend pokrčil rameny. „Patří to k věci. Tedy patřilo. Byla to taková zvyklost – pán doprovází dámu, společně vcházíte dovnitř a všichni na vás koukají, jak vám to dohromady sluší. Absolvoval jsem to stokrát se stovkou šlechtičen, ale s žádnou to nebylo nic zvláštního."

Vin se usmála. „Myslíš, že ještě někdy budeme mít plesy?"

„Já nevím, Vin. I kdybychom tohle všechno přežili… no, mohla bys tancovat potom, co lidé umírali hlady?" Mluvil patrně o stovkách uprchlíků, vyčerpaných z cesty, připravených o jídlo i oblečení Straffovými vojáky a natěsnaných ve skladu, který jim sám našel.

Dřív jsi tancoval, pomyslela si. *A lidi taky umírali hlady.* Jenže to byla jiná doba. Elend nebyl jejich králem. Vlastně, když o tom tak přemýšlela, Elend na plesech nikdy netancoval. Buď studoval, nebo diskutoval s přáteli o tom, jak udělat z Finální říše lepší místo.

„Musí být nějaká cesta, která vede k obojímu," řekla. „Třeba bychom mohli pořádat plesy a požádat všechny šlechtice, kteří přijdou, aby dali peníze na chudé."

Elend se usmál. „Jenže ten večírek by nás přišel na dvojnásobek toho, co bychom tam vybrali."

„A ty peníze, který bychom do toho investovali, by přišly skaatským obchodníkům."

Elend se zamyšleně zarazil a Vin se samolibě uculovala. *To je zvláštní, že jsem skončila u toho nejskromnějšího šlechtice ve městě.* Co to byli vlastně za pár? Mistborn, kterému je hanba za to, že mrhá mincemi, které vyhazuje do vzduchu a praktikuje na nich allomancii, a šlechtic, který pokládá plesy za příliš drahé. Je to

vůbec div, že z nich Dockson vymámí dost peněz na to, aby město fungovalo.

„S tím si budeme dělat hlavu až později," řekl Elend, když se otevřela brána tvrze Hasting a objevil se dvůr plný vojáků ve službě.

Klidně si s sebou vezměte vojáky, kolik budete chtít, ale my máme víc. Tak to mělo působit. Místo, kam vstupovali, byla taková zvláštní alegorie na samotný Luthadel. Elendovy dvě stovky vojáků byly teď obklopené Cettovou tisícovkou. Ta ovšem byla obklopená luthadelskou dvacetisícovou stráží. A ta byla v obklíčení téměř stovky tisíc vojáků za branami. Byla to jedna vrstva vojáků na druhé, všechny dychtivé se prát. Myšlenky na plesy a večírky Vin rychle pustila z hlavy.

Cett je nenechal čekat u dveří. Uvítací ceremonii vykonal voják v jednoduché uniformě.

„Své vojáky můžete nechat tady," řekl, když vešli do vstupní haly. Kdysi byla tato prostorná hala se sloupy ověšená textiliemi a plná polštářů, ty však Elend už dávno použil na pokrytí státních výdajů. Cett si za ně žádnou náhradu nepřivezl, takže místnost působila velmi stroze. Spíš jako věž pevnosti než vstupní hala šlechtické usedlosti.

Elend se otočil a kývl na Demouxe. Ten poručil mužům, aby počkali uvnitř. Vin chvíli otálela a snažila se odolat pokušení podívat se na Demouxe. Pokud je opravdu ta kandra – a její instinkty ji před tím varují –, je nebezpečné mít ho tak blízko. Nejraději by ho strčila do věznice.

Jenže kandra člověku neublíží, není to pro člověka přímé ohrožení. Je tu jen proto, aby vyzvídala. Navíc už stejně jejich důvěrná tajemství zná, takže nemá smysl teď proti ní něco podnikat. Když počká a bude sledovat, kdy se vytrácí a kam chodí, třeba přijde na to, ke kterému vojsku – nebo ke které frakci ve městě – patří. A co všechno už vyzradila.

A tak vyčkávala. Čas k úderu teprve přijde.

Ham a Demoux uspořádali stráže a potom se menší skupinka s Hamem, Špukem a Demouxem připravila, že půjde s Elendem a Vin. Elend pokynul na Cettovy muže a voják je uvedl dál.

Nejdeme k výtahům, projelo hlavou Vin. Hlavní sál domu Hasting byl až v nejvyšším poschodí ústřední věže. Vzpomínala na doby, kdy sem chodila na plesy, kdy ji do sálu vyvezl výtah

poháněný lidskou silou. Buď Hasting nechtěl plýtvat pracovními silami, nebo…

Vybral si nejvyšší budovu ve městě, pomyslela si Vin. *A taky budovu s nejmenším počtem oken.* Pokud vytáhl všechny výtahy nahoru, bylo by velmi obtížné věž dobýt.

Naštěstí se ukázalo, že nemusí vystoupat až nahoru. Když vyšli po dvou křídlech točitého kamenného schodiště – Vin si musela po stranách držet šaty, aby si je neodřela o kamenné schody –, byli uvedeni do velké kruhové místnosti s okny z barevného skla po celém jejím obvodě, která na několika místech přerušovaly nosné sloupy podpírající strop. Místnost zabírala téměř celou plochu věže.

Že by to byl druhý taneční sál? přemítala Vin a prohlížela si tu krásu. Okna nebyla osvětlená, i když se jí zdálo, že jsou zvenku štěrbiny pro vápencová světla. Cett na tyhle věci moc nedbal. Doprostřed místnosti postavil velký stůl a usadil se do jeho čela. Když vešli, už jedl.

„Jdete pozdě," zavolal na Elenda, „tak jsem začal bez vás."

Elend se zamračil. Cett se na celé kolo rozesmál, až mu v ruce nadskakovalo drůbeží stehno. „Vás víc zaráží, že porušuju etiketu, než že jsem vám přišel s armádou dobýt město, mladej! No, to je halt Luthadel. Sedněte si, nebo na vás nic nezbyde."

Elend podal Vin rámě a dovedl ji ke stolu. Špuk zůstal u schodiště, pálil cín a hlídal. Ham odvedl svých deset mužů na místa, odkud mohli sledovat přístupové cesty do místnosti – vchod ze schodiště a vchod pro služebnictvo.

Cett vojáky ignoroval. Měl na druhé straně místnosti svou vlastní ochranku a nehleděl na to, že Hamových vojáků je víc. Po jeho boku stál a čekal jeho syn – mladík, který s ním navštívil schůzi Shromáždění.

Buď on, nebo jeho syn je Mistborn, pomyslela si Vin. *Řekla bych, že je to Cett.*

Elend ji usadil a potom si sedl vedle ní. Seděli přímo proti Cettovi. Sotva zvedl oči od jídla, když služebnictvo přineslo večeři pro ně.

Drůbeží stehna, pomyslela si Vin, *se zeleninou a s omáčkou. Chce, aby po tom bylo Elendovi těžko.*

Elend nezačal hned jíst. Seděl a zamyšleně Cetta sledoval.

„Sakra," poznamenal Cett, „to je bašta. Nedokážete si představit, jak je těžký pořádně se najíst na cestách!"

„Proč jste se mnou chtěl mluvit?“ zeptal se Elend. „Víte, že pro vás hlasovat nebudu.“

Cett pokrčil rameny. „Říkal jsem si, že by to mohlo být zajímavý.“

„Týká se to vaší dcery?“ pokračoval Elend.

„Pro Pána Vládce, ani v nejmenším!“ Cett se dal do smíchu. „Klidně si tu husičku nechte, když chcete. Ten den, co utekla, byl jeden z nejšťastnějších v mým životě.“

„A když vám pohrozím, že bychom jí mohli ublížit?“ nadhodil Elend.

„Neublížíte,“ odpověděl Cett.

„Jste si jistý?“

Cett se usmál do masivního vousu a naklonil se k Elendovi. „Já vás znám, Venture. Sleduju vás už celý měsíce. Studuju vás. A vy potom laskavě pošlete do mýho tábora špeha. Od něj jsem se o vás dozvěděl nejvíc!“

Elend se zatvářil ustaraně.

Cett se rozesmál. „Upřímně, vy si myslíte, že bych nepoznal člověka z bývalý party toho z Hathsinu? Vy si snad v Luthadelu myslíte, že na venkově jsou samí idioti?“

„Ale stejně jste Breeze poslouchal,“ řekl Elend. „Pustil jste si ho k tělu, nechal jste si od něj radit. A potom jste zjistil, že se zapletl s vaší dcerou, myslím s tou, o které tvrdíte, že je vám lhostejná. A vyhnal jste ho –“

„Tak to on utek z tábora kvůli tomuhle?“ rozesmál se Cett. „Že jsem je nachytal s Allrianne? Smarjá, co je mi po tom, jestli ho ta holka svedla!“

„Myslíte, že svedla *ona* jeho?“ zeptala se Vin.

„Samozřejmě,“ odpověděl Cett. „Upřímně, já jsem s ním strávil jen pár týdnů a i já sám můžu dosvědčit, jak je neschopný, pokud jde o ženy.“

Elend to všechno bral s klidem. Pozoroval Cetta přimhouřenýma očima, bystrým pohledem. „Tak *proč* jste ho tedy vyhnal?“

Cett se opřel. „Pokoušel jsem se ho obrátit. On nechtěl. Usoudil jsem, že by bylo lepší ho zabít, než vrátit vám. Ale on je na člověka takovýchhle rozměrů dost hbitý.“

Jestli je Cett opravdu Mistborn, tak se Breeze nemohl dostat ven jinak, než že ho Cett prostě pustil, pomyslela si Vin.

„Takže vidíte, Venture," řekl Cett, „já vás znám. Možná líp, než se znáte vy sám – protože já vím, co si o vás myslí vaši kamarádi. Aby si někdo získal věrnost takové lasičky, jako je Breeze, tak to musí být opravdu extravagantní člověk."

„Tudíž si myslíte, že vaší dceři neublížím," řekl Elend.

„Já to *vím*, že jí neublížíte," odpověděl Cett. „Vy jste čestný – tohle se mi na vás náhodou líbí. Bohužel se toho dá snadno zneužít – zrovna tak jsem věděl, že přiznáte, že Breeze klidní lidi na té schůzi." Cett potřásl hlavou. „Čestný lidi se na krále nehodí, hochu. Je to zatracená škoda, ale je to tak. Proto vám ten trůn prostě musím sebrat."

Elend chvíli mlčel. Potom se podíval na Vin. Vzala jeho talíř a allomantickými smysly jej otestovala.

Cett se smál. „Myslíte, že je to otrávený?"

„Ani ne," odpověděl Elend, když mu Vin talíř vrátila. V tomhle nebyla tak dobrá, ale základní pachy poznala.

„Nepoužil byste jed," řekl Elend. „To není váš styl. Vy jste totiž sám také čestný."

„Já jsem jen upřímnej," řekl Cett. „A to je rozdíl."

„Nikdy jsem vás neslyšel lhát."

„Protože mě neznáte tak dobře, abyste přišel na to, kdy lžu," odpověděl Cett. Zvedl umaštěné prsty. „Dnes jsem vám lhal už třikrát, mladej. Hádejte kdy."

Elend se zarazil, díval se na Cetta a řekl: „Vy si se mnou pohráváte."

„Samozřejmě!" odpověděl Cett. „Copak to nechápete? Právě proto se nehodíte na krále. Nechte to na lidech, kteří tomu rozumějí. Jinak vás to zničí."

„A proč vám o mě tolik jde?" zeptal se Elend.

„Protože se mi nechce vás zabíjet," odpověděl Cett.

„Tak mě nezabíjejte."

Cett zavrtěl hlavou. „Jenže takhle to na světě nechodí, mladej. Když dostaneš příležitost upevnit svou moc a ještě k tomu získat další, tak ji prostě popadneš za pačesy. A to já taky udělám."

Kolem stolu se opět rozhostilo ticho. Cett se díval na Vin. „Mistborn zatím bez připomínek?"

„Moc klejete," poznamenala. „Před dámou se to nesluší."

Cett se dal do smíchu. „Tohle je na Luthadelu srandovní, holka. Tady se jenom kouká na to, jestli lidi dělají, co se patří, když na ně

někdo kouká, ale v soukromí si to pak po večírku klidně rozdají s pár skaatkama. Já se před váma klít nestydím.“

Elend se stále ještě nedotkl jídla. „Co se stane, když vás zvolí králem?“

Cett pokrčil rameny. „Čestně?“

„Jistě.“

„Za prvé, dám vás popravit,“ odpověděl Cett. „Nemůžu si tady nechat okounět starý krále.“

„A když se vzdám dobrovolně?“ zeptal se Elend. „Bez hlasování?“

„Vzdejte se,“ řekl Cett, „hlasujte pro mě, odejděte z města a nechám vás na pokoji.“

„A Shromáždění?“ pokračoval Elend.

„Rozpustím,“ odpověděl Cett. „Je to přítěž. Jakmile dáte moc nějakýmu výboru, skončí to akorát zmatkem.“

„Jenže Shromáždění dává moc lidem,“ namítl Elend. „A to by vláda měla umožnit.“

Cett se kupodivu nad touto poznámkou nerozesmál. Naklonil se nad stůl, položil na něj jednu ruku a zapomněl na nedojedené stehno. „To je ono, hochu. Nechat lidi vládnout je fajn, když je všechno v pohodě a v klidu – jenže když tu máte za zádama dvě armády? Když vám pomatenej koloss drancuje jednu vesnici za druhou? To nejsou časy, kdy byste si mohl dovolit vydržovat nějaký Shromáždění, aby vás sesadilo.“ Cett zavrtěl hlavou. „To je moc vysoká cena. Když nemůžete mít svobodu a bezpečnost současně, co si vyberete?“

Elend mlčel. „Já si vyberu,“ řekl nakonec. „A ostatní nechám, aby si vybrali sami.“

Cett se usmál, jako by takovou odpověď čekal. Pustil se do dalšího stehna.

„Řekněme, že odejdu,“ nadhodil Elend. „A řekněme, že vy si sednete na trůn, uchráníte město a rozpustíte Shromáždění. A co bude dál? Co lidé?“

„Proč se staráte?“

„Vy se ptáte?“ podivil se Elend. „Já jsem myslel, že ‚mi rozumíte‘.“

Cett se usmál. „Skaati budou zase pracovat jako za Pána Vládce. Žádný platy, žádný privilegia.“

„To nemůžu přijmout,“ řekl Elend.

„Proč?“ namítl Cett. „Oni to tak chtějí. Vy jste jim dal šanci – a oni vás vyhodili. Teď si vyberou na trůn mě. Oni vědí, že Pán Vládce to dělal nejlíp. Jedna skupina musí vládnout a druhá musí sloužit. Někdo musí pěstovat obilí a mlít mouku, mladej.“

„Možná,“ odpověděl Elend, „ale v jedné věci nemáte pravdu.“

„A to?“

„Oni vás nezvolí,“ řekl Elend a vstal. „Oni zvolí mě. Když dostanou na vybranou mezi svobodou a otroctvím, tak si zvolí svobodu. Ve Shromáždění jsou ti nejlepší lidé ve městě a ti vyberou pro své lidi tu nejlepší možnost.“

Cett se zarazil a potom se dal do smíchu. „Na vás je nejlepší, mladej, jak říkáte takovýhle bláboly a tváříte se u toho vážně!“

„Odcházím, Cette,“ řekl Elend a kývl na Vin.

„Ale sedněte si, Venture,“ řekl Cett a mávl rukou k Elendově židli. „Neurážejte se hned, když vám něco řeknu upřímně. Ještě máme o čem mluvit.“

„Například?“ zeptal se Elend.

„Atium,“ odpověděl Cett.

Elend chvíli stál a snažil se nedat na sobě znát zlost. Když Cett nic neříkal, nakonec si sedl a začal jíst. Vin se tiše nimrala ve svém talíři. Přitom studovala tváře Cettových vojáků a sluhů. Musí mezi nimi být allomanti. Snažila se zjistit, kolik by jich muselo být, aby měl Elend šanci.

„Vaši lidi hladovějí,“ řekl Cett. „A jestli mí špioni stojí za ty peníze, co jim platím, tak máte trvalý příliv nových krků. Tohle obléhání nemáte šanci vydržet.“

„No a?“ poznamenal Elend.

„Já mám jídlo,“ odpověděl Cett. „Hodně jídla – víc, než kterákoli armáda potřebuje. Konzervy vyráběné novou metodou, kterou vyvinul Pán Vládce. Trvanlivé. Nekazí se. Prostě zázrak techniky. Rád vám je prodám…“

Elend se zarazil s vidličkou u úst. Potom ji odložil a rozesmál se. „Vy si pořád ještě myslíte, že mám atium Pána Vládce?“

„Jistěže ho máte,“ zamračil se Cett. „Kde jinde by bylo?“

Elend zavrtěl hlavou a vzal si kousek bramboru namočeného v omáčce. „Tady určitě ne.“

„Ale… říká se…“ znejistěl Cett.

„Ty fámy rozšířil Breeze," řekl Elend. „Myslel jsem, že víte, proč k vám přišel. Chtěl vás přilákat do Luthadelu, abyste zabránili Straffovi ho dobýt."

„Ale Breeze dělal všechno možné, jen aby mě odradil, abych sem nechodil," řekl Cett. „Naopak ty fámy zlehčoval a pořád mě odrazoval…" Cett se odmlčel a potom se dal do smíchu. „Já myslel, že tam přišel jen čmuchat! Tak to jsme se navzájem dost podcenili."

„Mým lidem by se ale to jídlo hodilo," řekl Elend.

„Budou ho mít – za předpokladu, že se stanu králem."

„Oni ale mají hlad teď," namítl Elend.

„A jejich utrpení jde na váš vrub," řekl Cett s kamennou tváří. „Vidím, že jste mě neodhadl, Elende Venture. Pokládáte mě za dobrýho člověka. To je ale omyl. Čestnost nic nemění na tom, jestli je člověk tyran nebo ne. Povraždil jsem tisíce lidí, abych si zajistil vládu. Naložil jsem na skaaty břemena, že proti tomu Pán Vládce vypadá jako lidumil. Prostě jsem si tím zajistil moc. A teď udělám totéž."

Nastalo ticho. Elend jedl, ale Vin jídlo na talíři jen přehazovala. Chtěla, aby aspoň někdo z nich zůstal bdělý pro případ, že si nevšimla jedu. A také stále chtěla identifikovat ty allomanty, ale jistotu mohla získat jen jediným způsobem. Uhasila měď a spálila bronz.

Necítila žádnou měděnou clonu. Cettovi bylo určitě jedno, jestli někdo mezi jeho muži pozná allomanty. Dva pálili cín s olovem. Nebyli to však vojáci, ale oba předstírali sluhy a nosili jídlo. V místnosti byl i cínař a poslouchal.

Proč schovává rváče do služebnické uniformy a nenechá nikoho pálit měď, aby skryla jejich impulsy? Navíc tu nikde nejsou klidaři ani buřiči. Na Elendovy emoce se nikdo nesnažil vyvíjet žádný vliv. Ani Cett, ani jeho mladý pobočník žádný kov nepálili. Buď skutečně nejsou allomanti, nebo se bojí, aby je někdo neodhalil. Jen pro jistotu Vin rozdmýchala bronz a pátrala po skryté měděné cloně. Dovedla si představit, že by Cett nastražil evidentní allomanty jako návnadu a ostatní skryl pod clonou.

Nic nenašla. Uspokojená se nakonec vrátila k přehrabování v jídle. *Kolikrát už se tahle moje schopnost – schopnost pronikat měděnou clonou – osvědčila?* Už zapomněla na to, jaké to bylo, když necítila žádné allomantické impulsy. Tahle drobná dovednost – i když se zdála jednoduchá – představovala obrovskou výhodu.

Pán Vládce a inkvizitoři zřejmě tuhle schopnost měli od začátku. Co všechno ještě nezná a jaká další tajemství zemřela s Pánem Vládcem?

Znal pravdu o Bezednosti, pomyslela si. *Musel ji znát. Snažil se nás na konci varovat…*

Elend s Cettem zase mluvili. Proč se nemůže soustředit na problémy města?

„Takže vy vůbec žádný atium nemáte?“ zeptal se Cett.

„Na prodej nemáme ani trochu,“ odpověděl Elend.

„Prohledali jste město?“ zeptal se znovu Cett.

„Stokrát.“

„Ty sochy,“ řekl Cett. „Třeba Pán Vládce ten kov roztavil a ulil z toho ty věci.“

Elend zavrtěl hlavou. „To už nás napadlo taky. Ty sochy nejsou z atia a nejsou ani duté – i když by to bylo dobré místo, kam schovat před allomanty kovy. Mysleli jsme, že bude někde v paláci, ale i věže jsou z obyčejného železa.“

„Jeskyně, tunely…“

„Žádné jsme nenašli,“ řekl Elend. „Měli jsme hlídky allomantů a pátrali po větších zdrojích kovů. Udělali jsme úplně všechno, co se dalo, Cette, krom vrtání děr do země. Věřte mi. Zabývali jsme se tím dost dlouho.“

Cett přikývl a vzdychl. „Takže držet vás v zajetí by asi nemělo smysl, co?“

Elend se usmál. „Nejsem ani král, Cette. Jediné, čeho byste tím dosáhl, by bylo, že ztratíte hlasy ve volbách.“

Cett se dal do smíchu. „Tak vás asi budu muset nechat jít.“

Alendi nikdy nebyl Hrdina věků. Přinejlepším jsem zveličil jeho přednosti a vytvořil jsem Hrdinu tam, kde ve skutečnosti žádný nebyl. Bojím se nejhoršího – že všechno, v co jsme věřili, bylo zkorumpováno.

36

Kdysi v tomto skladu bývaly meče a brnění, válely se tu na hromadách na zemi jako jakýsi tajný poklad. Sazed vzpomínal, jak tudy chodil a obdivoval Kelsierovy přípravy, které probíhaly potají, bez vědomí ostatních členů party. Byly to zbraně pro povstalce, aby jim umožnily zmocnit se města.

Teď byly uskladněné ve zbrojnicích. Na jejich místě se choulili zoufalí lidé a přikrývali se vším možným, co našli. Bylo mezi nimi málo mužů a už nikdo schopný boje. Schopné zajal Straff do armády. Ty ostatní – nemocné, slabé, zraněné – naopak nechal odejít do Luthadelu, protože věděl, že mu je Elend zpátky nepošle.

Sazed mezi nimi chodil a snažil se pomáhat, jak mohl. Neměli tu žádný nábytek. Ve městě už bylo těžké sehnat i nové oblečení. Obchodníci si byli vědomi toho, že teplo bude v zimě k nezaplacení, a tak začali zvedat ceny všeho zboží, nejen potravin.

Sazed klečel vedle plačící ženy. „Klid, Genedere," řekl. K jejímu jménu mu pomohla jeho zásobárna informací.

Zavrtěla hlavou. Přišla o tři děti po útoku kolossu a o dvě další na útěku do Luthadelu. Teď měla poslední nemocné v náruči. Sazed jí vzal dítě z rukou a pečlivě zkoumal příznaky nemoci. Od předchozího dne se mnoho nezměnilo.

„Je ještě naděje, Mistře Terrismane?" zeptala se Genedere.

Sazed se podíval na vyhublé dítě se skelným pohledem v očích. Nemá dobré vyhlídky. Jak jí ale může takovou věc říct?

„Dokud dýchá, ještě je naděje," odpověděl. „Požádám krále, aby vám zvýšil příděl jídla – potřebujete sílu, abyste mohla kojit. Musíte ho mít v teple. Držte se co nejblíž u ohně. A mokrým hadříkem mu kapejte do úst vodu, i když nebude jíst. Potřebuje hodně tekutin."

Genedere sklesle pokývala hlavou a vzala si od Sazeda dítě. Jak si Sazed přál, aby jí mohl poskytnout víc! Hlavou mu proběhly desítky různých náboženství. Celý život se snažil lidi povzbudit, aby věřili v něco jiného než v Pána Vládce. Teď mu však najednou přišlo těžké Genedere cokoli kázat.

Před pádem Finální říše to bylo jiné. Kdykoli mluvil o náboženství, cítil slabý závan vzdoru. I když lidé nepřijímali to, co jim kázal – a přijímali to skutečně velmi zřídka –, jeho slova jim připomněla, že kdysi existovaly jiné víry než doktrína Ministerstva.

Teď nebylo proti čemu se bouřit. Když se díval na utrpení v očích té ženy, bylo pro něj těžké mluvit o dávno mrtvých náboženstvích a dávno zapomenutých bozích. Lidské utrpení tím nezmenší.

Vstal a posunul se k další skupince.

„Sazede?"

Otočil se. Nevšiml si, že do skladiště vešla Tindwyl. Dveře byly zavřené, protože se blížila noc, a světlo pochodní bylo mdlé. Střechou byly provrtané díry, aby mohl kouř ven. Při pohledu nahoru bylo patrné, jak se do místnosti malými proužky vkrádá mlha. Rozplynula se však cestou, ještě než se dostala na zem.

Uprchlíci se ale nahoru většinou nedívali.

„Jsi tu už skoro celý den," řekla Tindwyl. Místnost byla na to, kolik v ní bylo lidí, velmi tichá. Jen praskaly ohně a lidé bezvládně leželi v bolestech nebo vyčerpaní.

„Je tu spousta zraněných," řekl Sazed. „Musím se o ně postarat. Ale nejsem na to sám – král poslal posily a je tu taky pan Breeze, klidní jejich zoufalství."

Kývl stranou, kde seděl na židli Breeze a ostentativně si četl knihu. Do místnosti ve svém třídílném obleku na první pohled nezapadal. Přesto jeho přítomnost vypovídala o čemsi pozoruhodném. Aspoň Sazedovi se to tak jevilo.

Tihle chudáci, pomyslel si, *měli hrozný život za Pána Vládce. Už jim skoro nebylo co vzít.* A to byl jen ubohý zlomek z celkového počtu – čtyři stovky ve srovnání se stovkami tisíc, které v Luthadelu žily.

Co se stane, až dojdou poslední zásoby? Už se šířily řeči o otrávených studnách a Sazed se doslechl i o sabotážích okolo zásob potravin. Co bude s těmito lidmi? Jak dlouho může ještě obléhání trvat?

A co se vlastně stane, až obléhání jednou skončí? Až armády konečně zaútočí a začnou plenit? Kolik zkázy, zoufalství a utrpení způsobí vojáci, až budou hledat atium Pána Vládce?

„Vždyť se o ně staráš pořád," řekla Tindwyl tiše a došla k němu.

Sazed se k ní otočil. Potom sklopil hlavu. „Myslím, že ne tolik, jak bych měl."

„Ne," namítla Tindwyl. „Já to vidím. Ty mě chceš zmást, Sazede."

„Na to já mám talent."

„Vypadáš unaveně. Kde máš zásobu energie?"

Náhle si Sazed únavu začal uvědomovat. Snažil se příliš si ji nepřipouštět, ale Tindwyl ji spustila jako stavidla. Jako vlnu, která ho chce převálcovat.

Vzdychl. „Většinu zásob bdělosti jsem spotřeboval na cestě do Luthadelu. Byl jsem hrozně nedočkavý, potřeboval jsem tu být tak rychle…" Studia v poslední době zanedbával. Ve městě se kupily problémy, do toho přišli ti uprchlíci a času bylo tak málo. Kromě toho už přepsal otisk ze Seranu. Teď to bude muset zasadit do souvislostí s jinými spisy a hledat záchytné body. Možná ani nebude mít čas na…

Zamračil se, když si v očích Tindwyl všiml starého známého výrazu.

„Dobře," řekla a povzdechla si. „Tak mi to ukaž."

„Ukaž? A co?"

„Co jsi objevil," řekla. „Co tě hnalo přes dvě dominancie až sem. Ukaž mi to."

Náhle jako by se všechno kolem něho rozjasnilo. Únava, starosti a dokonce i lítost byly najednou pryč. „No, to bych měl," řekl tiše.

* * *

To se mi zase něco povedlo, pomyslel si Breeze a poblahopřál si k dobré práci, když Sazed s Tindwyl odešli ze skladiště.

Většina lidí, včetně šlechticů, si klidnění špatně vykládala. Viděli v něm manipulaci s druhým člověkem a i ti zasvěcenější považovali klidnění za invazivní nežádoucí ovlivňování druhých.

Breeze je ovšem odjakživa chápal jinak. Na klidnění není nic invazivního. A pokud je, tak je stejně invazivní i obyčejný rozhovor s druhým člověkem. Pokud se klidnění provádělo správně, nebylo na něm nic násilnějšího, než když si žena oblékne kratší sukni nebo když trochu zvýší hlas. Všechno to vyvolává u lidí běžnou, pochopitelnou a – což je nejdůležitější – přirozenou reakci.

Například Sazed. Co je invazivního na tom, že je méně unavený a lépe se může pustit do další práce? Co je špatného na tom, že se člověk aspoň trochu zbaví bolesti a může se lépe vyrovnat s utrpením?

Ještě lepším příkladem byla Tindwyl. Možná by Breezovi vyčítala, že se plete do cizích věcí tím, že klidní její pocit odpovědnosti a zklamání, když viděla Sazeda. Jenže Breeze v ní nevyvolal žádné emoce, které by její zklamání zastínily. Podnítil v ní jen zvědavost. Úctu. A lásku.

Ne, kdyby bylo klidnění otázkou nátlaku, Tindwyl by se od Sazeda odvrátila, jakmile opustili pole Breezova vlivu. Ale Breeze věděl, že se od něho neodvrátí. Učinila rozhodnutí a to za ni Breeze neudělal. Schylovalo se k tomu už celé týdny. Došlo by k tomu bez ohledu na něho. Breeze jen pomohl tomu, aby se to stalo dřív.

Usmál se a podíval se na hodinky. Má ještě pár minut, tak se pohodlně uvelebil na židli a vyslal velkou všeobecnou klidnící vlnu, která lidem zmenší smutek a bolest. Když se zaměřuje na tolik lidí najednou, může působit jedině velmi všeobecně. Kdyby působil příliš silně, mohli by potom někteří lidé být citově otupělí. Pro tuhle skupinu jako celek by to však bylo dobré.

Ve skutečnosti nečetl. Naopak, nemohl pochopit, jak Elend a ostatní mohou trávit tolik času nad knihami. Nad těmi příšerně nudnými písmeny. Breeze dokázal číst, jen když kolem sebe neměl žádné lidi. Vrátil se tedy k tomu, co dělal, než se zaměřil na Sazeda. Zkoumal uprchlíky a snažil se odhadnout, co který z nich cítí.

Tady spočívalo velké nepochopení klidařů. Allomancie u nich totiž nebyla zdaleka tak podstatná jako pozorovací talent. Jistě, umět citlivě zapůsobit samozřejmě pomohlo. Ale klidnění samotné

allomantovi nedodalo žádnou schopnost vcítit se do druhých. Tu si musel Breeze vypěstovat sám.

Všechno se to točilo kolem přirozenosti. I ten nejnezkušenější skaat by přišel na to, že ho někdo klidní, kdyby v něm najednou začaly vřít nečekané emoce. Citlivé klidnění spočívalo v povzbuzení přirozených emocí pečlivým upřednostňováním jednoho druhu před jiným. Lidé jsou složité předivo citů. To, co si myslí, že cítí v danou chvíli, je obvykle jen výraz emocí, které v tu chvíli převažují.

Citlivý klidař ale vidí, co je pod povrchem. Rozumí tomu, co lidé cítí, i když tomu ti lidé sami nerozumějí nebo si to neuvědomují. To byl i případ Sazeda a Tindwyl.

Zvláštní pár, tihle dva, pomyslel si a tiše klidnil jednoho skaata, aby mu pomohl usnout. *Ostatní v partě jsou přesvědčení, že jsou to nepřátelé. Jenže z nenávisti nikdy nevzejde hořkost a zklamání. Ne, ty vzejdou z úplně opačného citu.*

Jistě, Sazed je přece kastrát. Je to zvláštní, jak se to všechno mohlo seběhnout…

Rozptýlilo ho, až když se otevřely dveře skladiště. Vešel Elend – bohužel s Hamem. Elend měl na sobě jednu ze svých bílých uniforem včetně bílých rukavic a meče. Bílá barva byla zvláštním symbolem. V prachu a popelu, kterého bylo město plné, byl člověk v bílém nápadný. Elendovi šili uniformy ze zvláštních materiálů odolných vůči špíně a každý den je kartáčovali. Efekt stál za to.

Breeze se okamžitě chopil Elendových emocí a snažil se působit, aby Elend nebyl tak unavený a nejistý – i když to druhé bylo skoro nemožné. To byla spíš parketa Tindwyl. Breeze obdivoval její schopnost ovlivňovat lidi bez možnosti allomancie.

Breeze cítil, že je Elend znechucený a lítostivý. Bylo to v prostředí, do něhož vstoupil, pochopitelné. Zapůsobil však i na Hama, aby byl méně hašteřivý, protože na jeho hloupé řeči zrovna neměl náladu.

Blížili se k němu. Lidé zpozorněli, když viděli Elenda, jako by pro ně jeho přítomnost znamenala naději, kterou se v nich Breeze marně snažil probudit allomanticky. Šeptali a nazývali Elenda králem.

„Breezi," řekl Elend a kývl na něho. „Je tu Sazed?"

„Zrovna odešel," odpověděl Breeze.

Elend vypadal vystrašeně. „Aha, dobře," řekl. „Potom se po něm podívám." Rozhlížel se po místnosti se sevřenými rty. „Hame, chci, abys zítra shromáždil obchodníky s oděvy na Kentonské ulici a odvedl je sem. Ukaž jim to tady."

„To se jim nebude líbit, Elende," podotkl Ham.

„To doufám," odpověděl Elend. „Ale uvidíme, jak se budou dívat na svoje ceny, až to tady uvidí. Chápu, že jídlo je vzácné, protože ho je málo. Ale není důvod odpírat lidem oblečení."

Ham přikývl, ale Breeze na něm viděl, jak se zdráhá. Všimli si někdy ostatní, jak je Ham zvláštně nekonfliktní člověk? Rád se hádal s přáteli, ale málokdy dospěl k nějakému průraznému stanovisku. A už vůbec se nechtěl hádat s cizími lidmi. Breezovi to vždycky připadalo absurdní u člověka, který je najatý jako rváč. Začal Hama trochu klidnit, aby si nedělal z jednání s obchodníky těžkou hlavu.

„Nezůstaneš tu celou noc, že ne, Breezi?" zeptal se Elend.

„Pro Pána Vládce, ne!" odpověděl Breeze. „Kamaráde, máš štěstí, že jsi mě sem vůbec dostal. Tohle opravdu není místo pro džentlmena. Ta špína, ta depresivní atmosféra – a to vůbec nemluvím o tom zápachu!"

Ham se zamračil. „Breezi, někdy se budeš muset naučit myslet taky na druhý lidi!"

„Dokud na ně můžu myslet na dálku, Hammonde, tak to budu dělat s chutí."

Ham zavrtěl hlavou. „Ty jsi beznadějný."

„Takže se vracíš do paláce?" zeptal se Elend.

„No, vlastně jo," odpověděl Breeze a vytáhl z kapsy hodinky.

„Potřebuješ svézt?"

„Mám tu kočár," odpověděl Breeze.

Elend přikývl, potom se otočil k Hamovi a cestou ven s ním začal hovořit o své příští schůzce se členy Shromáždění.

* * *

O chvíli později bloumal Breeze palácem. Kývl na stráže a klidnil jejich únavu. Všichni zbystřili a dívali se do mlhy s novou energií. Nevydrží jim dlouho, ale takovéhle malé povzbuzení bylo pro Breeze něčím samozřejmým a přirozeným.

Bylo už pozdě a na chodbách začínal být klid. Breeze prošel kuchyněmi. Povzbudil ženy v umývárně nádobí. Budou si povídat a práce jim rychleji uteče. Za kuchyněmi vešel do malé kamenné místnosti osvětlené několika obyčejnými lampami postavenými na malém stolku. Byla to jedna z odlehlých oddělených jídelen.

V koutě seděl Clubs, chromou nohu měl nataženou na lavici. Vrhl na Breeze zachmuřený pohled. „Jdeš pozdě."

„Ty tu jsi zase brzy," odpověděl Breeze a vklouzl do lavice vedle Clubse.

„Jako vždycky," zabručel Clubs.

Na stole stál druhý pohár a vedle něj láhev vína. Breeze si rozepnul vestu, nalil si víno a uvelebil se s nataženýma nohama na lavici.

Clubs upíjel z poháru.

„Děláš clonu?" zeptal se Breeze.

„Kolem tebe?" prohodil Clubs. „To vždycky."

Breeze se usmál, napil se a uvolnil se. Clubs byl clonař, i když teď už pro to většinou neměl uplatnění. Když pálil měď, nebylo možné v jeho okolí vystopovat činnost jiných allomantů, ani když jejich pozorovatel spálil bronz. Podstatnější však pro Clubse – v Breezově přítomnosti – bylo, že byl zároveň imunní vůči klidařům.

„Já nevím, co tě na tom tak těší," řekl Clubs. „Já jsem si myslel, že si rád hraješ s emocema."

„To jo," odpověděl Breeze.

„Tak proč se mnou teda každý večer chodíš pít?" zeptal se Clubs.

„Tobě to vadí?"

Clubs neodpověděl. To bylo na něj až dost explicitní vyjádření, že mu to nevadí. Breeze se na nabručeného generála podíval. Většina ostatních členů party se držela od Clubse dál. Kelsier ho sehnal na poslední chvíli, když jim umřel clonař.

„Víš, jaký to je, Clubsi, být klidař?" zeptal se Breeze.

„Ne."

„Dává ti to senzační pocit, že máš moc. To je úžasnej pocit, že můžeš ovlivnit druhý. Jako bys byl jejich hnací motor."

„To zní skvěle," řekl Clubs otráveně.

„A přitom tě to změní. Já celej život sleduju lidi – šmíruju, čmuchám a klidním. A ono mě to změnilo. Už… se nedívám na lidi

stejně jako dřív. Je to těžký, přátelit se s někým, když v něm vidíš objekt, který se dá ovlivňovat a měnit.“

Clubs zavrčel. „Tak to proto tě nikdy nebylo vidět chodit za ženskýma.“

Breeze přikývl. „Já už si zkrátka nemůžu pomoct. Prostě musím působit na všechny lidi kolem sebe. A tak, když by mě žena mohla milovat…“ Rád přesvědčoval sám sebe, že to není invazivní působení. Ale stejně, jak potom může věřit, když mu někdo říká, že ho má rád? Je to pravda, nebo je to výsledek jeho allomantického působení?

Clubs si nalil pohár. „Jsi hloupější, než se snažíš vypadat.“

Breeze se dal do smíchu. Clubs byl jedním z mála lidí, kteří byli vůči jeho působení zcela imunní. Emocionální allomancie na něho neplatila a svým emocím vždycky dával zcela volný průchod – byl neustále nabručený. A snažit se ho nějak ovlivnit jinak než allomancií, to se nikdy nikomu nepodařilo.

Breeze se podíval do svého poháru. „Legrační je, že ses kvůli mně do týhle party málem nedal.“

„Zatracený klidaři,“ bručel tiše Clubs.

„Ale vždyť jste proti nám imunní.“

„Možná tak proti vaší allomancii,“ namítl Clubs. „Jenže vy to umíte i jinak. Člověk se musí mít před klidařema pořád na pozoru.“

„Tak proč mě tu necháváš pít s tebou víno?“

Clubs chvíli mlčel a Breeze už měl pocit, že mu vůbec neodpoví. Nakonec zabručel: „Ty ještě nejsi tak hroznej jako ti ostatní.“

Breeze polkl doušek vína. „No, takovýhle kompliment jsem ještě nikdy neslyšel.“

„Tak pozor, aby tě to neporazilo,“ odpověděl Clubs.

„Já myslím, že to ustojím,“ řekl Breeze a dolil si do poháru. „Tahle parta – a Kelsierovy plány – už mě dost vycvičily.“

Clubs souhlasně přikývl.

„Co se to s náma vlastně stalo, Clubsi?“ zeptal se Breeze. „Já jsem se ke Kelsierovi dal z hecu. Ale nikdy jsem nepochopil, proč jsi to udělal ty.“

„Pro peníze.“

Breeze přikývl. „Plán se mu rozpadl, armádu rozprášili, ale my jsme zůstali. Potom Kell umřel a my jsme taky zůstali. A tohle Elendovo zpropadený království je odsouzený k zániku.“

„Nemáme šanci přežít další měsíc," řekl Clubs. Nebyl to pesimismus. Breeze se vyznal v lidech dost dobře na to, aby poznal, kdy mluví vážně.

„A podívej se na nás," řekl. „Já jsem celej den klidnil skaaty, aby se smířili s tím, že jim povraždili rodiny. Ty jsi celej den cvičil vojáky, který vydrží sotva pár vteřin, až na ně nepřátelé zaútočí. A jako král nás vede kluk, který nemá ponětí o tom, jak vážná je situace. Proč?"

Clubs zavrtěl hlavou. „To Kelsier. Dal nám město a pocit, že se o něj musíme starat a chránit ho."

„Jenže na to my nejsme ty správný lidi," poznamenal Breeze. „My jsme zloději a podvodníci. Nám by přeci mělo být tohle všechno jedno! Myslím jako… už jsem se dostal tak daleko, že klidním myčky nádobí, aby jim to líp utíkalo! Za chvíli začnu chodit v růžovým a roznášet kytky – možná se to bude hodit na svatbách."

Clubs se ušklíbl. Potom zvedl pohár. „Na Hrdinu," řekl. „Ať je navždycky zatracenej za to, že nás znal líp, než jsme znali my sami sebe."

Breeze zvedl svůj pohár. „Jo, ať je zatracenej," přisvědčil tiše.

Nastalo ticho. Mluvit s Clubsem znamenalo… spíš mlčet. Breeze se však cítil spokojený. Klidnění je obrovská věc. Udělalo z něho to, čím je teď. Ale je to i těžká práce. I pták si musí po dlouhém letu odpočinout.

„Tak *tady* jsi!"

Breeze vytřeštil oči. Ve dveřích stála Allrianne ve světle modrých šatech. Kde bere tolik oblečení? Samozřejmě byla dokonale nalíčená a ve vlasech měla mašli. Měla krásné blond vlasy – běžné v Západní dominancii, ale velmi vzácné v Centrální – a pružnou, téměř vyzývavou postavu.

V Breezovi se okamžitě probudila touha. *Ne!* pomyslel si. *Je o polovinu mladší než ty. Ty jsi starej špinavěj dědek!* „Allrianne," řekl poněkud nuceně, „neměla bys už spát?"

Obrátila oči v sloup a odstrčila mu nohy z cesty, aby si mohla sednout na lavici vedle něho. „Je teprve devět, Breezi. A mně je osmnáct, ne deset."

Deset by ti klidně mohlo být, pomyslel si a odvrátil pohled. Snažil se soustředit na něco jiného. Věděl, že by měl být silnější,

nedovolit jí, aby seděla tak blízko, ale když se k němu přisunula a napila se z jeho poháru, nic neřekl.

Vzdychl a položil jí ruku kolem ramen. Clubs jen zavrtěl hlavou a potutelně se usmíval.

* * *

„No," řekla Vin tiše, „tak tohle je odpověď na jednu otázku."

„Paní?" ozval se OreSeur z druhé strany stolu v tmavé místnosti. Allomantickým sluchem slyšela přes celou místnost každé šustnutí.

„Allrianne je allomantka," řekla Vin.

„Opravdu?"

Vin přikývla. „Od té doby, co přišla, vzněcuje Breezovy emoce, aby pro něj byla přitažlivá."

„Jeden by řekl, že si toho všimne," namítl OreSeur.

„Taky jsem si myslela," odpověděla Vin. Nejspíš ji to nemělo tak pobavit, jak ji to pobavilo. To děvče by mohlo být Mistborn – i když představa, jak tahle bublina létá mlhou, byla trochu absurdní.

To ale možná zrovna přesně chce, pomyslela si Vin. *Když si vzpomenu na Kliss a Shan – ani jedna nebyla taková, za jakou se vydávala.*

„Breeze asi ani nenapadne, že to jsou nepřirozené emoce," řekla Vin. „Musela se mu líbit už předtím."

OreSeur zavřel tlamu a dal hlavu na stranu. To byla psí podoba mračení.

„Já vím," řekla Vin. „Ale aspoň teď víme, že allomancii jako nástroj svádění toho druhého používá ona a ne *on*. To je jedno. Prostě Clubs není kandra a to je důležitý."

„A jak to víte, paní?"

Vin se zarazila. Clubs vždycky dělal clonu, když byl nablízku Breeze. Jindy ji vlastně už ani nepoužíval. Ale bylo těžké poznat, jestli někdo pálí měď. Už tím, že ji pálil, se jeho allomantická aktivita skryla.

Ovšem Vin uměla proniknout skrz měděnou clonu. Cítila Allriannino vzněcování. Cítila i slabé impulsy přímo od Clubse. Byla to schopnost, kterou u nikoho jiného kromě sebe a Pána Vládce neviděla.

„Prostě to vím," řekla.

„Když to říkáte, paní," řekl OreSeur. „Ale vy už jste přece rozhodla, že ten špion je Demoux, ne?"

„Ale stejně jsem si chtěla Clubse radši prověřit," odpověděla. „Než udělám něco radikálního."

„Radikálního?"

Vin chvíli seděla tiše. Neměla důkazy, ale měla vlastní instinkt – a ten ji varoval, že Demoux je špion. Jak se tuhle v noci plížil… vypadalo to logicky… všechno do sebe zapadalo.

Vstala. Všechno bylo najednou nějaké nebezpečné a ošidné. Už nesmí nic podcenit. „Jdeme," řekla a vyšla z místnosti. „Strčíme Demouxe do vězení."

* * *

„Jak to myslíte, že jste ho *ztratili?*" ptala se Vin u dveří Demouxova pokoje.

Sluha se začervenal. „Je mi to líto, paní. Sledoval jsem ho, jak jste mi přikázala, ale on šel na hlídku. Měl jsem jít za ním? Bál jsem se, že bych se prozradil."

Tiše zaklela. Věděla, že nemá moc právo se zlobit. *Měla jsem to hned říct Hamovi*, pomyslela si zklamaně.

„Paní, ale je to sotva pár minut, co odešel," řekl sluha.

Vin se podívala na OreSeura a potom se rozběhla po chodbě. Jakmile doběhla k oknu, vyskočila do tmy. OreSeur ji následoval a dopadl na nádvoří.

Když jsem ho viděla naposledy, vcházel bránou kolem palácové stráže, pomyslela si a běžela mlhou dál. Dorazila k vojákům na hlídce.

„Šel tudy kapitán Demoux?" zeptala se a vrhla se do světla jejich pochodní.

Vypadali nejdřív vyděšeně a potom zmateně.

„Paní Následnice?" podivil se jeden z nich. „Ano, zrovna prošel, je to tak minuta, dvě."

„Sám?" zeptala se Vin.

Přikývli.

„Není to divné?"

Pokrčili rameny. „On někdy chodí sám," řekl jeden. „My se ho neptáme. Je to přece náš nadřízený."

„Kudy šel?" dožadovala se Vin.

Jeden ukázal směr a Vin s OreSeurem vyrazili. *Měla jsem si dávat větší pozor, měla jsem ho nechat sledovat skutečnými špiony. Měla jsem –*

Strnula. Před nimi šla po tiché ulici směrem do města postava. Demoux.

Vin odhodila minci a vymrštila se do vzduchu. Proletěla mu vysoko nad hlavou a dopadla na střechu budovy. Šel dál, nic netušil. Demoux nebo kandra, ani jeden by allomancie nebyl schopen.

Vin se zastavila a připravila se ke skoku s dýkami v pohotovosti. Jenže… neměla vlastně žádný skutečný důkaz. Ta nová Vin, změněná Kelsierovou výchovou, ta, která se naučila důvěřovat, si vzpomněla na Demouxe, jak ho znala.

Opravdu si myslím, že je to kandra? pomyslela si. *Nebo jen chci, aby ta kandra byl on, abych nemusela podezírat své bližší přátele?*

Šel dál, její cínem zbystřený sluch registroval každý jeho krok. Mezitím vyskočil na střechu OreSeur a došel až k ní. Sedl si vedle ní.

Nemůžu jen tak zaútočit, pomyslela si. *Můžu jedině číhat a sledovat, kam jde. Čekat na důkazy. A možná se přitom i něco přiučit.*

Mávla na OreSeura a pomalu společně postupovali po střechách a sledovali Demouxe. Brzy zpozorovala něco zvláštního – záblesk světla v mlze o pár ulic dál. Okolní domy v něm vrhaly strašidelné stíny. Sledovala Demouxe, jak jde za světlem.

Co…?

Vrhla se dolů ze střechy. Stačily tři skoky, aby byla u světla. Uprostřed malého náměstíčka hořela pochodeň. Kolem ní se choulila poměrně velká skupina ustrašených skaatů. Vin to překvapilo. Nikdy po pádu Finální říše neviděla, že by skaati vyšli v noci do mlh.

Demoux došel až k nim a s některými se zdravil. Ve světle plamenů se utvrdila, že je to skutečně on. Nebo tedy kandra s jeho tváří.

Na náměstíčku se sešlo snad na dvě stovky skaatů. Demoux si chtěl sednout na dlažbu, ale někdo přiskočil se židlí. Mladá žena mu přinesla pohár jakési kouřící tekutiny. Vděčně si jej vzal.

Vin vyskočila na střechu a přikrčila se, aby nebyla ve světle ohně vidět. Přicházeli další skaati, většinou v hloučcích, někteří statečnější i sami.

Vin sebou trhla, když za sebou zaslechla zvuk. OreSeur, který s vypětím všech sil sotva doskočil na střechu, se škrábal přes okraj. Ohlédl se ze střechy dolů na ulici, potřásl hlavou a došel k Vin. Zvedla prst ke rtům a kývla dolů ke skupině na náměstí. OreSeur dal hlavu na stranu, ale nic neřekl.

Demoux nakonec vstal. Pohár stále držel v ruce. Lidé se shlukli kolem něho, stáli na studeném dláždění zabalení v přikrývkách a pláštích.

„Neměli bychom se mlh bát, přátelé," promluvil Demoux. Nebyl to hlas tvrdého vojevůdce ani energického bojovníka – byl to spíše hlas trochu váhavého mladíka, sdělujícího však naléhavou věc.

„Tak nás to učil Hrdina z Hathsinu," pokračoval. „Já vím, že je těžké nevzpomenout si na historky o mlžných přízracích a tak – ale Hrdina dal mlhu nám."

Pro Pána Vládce… pomyslela si Vin udiveně. *On je jeden z nich – člen církve Hrdiny z Hathsinu!* Najednou si nebyla jistá, co si o tom vlastně má myslet. Je to tedy kandra nebo není? Proč by kandra takhle chodila mezi lidi? Ale… proč by to dělal Demoux?

„Já vím, že je to těžké," pokračoval Demoux dole, „bez něj. Vím, že máte strach z těch armád. Věřte mi, že to vím. Já je taky vidím. Vím, že žít v obležení je utrpení. Já… nevím, jestli vám můžu říkat, abyste se nebáli. Hrdina sám utrpení dobře znal – zemřela mu žena, poslali ho do Hathsinu. A on vydržel. A o to jde, viďte? My musíme žít dál, i kdyby to všechno bylo sebetěžší. Nakonec stejně zvítězíme. Jako on."

Stál s pohárem v rukou a vůbec nevypadal jako skaatští kazatelé, které Vin vídala. Kelsier si vybral k založení své církve charismatického člověka – nebo lépe řečeno k založení revoluce, ze které tato církev vzešla. Kelsier potřeboval vůdce, kteří budou povzbuzovat lidi, z nichž vzejdou jeho následovníci a noví bojovníci a povstalci.

Demoux byl ale jiný. Nekřičel, mluvil klidně. A lidé ho přesto poslouchali. Stáli na dláždění kolem něho a dívali se na něho s nadějí a dokonce s uznáním v očích – ano.

„A co paní Následnice?" zeptal se jeden ze skaatů šeptem. „Co je s ní?"

„Lady Vin nese na svých bedrech obrovské břemeno," řekl Demoux. „Vidíte sami, jak se pod ním sklání a jak je skleslá pod všemi problémy ve městě. Je to přímá žena a myslím, že se jí nelíbí politikaření ve Shromáždění."

„Ale bude nás chránit, ne?" ozvalo se z hloučku.

„Ano," odpověděl Demoux. „Ano, jsem přesvědčený, že bude. Někdy se mi zdá, že je ještě mocnější než sám Hrdina. Víte, že Hrdina se učil allomancii dva roky? Ona ani tolik času neměla."

Vin se otočila. *A už je to tu zase*, pomyslela si. *Mluví tak rozumně, dokud nezačnou mluvit o mně a…*

„Jednou nám přinese mír," řekl Demoux. „Vrátí nám slunce a zastaví popel, aby už nepadal. Hrdina usiloval o to, aby zemřel Pán Vládce a abychom my všichni byli svobodní. A jak se mu za to odvděčíme, když začneme utíkat, jakmile se nám tu objevily dvě armády?

Jděte a řekněte svým zástupcům ve Shromáždění, že nechcete za krále Lorda Cetta ani Lorda Penroda. Volit se bude už za jeden den a my potřebujeme jistotu, že na trůně bude správný člověk. Hrdina si zvolil Elenda Ventura a toho my musíme následovat."

Tak to je něco nového, blesklo hlavou Vin.

„Lord Elend je slabý," ozval se někdo v davu. „Neochrání nás."

„Ale Lady Vin ho miluje," řekl Demoux, „a ta by slabocha nemilovala. Penrod a Cett s vámi zacházejí, jako se zacházelo se skaaty dřív, a proto vám připadají silní. Jenže to není žádná síla – to je útlak. To přece nesmíme dopustit! Musíme důvěřovat rozhodnutí Hrdiny!"

Vin se opřela o okraj střechy a trochu se uvolnila. Jestli Demoux je ten špion, tak dnes večer už stejně žádný důkaz nezíská. Schovala tedy dýky, sedla si a opřela se rukama o okraj střechy. Studenou zimní nocí praskal oheň a vysílal do mlhy obláčky kouře. Demoux dál mluvil tichým podmanivým hlasem a kázal lidem o Kelsierovi.

Ono to vlastně není skutečné náboženství, pomyslela si Vin, když ho poslouchala. *Je to strašně jednoduché učení – vůbec ne jako ty složité teorie, o kterých mluví Sazed.*

Demoux jim vysvětluje jen základní věci. Kelsiera vyzdvihuje jako model, mluví o tom, že vydržel a že překonal zlé časy. Vin viděla, jak tahle přímá slova dopadají u skaatů na úrodnou půdu. Lidé skutečně mají dvě možnosti – buď bojovat dál, nebo se vzdát. Demouxovo kázání jim dává důvod žít dál.

Skaati nepotřebují rituály, modlitby ani kodexy. Mají s náboženstvím mizivou zkušenost a bojí se ho. Čím víc poslouchala, tím víc církev Hrdiny z Hathsinu chápala. Bylo to přesně to, co tihle lidé potřebují. Vycházela z jejich životní reality – života v nesnázích – a končila optimistickou vyhlídkou.

A vyvíjela se stále dál. Návaznost na Kelsiera čekala. I uctívání její osoby bylo pochopitelné. Ale kde vzal Demoux ty sliby, že zastaví popel a vrátí lidem slunce? Jak ví o zelené trávě a modré obloze, že o tom může kázat a že může popisovat svět tak, jak je popsaný jen ve velmi vágních starých textech?

Mluvil o zvláštním světě plném barev a krásy – o světě cizím a těžko představitelném, ale přesto krásném a přitažlivém. Květy a zelené rostliny byly pro tyhle lidi něco zcela neznámého. I Vin si je těžko dovedla představit, když jí o nich vyprávěl Sazed.

Demoux lidem ukazoval ráj. Muselo to být něco naprosto cizího běžné zkušenosti, protože současný svět nebyl světem naděje. Zvlášť před zimou, která bude hladová, s armádami hrozícími za městskými branami a s vládou v rozkladu.

Demoux ukončil schůzku a Vin se stáhla na střechu. Chvíli ležela a snažila se rozhodnout, co si vlastně myslí. Byla si už skoro jistá, že je Demoux špion, ale teď bylo její podezření najednou neopodstatněné. Chodí v noci ven, ano, ale teď viděla kam, a co tam dělá. I venku se vždycky choval tak podezřele. Až jí najednou připadalo, že kandra by si počínala daleko přirozeněji a s přehledem.

To není on, usoudila. *Nebo jestli je, nebude tak snadné ho odhalit, jak jsem si myslela.* Znepokojeně se zamračila. Nakonec vzdychla, vstala a došla na druhý konec střechy. OreSeur za ní. „Když ti Kelsier řekl, aby sis vzal jeho tělo," zeptala se, „co chtěl, abys říkal lidem?"

„Paní?" podivil se OreSeur.

„Chtěl, aby ses objevil mezi lidma jako on, když vstal z hrobu."

„Ano."

„A co jsi jim měl říkat?"

OreSeur pokrčil rameny. „Takové jednoduché věci, paní. Že přišel čas povstat. Že jsem se – já jako Kelsier – k nim vrátil, abych jim přinesl naději."

Já zastupuju to, co se vám zabít nikdy nepodařilo, ať jste se snažil, jak jste uměl. To byla Kelsierova poslední slova. Pronesl je do očí Pánu Vládci. *Já jsem naděje.*

Já jsem naděje.

Co jiného než tato myšlenka se tedy mělo stát hlavní doktrínou církve, která se kolem něho vytvořila? „Říkal ti, že jim máš kázat to, co tady kázal Demoux?“ zeptala se Vin. „O tom, že přestane padat popel a že slunce bude žlutý?“

„Ne, paní.“

„To jsem si myslela,“ řekla Vin. Potom zaslechla dole šramot. Podívala se přes zeď budovy. Demoux se vracel do paláce.

Skočila do uličky vedle něho. Slyšel ji, otočil se a připravil ruku na hůl.

„Klid, kapitáne,“ řekla a vstala.

„Slečna Vin?“ řekl překvapeně.

Přikývla a došla k němu blíž, aby na ni ve tmě viděl. Prostor za nimi stále ještě osvětloval oheň a spolu s mlhou vytvářel hru stínů.

„Nevěděla jsem, že patříte k církvi Hrdiny z Hathsinu,“ řekla tiše.

Sklopil hlavu. Byl o hlavu větší než Vin, ale zdálo se, jako kdyby se krčil. „Já… vím, že se vám to nelíbí. Omlouvám se.“

„To je v pořádku,“ řekla. „Děláte dobrou věc pro lidi. Elend bude rád, až uslyší o vaší loajalitě.“

Demoux zvedl hlavu. „Musíte mu o tom říkat?“

„Potřebuje vědět, čemu jeho lidi věří, kapitáne. Proč chcete, abych to tajila?“

Demoux vzdychl. „Já jen… jen nechci, aby si o mně celá parta myslela, že se chodím podbízet skaatům. Ham si myslí, že je kázání o Hrdinovi nesmyslné, a pan Breeze říká, že jediným smyslem existence církve je to, že jsou lidi potom povolnější.“

Vin se na něho podívala. „Vy ale opravdu věříte, ne?“

„Ano, slečno.“

„Ale Kelsiera jste znal,“ řekla. „Byl jste s ním skoro od začátku. Víte, že to není žádný Bůh.“

Demoux zvedl hlavu a v očích měl odhodlaný výraz. „Zemřel pro to, abychom porazili Pána Vládce.“

„To ho ale ještě nedělá Bohem.“

„A naučil nás, jak přežít, jak si udržet naději.“

„Předtím jste taky přežívali a drželi si naději," namítla Vin. „Lidi měli naději ještě předtím, než Kelsiera zavřeli do dolů."

„Ale ne takovou jako teď," odpověděl Demoux. „A navíc… on nám dával sílu, slečno. Já jsem to cítil."

Vin se zarazila. Tuhle historku znala. Kelsier jednou použil Demouxe jako příklad před povstaleckou armádou. Nechal ho bojovat beznadějnou bitku se silnějším soupeřem a allomanticky mu pomáhal, takže to vypadalo, jako by ho obdařil nadpřirozenými schopnostmi.

„Já vím o allomancii," řekl Demoux. „Ale… tenkrát jsem cítil, jak mi hýbe s mečem v ruce. Cítil jsem, jak mě ovládá, jak ze mě dokáže udělat víc, než ve skutečnosti jsem. Měl jsem silnější paže, přesnější ránu…"

Vin se zamračila. „Vzpomínáte, kdy jsme se setkali poprvé?"

Demoux přikývl. „Přišla jste do těch jeskyní, kde jsme se schovávali. Bylo to ten den, co rozprášili naši armádu. Já jsem měl hlídku. Víte, já jsem i ten den věděl, že pro nás Kelsier přijde. Že si přijde pro ty věrné, kteří zůstali, a odvede nás zpátky do Luthadelu."

On šel do těch jeskyní proto, že jsem ho k tomu přinutila. Sám by se nechal zabít společně s tou armádou.

„Jak rozprášili tu povstaleckou armádu, to byla zkouška," řekl Demoux a podíval se do mlhy. „Tyhle armády… to obléhání… to je taky jen zkouška. Jestli vydržíme nebo ne."

„A ten popel?" zeptala se Vin. „Kde jste slyšel o tom, že přestane padat popel?"

Demoux se otočil zpátky k ní. „To přece učil Hrdina, nebo ne?"

Vin zavrtěla hlavou.

„Ale lidi to hodně říkají," namítl Demoux. „Tak je to určitě pravda. Ono to do všeho zapadá – žluté slunce, modrá obloha, zelené kytky…"

„To ano, ale kde jste to slyšel poprvé?"

„Já vlastně ani nevím, slečno."

A kde jsi slyšel o tom, že tohle všechno bych lidem měla vrátit já? pomyslela si. Jen to nějak nemohla vznést nahlas. I tak však odpověď znala. Demoux to nebude vědět. Prostě se šíří takové řeči. A teď už je obtížné vystopovat je až k jejich pramenům.

„Vraťte se do paláce," řekla. „Elendovi musím říct, co jsem viděla, ale požádám ho, aby to ostatním v partě nepovídal."

„Děkuju, slečno,“ odpověděl, s úklonou se otočil a spěšně odešel. O chvilku později Vin zaslechla, jak jí za zády cosi žuchlo. Na ulici dopadl OreSeur.

Otočila se. „Už jsem si byla jistá, že je to on.“

„Prosím?“

„Ta kandra,“ řekla Vin a otočila se znovu za odcházejícím Demouxem. „Myslela jsem si, že už jsem na to přišla.“

„A ne?“

Zavrtěla hlavou. „Je to jako s Docksonem – myslím, že Demoux ví příliš mnoho na to, aby to mohl jen hrát. Připadá mi… opravdový.“

„Ale mí bratři –“

„Jsou šikovní,“ řekla Vin s povzdechem. „Já vím. Ale zatím ho do vězení dávat nebudeme. Přinejmenším ne dnes. Budeme ho sledovat, ale stejně si myslím, že není kandra.“

OreSeur přikývl.

„Jdeme,“ řekla Vin. „Chci se podívat za Elendem.“

A tak se dostávám k jádru své argumentace. Omlouvám se. I když píši svá slova do oceli tady v té studené jeskyni, stále odbíhám od tématu.

37

Sazed se podíval na okenice a všiml si nesmělých paprsků, které se začínaly prodírat skulinami. *Už je ráno?* pomyslel si. *To jsme studovali celou noc?* Zdálo se mu, že to není možné. Sáhl do zásoby bdělosti a cítil se ještě čileji a živěji než za běžného dne.

Tindwyl seděla na židli vedle něho. Sazedův stůl byl plný poházených listů papíru a vedle nich čekaly dva kalamáře s pery. Nikde žádné knihy. Memoristé je nepotřebovali.

Tindwyl zívla, vzala do ruky pero a začala psát. Ani ona nevypadala unaveně, ale pravděpodobně také sáhla do zásob bdělosti.

Sazed ji sledoval, jak píše. Připadala mu najednou mladá. Potom, co ji asi před deseti lety vyřadili z výchovných programů, u ní nikdy neviděl tolik nadšení. Jakmile skončilo její poslání, přidala se hned ke kolegům memoristům. Sazed jí předával nashromážděné vědomosti, objevené a nasbírané za třicet let, které strávila za zdmi kláštera pro matky.

Brzy dostala místo v Synodě. Tou dobou už z ní však byl Sazed vyhoštěn.

Tindwyl dopsala. „Pasáž ze životopisu krále Wednegona," řekla. „Byl to jeden z posledních vůdců, kteří stáli proti Pánu Vládci v nějaké rozhodující bitvě."

„Já vím," usmál se Sazed.

Odmlčela se. „Jistě.“ Bylo vidět, že není zvyklá studovat vedle někoho, kdo má přístup ke stejnému kvantu informací jako ona. Postrčila svůj popsaný list směrem k Sazedovi. I když se musela prodírat zásobárnou svých rejstříků, osobních poznámek a komentářů, bylo rychlejší, když mu pasáž napsala, než kdyby ji musel začít hledat ve svém úložišti sám.

Za poslední týdny jsem s králem strávil mnoho času, stálo tam.

Jak se dalo čekat, byl zklamaný. Jeho vojáci neměli šanci v boji s Dobyvatelovým kolossem obstát a trpěli jednu porážku za druhou. Král je však z ničeho nevinil. Příčina byla jinde. Jídlo.

V posledních dnech se o tom několikrát opakovaně zmiňoval. Měl pocit, že kdyby měli víc jídla, měli šanci se držet déle. Z toho Wednegon vinil Bezednost. Protože i když byla poražena – nebo přinejmenším oslabena –, jejím zásahem Darrelnai přišel o potraviny.

Jeho lidé se nemohli věnovat pěstování úrody a současně válce s Dobyvatelovými vojsky. Proto nakonec podlehli.

Sazed pomalu přikyvoval. „Kolik toho textu máme?“

„Moc ne,“ odpověděla Tindwyl. „Asi šest nebo sedm stránek. To je jediné místo, kde se píše o Bezednosti.“

Sazed chvíli seděl mlčky a četl. Nakonec se podíval na Tindwyl. „Ty si myslíš, že má slečna Vin pravdu, viď? Že Bezednost je mlha.“

Tindwyl přikývla.

„Já s tím souhlasím,“ řekl Sazed. „Je jisté, že to, čemu my dnes říkáme Bezednost, bylo něco neobvyklého v mlze.“

„A co tvoje předchozí argumenty?“

„Nepotvrdily se,“ řekl Sazed a odložil papír. „Tvoje slova i moje poznatky je vyvracejí. Přál jsem si, aby to nebyla pravda, Tindwyl.“

Zvedla obočí. „Ty ses znovu vzepřel Synodě a hnal ses za něčím, čemu jsi sám nechtěl věřit?“

Podíval se jí do očí. „Je rozdíl mezi tím, když si člověk něco přeje, a tím, když se něčeho obává. Kdyby se Bezednost vrátila, může nás zničit. Nechtěl jsem přijít na to, že by se mohla vrátit – ale nemůžu obcházet fakta, která jsem objevil.“

Tindwyl odvrátila pohled. „Já nevěřím, že nás zničí, Sazede. Udělal jsi obrovský objev, to uznávám. Ta tabulka toho Kwaana je opravdu cenná. Jestli je Bezednost skutečně mlha, tak jsme Povýšení Pána Vládce silně přecenili.“

„A jestli mlha zesílí?“ nadhodil Sazed. „Co když jsme tím, že jsme zabili Pána Vládce, zlikvidovali i sílu, která držela mlhu na uzdě?“

„My ale nemáme důkazy, že mlhy chodí i ve dne,“ namítla Tindwyl. „A že můžou zabíjet lidi. Máš jen tu svoji nejistou teorii.“

Sazed odvrátil pohled. Prsty na stole rozmazával text, který Tindwyl spěšně napsala. „To je pravda,“ připustil.

Tindwyl si povzdechla. „Proč ty se nikdy nebráníš, Sazede?“

„A jak se mám bránit?“

„Nějak. To je jedno. Jenže ty se omluvíš a požádáš o prominutí, ale z té viny si stejně nic neodneseš a chováš se pořád stejně. Přece kdybys byl otevřenější, tak by ses zase mohl dostat do Synody. Vyhodili tě jen proto, že ses odmítl bránit. Nenabídl jsi jim žádné argumenty ve svůj prospěch. Ty jsi ten nejkajícnější rebel, co jsem kdy viděla.“

Sazed neodpověděl. Podíval se stranou a viděl její starostlivý pohled. Krásné oči. *To jsou hloupé myšlenky*, řekl si a sklopil oči. *To přece víš. Jsou věci, které jsou přístupné ostatním, ale tobě ne.*

„Ty jsi měl o Pánu Vládci pravdu, Sazede,“ řekla Tindwyl. „Možná by šli lidé za tebou, kdybys byl… neodbytnější.“

Sazed zavrtěl hlavou. „Já nejsem muž z těch tvých biografií, Tindwyl. Já vlastně vůbec nejsem muž.“

„Jsi lepší muž než oni,“ řekla Tindwyl tiše. „Nejhorší na tom ale je, že jsem nikdy nepřišla na to proč.“

Oba mlčeli. Sazed vstal a došel k oknu. Otevřel okenice, aby pustil dovnitř světlo. Potom zhasl lampu.

„Dnes odejdu,“ řekla Tindwyl.

„Odejdeš?“ zeptal se Sazed. „Armády tě nenechají projít.“

„Já přes ně nebudu procházet, Sazede. Já je chci navštívit. Poskytla jsem svoje vědomosti Lordu Venturovi a teď chci nabídnout totéž jeho oponentům.“

„Aha,“ řekl Sazed. „Chápu. Mohlo mě to napadnout.“

„Pochybuji, že budou poslouchat jako on,“ dodala Tindwyl s náznakem potěšení. „Venture je skvělý člověk.“

„A skvělý král,“ řekl Sazed.

Tindwyl neodpověděla. Podívala se na stůl, přehlédla rozházené listy papíru, každý popsaný informacemi z jiného zdroje jejich zásobáren – spěšně počmáraný, potom ukázaný a přečtený.

Jaká to vlastně dnes byla noc? Noc studia, noc společných myšlenek a objevů?

Je pořád krásná. Kaštanové vlasy jí šednou, ale jsou stále dlouhé a rovné. Ve tváři má znát tvrdý život, který ji ale nezlomil. A oči… ty dychtivé oči plné nadšení a touhy po poznání, kterou dokáže pochopit jen memorista.

Neměl bych o těchhle věcech přemýšlet, pomyslel si znovu Sazed. *Nemá to smysl. Nikdy to nemělo smysl.* „Tak ty už musíš jít," řekl a otočil se k ní.

„A zase odmítáš argumentovat," řekla.

„Co by to mělo za smysl? Jsi moudrá a odhodlaná žena. Řídíš se vlastním svědomím."

„Někdy je člověk odhodlaný jen proto, že mu nikdo nenabídl jinou možnost."

Sazed se otočil k ní. V místnosti zavládlo ticho. Ozývaly se jen zvuky z ulice. Tindwyl seděla v pološeru, a jak mizely stíny, její nápadné šaty postupně nabývaly pestrých barev. Jako by tím něco naznačovala. Něco, co nikdy nepředpokládal, že by od ní mohl slyšet.

„Jsem z toho zmatený," řekl a pomalu si sedl. „A co tvoje povinnosti memoristky?"

„Ty jsou důležité," řekla. „Ale… jisté… emocionální výjimky člověk občas musí udělat. Ten otisk, co jsi sehnal… no, možná by zasluhoval ještě víc pozornosti, než odejdu."

Sazed ji sledoval a snažil se něco vyčíst z jejích očí. *Co to vlastně cítím?* přemítal. Zmatek? Překvapení?

Strach?

„Já neumím být takový, jak bys chtěla, Tindwyl," řekl. „Já nejsem muž."

Pohrdavě mávla rukou. „Mužů a plození už mám za ty roky až nad hlavu, Sazede. Já už jsem svou povinnost vůči lidem z Terrisu splnila. Chci od nich zůstat chvíli stranou. Částečně k nim i cítím odpor. Za to, co mi udělali."

Chtěl něco říct, ale zadržela ho gestem. „Já vím, Sazede. Vzala jsem to jako své poslání a jsem ráda, že jsem nějaké poslání mohla mít. Ale… za ty roky, co jsem prožila v izolaci a setkávala se s

memoristy jen příležitostně, mě uvádělo v zoufalství, že dělají všechno jen proto, aby působili dojmem porobených lidí.

Jen jediný člověk dával Synodě nový směr. Zatímco oni plánovali, jak se nejlépe schovat, on chtěl zaútočit. Zatímco oni spřádali strategie, jak nejlépe oklamat úředníky kolem výchovných programů, on chtěl spiknutí na svržení Finální říše. Když jsem se ke svým lidem vrátila, tenhle člověk ještě bojoval. Sám. Odsouzený za to, že se bratříčkuje s podsvětím, nakonec přijal trest."

Usmála se. „Tenhle člověk potom šel a všechny nás osvobodil."

Vzala ho za ruku. Sazed užasle zůstal sedět.

„Ti muži, o kterých čtu, Sazede," pokračovala Tindwyl tiše, „to nejsou ti, kteří seděli a plánovali, jak se nejlépe schovat. Ti bojovali. Šli za vítězstvím. Někdy byli nedočkaví a ostatní jim spílali do hlupáků. Jenže nakonec byly kostky vrženy a oběti sečteny a tihle muži změnili dějiny."

Místnost zalilo plné sluneční světlo a Tindwyl seděla a svou ruku měla v Sazedových. Vypadala… dychtivě. Viděl u ní vůbec někdy takovýhle cit? Byla to silná žena. Nejsilnější žena, kterou znal. Možná jí v očích viděl porozumění.

„Promiň, Sazede," zašeptala.

„Já bych… byl moc rád, kdybys zůstala," řekl Sazed, jednou rukou držel její ruku a druhou měl položenou na stole. Bylo vidět, že se mu sotva znatelně chvějí prsty.

Tindwyl zvedla obočí.

„Zůstaň," řekl Sazed. „Prosím."

Usmála se. „Dobře – přesvědčil jsi mě. Tak se vrátíme k práci."

* * *

Elend se procházel v ranním slunci po hradbách. Na každém kroku mu zazvonil o boční kamenné hrazení meč.

„Ty vypadáš skoro jako král," ozval se za ním hlas.

Otočil se. Na ochoz vyšel Ham. Vzduch byl svěží a křišťálově mrazivý. Blížila se zima. Možná už začínala. Přesto Ham neměl kabát, ale jen svou obvyklou vestu, kalhoty a sandály.

To bych rád věděl, jestli mu už někdy v životě byla zima, pomyslel si Elend. *Cín s olovem. To je tedy věc.*

„Skoro jako král?" řekl Elend, počkal na Hama a dál šli spolu. „No, Tindwyl mě oblékla a to udělalo divy."

„Já jsem ani tak neměl na mysli oblečení," řekl Ham. „Spíš jsem myslel to, jak se tváříš. Jak jsi tu dlouho?"

„Už několik hodin," odpověděl Elend. „Jak jsi mě tu našel?"

„To vojáci," odpověděl Ham. „*Začínají* v tobě vidět velitele, Elende. Sledují, kde jsi, napřímí se, když jsi poblíž, a naleští si zbraně, když jdeš kolem."

„Já jsem myslel, že s nimi moc nebýváš," řekl Elend.

„To jsem nikdy neřek," odpověděl Ham. „Jsem s nima hodně – jen je nesmím brát moc zkrátka, aby se ze mě nestal jejich velitel. Kelsier vždycky chtěl, abych byl generál – myslím, že si v hloubi duše vždycky myslel, že přátelit se s lidma je méně, než jim velet. Možná měl pravdu – lidi potřebujou vůdce. Ale já ho dělat nechci."

„Já ano," řekl Elend, až sám sebe překvapil.

Ham pokrčil rameny. „To je asi v pořádku. Nakonec jsi přece král."

„No, možná," odpověděl Elend.

„Korunu máš pořád ještě na hlavě."

Elend přikývl. „Připadalo mi hloupé chodit bez ní. Já vím, je to směšné, mám ji jen krátce. Ale lidé potřebují mít jistotu, že někdo nad nimi pořád bdí a dohlíží na všechno. Aspoň ještě pár dní."

Šli dál. V dálce Elend zahlédl stín. Těsně v závěsu za uprchlíky dorazila třetí armáda. Zvědové si nebyli jistí, proč cesta do Luthadelu trvala kolossu tak dlouho. Jen ve vesnicích kolovalo vysvětlení.

Koloss nezaútočil na Straffa ani na Cetta. Vyčkával. Jastes nad nimi měl evidentně kontrolu, takže je udržel na uzdě. Prostě se jen přidali k armádám obléhajícím město jako další predátor, který číhá, aby mohl po Luthadelu skočit.

Když nemůžete mít svobodu a bezpečnost současně, co si vyberete?

„Mám pocit, že tě překvapilo, když sis uvědomil, že chceš lidem vládnout," řekl Ham.

„Ještě nikdy jsem to nevyslovil nahlas," odpověděl Elend. „Zní to tak arogantně. Prostě chci být král. Nechci, aby na moje místo přišel někdo jiný. Ani Penrod, ani Cett… ani nikdo jiný. Je to můj post. Tohle město je moje."

„Nevím, jestli arogantní je to pravý slovo, Ele," řekl Ham. „Proč chceš být král?"

„Abych ochránil lidi," odpověděl Elend. „Jejich bezpečnost – a práva. A také proto, aby šlechtici neskončili na špatné straně dalšího povstání."

„To není arogance."

„Je, Hame," řekl Elend. „Ale je to pochopitelná arogance. Myslím, že člověk bez ní vládnout nemůže. A myslím, že právě tahle arogance mi až doteď chyběla."

„Sebevědomí."

„To je jen hezčí slovo pro totéž. Mohu pro lidi udělat víc než kdokoli jiný. Jenom musím najít způsob, jak jim to dokázat."

„Najdeš."

„Jsi optimista, Hame," řekl Elend.

„Ty taky," poznamenal Ham.

Elend se usmál. „To je pravda. Ale tahle role mě změnila."

„No, jestli v ní chceš zůstat, tak bychom se nejspíš měli rychle vrátit ke studiu. Máme už jen jeden den."

Elend zavrtěl hlavou. „Už jsem přečetl všechno, co se dalo, Hame. Nebudu zneužívat zákona, nemá cenu hledat nějaké skuliny ani nějakou takovou inspiraci jinde. Potřebuji si to promyslet. Měli bychom jít…"

Šli. Cestou si Elend všiml něčeho v dálce. Skupina nepřátelských vojáků tam dělala něco podezřelého, ale nedalo se rozeznat co. Mávl na jednoho ze svých mužů.

„Co je to tam?"

Voják si zastínil oči proti slunci a podíval se, kam Elend ukazoval. „To vypadá na další bitku mezi Cettovou a Straffovou armádou, Vaše Výsosti."

Elend zvedl obočí. „A to se stává často?"

Voják pokrčil rameny. „V poslední době čím dál častěji. Většinou se do sebe pustí výzvědný hlídky. Pár mrtvých tam zůstane, ale nic velkýho to není, Vaše Výsosti."

Elend přikývl a muže propustil. *To stačí,* pomyslel si. *Ty armády jsou asi stejně nervózní jako my. Vojákům se taky nemůže líbit žít tak dlouho v táboře, zvlášť teď v zimě.*

Jsou moc blízko sebe. Až přijde koloss, vyvolá to další zmatky. Kdyby to dobře dopadlo, mohli by se Cett se Straffem pustit do otevřené bitvy. *Jen potřebuju ještě trochu času!* pomyslel si. Šel dál Hamovi po boku.

Jenže nejdřív musí získat zpátky trůn. Bez něj nic neznamená.

Tohle mu nedalo spát. Po chvíli však opět cosi zaregistroval – tentokrát to bylo za branami a ne před nimi. Ham má pravdu – vojáci se opravdu napřímí, když jde kolem. Zdravili ho a on na ně kynul. Počínal si přesně podle Tindwyliných instrukcí.

Jestli se dostanu zpátky na trůn, tak je to její zásluha, pomyslel si. Samozřejmě to popře, řekne mu, že se na trůn dostal, protože si to zaslouží, protože je král. Ona ho jen vedla, změnil se sám z vlastní vůle a vlastními schopnostmi.

Nevěděl, jestli to někdy bude vidět takhle. Ale ta jejich poslední hodina včera – nějak věděl, že je poslední – ho naučila jednu novou věc. Že na krále není žádný jednotný mustr. Bude jiný než králové minulosti a bude jiný než Kelsier.

Bude prostě sám sebou. Bude Elend Venture. Jeho silná stránka je filozofie, takže vejde do dějin jako myslitel. Z toho musí vytěžit co nejvíce ve svůj prospěch. Jinak totiž do dějin nevejde vůbec. Svou slabou stránku žádný král nepřizná, ale své přednosti moudře zúročí.

Co ovšem vůbec jsou moje přednosti? pomyslel si. *Proč bych měl tomuhle městu vládnout zrovna já a nikdo jiný?*

Ano, je myslitel. Je optimista, jak poznamenal Ham. Není žádný velký rváč, ale dělá pokroky. Není ani vynikající diplomat, ale na schůzkách se Straffem a s Cettem si dokázal, že si své stanovisko obhájí.

Co tedy je?

Šlechtic, který miluje skaaty. Vždycky ho fascinovali, ještě před pádem Finální říše. Ještě předtím, než poznal Vin a ostatní. Jeho filozofickým úkolem bylo prokázat, že se v ničem neliší od urozených lidí. Znělo to idealisticky a trochu škrobeně, když na to pomyslel – a musel si sám přiznat, že jeho zájem o skaaty před pádem Finální říše byl opravdu spíš akademický. Byli pro něj velkou neznámou a připadali mu zajímaví a exotičtí.

Usmál se. *Rád bych věděl, co by si tenkrát pomysleli lidé na plantáži, kdyby jim někdo řekl, že jsou exotičtí.*

A potom Finální říše padla. Povstání, které předpovídaly knihy a teorie, se stalo skutečností. Už nemohl o skaatech uvažovat jen akademicky a abstraktně. Postupně je poznával – nejen Vin a partu, ale také dělníky a sluhy. Viděl, jak v nich roste naděje. Viděl, jak se v nich probouzí sebevědomí a sebeúcta a dělalo mu to radost.

Nikdy je neopustí.

Tohle jsem já, pomyslel si a najednou se zastavil. *Idealista. Idealista, který přes všechno to, co přečetl a nastudoval, nikdy nebyl dobrým šlechticem.*

„Co se děje?“ zeptal se Ham, když se zastavil vedle něho.

Elend se k němu otočil. „Mám nápad,“ řekl.

Tady je jádro problému. I když jsem zprvu věřil v Alendiho, později jsem pojal podezření. Pravda, zdálo se, že to všechno do sebe zapadá.

Jak to ovšem všechno vysvětlit?

38

Jak může být tak klidný, když já jsem tak nervózní? pomyslela si Vin, když stála vedle Elenda. Sněmovní sál se postupně plnil, členové Shromáždění se scházeli. Tentokrát včas. Elend si přál jednoho po druhém pozdravit.

Stáli na pódiu a kynuli na členy Shromáždění, kteří přicházeli postranním vchodem. Přední lavice už byly plné. V prvních několika řadách jako obvykle seděly stráže.

„Dnes ti to moc sluší," řekl Elend, když se na Vin podíval.

Pokrčila rameny. Měla na sobě splývavé bílé šaty s několika průhlednými vrstvami nahoře. Stejně jako její ostatní šaty byly navržené tak, aby se v nich mohla volně hýbat a aby ladily s Elendovým novým oblečením – zvláště tmavou výšivkou na rukávech. Šperky neměla žádné, zato ve vlasech měla několik dřevěných spon.

„To je zvláštní," řekla, „jak rychle jsem si zase zvykla na šaty."

„Jsem rád," řekl Elend. „V kalhotách a košili vypadáš přirozeně, to jsi prostě ty – ale v tomhle také. To jsi také ty. Taková, jakou jsem tě potkával na plesech. Když jsme se ještě skoro neznali."

Nostalgicky se usmála a podívala se na něho. Dav se stále rozrůstal. „Nikdy jsi se mnou netancoval."

„To je mi líto," řekl a lehce ji vzal za ruku. „Nemáme na sebe moc času, viď?"

Přikývla.

„Já s tím něco udělám," řekl Elend. „Jakmile budeme mít za sebou všechny tyhle zmatky a jakmile se vrátím na trůn, budeme mít zase na sebe čas."

Vin přikývla a potom za sebou zaslechla šramot a prudce se otočila. Jeden ze členů Shromáždění vystoupil na pódium.

„Ty se lekáš," řekl Elend a zamračil se. „Ještě víc než normálně. Co se děje?"

Potřásla hlavou. „Nevím."

Elend člena Shromáždění pozdravil – byl to jeden ze skaatů – a pevně mu stiskl ruku. Vin stála stranou a melancholie, která ji postupně začala opouštět, jako když se rozplývá pára, se najednou zase vrátila. *Co mě to vlastně trápí?*

Místnost byla přeplněná. Všichni chtěli být u toho. Elend musel ke vchodům postavit stráže, aby udržely pořádek. Jenže Vin neznervózňovalo jen to množství lidí. Pořád měla pocit, že je něco špatně. Lidé jí připadali jako mrchožrouti, kteří se sbíhají nad tlející mrtvolou.

„Tohle není dobrý," řekla Vin a vzala Elenda za ruku, když skaat odešel. „Vlády by se neměly měnit, hned jak někdo něco pronese u řečnickýho pultu."

„Ale to, že se tak nedělo v minulosti, ještě neznamená, že se to tak dít nemá," řekl Elend.

Zavrtěla hlavou. „Něco se mi tu hrozně nelíbí, Elende. Cett tě určitě překvapí a Penrod možná taky. Tihle chlapi nebudou sedět v koutě a čekat, až o jejich budoucnosti rozhodne hlasování."

„Já vím," odpověděl Elend. „Ale nejsou jediní, kdo může přijít s nějakým překvapením."

Vin se na něho tázavě podívala. „Ty něco chystáš?"

Odmlčel se a potom se na ni podíval. „Já… no, včera nás s Hamem něco napadlo. Takový fígl. Chtěl jsem o tom s tebou promluvit, ale nebyl čas. Museli jsme to udělat rychle."

Zamračila se. Hned ji přepadla zlá předtucha. Chtěla něco říct, ale potom se zarazila a zadívala se mu do očí. Vypadal trochu rozpačitě. „Co je?" zeptala se.

„No… ono se tě to týká. Tvé pověsti. Chtěl jsem tě požádat o souhlas, ale…"

Zamrazilo ji. Za nimi si sedali poslední členové Shromáždění a Penrod vstával, aby se ujal vedení schůze. Podíval se na Elenda a odkašlal si.

Elend tiše zaklel. „Podívej, už není čas, abych ti to vysvětlil," řekl. „Nejde o nic velkého – možná mi to ani nezíská moc hlasů. Ale, no. Musel jsem to zkusit. A vůbec nic to nemění. Myslím mezi námi."

„Co?"

„Lorde Venture?" řekl Penrod. „Jste připraven? Můžeme začít?"

Sál ztichl. Vin s Elendem ještě stáli uprostřed pódia mezi řečnickým pultem a sedadly pro členy Shromáždění. Podívala se na něho a bylo na ní vidět, že zápasí s pocitem hrůzy, zmatku a zrady.

Proč jsi mi o tom neřekl? pomyslela si. *Jak můžu být připravená, když mi neřekneš, co máš v úmyslu? A… proč se na mě takhle díváš?*

„Omlouvám se," řekl Elend a šel si sednout na své místo.

Vin zůstala stát sama před publikem. Dřív by ji tolik párů očí, které se na ni upírají, vyděsilo. I teď se cítila nesvá. Sklopila hlavu a odešla na své místo dozadu.

Ham tam nebyl. Zamračila se, otočila se a Penrod mezitím zahájil jednání. *Tamhle,* uvědomila si, když zahlédla Hama v publiku, jak klidně sedí uprostřed skupinky skaatů. Tiše spolu hovořili, ale Vin nedokázala ani s pomocí cínu v tak velkém davu jejich hlasy rozeznat. Breeze stál vzadu s několika Hamovými vojáky. Bylo jedno, jestli o Elendově plánu něco vědí – byli příliš daleko.

Neklidně si urovnala sukni a sedla si. Takhle bezmocná si nepřipadala od…

Od toho večera tenkrát před rokem, pomyslela si, *než nám došlo, co má opravdu Kelsier v úmyslu. To mi připadalo, že se kolem mě všechno zhroutilo.*

Možná je to dobré znamení. Že by Elend vymyslel na poslední chvíli nějaký brilantní politický tah? Ono vlastně až tolik nevadilo, že to s ní neprobral. Stejně by všechny ty právní souvislosti okolo těžko chápala.

Jenže… dřív mi o všem říkal předem.

Penrod stále monotónně mluvil, evidentně si protahoval dobu před řečnickým pultem. Cett seděl vpředu v publiku a kolem něho

dobré dvě desítky vojáků se sebevědomým výrazem ve tváři. Jak jinak. Podle všeho, co slyšela, byl Cett naprosto klidný.

Co má Elend za lubem?

Penrod bude hlasovat pro sebe, pomyslela si. Elend taky. *Takže zbývá dvaadvacet hlasů. Obchodníci jsou za Cettem a skaati taky. Mají strach z těch armád, takže nikoho jiného volit nebudou.*

Takže zbývá šlechta. Někteří budou volit Penroda – je to nejsilnější šlechtic ve městě a někteří jsou jeho dlouholetí spojenci. Takže když odpadne polovina šlechticů – což se snad nestane –, vyhraje Cett. Cett potřebuje k tomu, aby dostal trůn, jen dvoutřetinovou většinu.

Osm obchodníků, osm skaatů. Šestnáct hlasů pro Cetta. Vyhraje. Co bude Elend dělat?

Konečně Penrod ukončil zahajovací ceremonii. „Ještě než budeme hlasovat," řekl, „rád bych poskytl prostor kandidátům, aby mohli naposled oslovit publikum. Lorde Cette, promluvíte jako první?"

Cett z publika zavrtěl hlavou. „Už jsem své nabídky i výhrůžky všem řekl, Penrode. Všichni víte, že mě musíte zvolit."

Vin se zamračila. Byl si tak jistý, ale… Přehlédla dav a podívala se na Hama. Mluvil s kapitánem Demouxem. A za nimi seděl jeden z těch lidí, co za ní šli tenkrát na tržišti. Kněz církve Hrdiny z Hathsinu.

Vin se otočila a dívala se do Shromáždění. Skaati byli neklidní. Podívala se na Elenda. Šel k řečnickému pultu. Vrátila se mu sebedůvěra a v přesně padnoucí uniformě vypadal jako skutečný král. Stále měl na hlavě korunu.

Vůbec nic to nemění. Myslím mezi námi…

Omlouvám se.

Nějak použije její pověst, aby získal hlasy. Její pověst je vlastně Kelsierova pověst a ta platí jen na skaaty. Ti se dají ovlivnit jen jedním způsobem…

„Ty ses dal k církvi Hrdiny z Hathsinu, viď?" řekla mu šeptem.

Reakce skaatů ve Shromáždění, logika tohoto tahu a slova, která jí Elend před chvílí řekl, to všechno do sebe zapadalo. Jestli se Elend k té církvi dal, mohli by se skaati bát volit protikandidáta. K získání trůnu šestnáct hlasů nepotřebuje. Stačí mu rovnost hlasů. S osmi skaaty a s jeho vlastním hlasem by ho neměl nikdo porazit.

„To je chytrý," poznamenala.

Ten trik ovšem nemusel fungovat. Bude záležet na tom, jak velký vliv má církev Hrdiny z Hathsinu na členy Shromáždění. I když však budou někteří skaati hlasovat proti Elendovi, šlechtici budou volit spíše Penroda. I to by však stále ještě mohlo vyvolat patovou situaci a Elend by zůstal na trůnu.

Dotklo by se to jeho cti, ale jinak by se pro něj nic nezměnilo.

Je to nefér, pomyslela si. Pokud se Elend dal k církvi Hrdiny z Hathsinu, dodrží všechny sliby, které přitom musel udělat. A jestli dostane tato církev oficiální podporu, bude v Luthadelu stejně mocná jako za starých časů bývalo Ministerstvo. A… jaký to bude mít vliv na Elendův vztah k ní?

Vůbec nic to nemění, sliboval.

Z dálky vnímala jeho hlas a už jí byla jasná jeho souvislost s Kelsierem. Přesto však nedokázala cítit nic než mírné vzrušení. Bylo to přesně tak, jak říkal Zane. Ona je jen nástroj – sice zvláštní, ale přesto jen nástroj. Prostředek, který pomůže Elendovi chránit město.

Měla by mít vztek, nebo aspoň být znechucená. Proč pořád zalétá pohledem do publika? Proč se nemůže soustředit na to, co říká Elend? Proč je najednou tak neklidná?

Proč tamhleti muži pořád obcházejí podél místnosti?

* * *

„A tak," řekl Elend, „s požehnáním samotného Hrdiny z Hathsinu žádám, abyste volili mě."

Chvilku čekal. Byl to radikální čin. Tím, že se připojil k církvi Hrdiny z Hathsinu, zároveň spadal pod cizí autoritu. Ham i Demoux to však pokládali za dobrý nápad. Elend strávil skoro celý včerejšek mezi skaaty.

Vypadalo to jako dobrý tah. Jediná věc, které se obával, byla reakce Vin. Podíval se na ni. Nelíbila se jí role, jakou jí církev Hrdiny z Hathsinu přiřkla. Tím, že se Elend k této církvi přidal – teoreticky –, přijímal roli Vin v její mytologii. Podíval se na ni a snažil se zachytit její pohled a usmát se, ale dívala se jinam.

Zamračil se. Vin vstala.

Jakýsi muž v publiku prudce odstrčil dva vojáky v přední řadě a nepřirozeně dlouhým skokem přistál na pódiu. Vytáhl hůl.

Cože? pomyslel si Elend v šoku. Naštěstí v něm týdny tréninku, který absolvoval na příkaz Tindwyl, vyvolaly instinkty, o nichž sám neměl ani tušení.

Jakmile proti němu rváč vyrazil, Elend se skrčil a udělal kotoul. Zvedl se a otočil se. Svalnatý muž se na něj chystal skočit, hůl připravenou k útoku.

Přes Elendovu hlavu přeletěl vír bílých sukní. Vin dopadla nohama rovnou proti rváči a povalila ho na zem. Otočila se. Sukně jí vlály.

Muž cosi zabručel. Vin skočila přímo před Elenda. V sále se začaly ozývat výkřiky.

Vin odkopla řečnický pultík. „Drž se za mnou," řekla šeptem a v pravé ruce se jí zableskla obsidiánová dýka.

Elend váhavě přikývl a odepjal si meč. Rváč nebyl sám. Po místnosti se pohybovaly tři skupinky ozbrojených mužů. Jeden zaútočil na vojáky v první řadě. Další se vrhli na pódium a třetí skupinka se zdržovala v davu. Cettovi vojáci.

Rváč se znovu postavil na nohy. Nevypadal, že by ho zásah Vin nějak zranil.

Vrazi, pomyslel si Elend. *Ale kdo je poslal?*

Muž se usmál. Připojilo se k němu pět dalších. Místnost ovládl chaos, Shromáždění se rozprchlo, následováno svými ochrankami. Na pódium nikdo nemohl, a tak se členové Shromáždění tísnili u postranního vchodu. Útočníky však nezajímali.

Ty zajímal pouze Elend.

Vin zůstala skrčená a čekala, až muži znovu zaútočí. Elend měl pocit, že ji slyšel cosi bručet.

Rváč zaútočil.

* * *

Vin se vrhla dopředu a ohnala se po něm dýkou. Rozmáchl se a odrazil ji holí. Celkem teď proti ní stálo šest mužů – tři byli evidentně rváči a ti ostatní pravděpodobně mincíři a zvědi. Silná jednotka allomantů. Kdosi chtěl zřejmě zabránit, aby zápas rychle ukončila pomocí mincí.

Nepochopili, že by v tomto prostředí mince nikdy nepoužila. Elend stál příliš blízko za ní a místnost byla plná lidí, takže by

nebylo možné mince bezpečně odrážet. Kdyby jich vrhla hrst proti nepřátelům, zabilo by to lidi v davu.

Musí je rychle zneškodnit. Začali se rozestupovat do půlkruhu kolem ní a Elenda. Postupovali ve dvojicích – vždycky jeden rváč a jeden mincíř. Chtěli zaútočit ze stran, aby se kolem ní dostali k Elendovi. Spálila železo a vytáhla Elendovi z pochvy meč, až zařinčel. Chytila ho za jílec a hodila po jedné ze skupinek. Mincíř ho po ní hodil zpátky. Vin ho odstrčila stranou na druhý pár allomantů.

Jeden z nich vrhl meč zpátky po ní. Vin zatáhla, vytrhla Elendovi z ruky kovovou pochvu a hodila ji proti útočníkům. Tentokrát nepřátelský mincíř všechny kovové předměty odmrštil stranou proti prchajícímu publiku.

Muži zoufale křičeli a hlava nehlava si razili cestu ven. Vin zaťala zuby. Potřebuje lepší zbraň.

Mrštila po jedné dvojici vrahů kamennou dýku, potom přiskočila ke druhé dvojici, otočila se ve vzduchu a zaútočila rváčovou zbraní. Mincíř na sobě žádný kov neměl. Byl tam tedy jen proto, aby nemohla zabít rváče mincemi. Pravděpodobně si mysleli, že když zbaví Vin možnosti bojovat mincemi, bude snadné ji porazit.

Rváč zvedl hůl a snažil se zasáhnout Vin jejím koncem. Chytila ji, vyhodila ji daleko od sebe, zatáhla za kovové zábradlí a vyskočila. Spálila cín s olovem a vší silou vykopla nohama proti rváčově hrudníku. Když zasténal, okamžitě se přitáhla co nejblíž k zábradlí.

Rváč se však udržel na nohou. Vyvedlo ho ovšem z míry, že Vin ustupuje. Pevně popadl oběma rukama hůl.

Vin se otočila k Elendovi. Ten si mezitím našel zbraň – hůl – a prozřetelně se přitiskl ke zdi. Po pravé straně stál hlouček členů Shromáždění, obklopený ochrankou. Místnost byla přeplněná a východy měla příliš malé a ucpané, takže všichni nemohli ven.

Nikdo ze Shromáždění se nesnažil udělat nic, aby Elendovi pomohl.

Jeden z vrahů vykřikl. Vin se odrazila od zábradlí a prudce se vrhla proti němu. Posunula se před Elenda. Dva rváči zvedli zbraně. Vin se prudce otočila ve vzduchu, slabě zatlačila na panty dveří a obrátila se. Doskočila na zem. Za ní vlála bílá sukně.

Musím tomu krejčímu poděkovat, pomyslela si a zvedla hůl. Pomyslela na to, že by mohla šaty roztrhnout a vyprostit se z nich,

ale rváči byli okamžitě u ní. Vyrazila proti oběma současně a vrhla se mezi ně. Dmýchala cín s olovem a byla rychlejší.

Jeden z nich zaklel a snažil se zvednout hůl. Vin mu zlomila nohu. S výkřikem upadl na zem a Vin mu skočila na záda, přitiskla ho k zemi a zároveň se rozmáchla proti druhému rváči. Zastavil ji a vytáhl zbraň, aby ji setřásl z kolegových zad.

Elend zaútočil. Pohyboval se na rozdíl od allomantů pálících cín s olovem poněkud neobratně. Rváč se bez jakéhokoli úsilí otočil a jedním pohybem lehce vyrazil Elendovi zbraň z ruky.

Vin padala dolů a zaklela. Vrhla svou hůl proti rváči, a tím ho přinutila odvrátit se od Elenda. Sotva stačil uhnout, když dopadla na zem, vyskočila na nohy a popadla druhou dýku. Než se mohl rváč otočit proti Elendovi, vrhla se na něho.

To už proti ní letěla sprška mincí. Nemohla ji odrazit zpět, aby nezasáhla lidi. Vykřikla a vrhla se mezi mince a Elenda. Odrazila je proti zdem. I tak však ucítila prudkou bolest v rameni.

Kde ty mince vzal? pomyslela si znechuceně. Když se však podívala stranou, viděla, že mincíř stojí vedle krčícího se člena Shromáždění, který mu patrně musel odevzdat své peníze.

Zaťala zuby. Ruku zatím mohla používat a to bylo podstatné. Vykřikla a vrhla se proti nejbližšímu ze rváčů. Třetí rváč se však zpátky zmocnil své zbraně – té, kterou proti němu Vin hodila – a teď se snažil se svým mincířem kroužit kolem Vin, aby se jí dostal za záda.

Jednoho po druhém, pomyslela si.

Nejbližší rváč se rozmáchl zbraní. Musí ho překvapit. Neskrčila se tedy, ale nechala si zasadit ránu do boku. Posílila se duralem a cínem s olovem, aby to vydržela. Slyšela, jak cosi křuplo, ale s duralem měla dost síly, aby se udržela na nohou. Hůl se přerazila a Vin pokračovala ve výpadu a vrazila dýku rváči do hrdla.

Upadl na zem a odkryl vyděšeného mincíře, který stál za ním. Vin došel cín s olovem, spotřeboval jí ho dural, a bolest v boku ji začala zmáhat. Přesto vytáhla dýku, když rváč padal, a bleskurychlým pohybem ji vrazila do hrudi mincíři.

Oba jí umírali u nohou. Vin zalapala po dechu a chytila se za bok.

Jeden rváč vlevo, pomyslela si zoufale. *A dva mincíři.*

Elend mě potřebuje. Stranou zahlédla, jak mincíř hází hrst ukradených mincí na Elenda. Vykřikla a odmrštila je stranou. Mincíř zaklel.

Otočila se – spálila ocel a počítala modré paprsky, aby zjistila, jestli se mincíř snaží ještě něco na Elenda házet. Potom vytáhla z rukávu rezervní lahvičku s kovy. Měla ji tam pevně zasunutou, aby ji nikdo nemohl vytáhnout. Jakmile ji však odzátkovala, lahvička jí vylétla z rozechvělé ruky. Druhý mincíř se zašklebil a vylil její obsah na podlahu.

Vin se začalo tmít před očima. Potřebuje cín s olovem. Bez něj velkou ránu na rameni, která jí krvácela na bílý rukáv, a drtivou bolest v boku neustojí.

Na hlavu jí letěla hůl. Uskočila a skulila se. Nedokázala se však bez cínu s olovem pohybovat tak obratně a elegantně. Před ránou obyčejného člověka by uhnula, ale když zaútočí allomant, je to jiná věc.

Neměla jsem spálit ten dural! pomyslela si. Byl to hazard, podařilo se jí zabít dva vrahy, ale příliš se tím oslabila. Hůl letěla přímo na ni.

Rváče najednou srazilo cosi velkého na zem a oba se zmítali ve víru drápů. Vin se napřímila. Rváč uhodil OreSeura do hlavy a rozbil mu lebku. Sám však krvácel a jeho hůl se kutálela po zemi. Vin ji popadla. Vstala, zaťala zuby a vrazila ji rváči do obličeje. Zaklel a kopnutím jí podrazil nohy.

Upadla vedle OreSeura. Ten měl ve tváři jakýsi podivný úsměv. Na rameni měl otevřenou ránu.

Ne, to nebyla rána. To byla štěrbina ve svalovině – a v ní byla schovaná lahvička s kovy. Vin ji popadla a skryla, protože se rváč znovu postavil na nohy. Spolkla její obsah a sledovala na podlaze stín soupeře, jak zvedá hůl nad hlavu a chystá se uhodit.

V jejích útrobách vzplál plamen a všechna zranění byla najednou zanedbatelná. Uskočila stranou, hůl dopadla na zem a vyrazila z ní sprškу třísek. Vin vyskočila na nohy a vrazila překvapenému soupeři pěst do ramene.

Nebyla dost silná, aby mu polámala kosti, ale zranit ho stačila. Rváč, kterému už chyběly dva zuby, vykřikl bolestí. Stranou Vin sledovala OreSeura, jak vstal. Čelist měl v nepřirozené poloze. Kývl na ni. Soupeř si bude myslet, že ho zabil.

Na Elenda vyletěly další mince. Aniž by se na ně podívala, odrazila je jinam. OreSeur mezitím zezadu napadl překvapeného rváče a roztočil ho proti útočící Vin. Jeho hůl o milimetr minula její hlavu a zasáhla OreSeura do zad. Vin však zamířila rváči pěstí do obličeje. Neuhodila, to by na rváče nestačilo.

Vystrčila prst a přesně zamířila. Zasáhla ho přímo do oka.

Když vykřikl a místo oka měl ve tváři prázdný důlek, uskočila a vrazila mu pěst do hrudníku. Povalila ho na zem. Potom přeskočila OreSeurovo zdeformované tělo a sebrala ze země dýku.

Rváč se držel za obličej a umíral s dýkou v hrudi.

Vin se otočila a zoufale hledala Elenda. Držel zbraň jednoho z poražených rváčů a bránil se proti dvěma mincířům, které evidentně rozčilovalo, jak neustále Vin odráží jejich nálety mincí. Vytáhli tedy bojové hole a vrhli se na Elenda přímo. Trénink Elendovi skutečně pomohl zachránit holý život – byť jen proto, že jeho soupeři museli zároveň poočku sledovat Vin, aby nepoužila mince ona proti nim.

Vin odkopla hůl muže, kterého právě zabila, a chytila ji do ruky. Vrhla se proti mincířům. Jeden měl tolik duchapřítomnosti, že se přitáhl ke kovovým hřebům zábradlí a vymrštil se do vzduchu. Přesto ho její hůl zasáhla v letu a odhodila ho stranou. Druhý úder srazil jeho společníka, který se mezitím snažil odplížit.

Elend stál a těžce oddechoval. Uniformu měl pomačkanou.

Zvládl to lépe, než jsem čekala, přiznala si Vin a snažila se odhadnout velikost svého zranění. Rameno bude potřebovat obvázat. Kost mince nezasáhla, ale rána silně krvácí.

„Vin!“ vykřikl Elend.

Zezadu ji najednou popadlo cosi velmi silného. Odmrštilo ji to a hodilo na zem.

První rváč. Ten, kterému zlomila nohu. Potom už na něj zapomněla.

Klekl si nad ni, dal jí ruce na krk a svíral. Koleny ji tlačil na hrudník, obličej měl bílý vzteky a oči vyvalené, jak se mu v těle mísil adrenalin s cínem s olovem.

Zalapala po dechu. Vybavily se jí doby dávno minulé, když odolávala bití mužů, kteří se takhle tyčili nad ní. Camon, Reen a desítky dalších.

Ne! řekla si. Rozdmýchala cín s olovem a bojovala. Byl však mnohem silnější a držel ji v šachu. Elend ho zezadu uhodil holí, ale rváč se ani nehnul.

Nemohla dýchat. Cítila, jak jí drtí hrdlo. Snažila se mu odtrhnout ruce, ale bylo to přesně tak, jak vždycky říkal Ham. Její drobná postava byla v mnoha situacích výhodou, ale když přišlo na hrubou sílu, nemohla silnému muži čelit. Snažila se přitáhnout ke straně, soupeřovo sevření však bylo příliš pevné.

Bojovala marně. Měla však ještě dural. Když ho spálila, přišla o všechny ostatní kovy, ale dural sám zůstal. Jenže minule ji to málem zabilo. Jestli teď nesetřese soupeře okamžitě, jakmile přijde o cín s olovem, bude to její jistá smrt.

Elend vyběhl a volal o pomoc, jeho hlas k ní doléhal jako z dálky. Rváč měl obličej až u ní a Vin mu viděla v očích tu zuřivost. V tu chvíli – ač to bylo neuvěřitelné – si něco uvědomila.

Kde už jsem tenhle obličej viděla?

Před očima se jí zatmělo. Rváč přitlačil a byl jí stále blíž a blíž…

Neměla na vybranou. Spálila dural a rozdmýchala cín s olovem. Soupeřovy ruce se rozletěly od sebe a její hlava vyletěla proti jeho obličeji.

Hlava se mu rozletěla stejně rychle jako před chvílí druhému oko. Elend couvl a na obličeji a na uniformě se mu zaleskla krev. Vin došel cín s olovem a před očima se jí zatmělo. Přesto ještě vnímala na Elendově tváři tak jasně jako krev na jeho uniformě – zděšení.

Ne, pomyslela si, ale vědomí ji zvolna opouštělo. *Prosím, Elende, tohle ne…*

Upadla a ztratila vědomí.

* * *

Elend seděl v poničené uniformě, hlavu v dlaních, uprostřed té zkázy, která zůstala v nyní už prázdném sále Shromáždění.

„Přežije to," řekl Ham. „Není to zas tak vážné. Nebo… no, na Vin to není tak vážné. Potřebuje jen spoustu cínu s olovem a Sazedovu péči. Říkal, že ta žebra nejsou zlomená, jen naražená."

Elend nepřítomně přikyvoval. Pár vojáků odklízelo mrtvoly – mezi nimi šest mužů, které zabila Vin.

Elend pevně zavřel oči.

„Co se děje?“ zeptal se Ham.

Elend otevřel oči a zaťal pěst, aby se mu netřásla ruka. „Já vím, že jsi viděl hodně bitev, Hame,“ řekl. „Ale já ne. Nejsem zvyklý na…“ Otočil se k vojákům, kteří odtahovali tělo bez hlavy.

Ham se díval, jak s ním odcházejí.

„Víš, já jsem ji vlastně viděl bojovat jen jednou,“ řekl Elend tiše. „Tenkrát před rokem v paláci. To jen odhazovala muže ke stěnám. Nebylo to takovéhle.“

Ham si sedl na lavici vedle Elenda. „Ona je Mistborn, Ele. Co jsi čekal? Obyčejný rváč snadno odrovná deset mužů – desítky, když má za sebou mincíře. A Mistborn… no, to je vlastně armáda v jednom těle.“

Elend přikývl. „Já vím, Hame. Vím, že zabila Pána Vládce, a říkala mi o tom, že přeprala i inkvizitory. Jenže jsem to nikdy neviděl…“

Znovu zavřel oči. Viděl před nimi Vin, jak k němu vrávorá po bitvě, bílé šaty potřísněné útrobami muže, kterého právě zabila vlastním čelem…

Udělala to pro to, aby mě zachránila, pomyslel si. *Ale tím to není o nic lepší.*

Možná naopak horší.

Násilím otevřel oči. Nemohl si dovolit být rozrušený. Musel být silný. Byl král.

„Myslíš, že je poslal Straff?“ zeptal se Elend.

Ham přikývl. „Kdo jiný? Chtěli dostat tebe a Cetta. Myslím, že tvoje hrozba, že Straffa zabiješ, nebyla zas tak účinná, jak jsme si mysleli.“

„Jak je na tom Cett?“

„Unikl o vlásek. Povraždili mu polovinu vojáků. My jsme v té vřavě s Demouxem ani nestačili sledovat, co se děje na pódiu s tebou a s Vin.“

Elend přikývl. Než Ham dorazil, Vin si s vrahy poradila. Během pár minut jich dostala všech šest.

Ham chvíli mlčel. Nakonec se otočil k Elendovi. „Přiznám se, Ele,“ řekl tiše, „že mě to ohromilo. Přímo ten boj jsem neviděl, ale potom. Bojovat proti šesti allomantům je jedna věc, ale chránit přitom ještě druhou osobu a všechny, co stojí okolo! A ten poslední…“

„Vzpomínáš, když zachránila Breeze?“ zeptal se Elend. „Je to už hrozně dávno, ale přísahám, že jsem viděl, jak vyhodila do vzduchu koně. Slyšel jsi už někdy o něčem takovém?“

Ham zavrtěl hlavou.

Elend seděl chvíli mlčky. „Musíme si rozmyslet, co dál. Po tom dnešku nemůžeme…“

Ham zvedl hlavu, když Elend přestal mluvit. „Co je?“

„Posel,“ řekl Elend a kývl směrem ke dveřím. Stál tam před vojáky muž, představil se jim a potom ho vedli k pódiu. Elend vstal a došel až k němu. Na kabátě měl Penrodův znak.

„Pane,“ řekl posel a uklonil se. „Poslali mě, abych vás informoval, že hlasování bude pokračovat v sídle Lorda Penroda.“

„Hlasování?“ zeptal se Ham. „Co je to za nesmysl. Vždyť před chvilkou Jeho Výsost málem zabili!“

„Je mi to líto, pane,“ řekl muž, „já jen předávám vzkaz.“

Elend vzdychl. Doufal, že v nastalém zmatku ke hlasování nedojde a Penrod zapomene na to, že má poslední termín, než se trůn automaticky vrátí jemu. „Jestli dnes nezvolí nového krále, Hame, tak dostávám trůn zpátky já. Dodatečná lhůta už uplynula.“

Ham vzdychl. „A co když přijdou další vrazi?“ zeptal se tiše. „Vin bude muset aspoň pár dní zůstat ležet.“

„Nemůžu se pořád jen spoléhat na to, že mě bude chránit Vin,“ odpověděl Elend. „Jdeme.“

* * *

„Já dávám hlas sobě,“ řekl lord Penrod.

To se dalo čekat, pomyslel si Elend. Seděl v Penrodově pohodlné hale mezi otřesenými členy Shromáždění. Naštěstí nikdo z nich nebyl zraněn. Několik z nich drželo v ruce nápoj a kolem nich stála dokola skupina stráží. Nechyběl tu ani Noorden a další písaři, kteří měli hlasování podle zákona dosvědčit.

„Já hlasuji také pro Lorda Penroda,“ řekl Lord Dukaler.

To se taky dalo čekat, pomyslel si Elend. *Zajímalo by mě, kolik to Penroda stálo.*

Penrodova usedlost nebyla skutečná tvrz, ale byla bohatě zdobená. Elend po napjatém dni rád spočinul ve vysoké vrstvě plyše na židli. Přesto se bál nechat se ukolébat. Bylo by tak snadné zdřímnout…

„Hlasuji pro Cetta," řekl Lord Habren.

Elend zpozorněl. To už byl druhý, kdo volil Cetta. Tím se Cett dostal na druhé místo za Penroda.

Všichni se obrátili na Elenda. „Hlasuji pro sebe," řekl a snažil se působit sebejistě. Po tom všem, co se ten den stalo, to však bylo obtížné. Další byli na řadě obchodníci. Elend se usadil a čekal řadu hlasů pro Cetta.

„Volím Penroda," řekl Philen.

Elend zpozorněl. *Cože?!*

Další obchodník hlasoval také pro Penroda. A potom další a další. *Co mi to zase uniklo?* pomyslel si Elend. Podíval se na Hama. Ten jen zmateně krčil rameny.

Philen se otočil k Elendovi a usmál se. Elend nedokázal posoudit, jestli v tom bylo hořké uspokojení nebo něco jiného. *Oni změnili preference? Tak rychle?* Philen přece jako první mluvil pro Cetta.

Elend přehlédl řadu obchodníků a marně se snažil odhadnout jejich reakce. Cett na schůzi nebyl. Odešel si do tvrze Hasting ošetřit rány.

„Já hlasuji pro Lorda Ventura," řekl Haws, první ze skaatů. V místnosti to zašumělo. Haws se podíval na Elenda a kývl. Byl to skálopevný stoupenec církve Hrdiny z Hathsinu, a i když se různí kazatelé nedokázali shodnout na způsobu organizace jejich církve, shodli se aspoň na tom, že volit svého příslušníka je lepší, než předat město Cettovi.

Za tuhle loajalitu budu muset zaplatit, pomyslel si Elend, zatímco skaati hlasovali. Znali jeho pověst poctivého člověka, který jejich důvěru nezklame.

Slíbil jim, že se stane plnoprávným členem jejich sekty. Nesliboval jim víru, ale slíbil jim oddanost. Sám vlastně ještě dobře nevěděl, do čeho se to dal, ale vzájemně věděli, že se budou potřebovat.

„Já hlasuju pro Penroda," řekl Jasten, který pracoval na kanálech.

„Já taky," následoval ho jeho bratr Thurts.

Elend zaťal zuby. Tušil, že to nebude bez problémů. Tihle dva neměli nikdy církev Hrdiny z Hathsinu rádi. Ale měl už hlasy čtyř skaatů. Zbývají ještě dva, a tím by měl šanci na rovnost hlasů.

„Já volím Ventura," řekl další.

„Já taky," řekl poslední. Byl to Vet. Elend se na něho uznale usmál.

Penrod tedy dostal patnáct hlasů, Cett dva a Elend sedm. To stačilo pro patovou situaci a ta dávala Elendovi šanci. Uvolnil se, opřel si hlavu o polstrované opěradlo židle a oddechl si.

Odvedla jsi dobrou práci, Vin, pomyslel si. *I já. A teď musíme udržet zemi pohromadě.*

„Ehm," ozvalo se ze sálu, „můžu ještě změnit hlasování?"

Elend otevřel oči. Byl to Lord Habren, který hlasoval pro Cetta.

„No, když je teď jasné, že Cett nevyhraje," řekl Habren a trochu se červenal. Tento mladík byl vzdálený příbuzný Elarielovy rodiny, a protože jména měla stále v Luthadelu moc, dostal se díky tomu i do Shromáždění.

„Nejsem si jistý, jestli můžete," řekl Lord Penrod.

„Já bych totiž nechtěl, aby můj hlas propadl," řekl Habren. „Pro Cetta jsme hlasovali jen dva."

V místnosti se rozhostilo ticho. Členové Shromáždění se jeden po druhém otočili na Elenda. Podíval se na něho i Noorden. V zákonu byla klauzule umožňující hlasujícím změnit svůj hlas v případě, že předsedající hlasování ještě neuzavřel – což v tomto případě skutečně neuzavřel.

Byla to poněkud skrytá klauzule. Noorden byl asi jediný v místnosti, který znal zákon tak dobře, že ho mohl vykládat. Pokyvoval hlavou a stále se díval Elendovi do očí. Bude mlčet.

Elend seděl v místnosti plné lidí, kteří mu důvěřovali, i když ho odmítli. Mohl by udělat totéž co Noorden. Mohl by mlčet nebo odpovědět, že neví.

„Ano," řekl tiše. „Zákon to umožňuje, Lorde Habrene. Smíte změnit hlas jen jednou, a to ještě dřív, než je vyhlášen vítěz voleb. Tuto možnost mají i všichni ostatní."

„Tak hlasuji pro Lorda Penroda," řekl Habren.

„A já také," přidal se Lord Hue, druhý, který volil Cetta.

Elend zavřel oči.

„Ještě nějaké další změny?" zeptal se Penrod.

Nikdo se neozval.

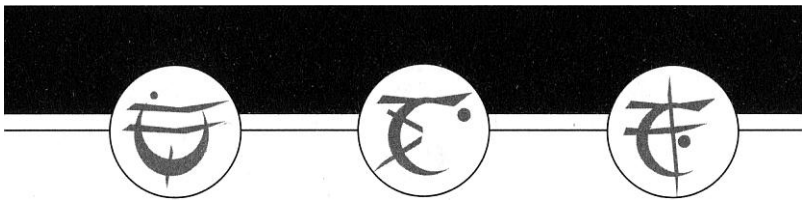
„Potom," řekl Penrod, „je tu sedmnáct hlasů pro mě a sedm hlasů pro Lorda Ventura. Oficiálně uzavírám hlasování a pokorně přijímám vaši volbu, abych se stal králem. Budu své funkci sloužit ze všech sil."

Elend vstal a pomalu si sundal korunu. „Prosím,“ řekl a položil ji před Penroda. „Je vaše.“

Kývl na Hama, a aniž by se ohlédl na muže, kteří ho sesadili, odešel.

KONEC TŘETÍ ČÁSTI

ČÁST ČTVRTÁ

ZBRANĚ

Vím, co namítnete. Mluvíme o Očekávání, o věcech prorokovaných, o vizích našich dávných velkých věštců. Hrdina věků do těchto vizí samozřejmě zapadne. Dokonale. A o to jde.

39

Straff Venture tiše cválal mlhavým úsvitem. I když by raději jel kočárem, pokládal za důležité, aby ho vojáci viděli na koňském hřbetě. Zane, jak se dalo čekat, šel raději pěšky. Pobíhal kolem Straffova koně a za nimi pochodovala jednotka padesáti vojáků.

Straff si ani s vojáky nepřipadal bezpečný. Nebyla to jen mlha nebo tma. Stále si vzpomínal na ten útok na jeho emoce.

„Ty jsi mě zklamal, Zane," řekl.

Mistborn zvedl hlavu – pálil cín – a zamračil se. „Zklamal?"

„Venture a Cett jsou pořád naživu. A ještě k tomu jsi poslal moje nejlepší allomanty na smrt."

„Já jsem tě ale varoval, že by je to mohlo stát život," odpověděl Zane.

„Kdyby to aspoň splnilo účel, Zane," pokračoval Straff stroze. „Na co jsi potřeboval skupinu tajných allomantů, když jsi je poslal zemřít na veřejné shromáždění? Ty si asi myslíš, že máme neomezené možnosti, ale já tě můžu ujistit, že za těchhle šest mužů náhradu opravdu nemám."

Straffovi trvalo celá léta, než se svými konkubínami zplodil dostatek utajených allomantů. Byla to sice příjemná práce, ale práce to byla. A Zane jedním lehkomyslným krokem zlikvidoval dobrou třetinu Straffových allomantických potomků.

O děti jsem přišel, jsme oslabení a ta Elendova kreatura ještě žije!

„Mrzí mě to, otče," řekl Zane. „Myslel jsem, že v tom davu a zmatku se podaří tu holku izolovat a zabránit jí použít mince. Opravdu jsem si myslel, že tohle vyjde."

Straff se zamračil. Dobře věděl, že se Zane pokládá za schopnějšího, než je jeho otec. Nakonec, který Mistborn by si to o sobě nemyslel? Zanea držela pod kontrolou jen dovedná kombinace podplácení, výhrůžek a manipulace.

Ovšem, bez ohledu na to, co si Zane myslel, nebyl Straff žádný hlupák. Věděl dobře, že mu Zane něco tají. *Proč by ty lidi posílal na smrt?* pomyslel si. *Musel chtít, aby zemřeli – jinak by jim proti té holce pomohl.*

„Ne," řekl si Zane polohlasně. Občas si mluvil jen tak pro sebe. „Je to můj otec…" Odmlčel se a potom energicky zavrtěl hlavou. „Ne. Je taky ne."

Pro Pána Vládce, pomyslel si Straff, když se díval na toho mumlajícího blázna vedle sebe. *Do čeho jsem se to zapletl?* Zane byl čím dál nevyzpytatelnější. Poslal ty muže na smrt ze žárlivosti, nebo na něj jen přišly násilnické choutky, nebo se prostě nudil? Straff si nemyslel, že by se Zane obrátil proti němu, ale s jistotou o něm nemohl říci vůbec nic. V každém případě na něm nemíní být závislý, pokud jde o jeho plány. Nemíní na něm být závislý vůbec v ničem.

Zane se podíval na Straffa a zmlkl. Většinou se mu dařilo své duševní vyšinutí dobře skrývat. Tak dobře, že na ně Straff zapomínal. Přesto se však občas jeho příznaky prodraly na povrch. Zane byl Straffův nejnebezpečnější nástroj. Jenže ochrana, kterou mu jako Mistborn poskytoval, kompenzovala nebezpečí vyplývající z jeho duševní poruchy.

Snad.

„Neboj se, otče," řekl Zane. „Město stejně jednou bude tvoje."

„Nebude moje, dokud je ta ženská naživu," odpověděl Straff. Chvěl se. *Nebo možná o tohle právě šlo. Zaneův útok byl tak nápadný, že všichni ve městě vědí, že za ním stojím já. A až se ta mistbornská holka probudí, přijde si ke mně pro pomstu.*

Jenže kdyby chtěl Zane tohle, proč by mě nezabil rovnou sám? Nic na Zaneovi nedává smysl. Jenže nemusí. To je možná jedna z výhod toho, že je pomatený.

Zane zavrtěl hlavou. „Myslím, že budeš překvapený, otče. Za chvíli se od Vin nebudeš mít čeho bát.“

„Teď si myslí, že jsem chtěl toho jejího milovaného krále nechat zabít.“

Zane se usmál. „Ne, myslím, že ne. Na to je moc chytrá.“

Moc chytrá na to, aby prohlédla pravdu? pomyslel si Straff. Jeho cínem zbystřený sluch však zaregistroval v mlze šramot. Zvedl ruku a zastavil průvod. V dálce bylo vidět poblikávající světla pochodní na hradbách. Byli blízko města – nepříjemně blízko.

Straffův průvod tiše čekal. Potom proti nim vyjel z mlhy muž na koni s padesáti vojáky.

„Straffe,“ řekl Penrod a kývl.

„Fersone.“

„Vaši lidé si vedli dobře,“ řekl Penrod. „Jsem rád, že váš syn nemusel umřít. Je to dobrý chlapík. Špatný král, ale poctivý člověk.“

Dnes zemřelo ale mnoho mých vojáků, Fersone, pomyslel si Straff. *To, že Elend zůstal naživu, není štěstí – to je ironie.*

„Jste připravený předat mi město?“ zeptal se Straff.

Penrod přikývl. „Philen a obchodníci chtějí záruku, že budou mít stejné tituly jako ty, co jim slíbil Cett.“

Straff pohrdavě mávl rukou. „Znáte mě, Fersone.“ *Vždyť ses přede mnou plazil týden co týden na všech večírcích.* „Já obchodní dohody ctím. Byl bych blázen, kdybych si ty obchodníky nechtěl získat – budou mi platit daně.“

Penrod přikývl. „Jsem rád, že jsme se dohodli, Straffe. Já Cettovi nevěřím.“

„Doufám, že věříte mně,“ řekl Straff.

Penrod se usmál. „Ale já vás znám, Straffe. Jste jeden z nás – luthadelský šlechtic. Navíc jste vybudoval nejstabilnější království ze všech dominancií. A to my právě potřebujeme. Trochu stability pro naše lidi.“

„Vy už mluvíte skoro jako ten můj bláznivý syn.“

Penrod se odmlčel a potom zavrtěl hlavou. „Váš syn není blázen, Straffe. Jenom idealista. Abych se přiznal, jsem rád, že už tahle malá Utopie padla.“

„No, jestli vám ho je líto, Fersone, tak jste stejný blázen jako on.“

Penrod strnul. Straff zachytil hrdý pohled, který na něho upíral. Potom Penrod sklopil oči. Byla to jednoduchá výměna informací. Skoro bezvýznamná – ale bylo to důležité připomenutí.

Straff se dal do smíchu. „Budete si muset zvyknout na to, že zase budete malá ryba.“

„Já vím.“

„Neberte si to tak,“ řekl Straff. „Pokud proběhne předání moci tak, jak jste slíbil, nebude ani jeden mrtvý. Kdoví, třeba vám nechám i tu vaši korunu.“

Penrod zvedl hlavu.

„Tahle země už dávno neměla žádné krále,“ pokračoval Straff tiše. „Měla něco víc. No, já nejsem Pán Vládce, ale císař být můžu. Chcete si nechat korunu a vládnout pode mnou?“

„Záleží na tom, co by to stálo, Straffe,“ řekl Penrod opatrně.

Takže zájem by tu ještě byl. Penrod byl vždycky chytrý. Byl to nejvýznamnější šlechtic, který zůstal v Luthadelu, a tento tah se mu rozhodně vyplatil.

„Cena je vysoká,“ odpověděl Straff. „Velmi vysoká.“

„Atium,“ odhadoval Penrod.

Straff přikývl. „Elend ho nenašel. Ale někde tu je. Já sám jsem ty geody celé ty roky těžil – mí lidé je těžili a vozili do Luthadelu. Tak vím, kolik se toho vytěžilo, a vím, že šlechtě se tohle množství ve výplatách nikdy nevrátilo. Zbytek musí být někde ve městě.“

Penrod přikývl. „Budu se snažit, Straffe.“

Straff zvedl ruku. „Budete se muset vrátit k práci, Fersone.“

Penrod se odmlčel a potom sklonil hlavu. „Udělám, co bude v mých silách, *pane*.“

„Tak. A jaké máte zprávy o Elendově slečně?“

„Po té bitvě se zhroutila,“ řekl Penrod. „Postavil jsem do kuchyně špionku a ta říkala, že posílala slečně Vin do pokoje mísu polévky a vrátila se zpátky plná.“

Straff se zamračil. „A mohla by tahle ženská té holce něco podstrčit?“

Penrod zbledl. „Já… myslím, že by to nebylo rozumné, pane. Krom toho vím, jaké jsou Mistborni konstituce.“

Třeba je opravdu momentálně hendikepovaná, pomyslel si Straff. *Kdybychom tam teď vtrhli…* Vrátil se mu ten pocit, když působila na jeho emoce. Ta bezmocnost. Nicotnost.

„Nemusíte se jí bát, pane,“ řekl Penrod.

Straff zvedl obočí. „Já se jí nebojím, jen jsem opatrný. Nepůjdu do města, dokud nebudu mít záruku své bezpečnosti. A dokud nepřijdu já, jste ohroženi Cettem. Nebo ještě hůř. Co se stane, když se rozhodne na vás zaútočit koloss, Fersone? Já jednám s jejich velitelem a zdá se, že je zvládá. Zatím. Viděli jste, jak to vypadá na místech, kde koloss už zaútočil?“

Pravděpodobně to neviděl. Penrod jen zavrtěl hlavou. „Vin na vás útočit nebude. Teď, když vás Shromáždění pověří správou města. Bude to všechno legální.“

„Pochybuji, že by ji nějaká legálnost zastavila.“

„Možná,“ řekl Penrod. „Ale Elend ji zastaví rozhodně. Co poručí, to ona udělá.“

Pokud nad ní neztratí moc jako já nad Zanem, pomyslel si Straff a zachvěl se. Ať si Penrod říká, co chce, Straff nevstoupí do města, dokud to s touhletou hroznou osobou nebude vyřízené. A v tom se může spolehnout jedině na Zanea.

Bez dalších diskusí Straff na Penroda mávl a propustil ho. Penrod se otočil a zmizel v mlze. Straff pálil cín, ale i tak sotva zaslechl, jak Zane dopadl na zem vedle něho. Otočil se a podíval se na něho.

„Ty si opravdu myslíš, že by ti to atium dal, kdyby ho našel?“ zeptal se Zane tiše.

„Snad,“ odpověděl Straff. „Musí vědět, že se ho nikdy sám nemá šanci zmocnit – nemá takovou vojenskou sílu, která by mu to zajistila. A když mi ho nedá… no, každopádně bude jednodušší mu to atium sebrat, než abych ho hledal sám.“

Zanea Straffova odpověď evidentně uspokojila. Chvíli ještě čekal a díval se do mlhy. Potom se se zvědavým výrazem ve tváři podíval na Straffa. „Kolik je hodin?“

Straff vyndal kapesní hodinky – věc, kterou by Mistborn nikdy u sebe nenosil. „Jedenáct sedmnáct,“ řekl.

Zane přikývl a otočil se zpátky k městu. „Tak už by to mělo začít působit.“

Straff se zamračil. Potom se začal potit. Rozdmýchal cín a zavřel oči. *Je tam!* pomyslel si a pozoroval sílící známky slabosti. „Zase jed?“ zeptal se a snažil se ze všech sil být klidný a nedat na sobě znát strach.

„Jak to děláš, otče?“ zeptal se Zane. „Byl jsem si jistý, že na to tentokrát nepřijdeš. No jo, co se dá dělat, trefil jsi.“

Straff se cítil stále slabší. „Na to člověk nemusí být Mistborn, aby to zvládl, Zane," vyštěkl.

Zane pokrčil rameny a usmíval se tím zvláštním způsobem, jakého byl schopen jen on. Potom jenom potřásl hlavou. „Zase jsi vyhrál," řekl, vymrštil se do tmy a rozvířil kolem sebe mlhu.

Straff okamžitě otočil koně a snažil se zachovat dekorum celou cestu až do tábora. Cítil v sobě jed. Cítil, jak mu ukrádá život. Jak mu hrozí, jak ho zmáhá…

Šel snad příliš rychle. Bylo těžké předstírat sílu, když člověk umíral. Nakonec se dal do cvalu. Vyděšené stráže nechal za sebou. Překvapeně za ním volaly a snažily se ho dohnat.

Straff jejich protesty ignoroval. Pobízel koně stále víc. Cítil, jak mu jed zpomaluje reakce. A jaký Zane použil? Může vyloučit jedy, které se musí podávat v injekci. Ale mohlo to být něco, co Straff vůbec nezná.

Mohl jen doufat, že to není pravda. Protože pokud ten jed nezná Straff, nezná ho nejspíš ani Amaranta a nebude umět namíchat protilátku.

Mlhou probleskovala světla tábora. Vojáci začali křičet, když se Straff blížil, a jeden ho málem probodl, když zvedl proti cválajícímu koni kopí. Naštěstí ho stačil včas poznat. Straff ho však přesto srazil k zemi.

Pospíchal do svého stanu. Tou dobou byli muži rozprchlí po táboře a připravovali se na útok. To před Zanem neskryje.

Ani svou smrt bych před ním neutajil.

„Pane!" volal kapitán a utíkal k němu.

„Pošli pro Amarantu!" řekl Straff a vrávoravě se sesunul z koně.

Voják se zarazil. „Pro vaši Amarantu, pane?" zeptal se zamračeně. „Ale –"

„Hned!" přikázal mu Straff, otevřel stan a vešel dovnitř. Zastavil se a roztřásly se mu nohy. Rozechvělou rukou si otřel z čela pot. Potil se až příliš.

Zatracený Zane, spílal mu v duchu. *Musím ho dát zabít. Nebo zavřít… Musím něco udělat. Takhle nemůžu vládnout.*

Ale co? Probděl celé noci a ztratil celé dny přemýšlením, co se Zanem udělat. Atium, kterým ho podplácel, už ho nemotivovalo. Zaneův dnešní čin – poslal na smrt Straffovy děti v tak očividně beznadějném pokusu zabít Elendovu milenku – prokázal, že mu nemůže ani v nejmenším důvěřovat.

Amaranta přišla překvapivě rychle a okamžitě začala míchat protijed. Straff spolkl tekutinu příšerné chuti a rychle cítil její blahodárné účinky. Postupně dospěl k nelehkému rozhodnutí.

Zane musí zemřít.

A přesto… všechno to vypadá až příliš dokonale. Téměř jako by byl náš Hrdina vykonstruovaný tak, aby do proroctví dobře zapadl. Neskutečný.

To mi dělalo starost a to mě mělo zastavit, když ke mně začali přicházet bratři ochotní nakonec uvěřit.

40

Elend seděl vedle její postele.

To ji uklidňovalo. I když chvílemi pospávala, věděla, že tam je a že nad ní bdí. Bylo to zvláštní být pod jeho ochranou, protože většinou chránila ona jeho.

Když se tedy nakonec probouzela, nebyla nijak překvapená, že sedí u její postele a tiše čte při svíčce. Když se probudila úplně, nevyskočila leknutím ani s obavami neprohlížela celou místnost. Místo toho si pomalu sedla a narovnala si přikrývku, potom se napila vody, kterou jí přinesli k posteli.

Elend zavřel knihu, otočil se k ní a usmál se. Vin zkoumala jeho něžný pohled a hledala v něm stopy té hrůzy, kterou v něm viděla den předtím. To znechucení, ten děs, ten šok.

Viděl ji jako monstrum. Jak se na ni může tak mile usmívat?

„Proč?“ řekla tiše.

„Proč co?“ zeptal se.

„Proč tu čekáš?“ řekla. „Já neumírám – to vím.“

Elend pokrčil rameny. „Jen jsem ti chtěl být nablízku.“

Mlčela. V rohu hořela kamna na uhlí. Bylo potřeba přiložit. Zima byla za dveřmi a vypadalo to, že bude tuhá. Vin měla na sobě jen noční košili. Chtěla říct služebným, aby jí ji neoblékaly, ale lék,

který jí dal Sazed – aby se jí lépe spalo –, už začínal zabírat a Vin neměla sílu argumentovat.

Přitáhla si přikrývku. Až v tu chvíli si uvědomila něco, čeho si měla všimnout už dřív. „Elende! Ty nemáš uniformu.“

Podíval se na sebe – měl na sobě šlechtický oblek, který vytáhl ze šatníku, a rozepnutou hnědou vestu. Byla mu velká. Pokrčil rameny. „Už s tou šarádou nemá smysl pokračovat, Vin.“

„Zvolili Cetta?“ zeptala se a zesmutněla.

Elend zavrtěl hlavou. „Penroda.“

„To nedává smysl.“

„Já vím,“ odpověděl. „Nevíme, proč obchodníci Cetta zradili – ale na tom už nezáleží. Penrod je stejně lepší alternativa. Než Cett i než já.“

„Ty víš, že to není pravda.“

Elend se zamyšleně opřel. „Já nevím, Vin. Myslel jsem si, že jsem nejlepší já. Ale když jsem promýšlel všechny ty manévry, aby trůn nedostal Cett, nepomyslel jsem na jeden plán, který by před ním trůn uchránil. Dát podporu Penrodovi a odevzdat mu svoje hlasy. Co kdyby mě moje arogance dostala do otevřeného konfliktu s Cettem? Já jsem vůbec nemyslel na lidi.“

„Elende,“ řekla a položila mu ruku na rameno.

Trhl sebou.

Nepatrně, sotva znatelně, a rychle to zamaskoval. Ale už se stalo. Byl to následek toho, co mu způsobila. Viděl – konečně viděl –, jaká je. Zamiloval se do lži, do představy.

„Copak?“ řekl a podíval se jí do tváře.

„Nic,“ odpověděla Vin. Dala ruku zpátky. A uvnitř v ní se cosi zlomilo. *Tolik ho miluju. Proč? Jak to, že jsem dopustila, aby viděl? Kdybych měla na vybranou!*

On tě opustí, ozval se kdesi v hloubi její mysli Reenův hlas. *Všichni tě nakonec opustí, Vin.*

Elend vzdychl a podíval se na okenice. Byly zavřené, aby dovnitř nemohla mlha. Přesto Vin viděla venku tmu.

„Víš, Vin,“ řekl tiše, „nikdy jsem si nemyslel, že to dopadne takhle. Až do samého konce jsem jim věřil. Lidem – a Shromáždění, které si zvolili –, věřil jsem, že udělají správnou věc. Když mě nezvolili, tak mě to překvapilo. Ale nemělo mě to překvapit. My jsme věděli, že to nemůže trvat dlouho. Už jednou

mě sesadili. Jenže já jsem uvěřil, že je to jen varování. A v hloubi srdce jsem věřil, že mě zvolí znovu.“

Zavrtěl hlavou. „Teď musím buď přiznat, že jsem se v nich mýlil, anebo musím jejich rozhodnutí věřit.“

Právě tohle na něm měla tak ráda. Tu jeho prostou poctivost. Věc tak zvláštní a exotickou pro dítě z ulice, jako musí být ona jako Mistborn zvláštní a exotická pro všechny obyčejné lidi. Ani v Kelsierově partě, ani mezi výkvětem šlechty nikdy nenašla žádného druhého člověka, jako je Elend Venture. Člověka ochotného uvěřit, že lidem, kteří ho sesadili z trůnu, šlo jen o dobrou věc.

Někdy si připadala hloupě, že se zamilovala do prvního šlechtice, kterého poznala. Teď však viděla, že její láska k Elendovi nebylo pouhé zamilování na první pohled. Přišla proto, jaký Elend byl. To, že ho poznala jako prvního, bylo neuvěřitelné štěstí.

A teď… je po všem. Přinejmenším to už nikdy nebude takové. Jenže přece celou dobu věděla, že to musí takhle dopadnout. Proto odmítla před rokem jeho nabídku k sňatku. Nemohla si ho vzít. Nebo spíš nemohla dopustit, aby si on vzal ji.

„Já na tobě vidím lítost, Vin,“ řekl měkce.

Polekaně se na něho podívala.

„To zvládneme,“ řekl. „Trůn není všechno. Vlastně nám bez něj bude lépe. Udělali jsme, co jsme mohli. Teď jsou na řadě další.“

Unaveně se usmála. *On to neví. Nikdy nesmí poznat, jak moc to bolí. Je to dobrý člověk – snažil by se nutit do toho, aby mě dál miloval.*

„Ale,“ řekl, „měla by sis ještě odpočinout.“

„Je mi dobře,“ odpověděla a protáhla se. Bok ji bolel a krk měla ztuhlý. Pálila cín s olovem, takže žádná z bolestí, které cítila, nebyla vysilující. „Potřebuju jen –“

Zarazila se, protože ji něco napadlo. Sedla si a pocítila prudkou bolest. Včera to už neměla sílu vnímat, ale…

„*OreSeur!*“ vykřikla a odhodila pokrývku.

„Je mu dobře, Vin,“ řekl Elend. „Je to kandra. Polámané kosti pro něj nic neznamenají.“

Zarazila se, už napůl z postele venku, a najednou si připadala hloupě. „Kde je?“

„Zrovna tráví nové tělo,“ řekl Elend a usmál se.

„Proč se směješ?“

„Ještě jsem neviděl nikoho, kdo by měl takovou starost o kandru.“

„Nevím, proč bych neměla mít starost,“ řekla Vin a vlezla si zpátky do postele. „OreSeur pro mě riskoval život.“

„Je to kandra, Vin,“ opakoval Elend. „Myslím, že by ho nemohli zabít. Myslím, že by ho nezabil ani Mistborn.“

Vin se zarazila. *Ani Mistborn…* Co jí na tom přišlo divné? „Ale,“ řekla, „bolest cítí. Kvůli mně dostal dvě obrovské rány.“

„Plní smlouvu.“

Smlouvu… OreSeur jednal jako člověk. On tu smlouvu porušil. Kvůli ní.

„Copak?“ zeptal se Elend.

„Nic,“ řekla. „Co ty armády?“

Elend ji sledoval, ale nechal ji změnit téma. „Cett je pořád zalezlý v tvrzi Hasting. Nevíme, co udělá. Shromáždění ho nezvolilo a to může být zlé. Ale on neprotestoval – asi si uvědomuje, že je tam teď v pasti.“

„Asi opravdu věřil, že ho zvolíme,“ řekla Vin a zamračila se. „Proč by jinak chodil až do města?“

Elend zavrtěl hlavou. „Byl to zvláštní tah. Nicméně jsem řekl Shromáždění, ať se s ním snaží nějak dohodnout. Myslím, že věří tomu, že tu atium není, takže vlastně už ani nemá důvod Luthadel chtít.“

„A co prestiž?“

„Ta nestojí za to, aby přišel o armádu,“ řekl Elend. „Nebo o život.“

Vin přikývla. „A tvůj otec?“

„Mlčí,“ řekl Elend. „Je to divné, Vin, takhle ho neznám. A ti vrazi byli tak bezostyšní a nápadní – vůbec nevím, co si o tom všem mám myslet.“

„Vrazi,“ řekla Vin a sedla si. „Identifikovali jste je?“

Elend zavrtěl hlavou. „Nikdo je nepoznal. Asi šlechtice v Severní dominancii neznáme tak dobře, jak jsme si mysleli.“

Ne, pomyslela si Vin. *Ne. Pokud byli z města tak blízkého jako Urteau, což byl Straffův domov, tak by někoho přece znali, ne?* „Já mám pocit, že jsem jednoho poznala,“ řekla Vin nakonec.

„Kterého?“

„Toho… posledního.“

Elend se odmlčel. „Aha. Myslím, že toho už nejde identifikovat.“

„Elende, je mi líto, že jsi to všechno musel vidět.“

„A co?“ zeptal se Elend. „Vin, já už jsem se se smrtí setkal. Musel jsem za Pána Vládce chodit na popravy, vzpomínáš?“ Odmlčel se. „Samozřejmě, to, co jsi udělala včera, bylo jiné.“

Samozřejmě.

„Byla jsi skvělá,“ řekl Elend. „Už bych byl dávno po smrti, kdybys ty allomanty nezastavila – a Penrod a ostatní by nejspíš byli po smrti také. Zachránila jsi Centrální dominancii.“

My jsme vždycky jen nástroj…

Elend se usmál a vstal. „Na,“ řekl a došel na druhou stranu místnosti. „Je to studené, ale Sazed říkal, že bys to měla sníst, až se probudíš.“ Vrátil se k ní s miskou tekutiny.

„To poslal Sazed?“ zeptala se Vin nedůvěřivě. „Takže v tom je nějaký dryják?“

Elend se usmál. „Varoval mě, abych to sám neochutnával. Prý je v tom tolik sedativ, že by mě to na měsíc vyřadilo z činnosti. Vy, co pálíte cín s olovem, zkrátka potřebujete koňské dávky.“

Postavil misku na noční stolek. Vin si ji prohlížela přimhouřenýma očima. Sazed měl nejspíš obavy, aby i přes svá zranění nechtěla vstát a jít se podívat do města. Měl nejspíš pravdu. S povzdechem vzala misku a začala pít.

Elend se usmál. „Pošlu někoho pro uhlí,“ řekl. „Musím ještě vyřídit pár věcí.“

Vin přikývla a Elend odešel a zavřel za sebou dveře.

* * *

Když se probudila příště, byl zase u ní. Stál a díval se na ni. Venku byla tma. Okenice jejího pokoje byly otevřené a po zemi vířila mlha.

Okenice byly *otevřené.*

Vin si sedla a otočila se k postavě v rohu. Nebyl to Elend. „Zane,“ řekla suše.

Udělal krok dopředu. Bylo tak snadné vidět, jak jsou si s Elendem podobní, když věděla, na co se má dívat. Měli stejné rysy obličeje a stejné vlnité tmavé vlasy. Měli i stejnou postavu, když teď Elend cvičil.

„Spala jsi zdravě," řekl Zane.

„Mistborn taky potřebuje spát, když se má uzdravit."

„Ty jsi hlavně neměla být zraněná," řekl Zane. „Měla jsi být schopná ty muže snadno zabít, jenže tě rozptyloval můj bratr a to, že ses pořád snažila ochránit lidi kolem. Tohle ti udělal on – on tě změnil. Ty už nevidíš, co je potřeba udělat, ty vidíš jen to, co chce on, abys udělala."

Vin zvedla obočí a opřela se o polštář. Naštěstí u sebe měla dýku. *Nezabil mě, když jsem spala*, pomyslela si. *To je dobré znamení.*

Udělal další krok dopředu. Zpozorněla. „Co to hraješ za hru, Zane?" zeptala se. „Nejdřív mi řekneš, že mě nechceš zabít, a potom pošleš partu vrahů. A teď? Přišel jsi dokončit dílo?"

„My jsme ty vrahy neposlali, Vin," řekl Zane tiše.

Vin se ušklíbla.

„Nevěř, jestli nechceš," řekl Zane a udělal další krok, takže už stál přímo vedle postele. Vysoká černá vážná postava. „Můj otec se tě pořád bojí. Proč by riskoval pomstu tím, že by se pokusil Elenda zabít?"

„Byl to hazard," řekla Vin. „Vsadil na to, že zabijou mě."

„A proč by posílal je?" zeptal se Zane. „Má mě – proč by posílal partu Mistingů, aby tě zabili v přeplněný místnosti, kdyby mohl poslat mě s atiem v noci?"

Zaváhala.

„Vin," řekl, „já jsem se díval, když odnášeli ty mrtvoly ze sálu, a poznal jsem tam Cettův doprovod."

To je ono! pomyslela si Vin. *Už vím, odkud znám toho rváče, co jsem mu rozbila hlavu. Byl ve tvrzi Hasting a vykukoval z kuchyně, když jsme s Cettem večeřeli. Předstíral, že je sluha.*

„Jenže oni napadli i Cetta…" Vin se odmlčela. To byla základní finta zlodějských part. Když chtěli uniknout podezření, kradli všem, ale i sobě.

„Ale ti, co napadli Cetta, byli všichni normální lidi," řekla Vin. „Nebyli to allomanti. To bych ráda věděla, co jim řekl – aby se ‚vzdali', až bude po bitvě? Ale proč takhle fingovat útok? Byl to přece kandidát na trůn."

Zane zavrtěl hlavou. „Penrod se dohodl s mým otcem, Vin. Straff mu nabídl tolik, kolik mu Cett nikdy nabídnout nemůže. To

proto obchodníci změnili rozhodnutí. Cett se nejspíš dozvěděl, že chystají zradu. Má ve městě dost špionů.“

Vin zůstala sedět jako omráčená. *No jistě!* „A jediný způsob, jak by Cett mohl vyhrát…“

„Bylo poslat vrahy,“ přikývl Zane. „Měli napadnout všechny tři kandidáty, zabít Penroda a Elenda a Cetta nechat naživu. Shromáždění by si myslelo, že to byl podraz od Straffa a Cett by se stal králem.“

Vin třesoucí se rukou sevřela nůž. Už jí ta hra přestávala bavit. Elend málem zemřel. Ona málem selhala.

Část jejího já, ta allomantická, by byla nejraději udělala to, do čeho se jí chtělo už od první chvíle. Aby šla a zabila Cetta a Straffa a tím nejefektivnějším způsobem zbavila město ohrožení.

Ne, řekla si pevně. *Ne, takhle by to udělal Kelsier. Ale já ne… ani Elend.*

Zane se otočil od ní směrem k oknu a díval se, jak dovnitř proudí malý pramínek mlhy. „Měl jsem tam přijít dřív. Byl jsem venku s lidma, co přišli pozdě, a už se dovnitř nedostali. Ani jsem nevěděl, že se tam něco děje, dokud lidi nezačali utíkat ven.“

Vin zvedla obočí. „Vypadá to skoro, jako bys mluvil upřímně, Zane.“

„Nemám důvod chtít tě vidět mrtvou,“ řekl a otočil se. „Ani nechci vidět, jak někdo ubližuje Elendovi.“

„Jo?“ podivila se Vin. „I když měl jen samá privilegia, když tebe zavírali a schovávali?“

Zane zavrtěl hlavou. „Tak to není. Elend… za nic nemůže. Někdy, když ho slyším mluvit, tak přemýšlím, jestli bych byl jako on, kdybych měl jiný dětství.“

V temné místnosti se setkal s jejím pohledem. „Jsem… na dně, Vin. Jsem blázen. Nikdy nemůžu být jako Elend. Ale kdybych ho zabil, tak mi to nepomůže. Asi je dobře, že jsme vyrostli odděleně – a ještě líp, že o mně neví. Ať radši zůstane, jaký je. Neposkvrněný.“

„Já…“ Vin nevěděla, jak dál. Co má na tohle říct? Viděla v Zaneových očích upřímnost.

„Já nejsem Elend,“ řekl. „A nikdy nebudu – nepatřím do jeho světa. A ani si nemyslím, že bych do něj *chtěl* patřit. Nebo ty. Do sálu jsem se dostal, když už bylo po bitvě. Viděl jsem Elenda, jak nad tebou stojí. Viděl jsem mu do očí.“

Odvrátila se.

„Chyba není v tom, že je takový, jaký je," řekl Zane. „Jak jsem říkal, je čistý. Ale tím se od nás liší. Já jsem se ti to snažil vysvětlit, Vin. Přál jsem si, abys ten pohled v jeho očích viděla i ty."

Já jsem ho viděla, pomyslela si Vin. Nechtěla si to připomínat, ale viděla ho. Ten pohled plný hrůzy, tu reakci na něco neznámého a hrozného, na něco nepochopitelného.

„Já nemůžu být Elend," řekl Zane tiše, „ale ty ani nechceš, abych byl." Natáhl ruku a hodil jí něco na stolek. „Příště buď připravená."

Vin po té věci sáhla, když se dal Zane na odchod. Do dlaně jí vklouzla kovová kulička. Byla šišatá, ale hladká. „*Atium?*"

„Cett třeba pošle další vrahy," řekl Zane a vyskočil na okenní parapet.

„Ty to dáváš *mně?*" zeptala se. „Je toho dost na dobré dvě minuty spalování!" Bylo to malé bohatství, v době před Kolapsem mohlo mít cenu dvaceti tisíc boxingů. Teď, při jeho nedostatku…

Zane se k ní otočil. „Jen na sebe dávej pozor," řekl a potom skočil do mlhy.

* * *

Vin byla nešťastná z toho, že je zraněná. Uvědomovala si, že to jsou všichni – nakonec, kdo by rád trpěl bolest a vyřazení z činnosti? Jenže když byl nemocný někdo jiný, cítila u něj jen frustraci, ale ne strach. Hrůzu.

Když byl nemocný Elend, zůstal jeden den v posteli a četl knihy. Clubs utrpěl před několika týdny při tréninku ošklivou ránu a stěžoval si na bolest, ale pár dní dobrovolně na nohu nestoupal.

Vin se jim začínala podobat. Už dokázala vydržet v posteli jako teď a věřit, že se jí nikdo nepokusí probodnout hrdlo, dokud je příliš slabá, aby si stačila zavolat pro pomoc. Přesto ale už by nejraději vstala a všem ukázala, že na tom není tak špatně. Aby si nikdo nemohl myslet, že je příliš oslabená, a nechtěl toho využít.

Tak už to není! řekla si. Venku bylo světlo. I když za ní Elend stále chodil, momentálně byl pryč. Sazed jí chodil prohlížet rány a přemlouval ji, aby zůstala v posteli ještě aspoň den. Potom odešel za svými knihami. S Tindwyl.

Co se to s nimi stalo? Vždyť se tak nesnášeli! pomyslela si nazlobeně. *Už ho skoro ani nevidím.*

Otevřely se dveře. Potěšilo ji, že dovede být stále ve střehu. Okamžitě sáhla po dýce. Zraněný bok proti tomuto prudkému pohybu silně zaprotestoval.

Nikdo nevstoupil.

Vin se zamračila, stále ještě ve střehu, ale potom se zpoza její postele vynořila psí hlava. „Paní?“ ozval se známý chraplavý hlas.

„OreSeure?“ podivila se. „Ty máš jiné psí tělo!“

„Samozřejmě, paní,“ řekl OreSeur a vyskočil jí na postel. „Co jiného bych měl mít?“

„Já nevím,“ řekla Vin a odložila dýky. „Když Elend říkal, že jsi od něho chtěl tělo, čekala jsem, že budeš chtít lidské. Každý viděl, jak ‚můj pes‘ umřel.“

„Ano,“ odpověděl OreSeur, „ale nebude nic jednoduššího než vysvětlení, že jste si pořídila nového. Dá se předpokládat, že s sebou budete vodit psa, takže kdybyste najednou žádného neměla, mohlo by to vypadat podezřele.“

Seděla bez hnutí. Převlékla se i přes Sazedovy protesty zase do svých kalhot a košile. Všechny šaty měla pověšené ve vedlejší místnosti, jen jedny tam chyběly. Kdykoli se tam podívala, zdálo se jí, že vidí nádherné bílé šaty potřísněné krví. Tindwyl se mýlila. Vin nemůže být Mistborn a zároveň dáma. Důkazem toho byla hrůza, kterou viděla v očích členů Shromáždění.

„Nemusel sis brát psí tělo, OreSeure,“ řekla tiše. „Byla bych ráda, kdybys byl spokojený.“

„To je v pořádku, paní,“ řekl OreSeur. „Já jsem… si na tyhle kosti docela zvykl. Chtěl bych ještě trochu prozkoumat jejich přednosti, než se vrátím k lidským.“

Vin se usmála. Vybral si zase vlkodava – trochu brutální velké zvíře. Měl ale jinou barvu. Měl na sobě víc černé než šedé a neměl žádné bílé skvrny. Přikývla.

„OreSeure…“ řekla a odvrátila pohled. „Děkuju za to, co jsi pro mě udělal.“

„Jen plním smlouvu.“

„Nebojovala jsem poprvé,“ řekla Vin. „A dřív jsi nikdy nezasáhl.“

OreSeur hned neodpověděl. „Ne.“

„Tak proč tentokrát?“

„Měl jsem pocit, že je to správné,“ řekl.

„I když to bylo proti smlouvě?“

OreSeur seděl hrdě na hýždích. „Já jsem smlouvu neporušil," řekl pevně.

„Ale zaútočil jsi na člověka."

„Nezabil jsem ho," namítl. „Máme varování držet se při bitvách stranou, abychom náhodou nezavinili smrt člověka. Někteří bratři si opravdu myslí, že pomoct někomu zabít člověka je totéž jako ho přímo zabít a pokládají to za porušení smlouvy. Smlouva je ale jasná. Já jsem nic špatného neudělal."

„A kdyby si ten člověk, co jsi po něm skočil, zlomil vaz?"

„Potom bych se musel vrátit ke svým," řekl OreSeur.

Vin se usmála. „Takže jsi opravdu kvůli mně riskoval život."

„Jen trochu," řekl OreSeur. „Šance, že bych ho opravdu zabil, byla dost malá."

„Stejně ti děkuju."

OreSeur uznale kývl hlavou.

„Ke svým," opakovala Vin. „Co by tě tam čekalo? Poprava?"

„Samozřejmě, paní," odpověděl OreSeur. „My nejsme nesmrtelní."

Vin se na něj dívala.

„Já nemůžu nic prozrazovat, paní," řekl. „Určitě chápete, že bych nerad odhaloval slabé stránky našeho pokolení. Stačí, když řeknu, že existují."

Vin přikývla, ale zamyšleně se zamračila a dala si kolena k bradě. Něco jí stále vrtalo v hlavě – o tom, co Elend říkal o OreSeurovi…

„Ale," začala pomalu, „nejde tě zabít dýkou nebo holí, že ne?"

„Správně," řekl OreSeur. „I když naše tělo vypadá jako vaše a i když cítíme bolest, bití na nás neplatí."

„Tak čeho se bojíte?" zeptala se nakonec.

„Paní?"

„Proč jste si zavedli ty smlouvy?" naléhala. „Čím jste se podrobili člověku? Když vám naši vojáci nemůžou ublížit, tak proč byste nás měli poslouchat?"

„Protože máte allomancii," řekl OreSeur.

„Takže vás allomancie může zabít?"

„Ne," odpověděl OreSeur a zavrtěl psí hlavou. „Nemůže. Ale… asi by bylo dobré změnit téma. Omlouvám se, paní. Pohybuji se na hrozně nebezpečné půdě."

„Rozumím," řekla Vin s povzdechem „To je tak zoufalý. Tak strašně moc toho nevím – o Bezednosti, o politice… a nakonec i o svých vlastních přátelích!"

Opřela se a podívala se do stropu. *A navíc je pořád v paláci ten špion. Nejspíš Demoux nebo Dockson. Neměla bych je radši oba nechat na čas izolovat? Udělal by to Elend vůbec?*

OreSeur ji sledoval a všiml si jejího zoufalství. Nakonec vzdychl. „Možná o pár věcech mluvit můžu, paní, když budu opatrný. Co vlastně víte o původu kandry?"

Vin zpozorněla. „Nic."

„Před Povýšením jsme nebyli," řekl.

„To vás stvořil Pán Vládce?"

„Říká se to tak mezi námi," přisvědčil OreSeur. „Nejsme si jistí proč. Třeba jsme měli Otci dělat špiony."

„Otci?" zeptala se Vin. „To je zvláštní, když o něm někdo mluví takhle."

„Pán Vládce nás stvořil, paní," řekl OreSeur. „Jsme jeho děti."

„A já jsem ho zabila," řekla Vin. „Já… měla bych se asi omluvit."

„To, že je náš Otec, neznamená, že přijímáme všechno, co udělal, paní," řekl OreSeur. „Člověk přece také může milovat svého otce, i když to není dobrý člověk."

„Asi ano."

„Teorie, kterou mají kandry o Otci, je dost složitá," řekl. „I my se v ní někdy těžko vyznáme."

Vin se zamračila. „OreSeure? Kolik ti je let?"

„Hodně," odpověděl krátce.

„Víc než Kelsierovi?"

„Mnohem," řekl OreSeur. „Ale zase ne tolik, kolik si myslíte. Povýšení nepamatuju."

Vin přikývla. „Proč mi o tom vlastně říkáš?"

„To je na vaši původní otázku, paní. Proč máme smlouvu. No, řekněte mi – kdybyste byla Pán Vládce a měla moc, stvořila byste si služebníky bez nějakého prostředku, jak je ovládat?"

Vin chápavě přikyvovala.

„Otec se kandrami až do druhého století po Povýšení moc nezabýval," řekl OreSeur. „Snažili jsme se v jednu dobu získat nezávislost, ale jak jsem říkal, lidé se nás štítili. Báli se nás. Někteří

z nich o naší slabosti věděli. Tak naši předkové zvažovali možnosti a nakonec si vybrali radši dobrovolnou službu než nucené otroctví.“

On je stvořil, pomyslela si Vin. Vždycky měla na Pána Vládce podobný názor jako Kelsier – že je to spíš člověk než Bůh. Ale on opravdu stvořil nový druh, takže nějaké božství v sobě mít musel.

Moc od Pramene Povýšení, pomyslela si. *On si ji vzal pro sebe, ale nevydržela mu dlouho. Musel ji nějak vyčerpat. Proč by jinak potřeboval armádu?*

Byl to nějaký prvotní výboj energie – schopnost tvořit, měnit – možná i zachovat. Zahnal mlhu a přitom nějak způsobil, že začal padat popel a obloha zrudla. Stvořil kandry, aby mu sloužily – a nejspíš i koloss. Možná stvořil i allomanty.

A potom se zase stal normálním člověkem. V podstatě. Pán Vládce měl i tak mimořádné allomantické schopnosti a dokázal všechno, co stvořil, ovládat – nějak držel na uzdě mlhu, aby nemohla zabíjet.

Dokud ho Vin nezabila. Kandry neměl stále pod kontrolou, a tak zůstaly. Ale nějak jim implantoval nástroj, jak je ovládat, kdyby bylo potřeba. Aby mu sloužily…

Zavřela oči a silou allomancie se soustředila. OreSeur řekl, že se kandra allomancií ovládat nedá – jenže věděla, že Pán Vládce měl schopnosti navíc, které ho od všech ostatních allomantů odlišovaly. Dokázal dělat věci, které by podle všech zákonitostí dokázat neměl.

Třeba proniknout měděnou clonou a působit na kovy uvnitř cizího těla. Možná kandry ovládal právě tím. Možná proto se kandry bojí Mistbornů.

Ne proto, že by je Mistborn mohl zabít, ale že by s nimi mohl udělat něco jiného. Třeba si je nějak zotročit. Vin to zkusila. Začala působit na OreSeurovy emoce. Nic se nedělo.

Já dokážu totéž, co Pán Vládce, pomyslela si. *Umím proniknout měděnou clonou. Třeba když zatlačím víc…*

Soustředila se a silně zatlačila na OreSeurovy emoce. Opět se nic nestalo. Přesně jak říkal. Chvíli seděla. A potom impulzivně spálila dural a zkusila to ještě jednou.

OreSeur okamžitě divoce zavyl, až Vin vyskočila na nohy a spálila cín s olovem.

OreSeur upadl na postel a třásl se.

„OreSeure!“ vykřikla, padla na kolena a vzala jeho hlavu do rukou. „Já nerada!“

„Prozradil jsem moc…“ mumlal a stále se třásl. „Věděl jsem, že říkám moc.“

„Nechtěla jsem ti ublížit,“ řekla.

Přestal se třást, chvíli ležel klidně a těžce oddechoval. Nakonec zvedl hlavu z jejích rukou. „To byla moje chyba, paní,“ řekl suše. „Prosím, už to nikdy nedělejte.“

„Slibuju,“ řekla. „Je mi to líto.“

Zavrtěl hlavou a odplazil se z postele. „Vy jste ani neměla mít tu moc to udělat. Vy jste zvláštní, paní – vy jste, jako byli allomanti dřív, než jim pokoleními zdegenerovaly schopnosti.“

„Nezlob se,“ řekla Vin znovu. Cítila se bezmocná. *On mi zachránil život, málem porušil smlouvu a já mu udělám tohle…*

OreSeur pokrčil rameny. „Co se stalo, stalo se. Teď potřebuji odpočívat. Já myslím, že vy byste měla také.“

Potom jsem začal vidět další problémy.

41

„Píši tento záznam," četl Sazed nahlas. „Vyrývám jej do kovové tabulky, protože mám strach. Bojím se – přiznávám se k obyčejnému lidskému strachu. Jestli se Alendi vrátí od Pramene Povýšení, jsem si jistý, že jedním z jeho prvních činů bude moje smrt. Není zlý, ale je nemilosrdný. Patrně je to důsledek toho, čím musel projít."

„To ale zapadá do toho, co jsme se o Alendim dozvěděli v deníku," řekla Tindwyl. „Pokud je tedy Alendi opravdu autorem."

Sazed se podíval na stoh poznámek a znovu v duchu proběhl základní body. Kwaan byl starý terrisský učenec. Objevil Alendiho a na základě svých studií usoudil, že by to mohl být Hrdina věků, postava z terrisských proroctví. Alendi ho poslouchal a stal se politickým vůdcem. Dobyl velká území a potom se vydal na sever k Prameni Povýšení. Tou dobou ale Kwaan evidentně už změnil názor a snažil se mu v cestě k Prameni zabránit.

Všechno do sebe zapadalo. Dokonce i deník. Autor sice nikde nezmínil své jméno, ale je zřejmé, že to byl Alendi. „To je dost bezpečný předpoklad, řekl bych," podotkl Sazed. „V deníku se mluví i o Kwaanovi a o té jejich rozepři."

Seděli vedle sebe v Sazedově pracovně. Požádali o větší pracovní stůl a dostali ho. Na starý už se jim stohy poznámek a rukou načrtnutých teorií nevešly. Vedle dveří ležely zbytky jejich odpolední svačiny – polévky, kterou do sebe hltavě hodili. Sazed chtěl odnést nádobí do kuchyně, ale nemohl se od práce odtrhnout.

„Pokračuj,“ řekla Tindwyl, usadila se na židli a vypadala spokojeněji, než jak ji Sazed kdy viděl. Kruhy, které měla zavěšené v uších, měnily barvy – ze zlaté na měděnou a potom cínovou. Bylo to prosté, ale krásné.

„Sazede?“

Trhl sebou. „Omlouvám se,“ řekl a vrátil se ke čtení. „Bojím se také toho, že všechno, co vím – celý můj příběh –, upadne v zapomnění. Bojím se světa, který může přijít. Mám strach z toho, že mé plány selhaly. Z osudu, který přinese Bezednost.“

„Počkej,“ zarazila ho Tindwyl. „Proč se toho bál?“

„Proč by se neměl bát?“ poznamenal. „Bezednost – byla to nejspíš mlha – zabíjela lidi. Bez slunce by jim nerostly rostliny a zvířata by se neměla na čem pást.“

„Ale jestli se Kwaan bál Bezednosti, tak se tedy neměl stavět proti Alendimu,“ řekla Tindwyl. „Ten se vydal k Prameni Povýšení, aby Bezednost porazil, ne?“

„Ano,“ přisvědčil Sazed, „jenže tou dobou už byl Kwaan přesvědčený, že Alendi Hrdina věků není.“

„A co na tom záleželo?“ namítla Tindwyl. „Proti mlze se přece nemusela postavit jen nějaká konkrétní osoba – to dokazuje, že se to povedlo Rashekovi. Tady, podívej se na konec. Přečti to o Rashekovi.“

„Mám mladého synovce. Jmenuje se Rashek,“ řekl Sazed. „Bytostně nenávidí Khlennium. A ještě víc Alendiho – i když se spolu nikdy nesetkali. Ale Rashek cítí jako zradu, že by Hrdinou věků měl být jeden z našich utiskovatelů.

Alendi bude potřebovat na cestu do terrisských hor průvodce. Pověřil jsem Rasheka, aby zajistil, že těmi průvodci budou on a jeho přátelé. Rashek se ho pokusí svést z cesty nebo ho nějak odradit. Alendi nepozná, že to byl podvod.

Pokud se Rashekovi nepodaří Alendiho odvést špatným směrem, instruoval jsem ho, že musí mého bývalého přítele zabít. Je to ale jen marná naděje. Alendi přežil útoky vrahů, války i katastrofy. I tak však doufám, že v terrisských mrazivých horách nakonec odhalí své slabiny. Doufám v zázrak.

Alendi se k Prameni Povýšení nesmí dostat. Nesmí si tu sílu přisvojit.“

Tindwyl se opřela a zamračila se.

„Cože?“

„Tady něco nehraje, řekl bych," poznamenal Sazed. „Ale nevím přesně co."

Podíval se znovu do textu. „Vezmeme ho větu po větě. Rashek – ten, co se pak stal Pánem Vládcem – byl Kwaanův synovec."

„Ano," přisvědčila Tindwyl.

„Kwaan ho poslal, aby Alendiho odvedl jinam nebo aby ho zabil. Svého bývalého přítele, Alendiho Dobyvatele, muže, který vylezl do terrisských hor, aby našel Pramen Povýšení."

Tindwyl přikývla.

„Kwaan to udělal proto, že se bál, co by se stalo, kdyby si Alendi moc z Pramene přisvojil jen pro sebe."

Tindwyl zvedla ukazováček. „A proč se toho bál?"

„Mně to připadá jako normální opodstatněný strach," řekl Sazed.

„Příliš opodstatněný," řekla Tindwyl. „Nebo možná až moc dokonale opodstatněný. Jenže mi řekni, Sazede, když jsi četl ten Alendiho deník, měl jsi pocit, že Alendi je člověk, který by si přisvojil moc jen pro sebe?"

Sazed zavrtěl hlavou. „Spíš naopak. Právě tady mě ten deník trochu mate – pořád nám bylo divné, proč člověk, kterého deník představuje určitým způsobem, jednal tak, jak jsme předpokládali, že jednal. Myslím, že právě tohle nakonec dovedlo Vin k závěru, že Pán Vládce není Alendi, ale jeho nosič Rashek."

„A Kwaan tvrdí, že Alendiho dobře znal," řekla Tindwyl. „Nakonec i tady v tom textu ho několikrát vychvaluje. Říká o něm, že je to dobrý člověk, myslím."

„Ano," přisvědčil Sazed a našel příslušnou stránku. „Je to dobrý člověk, přese všechno ostatní je to dobrý člověk. Obětavý. Po pravdě, veškeré zlo, které zapříčinil – tolik smrti, zkázy a bolesti –, to všechno ho velmi trápilo."

„Takže Kwaan znal Alendiho dobře," řekla Tindwyl. „A měl o něm vysoké mínění. Rasheka jako svého synovce musel taky znát dobře. Kde je tedy problém?"

Sazed pomalu přikyvoval. „Proč posílal člověka divoké povahy, hnaného hlavně vlastní nenávistí a závistí, zabít druhého člověka, kterého pokládal za dobrého? To je přece dost divná volba."

„Přesně tak," přisvědčila Tindwyl a položila ruce na stůl.

„Jenže," pokračoval Sazed, „Kwaan tady říká, že pochybuje, že pokud se Alendimu podaří k Prameni Povýšení dostat, vezme z něj moc a – ve jménu dobra – se jí hned vzdá."

Tindwyl zavrtěla hlavou. „To nedává smysl, Sazede. Kwaan psal několikrát o tom, jak se bojí Bezednosti. A že by potom zmařil naději, že se Bezednost zastaví, tím, že pošle nenávistného mladíka zabít uctívaného a patrně moudrého vůdce? Kwaan vlastně toho Rasheka přímo poslal, aby se té moci chopil on – jestli se tedy bál, že se jí zmocní Alendi, jak to, že se nebál, že to udělá Rashek?“

„Možná se nám to takhle jeví proto, že se na to díváme zpětně jako na věc, která se už stala,“ řekl Sazed.

Tindwyl zavrtěla hlavou. „Něco nám uniká, Sazede. Kwaan byl velice racionální člověk. Uvážlivý. To se z toho jeho vyprávění pozná. Alendiho objevil on a jako první ho nazval Hrdinou věků. Proč by se tedy potom tak obrátil proti němu?“

Sazed přikývl a znovu přeběhl očima text. Kwaan tím, že objevil Hrdinu věků, vstoupil ve známost. Našel si místo, po kterém toužil.

Vydobyl jsem si místo ve víře v Očekávání, stálo v textu. *Stal jsem se Zvěstovatelem, prorokovaným věštcem, jehož úkolem bylo objevit Hrdinu věků. Kdybych popřel Alendiho, popřel bych své nové postavení a svůj čerstvě nabytý věhlas.*

„Muselo se stát něco dramatického,“ poznamenala Tindwyl. „Něco ho muselo obrátit proti jeho příteli, který byl zároveň zdrojem jeho slávy. Muselo to být něco tak velkého, že byl ochotný riskovat i to, že se postaví proti nejmocnějšímu panovníkovi v zemi. Něco tak děsivého, že se kvůli tomu rozhodl poslat Rasheka na tu vražednou misi.“

Sazed listoval poznámkami. „Bojí se jednak Bezednosti a potom toho, co se stane, až Alendi získá u Pramene moc. Jenže z toho není poznat, co pokládá za horší hrozbu, a ve vyprávění se už nic dalšího neobjevuje. Ale tady mě napadá jedna věc. Myslíš, že by se mohl Kwaan snažit rozporuplností těch poznámek něco naznačit?“

„Možná,“ odpověděla Tindwyl. „Máme ale hrozně málo informací. Nejde soudit člověka, když nic nevíme o jeho životě!“

Sazed zvedl hlavu a podíval se na ni. „Možná jsme to už s tím studiem přehnali,“ řekl. „Nedáme si pauzu?“

Zavrtěla hlavou. „Nemáme čas, Sazede.“

Setkali se očima. Měla pravdu.

„Ty to cítíš také, viď?“ zeptala se.

Přikývl. „Město brzy padne. Je na něj moc velký tlak… ty armády, koloss a zmatky…“

„Obávám se, že to bude krvavější, než doufají tví přátelé, Sazede," řekla Tindwyl tiše. „Oni si myslí, že stačí dál si hrát s těmi svými problémy."

„Oni jsou optimisté," řekl a usmál se. „Nejsou zvyklí na porážky."

„Bude to horší než revoluce," řekla Tindwyl. „Já jsem tyhle věci studovala, Sazede, já vím, jak to vypadá, když město dobude nepřítel. Bude to stát životy. Spoustu životů."

Sazeda při těch slovech zamrazilo. V Luthadelu panuje napětí. Blíží se válka. Možná sem jednu z armád pustí Shromáždění, ale druhá stejně zaútočí. Až to obléhání jednou skončí, budou hradby rudé.

Měl neblahé tušení, že se ten konec blíží velmi rychle.

„Máš pravdu," řekl a vrátil se k zápiskům na stole. „Musíme pokračovat v práci. Musíme zjistit co nejvíc o tom, jak vypadala země před Povýšením, abys měla ten kontext, který potřebuješ."

Přikývla a odhodlaně se dala do práce. Tenhle úkol v čase, který jim zbývá, nedokončí. Rozluštit tabulku, porovnat ji s deníkem a zasadit do kontextu doby, ve které vznikly, to byla vědecká práce na roky.

Memoristé měli velké zásoby vědomostí – v tomto případě jich však bylo přespříliš. Sbírali a zpracovávali záznamy, historky a legendy tak dlouho, že by je jeden memorista vyprávěl celé roky.

Naštěstí k mase informací připojovali rejstříky a shrnutí, které vytvořili pro všechny memoristy. Kromě toho měl každý memorista své osobní poznámky a osobní rejstříky. Ty mu ovšem jen pomáhaly pochopit, jak velké množství informací má. Sazed strávil celý život četbou, memorováním a indexováním informací o náboženstvích. Každý den před spaním přečetl část nějaké historky nebo záznamu. Pravděpodobně byl největším odborníkem na světě na náboženství období před Povýšením. Přesto však měl pocit, že ví hrozně málo.

Navíc jejich práci velmi svazovala nespolehlivost jejich informací. Z větší části pocházely z ústního podání obyčejných lidí, kteří se ze všech sil snažili rozpomenout na život za starých časů – respektive na život svých prarodičů. Řád memoristů byl založen až ve druhém století panování Pána Vládce. Tou dobou však už mnoho náboženství ve své čisté podobě neexistovalo.

Sazed zavřel oči, vytáhl ze zásob další rejstřík a začal v něm hledat. Nemají mnoho času, to je pravda, ale jsou s Tindwyl jako memoristé zvyklí pouštět se do úkolů, které dokončí někdo jiný.

* * *

Elend Venture, bývalý král Centrální dominancie, stál na balkoně své tvrze a díval se na Luthadel. I když ještě nezačalo sněžit, byla už zima. Měl na sobě plášť, ale obličej měl nechráněný. Do tváří ho štípal chlad a šlehal vítr a bičoval ho i do těla. Z komínů stoupal kouř a jako zlověstný stín visel nad městem, než se vznesl ještě výš a smísil se s popelavou rudou oblohou. Na každý dům, kterému se kouřilo z komína, připadly dva, z nichž se nekouřilo. Ty byly většinou opuštěné. Město už dávno nemělo tolik obyvatel jako dřív. Opuštěné a promrzlé.

Měl jsem pro ně udělat víc, pomyslel si Elend a mžoural do pronikavě ledového větru. *Měl jsem jim zajistit uhlí. Aby bylo pro všechny.*

Bylo ponižující až depresivní přiznat si, že si Pán Vládce jako vladař počínal lépe než on. I když to byl bezcitný tyran, přesto se mu podařilo uchránit podstatnou část obyvatelstva před hladem a mrazem. Armádu měl pod kontrolou a kriminalitu udržoval na zvladatelné úrovni.

Na severovýchodě čekal koloss. Neposlal do města žádné vyslance, ale vypadal mnohem nebezpečněji než Cettova a Straffova armáda. Kolossům zima nevadila. I když chodili nazí, na změny počasí nijak nereagovali. Tato armáda, která dorazila k Luthadelu jako poslední, ho zneklidňovala nejvíc. Byla nebezpečnější, nevyzpytatelnější a nebylo s ní možné jednat. Kolossové byli neuplatní.

Tuhle hrozbu jsme podcenili, pomyslel si. *Bylo prostě příliš mnoho starostí, příliš mnoho práce a nebyl čas soustředit se na armádu, která je pro naše nepřátele stejně nebezpečná jako pro nás.*

Vypadalo stále nepravděpodobněji, že by koloss zaútočil na Straffa nebo na Cetta. Bylo zřejmé, že je má Jastes natolik pod kontrolou, že je udrží, aby počkali s útokem až na Luthadel.

„Pane," ozvalo se za ním. „Prosím, vraťte se. Ten vítr je silný, že by člověka porazil. Byla by škoda nechat se zabít větrem nebo chladem."

Elend se otočil. Za ním stál kapitán Demoux s dalším strážcem. Po onom pokusu o vraždu Ham trval na tom, aby Elenda všude doprovázela stráž. Elend nic nenamítal, i když si byl jistý, že teď už není důvod ho zabít. Straff o něj teď, když už není králem, ztratil zájem.

Je tak vážný, pomyslel si Elend a díval se Demouxovi do tváře. *Proč mi pořád připadá jako mladík? Je nám skoro stejně.*

„Dobře," řekl, otočil se a vešel do místnosti. Když za ním Demoux zavřel dveře na balkon, svlékl si plášť. Oblek, který měl pod ním, mu nepadl. Ani když ho nechal vyčistit a vyžehlit. Vesta byla příliš těsná – šermířský výcvik udělal své – a kabát příliš volný.

„Demouxi," zeptal se, „kdy máte příští shromáždění církve?"

„Dnes večer, pane."

Elend přikývl. Toho se obával. Bude chladná noc.

„Pane," řekl Demoux, „pořád ještě chcete přijít?"

„Samozřejmě," řekl Elend. „Slíbil jsem, že se k vám přidám."

„To bylo ale ještě předtím, než jste prohrál volby, pane."

„Na tom přece nezáleží," odpověděl Elend. „Já se k vám dávám proto, že je to důležité pro skaaty, Demouxi, a já bych chtěl svým… svým lidem rozumět. Přislíbil jsem vám svou oddanost a budete ji mít."

Demoux vypadal trochu zmateně, ale už nic neřekl. Elend se podíval na stůl. Uvažoval, že bude ještě studovat, ale v chladné místnosti už se mu do práce nechtělo. Otevřel dveře a vyšel na chodbu. Stráž šla za ním.

Ubránil se a nevstoupil do pokoje k Vin. Potřebovala odpočívat a nedělalo by jí nijak dobře, kdyby tam strkal hlavu každou půlhodinu, aby zjistil, jak jí je. Místo toho se dal druhou chodbou.

Zadní chodby tvrze Venture byly úzké a tmavé. Byly kamenné a působily dojmem bludiště. Možná proto, že tu strávil dětství a cítil tu dostatek soukromí, byly ideálním místem pro mladého muže, který zrovna netouží po společnosti. Teď je však využíval jinak. Byly vynikajícím místem pro dlouhou chůzi. Nevydal se za žádným konkrétním cílem, prostě šel a pravidelnými hlasitými kroky ze sebe setřásal zklamání a zoufalství.

Neumím řešit problémy města, říkal si. *Musím to nechat na Penrodovi – lidé chtějí jeho.*

To mu to mělo ulehčit. Mělo ho to nechat soustředit se na vlastní život, na přežití, na upevnění vztahů s Vin. Vin však byla v poslední době nějaká jiná. Elend si stále říkal, že je to tím zraněním, ale cítil, že v tom je něco hlubšího. Jak se na něho dívala. Jak reagovala na jeho projevy přízně. Stále však viděl jen jednu změnu.

Už není král.

Vin není povrchní. Během těch dvou let, co jsou spolu, mu stále projevovala jen oddanost a lásku. Ale přesto – jak by mohla nezareagovat na takovouhle kolosální prohru? Viděl ji, jak bojuje s vrahy. Poprvé ji viděl ve skutečném boji. Až do té chvíle si nikdy neuvědomil, jak je úžasná. Nebyla jen bojovnicí, nebyla jen allomantkou – byla živel jako blesk nebo vítr. Jak zabila toho posledního muže, když mu rozbila hlavu vlastním čelem…

Jak by mohla milovat člověka, jako jsem já? pomyslel si. *Nedokázal jsem ani udržet trůn. Napsal jsem zákony, které mě z něj sesadily.*

Vzdychl a šel dál. Měl pocit, že musí něco udělat nebo vymyslet, aby přesvědčil Vin, že je jí hoden. Jenže tím si připadal ještě neschopnější. Staré chyby už se nedají opravit, zvlášť když za sebou žádné skutečné „chyby“ nemohl najít. Dělal všechno, jak nejlépe uměl, jenže to nestačilo.

Zastavil se na místě, kde se chodby protínaly. Dřív by ho uklidnilo, kdyby se na chvíli ponořil do knihy. Teď byl ale příliš nervózní. Napjatý. Trochu… jako se asi cítívala obvykle Vin.

Možná bych se od ní mohl učit, pomyslel si. *Co by Vin na mém místě udělala?* Určitě by tu jen tak nebloumala sem a tam a nelitovala se. Zamračil se a podíval se do chodby osvětlené poblikávajícími olejovými lampami. Svítila jich jen polovina. Potom se rozhodným krokem vydal k pokojům.

Tiše zaklepal, ale nic se neozvalo. Nakonec strčil do místnosti hlavu. Sazed a Tindwyl seděli tiše u stolu plného papírů s poznámkami a knih. Seděli, jako by zírali do prázdna, a v očích měli skelný výraz člověka, který byl něčím šokován. Sazed měl ruku položenou na stole. Tindwylina ruka ležela na ní.

Sazed se náhle vzpamatoval, obrátil se k Elendovi a pozdravil ho. „Lorde Venture! Omlouvám se. Neslyšel jsem vás vejít.“

„To je v pořádku, Sazede," řekl Elend a vešel do místnosti. Postupně se vzpamatovala i Tindwyl a zvedla ruku ze Sazedovy. Elend kývl na Demouxe a jeho společníka – kteří ho stále nespustili z očí – a naznačil, aby zůstali venku. Potom zavřel dveře.

„Elende," řekla Tindwyl a v hlase měla typický nepříjemný podtón. „Proč nás rušíte? Už jste svou neschopnost prokázal dost náležitě – už snad není třeba o tom dál diskutovat."

„Já jsem tady pořád ještě doma, Tindwyl," odpověděl Elend. „Ještě jednou mě slovně napadnete a budete odsud vyhoštěna."

Tindwyl zvedla obočí.

Sazed zbledl. „Lorde Venture," řekl rychle, „já myslím, že Tindwyl nechtěla…"

„Dobře, Sazede," řekl Elend a zvedl ruku. „Ona jen zkoušela, jestli se nechám, jako jsem se nechal vždycky dřív."

Tindwyl pokrčila rameny. „Jen jsem slyšela, že bloumáte po domě jako duch."

„Je to pravda," řekl Elend. „To ale neznamená, že jsem ztratil veškerou hrdost."

„Dobře," řekla Tindwyl a kývla směrem k židli. „Posaďte se, jestli chcete."

Elend přikývl a přisunul si židli k nim. „Potřeboval bych poradit."

„No víc, než jsem radila, už radit nemůžu," řekla Tindwyl. „Možná to bylo příliš. Když tu zůstanu, bude to vypadat, že někomu straním, že nejsem objektivní."

„Já už nejsem král," řekl Elend, „takže stranit mně nemá smysl. Teď jsem jen obyčejný člověk, který pátrá po pravdě."

Tindwyl se usmála. „Tak se ptejte."

Sazed sledoval jejich rozhovor s evidentním zájmem.

Já vím, pomyslel si Elend. *Já také tomu našemu vztahu vlastně moc nerozumím.* „Jde o to," začal, „že jsem přišel o trůn, protože jsem nechtěl lhát."

„Vysvětlit," řekla Tindwyl.

„Měl jsem možnost zneužít toho, že členové Shromáždění neznají detailně zákon," řekl Elend. „Na poslední chvíli jsem tak mohl donutit Shromáždění, aby mě nechalo ve funkci krále. Jenže já jsem jim místo toho dal informaci a ta jim pomohla mě legálně sesadit."

„To mě nepřekvapuje," řekla Tindwyl.

„Divil bych se, kdyby vás to mělo překvapit," odpověděl Elend. „Myslíte, že to byla hloupost?"

„Byla."

Elend přikývl.

„Jenže," řekla Tindwyl, „o trůn vás nepřipravil tenhle moment, Elende Venture. To byla jen poslední kapka a nemůžete jí připisovat důsledek toho, jak jste to na celé čáře prohrál. O trůn jste přišel proto, že jste nebyl schopen vést armádu a zabezpečit město, že jste dal Shromáždění příliš velkou svobodu, že nemáte vrahy jako ostatní ani jinou nátlakovou skupinu. Zkrátka, Elende Venture, o trůn jste přišel proto, že jste poctivý člověk."

Zavrtěl hlavou. „Copak to nejde řídit se svědomím a přitom být král?"

Tindwyl se zamračila.

„To je stará otázka, Elende," řekl Sazed tiše. „Tu si vždycky kladli panovníci, kněží a všichni poctiví lidé. Nevím o tom, že by na ni existovala odpověď."

„Tak jsem tedy měl lhát, Sazede?"

„Ne," odpověděl Sazed a usmál se. „Jiní by možná lhali, ve vašem postavení. Ale člověk musí být takový, jaký je od přírody. V životě jste se nějak rozhodl, tak se nemůžete na poslední chvíli změnit. Kdybyste lhal, zrazoval byste sám sebe. Je lepší, jak jste jednal, i když vás to stálo trůn, řekl bych."

Tindwyl se zamračila. „Jeho ideály jsou hezká věc, Sazede, ale co jeho lidé? Co když zemřou jen proto, že Elend nedokázal poručit svému svědomí?"

„Nechci se s tebou hádat, Tindwyl," řekl Sazed. „Ale já si prostě myslím, že se rozhodl dobře. Má právo svoje svědomí respektovat a rozpor mezi morálkou a logikou nechat na prozřetelnosti."

Prozřetelnost, pomyslel si Elend. „Myslíš Boha."

„Ano."

Elend zavrtěl hlavou. „Co jiného je Bůh, Sazede, než jen nástroj, který si pro sebe vytvořili obligátoři?"

„Tak proč tedy děláte taková rozhodnutí, Elende Venture?"

„Protože jsou správná," odpověděl.

„A proč jsou správná?"

„Já nevím," řekl Elend a opřel se. Přitom zahlédl Tindwyl v očích nesouhlasný pohled, protože seděl v rozporu s bontonem.

Nechal to však být. Není král, tak se klidně může hrbit. „Ty mluvíš o Bohu, Sazede, ale ty přece kážeš stovky různých náboženství!“

„Tři sta, přesně.“

„No a kterému tedy *sám* věříš?“ zeptal se Elend.

„Věřím jim všem.“

Elend zavrtěl hlavou. „To nemá logiku. Mně jsi jich představil sotva půl tuctu, a už vidím, jak si protiřečí.“

„Jenže já nejsem v pozici posuzovat jejich pravdivost, Lorde Venture,“ řekl Sazed a usmál se. „Já se jimi prostě jen řídím.“

Elend vzdychl. *Kněz…* pomyslel si. *Mluvit se Sazedem je někdy stejné jako mluvit s obligátorem.*

„Elende,“ řekla Tindwyl už měkčím tónem. „Já myslím, že jste to jen vzal za špatný konec. Ale Sazed má pravdu. Vy jste byl věrný svému upřímnému přesvědčení a to je skutečný přínos.“

„A co bych měl udělat teď?“

„Cokoli chcete,“ řekla Tindwyl. „Mně nikdy nepříslušelo říkat vám, co byste měl udělat. Já jsem vám jen předala vědomosti o tom, co dělali jiní lidé na vašem místě v minulosti.“

„A co by tedy udělali oni?“ zeptal se Elend. „Ti vaši vůdci, jak by tuhle situaci řešili?“

„To je nesmyslná otázka,“ řekla. „Oni by se do té situace nedostali, především by nikdy nepřišli o titul.“

„Takže tu jde jen o titul?“ zeptal se Elend.

„Copak mluvíme o něčem jiném?“ namítla Tindwyl.

Elend neodpověděl. *Co podle vás dělá člověka dobrým králem?* zeptal se jednou Tindwyl. *Důvěra,* odpověděla mu. *Dobrý král je ten, kterému jeho lidé věří – a který si tu jejich důvěru zaslouží.*

Vstal. „Děkuji, Tindwyl,“ řekl.

Tindwyl se zmateně zamračila a potom se obrátila k Sazedovi. Ten zvedl hlavu a setkal se s Elendem pohledem. Dal hlavu na stranu. „Pojď, Tindwyl,“ řekl. „Musíme se vrátit ke studiu. Jeho Výsost má také určitě spoustu práce, řekl bych.“

Když Elend odešel z místnosti, Tindwyl se stále ještě mračila. Na chodbě se k Elendovi přidala jeho stráž.

Já už nebudu takový jako dřív, pomyslel si Elend. *Už si nebudu ze všeho dělat hlavu a nebudu si pořád připouštět jen starosti. Tindwyl mě naučila, že to jde i jinak, i když mě úplně nepochopila.*

O chvíli později došel Elend do svého pokoje. Šel rovnou k šatníku. Uvnitř viselo oblečení, které mu navrhla Tindwyl.

Někteří z vás možná slyšeli o mé legendární paměti. Je to pravda. Nepotřebuji feruchemickou zásobárnu schopností na to, abych si stránku textu zapamatoval během chvilky.

42

„Dobře," řekl Elend a uhlem zakroužkoval další plochu na mapě před sebou „A co tady?"

Demoux protáhl bradu. „Grainfield? To je ale šlechtická čtvrť, pane."

„Bývala," odpověděl. „Bydleli tam především příbuzní rodu Venture. A když otec odešel z města, odešli většinou s ním."

„Tak se tam ale nejspíš nastěhovali skaati."

Elend přikývl. „Tak je vystěhujte."

„Prosím, pane?" podivil se Demoux. Stáli na velkém nádvoří tvrze Venture, kam vždycky přijížděly kočáry. Rozlehlým volným prostranstvím pobíhali sem a tam vojáci. Mnozí neměli uniformu, protože zrovna nebyli ve službě. Elend už sice nebyl král, ale stále mu projevovali úctu.

Aspoň něco.

„Musíme odtamtud skaaty vystěhovat," pokračoval Elend. „Šlechtické domy jsou většinou kamenné a mají spoustu malých místností. Nedají se vytopit, v každém pokoji by musel být krb. Skaatské domy jsou depresivní, ale mají velká ohniště a otevřené místnosti."

Demoux pomalu přikyvoval.

„Pán Vládce nemohl nechat lidi zmrznout – kdo by na něj pracoval?“ řekl Elend. „Skaatské domy jsou nejlepší způsob, jak zabezpečit co nejvíc lidí za co nejméně peněz.“

„Rozumím, pane,“ řekl Demoux.

„Nenuť je, Demouxi,“ řekl Elend. „Moje osobní stráž, i když je posílená, nemá ve městě žádnou pravomoc. Jestli bude nějaká rodina chtít v tom svém ukradeném aristokratickém domě zůstat, tak ji nech. Jen je upozorni, že mají jinou možnost, než zmrznout.“

Demoux přikývl a obrátil se k vojákům, aby vydal rozkazy. Elend se otočil. Právě přicházel posel. Musel se prodírat hloučky vojáků, kteří zrovna dostávali rozkazy a plánovali postup.

Elend na něho kývl. „Vy jste z demoliční čety, ne?“

Muž přikývl a poklonil se. Neměl na sobě uniformu, byl voják, ale nepatřil k Elendově stráži. Byl mladý, měl výrazné lícní kosti, prořídlé vlasy a upřímný úsměv.

„Neznám vás odněkud?“ zeptal se Elend.

„Pomáhal jsem vám asi před rokem, pane,“ odpověděl muž. „Vedl jsem vás do paláce, abyste pomohl slečně Vin…“

„Goradel,“ vzpomněl si Elend. „Vy jste býval v osobní stráži Pána Vládce.“

Muž přikývl. „Ten den jsem se přidal k vaší armádě. Připadalo mi to jako jediná možná věc.“

Elend se usmál. „V mé armádě už nejste, Goradele, ale cením si toho, že jste přišel. Jaké nesete zprávy?“

„Měl jste pravdu, pane,“ řekl Goradel. „Skaati vyrabovali všechny šlechtické domy a vybrali nábytek. Rozebrat stěny už nikoho nenapadlo. Dobrá polovina opuštěných domů má zdi obložené dřevem. Většinou i vnitřní příčky a střechu.“

„Dobře,“ řekl Elend. Přelétl pohledem shromažďující se dav mužů. Nikomu o svém plánu neřekl – jen požádal o dobrovolníky, kteří by mu pomohli s manuální prací. Nečekal, že se jich tu objeví stovky.

„Vypadá to, že se nás tu sešla docela slušná hromada, pane,“ řekl Demoux, který mezitím dorazil k nim.

Elend přikývl a propustil Goradela. „Budeme se moct pustit do ještě odvážnějšího plánu, než jaký jsem měl původně na mysli.“

„Pane,“ řekl Demoux. „Opravdu jste rozhodnutý začít kolem nás bourat město?“

„Máme na vybranou – ztratit buď domy, nebo lidi, Demouxi," řekl Elend. „Tak půjdou domy."

„A když se vás král pokusí zastavit?"

„Tak poslechneme," řekl Elend. „Ale myslím, že Lord Penrod nebude nic namítat. Má plno práce s tím, aby si sehnal od Shromáždění požehnání, že může předat město mému otci. Navíc je pro něj možná lepší, když tady tihle lidé budou pracovat, než když se budou poflakovat po kasárnách a dělat si starosti o to, co bude."

Demoux i Elend zmlkli. Oba věděli, v jaké jsou svízelné situaci. Od pokusu o vraždu na schůzi Shromáždění a předání moci uplynula krátká doba a celé město se zmítalo v šoku. Cett byl stále uvězněn ve tvrzi Hasting a jeho armáda zaujala bojovou pozici proti městu. Luthadel byl jako člověk s nožem na krku. Každé nadechnutí znamenalo krvavý zářez.

S tím teď nemám šanci moc udělat, pomyslel si Elend. *Musím zajistit, aby lidé během příštích pár nocí nezmrzli.* Navzdory probouzejícímu se dennímu světlu a teplému oblečení cítil štiplavý chlad. V Luthadelu bylo dost lidí, a jestli se jim podaří strhnout pár domů, mohlo by to trochu pomoct.

„Pane!"

Elend se otočil. Přicházel k němu malý muž se zplihlým knírem. „Á, Felt," řekl. „Máte nějaké zprávy?" Felt pracoval na otrávených studnách a hlavně na problému narušení prostor města.

Přikývl. „Mám, pane. Vyslýchali jsme uprchlíky. Měli jsme buřiče, ale k ničemu to nebylo. A potom jsem začal přemýšlet. Ti uprchlíci byli nápadný. Cizinci ve městě – samozřejmě budou podezřelí jako první. Ale když mi to začalo docházet, co se vlastně s těma studnama a s jídlem a tak stalo, svitlo mi, že nejspíš někdo tajně chodí do města a hned zase pryč."

Elend přikývl. Přísně střežili Cettovy vojáky ve tvrzi Hasting a nikdo z nich to být nemohl. Mohl to být Straffův Mistborn, ale Vin nikdy nechtěla věřit, že vodu otravuje on. Elend doufal, že stopa – pokud nějakou objeví – povede k někomu do jeho paláce, a tím se zjistí, kdo je v něm nastrčený jako kandra.

„No?" zeptal se Elend.

„Vyslýchal jsem lidi v bránách a v průchodech," pokračoval Felt. „Myslím, že v tom prsty nemají."

„V průchodech?"

Felt přikývl. „Z města vedou tajný průchody. Tunely a tak."

„Ono to opravdu existuje?“ zeptal se Elend překvapeně.

„Jistě, pane,“ odpověděl Felt. „Skaati z města do města cestovat za Pána Vládce nesměli. Každý, kdo přišel do Luthadelu, se musel podrobit výslechu. Takže tu byly tyhle průchody. Většina z nich už je zavřená – ty, co se na nich lezlo po provazech přes hradby. Ale několik jich ještě funguje. Ale myslím, že tudy špioni nechodí. Spíš se jima chodí *ven* – když chtějí lidi utéct před obležením nebo tak.“

Elend se zamračil. Nevěděl, co si má myslet o tom, že lidé porušili jeho příkaz zavřít brány a nikoho nepustit dovnitř ani ven.

„No a potom,“ pokračoval Felt, „jsem zkusil řeku.“

„Na to jsme mysleli,“ řekl Elend. „Brány přes vodu jsou všechny v bezpečí.“

Felt se usmál. „To jsou. Poslal jsem pár chlapů pod vodu, aby se tam podívali, a zjistili jsme, že je poškozených několik zámků.“

„Cože?“

„Někdo ty dveře uvolnil, pane,“ řekl Felt, „a potom je zase zamkl, aby to nevzbuzovalo podezření. Takže můžou plavat sem a tam podle libosti.“

Elend zvedl obočí.

„Chcete nechat ty mříže vyměnit?“ zeptal se Felt.

„Ne,“ odpověděl Elend. „Jen vyměňte ty zámky a dejte tam hlídky. Ať je chytí, až sem příště půjdou.“

Felt přikývl a s úsměvem odešel. Jeho detektivní schopnosti našly v poslední době široké uplatnění a zdálo se, že úkoly, které mu Elend dává, řeší s chutí. Elend si připomněl, že musí dát Feltovi za úkol najít kandru v paláci – pokud tedy tím špionem není sám Felt.

„Pane,“ ozval se Demoux, „měl bych pro ty otrávené studny ještě jedno vysvětlení.“

Elend se otočil. „Ano?“

Demoux přikývl a mávl na muže na druhé straně, aby k nim přišel. Byl to asi osmnáctiletý mladík a měl špinavý obličej a špinavé skaatské oblečení.

„Tohle je Larn,“ řekl Demoux. „Člen naší kongregace.“

Mladík se nervózně poklonil.

„Mluvte, Larne,“ řekl Demoux. „Řekněte Lordu Venturovi, co jste viděl.“

„Pane,“ začal mladík, „já jsem to chtěl říct králi. Tomu novému, myslím.“ Začervenal se rozpaky.

„To je v pořádku," řekl Elend, „pokračujte."

„Jenže oni mě vyhodili. Že prý na mě král nemá čas. Tak jsem šel za Lordem Demouxem. Říkal jsem si, že ten mi uvěří."

„A o co jde?" zeptal se Elend.

„Viděl jsem ve městě inkvizitora, pane," řekl tiše.

Elenda zamrazilo. „Jste si jistý?"

Mladík přikývl. „Žiju v Luthadelu od narození, pane. Mockrát jsem viděl popravy. Já tyhle netvory poznám, věřte mi, že jo. Viděl jsem ho. Bodce v očích, vysoký, v plášti, plížil se nocí. Blízko náměstí, opravdu."

Elend a Demoux se na sebe podívali.

„A není sám, pane," řekl Demoux tiše. „Bratři z kongregace viděli inkvizitory u Kredik Shaw. Nejdřív jsem jim nevěřil, ale Larn je spolehlivý. Když ten řekne, že něco viděl, tak to opravdu viděl. Ten má oči jako cínař."

Elend pomalu přikyvoval a přikázal hlídce ze své ochranky, aby sledovala okolí fontán. Potom se znovu začal věnovat sběru topiva. Vydal instrukce, rozdělil muže do skupin, některé hned poslal do práce a ostatní pro posily. Bez paliva se zavíraly továrny a dělníci byli líní. Nechtěli si hned tak nechat nějakou práci nařídit.

Když se rozcházeli, viděl v jejich očích jiskru. Viděl na nich odhodlání a chuť do práce. Uspokojení z toho, že něco dělají, že jen nesedí a nečekají, až osud – nebo král – něco přichystá.

Elend se vrátil k mapě a označil další oblasti. Koutkem oka zahlédl přicházet Hama. „Tak tady jsou všichni!" řekl Ham. „Že nikdo nešermuje."

Elend zvedl hlavu a usmál se.

„Koukám, že máš zase uniformu," poznamenal Ham.

Elend se podíval na své bílé oblečení. Navržené tak, aby vynikalo, aby ho vyčleňovalo z davu ušpiněného od popela. „Ano."

„To je špatný," řekl Ham s povzdechem. „Nikdo by se neměl do uniformy nutit."

Elend zvedl obočí. Když už neoddiskutovatelně přišla zima, začal Ham nosit pod vestu košili. Kabát ani plášť ovšem už neměl.

Elend se vrátil k mapě. „Mně tohle oblečení sedí," řekl. „Připadá mi vhodné. A mimochodem, ta tvoje vesta, to je vlastně také uniforma."

„To není."

„Jak to?“ namítl Elend. „Nic neprozrazuje rváče víc, než když chodí v zimě bez kabátu, Hame. Šaty o člověku leccos prozradí – kdo jsi a co představuješ – a tohle zrovna uniforma plní dost dobře.“

Ham se zarazil. „No, to je zajímavý pohled.“

„Cože?“ zeptal se Elend. „Vy jste se o tohle s Breezem nikdy nehádali?“

Ham zavrtěl hlavou a podíval se na skupinky mužů, kteří poslouchali své velitele, které jim určil Elend.

Změnil se, pomyslel si Elend. *Postavení a problémy, které musel řešit, ho změnily.* Je vážnější a soustředěnější. Samozřejmě měl větší starost o bezpečnost města než ostatní – měl víc v sázce. Občas se zapomínalo na to, že má rodinu. Ham o své ženě a svých dvou dětech často nemluvil. Elend to pokládal za sílu zvyku. Ham většinu času žil mimo, aby rodině zajistil bezpečí.

Moje rodina je celé tohle město, pomyslel si Elend a díval se, jak vojáci pracují. Mohlo by se zdát, že sběr dříví je naprosto všední a obyčejná záležitost a ve městě, které ohrožují tři armády, nemá žádný význam. Elend však věděl, že pro mrznoucí skaaty bude topivo stejný dar jako osvobození od armád.

Sám měl totiž podobné pocity jako vojáci. Uspokojovalo ho, když mohl udělat aspoň něco – *cokoli* –, co lidem pomůže.

„Co když zaútočí Cett?“ řekl Ham a stále se díval na vojáky. „Má tu po městě dost vojáků.“

„I když máme jen tisícovku mužů, nemělo by nás to moc ohrozit. Navíc si Clubs myslí, že by mu trvalo dlouho dát je dohromady. Hlídáme to.“

Elend se obrátil k mapě. „No, mně se stejně nezdá, že by se Cett chystal zaútočit zrovna teď. On je tam v té tvrzi docela v bezpečí. My na něj nepůjdeme – museli bychom na to vzít moc mužů ze stráží, a tím bychom se zbytečně vystavovali nebezpečí. To mi spíš dělá starost můj otec…“

Elend se odmlčel.

„Cože?“ zeptal se Ham.

„To proto je Cett tady,“ řekl Elend a překvapeně zamrkal. „Copak to nechápete? On se totiž vlastní vinou dostal do situace, kdy nemá na vybranou. Když Straff zaútočí, bude muset Cettova armáda bojovat společně s naší. Prostě svůj osud spojil s naším.“

Ham se zamračil. „To je teda docela zoufalý tah.“

Elend přikývl a vzpomněl si na svou schůzku s Cettem. „Zoufalý," řekl. „To je přesné slovo. Cett je z nějakého důvodu zoufalý – ale já na něj nemůžu přijít. Ovšem tím, že se usadil tady, stojí stejně vedle nás proti Straffovi – ať s ním my chceme spojenectví nebo ne."

„Ale co když Shromáždění Straffovi město vydá? Když Straff spojí naši armádu se svou a zaútočí na Cetta?"

„To je to riziko, které jsme podstoupili," řekl Elend. *Cett nikdy neměl v úmyslu vyhnout se konfrontaci tady v Luthadelu. Ten chce buď dobýt město, nebo zemřít.*

Vyčkává a doufá, že Straff zaútočí, a bojí se, že se Straffovi vzdáme. Jenže dokud se Straff bojí Vin, k ničemu nedojde. To je vlastně pat pro tři strany. S kolossem v zádech jako čtvrtou stranou, která je naprosto nevyzpytatelná.

Někdo bude muset udělat něco, co vychýlí jazýček vah. „Demouxi," řekl Elend, „můžete to tu za mě vzít?"

Kapitán Demoux se rozhlédl a přikývl.

Elend se otočil k Hamovi. „Chtěl bych se něco zeptat, Hame."

Ham zvedl obočí.

„Jak moc si zrovna teď připadáš jako blázen?"

* * *

Elend vyvedl koně z podzemní chodby do neupraveného terénu za Luthadelem. Otočil se a vykláněl se, aby viděl na hradby. Doufal, že vojáci dostali jeho vzkaz a nespletou si ho se špionem nebo s někým z nepřátel. Nerad by skončil v Tindwyliných historkách jako bývalý král, který zemřel šípem své vlastní ochranky.

Ham vyvedl z chodby malou prošedivělou ženu. Jak Elend odhadoval, snadno našel vhodný průchod, kudy se dostat z města ven.

„Tak teď tudy," řekla starší žena. Opírala se o hůl.

„Děkuji, paní," odpověděl Elend. „Prokázala jste velkou službu své dominancii."

Žena se ušklíbla a zvedla obočí – i když, jak se Elendovi zdálo, musela být skoro slepá. Usmál se, vytáhl měšec a podal jí ho. Sáhla po něm pokřivenými, ale překvapivě hbitými prsty a spočítala jeho obsah. „Tři navíc?"

„Abyste tu nechala někoho hlídat," řekl Elend. „Aby tu na nás počkal, až se vrátíme."

„Vrátíte?" podivila se žena. „Vy neutíkáte?"

„Ne," odpověděl Elend. „Jen musím něco vyřídit s jednou z těch armád."

Žena znovu zvedla obočí. „No jo, to není nic pro starý báby," broukla a zmizela zpátky v chodbě. „Za tři babky sem pošlu vnuka. Pár hodin tu počká. Pán Vládce ví, že jich mám na výběr."

Ham ji sledoval, jak odchází. V očích měla spokojený výraz.

„Jak dlouho o tomhle místě víte?" zeptal se Elend, když sledoval pár statných mužů, jak valí kámen k tajnému východu. Chodba byla napůl zanořená a napůl postavená z kamenů. Bylo to pozoruhodné dílo. I když o tom věděl Elend už od Felta, byl pro něho šok procházet tajnou chodbou jen pár metrů od tvrze Venture.

Ham se k němu otočil, když falešná stěna zapadla na své místo. „Já o tomhle vím už roky," řekl. „Babi Hilde mi tu dávala bonbony, když jsem byl malej kluk. To byla taková tichá – byť dobře mířená – reklama na její chodbu. Když jsem potom vyrostl, tak jsem tudy chodil za Mardrou a za dětma."

„Počkej," řekl Elend, „ty jsi vyrostl v Luthadelu?"

„Jistě."

„Na ulici? Jako Vin?"

Ham zavrtěl hlavou. „Ne úplně jako Vin," řekl tiše a díval se na zeď. „Myslím, že jako Vin vyrostl málokdo. Rodiče byli skaati – dědeček byl šlechtic. Vyrostl jsem v podsvětí, ale většinu dětství jsem měl rodiče. Krom toho jsem byl kluk – a statný." Otočil se k Elendovi. „A to dělá moc."

Elend přikývl.

„Ale nezavřeš to tu, že ne?" zeptal se Ham.

Elend se překvapeně otočil. „Proč bych to zavíral?"

Ham pokrčil rameny. „No, není to zrovna dvakrát poctivý podnik, který by se ti zamlouval. Lidi tudy asi procházejí každou noc. Babi Hilde za to vždycky vezme drobák a na nic se neptá."

Ham měl pravdu. *Proto mi asi o tomhle místě neřekl, dokud jsem se vysloveně nezeptal.* Jeho přátelé nejspíš mají staré vazby na podsvětí, i když ze všech sil pomáhají budovat novou vládu a hodně jí obětovali.

„Já nejsem král," řekl Elend a vedl koně pryč z města. „Co dělá babi Hilde, do toho mi nic není."

Ham šel vedle něho a bylo vidět, že se mu ulevilo. Úleva mu však z tváře zmizela, jakmile si uvědomil, do čeho jdou. „Tohle se mi nelíbí, Elende."

Zastavili se a Elend nasedl na koně. „Mně taky ne."

Ham se zhluboka nadechl a přikývl.

Mí staří přátelé šlechtici by se mi to snažili vymluvit, pomyslel si Elend pobaveně. *Proč jsem se obklopil lidmi, kteří patřili k Hrdinovi z Hathsinu? Ti čekají, že se jejich vůdce bude po hlavě vrhat do rizik.*

„Jdu s tebou," řekl Ham.

„Ne," odpověděl Elend. „To už je jedno. Zůstaň tady, a kdybych se nevrátil, řekni Vin, co se stalo."

„Samozřejmě jí všechno řeknu," odpověděl Ham jízlivě. „A potom si vyndám z břicha její dýky. Tak se laskavě vrať, ano?"

Elend přikývl, ale nevěnoval mu příliš pozornost. Sledoval v dálce vojsko. Vojsko bez stanů, bez vozů, bez zásob potravin a bez služebnictva. Vojsko, které spáslo veškerou trávu široko daleko kolem svého ležení. Koloss. Zpocené ruce se mu lepily. Bylo to jiné, než když byl v táboře u Straffa nebo u Cetta. Tentokrát je sám, a když se něco zvrtne, Vin ho z toho nedostane. Stále se ještě zotavuje ze svých zranění a o tom, co Elend dělá, ví jenom Ham.

Co dlužím lidem v tomhle městě? pomyslel si. *Zavrhli mě. Proč pořád dělám všechno, abych je chránil?*

„Tenhle pohled znám, Ele," řekl Ham. „Pojď se vrátit."

Elend zavřel oči a tiše si povzdechl. Potom je prudce otevřel a rychle pobídl koně.

Koloss neviděl celá léta a tehdy jen na otcovo naléhání. Straff kolossu nedůvěřoval a nikdy nechtěl kolossy jako stráže v Severní dominancii, jen pár dní přesunu od Urteau. Koloss pro něj byl připomenutím starých časů, varováním před Pánem Vládcem.

Elend cválal jako s větrem o závod, jako by chtěl rychlostí povzbudit své sebevědomí. Kromě oné krátké návštěvy u stráží tehdy v Urteau o kolossech věděl jen z knih. Jenže všechno, co ho naučila Tindwyl, jeho kdysi absolutní, až naivní důvěru v to, co se z knih naučil, poněkud oslabilo.

Bude to muset stačit, pomyslel si, když se blížil k táboru. Zaťal zuby a zpomalil. Blížil se k procházející skupince kolossů.

Byli přesně takoví, jak si je pamatoval. Jeden byl obrovský a kůži měl napjatou a popraskanou. Vedl několik menších, kterým se

krvácející trhliny teprve začínaly objevovat v koutcích úst a očí. Za nimi šla skupinka ještě menších. Kůže jim volně visela a pod očima a na pažích připomínala pytle.

Elend přitáhl koně za uzdu a dojel až k velkému kolossovi. „Odveďte mě k Jastesovi."

„Slez z koně," řekl koloss.

Elend se mu podíval zpříma do očí. Když seděl na koni, byl skoro stejně velký. „Odveďte mě k Jastesovi."

Koloss se na něho upřeně díval párem korálkovitých nevyzpytatelných očí. Mezi očima měl na nose prasklou kůži. Další prasklina se mu dělala u jedné z nosních dírek. Celý nos měl tak napjatý, že byl hrbolatý a zploštělý a kost byla posunutá o několik centimetrů k jedné straně.

Teď přišla ta chvíle. Podle knih koloss buď uposlechne, nebo zaútočí. Elend seděl zpříma a napjatě čekal.

„Jdeme," vyštěkl koloss a vydal se směrem k táboru. Ostatní se mezitím shlukli u Elendova koně. Ten nervózně přešlapoval. Elend se pevně držel otěží a pobízel ho dopředu. Kůň šel trhaně. Vešli do tábora. Elend si připadal, jako by ho najednou něco pohltilo. Jako by se kolem něho zřítila skála. Jak míjel kolossy, dívali se na něho rudýma bezcitnýma očima. Někteří stáli nepřítomně kolem ohňů, jako by byli znudění nebo otupělí.

Jiní se prali. Vzájemně se zabíjeli a zápasili v prachu uprostřed lhostejných kolegů. Podstatu kolossu nebyl schopen vysvětlit žádný vědec ani filozof. Hnací silou kolossů byla nenasytnost. Někdy ale útočili, i když měli jídla dostatek a chtěli jen kolegu okrást o jeho porci. Další motivací byla bolest nebo výzva nebo rozkaz. Byly to přízemní instinktivní reflexy. Přesto ale někdy útočili zcela bez důvodu.

A po boji zase dokázali klidně mluvit, jako by se vždycky chovali naprosto racionálně. Elend se zachvěl, když zaslechl výkřiky, a sám sebe přesvědčoval, že se mu nic nestane. Kolossové se většinou napadali navzájem.

Pokud je nepopadla krvelačná vášeň.

Přestal o tom přemýšlet a soustředil se na to, co mu řekl o svých zkušenostech s kolossy Sazed. Nosili hrubé široké železné meče. Sazed mu je popsal. Čím větší koloss, tím větší zbraň. Když koloss dorostl do velikosti, kdy potřeboval novou zbraň, měl dvě možnosti

– najít si nějakou vyhozenou, nebo někoho zabít a vzít mu jeho. Někdy se počet kolossů přímo řídil počtem mečů v táboře.

Nikdo z vědců nevěděl, jak se tito tvorové rozmnožují.

Sazed říkal, že kolossové nosí na meči připevněné podivné malé váčky. *K čemu jsou?* přemýšlel Elend. *Sazed říkal, že největší koloss měl tři nebo čtyři. Ale tamhleten, co vede tuhle skupinu, jich má skoro dvacet.* I malý koloss ve skupině doprovázející Elenda měl tři váčky.

To bude ono, pomyslel si. *Možná je právě tím, co v nich mají, Jastes ovládá.*

Zjistit se to nedalo, to by musel jeden váček na některém kolossovi vyžebrat – a pochyboval, že by mu ho dali.

Jak jel dál, všiml si další zvláštnosti – někteří kolossové byli oblečení. Nikdy je neviděl jinak než v zástěrkách přes boky, jak říkal Sazed. Ale tihle měli často kalhoty, košile nebo sukně. Oblékali si to bez ohledu na velikost a často jim bylo oblečení buď tak malé, že se na nich trhalo, nebo tak velké, že ho museli mít přivázané. Elend viděl několik velkých kolossů ovázaných šátky přes paže a přes hlavu.

„My nejsme koloss," řekl cestou hlavní z kolossů a obrátil se k Elendovi.

„Nechápu," zamračil se Elend.

„Vy si myslíte, že jsme koloss," řekl, ale rty měl tak napjaté, že mu bylo špatně rozumět. „My jsme lidi. Budeme žít ve vašem městě. Zabijeme vás a město bude naše."

Elend se zachvěl a uvědomil si, kde berou to nepadnoucí oblečení. Bylo z vesnice, kterou napadli. Jednomu z jejích obyvatel se podařilo uprchnout do Luthadelu. To by znamenalo, že kolossové začínají myslet jinak. Nebo že by takhle uvažovali vždycky a jen to v nich Pán Vládce tlumil? V Elendovi zajásala badatelská duše. Všechno ostatní se v něm ale chvělo hrůzou.

Vůdce kolossů přešel kolem malé skupinky stanů, jediné v celém táboře. Potom se otočil a zařval. Elendovi se splašil kůň. Elend bojoval, aby ho neshodil, a koloss mezitím skočil, napadl jednoho ze svých společníků a bušil do něho obrovskou pěstí.

Elend koně uklidnil, vůdcem kolossů však zmítal vztek.

Elend seskočil a poplácal koně po šíji. Mezitím napadený koloss vytáhl meč a vrazil jej vůdci do hrudi. Na kůži se mu objevily nové

trhliny. Sehnul se, sebral soupeři váčky. Elend oněměle sledoval, jak vstává a sotva srozumitelně říká: „Byl to špatnej vůdce.“

Nesmím dovolit, aby tahle monstra napadla moje město, pomyslel si Elend. *Musím něco udělat.* Pobídl koně dopředu a vstoupil do oddělené části tábora, kterou hlídali nervózní mladí muži v uniformách. Jednomu z nich podal otěže.

„Pohlídejte mi to,“ řekl a šel dál.

„Počkat!“ vykřikl jeden z vojáků. „Stát!“

Elend se prudce otočil a podíval se na mladíka, který se snažil mířit na něj kopím, a zároveň sledoval kolossy. Elend nechtěl jít do sporu – jen se snažil udržet pod kontrolou vlastní nedočkavost a jít dál. Nicméně pohled, který měl v tu chvíli v očích, by patrně udělal dojem i na Tindwyl.

Voják se zarazil.

„Jsem Elend Venture,“ řekl Elend. „Říká vám to jméno něco?“

Muž přikývl.

„Tak mě ohlaste Lordu Lekalovi,“ řekl Elend. „Jděte první.“

Mladík okamžitě poslechl. Elend vešel za ním do stanu, kde váhavě postávali další vojáci.

Co se jim to muselo stát, přemítal Elend, *že žijí dobrovolně uprostřed kolossů, kteří mají tak obrovskou početní převahu?* Přepadl ho soucit. Nechtěl se dostat dovnitř násilím. Trpělivě čekal, dokud se zevnitř neozvalo: „Pusťte ho dál.“

Elend se protáhl kolem stráží a rozhrnul plátno.

Jastese Lekala neviděl celé měsíce. Na hlavě měl jen pár pramínků vlasů, oblečení na něm viselo a bylo samá skvrna a pod očima měl tmavé kruhy. Chodil z místa na místo a nadskočil, když Elend vstoupil.

Potom na moment ztuhl a zůstal stát s očima dokořán. Nakonec zvedl chvějící se ruku, aby si odhrnul vlasy, které neměl. „Elend?“ podivil se. „Co se s tebou pro Pána Vládce stalo?“

„Odpovědnost, Jastesi,“ odpověděl Elend tiše. „Zdá se, že jsme na ni nebyli připravení ani jeden.“

„Ven,“ řekl Jastes a mávl na stráže. Prošli kolem Elenda a zatáhli za sebou stanovou plachtu.

„Ono už taky uteklo pár pátků, Elende,“ řekl Jastes a chabě se zasmál.

Elend přikyvoval.

„Vzpomínám na starý časy," řekl Jastes, „jak jsme seděli v tom doupěti u mě nebo u tebe a pili s Teldenem. Byli jsme naivní, co?"

„Sice naivní," řekl Elend, „ale měli jsme naději."

„Dáš si něco k pití?" zeptal se Jastes a otočil se ke stolu. Elend si všiml v koutě hromady lahví. Všechny byly prázdné. Jastes vyndal plnou láhev ze stolu a nalil Elendovi malý pohárek. Z velikosti a barvy bylo zřejmé, že to není jen tak obyčejné stolní víno.

Elend si pohárek vzal, ale nenapil se. „Co se stalo, Jastesi? Čím se změnil ten zahloubaný mladý filozof v tyranského vojevůdce?"

„Tyranského?" vyštěkl Jastes a jedním douškem vypil obsah poháru. „Já nejsem žádný tyran. Tyran je tvůj otec. Já jsem jen realista."

„Realista uprostřed tábora kolossů?"

„Poslouchají mě."

„A co Suisna?" zeptal se Elend. „Ta vesnice, co vyplenili?"

Jastes zaváhal. „To byla nešťastná náhoda."

Elend se podíval na pohár, který držel v ruce, a potom ho vylil. Likér se rozstříkl po zaprášené podlaze. „Tohle není moje doupě a my už nejsme přátelé. Nemůžu považovat za přítele člověka, který mi přivede něco takovéhohle před bránu. Kam se poděla tvoje čest, Jastesi Lekale?"

Jastes se ušklíbl a podíval se na rozlitý likér. „Tohle byla vždycky tvoje slabá stránka, Elende. Jistota, optimismus a farizejství."

„Ten optimismus jsme spolu *sdíleli*," řekl Elend a udělal krok dopředu. „Chtěli jsme změnit svět, Jastesi, ne ho zničit!"

„Opravdu?" oponoval mu Jastes a začínal být vzteklý. To u něho Elend neznal. „Chceš vědět, proč jsem tady, Elende? Věnoval jsi někdy *trošku* pozornosti tomu, co se děje v Severní dominancii, když sis hrál na svým písečku v Luthadelu?"

„Je mi líto, co se stalo tvé rodině, Jastesi."

„Líto?" vyštěkl Jastes a vztekle popadl láhev ze stolu. „*Líto?* Já jsem uskutečňoval tvý plány, Elende. Všechno, o čem jsme mluvili – svobodu a politickou poctivost. Věřil jsem svým spojencům a nechtěl jsem si je nikdy podrobit. A víš, co se stalo?"

Elend zavřel oči.

„Oni všechny zabili, Elende," řekl Jastes. „To se totiž dělá, když se dostaneš k moci. Pobiješ svý rivaly – včetně dívek i malých dětí.

A necháš jejich mrtvoly jako varování. To je politika, jak má být. Tak se udržíš u moci!“

„Když jsi nahoře, tak se snadno uvěří, Jastesi,“ řekl Elend, když otevřel oči. „Jenže pravá víra je ta, která vydrží i přes ztráty.“

„Ztráty?“ obořil se na něho Jastes. „Moje sestra byla *ztráta?*“

„Ne, myslel jsem –“

„Dost!“ vyštěkl Jastes a mrštil lahví do stolu. „Stráže!“

Do stanu vešli dva muži.

„Zatkněte Jeho Výsost jako rukojmí,“ řekl Jastes a nejistě mávl rukou. „Pošlete do města posla, ať vyřídí, že jsme ochotní vyjednávat.“

„Já už nejsem král, Jastesi,“ řekl Elend.

Jastes se zarazil.

„Myslíš, že bych sem jen tak přišel a nechal se zajmout, kdybych byl král?“ řekl Elend. „Sesadili mě. Shromáždění invokovalo hlasování o důvěře a zvolilo nového krále.“

„Ty idiote,“ vyštěkl Jastes.

„To jsou ty ztráty, Jastesi,“ řekl Elend. „Měl jsem to lehčí než ty, ale i tak myslím, že ti rozumím.“

„Takže,“ řekl Jastes a prohrábl rukou pomyslné vlasy, „ti ta maškaráda ani ten sestřih moc nepomohly, co?“

„Seber koloss a jděte, Jastesi.“

„To zní jako výhrůžka, Elende,“ řekl Jastes. „Když nejsi král, tak nemáš armádu, a nevidím tady ani toho tvýho Mistborna. Tak kde bereš odvahu vyhrožovat?“

„Je to *koloss*,“ řekl Elend. „To opravdu chceš, aby vtrhli do města? Vždyť je to tvůj domov, Jastesi – nebo aspoň byl. Vždyť tam žijí tisíce lidí!“

„Já – mě moje armáda poslouchá,“ řekl Jastes.

„O tom pochybuji,“ namítl Elend. „Co se stalo, Jastesi? Oni se rozhodli, že potřebují krále? Aby byli jako lidé? Co to nosí v těch váčcích?“

Jastes neodpověděl.

Elend vzdychl. „Co se stane, až jednomu z nich rupne v bedně a zaútočí na tebe?“

Jastes zavrtěl hlavou. „Je mi líto, Elende,“ řekl tiše. „Nemůžu dopustit, aby to atium sebral Straff.“

„A co naši lidé?“

Jastes se krátce zamyslel, potom sklopil oči a udělal gesto na stráže. Jeden z vojáků popadl Elenda za rameno.

Elend svou reakcí překvapil sám sebe. Vrazil útočníkovi loket do obličeje a zlomil mu nos a druhého muže kopl do nohy. Než se Jastes zmohl na výkřik, Elend vyskočil proti němu.

Popadl obsidiánovou dýku – kterou dostal od Vin – a chytil Jastese za rameno. Cloumal s ním ze strany na stranu, strčil ho pozadu na stůl – ani nestačil přemýšlet o tom, co dělá – a vrazil svému bývalému příteli nůž do ramene.

Jastes vykřikl.

„Kdybych tím, že tě zabiju, něčeho docílil, Jastesi," křičel Elend, „tak bych to na místě udělal. Jenže já nevím, čím ty monstra držíš na uzdě, a nechci je rozzuřit."

Do stanu se vhrnuli vojáci. Elend se na ně ani nepodíval. Dal Jastesovi pohlavek, aby přestal křičet.

„Tak poslouchej," řekl Elend. „Je mi jedno, jestli jsem ti ublížil nebo ne. Je mi jedno, jestli už nevěříš našim filozofiím, a je mi taky jedno, jestli tě to politikaření se Straffem a s Cettem bude stát život.

Ale *není* mi jedno, když mi ohrožuješ lidi. Chci, aby sis sebral tu svou armádu a vypadl s ní z mé dominancie – jdi a zaútoč si na Straffův nebo na Cettův domov. Ty jsou totiž teď bez ochrany. Slibuji ti, že atium jim nevydám.

A ještě ti dám jednu přátelskou radu. Trochu přemýšlej o té ráně, co teď máš na rameni, Jastesi. Byl jsem tvůj nejlepší přítel a mohl jsem tě zabít. Co to s tebou sakra je, že sedíš uprostřed tábora šílených bestií?"

Kolem Elenda se shlukli vojáci. Elend vstal, vytáhl nůž Jastesovi z paže, otočil ho a podržel mu ho u hrdla.

Stráže ztuhly.

„Jdu," řekl Elend a strkal zmateného Jastese před sebou ze stanu ven. Všiml si, že stráž má sotva desítku mužů. Sazed jich napočítal víc. Kde o ně Jastes přišel?

Elend nikde neviděl svého koně. Koutkem oka sledoval vojáky a strkal Jastese po neviditelné hranici mezi táborem lidí a táborem kolossů. Když došel na jeho konec, otočil se a strčil ho zpátky mezi jeho muže. Chytili ho a začali mu ošetřovat ránu. Někteří naznačili, že chtějí Elenda stíhat, ale dělali to dost váhavě. Elend vstoupil přes pomyslnou čáru do tábora kolossů. Stál a sledoval skupinu mladých vojáků s Jastesem uprostřed. I když ho ošetřovali, viděl Elend ten

výraz jeho očí. Nenávist. Neodtáhnou. Ten Jastes, kterého znal, je už dávno mrtvý. Nahradil ho tenhle produkt nového světa, jemuž filozofové a idealisté nestojí za laskavou pozornost.

Elend se otočil a vešel mezi kolossy. Někteří se rychle vydali přímo k němu. Byli to titíž, jako když přišel? Nebyl si jistý.

„Vyveďte mě ven," poručil jim a podíval se zpříma do očí největšímu z nich. Buď působil Elend teď bojovněji, nebo byli tihle kolossové poddajnější, ale nikdo nediskutoval. Koloss jen přikývl a šoural se směrem z tábora. Hlouček s Elendem uprostřed se vydal za ním.

Byla to zbytečná cesta, pomyslel si Elend zklamaně. *Jenom jsem si proti sobě poštval Jastese. Riskoval jsem život pro nic za nic.*

Kdybych aspoň zjistil, co mají v těch váčcích!

Sledoval hlouček kolem sebe. Byla to typická skupinka kolossů, od menších, kteří mohli měřit tak půl druhého metru, až po třímetrového obra. Pohybovali se pomalu a lhostejně.

Elend měl nůž stále v pohotovosti.

Je to blbost, pomyslel si. Z nějakého důvodu ho to však neodradilo, zhluboka se nadechl a napadl nejmenšího z hloučku kolossů.

Ostatní se zastavili a dívali se. Koloss, kterého si Elend vybral, se otočil – ale špatným směrem. Otočil se ke svému kolegovi, který byl nejblíž a byl stejně veliký. Elend toho využil a vrazil mu do zad nůž.

Koloss byl však přes svou výšku velmi silný. Odhodil Elenda a zařval bolestí. Elend však dýku udržel v ruce.

Proč nevytáhne ten meč? přemýšlel Elend a zabodl mu dýku do stehna. Koloss znovu upadl a jednou rukou strčil do Elenda a druhou sáhl po meči. Elend dostal ránu do hrudníku a upadl na zem plnou sazí a popela.

Zasténal a zalapal po dechu. Koloss vytáhl meč, ale sotva stál na nohou. Z obou ran mu tekla jasně červená krev. Byla světlejší a průzračnější než lidská, ale to mohlo být jen zdání ve srovnání s modrou barvou těla. Koloss nakonec nabral rovnováhu a Elend si uvědomil svůj omyl. Nechal se vyprovokovat zvýšeným adrenalinem jednak po konfrontaci s Jastesem, a jednak ze zoufalství. V poslední době hodně šermoval, ale na kolossy neměl.

Bylo však příliš pozdě na to myslet.

Skutálel se stranou a v tu chvíli dopadl na zem těsně vedle něho tlustý meč, který připomínal spíše hůl. Nad strachem převládl instinkt a Elendovi se téměř podařilo uhnout z jeho dráhy letu. Zasáhl ho jen trochu do boku. Na kdysi bílé uniformě se mu objevila stopa od krve, ale ránu skoro ani necítil.

Vyhrát s nožem proti meči se dá jen jedním způsobem… blesklo mu hlavou. Nebyla to rada jeho trenéra ani Vin. Ani nevěděl, jak na to přišel, ale věřil tomu.

Co nejvíc se přiblížit a rychle zabít.

A Elend zaútočil. Koloss se po něm ohnal mečem. Elend to viděl, ale nemohl se bránit. Mohl se jenom se zdviženým nožem a zaťatými zuby vrhnout dopředu.

Vrazil nůž kolossovi do oka, ale tím se dostal do jeho dosahu a utržil ránu mečem do břicha.

Oba upadli.

Elend tiše zasténal a pomalu vnímal tvrdou udupanou zemi plnou popela, kde byla tráva spasená i s kořínky. Do tváře ho škrábala spadlá větvička. Bylo zvláštní, že to byl schopen tak detailně vnímat, když zápasil s bolestí v hrudníku. Vypotácel se na nohy. Koloss, na něhož zaútočil, nevstával. Jeho společníci stáli a tvářili se, že se jich to netýká. Ale sledovali ho. Jako by na něco čekali.

„Sežral mi koně," řekl Elend, protože to bylo první, co mu přišlo na otupělou mysl, když klečel vedle mrtvé stvůry. Vytáhl z kolossova těla nůž a schoval ho zpátky do holinky. Potom odepjal váčky. Měl dva.

Nakonec nejistě popadl kolossův meč a opřel si ho o rameno. Byl těžký, že ho sotva unesl, natož aby se jím mohl rozmáchnout. *Jak může tak malé tělo vládnout něčím tak těžkým?*

Kolossové ho beze slova sledovali a potom ho vyvedli z tábora. Jakmile odešli, otevřel jeden z váčků a podíval se dovnitř.

To, co viděl, se dalo očekávat. Jastes ovládal armádu velmi starým nástrojem.

Platil ji.

Někteří o mně tvrdí, že jsem blázen. Jak už jsem říkal, je to možné.

43

Do tmavého pokoje proudila mlha a kolem Vin, která stála v balkonových dveřích, padala jako vodopád. Elend ležel bez hnutí ve své posteli.

Zřejmě, paní, vysvětlil jí OreSeur, *šel sám do tábora kolossů. Vy jste spala a z nás o tom nikdo nevěděl. Asi se mu nepodařilo zabránit jim zaútočit, ale vrátil se a přinesl užitečné informace.*

OreSeur seděl na hýždích vedle Vin. Neptal se, proč šla do jeho pokoje ani proč stojí a tiše pozoruje Elenda ve tmě.

Nemohla ho uchránit. Snažila se ze všech sil, ale najednou jí připadalo tak nemožné uchránit i jen jednoho *jediného* člověka při životě. Tak hmatatelně nemožné, až se jí z toho dělalo špatně.

Elend šel právem ven. Je to samostatný člověk a kompetentní král. Jeho čin ho jen postavil do nebezpečnější situace. Vin tak dlouho žila se strachem, že už si na něj zvykla a jen zřídka u ní vyvolával fyzickou reakci. Přesto, když se na něj teď dívala, jak klidně spí, se jí třásly ruce.

Zachránila jsem ho před vrahy. Dařilo se mi ho chránit. Jsem silná allomantka. Tak proč si připadám tak bezmocná?

Tak sama.

Udělala pár neslyšných bosých kroků dopředu a došla až k Elendově posteli. Neprobudil se. Chvíli tam stála a dívala se, jak klidně spí.

OreSeur tiše zavrčel.

Vin se otočila. Na balkoně stála postava v černém. I když pálila cín, neviděla víc než siluetu. Kolem ní vířila mlha a vytvářela na podlaze obláčky jako bílý mech.

„Zane," řekla šeptem.

„Není v bezpečí, Vin," řekl a pomalu vstoupil do místnosti. Před sebou tlačil mlhavou vlnu.

Podívala se na Elenda. „To nikdy nebude."

„Přišel jsem ti říct, že mezi sebou máte zrádce."

Vin zvedla hlavu. „Koho?" zeptala se.

„Toho Demouxe," odpověděl Zane. „Předtím, než se objevili ti vrazi, přišel za otcem. Nabízel mu, že otevře brány a vydá nám město."

Vin se zamračila. *Tohle nedává žádný smysl.*

Zane udělal krok dopředu. „To je Cettova práce, Vin. Je to had, takoví jsou i ve vysoké šlechtě. Nevím, jak podplatil vaše lidi, ale vím, že Demoux provokoval mého otce, aby během volby krále zaútočil na město."

Vin se zamyslela. Kdyby Straff v tu chvíli zaútočil, posílilo by to dojem, že vrahy poslal on.

„Elend a Penrod měli zemřít," řekl Zane. „A ve Shromáždění měl zavládnout zmatek, aby se Cett mohl zmocnit trůnu. Potom by vedl svou armádu společně s vaší proti Straffovi a stal by se spasitelem, který zachránil Luthadel před útokem tyrana…"

Vin tiše stála. Zane nemusel mluvit pravdu. Přesto ale i ona měla pocit, že by Demoux mohl být zrádce.

Poznala na schůzi Shromáždění jednoho z vrahů. Byl z Cettovy družiny, takže aspoň v jedné věci Zane nelhal. Navíc už měl Cett s vysláním vrahů precedens. Poslal je už před mnoha měsíci a Vin tenkrát použila své poslední atium. Zane jí při té potyčce zachránil život.

Sevřela pěsti. Připadala si zoufalá. *Jestli má pravdu, tak je Demoux mrtvý a v paláci je kandra od nepřítele a celé dny se pohybuje jen několik kroků od Elenda. I kdyby Zane lhal, máme jednoho tyrana ve městě a druhého za branami. A na naše lidi si brousí zuby tlupa kolossů. A Elend mě nepotřebuje.*

Protože pro něj nemůžu nic udělat.

„Vidím, jak jsi zoufalá," řekl Zane šeptem a postavil se vedle Vin k Elendově posteli. Podíval se dolů na spícího bratra. „Ty ho

pořád posloucháš. Chceš ho chránit, ale on tě nenechá.“ Zane zvedl hlavu a podíval se jí do očí. Viděla v nich skrytý význam jeho slov.

Něco však přece dělat mohla – vlastně to chtěla udělat hned od začátku. A uměla to.

„Cett málem zabil člověka, kterýho miluješ,“ řekl Zane. „Tvůj Elend dělá to, co chce. Tak ty taky dělej to, co *chceš*.“ Znovu se jí podíval do očí. „Už jsme nástrojem druhých moc dlouho. Tak pojď Cettovi ukázat, že se nás má proč bát.“

Zloba a zoufalství ze situace města v obležení ji hnaly, aby udělala, co Zane navrhuje. Přesto však ani v tom zmatku nepřestávala přemýšlet. Zabila – dobře zabila – a není to tak dlouho a ji samotnou to vyděsilo. A přesto… Elend se po hlavě vrhl do rizika – do bláznivého hazardního rizika –, když sám vešel do tábora kolossů. Připadalo jí to skoro až jako zrada. Tolik se snažila ho chránit, stálo ji to spoustu sil a sama se přitom vystavovala nebezpečí. A potom neuplyne ani pár dní a on se sám vydá do tábora krvelačných monster.

Zaťala zuby. Na jednu stranu měla nutkání jít a odstranit všechna nebezpečí, která na Elenda číhají, když sám nemá tolik rozumu, aby se jim vyhýbal.

„Jdeme,“ řekla šeptem.

Zane přikývl. „Uvědom si,“ řekl, „že ho nemůžeme jen tak zabít. To by se na jeho místo postavil jiný tyran a vedl by armádu dál. Musíme zaútočit opravdu tvrdě. Musíme armádu napadnout tak, že kdokoli, kdo přijde po Cettovi, se nás bude bát a bude se radši držet zpátky.“

Vin mlčela a dívala se jinam. Zarývala nehty do dlaní.

„Řekni mi,“ řekl a přistoupil k ní blíž, „co by ti teď řekl Kelsier, abys udělala?“

Odpověď byla prostá. Kelsier by se do takovéhle situace nikdy nedostal. Byl to tvrdý, nemilosrdný muž, naprosto nelítostný ke komukoli, kdo ohrozil lidi, které měl rád. Cett a Straff by v Luthadelu nepřežili jedinou noc, aniž by pocítili ostří Kelsierova nože.

Jenže cosi v jejím nitru se téhle mocné primitivní brutality děsilo.

Jsou dva způsoby, jak si zajistit bezpečnost, našeptával jí Reenův hlas. *Buď budeš tak tichá, nenápadná a neškodná, že si tě lidi vůbec nevšimnou, nebo budeš tak nebezpečná, že se tě budou děsit.*

Setkala se očima se Zaneovým pohledem a přikývla. Usmál se a vyskočil z okna.

„OreSeure," řekla šeptem, když byl pryč, „atium."

Pes se zastavil a potom došel k ní a rozevřel ramenní sval. „Paní…" řekl pomalu. „Nedělejte to."

Podívala se na Elenda. Nemůže ho uchránit před vším. Ale něco přece jen udělat může.

Vzala si od OreSeura atium. Ruce už se jí nechvěly. Byly chladné.

„Cett ohrozil všechny, které mám ráda," řekla šeptem. „Brzy pozná, že je na tomhle světě něco ještě horšího než jeho vrazi. A silnějšího než jeho armáda. A hroznějšího než sám Pán Vládce.

Jdu si pro něj."

* * *

Říkali tomu mlžná hlídka.

Každý voják si ji musel odsloužit. Stát na stráži s mihotající pochodní. Někdo musel bdít. Dívat se do těch vířících klamných obláčků a přemýšlet, jestli za nimi něco je. Hlídat.

Wellen věděl, že je.

Věděl to, ale nikdy o tom nemluvil. Vojáci se takovým názorům vysmívali. Byli zvyklí chodit do mlhy. Proč by se jí měli bát?

Snad.

„Hej," zavolal na něho Jarloux a postoupil ke kraji hradební zdi. „Welle, vidíš tam něco?"

Samozřejmě neviděl. Stáli spolu s desítkou dalších vojáků okolo tvrze Hasting na nízké hradbě – vysoké asi tak tři a půl metru –, kterou byl obehnán celý pozemek. Měli dávat pozor, kdyby se objevilo v mlze něco podezřelého.

„Něco podezřelého". Tak tomu říkali. Jenže podezřelé bylo úplně všechno. I mlha sama. Ta kroužící temnota, ten závoj chaosu a nenávisti. Wellen tomu nikdy nevěřil. Je to tam. Cítil to.

Ve tmě se cosi pohnulo. Wellen udělal krok dozadu a díval se před sebe a srdce se mu rozbušilo. Zpocenýma rukama uchopil kopí.

„Jo," řekl Jarloux a mžoural. „Fakt, něco tam je…"

Přišlo to. Wellen věděl, že to jednou přijde. Jako hejno komárů za horkého dne. Jako sprška šípů vyslaná nepřítelem. Stejně tak se

proti hradbám rozletěla hromada mincí. Třepotaly se jako předzvěst smrti a nechávaly za sebou stovky klikatých vzdušných čar. Kov cinkal o kámen a muži křičeli bolestí.

Wellen ustoupil dozadu a zvedl kopí. Jarloux vyděšeně vykřikl, a jak otevřel ústa, projela mu jimi mince, vyrazila několik úlomků zubů a z druhé strany hrdlem vyletěla ven. Byl na místě mrtvý. Wellen odvrávoral od jeho mrtvého těla, ale byl si vědom, že už je pozdě utíkat.

Mince už nelétaly a rozhostilo se ticho. U nohou mu sténali a umírali vojáci.

A potom přišli. Dva temné stíny smrti uprostřed noci. Jako havrani v mlze. Přeletěli nad Wellenem, jen na nich černé pláště šustily.

A nechali ho daleko za sebou, samotného mezi mrtvolami, které byly kdysi čtyřicetičlenným oddílem stráží.

* * *

Vin doskočila do podřepu bosýma nohama na studené dláždění nádvoří tvrze Hasting. Zane přistál jako obvykle zpříma a sebevědomě.

Spálila cín s olovem a dodala svalům pevnost a sílu. S cínem s olovem snadno ignorovala bolest ve zraněném boku. V žaludku měla svou jedinou kuličku atia, ale zatím ji nepoužila. Ještě ne. Dokud nebude mít jistotu, že je Cett opravdu Mistborn.

„Půjdeme zdola nahoru," řekl Zane.

Přikývla. Centrální věž tvrze Hasting byla vysoká několik poschodí a netušili, na kterém z nich Cett zrovna je. Když začnou odspodu, nebude jim moci utéct.

Jenže postup nahoru bude obtížnější. Vin cítila energii, která volá po svobodě. Už příliš dlouho čekala skrčená a byla unavená. Celé měsíce už si připadala jako nůž přitisknutý k něčímu hrdlu.

Je čas říznout.

Vyřítili se dopředu. Kolem nich se začala hemžit světla pochodní. To se probouzeli na poplach Cettovi vojáci. Stany se otevíraly a kácely, muži překvapeně křičeli a rozhlíželi se po armádě, která je napadla. Kdyby to byla armáda, mohli by si gratulovat.

Vin vyskočila přímo nahoru. Zane se otočil a rozhodil kolem sebe hrst mincí. Pod Vin se ve vzduchu zableskly stovky měděných úlomků. Dopadla na zem, oba zatlačili a rozhodili mince kolem sebe. Světla pochodní odrážela třpytivé střely svištící táborem mezi překvapenými ospalými vojáky.

Vin se Zanem pokračovali k centrální věži. Dole pod ní se formovala vojenská jednotka. Vojáci byli stále dezorientovaní a zmatení a ospalí, ale už byli vyzbrojeni. Kovovým brněním a ocelovými zbraněmi – byla by to moudrá volba, kdyby stáli proti nepřátelské armádě.

Zane a Vin vyletěli do vzduchu mezi vojáky. Zane mezi ně vyhodil minci. Vin na ni zatlačila a cítila, jak na ni tlačí i Zane.

Zaklínili se o sebe a tlačili v protisměru a celou svou vahou působili na krunýře vojáků. Dmýchali cín s olovem, vzájemně si pomáhali udržovat rovnováhu. Jejich tlakem vojáci odlétali do všech stran, jako by je někdo odhodil prudkou ranou obrovskou pěstí. Všude se blýskaly meče a kopí a řinčely o dláždění. Brnění a krunýře vlekly vojáky daleko.

Vin uhasila ocel, když cítila, že Zane povoluje tlak na minci. Třpytivá mince dopadla na zem mezi ně. Zane se otočil a zvedl ruku proti jedinému vojákovi, který stál přímo mezi ním a vchodem do tvrze.

Za Zanem se vynořil další oddíl. Ten však proti nim zatlačil a všichni se prudce zastavili. Potom veškerou sílu přesunul na jediného vojáka před sebou. Voják vletěl do dveří tvrze.

Bylo slyšet jen zapraskání kostí a dveře se rozletěly. Zane se vplížil dovnitř a Vin za ním. Bosýma nohama přešla z hrubé dlažby na hladký mramor.

Vojáci zůstali venku. Tato skupina neměla brnění, jenom dřevěné štíty na odrážení mincí. Vyzbrojeni byli holemi a obsidiánovými dýkami. Protimistingová jednotka. Muži speciálně vycvičení pro boj s allomanty. Bylo jich na padesát.

Teď už jde do tuhého, pomyslela si Vin, vyskočila do vzduchu a zatlačila na kovové panty dveří.

Zane stále tlačil na mrtvé tělo vojáka, kterým rozrazil dveře. Odhodil ho mezi vojáky protimistingové jednotky. Když mezi ně tělo dopadlo, Vin doskočila do druhé protimistingové jednotky. Otočila se na zemi, rozhodila nohy, rozdmýchala cín s olovem a odkopla aspoň čtyři muže. Ostatní se mezitím snažili zaútočit. Vin

zatlačila na minci, kterou měla ve váčku, vytrhla ji z něho ven a vymrštila se do vzduchu. Ve vzduchu se otočila a chytila letící hůl, kterou odhodil zasažený voják.

O bílý mramor, na kterém stála, zazvonila obsidiánová dýka. Vin zaútočila svou. Pohybovala se rychleji, než jsou lidé schopni se pohybovat, a zasahovala uši, brady a hrdla. Párkrát zapraskala lebka nebo jiné kosti. Těžce oddechovala, ale deset soupeřů bylo vyřízených.

Deset mužů… neříkal mi kdysi Kelsier, že má problém porazit půl tuctu vojáků z protimistingové jednotky?

Na přemýšlení nebyl čas. Vrhla se na ni další skupina vojáků. Vykřikla a vyskočila proti nim. Prvnímu hodila do obličeje hůl. Ostatní překvapeně zvedli štíty, ale Vin, ještě než dopadla na zem, vytáhla své dvě obsidiánové dýky. Vrazila je do stehen dvěma vojákům, kteří stáli přímo před ní, potom se otočila, skočila za ně a útočila na všechno, co jí přišlo do rány.

Koutkem oka zahlédla hůl letící přímo proti její hlavě. Vymrštila ruku a na poslední chvíli ji odrazila. Dřevo zapraskalo a Vin se široce rozmáchla dýkou proti muži, který hůl držel. Málem mu srazila hlavu. Uskočila dozadu, jak začali ostatní postupovat na ni, a potom se vzepřela a přitáhla k sobě tělo vojáka, kterého prve zabil Zane.

Proti takovým úderům byly štíty málo platné. Vin mrštila mrtvolu mezi své soupeře a odhodila je dál od sebe. Po straně zahlédla ostatky vojáků, kteří napadli Zanea. Zane se nad nimi tyčil jako sloup. Ruce měl roztažené. Podíval se na ni a potom kývl směrem dozadu do místnosti.

Vin nechala ostatní vojáky být. Zatlačila na mrtvé tělo a vymrštila se přes místnost. Zane vyskočil, zatlačil dozadu a proskočil oknem do mlhy. Vin rychle zkontrolovala zadní část místnosti. Cett nikde nebyl. Srazila vojáka, který se hnal přímo na ni, a skočila do šachty výtahu.

Výtah nepotřebovala. Pomocí mince se vymrštila přímo nahoru až do třetího patra. Druhé si vzal Zane.

Tiše přistála na mramorové podlaze. U schodiště zaslechla kroky. Tuhle velkou prostornou místnost poznávala. Byli tu s Elendem u Cetta na večeři. Teď však byla úplně prázdná, nezůstal tu ani stůl. Poznávala však výklenek z barevného skla.

Z kuchyně vyběhli další vojáci z protimistingové jednotky. Desítky vojáků. *Tam je někde další schodiště*, pomyslela si Vin, když letěla ke schodišti přímo před sebou. Po něm sem proudily další desítky vojáků. Obě protimistingové jednotky postupovaly proti sobě a začaly ji obkličovat.

Přesila padesát ku jedné připadala vojákům dostatečná. Postupovali sebejistě. Vin nahlédla dveřmi do kuchyně, Cett tam nebyl. Tohle poschodí je čisté.

Cett si s sebou musel vzít spoustu protimistingových jednotek, pomyslela si a tiše postupovala do středu místnosti. Kromě schodiště, kuchyně a okolí sloupů byla místnost většinou obklopena výklenky z barevného skla.

On o tom mém útoku musel vědět. Připravil se na něj.

Znovu se přikrčila. Vojáci už byli blízko. Zvedla hlavu, zavřela oči a spálila dural.

Potom zatlačila.

Po místnosti se rozletěly úlomky skleněných oken. Sklo bylo zasazené do kovových rámů. Cítila, jak se vyhnuly dovnitř a pod jejím obrovským tlakem se pokroutily. Cítila ve vzduchu blyštivé kousky barevných skel. Slyšela křičet vojáky, kterým se zarývaly do těla.

Smrtelný však byl tento zásah jen pro vnější řadu vojáků. Vin otevřela oči a uskočila před tuctem letících holí. Některé ji zasáhly, ale nedbala na to. V tu chvíli bolest nevnímala.

Zatlačila na poničený okenní rám, vymrštila se vojákům nad hlavu a vyskočila z jejich sevření. Vnější řada ležela celá na zemi probodaná úlomky skel a kovových rámů. Vin zvedla ruku a sklonila hlavu.

Dural a ocel. Zatlačila. Celý svět se s ní zakymácel.

Zatlačila na řadu mrtvých těl ve vnější řadě a rozbitým oknem vyletěla do mlhy. Těla vojáků odletěla a potloukla jejich dosud živé kolegy.

Mrtvá, umírající i dosud živá těla vojáků se rozletěla oknem do mlhy, v níž se zmítala a kroutila. Místnost zůstala prázdná. Zbylo v ní jen několik krvavých stop. A rozházené úlomky skla.

Vin uprostřed mlhy spolkla obsah lahvičky s kovy. Potom se pomocí okna ve čtvrtém patře přitáhla blíž ke tvrzi. Jak se k ní blížila, oknem proletěla mrtvola a vypadla ven do tmy. Vin zahlédla

Zanea, jak mizí oknem na protější straně. Toto poschodí bylo tedy čisté.

V pátém patře se svítilo. Možná mohli začít tam, ale Zane to měl v plánu jinak. A měl pravdu. Nepotřebují jen zabít Cetta. Potřebují vyděsit celou armádu.

Vin zatlačila na mrtvolu, kterou vyhodil Zane oknem a použila její brnění jako kotvu. Tělo proletělo otevřeným oknem zpátky do místnosti a Vin se vymrštila směrem šikmo nahoru. Jakmile se dostala do požadované výšky, rychlým zatlačením se vrátila k budově a doskočila na okno v pátém patře.

Chytila se kamenného parapetu. Srdce jí tlouklo a těžce oddechovala. I když cítila uvnitř žár, po celém těle ji v chladném větru studil pot. Polkla s očima dokořán a rozdmýchala cín s olovem.

Mistborn.

Zatřásla oknem. Vojáci, kteří čekali uvnitř, uskočili a otočili se. Jeden měl pásek s kovovou sponou. Ten zemřel jako první. Dalších dvacet nevědělo, co dělat, když kovová spona létala vzduchem mezi nimi. Byli cvičeni a možná i zkoušeni v boji s allomanty.

Jenže se nikdy neutkali s Vin.

Muži křičeli a padali. Jedinou zbraní Vin byla pouhá kovová přezka. Při síle jejího cínu s olovem, cínu, oceli a železa bylo zbytečné pálit atium. Byla i bez něj velmi silná – až tomu někdy sama nerozuměla.

Mistborn.

Padl poslední muž. Vin stála mezi nimi a zmáhal ji omamný pocit uspokojení. Cítila, jak jí kovová spona opasku vyklouzla mezi prsty. Spadla na koberec. Místnost, ve které stála, nebyla tak holá jako ostatní. Byl tu nábytek a dokonce i pár ozdob. Možná se sem Elendovy úklidové čety nestačily před Cettovým příchodem dostat, nebo si možná Cett přivezl s sebou kousek svého pohodlí.

Za ní stálo schodiště a stěna před ní byla obložená dřevem a dveře v ní vedly do vnitřních místností. Vin tiše postoupila dál. Mistplášť jí šustil kolem těla. Zatlačila na lampy a vytrhla je z úchytů. Vyletěly dopředu, Vin uskočila a nechala je narazit do zdi. Rozlitý olej vzplanul a plameny začaly olizovat dřevěnou stěnu. Lampy rozbily kovové panty dveří. Vin zvedla ruku a otevřela dveře dokořán.

Vešla kolem plamenů do místnosti. Byla bohatě zdobená a tichá. Kromě dvou postav byla úplně prázdná. Na prosté dřevěné židli seděl Cett. Byl neoholený, nedbale oblečený a vypadal velmi unaveně. Jeho syn vystoupil a postavil se mezi něho a Vin. V ruce držel bojovou hůl.

Tak který z vás je Mistborn?

Mladík se rozpřáhl. Vin chytila jeho hůl do ruky a odstrčila ho stranou. Narazil do dřevěné stěny a upadl na zem. Vin ho pozorovala.

„Nechte Gneorndina na pokoji, ženská," řekl Cett. „Udělejte to, kvůli čemu jste přišla."

Vin se k nim otočila. Vybavila se jí její hrůza, vztek a chladný ledový hněv. Udělala krok dopředu a popadla Cetta za límec. „Bojujte se mnou," řekla a odhodila ho.

Upadl na zeď a zhroutil se na zem. Vin si připravila atium, ale Cett nevstával. Jenom se skulil ke straně a rozkašlal se.

Došla až k němu a zvedla ho za jednu ruku. Chvíli se motal a snažil se ji setřást, ale byl velmi slabý. Vedle nich poskakovaly plameny.

„*Bojujte se mnou*," poručila mu a odhodila ho stranou. Zapotácel se a uhodil se do hlavy. Zastavil se až u hořící stěny. Po čele mu stékal pramének krve. Nevstal.

Vin zaťala zuby a šla k němu.

„Nechte ho bejt!" Chlapec, Gneorndin, se dopotácel až k ní a nejistou rukou zvedl hůl.

Vin se zastavila a dala hlavu na stranu. Chlapci se na čele třpytil pot a sotva se držel na nohou. Podívala se mu do očí a viděla v nich děs. Tenhle chlapec není Mistborn. Přesto má svou čest. Hrdě, ale beznadějně stál před vrávorajícím Cettem.

„Ustup, synu," řekl Cett chabým hlasem. „Tady nic nezmůžeš."

Chlapec se začal třást a nakonec se rozplakal.

Slzy, pomyslela si Vin a cítila se tak nějak neskutečně. Zvedla ruku a překvapivě nahmatala mokrý pramínek na své tváři.

„Vy nemáte Mistborny," řekla šeptem.

Cett si namáhavě sedl a podíval se jí do očí.

„Dnes v noci jsme žádné allomanty nepotkali," řekla. „Vy jste všechny ztratil tu noc při volbě krále ve Shromáždění?"

„Jediný allomanty, který jsem měl, jsem proti vám poslal už dávno," povzdechl si Cett. „Byli jediný, co jsem kdy měl. A moje

jediná naděje, že vás zabijou. Ani oni nebyli z našeho rodu. Moje pokrevní linie je zkažená skaatskou krví. Jediná allomantka, co se nám za několik století narodila, je Allrianne.“

„Ale přišel jste do Luthadelu…“

„Protože by mě stejně dostal Straff,“ odpověděl Cett. „Moje jediná šance, mladá, byla včas vás poslat na věčnost. Proto jsem je na vás poslal. Když to nevyšlo, bylo mi jasný, že jediný, co ještě můžu udělat, je dostat tohle mizerný město a jeho atium a koupit si za něj nějaký allomanty. No, nevyšlo to.“

„Mohl jste nám nabídnout spojenectví.“

Cett se rozkašlal a napřímil se. „V opravdový politice to takhle nechodí. Buď berete vy, nebo berou vás. A navíc, já jsem byl vždycky hazardér.“ Zvedl k ní hlavu a podíval se jí do očí. „Udělejte to, kvůli čemu jste přišla,“ opakoval.

Vin se zachvěla. Necítila na tvářích slzy. Necítila už vůbec nic.

Proč? Proč už ničemu nerozumím?

Místnost se začala otřásat. Vin se otočila a podívala se na zadní stěnu. Dřevo praskalo a kroutilo se jako umírající zvíře. Začaly vyskakovat hřebíky a nakonec se celá zeď zřítila. Do vzduchu se rozletěla hořící prkna, třísky, hřebíky a kameny. Uprostřed té spouště se objevila černá postava. Zane stál ve vedlejší místnosti a s ním smrt.

Z prstů mu kapala krev. Podíval se na hořící pozůstatky zdi. Usmíval se. Potom vešel do místnosti, kde byl Cett.

„Ne,“ řekla Vin a chtěla ho zastavit.

Zane se překvapeně zarazil. Ustoupil stranou, Vin se vyhnul a šel dál k Cettovi a chlapci.

„Zane, nech je!“ řekla Vin a otočila se k němu. Doklouzla smykem doprostřed místnosti. Natáhla k němu ruku. Na jeho černém oblečení se třpytila krev. Jeho krev.

Uhnul. Zvědavě se k ní otočil. Natáhla k němu ruku, ale opět uhnul s nadpřirozenou hbitostí. Uhýbal před ní jako šermířský mistr.

Atium, pomyslela si Vin. *Asi ho pálí celou dobu. Ale přece ho tady nepotřebuje… proti nám stejně nemají šanci.*

„Prosím,“ řekla. „Nech je.“

Zane se otočil k Cettovi, který seděl a čekal. Chlapec stál u něho a snažil se ho odtáhnout pryč. Zane se na ni podíval se skloněnou hlavou.

„Prosím,“ opakovala Vin znovu.

Zane se zamračil. „Tak on tě má stejně ještě v moci,“ řekl zklamaně. „Myslel jsem si, že když budeš bojovat a uvědomíš si, jak jsi silná, zbavíš se konečně závislosti na Elendovi. Asi jsem se mýlil.“

Potom se obrátil zády k Cettovi a vyšel zpátky dírou ve zdi, kterou udělal. Vin šla tiše za ním. Pod nohama jí křupaly třísky a za ní zůstala rozbitá tvrz, poražená armáda a pokořený šlechtic.

Ale cožpak i blázen nespoléhá více na vlastní úsudek a vlastní zkušenost spíše než na cizí?

44

Za chladného tichého rána sledoval Breeze velmi skličující výjev – ústup Cettovy armády.

Zachvěl se a otočil se ke Clubsovi. Většina lidí by se v pohrdavém výrazu tohoto podsaditého muže nevyznala, ale Breeze viděl víc. Viděl kolem Clubsových očí napětí a všiml si, jak poklepává prstem na promrzlou kamennou zeď. Clubs nebyl nervózní člověk. Jeho pohyby cosi vypovídaly.

„Tak takhle je to teda?“ poznamenal Breeze tiše.

Clubs přikývl.

Breeze to nemohl pochopit. Za branami byly stále ještě dvě armády. Patová situace zůstávala. Clubsově úsudku ale věřil. Nebo věřil své schopnosti vyznat se v lidech natolik, že prostě měl Clubs jeho naprostou důvěru.

Generál ví něco, co Breeze neví.

„Prosím o vysvětlení,“ řekl.

„Tohle skončí, až to Straffovi dojde,“ řekl Clubs.

„Co Straffovi dojde?“

„Že ho bude koloss poslouchat, když mu dá šanci.“

Breeze se zamyslel. *Straffovi ani tak nejde o město jako o atium. A o symbolické vítězství.*

„Kdyby se Straff stáhl…“ začal Breeze.

„Tak koloss zaútočí," přikývl Clubs. „Zabijou všechny, na koho narazí, a srovnají město se zemí. Potom se Straff může vrátit a hledat atium."

„Za předpokladu, že koloss odejde, kamaráde."

Clubs pokrčil rameny. „V každým případě mu to hraje do ruky. Bude mít proti sobě jednoho oslabeného soupeře místo dvou silných."

Breeze zamrazilo. Přitáhl si kabát. „Ty to říkáš… s takovým klidem."

„Byli jsme mrtví ve chvíli, kdy sem přitáhlo první vojsko, Breezi," řekl Clubs. „Jen se nám to zatím daří zdržovat."

Proč pro Pána Vládce trávím čas s tímhle člověkem? pomyslel si Breeze. Je to pesimista až do morku kostí. Jenže Breeze se v lidech vyznal. Clubs tentokrát nepřeháněl.

„Sakra práce," mumlal.

Clubs jen pokyvoval hlavou, nakláněl se přes zeď a díval se za ustupující armádou.

* * *

„Tři sta mužů," řekl Ham v Elendově pracovně. „Nebo aspoň tak to tvrdí naši špioni."

„To jsem se bál, že to bude horší," řekl Elend. Kromě nich tu nikdo jiný nebyl, jen u stolu se na židli rozvaloval Špuk.

„Ele," řekl Ham, „Cett měl tady v Luthadelu tisícovku mužů. To znamená, že když na něj Vin zaútočila, přišel ke třicetiprocentní ztrátě během prvních deseti minut. I na bitevním poli tohle procento většinou armádu porazí, ale po celém dni boje."

Elend se zamračil.

Ham zavrtěl hlavou, sedl si a nalil si cosi do poháru. „Já tomu nerozumím, Ele. Proč ho napadla?"

„Je praštěná," řekl Špuk.

Elend chtěl protestovat, ale nějak se nedokázal vyjádřit. „Nevím jistě, proč to udělala," přiznal nakonec. „Zmínila se o tom, že nevěří, že ti vrazi na schůzi Shromáždění byli od mého otce."

Ham pokrčil rameny. Vypadal… vyčerpaně. Tohle nebyla jeho parketa, zabývat se cizími vojsky a dělat si starost o osud království. Jeho pole působnosti mělo být mnohem menší.

Jistě, pomyslel si Elend, *radši bych seděl na židli a četl. Jenže člověk dělá to, co musí.*

„Víte o ní něco dalšího?“ zeptal se.

Špuk zavrtěl hlavou. „Strejda Bručoun poslal do města hlídku, aby ho prohledala, ale zatím nic nemá.“

„Třeba nechce, aby ji našli…“ řekl Ham.

Elend začal přecházet po místnosti. Nedokázal zůstat klidný. Představoval si, že vypadá jako kdysi Jastes, když chodil pořád dokola a projížděl si rukou skrz vlasy.

Buď silný, dodával si odvahu. *Můžeš dát najevo obavy, ale nikdy ne nejistotu.*

Chodil sem a tam, ale zpomalil a o svých obavách s Hamem ani se Špukem nemluvil. Co když je Vin zraněná? Co když ji Cett zabil? Jejich špioni o včerejším útoku na Cetta skoro nic nevěděli. Vin byla určitě u toho. Někteří tvrdili, že tam byl ještě jeden Mistborn. Prý opustila tvrz, když jedno patro hořelo, a z nějakého důvodu nechala Cetta naživu.

Od té doby ji nikdo neviděl.

Elend zavřel oči, zastavil se a opřel se rukou o kamennou zeď. *Já jsem ji v poslední době zanedbával. Věnoval jsem se městu… jenže k čemu bude dobré, že zachráním Luthadel, když ztratím ji? Jako bych ji už vůbec neznal!*

A znal jsem ji vlastně někdy?

Necítil se dobře, když ji neměl nablízku. Už si zvykl na tu její prostou přímočarost. Potřeboval její opravdový realismus – její smysl pro spravedlnost –, bez ní neměl pevnou půdu pod nohama. Potřeboval ji držet, aby cítil, že je ještě něco důležitějšího než jeho teorie a pojmy.

Miloval ji.

„Já nevím, Ele,“ řekl Ham nakonec. „Mně nikdy Vin nepřipadala zrovna extra spolehlivá, jenže ona měla kruté dětství. Vzpomínám si, jak jednou vybuchla kvůli hlouposti, řvala na nás a křičela o svém dětství. Já… nevím, jestli není moc labilní.“

Elend otevřel oči. „Není labilní, Hame,“ řekl pevně. „A je schopnější než my všichni dohromady.“

Ham se zamračil. „Ale –“

„Určitě měla důvod Cetta napadnout,“ řekl Elend. „Já jí věřím.“

Ham a Špuk se na sebe podívali. Špuk jenom pokrčil rameny.

„To není jen včerejší noc, Ele," řekl Ham. „S tou holkou se něco děje – teda nejen duševně…"

„Jak to myslíš?" zeptal se Elend.

„Vzpomínáš na ten útok na Shromáždění?" zeptal se Ham. „Říkal jsi, že jsi viděl, jak dostala ránu holí od jednoho z těch rváčů."

„No a?" nechápal Elend. „Tři dny proležela."

Ham zavrtěl hlavou. „Ran měla víc – v boku, na rameni, málem se udusila – s tím vším by možná stačilo ležet pár dní. Ale jestli opravdu dostala ránu tou holí, a to od rváče, tak by pár dní na uzdravení stačit nemohlo, Elende. Z toho by se vzpamatovávala celý týdny. Možná ještě dýl. Z toho by bez polámaných žeber nevyvázla."

„Pálila cín s olovem," řekl Elend.

„Ten rváč nejspíš taky."

Elend mlčel.

„Chápeš?" řekl Ham. „Když oba pálili cín s olovem, tak měli mít vyrovnaný síly. Z toho by musela Vin se svou váhou – nemůže mít víc než pětačtyřicet kilo – vyjít rozmlácená na cimprcampr. A ona se oklepala za pár dní."

„Vin je zvláštní," řekl Elend.

„To nepopírám," odpověděl Ham. „Ale taky nám něco tají. Kdo byl ten druhý Mistborn? Slyšel jsem, že bojovali společně."

Ona říkala, že je ve městě další Mistborn, pomyslel si Elend. *Zane – Straffův posel. Ale už dlouho o něm nemluvila.*

Ham se poškrábal na čele. „Všechno se to kolem nás hroutí, Elende."

„Kelsier by to možná udržel," mumlal Špuk. „Když tu byl, tak na našich chybách postavil celej svůj plán."

„Hrdina je mrtvý," řekl Elend. „Já jsem se s ním osobně neznal, ale slyšel jsem o něm dost, abych si z toho vzal jedno poučení. Nikdy nepropadal zoufalství."

Ham se usmál. „To je pravda. Smál se a dělal legrácky v den, kdy jsme vlastní chybou přišli o celou armádu. Prevít jeden arogantní."

„Bezcitnej," dodal Špuk.

„Ne," řekl Ham a natáhl se pro pohár. „Já jsem si to vždycky myslel taky. Jenže… teď se mi spíš zdá, že byl jen odhodlanej.

Kelsier se vždycky díval dopředu a nebral ohled na to, jaký to bude mít důsledky.“

„My to budeme muset udělat také,“ řekl Elend. „Cett je pryč, Penrod ho nechal odejít. Na tom nic nezměníme. Ale máme informace o kolossu.“

„Jo, tohle,“ řekl Špuk a sáhl do svého váčku a hodil něco na stůl. „Máš pravdu – jsou stejný.“

Mince se chvíli kutálela a potom se zastavila. Elend ji zvedl. Bylo vidět místo, kde ji Špuk poškrábal nožem. Odškrábal vrchní vrstvu zlata. Pod ní bylo dřevo. Byla to nezdařená napodobenina boxingu. Nepoznal by to jedině hlupák. Hlupák nebo koloss.

Nikdo nevěděl, jak se Jastesovy falešné boxingy dostaly do Luthadelu. Možná je zkoušel dávat dělníkům na plantážích nebo žebrákům ve své dominancii. V každém případě bylo zřejmé, co dělal. Potřeboval armádu a pro armádu potřeboval peníze. Tak si je udělal. Na takový trik mohli naletět jedině kolossové.

„To jsem nepochopil,“ řekl Ham, když mu Elend podal minci. „Proč se najednou kolossové rozhodli, že potřebujou peníze? Pán Vádce jim nikdy neplatil.“

Elend se zamyslel a vzpomněl si na svou návštěvu jejich tábora. *My jsme lidi. Budeme žít ve vašem městě…*

„Kolossové se mění, Hame,“ řekl. „Nebo jsme jim možná vlastně nikdy nerozuměli. V každém případě potřebujeme být silní. Ještě to zdaleka není za námi.“

„Ono by bylo jednodušší být silný, kdybychom věděli, že náš Mistborn má všech pět pohromadě. Ona s náma vůbec o ničem nemluvila!“

„Já vím,“ řekl Elend.

Ham vstal a zavrtěl hlavou. „Ono není náhoda, že šlechtické domy proti sobě navzájem nechtěly používat Mistborny. S nima je to vždycky mnohem nebezpečnější. Jestli má Cett Mistborna a ten se bude chtít pomstít…“

„Já vím,“ opakoval Elend a rozloučil se s nimi.

Ham mávl na Špuka a odešel s Elendem za Breezem a Clubsem.

Všichni jsou takoví zachmuření, pomyslel si Elend a šel si najít něco k jídlu. *Jako by ta jedna překážka měla znamenat porážku. Cettův odchod je přece dobrá věc. Odešel nám jeden z nepřátel – zbývají ještě dva. Jastes nezaútočí, pokud by se tím vystavil*

nebezpečí ze strany Straffa, a Straff se bojí Vin. Po jejím útoku na Cetta se bude bát ještě víc. Třeba to udělala právě proto.

„Vaše Výsosti?“ ozvalo se za ním tiše.

Elend se otočil a rozhlížel se po chodbě.

„Vaše Výsosti,“ ozvala se malá postava ve stínu. OreSeur. „Myslím, že jsem ji našel.“

* * *

Elend s sebou vzal jen malou ochranku. Nechtěl Hamovi a ostatním vysvětlovat, jak k té informaci přišel. Vin trvala na tom, že OreSeur musí zůstat utajený.

Ham má v jedné věci pravdu, pomyslel si Elend, když kočár zastavoval. *Ona něco skrývá. Už dlouho.*

Přesto jí však stále důvěřoval. Kývl na OreSeura a společně vystoupili z kočáru. Elend odvolal ochranku a vyšel směrem k rozpadlé budově. Kdysi to pravděpodobně býval krámek nějakého chudšího obchodníka, příslušníka té nejnižší šlechtické vrstvy, který prodával skrovné potřebnosti skaatským dělníkům výměnou za poukázky na jídlo a ty potom měnil u Pána Vládce za peníze.

Budova byla v sektoru, v němž Elendovy oddíly sběračů paliva zatím nezačaly úřadovat. Bylo však zřejmé, že je to oblast už nějakou dobu neobydlená. Dům byl už dávno vyrabovaný a podlahu pokrývala vysoká vrstva popela. K zadnímu schodišti vedla řada stop.

„Co to tady je?“ zeptal se Elend zamračeně.

OreSeur pokrčil psími rameny.

„Tak jak víš, že je tady?“

„Včera jsem ji sledoval, Vaše Výsosti,“ odpověděl OreSeur. „Viděl jsem, kam šla. Pak už to nedalo víc práce než trochu hledání.“

Elend se zamračil. „To muselo ale vyžadovat pořádné pátrací schopnosti, kandro.“

„Tohle tělo má vynikající smysly.“

Elend přikývl. Schodiště ústilo na dlouhé chodbě. Na jejím konci bylo několik místností. Elend šel kousek chodbou a potom se zastavil. Na jedné straně byl odsunutý panel a vytvářel jakousi malou jeskyňku. Elend cítil, že se uvnitř něco hýbe.

„Vin?“ ozval se a strčil do jeskyňky hlavu.

Za zdí byla malá místnost a v koutě seděla Vin. Byl to spíš jen kout než skutečná místnost – byl těsný a nedalo se v něm ani stát. Vin neodpovídala. Seděla a opírala se o zeď. Hlavu měla otočenou na druhou stranu.

Elend se vplížil dovnitř. Kolena měl od popela. Prostor byl tak stísněný, že se mu nepodařilo vlézt dovnitř, aniž by do Vin strčil. „Vin? Jsi v pořádku?“

Seděla a cosi žmoulala mezi prsty. Dívala se na stěnu a skrz úzkou štěrbinu ven. Elend viděl, jak sem štěrbinou procházejí sluneční paprsky.

To je pozorovací otvor, uvědomil si. *Je jím vidět na ulici. Tohle není obchod. To je zlodějské doupě. Nebo bývalo.*

„Vždycky jsem si myslela, že byl Camon zrůda,“ řekla tiše.

Elend se zastavil s rukama na kolenou. Nakonec si zase sedl do pokroucené pozice. Aspoň se zdá, že není zraněná. „Camon?“ zeptal se. „Tvůj bývalý vůdce před Kelsierem?“

Vin přikývla. Otočila se od štěrbiny a seděla s rukama kolem kolen. „Bil lidi a zabíjel ty, kdo s ním nesouhlasili. Byl brutální i na poměry pouličních rváčů.“

Elend se zamračil.

„Ale,“ pokračovala Vin tiše, „pochybuju, že za celý svůj život zabil tolik lidí jako já včera.“

Elend zavřel oči. Po chvíli je otevřel, přisunul se blíž a dal Vin ruku kolem ramen. „To byli vojáci, nepřátelé, Vin.“

„Připadala jsem si jako dítě v místnosti plné brouků,“ řekla šeptem. Všiml si, co má v ruce. Byla to náušnice. Ta malá bronzová kulička, kterou vždycky nosila. Dívala se na ni a otáčela ji v prstech.

„Říkala jsem ti, jak jsem přišla k tomuhle?“ zeptala se. Zavrtěl hlavou. „Dala mi to maminka,“ řekla. „Já se na to nepamatuju – říkal mi to Reen. Maminka… někdy slyšela hlasy. Zabila mou sestru, když byla ještě mimino. A ten den mi dala tuhle náušnici. Jako by… jako by si mě z nás dvou vybrala. Pro jednu trest a pro druhou dar.“

Zavrtěla hlavou. „Celý můj život je smrt, Elende. Smrt mý sestry, potom Reena. Smrt lidí z party. A Kelsierova. A potom moje kopí, kterým jsem zabila Pána Vládce. Namlouvám sama sobě, že už jsem tomu utekla. A potom… udělám takovou věc jako včera večer.“

Elend nevěděl, jak má zareagovat. Přitáhl si ji blíž. Byla však upjatá. „Měla jsi k tomu důvod," řekl.

„Neměla," odpověděla Vin. „Já jsem jim prostě chtěla ublížit, vyděsit je a donutit, aby tě nechali na pokoji. Zní to dětinsky, ale já jsem to tak cítila."

„Není to dětinské, Vin," řekl Elend. „Je to strategie. Ukázala jsi soupeřům svou sílu. Vyděsila jsi jednoho z našich úhlavních nepřátel. Můj otec se tě teď bude bát víc. Koupila jsi nám čas!"

„A zaplatila za něj stovkama životů."

„Nepřátelských vojáků, kteří neprávem vtrhli do našeho města," řekl Elend. „Mužů, kteří chránili tyrana a utiskovatele svých lidí."

„Takhle uvažoval Kelsier," řekla Vin tiše, „když chodil zabíjet šlechtice a jejich stráže. Říkal, že jsou to pilíře Finální říše, a proto že musí zemřít. Děsilo mě to."

Elend nevěděl, co na to říct.

„Jako by o sobě přemýšlel jako o Bohu," šeptala Vin. „Dává život, bere život, jak se mu zachce. Já nechci být jako on, Elende. Ale připadá mi, že mě tam všechno postrkuje."

„Já…" *Ty nejsi jako on,* chtěl říct. Byla to pravda, ale slova z něho nechtěla ven. Jako by byla prázdná.

Přitáhl si Vin ještě blíž a přitiskl ji na svou hruď. Hlavu měla pod jeho bradou. „Kéž bych našel ta správná slova, Vin," šeptal. „Když tě takhle vidím, Vin, probouzí se ve mně potřeba tě chránit. Chtěl bych, aby to všechno bylo lepší – jen nevím, jak to udělat. Řekni mi, co mám udělat. Jak ti můžu pomoct!" Chvíli se bránila jeho objetí, ale potom tiše povzdechla a vklouzla do jeho náruče. „V tomhle mi pomoct nemůžeš," řekla tiše. „V tom si musím poradit sama. Musím… udělat rozhodnutí."

Přikývl. „Věřím, že se rozhodneš dobře, Vin."

„Vždyť ani nevíš, o čem se rozhoduju."

„To nevadí," odpověděl. „Vím, že ti v tom nemůžu pomoct – nezvládl jsem ani udržet trůn. Ty jsi desetkrát silnější než já."

Sevřela jeho paži. „Takhle nemluv. Prosím."

Zamračil se, když ucítil to napětí v jejím hlase, a potom přikývl. „Dobře. Za každých okolností máš moji důvěru, Vin. Ty se sama rozhodni a já budu stát za tebou."

Přikývla a trochu se v jeho náruči uvolnila. „Myslím…" řekla, „myslím, že budu muset odejít z Luthadelu."

„Odejít? A kam?"

„Na sever," odpověděla. „Do Terrisu."

Elend se opřel o dřevěnou stěnu. *Odejít?* pomyslel si se smíšenými pocity. *Tak tohle je odplata za to, že jsem ji v poslední době zanedbával.*

Ztratil jsem ji?

Ale vždyť jí přece zrovna řekl, že stojí za ní a že její rozhodnutí podpoří. „Jestli máš pocit, že bys měla jít, Vin," říkal proti své vůli, „tak jdi."

„A kdybych šla, půjdeš se mnou?"

„Teď?"

Vin přikývla. Hlavu měla pod jeho bradou.

„Ne," odpověděl nakonec. „Teď nemůžu opustit Luthadel, když ho ohrožují ta vojska."

„Město tě ale sesadilo."

„Já vím," řekl a povzdechl si. „Jenže já je opustit nemůžu, Vin. Odmítli mě, ale já je v tom nemůžu nechat."

Vin znovu přikývla a Elend nějak cítil, že takovou odpověď čekala.

Usmál se. „Je toho na nás moc, viď?"

„Beznadějně," řekla tiše, vzdychla a pomalu se od něho odtáhla. Vypadala velmi unaveně. Venku Elend zaslechl kroky. Objevil se OreSeur a strčil hlavu do jejich tajné komůrky.

„Stráže mají starost, Vaše Výsosti," řekl Elendovi. „Brzy se po vás začnou shánět."

Elend přikývl a posunul se k otvoru. Když vylezl na chodbu, nabídl Vin ruku, aby jí pomohl ven. Vylezla za ním a oprašovala si oblečení – svou obvyklou košili a kalhoty.

Bude ještě vůbec někdy nosit šaty? přemítal.

„Elende," řekla a začala šátrat v kapse. „Na, tohle můžeš prodat, jestli chceš."

Otevřela dlaň a dala mu do ruky malou kuličku.

„Atium?" zeptal se nevěřícně. „Kde jsi ho vzala?"

„Od přítele," odpověděla.

„A ty jsi ho včera v noci nepoužila?" zeptal se. „Když jsi bojovala s těmi vojáky?"

„Ne," odpověděla Vin. „Spolkla jsem ho, ale nakonec jsem ho nespálila. Tak jsem ho zase vrátila."

Pro Pána Vladce! proběhlo hlavou Elendovi. *Já jsem vůbec nepomyslel na to, že nemá atium. Co kdyby byla tenhle poslední*

kousek spálila? Zvedl k ní oči. „Říká se, že je ve městě ještě jeden Mistborn.“

„Je. Zane.“

Elend upustil kuličku zpátky do její dlaně. „Nech si ho. Třeba ho budeš potřebovat, kdybys s ním musela bojovat.“

„To pochybuju,“ řekla tiše.

„Tak si ho stejně nech,“ odpověděl Elend. „Je to sice jmění – jenže my potřebujeme daleko větší jmění, aby nám to pomohlo z toho všeho ven. A navíc – kdo by ho koupil? Kdybych tím chtěl podplatit Cetta nebo Straffa, jen bych je utvrdil v přesvědčení, že to atium někde mám.“

Přikývla a podívala se na OreSeura. „Schovej to,“ řekla a podala mu kuličku. „Je dost velká na to, aby mi ji nějaký jiný allomant sebral, kdyby chtěl.“

„Budu ji střežit jako oko v hlavě, paní,“ řekl OreSeur, otevřel sval na rameni a schoval tam kuličku.

Vin se otočila k Elendovi a společně šli po schodišti dolů za strážemi.

Vím, co jsem se naučil. Vím, co nyní opakují všichni Světozvěsti.

45

„Hrdina věků z Terrisu nebude," řekla Tindwyl a psala poznámku na spodní část papíru.

„To už víme," řekl Sazed. „Z deníku."

„Ano," přisvědčila Tindwyl, „jenže Alendiho podání je vlastně ze třetí ruky. Vypráví o proroctvích a já jsem někde slyšela citovat ta proroctví přímo."

„Opravdu?" zeptal se Sazed vzrušeně. „A kde?"

„Helenntionův životopis," odpověděla Tindwyl. „To byl jeden z posledních, kdo přežili shromáždění v Khlenniu."

„Napiš mi to," požádal Sazed a posunul si židli blíž k Tindwyl. Několikrát zamžoural, protože už začínal chvílemi upadat do mikrospánku.

Musíš zůstat vzhůru! říkal si. *Zbývá už moc málo času. Skoro žádný…*

Tindwyl si vedla o něco lépe, ale i jí už začínala docházet zásoba bdělosti a i ona začínala klimbat. Sazed se krátce vyspal v noci na zemi, ale Tindwyl pracovala nepřetržitě. Měl pocit, že už je vzhůru souvisle víc než týden.

V této době se hodně mluvilo o Rabzeenovi, psala Tindwyl. *Někteří říkali, že přijde a bude bojovat s Dobyvatelem. Helenntion se však k tomuto přede mnou nikdy nevyjádřil. O tom Rabzeenovi se říká, že „nevyšel ze svého lidu, přesto však plní jeho přání". Je-li to tak, možná je to právě Dobyvatel. Údajně pochází z Khlennia.*

Tady se zastavila. Sazed se zamračil a četl tu pasáž ještě jednou. Kwaanovo poslední svědectví – deska, jejíž otisk Sazed přinesl z kláštera v Seranu – se skutečně velmi osvědčilo. Byl v něm klíč.

Netrvalo ani rok, než jsem došel k přesvědčení, že Alendi je Hrdinou věků, psal Kwaan. *Hrdina věků, v Khlenniu zvaný Rabzeen, Anamnesor. Spasitel…*

Otisk tabulky byl něco jako překlad. Ne mezi jazyky, ale mezi synonymy uvnitř jednoho jazyka. Bylo pochopitelné, že pro osobu tak významnou a opředenou legendami, jako byl Hrdina věků, bude existovat více titulů. Přesto však už bylo mnoho ze starých časů ztraceno. Rabzeen a Anamnesor byly mytologické postavy, které Sazedovi něco říkaly už jen velmi vzdáleně. Byly to však jen dvě z mnoha. Dokud neobjevil desku a nepořídil otisk, neměl mezi nimi a Hrdinou věků žádnou souvislost.

Teď mohli s Tindwyl – poučeni touto souvislostí – lépe prohledávat zásobárnu informací. Jako by se jim otevřely oči. Sazed určitě už někdy tuto pasáž z Helenntionova životopisu četl a procházel staré záznamy a hledal v nich narážky na stará náboženství. Přesto si nikdy neuvědomil, že se tato pasáž přímo vztahuje k Hrdinovi věků, postavě z terrisských legend, kterou si v Khlenniu pojmenovali po svém.

„Ale…“ řekl pomalu. „Tohle je dobré, Tindwyl. Moc dobré.“ Natáhl ruce a položil je na její.

„Možná,“ odpověděla, „ale nic nového jsme se z toho nedozvěděli.“

„Ale ta přesná formulace by mohla být důležitá, řekl bych,“ poznamenal Sazed. „U náboženství většinou na přesných formulacích dost záleží.“

„Hlavně u proroctví,“ řekla Tindwyl a zamračila se. Neměla ráda věci, které zaváněly pověrami nebo věštbami.

„Už jsem si myslel,“ namítl Sazed, „že ses tohohle předsudku zbavila. Vzhledem k tomu, co teď děláme…“

„Já jen shromažďuji informace, Sazede. Protože něco vypovídají o lidech a protože se z nich můžeme poučit o minulosti. Nestuduji nadarmo historii, a ne teologii. Spásné lži nemám ráda.“

„Myslíš, že když učím lidi stará náboženství, tak to jsou spásné lži?“ zeptal se pobaveně.

Zvedla hlavu a podívala se na něho. „Trochu,“ přiznala. „Jak můžeš učit lidi, aby vzhlíželi k Bohům dávno mrtvých předků,

Sazede? Tahle náboženství posloužila tehdejším lidem, ale teď už jsou trochu obstarožní.“

„Náboženství jsou výrazem naděje,“ odpověděl Sazed. „A naděje dává lidem sílu.“

„Takže ty sám nevěříš?“ zeptala se Tindwyl. „Ty jen předkládáš lidem něco, čemu mají věřit oni? Nějakou iluzi, která jim uleví?“

„Takhle bych to nenazýval.“

„Tak potom tedy věříš, že ti Bohové, které jim předkládáš, opravdu existují?“

„Já… si myslím, že si zaslouží, aby se na ně nezapomnělo.“

„A ta proroctví?“ zeptala se Tindwyl. „Já si dovedu představit jejich vědeckou hodnotu – když člověk osvětlí věci z minulosti, může z toho načerpat poučení o problémech, které řeší v přítomnosti. Ale ve své podstatě je věštění budoucnosti hloupost.“

„To bych neřekl,“ namítl Sazed. „Náboženství jako takové je vlastně příslib – příslib, že nad námi někdo bdí, že nás někdo vede. Takže proroctví je vlastně vyjádření naší naděje. To není hloupost.“

„Takže ty se o to zajímáš čistě akademicky?“ zeptala se Tindwyl.

„To bych taky neřekl.“

Dívala se mu do očí. Pomalu se zamračila. „Ty tomu věříš, viď?“ řekla. „Ty věříš, že ta holka je Hrdina věků.“

„Ještě jsem se nerozhodl,“ odpověděl.

„Jak tě může něco takového vůbec napadnout, Sazede?“ řekla Tindwyl. „Copak nevidíš? Naděje je dobrá věc – nádherná věc –, ale musí být reálná. Když budeš násilím udržovat při životě sny z minulosti, tak zadusíš svoje vlastní sny o budoucnosti.“

„A co když si ty sny z minulosti prostě zaslouží pozornost?“

Tindwyl zavrtěla hlavou. „Podívej se na to rozumně, Sazede. Jak bychom mohli se studiem tohohle otisku dospět tam, kam jsme dospěli, s Hrdinou věků pod jednou střechou?“

„Rozum v proroctví nehraje tak důležitou roli.“

Tindwyl zavřela oči. „Sazede… náboženství je podle mě dobrá věc a víra také, ale z pár vágních frází se nedá nic usuzovat. Podívej se, co se stalo minule, když si mysleli, že toho Hrdinu objevili. Výsledkem byla Finální říše a Pán Vládce.“

„Já i tak pořád doufám. Když proroctvím nevěříš, tak proč se tolik snažíš objevit něco o Bezednosti a o Hrdinovi?“

„To je jednoduché," odpověděla Tindwyl. „Stojíme před stejným problémem, který už tu jednou byl – prostě se opakuje stejná situace. Jako když se po letech vrátí mor. V minulosti o tomhle nebezpečí věděli a měli o něm informace. Jenže z těch se samozřejmě postupem času staly legendy a proroctví a možná i náboženství. Takže se v nich nutně musí dát najít klíč k situaci, která už tu v minulosti byla. To není otázka zájmu o proroctví, to je otázka výzkumu."

Sazed položil ruku na její. „Myslím, že na tomhle se my dva nikdy neshodneme. Pojď, jdeme zase číst. Musíme využít tu trochu času, co ještě máme."

„To bude dobré," řekla Tindwyl, vzdychla a urovnala si rukou pramen vlasů. „Tvůj Hrdina věků včera evidentně vyděsil Lorda Cetta. Říkal to ten člověk, co přinesl snídani."

„Já o tom vím," řekl Sazed.

„Tak tím se situace pro Luthadel zlepší."

„Ano," řekl Sazed. „Možná."

Tindwyl se zamračila. „Ale neříkáš to moc jistě."

„Já nevím," řekl a sklopil oči. „Nějak mám pocit, že Cettův odchod není dobrá věc, Tindwyl. Něco není v pořádku. Musíme si tady s tím pospíšit."

Tindwyl dala hlavu na stranu. „Jak moc?"

„Měli bychom to dodělat dnes, řekl bych," odpověděl Sazed a podíval se směrem ke stohu volných listů papíru, který ležel na stole. Byly na něm všechny poznámky, nápady a souvislosti, které je při horečné práci napadly. Byla to svým způsobem kniha, jakýsi průvodce postřehy o Hrdinovi věků a Bezednosti. Byla až neuvěřitelná vzhledem k času, který na ni měli. Možná to byla nejdůležitější práce, jakou kdy napsal.

I když ani sám nevěděl proč.

„Sazede?" řekla Tindwyl a zamračila se. „Co to je?" Sáhla po stohu papíru a vytáhla jeden list, který vyčníval. Zvedla ho a Sazed si s hrůzou všiml, že mu chybí celý pravý dolní roh.

„To jsi udělal ty?" zeptala se Tindwyl.

„Ne," odpověděl Sazed a vzal od ní papír. Byl to jeden z opisů otisku. Se spodním rohem byla utržená i poslední věta. Útržek však nikde nebyl.

Sazed zvedl hlavu a podíval se Tindwyl do zmatené tváře. Otočila se a začala listovat stohem papírů. Vytáhla jiný opis a zvedla ho.

Sazeda zamrazilo. Chyběla stejná část.

„Tohle jsem dělala včera," řekla Tindwyl. „Od té doby jsem tu pořád byla, odešla jsem jen na pár minut, ale to jsi tu byl ty."

„Ty jsi včera odešla?" zeptal se Sazed. „Na záchod? Když jsem spal?"

„Asi, já už se nepamatuji."

Sazed chvíli zmateně seděl a prohlížel si papír s utrženým rohem. Byl utržený nápadně stejně jako ten, který vytáhla před chvílí. Tindwyl evidentně napadlo totéž. Vzala oba listy a položila je na sebe. Byly úplně stejné. Okraje utrženého rohu se přesně shodovaly. I kdyby někdo položil oba listy na sebe a odtrhl je najednou, nebyly by tak dokonale stejné.

Oba seděli a mlčky se dívali na papír. Potom se oba začali horečně přehrabovat ve stohu. Sazed měl čtyři opisy. Všem chyběl stejný útržek.

„Sazede…" řekla Tindwyl rozechvěle a zvedla list papíru, který byl popsaný jen napůl a končil uprostřed stránky. Uprostřed papíru byla díra. Chyběla přesně stejná věta.

„Otisk!" řekla Tindwyl, ale Sazed už byl v pohybu. Vyskočil ze židle a utíkal ke truhle, kde měl schované kovové předměty se zásobami. Otevřel ji a vyndal otisk. Opatrně jej rozbalil a položil na zem. Náhle však ucukl prsty, jako by se spálil. Otisk měl na konci trhlinu. Chyběla poslední věta.

„Jak je to možné?" zeptala se Tindwyl šeptem. „Jak mohl někdo vědět o té práci, co jsme museli vynaložit – kolik jsme ze sebe museli vydat?"

„Jenže," opáčil Sazed, „jak mohl někdo tak podcenit naše schopnosti? Celý otisk mám uložený v kovu. A momentálně i v paměti."

„Co je v té poslední větě?"

„Alendi se k Prameni Povýšení nesmí dostat. Nesmí si tu sílu přisvojit."

„Proč tu větu někdo odstranil?" zeptala se Tindwyl.

Sazed se podíval na otisk. *To není možné…*

Za oknem se ozval zvuk. Sazed se prudce otočil a reflexivně sáhl do zásobárny, aby načerpal sílu. Svaly mu zmohutněly a oblečení mu najednou bylo těsné.

Rozletěly se okenice a na parapetu se objevila Vin. Zarazila se, když spatřila Sazeda a Tindwyl. Tindwyl mezitím také sáhla do zásobárny síly a svaly měla jako muž.

„Udělala jsem něco špatně?“ zeptala se Vin.

Sazed se usmál a vrátil zásoby zpátky.

„Ne, slečno,“ řekl. „Jen jste nás vylekala.“ Podíval se na Tindwyl. Začala sbírat roztrhané kousky papíru. Sazed sroloval otisk na později.

„Viděla jste někoho zdržovat se v mém pokoji, slečno Vin?“ zeptal se, když vrátil otisk na místo. „Někoho cizího – nebo třeba i stráže?“

„Ne,“ odpověděla Vin a vlezla oknem do pokoje. Byla jako obvykle bosá a ani neměla mistplášť. Ve dne ho většinou nenosila. Jestli minulou noc bojovala, asi se převlékla, protože na oblečení neměla nikde žádné skvrny od krve ani od potu. „Mám hlídat nějaké podezřelé osoby?“ zeptala se.

„Prosím vás,“ odpověděl Sazed a zamkl truhlu. „Obáváme se, že se nám tu někdo přehraboval v práci, i když si nedovedu představit proč.“

Vin přikývla a zůstala na místě. Sazed se vrátil k práci. Vin si je chvíli oba prohlížela.

„Potřebovala bych s tebou mluvit, Sazede,“ řekla.

„Myslím, že si chvilku najdu,“ odpověděl Sazed. „Ale musím pospíchat, práce je čím dál naléhavější.“

Vin přikývla a potom se podívala na Tindwyl. Ta se nakonec zvedla a povzdechla si. „Podívám se po něčem k obědu.“

Když se dveře zavřely, Vin se uvolnila. Došla ke stolu, sedla si na Tindwylinu židli a zkřížila nohy na dřevěném sedátku.

„Sazede,“ zeptala se, „jak člověk pozná, když se zamiluje?“

Sazed několikrát mrkl. „Já… se obávám, že nejsem na radu v téhle oblasti ten pravý, slečno Vin. Skutečně o těchto věcech mnoho nevím.“

„To říkáš vždycky,“ namítla Vin. „Jenže ty jsi opravdu odborník na všechno.“

Sazed se rozesmál. „V tomto případě vás opravdu ujišťuji, že si nevím rady sám, slečno Vin.“

„Ale něco přece víš.“

„Trochu, možná,“ připustil. „Řekněte mi, jak se cítíte v přítomnosti mladého Lorda Ventura?“

„Chci, aby mě držel,“ odpověděla Vin tiše a otočila se stranou a vyhlédla z okna. „Chci, aby se mnou mluvil, i když nerozumím tomu, co říká. Prostě chci být pořád s ním a chci být kvůli němu lepší.“

„To vypadá, že máte všechny příznaky, slečno Vin.“

„Jenže…“ Vin sklopila hlavu. „Já pro něj nejsem dost dobrá, Sazede. On se mě bojí.“

„Bojí?“

„No, přinejmenším se se mnou necítí dobře. Viděla jsem, jak se tvářil, když jsem bojovala tenkrát na té schůzi Shromáždění. Byl vyděšený a klopýtal ode mě pryč, Sazede.“

„Viděl zabít člověka,“ řekl Sazed. „Lord Venture je v těchhle věcech takový… nezkušený, slečno Vin. Já myslím, že se neděsil vás – že to byla jen jeho přirozená reakce na smrt.“

„To je jedno,“ řekla Vin a otočila se zpátky od okna. „Už nechci, aby mě takhle viděl. Já chci být taková, jakou on potřebuje – žena schopná podpořit jeho politické plány. Žena, která dokáže být krásná, když ji chce do náruče, a která ho dovede povzbudit, když je zoufalý. Jenže taková já nejsem. Ty jsi mě učil vystupovat jako dámu ode dvora, Sazede, ale my oba víme, že mi to nešlo.“

„A Lord Venture se do vás přesto zamiloval,“ namítl Sazed. „Právě proto, že jste byla jiná než ostatní. I přesto, že se do toho pletl Lord Kelsier a že jste měla za úkol pokládat všechny šlechtice za nepřátele. Elend se do vás stejně zamiloval.“

„Neměla jsem to dopustit,“ řekla Vin tiše. „Musím od něho pryč, Sazede – pro jeho dobro. Aby se mohl zamilovat do někoho jiného. Do někoho, kdo se k němu líp hodí. Do ženy, která se nesebere a nejde zabít dvě stě lidí, když jí dojdou nervy. Která si jeho lásku zaslouží.“

Sazed vstal a došel až k Vin.

Sklonil se, až měl hlavu na úrovni její. Položil jí ruku na rameno. „Ale holčičko! Kdy už se tímhle přestanete trápit a začnete si užívat toho, že vás někdo miluje?“

Vin zavrtěla hlavou. „Když ono to nejde.“

„Máloco jde samo. Něco vám řeknu, slečno Vin. Lásce musíte nechat v obou směrech průchod – když ho nenecháte, tak to není

láska, řekl bych. Je to potom něco jiného. Možná jen okouzlení nebo tak. V každém případě ze sebe příliš snadno děláme mučedníky. Ustoupíme stranou, sledujeme, nic neděláme a hledáme někde chybu. Bojíme se bolesti – naší vlastní nebo toho druhého.“

Stiskl jí rameno. „Jenže… co je vlastně láska? Je láska myslet si, že pro Elenda není vedle vás místo? Nebo je láska nechat ho, aby se v těchto věcech rozhodl svobodně a sám?“

„A co když se pro něho nehodím?“ zeptala se Vin.

„Musíte ho tolik milovat, abyste důvěřovala jeho přáním, i když s nimi nesouhlasíte. Musíte ho respektovat – bez ohledu na to, jak moc se podle vašeho názoru mýlí, na to, jak špatná jsou podle vás jeho rozhodnutí. Prostě musíte respektovat jeho touhu tahle rozhodnutí samostatně učinit. I když jedno z nich je, že vás bude milovat.“ Vin se pousmála, ale stále se tvářila starostlivě. „A…“ začala velmi pomalu, „pokud je ještě někdo jiný? Pro mě?“

Ale…

Okamžitě zneklidněla. „Nesmíte Elendovi říct, že jsem o něčem takovém mluvila.“

„Neřeknu,“ slíbil Sazed. „Kdo je ten druhý muž?“

Vin pokrčila rameny. „Je… víc jako já. Takový člověk, jakého bych si měla správně vybrat.“

„Milujete ho?“

„Je silný,“ odpověděla Vin. „Připomíná mi Kelsiera.“

Takže je tu opravdu ještě jeden Mistborn, pomyslel si Sazed. Cítil, že v téhle věci musí zůstat nezaujatý. Nic o něm neví, aby ho mohl soudit – memoristé vždycky ze zásady poskytovali informace, ale ne stanoviska nebo rady.

Jenže Sazed byl odjakživa s touhle zásadou na štíru. Toho druhého Mistborna samozřejmě nezná, ale zná Elenda Ventura. „Holčičko,“ řekl, „Elend je ten nejlepší muž a vy jste přece šťastná od té chvíle, co jste ho našla.“

„Jenže on je první, koho jsem kdy milovala,“ odpověděla Vin tiše. „Jak mám poznat, že je ten pravý? Neměla bych víc věnovat pozornost tomu, kdo se ke mně víc hodí?“

„Já nevím, slečno Vin. Opravdu nevím. Varoval jsem vás, že v těchhle věcech nejsem zrovna zběhlý. Ale – myslíte, že opravdu můžete najít ještě někoho lepšího, než je Lord Elend?“

Vzdychla. „Je to všechno zoufalství. Já bych si přece měla dělat starost s městem a s Bezedností, a ne s tím, s kým budu trávit večery!“

„Je těžké chránit druhé, když jste sama na pokraji sil,“ odpověděl Sazed.

„Já se jen musím rozhodnout,“ odpověděla Vin, vstala a došla k oknu. „Děkuju, Sazede. Že jsi mě vyslechl… a že ses vrátil sem do města.“

Sazed přikývl a usmál se. Vin se vrhla zpátky do otevřeného okna a odrazila se od nějakého kousku kovu. Sazed vzdychl, protřel si oči, došel ke dveřím a otevřel je.

Tindwyl stála za dveřmi se založenýma rukama. „Myslím, že bych se v tomhle městě cítila mnohem bezpečněji,“ řekla, „kdybych neměla pocit, že naším Mistbornem zmítají pubertální vrtochy.“

„Slečna Vin je klidnější, než si myslíš,“ řekl Sazed.

„Sazede, já jsem vychovala patnáct dcer,“ řekla Tindwyl a vešla do místnosti. „Žádná dospívající dívka není klidná. Některé to jen umějí dobře skrývat.“

„V tom případě buď ráda, že tě neslyšela, že tu šmíruješ,“ řekl Sazed. „Ona je totiž v těchhle věcech trochu paranoidní.“

„Vin má pro nás lidi z Terrisu slabost,“ řekla Tindwyl a mávla rukou. „To je ovšem tvoje práce. Ona si strašně zakládá na našem úsudku.“

„Protože je dobrý.“

„Teď jsi promluvil jako kniha, Sazede,“ řekla Tindwyl a sedla si. „Byl bys vynikající otec.“

Sazed rozpačitě sklonil hlavu a potom si sedl. „Měli bychom –“

Ozvalo se zaklepání na dveře.

„Kdo to je?“ zeptala se Tindwyl.

„Ty jsi neobjednala oběd?“

Tindwyl zavrtěla hlavou. „Já jsem vůbec neodešla z chodby.“

O chvilku později se ve dveřích objevila Elendova hlava. „Sazede? Mohl bych s tebou chvilku mluvit?“

„Jistě, Lorde Elende,“ odpověděl Sazed a vstal.

„Výborně,“ řekl Elend a vešel dovnitř. „Tindwyl, můžete jít.“

Obrátila oči v sloup a vrhla na Sazeda dotčený pohled, ale vstala a odešla.

„Děkuji,“ řekl Elend, když zavřela dveře. „Prosím, posaď se,“ řekl a mávl na Sazeda.

Sazed si sedl a Elend se zhluboka nadechl. Stál s rukama sepjatýma za zády. Začal zase nosit své bílé uniformy a stát sebevědomě i navzdory svému zjevnému zoufalství.

Někdo mi tu ukradl přítele badatele, pomyslel si Sazed, *a místo něj mi sem poslal krále.* „Předpokládám, že chcete mluvit o slečně Vin, Lorde Elende."

„Ano," odpověděl Elend a začal přecházet po místnosti. Přitom jednou rukou stále gestikuloval. „Já se v ní najednou nevyznám, Sazede. Tohle o ní přece sakra vím a počítám s tím – ona není jen ženská, ona je prostě Vin. Ale já už nevím, jak mám reagovat. Jednu chvíli je ke mně vstřícná a milá – jako dřív, než tady nastalo tohle peklo – a ve chvíli je zase najednou taková chladná a odtažitá."

„Třeba se sama cítí zmatená."

„Možná," přisvědčil Elend. „Ale copak by aspoň jeden z nás neměl mít jasno, co se to mezi námi vlastně děje? Upřímně, Sazede, já mám někdy pocit, že jsme najednou hrozně jiní, že spolu nemůžeme vydržet."

Sazed se usmál. „No, já nevím, Lorde Elende. Možná by vás překvapilo, jak podobně oba uvažujete."

„O tom pochybuji," řekl Elend a stále přecházel po místnosti. „Ona je Mistborn a já jsem jen obyčejný člověk. Ona vyrostla na ulici a já ve šlechtickém domě. Ona je úskočná a vychytralá a já jsem jen navrčený z knih."

„Ona je velmi schopná a vy také," odpověděl Sazed. „Ji celý život trápil její bratr a vás zase váš otec. Oba jste nenáviděli Finální říši a bojovali proti ní. A oba máte dost jasnou představu, jak by to všechno mělo být a jak to není."

Elend se zastavil a podíval se na Sazeda. „Co tímhle chceš říct?"

„Tímhle chci říct, že vy dva se k sobě hodíte," odpověděl Sazed. „Já bych neměl takovéhle soudy dělat a po pravdě je to jen názor člověka, který s vámi v posledních měsících moc nepobyl. Ale já tomu věřím."

„A ty rozdíly mezi námi?" zeptal se Elend.

„Zámek a klíč také vypadají na první pohled rozdílně," řekl Sazed. „Liší se tvarem i funkcí a člověk, který se na ně podívá a nepřemýšlí, by řekl, že jsou to protiklady, protože jeden otevírá a druhý zavírá. Ale když se nad tím zamyslíte, tak zjistíte, že jeden by

bez toho druhého byl bezcenný. A moudrý člověk vidí, že zámek a klíč byly vyrobeny ke stejnému účelu.“

Elend se usmál. „Ty bys měl někdy napsat knihu, Sazede. Tohle je moudřejší než všechno, co jsem kdy přečetl.“

Sazed se začervenal a podíval se na stoh papírů na stole. Budou jeho odkazem? Nebyl si tím jistý, ale jsou nejsoustavnějším pokusem sepsat něco originálního, jaký kdy učinil. Pravda, na většině popsaných listů byly jen opisy pasáží a odkazy, ale v textu bylo i mnoho jeho vlastních myšlenek a komentářů.

„Tak,“ řekl Elend, „co bych měl tedy udělat?“

„Se slečnou Vin?“ zeptal se Sazed. „Já bych navrhoval dát jí – i sobě – čas.“

„Čas má ale v tuhle chvíli nevyčíslitelnou hodnotu, Sazede.“

„A kdy ji nemá?“

„Když město neobléhají dvě armády,“ řekl Elend, „z nichž jednu vede megalomanský tyran a druhou lehkomyslný hlupák.“

„Ano,“ řekl Sazed pomalu. „Ano, asi máte pravdu. Já bych se měl vrátit k práci.“

Elend se zamračil. „Na čem to vlastně děláš?“

„Na věci, která nemá se současnou situací velkou spojitost, obávám se,“ odpověděl Sazed. „S Tindwyl sbíráme a komentujeme informace o Bezednosti a o Hrdinovi věků.“

„Bezednost… Vin o ní taky mluvila. Opravdu si myslíš, že by se mohla vrátit?“

„Já si myslím, že už se vrátila, Lorde Elende,“ řekl Sazed. „Ona vlastně nikdy neodešla. Já jsem přesvědčený, že Bezednost byla – je – mlha.“

„Ale proč…“ začal Elend a potom zvedl ruku. „Já si to přečtu, až budeš hotový. Teď se nemůžu rozptylovat. Děkuji za radu, Sazede.“

Ano, opravdu král, pomyslel si Sazed.

„Tindwyl,“ řekl Elend, „můžete dovnitř. Nashledanou, Sazede.“ Obrátil se ke dveřím a otevřel. Tindwyl vešla dovnitř a skrývala rozpaky.

„Jak jste věděl, že jsem venku?“ zeptala se.

„Myslel jsem si to,“ odpověděl Elend. „Vy jste totiž stejná jako Vin. Tak nashledanou.“

Odešel a Tindwyl se zamračila. Potom se podívala na Sazeda.

„Ty jsi s ním tedy udělala kus práce,“ řekl.

„Udělala," řekla Tindwyl a sedla si. „Až si někdy myslím, že kdyby ho lidé nechali u moci, možná se mu opravdu mohlo podařit město zachránit. Pojď, musíme se dát do práce. Tentokrát jsem oběd opravdu objednala, takže toho před ním už moc nestihneme."

Sazed přikývl, sedl si a vzal do ruky pero. Přesto se nějak na práci nemohl soustředit. Myšlenky mu stále bloudily kolem Elenda a Vin. Ani nevěděl, proč je pro něho tak důležité, aby jejich vztah fungoval. Snad jen proto, že jsou oba jeho přátelé a že si přeje, aby byli šťastní.

Anebo je za tím něco víc. Jsou oba to nejlepší, co Luthadel má. Nejmocnější Mistborn ze skaatského podsvětí a nejšlechetnější vůdce aristokratické kultury. Potřebují se navzájem a Finální říše je potřebuje oba.

A potom je tu ještě ta práce, co má rozdělanou. V terrisském básnickém jazyce se velmi často vyskytovalo zájmeno středního rodu. Bylo to slovo „to", i když se často do moderního jazyka překládalo jako „ten". Ovšem v jeho knize bylo možné každé „ten" vykládat i jako „ta". Proto by mohla být Vin Hrdinou věků…

Musím vymyslet způsob, jak je dostat pryč z města, uvědomil si náhle si Sazed. *Nesmějí tu být, až Luthadel padne.*

Odložil poznámky a okamžitě začal psát rychlý sled písmen.

Není to totéž.

46

Breeze vycítil intriky na míle daleko. Na rozdíl od mnoha svých kolegů nevyrostl v bídě a nebyl k životu v podsvětí donucen. Vyrostl v prostředí, které bylo ještě mnohem víc zabijácké – u aristokratického dvora. Naštěstí ho ostatní členové party vzali navzdory jeho čistokrevnému šlechtickému původu mezi sebe.

Protože o něm nevěděli.

Díky své výchově mnoho věcí pochopil. Věci, které nemohl vědět žádný skaatský zloděj, i kdyby byl sebechytřejší. Skaatské intriky měly svou brutální logiku – byla to vlastně věc života a smrti. Člověk zradil své spojence pro peníze nebo pro moc nebo proto, aby se chránil.

U dvora byly intriky mnohem složitější. Zrada nekončila tak často smrtí obou zúčastněných, ale následky nesly ještě další generace. Byla to hra – tak složitá hra, že Breezovi připadala proti ní otevřená brutalita skaatského prostředí jako osvěžení.

Upil z teplého poháru svařeného vína a podíval se na lístek, který držel v ruce. Začal věřit, že už se se spiknutím uvnitř party nikdy nesetká. Kelsierova parta byla až nezdravě soudržná a pevná a Kelsier dělal všechno, co bylo v jeho allomantických silách, aby ji takovou udržel. Věděl, co dokáže udělat rivalita mezi přáteli.

Proto ho tento dopis tak překvapil. Přesto, že vypadal na první pohled nevinně, snadno v něm dokázal číst mezi řádky. Psaný ve spěchu, vymazaná místa. Obraty jako „není nutné, aby se o tom dozvěděli ostatní“ a „nechci dělat zbytečný poplach“. Pečetící vosk

nakapaný po celé obálce, jako by měl dopis chránit před nepovolanýma očima.

Podtext dopisu byl zcela zřejmý. Breeze byl pozván na spikleneckou schůzku. Ale proč pro Pána Vládce se s ním chce takhle sejít zrovna *Sazed?*

Breeze vzdychl a vytáhl bojovou hůl, aby se o ni opřel. Někdy se mu točila hlava, když vstal. Míval tenhle problém vždycky, ale za posledních pár let se zhoršil. Ohlédl se přes rameno, když se mu vyjasnil zrak, a podíval se na místo, kde spala Allrianne.

Měl bych si asi připadat provinile, pomyslel si, ale přesto se usmál a sáhl po vestě a saku, aby se oblékl. *Jenže… no… stejně budeme všichni za pár dní mrtví.* Stačí jedno odpoledne s Clubsem a člověk hned ví, jakou má před sebou perspektivu.

Odešel do haly a hledal si cestu ponurými nedostatečně osvětlenými chodbami tvrze Venture. *Upřímně,* pomyslel si, *dovedu si představit smysl šetření olejem do lamp, ale ono je to tu už tak dost depresivní i bez té tmy.*

Místo schůzky bylo za několika zatáčkami. Breeze ho snadno poznal podle vojáků, kteří stáli a hlídali přede dveřmi. Byli to Demouxovi lidé – oddaní nejen poslušností, ale i vírou.

Zajímavé, pomyslel si Breeze a zůstal skrytý v boční uličce. Zkoumal pomocí svých allomantických schopností okolí a působil na muže – potlačoval v nich uspokojení, a posiloval naopak neklid a nervozitu. Stráže postupně zneklidněly a přecházely sem a tam. Tím získal Breeze přehled o celé místnosti. Uvnitř seděl jen jeden člověk. Sazed.

Breeze tiše stál a přemýšlel, co udělá dál. V tom dopise nebylo nic kompromitujícího – přece to nemůže být nějaká past na Elenda, že ne? Nebo spíš těžkopádný pokus zjistit, kdo z party by Elenda zradil a kdo ne? To by byl ale vůči tomu dobromyslnému chlapíkovi příliš nedůvěřivý krok. A Sazed by rozhodně dělal víc, než jen pozval Breeze na tajnou schůzku.

Dveře se zavřely a voják se vrátil na místo. *Sazedovi se přece dá věřit, ne?* pomyslel si Breeze. Jenže jestli se mu věřit dá, tak k čemu ta tajná schůzka? Nebo už Breeze reaguje přehnaně?

Ne, ty stráže jasně nasvědčují tomu, že má Sazed obavy, aby se schůzka neprozradila. Je to podezřelé. Kdyby to byl kdokoli jiný, tak by šel Breeze rovnou za Elendem. Ale Sazed…

Povzdechl si a vešel do chodby. Holí cestou ťukal do podlahy. *Uvidíme, co má na srdci. A jestli náhodou vymýšlí nějakou lest, tak by asi stálo za to nebezpečí to vidět.* Navzdory tomu dopisu a navzdory těm zvláštním okolnostem si Breeze nedokázal představit, že by se nějaký Terrisman zapletl do něčeho sebeméně nečestného.

Třeba měl tenhle problém i Pán Vládce.

Breeze kývl na vojáky, uklidnil jejich nervozitu a znovu je naladil do větší pohody. Tu schůzku si nechtěl nechat ujít ještě i z jiného důvodu. Teprve si začínal uvědomovat naléhavost a beznaděj situace. Luthadel brzy padne a všechny jeho instinkty, které si vypěstoval za třicet let života v podsvětí, ho nabádaly, aby utekl.

A tím měl větší sklon podstupovat rizika. Ten Breeze, kterým byl ještě před pár lety, by byl už dávno z města pryč. *Aby tě čert vzal, Kelsiere,* pomyslel si a otevřel dveře.

Sazed překvapeně zvedl hlavu od stolu. Místnost byla zařízená velmi skromně – bylo tu jen několik židlí a dvě lampy. „Jdete brzy, Lorde Breezi," řekl a rychle vstal.

„Jistě, jdu," odsekl Breeze. „Musel jsem se ubezpečit, že to není nějaká past." Odmlčel se. „Doufám, že teda není."

„Past?" zeptal se Sazed. „O čem to mluvíte?"

„No, nebuď tak překvapený," řekl Breeze. „Tohle není normální schůzka."

„To… je to tak vidět?" zeptal se Sazed zklamaně.

Breeze si sedl a položil si hůl na klín. Výmluvně Sazeda pozoroval a přitom ho klidnil, aby byl trochu sebevědomější. „Ty jsi nám pomohl svrhnout Pána Vládce, kamaráde – ale k tomu, abys byl rafinovaný, ti ještě hodně chybí."

„Omlouvám se," řekl Sazed a sedl si. „Jen jsem chtěl, abychom se rychle sešli, protože musíme projednat takové… citlivé záležitosti."

„Tak to bych doporučoval poslat pryč ty stráže," řekl Breeze. „Jsou moc nápadný. Potom rozsviť ještě nějaký lampy a přines něco k jídlu a k pití. Kdyby sem náhodou přišel Elend – schováváme se před Elendem, ne?"

„Ano."

„No, tak kdyby sem přišel a viděl, že tu na sebe koukáme potmě jako dva spiklenci, tak by mu hned bylo jasný, že se něco děje. Čím méně přirozená je situace, tím přirozenější musíme být my."

„Ano, rozumím," řekl Sazed. „Děkuji."

Otevřely se dveře a vešel Clubs. Podíval se na Breeze a potom na Sazeda a potom došel k židli. Breeze se na Sazeda podíval, ale žádné překvapení na něm nepozoroval. Clubs byl tedy evidentně taky pozvaný.

„Vyhoď ty stráže," vyštěkl Clubs.

„Jistě, pane Cladente," řekl Sazed, vstal a šoural se ke dveřím. Krátce cosi řekl strážím a vrátil se. Když si sedal, do místnosti strčil hlavu Ham. Tvářil se podezíravě.

„Počkej," řekl Breeze, „kolik lidí sem dnes má přijít?"

Sazed pokynul Hamovi, aby si sedl. „Všichni… zkušenější členové party."

„Takže všichni kromě Elenda a Vin," shrnul Breeze.

„Pana Lestibournese jsem také nepozval," řekl Sazed.

Ano, jenže před Špukem se neskrýváme.

Ham si váhavě sedl a tázavě se podíval na Breeze. „Tak… proč se vlastně tady scházíme za zády našeho Mistborna a našeho krále?"

„Krále už ne," ozval se hlas ode dveří. Vešel Dockson a sedl si. „Ono je vlastně sporné, jestli je teda v tuhle chvíli Elend ještě vůdcem party. Vlastně mu to vedení připadlo náhodnou shodou okolností – zrovna tak jako trůn."

Ham se začervenal. „Já vím, že ho nemáš rád, Doxi, ale já tady s tebou zrádcovský řeči nepovedu."

„Jakýpak zrádcovský – o trůn už není koho připravit," namítl Dockson a sedl si. „Co uděláme – zůstaneme tady a budeme tu jako služebnictvo? Elend nás nepotřebuje. Možná bychom mohli nabídnout služby Lordu Penrodovi."

„Penrod je taky šlechtic," namítl Ham. „A neříkej mi, že ho máš radši než Elenda."

Dockson jemně bouchl pěstí do stolu. „Tady nejde o to, koho mám rád, Hame. Ale o to, aby tohle zatracený království, který nám Kelsier hodil na krk, zůstalo stát! Rok a půl tu likvidujeme bordel a ty chceš, aby všechna ta práce přišla vniveč?"

„Pánové, prosím vás," řekl Sazed ve snaze – marné – vložit se do hovoru.

„Práce, Doxi?" podivil se Ham a začervenal se. „Jakou práci jsi udělal? Já jsem tě nějak neviděl dělat nic jiného, než sedět a kritizovat, když kdokoli cokoli vymyslel."

„Kritizovat?“ vyštěkl Dockson. „Víš, co to dá úředničiny udržet město, aby se nezbortilo v základech? A co jsi udělal ty, Hame? Odmítl ses postavit před armádu. Akorát chlastáš a šermuješ s kamarádama.“

Tak to už by stačilo, pomyslel si Breeze a začal je klidnit. *Takhle se zvládneme vzájemně uškrtit ještě dřív, než nás nechá popravit Straff.*

Dockson se usadil na židli a pohrdavě na Hama mávl rukou.

Sazed, rozhořčený nad vývojem situace, čekal. Breeze klidnil jeho nejistotu. *Tady to máš na povel ty, Sazede. Tak nám všem řekni, o co tu vlastně jde.*

„Prosím,“ řekl Sazed, „já jsem vás nesvolal, abychom se tady hádali. Chápu, že jsme všichni neklidní – to je v naší situaci logické.“

„Penrod vydá město Straffovi,“ řekl Ham.

„Pořád lepší, než kdyby ho nechal nás povraždit,“ podotkl Dockson.

„No,“ namítl Breeze, „já myslím, že si z toho, že by nás Straff povraždil, nemusíme dělat hlavu.“

„Ne?“ zamračil se Dockson. „Ty máš nějaký informace, co se k nám ještě nedostaly, Breezi?“

„Hele, nech si to, Doxi,“ odsekl mu Ham. „Tebe vždycky žralo, že jsi po Kellovi nepřevzal hlavní slovo v partě ty. To proto jsi Elenda nikdy neměl v lásce, že jo?“

Dockson zčervenal a Breeze vzdychl a k oběma poslal mohutný klidařský impuls. Oba trochu nadskočili, jako by dostali žihadlo – i když efekt byl zcela opačný. Jejich ještě před chvílí zjitřené emoce byly najednou tupé a pasivní.

Oba se podívali na Breeze.

„Jo,“ řekl, „klidním vás. Upřímně, mám pocit, že je Hammond nějakej trochu přizabrženej – ale ty, Doxi?“

Dockson se opřel a třel si čelo. „Můžeš toho nechat, Breezi,“ řekl po chvíli. „Už jsem zticha.“

Ham jen něco zavrčel a položil si ruku na stůl. Sazed sledoval tu proměnu jako v šoku.

Takoví jsou lidi zahnaní do kouta, můj milý Terrismane, pomyslel si Breeze. *Tohle se s nima děje, když ztratí naději. Před vojáky možná udrží dekorum, ale když se ocitnou o samotě s přátelí…*

Sazed byl Terrisman – jeho celý život byly jenom ústrky a ztráty. Jenže tihle lidé – včetně Breeze – jsou zvyklí na úspěchy. Postaví se čelem i proti nezdolatelným Bohům. Mají sebedůvěru. Jdou proti všemu a čekají, že zvítězí. S neúspěchem si neumějí poradit. Jistě, pokud se neúspěch rovná smrti, tak kdo by uměl?

„Straffova armáda balí tábor," řekl nakonec Clubs. „Dělají to nenápadně, ale vypadá to tak."

„Takže vyrazí na město," řekl Dockson. „Mí lidi, co jsou s Penrodem v paláci, mi říkali, že Shromáždění kamenuje Straffa dopisama, aby přišel a ujal se tu vlády."

„Ten nepřijde," poznamenal Clubs. „Aspoň pokud má všech pět pohromadě."

„Ještě je tady Vin," řekl Breeze, „a vypadá to, že Straff žádnýho Mistborna nemá. Kdyby přišel do Luthadelu, tak Vin nic nezabrání, aby ho podřízla. Takže musí vymyslet něco jinýho."

Dockson se zamračil a podíval se na Hama. Ten jen pokrčil rameny.

„To je jednoduchý," řekl Breeze a poklepával na stůl svou bojovou holí. „Když to došlo i mně." Clubs se při těchto slovech ušklíbl. „Když to vypadá, že se Straff stahuje, tak asi to dobytí města za sebe nechá zařídit kolossy. Jsou dost jednoduchý a jako výzvu to rádi přijmou."

„Pokud se Straff stáhne," poznamenal Clubs, „tak je Jastes neudrží, aby na město nezaútočili."

Dockson zamžoural. „Ale to by…"

„Vraždili?" řekl Clubs. „Jistě. Vyplení nejbohatší část města – pravděpodobně vyvraždí všechny šlechtice."

„Možná s výjimkou těch, se kterými Straff – teda určitě proti své vůli, když si člověk uvědomí, jaký je – spolupracuje," dodal Breeze. „Takže je dost velká pravděpodobnost, že dostanou i Vin. Dovedete si představit, že by se nepostavila proti kolossům, kdyby napadli město?"

Místnost náhle ztichla.

„Jenže tohle Straffovi vlastně k městu nepomůže," řekl Dockson. „Stejně bude muset s kolossem bojovat."

„Jo," řekl Clubs a zachmuřil se. „Jenže oni nejspíš prorazí některou bránu a srovnají se zemí pár domů. Tím bude mít Straff volný vstup a my budeme oslabení. Navíc kolossové nemají žádnou

strategii a opevnění kolem města pro ně nebude naprosto žádná překážka. Straff si nemůže přát lepší entrée.“

„Lidi v něm budou vidět osvoboditele,“ podotkl Breeze tiše. „Když se objeví v pravou chvíli – potom, co koloss vpadne do města a pobije vojáky, ale ještě dřív, než toho stačí moc poničit ve skaatských čtvrtích – stane se osvoboditelem a ochráncem, a ne dobyvatelem. Vím, jak lidi přemýšlejí, a nevylučoval bych, že ho přijdou přivítat. V tuhle chvíli je pro ně silný vůdce víc než peníze a práva ve Shromáždění.“

Všichni přemýšleli. Breeze se podíval na Sazeda, který seděl tiše stranou. Zatím nic neřekl, ale přitom tuhle schůzku svolal on – tak co má za lubem? Byl tak prozíravý, že tušil, že si o tom všichni potřebují pohovořit bez Elendova moralizování, které by to všechno jen komplikovalo?

„Mohli bychom ho Straffovi nakonec dát,“ řekl Dockson. „Myslím město. Mohli bychom slíbit, že Vin odvoláme. Pokud to teda má jít tímhle směrem…“

„Doxi,“ řekl Ham tiše, „co by asi říkal Kelsier, kdyby tě teď slyšel?“

„Taky bychom mohli město dát Jastesi Lekalovi,“ nadhodil Breeze. „Třeba by se nechal přesvědčit, aby jednal se skaatama slušně.“

„To chceš pustit do města dvacet tisíc kolossů?“ zeptal se Ham. „Breezi, viděl jsi někdy tyhle monstra zblízka? Co dokážou?“

Dockson bouchl do stolu. „To je jen jedna z možností, Hame. Co teda máme udělat?“

„Bojovat,“ odpověděl Clubs. „A umřít.“

V místnosti se opět rozhostilo ticho.

„Ty teda umíš utnout hovor, kamaráde,“ řekl nakonec Breeze.

„Někdo to říct musel,“ mumlal Clubs. „Nemá cenu chodit okolo horký kaše. Nemáme šanci vyhrát válku a k válce to spěje. Město bude muset čelit útoku. A prohraje.

Vy se divíte, proč bychom se neměli rovnou vzdávat. Ne, to neuděláme. Kell by to nikdy neudělal a my to neuděláme taky. Město potom lehne popelem. Ale my si řekneme svoje poslední slovo. Pán Vládce s náma tisíc let zametal, ale teď mají skaati svou hrdost. Budeme bojovat. Budeme se bránit. A umřeme.“

„A k čemu to teda všechno bude?“ zeptal se Ham zoufale. „Proč jsme svrhli Finální říši? Proč jsme zabili Pána Vládce? Když bude

už ve všech dominanciích zase vládnout tyran, z Luthadelu zbyde spáleniště a my všichni budeme mrtví?“

„Protože,“ řekl pomalu Sazed, „někdo to musel začít. Když byl u moci Pán Vládce, společnost se nemohla vyvíjet. Měl pevnou ruku a dokázal udržet stabilitu, ale na druhé straně ta pevná ruka všechny drtila. Za tisíc let se vůbec nezměnila móda, protože se šlechtici vždycky snažili zavděčit jen jemu. Architektura a věda stály na místě, protože se Pán Vládce na všechno nové mračil.

A skaati neměli šanci získat svobodu, protože by jim ji nikdy nedopřál. Jenže zabít ho, to naše lidi neosvobodí, přátelé. Osvobodit je může jedině čas. Bude to trvat možná staletí – staletí válek, staletí poznávání a růstu. A na začátku to pochopitelně a nevyhnutelně bude těžké. Možná horší než za Pána Vládce.“

„A my umřeme jen tak pro nic za nic,“ řekl Ham s úsměškem.

„Ne,“ odpověděl Sazed. „Ne pro nic za nic, pane Hammonde. My zemřeme proto, abychom ukázali, že jsou skaati, kteří se nenechají tyranizovat a kteří neohnou záda. A to je moc důležitý precedens. Pokud někdy mají skaati převzít moc a vládnout si sami, budou tomu muset hodně obětovat a v těch obětech hledat novou motivaci. Jako se obětoval Hrdina z Hathsinu.“

Všichni seděli mlčky.

„Breezi,“ ozval se Ham, „potřeboval bych trochu odvahy.“

„Posloužíme,“ odpověděl Breeze a pečlivě klidnil Hamovu úzkost a strach. Hamova tvář postupně dostávala přirozenější barvu a seděl více zpříma. Aby to bylo spravedlivé, klidnil Breeze stejným způsobem všechny.

„Jak dlouho tohle víš?“ zeptal se Dockson Sazeda.

„Už nějaký čas, pane Docksone,“ odpověděl Sazed.

„Ale nemohl jsi přece vědět, že se Straff začne stahovat, aby nás vydal kolossům. To napadlo jenom Clubse.“

„Já dávám do souvislostí jen obecné věci, Lorde Breezi,“ řekl Sazed. „Nemluvil jsem konkrétně o kolossu. Ale už delší dobu vidím, že město musí padnout. Se vší úctou si moc cením všeho vašeho úsilí. Kdyby nebylo, všichni lidé ve městě už by byli dávno pokoření. Udělali jste velkou věc. Vejde do dějin a bude se o ní mluvit ještě za sto let.“

„Za předpokladu, že tu zůstane někdo živý, kdo by o tom mluvil,“ poznamenal Clubs.

Sazed přikývl. „A to je vlastně důvod, proč jsem tohleto svolal. I když někdo z nás zůstane ve městě živý, nebude mít velkou šanci. Budeme všichni potřeba v obraně města, a i kdybychom útok kolossu přežili, přijde Straff a popraví nás. Ale není nutné, aby tady zůstali úplně všichni – možná by bylo dobré vyslat někoho ven, aby zorganizoval odboj proti dalším tyranům jinde.“

„Já od svých mužů neodejdu,“ zavrčel Clubs.

„Já taky ne,“ přidal se Ham. „Ale rodinu už jsem včera pryč poslal.“ Ta prostá věta znamenala, že odeslal rodinu někam do úkrytu v luthadelském podsvětí nebo tajným východem z města ven. Tak, aby se sám o jejich úkrytu nedozvěděl, a nemohl je tak vyzradit. Zvyk je železná košile.

„Jestli tohle město padne,“ řekl Dockson, „tak já budu u toho. Kelsier by to od nás čekal. Já nikam nejdu.“

„Já půjdu,“ řekl Breeze a podíval se na Sazeda. „Je to moc brzo, takhle se dobrovolně přihlásit?“

„No, totiž, Lorde Breezi,“ řekl Sazed, „já vlastně –“

Breeze zvedl ruku. „Dobře, Sazede. Myslím, že je jasný, koho jste měl na mysli, aby odešel. Proto jste je nepozval na schůzku.“

Dockson se zamračil. „My budeme bránit Luthadel až do smrti a vy pošlete jediného Mistborna, který tu je, pryč?“

Sazed přikývl. „Pánové,“ řekl tiše, „lidé ve městě nás budou potřebovat jako své vůdce. My jsme jim tohle město svěřili a vlastně jsme je dostali do téhle situace. Teď je nemůžeme opustit. Jenže… na tomhle světě jde teď i o větší věci, řekl bych. Větší, než jsme my a naše město. A jsem přesvědčený, že slečna Vin je jejich součástí.

I kdybych se mýlil, slečna Vin tady nesmí zemřít. Ona je pro lidi přímým spojením s Hrdinou z Hathsinu. Stala se pro ně symbolem, a právě proto, že je Mistborn, má reálnou šanci tomu všemu uniknout a potom přežít i útok, který nepochybně chystá Straff. Bude v tom boji obrovským přínosem – umí se rychle a nenápadně pohybovat, umí bojovat bez pomoci a napáchat nepříteli velkou škodu, jak včera v noci prokázala.“

Sazed sklonil hlavu. „Pánové, já jsem vás dnes svolal proto, abychom vymysleli, jak ji donutíme, aby odešla a nás ostatní tady nechala. Nebude to snadné, řekl bych.“

„Ona neodejde od Elenda,“ řekl Ham. „Bude muset jít s ní.“

„To si myslím i já, pane Hammonde,“ řekl Sazed.

Clubs se zamyšleně kousal do rtu. „On si pořád myslí, že ještě máme šanci to vyhrát.“

„Ale třeba máme,“ řekl Sazed. „Pánové, já bych vám nerad vzal všechny naděje. Jenže za těchhle pohnutých okolností je pravděpodobnost úspěchu…“

„My víme, Sazede,“ řekl Breeze. „My to chápeme.“

„Musí jít i další z party,“ poznamenal Ham a podíval se dolů. „Nejen tihle dva.“

„Měl bych s nimi poslat Tindwyl,“ řekl Sazed. „Přinesla by mým lidem cenné nové informace. Také mám v plánu poslat pana Lestibournese. V bitvě by byl málo platný a slečně Vin s Lordem Elendem by přišly vhod jeho schopnosti, pokud mají povzbuzovat skaaty v odboji. Je dobrý špion.

Ale tihle čtyři nebudou sami, kdo přežije. Skaati by měli být většinou v bezpečí – vypadá to, že Jastes Lekal své vojáky přece jen pod nějakou kontrolou má. A i kdyby neměl, Straff přijde natolik včas, že většinu obyvatel města to zachrání.“

„Ovšem za předpokladu, že Straff udělá to, co říkal tady Clubs,“ řekl Ham. „Jenže je klidně možné, že opravdu odchází z Luthadelu a už se sem nevrátí.“

„I tak,“ poznamenal Clubs, „z toho moc lidí nevyvázne. Ani Straff, ani Jastes nenechají moc lidí z města utéct. A zmatek a strach v ulicích jim poslouží stejně dobře jako úbytek populace. Mohlo by se nám podařit dostat ven pár lidí na koních, třeba Vin. Ostatní nemají na vybranou a budou muset zkusit štěstí proti kolossu.“

Breezovi se zvedl žaludek. Clubs o tom mluvil tak chladně… tak krutě. To je prostě Clubs. On není pravý pesimista, jen prostě říká věci, které lidi nechtějí slyšet.

Někteří skaati přežijí a budou dělat Straffovi otroky, pomyslel si Breeze. *Ale ti, kdo budou bojovat a kdo až dosud město vedli, jsou předem odsouzení. Tudíž i já.*

Je to pravda. Tentokrát z toho skutečně není úniku.

„Tak co?“ zeptal se Sazed a natáhl ruce před sebe. „Souhlasíte, že by ti dva měli odejít?“

Všichni přikyvovali.

„Tak teď musíme vymyslet, jak to zařídit,“ řekl Sazed.

„Mohli bychom Elenda přesvědčit, že městu akutní nebezpečí nehrozí,“ řekl Dockson. „Když bude věřit tomu, že obléhání bude

trvat ještě dlouho, bude třeba ochotný s Vin odejít za nějakým jejím posláním. Až se dozví, co se tady děje, bude už pozdě.“

„To je dobrý nápad, pane Docksone,“ řekl Sazed. „Také si myslím, že bychom to měli založit na cestě slečny Vin k Prameni Povýšení.“

Debata pokračovala dál. Breeze se spokojeně usadil. *Vin, Elend a Špuk přežijí,* pomyslel si. *Musím přesvědčit Sazeda, aby s nimi poslal Allrianne.* Ohlédl se po místnosti a všiml si, jak se ostatním zjevně ulevilo. Dockson a Ham vypadali klidně a i Clubs tiše přikyvoval a vypadal spokojeně.

Pohroma je teprve čeká. Ale díky možnosti, že někteří jí mají šanci uniknout – nejmladší členové party, kteří mají ještě málo zkušeností na to, aby ztráceli naději –, pro ně bylo všechno najednou snazší.

* * *

Vin stála tiše v mlze a dívala se na temné věžičky, sloupy a věže Kredik Shaw. V hlavě jí duněly dvojí impulsy. Jedny od přízraku z mlhy a druhé, ty silnější, všudypřítomné.

Byly stále naléhavější.

Šla dál a snažila se je nevnímat. Blížila se ke Kredik Shaw, k Vršku tisíce věží, někdejšímu sídlu Pána Vládce. Byl už víc než rok opuštěný. Neusadili se tu ani žádní tuláci. Byl opředený hrůzou. Poznamenaný vzpomínkou na něho.

Pán Vládce byl tyran. Vin si dobře vzpomínala na tu noc před víc než rokem, když přišla do jeho paláce s úmyslem ho zabít. Vykonat práci, na kterou ji Kelsier nenápadně připravoval. Tenkrát prošla tímto nádvořím a narazila na stráže u vchodu.

Nechala je žít. Kelsier by si probil cestu dovnitř násilím. Ale Vin je přemluvila, aby odešli a přidali se k povstalcům. Zachránilo jí to život. Protože jeden z těch strážců, Goradel, potom dovedl do paláce Elenda, aby pomohl osvobodit Vin z vězení.

Svým způsobem byla Finální říše poražena možná právě proto, že Vin nejednala jako Kelsier.

A přesto – může se do budoucna rozhodovat na základě takových shod okolností? Když na to vzpomínala, připadalo jí to až jako metafora. Jako pohádka, která se vypráví dětem, aby si vzaly ponaučení.

Vin jako dítě takové pohádky nikdy neslýchala. Na každý příběh podobný tomu s Goradelem připadal tucet příběhů, které končily tragicky.

A potom tu byl Kelsier. A měl koneckonců pravdu. Tohle ponaučení bylo od těch, která slýchaly děti v pohádkách, velmi odlišné. Kelsier byl odvážný, až ho lákalo popravit každého, kdo se mu postavil do cesty. Bezohledný. Šel po své cestě za všeobecným dobrem. Vždycky měl za svůj cíl svržení Finální říše a vytvoření takového království, jako bylo Elendovo.

Podařilo se mu to.

Proč neumí ona zabíjet jako on – s vědomím, že koná svou povinnost, bez pocitu viny? Vždycky se bála toho potenciálu, který v sobě Kelsier skrýval. Ale pravděpodobně právě díky tomu Kelsier zvítězil.

Prošla chodbami paláce, které připomínaly tunel. Za jejími chodidly a vlajícími stuhami mistpláště zůstávaly v prachu stopy. Mlha jako obvykle zůstala venku. Nikdy nevešla do domu – respektive když vešla, nikdy ne na dlouho. V mlze, která byla za dveřmi, cítila mlžného ducha.

Musela se rozhodnout. Neměla rozhodování ráda. Ale už si zvykla dělat věci, které neměla ráda. Takový je život. Nechtěla bojovat s Pánem Vládcem a taky musela.

Brzy už byla příliš velká tma i pro mistbornský zrak a Vin musela rozsvítit lucernu. Když to udělala, s překvapením si všimla, že její stopy v prachu nejsou jediné. Po chodbách evidentně chodil ještě někdo jiný.

Po chvilce vstoupila do místnosti. Nevěděla, co ji vlastně do Kredik Shaw tak táhne. Hlavně do té ukryté místnosti uprostřed. Jako by však v poslední době cítila, že ji s Pánem Vládcem něco spojuje. Tak došla až sem, na místo, kam nevstoupila ode dne, kdy zabila jediného Boha, kterého kdy znala.

Strávila v tajné místnosti spoustu času. Bylo to místo zjevně postavené tak, aby Pánu Vládci připomínalo jeho domov. Mělo klenutou obloukovitou střechu. Na stěnách visely stříbřité tapiserie a podlaha byla zdobená kovovými intarziemi. Nevšímala si jich a šla rovnou k ústřednímu místu v této místnosti – k malému kamennému stavení postavenému uvnitř.

Tady byli před mnoha lety zajati Kelsier se svou ženou. To bylo při Kelsierově prvním pokusu Pána Vládce okrást. Mare byla zavražděna v hathsinských dolech a Kelsier přežil.

Tady, v této místnosti, se Vin poprvé střetla s inkvizitorem a málem přitom přišla o život. A sem potom přišla po několika měsících pokusit se poprvé zabít Pána Vládce. I tehdy byla poražena.

Vstoupila do malé budovy v budově. Byla to jen jedna místnost. Podlahu zničily Elendovy jednotky, když tu hledaly atium. Na stěnách však stále visely úlovky Pána Vládce. Zvedla lucernu a podívala se na ně.

Předložky. Kožešiny. Malá dřevěná flétna. Věci, které patřily před tisíci lety k životu jeho lidí, lidí v Terrisu. Proč si tady postavil tohle vlastní město uvnitř Luthadelu, jižně od svého domova – a od Pramene Povýšení? To nikdy úplně nepochopila.

Možná už nastal čas se rozhodnout. Rashek, Pán Vládce, se taky musel rozhodnout. Mohl pokračovat ve svém dosavadním životě v terrisské vesnici. Pravděpodobně by prožil šťastný život mezi svými.

Jenže on se rozhodl, že bude něco víc. A přitom se dopouštěl spousty krutostí. Ale přesto – může ho jen z toho prostého rozhodnutí vinit? Stal se tím, kým se podle svých představ měl stát.

Její rozhodování se zdálo přízemnější, ale byla si vědoma toho, že další souvislosti – Pramen Povýšení, ochrana Luthadelu – přijdou na řadu až potom, až si bude jistá, kdo vlastně je a co chce. A přesto, když tu stála v místnosti, v níž Rashek trávil tolik času, když přemýšlela o Prameni, bušily jí naléhavé impulsy v hlavě ještě hlasitěji než kdy dřív. Musela se rozhodnout. Chtěla být s Elendem. Elend byl ztělesněním míru. Štěstí. Zane byl ale ztělesněním toho, čím se ona měla stát. Pro dobro ostatních.

V paláci Pána Vládce však nenašla ke svému rozhodování jediný klíč. Po chvíli – zklamaná a zmatená, proč sem vlastně přišla – vyšla zpátky ven do mlhy.

* * *

Zanea probudilo řinčení stanových kolíků. Zareagoval okamžitě.

Spálil ocel a cín s olovem. Vždycky od každého kousek spolkl, než šel spát. Byl si vědom, že ho tenhle zvyk dřív nebo později zahubí. Kovy jsou jedovaté, když se nechávají ležet v žaludku.

Ale zemřít dříve nebo později bylo pro Zanea pořád lepší, než zemřít dnes. Vyskočil z lehátka a mrštil přikrývkou proti otvírající se stanové plachtě. Sotva viděl do temné noci. Vyskočil a slyšel, jak se něco trhá. Stěny stanu.

„Zab je!“ křičel Pán. Zane žuchl na zem a popadl ze džbánu, který měl vedle sebe, hrst mincí. Otočil se, rozhodil mince na všechny strany. Ozvaly se překvapené výkřiky.

Zatlačil. Bylo slyšet jen tlumené rány, jak mince prošly plátnem a letěly dál.

Muži začali křičet.

Zane se skrčil a tiše čekal. Stan se zřítil. Někdo po pravé straně tahal za plátno. Hodil tím směrem několik mincí a uspokojil se, když zaslechl výkřik bolesti. Bylo ticho. Stanové plátno na něm leželo jako přikrývka. Slyšel kroky, jak někdo utíká pryč.

Vzdychl, uklidnil se a dýkou rozřízl horní stranu plátna. Vystrčil hlavu do mlhavé noci. Šel dnes spát později než obvykle, bylo už asi k půlnoci. Stejně už byl čas vstávat.

Prolezl spadlou střechou stanu a sehnul se k lehátku. Na něm leželo několik vrstev stanového plátna. Zane do něj vyřízl díru, aby se dostal k lahvičce kovů, kterou měl v kapse pod lehátkem. Spolkl její obsah a cín mu rozsvítil celou scénu kolem. Okolo jeho stanu leželi čtyři umírající muži. Bylo to samozřejmě vojáci – Straffovi vojáci. Útok přišel později, než Zane čekal.

Straff mi věří víc, než jsem si myslel. Zane obešel mrtvolu vraha, prořízl si cestu k truhle s oblečením a vyndal z ní váček s mincemi. *To byl nejspíš ten útok na Cettovu tvrz*, pomyslel si. *Straff se tam asi přesvědčil, že jsem moc nebezpečný na to, aby mi důvěřoval.*

Zane našel svého strážce na svém místě nedaleko stanu. Prohlížel lano a zkoušel, co vydrží. Každý den měl u Zaneova stanu hlídku. Zane ho platil, aby ho upozornil, kdyby se k němu někdo přiblížil. Smluveným znamením bylo klepání na stanové kolíky. Zane mu hodil mince a potom zmizel ve tmě. Přešel centrální kanál a zamířil ke Straffovu stanu.

Jeho otec měl několik slabých stránek. Dokázal dobře globálně plánovat, ale často mu unikaly detaily. Dokázal postavit armádu a

porazit nepřítele. Jenže si rád zahrával s nebezpečnými zbraněmi. Jako byly hathsinské doly na atium. Nebo Zane.

Se zbraněmi, které by se mohly obrátit proti němu.

Zane dorazil ke Straffovu stanu, prořízl díru v plátně a vešel dovnitř. Straff na něho čekal. Zane ho uznával – Straff čekal na smrt, ale výraz jeho očí naznačoval, že se jen tak nepoddá. Zane se zastavil uprostřed stanu před Straffem, který seděl na tvrdé dřevěné židli.

„Zab ho!“ poručil Pán.

V rozích hořely lampy a osvětlovaly stanové plátno. Polštáře a přikrývky v koutě byly pomačkané. Straff si tedy naposledy užil se svou milenkou a potom poslal vrahy. Tvářil se jako vždycky vzdorovitě, ale Zane věděl své. Viděl na jeho tváři pot a viděl jeho chvějící se ruce.

„Mám pro tebe atium,“ řekl Straff. „Zakopané na místě, které znám jen já.“

Zane stál a beze slova se na otce díval.

„Veřejně tě přiznám,“ řekl Straff. „Jmenuju tě dědicem. Hned zítra, jestli chceš.“

Zane neodpověděl. Straff se potil stále víc.

„Město je tvoje,“ řekl Zane nakonec a otočil se.

Za ním se ozvalo polekané heknutí.

Ohlédl se. Nikdy neviděl v otcově tváři takové zděšení. To samo o sobě stálo za to.

„Stáhni vojáky, jak jsi to chtěl,“ pokračoval Zane, „ale nevracej se do Severní dominancie. Počkej, až do města vtrhne koloss a zabije všechny, co ho budou bránit.“

„Jenže Elendův Mistborn…“

„Ta už bude pryč,“ řekl Zane. „Odejde se mnou. Dnes večer. Sbohem, otče.“ Otočil se a odešel dírou ve stanu, kterou předtím vyřízl.

„Zane?“ volal za ním Straff.

Zane se znovu zastavil.

„Jak to?“ zeptal se Straff a díval se dírou v plátně ven. „Já jsem na tebe poslal vrahy. Jak to, že ty mě necháš žít?“

„Protože jsi můj otec,“ řekl Zane. Otočil se a podíval se do mlhy. „Rodiče není dobrý zabíjet.“

Těmito slovy se Zane naposledy rozloučil s člověkem, který ho přivedl na svět. Kterého Zane – navzdory svému šílenství a navzdory zneužívání, které musel léta trpět – miloval.

Hodil do tmy minci a přeskočil opevnění tábora. Venku se rychle zorientoval podle zatáčky na kanálu, kterou se vždycky řídil. Z dutého stromu nad ní vytáhl stočený plášť. Mistplášť. První dar, který mu Straff dal, když se u něho projevily allomantické schopnosti. Byl pro něj příliš vzácný, než aby ho nosil a ušpinil.

Připadal si jako hlupák a nedokázal se tomu pocitu bránit. Na sebe člověk bohužel allomancii používat nemůže.

Rozbalil mistplášť a vyndal věci, které v něm byly zabalené – několik lahviček s kovy a váček s malými kuličkami. Atium.

Dlouho tam klečel. Potom si dal ruku na hrudník a cítil pod ní žebra. Pod nimi mu tlouklo srdce.

V těch místech měl velký hrb. Odjakživa. Většinou o tom nepřemýšlel, protože ho to vždycky rozptylovalo. Ale nikdy kvůli tomu nenosil plášť.

Vadilo mu, jak se zasekával o hrot bodce, který mu pod lopatkami vyčníval ze zad. Plochou druhou stranu bodce měl v místě hrudní kosti a pod oblečením nebyla vidět.

„Je čas jít," řekl Pán.

Zane vstal a mistplášť nechal ležet na zemi. Otočil se k otcově táboru zády, nechal za sebou všechno, co znal, a vydal se za ženou, která ho spasí.

Alendi věří tomu, čemu věří všichni.

47

Vin děsilo, že část jejího já se vůbec nepozastaví nad tím, kolik lidí zabila.

Seděla na balkoně. Bylo to krátce po její návštěvě Kredik Shaw. Luthadel měla před sebou ukrytý ve tmě. Seděla obklopená mlhou, ale už nemohla v obrazcích, které vytvářely její vířící proudy, najít útěchu – protože už věděla. Už věděla, že nic není tak jednoduché.

Duch z mlhy ji sledoval jako vždycky. Byl daleko na to, aby ho viděla, ale cítila ho. A cítila kromě mlžného ducha ještě něco dalšího. Ty silné impulsy, stále silnější a hlasitější. Kdysi byly vzdálené, ale teď jako by přicházely z větší blízkosti.

Pramen Povýšení.

Musel to být on. Cítila, jak se vrací jeho síla, jak zaplavuje svět a žádá, aby se jí někdo chopil a použil ji. Stále ji to nutilo dívat se k severu, k Terrisu, jako by tam na obzoru něco hledala. Záblesk světla, planoucí oheň, větrnou bouři. Něco. Jenže všude byla jen mlha.

V poslední době měla pocit, že se jí nic nedaří. Láska, ochrana, povinnost. *Vzala jsem si toho na sebe moc,* pomyslela si.

Tolika věcem musela věnovat pozornost a snažila se nic nezanedbat. A vedlo to jen k tomu, že se jí nedařilo nic. Studium pramenů informací o Pánu Vládci a Bezednosti leželo několik dní ladem, stohy papírů roztroušené po celém jejím pokoji. O duchu z mlhy nevěděla skoro nic – jen že ji sleduje a že ho autor deníku

pokládal za nebezpečí. Špionem v partě se přestala zabývat. Jestli mluvil Zane o Demouxovi pravdu, to nevěděla.

A Cett byl stále naživu. Ani ten masakr nedokázala dotáhnout do konce. To byla Kelsierova vina. On ji připravoval na to, aby se postavila na jeho místo, ale copak je možné, aby se na jeho místo někdo postavil?

Proč musíme být vždycky nástrojem druhých? našeptával jí Zaneův hlas.

Někdy jí jeho slova připadala smysluplná, ale měla jednu vadu. A tou byl Elend. Vin nebyla jeho nástrojem – v podstatě ne. Nechtěl, aby zabíjela. Jenže ho jeho ideály připravily o trůn a město uvrhly do nepřátelského obklíčení. Kdyby Elenda opravdu milovala – kdyby opravdu milovala lidi z Luthadelu –, neudělala by víc?

Mocné impulsy jí duněly v hlavě jako údery na obrovský buben velký jako slunce. Spálila bronz a naslouchala jejich rytmu a nechala se jím unášet…

„Paní?“ ozval se vzadu OreSeur. „Na co myslíte?“

„Na konec,“ odpověděla Vin tiše a dívala se stále před sebe.

Ticho.

„Na konec čeho, paní?“

„Já nevím.“

OreSeur přecházel po balkoně. Vešel do mlžného víru a sedl si vedle ní. Už ho znala dost dobře a viděla v jeho psím pohledu starost.

Vzdychla a zavrtěla hlavou. „Musím se rozhodnout. A bez ohledu na to, jak se rozhodnu, bude to znamenat konec. Něčeho.“

OreSeur chvíli seděl s hlavou na stranu. „Paní,“ řekl nakonec, „to zní ale hrozně pesimisticky.“

Vin pokrčila rameny. „Takže žádná rada od tebe nebude?“

„Rozhodněte se,“ řekl OreSeur.

Vin chvíli seděla a potom se usmála. „Sazed by řekl něco vážného a uklidňujícího.“

OreSeur se zamračil. „Nechápu, proč by při tomhle hovoru měl být.“

„Byl můj sluha,“ řekla Vin. „Než odešel a než Kelsier převedl tvou smlouvu na mě.“

„Aha,“ řekl OreSeur. „No, já jsem nikdy neměl Terrismany moc v lásce, paní. To jejich samolibé posluhovačství se těžko imituje –

nemluvě o tom, že mají strašně houževnaté svaly a skoro se nedají pozřít.“

Vin zvedla obočí. „Ty jsi někdy napodoboval Terrismana? Člověk by řekl, že to není potřeba – oni za vlády Pána Vládce byli spíš v pozadí.“

„To ano,“ řekl OreSeur, „ale vždycky se točili *kolem* vlivných lidí.“

Vin přikývla a vstala. Došla do svého pokoje a rozsvítila lampu. Uhasila cín. Podlahu místnosti pokryla mlha. Vířila kolem jejích stohů papírů a dělala jí obláčky kolem nohou, jak šla do ložnice.

Zastavila se. Bylo to zvláštní. Mlha zůstávala v místnosti poměrně dlouho. Elend říkal, že to souvisí s teplem v uzavřených prostorách. Vin to ale vždycky připadalo mystičtější. Zamračila se a sledovala mlžné víry.

I bez cínu zaslechla skřípot.

Prudce se otočila. Na balkoně stál Zane. Vypadal v mlze jako černá silueta. Udělal krok dopředu a hned se kolem něho rozvířila mlha jako kolem každého, kdo pálil kovy. Ale… jako by se od něho držela trochu stranou.

OreSeur tiše zavrčel.

„Je čas,“ řekl Zane.

„Čas na co?“ zeptala se Vin a postavila lampu.

„Čas jít,“ odpověděl. „Pryč tady od těch lidí a od těch armád. Od všeho toho hašteření. Za svobodou.“

Svoboda.

„Já… nevím, Zane,“ řekla Vin a odvrátila hlavu.

Slyšela, jak udělal krok směrem k ní. „Co mu dlužíš, Vin? On tě nezná. Bojí se tě. On si tě nezaslouží.“

„Ne,“ řekla Vin a zavrtěla hlavou. „To není pravda, Zane. Ty to nechápeš. Já si nezasloužím jeho. Elend si zaslouží někoho mnohem lepšího. Někoho…, kdo s ním bude sdílet jeho ideály. Kdo si bude myslet, že udělal dobře, že se nechal sesadit. Kdo v tom bude vidět čest, a ne hloupost.“

„To je jedno,“ řekl Zane a zastavil se až těsně u ní. „Ale stejně ti nerozumí. Nám nerozumí.“

Vin neodpověděla.

„Kam bys šla, Vin?“ zeptal se. „Kdybys nebyla uvázaná na tohle místo a k němu? Kdybys byla svobodná a mohla si dělat, co bys chtěla, kam bys šla?“

Impulsy byly náhle silnější. Podívala se na OreSeura. Seděl tiše u zdi schovaný ve tmě. Proč má mít pocit viny? Co mu to má dokazovat?

Otočila se zpátky k Zaneovi. „Na sever," řekla. „Do Terrisu."

„Můžeme tam jít. Jak budeš chtít. Mně je jedno kam, hlavně pryč odtud."

„Já je nemůžu opustit," řekla Vin.

„I když bys tím, že je opustíš, sebrala Straffovi jeho jediného Mistborna?" zeptal se Zane. „To je dobrý obchod. Otec bude vědět, že jsem zmizel, ale nebude vědět, že jsi zmizela i ty. Možná se tím víc bude bát zaútočit. Ty získáš svobodu a zároveň pomůžeš svým lidem."

Zane ji vzal za ruku a donutil ji, aby se k němu otočila. Byl podobný Elendovi – taková hrubší varianta Elenda. Byl zlomen dosavadním životem stejně jako Vin. V poslední době se z toho oba vzpamatovávali – posílilo je to, nebo naopak oslabilo?

„Pojď," řekl Zane šeptem. „Můžeš mě zachránit, Vin."

Město se brzy ocitne ve válce, pomyslela si Vin a zamrazilo ji. *Když zůstanu, budu zase muset zabíjet.*

A pomalu se od něj nechala odvést od stolu blíž k mlhám a ke konejšivé tmě venku. Zvedla ruku a vzala si na cestu lahvičku s kovy. Zane sebou však při jejím pohybu podezíravě trhl.

Má dobré instinkty, pomyslela si Vin. Stejné jako já. *Nedají mu důvěřovat, drží ho naživu.*

Když viděl, co dělá, uklidnil se, usmál se a otočil se. Šla opět za ním, ale najednou pocítila náhlý záchvěv strachu. *Je to tady,* pomyslela si. *Po tomhle už bude všechno jinak. Čas na rozhodování už vypršel.*

A já jsem se rozhodla špatně.

Elend by sebou takhle netrhl, kdybych se natáhla pro lahvičku.

Strnula. Zane ji tahal za zápěstí, ale nepohnula se. Otočil se k ní. Stál už na kraji balkonu. Zamračil se.

„Nezlob se," šeptala Vin a vyklouzla rukou z jeho sevření. „Já s tebou nemůžu jít."

„Cože?" podivil se Zane. „A proč?"

Zavrtěla hlavou, otočila se a vrátila se do pokoje.

„Tak o co jde? Řekni mi to!" naléhal a zvyšoval hlas. „Co tě k němu tak táhne? Není dobrý vůdce. Není ani dobrý válečník. A není allomant. *Tak co tě na něm přitahuje?*"

Odpověď byla prostá. *Rozhodni se a já budu stát za tebou.* „Důvěřuje mi," odpověděla šeptem.

„Cože?" zeptal se Zane nevěřícně.

„Když jsem napadla Cetta, všichni si mysleli, že jsem se zbláznila," řekla Vin, „a měli pravdu. Ale Elend jim řekl, že jsem měla dobrý důvod, i když on ho nezná."

„Tak je to hlupák," řekl Zane.

„Potom jsem s ním mluvila a byla jsem k němu chladná. Myslím, že věděl, že se musím rozhodnout, jestli s ním zůstanu nebo ne. A… řekl mi, že mi věří, že se rozhodnu dobře. A že bude stát za mnou, i když se rozhodnu, že od něj odejdu."

„Takže je ještě neuznalý," řekl Zane.

Vin zavrtěla hlavou. „Ne. Miluje mě."

„Já tě miluju."

Vin se zarazila a podívala se na Zanea. Odvrátil pohled stranou. Vypadal rozzlobeně. Možná zoufale.

„Já ti věřím. Ale nemůžu s tebou jít."

„Ale *proč?*"

„Protože bych musela opustit Elenda," odpověděla. „I když s ním jeho ideály nemůžu sdílet, můžu je respektovat. I když si ho nezasloužím, můžu být blízko něho. Zůstanu tady, Zane."

Zane stál chvíli tiše a kolem ramen mu padala mlha. „Takže jsem prohrál."

Vin se otočila na druhou stranu.

„Neprohrál. To není tvoje chyba –"

Vrazil do ní a porazil ji na zem zahalenou mlžným vírem. V šoku se otočila, dopadla na dřevěnou podlahu a nemohla popadnout dech.

Zane se tyčil nad ní, obličej temný. „Ty mě máš zachránit," sykl.

Vin spálila všechny kovy, které měla. Odstrčila Zanea a přitáhla se o kovové panty dveří nahoru. Odletěla dozadu a prudce narazila na dveře, ale byla příliš napjatá a v šoku, než aby cítila něco víc než jen náraz. Zane tiše vstal. Stál – temný, vysoký. Vin se přikrčila. Zane na ni útočí. Tentokrát doopravdy.

Ale… on…

„OreSeure!" vykřikla Vin, nedbala na protesty, které jí v tu chvíli běžely hlavou, a vytáhla dýky. „Uteč!"

Bylo to smluvené heslo. Zaútočila a snažila se odvrátit Zaneovu pozornost od psa. Zane uhýbal před jejími výpady se svou

příslovečnou elegancí. Rozmáchla se dýkou proti jeho krku. Zane zaklonil hlavu a dýka minula cíl. Zamířila mu na hrudník, na paži, na bok. Pokaždé minula.

Věděla, že pálí atium. Čekala to. Zastavila se a podívala se na něho. Ani se neobtěžoval vytáhnout zbraně. Stál proti ní, obličej měl temný a kolem nohou mu rostlo jezero mlhy. „Ty jsi mě neposlouchala, Vin?“ zeptal se. „Proč mě nutíš, abych byl Straffovým nástrojem? Oba víme, kam to nutně musí vést.“

Ignorovala ho. Zaťala zuby a vrhla se do útoku. Zane ji lehce odrážel. Mírně zatlačila na šrouby u stolu a sklouzla dozadu, jako by ji srazila síla jeho úderu. Narazila do zdi a upadla na zem.

Přímo vedle vyděšeného OreSeura.

Neotevřel rameno, aby jí dal atium. Copak nerozuměl jejímu povelu? „To atium,“ sykla Vin. „Potřebuju ho. *Hned*.“

„Kandro,“ řekl Zane. „Půjdeš ke mně.“

OreSeur se na ni podíval a Vin jeho pohledu porozuměla. Byl v něm pocit viny. Odvrátil pohled a došel k Zaneovi.

„Ne…“ řekla Vin šeptem. „OreSeur –“

„Už ji nebudeš poslouchat, TenSoone,“ řekl Zane.

OreSeur sklonil hlavu.

„A co smlouva, OreSeure!“ řekla Vin a vztyčila se na kolena. „Ty mě musíš poslouchat!“

„Je to můj sluha, Vin,“ řekl Zane. „Platí pro něj moje smlouva. Moje rozkazy.“

Můj sluha…

Najednou jí svitlo. Podezírala úplně všechny – Docksona, Breeze, dokonce i Elenda –, ale nikdy ji nenapadlo spojovat špiona s tou nejlogičtější osobou. V paláci celou dobu skutečně byla cizí kandra. Přímo vedle ní.

„Omlouvám se, paní,“ šeptal OreSeur.

„Jak je to dlouho?“ zeptala se Vin se skloněnou hlavou.

„Od té doby, co jste dala mému předchůdci – skutečnému OreSeurovi – to psí tělo,“ odpověděla kandra. „Ten den jsem ho zabil a nahradil jsem ho. Vzal jsem si jeho psí tělo. Jeho jste jako psa nikdy neviděla.“

Nejjednodušší způsob, jak zamaskovat proměnu, pomyslela si Vin. „Ale ty kosti, co jsme našli v paláci…“ řekla, „přece jsi byl celou dobu se mnou, když se na ně přišlo. Byly –“

Tenkrát mu uvěřila, že jsou čerstvé. A kde se vzaly. Celou dobu si myslela, že k tomu muselo dojít ten den, když byla s Elendem na městských hradbách – ale to všechno jen na základě toho, co jí řekl OreSeur.

Jsem idiot! pomyslela si. OreSeur – nebo TenSoon – jak mu říkal Zane – ji navedl, aby podezírala všechny kolem sebe, jen jeho ne. Vždycky všechno tak snadno vypátrala – jak si mohla nevšimnout vlastní kandry?

Zane udělal několik kroků dopředu. Vin čekala, stále na kolenou. *Slabá,* pomyslela si. *Musíš vypadat slabá. Aby tě nechal na pokoji. Snaž se –*

„Neklidni mě, to ti nepomůže," řekl Zane tiše a popadl ji za košili. Zvedl ji a hodil ji znovu na zem. Jak dopadla na podlahu, vytryskla pod ní sprška mlhy. Potlačila výkřik bolesti.

Musím být zticha. Kdyby přišly stráže, zabil by je. Kdyby přišel Elend…

Zůstala zticha, i když ji Zane kopal do zraněného boku. V duchu zasténala a v očích měla slzy.

„Mohla jsi mě zachránit," řekl Zane a díval se na ni. „Chtěl jsem s tebou odejít. A co mi zbylo? Nic. Nic než Straffovy příkazy." Místo tečky za větou kopl.

Buď pořád nenápadná, říkala si přes bolest. *Nakonec tě nechá být…*

Ale už uplynula léta od doby, kdy se musela před každým sklánět. Kdy se děsila Camona. I Reen už byl jen mlhavá vzpomínka zapomenutá ve světle, které jí nabídli Kelsier a Elend. Když Zane znovu kopl, Vin cítila, jak dostává vztek.

Namířil jí nohu proti obličeji, když se pohnula. Zatlačila na okenní panty, jakmile se jeho noha dala do pohybu, a vymrštila se do vzduchu. Spálila cín s olovem a dopadla na nohy. Zvířila mlhu na podlaze. Už jí sahala až po kolena.

Podívala se na Zanea. Odvrátil od ní temný pohled. V podřepu se blížila k němu, ale Zane byl rychlejší – reagoval dřív. Zastoupil jí cestu na balkon. Ne že by jí pomohlo, kdyby se na balkon dostala. S atiem by ji snadno dohonil.

Bylo to stejné jako dřív, když ji napadl a pálil atium. Jenom to bylo o něco horší. Předtím věřila – i když s náznakem pochybnosti –, že spolu bojují jen cvičně. Nebyli nepřátelé – i když nebyli ani přátelé. Nevěřila, že by ji chtěl opravdu zabít.

Tentokrát však neměla iluze. Zane měl v očích nelítostný pohled a nekompromisní výraz – přesně jako tu noc, když zabíjel Cettovy vrahy.

Čeká ji smrt. Už dlouho nepocítila takový strach. Teď to ale viděla a cítila, jak uhýbá, když se Zane začne přibližovat. Cítila, jaké to je, když se člověk ocitne tváří v tvář Mistbornovi. Jak muselo být těm vojákům, které zabila. Neměli šanci bojovat. Neměli na vybranou.

Ne, poručila si a chytila se za bok. *Elend necouvl před Straffem. Není allomant, ale troufl si mezi kolossy.*

Budu bojovat.

S výkřikem se vrhla k TenSoonovi. Pes v šoku couval, ale nemusel se bát, Zane byl nablízku. Vrazil do Vin ramenem a potom vytáhl dýku a vyťal jí řeznou ránu do tváře. Vin upadla. Řez byl přesně mířený, zrcadlově proti jizvě na druhé tváři, kterou utržila ve svém prvním boji s Mistbornem skoro před dvěma roky.

Upadla, zaťala zuby a spálila železo. Zatáhla za váček na svém stole a přitáhla si do ruky mince. Dopadla bokem proti zdi a rukou na zem, odrazila se a vyhoupla se na nohy. Vylovila z váčku hrst mincí a namířila je na Zanea.

Z brady jí kapala krev. Zane zatlačil proti mincím a odhodil je stranou.

Vin se usmála, spálila dural a zatlačila. Mince vyletěly dopředu a vytvořily vzdušný vír, který rozmetal mlhu na podlaze.

Místnost se otřásla.

Jenže v momentě se Vin ocitla sražena k zemi. Překvapeně zalapala po dechu. Nemohla ho popadnout a před očima se jí všechno točilo. Zvedla hlavu, dezorientovaná a šokovaná z toho, že je opět na zemi.

„Dural," řekl Zane, který zase stál se zvednutou rukou nad ní. „TenSoon mi o tom říkal. Vydedukovali jsme, že musíš mít nějaký kov, když mě cítíš i přes měděnou clonu. Stačilo trochu zapátrat a našel lístek od tvého metalurga i s návodem, jak dural vyrobit."

Marně se snažila ve své oblouzněné mysli hledat souvislosti. Zane má dural. Použil ho a zatlačil na jednu z mincí, které na něho hodila. Musel tlačit i za sebe, aby ho to neodhodilo, když se střetly jejich váhy.

Tudíž její impuls pomocí duralu ji hodil na zeď. Myšlení jí vypovídalo službu. Zane šel proti ní. Zvedla hlavu, omámeně se

vyškrábala na ruce a na kolena a odplazila se mlhou. Sahala jí až po obličej a lechtala ji v nose, když se jí nadechla.

Atium. Potřebuje atium. Jenže tu kuličku má TenSoon v rameni. Nemůže si ji přitáhnout. Nosil ji tam proto, že když ji měl v těle, nemohl na ni jiný allomant. Stejně jako na bodce v těle inkvizitorů nebo na její náušnici. Na kov uvnitř těla nebo jen procházející částí těla druhé osoby nebylo možné normálně allomanticky působit. To vyžadovalo extrémní allomantickou sílu.

Ale jí se to jednou podařilo. Když bojovala s Pánem Vládcem. Nepomohla jí k tomu její vlastní síla ani dural. Pomohlo jí něco jiného. Mlha.

Tenkrát z ní načerpala sílu.

Cosi ji zasáhlo do zad a srazilo na zem. Skutálela se a vykopla nohama nahoru, ale Zaneovu tvář díky jeho atiu těsně minula. Zane jí odkopl nohu stranou a ramenem ji opět srazil na zem.

Podíval se na ni. Kolem něho vířila mlha. Navzdory svému zoufalství a strachu po ní sáhla stejně jako tehdy před dvěma lety, když bojovala s Pánem Vládcem. Tenkrát v ní mlha rozvířila allomantickou bouři a dala jí sílu, jakou by sama nikdy nemohla vyvinout. Sáhla po mlze a prosila ji o pomoc.

A nic se nestalo.

Prosím…

Zane ji znovu srazil na zem. A mlha dál ignorovala její prosby.

Otočila se, zatáhla za okenní rám, aby získala rovnováhu, a odstrčila Zanea stranou. Skulili se na zem a Vin se dostala nahoru.

Najednou se oba vymrštili ze země, proletěli mlhou a vyletěli ke stropu, jak Zane zatlačil na mince na podlaze. Narazili na strop, Zane se přitiskl na ni a přirazil ji na dřevěná prkna. Byl sice pod Vin, ale fakticky byl navrchu on.

Zalapala po dechu. Byl velmi silný. Silnější než ona. Zatínal jí prsty do ramenou a i přes cín s olovem cítila bolest ze svých dřívějších zranění v boku. Nebyla ve stavu schopném boje – ne proti Mistbornovi.

Zvlášť s atiem.

Zane ji stále tiskl na strop. Padaly na něj Vininy vlasy a pod ním se tvořilo jezero stoupajících mlžných vírů.

Přestal tlačit a oba začali padat. Přesto jejich pád ovládal. Otočil ji, aby byla pod ním, než znovu spadli do mlhy. Dopadli na zem a

náraz opět vyrazil Vin všechen vzduch z plic. Zane se nad ní tyčil a cedil skrz zaťaté zuby:

„Všechno úsilí je k ničemu. Schovával jsem allomanta mezi lidma, co si koupil Cett, abys ho podezírala, že na Shromáždění zaútočil on. Donutil jsem tě bojovat před Elendem, aby se před tebou cítil ponížený. Nutil jsem tě používat tvé schopnosti a sílu, aby sis uvědomila, kolik jich máš. A to všechno je na nic!“

Naklonil se nad ni. „Ty – jsi – mě – měla – *zachránit!*“ řekl s obličejem jen pár centimetrů od jejího. Těžce oddychoval. Přitiskl její paži, kterou se snažila bránit, kolenem k zemi a v podivně neskutečném okamžiku ji políbil.

A v tu chvíli vrazil dýku do jejího prsu. Vin chtěla vykřiknout, ale když jí dýka prošla tělem, měla na svých ústech jeho.

„Opatrně, pane!“ řekl OreSeur – TenSoon. „Ona ví hodně o kandrách!“

Zane zvedl hlavu a ruka mu strnula. Ten hlas a zároveň ta bolest Vin zbystřily mysl. Svitlo jí. Spálila cín a pomocí bolesti se udržovala bdělá.

„Cože?“ zeptal se Zane a podíval se na kandru.

„Ví, pane,“ řekl TenSoon. „Zná naše tajemství. Proč jsme sloužili Pánu Vládci. Proč dodržujeme smlouvu. *Proč se tolik bojíme allomantů*.“

„Buď zticha!“ poručil mu Zane. „Už mlč.“

Naše tajemství… pomyslela si Vin a podívala se na vlkodava. V jeho psím pohledu viděla napětí. *On se mi snaží něco naznačit. Snaží se mi pomoct.*

Tajemství. Tajemství kandry. Když jsem ho naposledy zkoušela klidnit, zařval bolestí. Přesto viděla v jeho očích svolení. To stačilo.

Vyslala k TenSoonovi silný impuls klidnění. Vykřikl a schoulil se, ale Vin pokračovala. Nic se nestalo. Zaťala zuby a spálila dural.

Cítila zlom. Najednou byla na dvou místech současně. Cítila TenSoona, jak stojí u zdi, a cítila svoje tělo v Zaneově sevření. TenSoon byl v její moci. Zcela a bezvýhradně. Nějak, aniž by sama věděla jak, mu poručila, aby skočil vpřed. Ovládala jeho tělo.

Obrovské tělo vlkodava vrazilo do Zanea a shodilo ho z Vin. Dýka upadla na zem a Vin se vypotácela na kolena, chytila se za hrudník a cítila na něm teplou krev. Zane se skulil a byl zjevně v šoku. Přesto se rychle postavil na nohy a kopl do TenSoona.

Ozvalo se praskání kostí. Vlkodav upadl na zem přímo k Vin. Vin sebrala dýku ze země, a když se vlkodav postavil na nohy, vrazila mu ji do ramene a zakrvácenými prsty vytáhla kuličku atia. Spolkla ji a otočila se k Zaneovi.

„Tak teď ty," sykla a spálila atium. Ze Zanea najednou vytryskly desítky stínů a ukazovaly jí možné pohyby, které Zane udělá – všechny nejasné. Teď pro něho vypadá stejně nejasně i ona. Jsou vyrovnaní.

Zane se otočil a podíval se jí do očí. Jeho atiové stíny zmizely.

To není možné! pomyslela si. TenSoon jí ležel u nohou. Uvědomila si, že zásoba atia je pryč. Ale byla přece tak velká…

„Myslíš, že bych ti dal zbraň, abys mohla bojovat proti mně?" zeptal se Zane tiše. „Myslela sis, že bych ti opravdu dal svoje atium?"

„Ale –"

„To je olovo," řekl Zane a šel směrem k ní. „Potažené vrstvičkou atia. Ale Vin! Musíš být opatrnější, než budeš někomu důvěřovat."

Zavrávorala a sebevědomí ji zvolna opouštělo. *Musíš ho donutit, aby mluvil*, pomyslela si. *Aby mu atium mezitím došlo.*

„Bratr mi říkával, že nemám věřit nikomu…" mumlala. „Taky říkal, že mě všichni zradí."

„To byl moudrej chlapík," odpověděl Zane tiše a vstal. Stál až po hrudník ponořený v mlze.

„Byl to paranoidní blázen," řekla Vin. „Nechal mě žít, ale zničil mě."

„V tom případě ti posloužil dobře."

Vin se podívala na TenSoonovo zhroucené krvácející tělo. Viděla mu v očích bolest. A v dálce slyšela… ty impulsy. Začala znovu pálit bronz. Pomalu zvedla hlavu. Zane šel k ní. Sebejistě.

„Ty sis se mnou jen zahrával," řekla. „Chtěl jsi vrazit klín mezi mě a Elenda. Chtěl jsi mě přesvědčit, že se mě bojí, že mě využívá."

„Využíval," řekl Zane.

„Ano," odpověděla Vin. „Ale to je jedno – je to jinak, než jsi mě to nutil vidět. Elend mě využívá. Kelsier mě taky využíval. Lidi se využívají vzájemně – pro lásku, pro podporu, pro důvěru."

„Důvěra tě zabije," řekl.

„V tom případě ráda zemřu."

„Já jsem ti věřil," řekl a zastavil se až u ní. „A ty jsi mě zklamala."

„Ne," odpověděla a zvedla dýku. „Já tě zachráním. To jsi přece chtěl." Rozmáchla se a bodla, ale naděje, že zasáhne, když už neměla atium, byla marná. Lhostejně ustoupil stranou a nechal její dýku minout o pár centimetrů.

Prudce se otočila a znovu zaútočila, ale dýka opět projela vzduchem těsně nad hladinou zvířené mlhy.

Než se přichystala ke třetímu útoku, Zane se pohnul a skrčil se ještě dřív, než se sama rozhodla, co udělá. Dýka projela místem, kde před zlomkem vteřiny stál.

Je moc rychlý, pomyslela si. Bok ji bolel a v hlavě jí bušilo. Nebo to byly ty impulsy z Pramene Povýšení…

Zane se zastavil těsně před ní.

Nemám šanci ho zasáhnout, pomyslela si zoufale. *Když ví, kam budu mířit!*

Potom se zarazila.

Ještě dřív než já…

Zane přešel do středu místnosti, kopl do její dýky, která spadla na zem, a chytil ji do ruky. Obrátil se k ní zády a stál uprostřed mlhy se zaťatými zuby a temným výrazem v očích.

On ví, kam budu mířit, ještě dřív než já.

Vin zvedla dýku. Po tváři a po boku jí stékala krev a v hlavě jí dunělo. Mlha jí sahala už až po bradu.

Snažila se vyčistit si hlavu. Nechystala se zaútočit. Nereagovala na Zanea, když se k ní rozběhl se zvednutou dýkou. Uvolnila zaťaté svaly a zavřela oči. Poslouchala jeho kroky. Cítila, jak kolem ní stoupá mlha zvířená jeho prudkými pohyby.

Prudce otevřela oči. Měl zvednutou dýku. Zableskla se a rozmáchla se. Vin se připravila na útok, ale nepřemýšlela, jaký bude. Nechala své tělo, aby zareagovalo samo.

A velmi pozorně Zanea sledovala.

Ustoupil nepatrně doleva, volnou ruku zvedl nahoru, jako by se chystal něco sebrat.

Tak! pomyslela si Vin a okamžitě uhnula stranou a změnila přirozenou dráhu svého plánovaného výpadu. Strhla ruku s dýkou uprostřed gesta jinam. Chystala se zaútočit zleva a Zanea o tom informovalo atium. Zane na něj zareagoval a napověděl Vin, co se chystá udělat. A Vin v tu chvíli změnila dráhu pohybu dýky.

Jejich zbraně se střetly. Zaneova dýka zasáhla Vin do ramene, ale Vin zasáhla svým nožem přímo Zaneův krk. Zane levou rukou lapl do vzduchu, protože chtěl sevřít stín, který mu napovídal, kde bude mít Vin ruku.

Snažil se popadnout dech, ale dýka mu zasáhla průdušnici. Kolem ostří dýky proudila krev a vzduch. Zane zavrávoral a vytřeštil oči. Setkal se s jejím pohledem a potom se zhroutil do mlhy a těžce dopadl na dřevěnou podlahu.

* * *

Díval se skrz mlhu nahoru na Vin. *Umírám,* proběhlo mu hlavou. Její atiový stín se v posledním momentu rozštěpil na dva. Zane zvolil ten nesprávný. Obelstila ho a porazila ho. Umírá.

Konečně.

„Víš, proč jsem si myslel, že mě zachráníš?“ sípal z posledních sil a neposlouchaly ho už ani rty. „Ten hlas. Chtěl, abych všechny zabil, jen tebe ne. Jedinou.“

„Jistěže jsem ti neříkal, abys zabil *ji*,“ ozval se Pán.

Zane cítil, jak z něj prchá život.

„Víš, co je legrační, Zane?“ řekl Pán. „Co je na tom všem nejzábavnější? Ty vůbec nejsi šílený.

Nikdy jsi nebyl.“

* * *

Vin se tiše dívala, jak Zaneovi vytéká ústy krev. Dívala se velmi pozorně. Nůž v hrdle by měl spolehlivě zabít i Mistborna, ale cín s olovem někdy dokáže divy.

Zane zemřel. Zkontrolovala mu puls a vzala si zpátky dýku. Potom chvíli tiše stála a cítila se… otupělá – na těle i na duši. Zvedla ruku ke zraněnému rameni a přitom se dotkla rány na hrudníku. Krvácela už příliš a mysl se jí začala zamlžovat.

Já jsem ho zabila.

Rozdmýchala cín s olovem a přinutila se k pohybu. Dovrávorala k TenSoonovi a klekla si vedle něho.

„Paní,“ řekl. „Je mi to líto…“

„Já vím," odpověděla a dívala se na zvláštní ránu, kterou mu udělala. Nohy ho neunesly a tělo měl podivně pokroucené. „Jak ti můžu pomoct?"

„Pomoct?" zeptal se TenSoon. „Paní, já jsem vám málem způsobil smrt!"

„Já vím," odpověděla znovu. „Můžu ti nějak pomoct od bolesti? Potřebuješ nové tělo?"

TenSoon chvíli mlčel. „Ano."

„Vezmi si Zaneovo," řekla Vin. „Aspoň prozatím."

„On je mrtvý?" zeptal se TenSoon překvapeně.

On to neviděl, uvědomila si. *Má zlomenou šíji.*

„Ano," odpověděla šeptem.

„Jak, paní?" zeptal se. „Došlo mu atium?"

„Ne," odpověděla.

„Tak jak?"

„Atium má jednu slabou stránku," řekla. „Umožní ti vidět do budoucna."

„To… ale nevypadá jako slabá stránka, paní."

Vin vzdychla a zapotácela se. *Vzpamatuj se!* poručila si. „Když pálíš atium, vidíš jakoby kousíček do budoucnosti a můžeš ovlivnit, co se v tom kousíčku stane. Třeba chytíš šíp, který měl letět dál. Nebo uhneš ráně, která tě měla zabít. A můžeš udělat pohyb, kterým zastavíš útok ještě dřív, než začne."

TenSoon mlčel. Bylo vidět, že je zmatený.

„Takže on mi ukázal, co udělám," řekla Vin. „Já jsem tu budoucnost nemohla změnit, ale Zane ano. Tím, že zareagoval na můj výpad ještě dřív, než jsem si uvědomila, že ho udělám, mi neúmyslně tu budoucnost ukázal. Zareagovala jsem proti němu a on se snažil blokovat ránu, která nakonec vůbec nepřišla. A to mi umožnilo ho zabít."

„Paní…" řekl TenSoon šeptem, „to je geniální."

„Rozhodně nejsem první, koho to napadlo," řekla Vin unaveně. „Ale není to takové tajemství, jako máte vy. Na, vezmi si jeho tělo."

„Já… bych si radši kosti toho člověka nebral," řekl TenSoon. „Vy nevíte, jaký byl, paní."

Vin vyčerpaně přikývla. „Tak ti opatřím další psí tělo, jestli chceš."

„To nebude potřeba, paní," řekl TenSoon tiše. „Já ještě mám kosti toho druhého vlkodava, co jste mi dala, a asi by se ještě daly použít. Když zkombinuji ty dobré s těmi dobrými, co mi zbyly teď, měla by z toho vyjít použitelná kostra."

„Tak to udělej. Musíme naplánovat, co dál."

TenSoon chvíli mlčel. Nakonec řekl: „Paní, mně skončila smlouva, když teď nemám pána. Musím… se vrátit ke svým, abych dostal nové přidělení."

„Aha," řekla Vin s náznakem smutku. „Jistě."

„Já nechci," řekl TenSoon, „ale musím. Musím se tam aspoň ohlásit. Prosím, promiňte mi to."

„Není co promíjet," řekla Vin. „A děkuju ti za ten náznak dnes na konci."

TenSoon se nehýbal. Viděla v jeho psích očích vinu. *Neměl mi pomáhat proti svému pánovi.*

„Paní," řekl TenSoon, „vy teď znáte naše tajemství. Mistborni mohou allomanticky ovládat naše tělo. Nevím, jak s tím naložíte – ale uvědomuji si, že jsem vám svěřil tajemství, které naši lidé ukrývali tisíc let. Způsob, jak se mohou allomanti zmocnit našich těl a udělat z nás otroky."

„Já… jsem ani nepochopila, co se vlastně stalo."

„Možná je to tak lepší," řekl TenSoon. „Prosím, nechte mě tu. V komoře mám to druhé psí tělo. Až se vrátíte, budu pryč."

Vstala a přikývla. Potom hledala v mlze východ do haly. Potřebovala ošetřit. Věděla, že by měla jít za Sazedem, ale nějak se tím směrem nemohla obrátit. Šla rychleji, skoro běžela chodbou.

Všechno kolem ní jako by se hroutilo. Nezvládne to všechno udržet pohromadě. Ale už ví, co chce.

Běžela za ním.

Je to dobrý člověk, přese všechno ostatní je to dobrý člověk. Obětavý. Po pravdě, veškeré zlo, které zapříčinil – tolik smrti, zkázy a bolesti – to všechno ho velmi trápilo. To všechno pro něj byla vlastně oběť.

48

Elend zívl a znovu prošel dopis, který napsal Jastesovi. Třeba se mu podaří svého bývalého přítele přimět k tomu, aby dostal rozum.

Pokud ne…, na Elendově stole ležel duplikát dřevěné mince, kterými Jastes „platil“ kolossům. Byla k nerozeznání od originálu. Vyrobil ji sám Clubs. Elend si byl jistý, že má k dispozici víc dřeva než Jastes. Pokud pomůže Penrodovi oddálit vpád kolossů do města ještě o pár týdnů, mohli by stihnout vyrobit dost „peněz“, aby kolossy podplatili.

Odložil pero a mnul si oči. Bylo pozdě. Už byl čas –

V tu chvíli se rozletěly dveře. Elend se prudce otočil a zahlédl omámenou Vin. Vrhla se mu ode dveří přímo do náruče. Plakala.

A byla samá krev.

„Vin!“ vykřikl. „Co se stalo?“

„Já jsem ho zabila,“ řekla a zabořila tvář do Elendova ramena.

„Koho?“

„Tvýho bratra,“ odpověděla. „Zanea. Straffova Mistborna. Zabila jsem ho.“

„Počkej. Co to říkáš? Mého *bratra?*“

Vin přikývla. „Nezlob se.“

„Zapomeň na to, Vin!“ řekl Elend a jemně ji postrkoval k židli. Na tváři měla velkou řeznou ránu a košili samou krev. „Pro Pána Vládce! Hned jdu pro Sazeda.“

„Neodcházej,“ řekla a chytila ho za paži.

Zastavil se. Něco se muselo stát. Ona ho zase potřebuje. „Tak pojď se mnou. Půjdeme za ním oba.“

Přikývla a vstala. Trochu vrávorala a Elend o ni měl strach, ale věřil odhodlanému výrazu v jejích očích. Vzal ji kolem pasu, aby se o něho mohla opřít, a vyrazili k Sazedovu pokoji. Zaklepal na dveře, ale Vin rovnou vtrhla dovnitř. Tam se zapotácela a sedla si na zem.

„Já… tu zůstanu sedět,“ řekla. Elend se starostlivě postavil vedle ní a potom zvedl lampu a zavolal směrem k ložnici. „Sazede!“

Po chvilce se objevil vyčerpaný Sazed v noční košili. Podíval se na Vin, zamžoural a zmizel ve své ložnici. Vrátil se po chvilce s náramkem se zásobami vědomostí a s lékařským kufříkem.

„Tak, slečno Vin,“ řekl a položil kufřík. „Copak by vám řekl pan Kelsier, kdyby vás takhle viděl? Poničila jste si celé oblečení…“

„Teď není čas vtipkovat, Sazede,“ řekl Elend.

„Omlouvám se, Vaše Výsosti,“ odpověděl Sazed a pečlivě odstřihl Vin košili z ramene. „Ale dokud je slečna Vin při vědomí, není pro ni její stav tak nebezpečný.“ Prohlédl si zblízka ránu a začal automaticky vytahovat z kufříku kusy čistého plátna.

„Vidíte?“ řekl. „Je to hluboké, ale naštěstí tu dýku vychýlila kost, takže neporušila žádnou velkou cévu. Podržte to tady.“ Přiložil plátno na ránu a Elend na ně položil ruku. Vin seděla se zavřenýma očima a opírala se o zeď. Z brady jí pomalu odkapávala krev. Zdálo se, že ji víc než bolest zmáhá vyčerpání.

Sazed vzal nůž a odřízl předek Vininy košile, aby odhalil hrudník.

Elend strnul. „Snad bych měl…“

„Zůstaň tady,“ řekla Vin. Nebyla to prosba, byl to příkaz. Zvedla hlavu a otevřela oči, když Sazed sykl při pohledu na ránu, než vyndal znecitlivující prostředek a jehlu s nití.

„Elende,“ řekla Vin, „musím ti něco říct.“

Zarazil se. „Dobře.“

„Přemýšlela jsem o Kelsierovi,“ začala tiše. „Já se vždycky zaměřím na něco jinýho, než bych měla, když jde o něj. Ono se nedá zapomenout na ty hodiny, co jsme spolu strávili, když mě

cvičil v allomancii. Ale jeho velikost nebyla v tomhle – ani v té jeho tvrdosti a krutosti, a dokonce ani v jeho síle nebo instinktech.“

Elend se zamračil.

„Víš, v čem byla?“

Zavrtěl hlavou. Stále jí tiskl plátno na ránu na rameni.

„V tom, jak uměl dát důvěru,“ řekla. „Tím totiž dělal z dobrých lidí ještě *lepší*, dokázal je k něčemu inspirovat. Jeho parta fungovala, protože jí věřil – protože ty lidi respektoval. A oni se potom respektovali navzájem. Z lidí jako Breeze nebo Clubs se stali hrdinové jen proto, že jim Kelsier věřil.“

Podívala se na něho a zamžourala unavenýma očima. „A ty jsi mnohem lepší, než byl Kelsier, Elende. On na tom musel tvrdě pracovat. Ty jsi takový přirozeně a umíš jednat i s takovým štírem, jako je Philen, jako by to byl dobrý a čestný člověk. To není naivita, jak by si někdo mohl myslet. Kelsier byl takový taky, jenže ne tolik. Měl by se od tebe hodně co učit.“

„Ty mě přeceňuješ,“ řekl.

Unaveně zavrtěla hlavou. Potom se obrátila k Sazedovi.

„Sazede?“ řekla.

„Ano, slečno?“

„Umíš nějaký svatební obřad?“

Elend málem v šoku upustil plátno.

„Ovládám jich několik,“ odpověděl Sazed a přitom dál ošetřoval ránu. „Možná na dvě stovky.“

„Který je nejkratší?“ zeptala se.

Sazed utáhl steh. „Larsta. Tam stačilo vyznat si lásku v přítomnosti místního kněze. Jejich víra byla založená na jednoduchosti – snad to byla reakce na tradice země, z níž byli vykázáni. Byla proslulá mimořádně složitým byrokratickým systémem. Je to dobré náboženství. Hledalo prostou krásu v přírodě.“

Vin se podívala na Elenda. Tvář měla samou krev a vlasy rozcuchané.

„No, podívej, Vin, neměli bychom radši počkat – no, víš, až –“

„Elende,“ přerušila ho. „Já tě mám ráda.“

Strnul.

„Máš mě rád?“ zeptala se.

To je bláznovství. „Ano,“ řekl tiše.

Vin se obrátila k Sazedovi, který stále ještě nebyl hotov s ošetřením všech ran. „Tak co?“

Sazed zvedl hlavu. Prsty měl od krve. „To je ale opravdu velmi neobvyklá situace na takovouhle událost, řekl bych.“

Elend souhlasně přikyvoval.

„No, je tu trochu krve,“ řekla Vin unaveně. „Ale mně už je dobře, když sedím.“

„Ano,“ řekl Sazed, „ale jste velmi rozrušená, slečno. Takovéhle rozhodnutí nelze dělat lehkovážně, pod vlivem silných emocí.“

Vin se usmála. „Rozhodnutí, že si někoho chci vzít za muže, nejde dělat pod vlivem silných emocí?“

Sazed nevěděl, jak dál. „Tak jsem to nemyslel, slečno Vin. Já si jen nejsem jistý, jestli jste v tuhle chvíli zcela při smyslech.“

Zavrtěla hlavou. „Jsem tak při smyslech, jak jsem už dlouho v poslední době nebyla. Je načase, abych přestala váhat, Sazede – abych se přestala bát, abych se konečně chopila svého místa v téhle partě. Teď vím, co chci. Miluju Elenda. Nevím, co nás spolu čeká, ale chtěla bych toho užít aspoň trochu.“

Sazed chvíli seděl a potom se vrátil k šití. „A vy, Lorde Elende? Co si myslíte vy?“

Co si myslí? Vzpomněl si na včerejšek, jak Vin mluvila o odchodu, jaká to pro něho byla muka. Uvědomil si, jak moc závisí na její moudrosti, na její upřímnosti a na její prosté – ale ne naivní – oddanosti vůči němu. Ano, miluje ji.

Svět se v poslední době zbláznil. Ano, udělal spoustu chyb. Přesto ale přese všechno, co se stalo, přes své zoufalství, si velmi silně uvědomoval, že touží být s Vin. Už to není to idylické pobláznění jako před rokem a půl na večírcích. Ale je to trvalejší.

„Ano, Sazede,“ řekl. „Chci si ji vzít. Chci to už dávno. Já… nevím, co bude s naším městem nebo s mým královstvím, ale až to přijde, chci být s Vin.“

Sazed nepřerušil práci. „Tedy dobře,“ řekl nakonec. „Chcete-li moje svědectví, máte ho.“

Elend klečel a stále tiskl plátno k Vininu rameni. Najednou se cítil zaskočený. „A to je všechno?“

Sazed přikývl. „Má to stejnou platnost, jako když vám svědčí obligátor, řekl bych. Ale pozor, vyznání lásky je v náboženství Larsta zcela závazné. Tahle kultura nezná rozvod. Přijímáte tedy moje svědectví i za těchto okolností?“

Vin přikývla. Elend bezděky udělal totéž.

„Tedy jste manželé," řekl Sazed, uvázal nit a potom přiložil plátno Vin na hrudník. „Tohle si tam chvíli držte, slečno Vin – paní Vin –, aby se zastavilo krvácení." Potom se vrátil k ráně na tváři.

„Já jsem čekal nějakou ceremonii nebo něco takového," řekl Elend.

„Můžu vám nějakou nabídnout, jestli chcete," namítl Sazed, „ale myslím, že vy ji nepotřebujete. Znám vás oba už nějaký čas a rád bych tomuto svazku požehnal. Jen vám nabídnu jednu radu. Lidé, kteří berou na lehkou váhu sliby, které dávají těm, co milují, nikdy nenajdou v životě trvalé uspokojení. Žijeme v těžké době. To neznamená, že musí být těžké milovat, ale znamená to, že budete muset v životě i ve svém vztahu čelit velkému tlaku.

Nezapomeňte na slib, který jste si tu dnes večer dali. V příštích dnech vám bude dávat sílu, řekl bych." Při těchto slovech utáhl poslední steh na Vinině tváři a přesunul se na rameno. Skoro přestalo krvácet. Sazed si chvíli prohlížel ránu a potom na ní začal pracovat.

Vin se podívala na Elenda. Usmívala se, ale bylo vidět, že je velmi slabá. Elend vstal a došel k umyvadlu. Vrátil se s mokrým hadříkem a otřel jí obličej.

„Mrzí mě to," řekla tiše, když Sazed přešel na Elendovo místo.

„Co tě mrzí?" zeptal se Elend. „Ten otcův Mistborn?"

Zavrtěla hlavou. „Ne. Že mi to trvalo tak dlouho."

Elend se usmál. „Stojíš za to, abych si na tebe počkal. Kromě toho jsem si musel i já ujasnit pár věcí."

„Třeba jak se stát králem?"

„A jak přestat být králem."

Zavrtěla hlavou. „Ty jsi nikdy králem být nepřestal, Elende. Můžou ti sebrat korunu, ale nemůžou ti sebrat čest."

Usmál se. „Děkuji ti. I když nevím, kolik jsem udělal pro město toho dobrého. Jen tím, že jsem tam byl, jsem rozdělil lidi na dva tábory. A nakonec na trůnu skončí Straff."

„Zabiju ho, jestli vkročí do města."

Elend zaťal zuby. *Pořád stejná písnička.* Dlouho už Vinin nůž na jeho krku neudrží. On si najde cestu, jak se mu vykroutit, a potom je tu Jastes s kolossem…

„Vaše Výsosti," řekl Sazed, „možná bych měl řešení."

Elend se na něho podíval a zvedl obočí.

„Pramen Povýšení," řekl Sazed.

Vin okamžitě otevřela oči.

„Snažili jsme se s Tindwyl přijít na tajemství Hrdiny věků," pokračoval Sazed. „A došli jsme k přesvědčení, že Rashek nikdy to, co měl Hrdina věků udělat, neudělal. A navíc si zdaleka nejsme jisti, jestli ten Alendi před tisíci lety Hrdina věků skutečně byl. Je v tom spousta nesrovnalostí a rozporů. A k tomu je tu ta mlha – Bezednost. A teď zabíjí lidi."

Elend se zamračil. „Co to říkáš?"

Sazed utáhl steh. „Něco se musí udělat, Vaše Výsosti. Něco moc důležitého. Když se na to člověk nedívá z nadhledu, vypadá to, že události v Luthadelu nemají s Pramenem Povýšení nic společného. Ale z větší perspektivy se zdá, že by se tyto věci mohly vzájemně vyřešit."

Elend se usmál. „Jako ten klíč s tím zámkem."

„Ano, Vaše Výsosti," řekl Sazed s úsměvem. „Přesně tak."

„Já pořád slyším ty impulsy," řekla Vin šeptem a zavřela oči. „Duní mi v hlavě. Cítím je."

Sazed se odmlčel a ovázal Vin rameno. „Cítíte, odkud jdou?"

Vin zavrtěla hlavou. „Já… Necítím žádný směr, ze kterého by šly. Zdálo se mi, že jsou daleko, ale jsou čím dál silnější."

„To se Prameni Povýšení vrací síla," řekl Sazed. „Naštěstí vím, kde ho hledat."

Elend se otočil a Vin znovu otevřela oči.

„Dospěl jsem při studiu pramenů k jeho místu, paní Vin," řekl Sazed. „Můžu vám nakreslit mapu, když sáhnu do zásob vědomostí."

„Kde je?" šeptala Vin.

„Na severu," odpověděl Sazed. „V horách v Terrisu. Na vrcholu jednoho z nižších štítů. Jmenuje se Derytatith. Touhle dobou tam bude nesnadná cesta."

„Já to zvládnu," řekla Vin pevně, když jí Sazed začal ošetřovat ránu na prsou. Elend se znovu začervenal, otočil se, ale potom se zarazil.

Jsme… manželé. „Ty odejdeš?" zeptal se a podíval se na Vin. „Teď?"

„Musím," šeptala. „Já to *musím* udělat, Elende."

„Měl byste jít s ní, Vaše Výsosti," řekl Sazed.

„Cože?"

Sazed vzdychl a zvedl hlavu. „Musíme zvážit všechna fakta, Vaše Výsosti. Jak už jste říkal, města se brzy zmocní Straff. Jestli zůstanete tady, nechá vás popravit. A kromě toho paní Vin bude určitě u Pramene Povýšení potřebovat pomoc.“

„Říká se, že je v něm obrovská síla,“ řekl Elend a třel si bradu. „Myslíš, že by nám pomohla zničit ty armády?“

Vin zavrtěla hlavou. „To nejde,“ řekla šeptem. „Ta síla, to je takový pokušení. A tam se právě minule stala chyba. Rashek se té síly zmocnil, místo aby ji pustil.“

„Pustil?“ zeptal se Elend. „Co to znamená?“

„Uvolnil, Vaše Výsosti,“ řekl Sazed. „Nechal ji, aby sama zlikvidovala Bezednost.“

„Důvěra,“ řekla Vin šeptem. „To je zase všechno o důvěře.“

„Já si myslím,“ řekl Sazed, „že uvolnění té energie přinese mnoho celé zemi. Změní spoustu věcí a napraví spoustu škod, které napáchal Pán Vládce. Jsem přesvědčený, že zničí i koloss, protože ho stvořil Pán Vládce zneužitím té síly.“

„Ale města se zmocní Straff,“ řekl Elend.

„Ano,“ odpověděl Sazed, „jenže když vy dva odejdete, tak to proběhne v míru. Shromáždění ho už téměř přijalo za krále a zdá se, že by mohl nechat vládnout Penroda jako svého podřízeného. Nedošlo by k žádnému krveprolití a vy byste zatím venku připravovali odboj. A kromě toho, kdo ví, co se stane, až se uvolní energie z Pramene Povýšení. Třeba to paní Vin změní, jako to změnilo Pána Vládce. Kdyby se tady ve městě ukryla parta připravená k akci, možná by vyhnat vašeho otce zase nebyl takový problém – hlavně až mu po čase stoupne samolibost.“

Elend zaťal tuby. *Další revoluce.* Přesto ale Sazedova slova měla logiku. *Zatím jsme se skutečně zabývali problémy v malém měřítku.* Podíval se na Vin a cítil vlnu tepla a lásky. *Možná je načase, abych začal poslouchat to, co mi v poslední době pořád říká.*

„Sazede,“ řekl Elend. Náhle dostal nápad. „Myslíš, že bych přesvědčil lidi v Terrisu, aby nám pomohli?“

„Snad, Vaše Výsosti,“ odpověděl Sazed. „To, že jsem já dostal zákaz se tu do něčeho plést – který jsem překročil –, bylo jen proto, že mi Synoda přidělila jiný úkol, ne že bychom se chtěli něčeho stranit. Pokud přesvědčíte Synodu, že pro budoucnost Terrisu bude

spojenectví se silným Luthadelem velmi výhodné, třeba vám vojenskou pomoc poskytne.“

Elend vděčně přikyvoval.

„Vzpomeňte si vždycky na ten zámek a klíč, Vaše Výsosti,“ řekl Sazed, když ošetřil Vin poslední ránu. „Tady by se zrovna zdálo, že odejít je pravý opak toho, co byste měl udělat. Ale když se na to podíváte z větší perspektivy, zjistíte, že je to přesně to, co je teď nejvíc potřeba.“

Vin otevřela oči, podívala se na něho a usmála se. „Zvládneme to, Elende. Pojď se mnou.“

Elend chvíli stál. Zámek a klíč… „Dobře,“ řekl. „Tak vyrazíme co nejdřív, jakmile Vin bude moct.“

„Zítra může jet,“ řekl Sazed. „Víte, co dokáže cín s olovem.“

Elend přikývl. „Dobře. Měl jsem tě poslouchat už dávno, Vin. A navíc jsem vždycky chtěl vidět tvůj domov, Sazede. Tak nám ho ukážeš.“

„Já ale musím zůstat tady, obávám se,“ řekl Sazed. „Nejdřív bych měl dokončit rozdělanou práci na jihu. Ale může s vámi jet Tindwyl – má důležité informace, které se musí předat bratřím memoristům.“

„Musí to být jen malá skupinka,“ řekla Vin. „Abychom se proplížili přes Straffovy vojáky.“

„Jen vy tři, řekl bych,“ odpověděl Sazed. „Nebo možná ještě jeden, aby držel stráž, až vy budete spát. Někdo, kdo umí hlídat. Co pan Lestibournes?“

„Špuk bude perfektní,“ přikyvoval Elend. „Jsi si jistý, že ostatní z party budou ve městě bezpeční?“

„To jistě nebudou,“ řekla Vin a usmála se. „Ale jsou to profíci. Schovávali se před Pánem Vládcem, tak se budou umět schovat i před Straffem. Zvlášť když si nebudou muset dělat starost s tvou bezpečností.“

„Tak dohodnuto,“ řekl Sazed a vstal. „Měli byste si dnes v noci dobře odpočinout, i když máte čerstvě po svatbě. Můžete jít, paní Vin?“

„To nemusí,“ řekl Elend, sklonil se a zvedl Vin do náruče. Dala mu paže kolem krku, i když v nich neměla žádnou sílu, a i v očích jí viděl, že usíná.

Usmál se. Najednou mu na světě přišlo všechno tak jednoduché. Teď se bude věnovat opravdu důležitým věcem. Jakmile s Vin

seženou na severu pomoc, vrátí se. Vlastně už se těšil, jak se vrátí zpátky s novou silou poprat se se svými problémy.

Pevně Vin sevřel a pokynul Sazedovi na dobrou noc. Potom vyšel směrem ke svým pokojům. Zdálo se, že nakonec všechno dobře dopadne.

* * *

Sazed stál a díval se, jak odcházejí. Přemýšlel, co si o něm pomyslí, až se dozvědí, že Luthadel padl. Aspoň si zbudou oni dva, aby jeden druhého podepřeli.

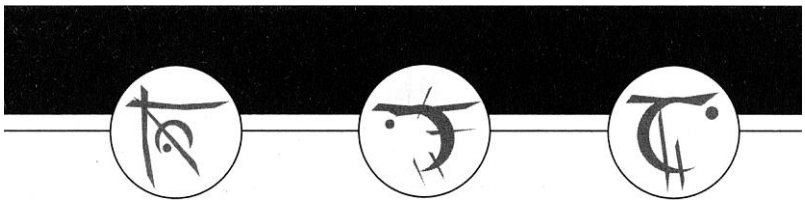
Svatební požehnání byl poslední dar, který jim mohl dát – a k tomu život. *Jak mě historie odsoudí za ty lži?* přemítal. *Jak ohodnotí Terrismana, který se takhle zapletl do politiky, který si vymyslel mýty, aby zachránil přátele? To, co jim řekl o Prameni Povýšení, samozřejmě není pravda. Jestli nějaká taková síla existuje, nemá ponětí, kde je, ani co udělá.*

Jak ho ohodnotí historie, bude patrně záviset na tom, co udělají Elend a Vin. Mohl jen doufat, že to bude správná věc. Když se za nimi díval a věděl, že jejich mladá láska bude zachráněna, nemohl se ubránit úsměvu.

Povzdechl si a začal sbírat lékařské náčiní. Potom odešel do svých pokojů, aby vymyslel mapu, kterou slíbil Vin a Elendovi.

KONEC ČTVRTÉ ČÁSTI

ČÁST PÁTÁ

SNÍH A POPEL

Je zvyklý podřídit se vůli vyššího Boha, kterého uzná.

49

„Vy jste hlupák, Elende Venture,“ vyštěkla Tindwyl, ruce založené a oči zlostně vytřeštěné.

Elend přitáhl sedlo. Na sobě měl černo-stříbrnou jezdeckou uniformu, jednu z těch, které mu Tindwyl nechala ušít. Na rukou měl kožené rukavice a přes sebe plášť, aby ho chránil proti popelu.

„Posloucháte mě?“ dožadovala se Tindwyl. „Nemůžete odejít. Teď ne. Když jsou tady lidé v takovém nebezpečí!“

„Já je ochráním jinak,“ odpověděl a zkontroloval náklad.

Stáli na zastřešeném nádvoří, odkud se z tvrze vyjíždělo na koních ven. Vin seděla na svém hnědém koni celá zahalená v plášti a rukama svírala otěže. S jízdou na koni neměla velké zkušenosti, ale Elend ji odmítl nechat běžet. Rány, které utržila v boji ve Shromáždění, se jí ještě ani s cínem zcela nezahojily, a další utržila minulou noc.

„Jinak?“ namítla Tindwyl. „Měl byste být s nimi. Jste jejich král!“

„Nejsem,“ odsekl Elend a otočil se k Tindwyl. „Oni mě sesadili, Tindwyl. Já mám teď na starost důležitější věci. Ono jde o víc. Chtěli krále, který se bude chovat tak, jak se na krále patří, tak dostanou otce. Než se vrátím z Terrisu, tak možná poznají, co ztratili.“

Tindwyl zavrtěla hlavou a udělala pár kroků dopředu. Potom řekla tiše: „Z Terrisu, Elende? Vy jdete na sever. Kvůli ní. Vy víte, co tam chce, viďte?“

Zarazil se.

„Aha, tedy víte," řekla. „Co si o tom myslíte, Elende? Neříkejte mi, že těm povídačkám věříte. Ona si myslí, že je Hrdina věků. Čeká, že tam najde něco v horách – nějakou sílu nebo objev nebo něco, co z ní udělá Bohyni."

Elend se podíval na Vin.

Sklopila hlavu v kapuci a tiše seděla na koni.

„Ona následuje svého učitele, Elende," řekla Tindwyl šeptem. „Hrdina z Hathsinu se pro lidi stal Bohem a ona si myslí, že musí také."

Elend se otočil k Tindwyl. „Pokud tomu opravdu věří, tak ji v tom podpořím."

„Vy budete podporovat šílenství?" naléhala Tindwyl.

„Takhle o mé ženě nemluvte," řekl Elend tak velitelským tónem, že sebou Tindwyl trhla. Vyhoupl se do sedla. „Já jí důvěřuji, Tindwyl. A důvěřovat znamená věřit."

Tindwyl se ušklíbla. „Přece nemůžete věřit, že je nějaký mesiáš z proroctví, Elende. Vždyť já vás znám – jste tělem i duší vědec. Třeba jste se oficiálně přihlásil k církvi Hrdiny z Hathsinu, ale v nadpřirozeno nevěříte o nic víc než já."

„Věřím," odpověděl rozhodně, „že Vin je moje žena a že ji miluji. A všechno, co je důležité pro ni, je důležité i pro mě – a všechno, čemu ona věří, má pro mě přinejmenším váhu. Vyrážíme na sever. Vrátíme se zpátky, jakmile uvolníme energii, která má být uvolněna."

„Výborně," řekla Tindwyl. „Takže na vás tady budou lidé vzpomínat jako na zbabělce, který je opustil, když bylo nejhůř."

„Nechte nás na pokoji!" přikázal Elend, zvedl prst a ukázal směrem ke tvrzi.

Tindwyl se na místě otočila a se vztyčenou hlavou kráčela ke dveřím. Když je míjela, ukázala na servírovací stolek, kam předtím položila balíček ve tvaru knihy v hnědém papíru převázaný tlustým provazem. „Sazed si přeje, abyste tohle doručili Memoristické synodě." Po těchto slovech odešla.

Elend vzdychl a popošel s koněm až k Vin.

„Děkuju," řekla tiše.

„Za co?"

„Za to, co jsi řekl."

„To bylo ale upřímné, Vin," odpověděl a dal jí ruku kolem ramen.

„Víš, Tindwyl má třeba pravdu," řekla. „Třeba jsem cvok, i přesto, co říká Sazed. Vzpomínáš, jak jsem ti říkala, že jsem viděla ducha z mlhy?"

Elend pomalu přikyvoval.

„No, tak jsem ho viděla znova," pokračovala. „Vypadá jako silueta z mlhy. Vidím ho pořád. Sleduje mě. A slyším ty impulsy – majestátní, obrovské, podobné allomantickým. Ale nepotřebuju bronz, abych je cítila."

Elend jí stiskl rameno. „Věřím ti, Vin."

Zvedla opatrně hlavu. „Opravdu, Elende?"

„Nevím," přiznal. „Ale snažím se. V každém případě jsem přesvědčený, že cesta na sever je rozumná věc."

Pomalu přikyvovala. „Myslím, že to stačí."

Usmál se a otočil se zpátky ke dveřím. „Kde je Špuk?"

Vin pod pláštěm pokrčila rameny. „Tak myslím, že s námi Tindwyl nepojede."

„Asi ne," odpověděl Elend a usmál se.

„A jak najdeme cestu do Terrisu?"

„To nebude tak těžké," řekl Elend. „Pojedeme podél kanálu do Tathingdwenu." Odmlčel se a přemýšlel o mapě, kterou jim dal Sazed. Byla na ní vyznačená cesta přímo do terrisských hor. V Tathingdwenu si budou muset opatřit zásoby. Bude spousta sněhu, ale… no, to budou řešit, až to bude aktuální.

Vin se usmála a Elend došel pro balíček, který jim nechala Tindwyl. Zdálo se, že je to skutečně kniha. Po chvíli dorazil Špuk. Měl na sobě vojenskou uniformu a přes rameno mu visely jezdecké brašny. Kývl na Elenda, Vin podal velkou tašku a odešel ke svému koni.

Vypadá nervózně, pomyslel si Elend, když Špuk hodil tašky přes koně.

„Co je v těch taškách?" zeptal se Elend a otočil se k Vin.

„Prášek cínu s olovem," odpověděla. „Myslím, že by mohl být potřeba."

„Tak jsme připravení?" zeptal se Špuk a podíval se na ně.

Elend mrkl na Vin a ta přikývla. „Myslím, že –"

„Ne, ještě ne," ozval se další hlas. „Já nejsem vůbec připravená."

Elend se otočil a na nádvoří vplula Allrianne. Na sobě měla honosnou hnědo-červenou jezdeckou sukni a vlasy svázané šátkem. *Kde sebrala to vybavení?* pomyslel si Elend. Za ní vyšli dva sluhové s obrovskými ranci.

Allrianne se zastavila a zamyšleně si poklepávala na ret. „Asi budu potřebovat koně na nesení nákladu."

„Co to děláte?" zeptala se Vin.

„Jedu s vámi," odpověděla Allrianne. „Breezy říká, že musím z města pryč. On je to někdy hlupáček, ale hlavu má tvrdou. Celou dobu, co jsme spolu mluvili, mě klidnil – jako by si myslel, že na to nepřijdu!"

Allrianne kývla na sluhy a ti se rozběhli do stáje.

„Pojedeme hodně rychle," řekl Elend. „Nevím, jestli nám stačíte."

Allrianne obrátila oči v sloup. „Jela jsem sem celou cestu ze Západní dominancie! Myslím, že to zvládnu. Kromě toho je Vin zraněná, takže *tak* moc rychle zase jet nemůžete."

„My vás ale s sebou nechceme," řekla Vin. „Nevěříme vám – nemáme vás rádi."

Elend zavřel oči. *Ta naivní, upřímná Vin.*

Allrianne jen cosi zašvitořila a rozesmála se a sluha právě vyšel ze stáje se dvěma koňmi a jednoho začal strojit. „Hlupáčku," řekla směrem k Vin. „Jak to můžete říct po tom, co jsme spolu prožily?"

„Spolu prožily?" podivila se Vin. „Allrianne, byly jsme spolu jednou nakupovat."

„A já jsem měla pocit, že nám to spolu docela klape," namítla Allrianne. „Jsme prakticky jako sestry!"

Vin se na ni příkře podívala.

„Ano," pokračovala Allrianne. „A vy jste *rozhodně* ta starší protivná sestra." Sladce se usmála a potom se hbitě vyšvihla do sedla, aby ukázala, jaká je zdatná jezdkyně. Jeden ze sluhů přivedl koně s nákladem a přivázal otěže za Allriannino sedlo.

„Výborně, Elende, drahý," řekla Allrianne. „Jsem připravena. Jedeme."

Elend se podíval na Vin. Ta jen zavrtěla hlavou.

„Klidně mi ujeďte, jestli chcete," řekla Allrianne. „Ale já se za vámi určitě dostanu do nějakého problému a vy se budete muset vrátit a zachránit mě. A nesnažte se předstírat, že byste to neudělali!"

Elend vzdychl. „Tak dobře," řekl. „Jedeme."

Pomalu projížděli městem, Elend s Vin vpředu, Špuk za nimi vedl koně s nákladem a Allrianne jela po straně. Elend seděl s hlavou vztyčenou. Viděl však do oken a do vchodů, v nichž se objevovaly zvědavé hlavy. Brzy se za nimi vydal hlouček lidí – a i když neslyšel, o čem si šeptají, dovedl si to dobře představit.

Král. Král nás opouští…

Věděl, že mnoho z nich ještě nepochopilo, že jeho místo na trůnu zaujal Lord Penrod. Odvrátil pohled od postranní uličky, odkud ho sledovalo mnoho párů očí. Viděl v nich děs. Čekal spíš obviňující pohledy, ale ta sklíčenost a zoufalé smíření se vším, co je ještě může potkat, byly deprimující. Jako by čekali, že uteče. Že je opustí. Byl jeden z mála lidí natolik bohatých a mocných, že si mohl dovolit odejít. Samozřejmě že odejde.

Zavřel oči a snažil se potlačit pocit viny. Kdyby mohli odjet v noci, proplížit se tajnými průchody v hradbách jako Hamova rodina! Jenže bylo důležité, aby Straff viděl, že Elend s Vin odcházejí z města, takže má volné pole a může si město vzít bez útoku.

Já se vrátím, sliboval Elend v duchu lidem. *Já vás zachráním. Ale teď musím na čas odejít.*

Před nimi se objevila široká Cínová brána. Elend pobídl koně a uháněl před tichým hloučkem svých pronásledovatelů. Stráže u brány už měly rozkazy. Elend na ně kývl, zastavil koně a muži otevřeli bránu. Vin s ostatními ho mezitím dohnali.

„Paní Následnice," řekl jeden z hloučku za nimi. „Vy taky odcházíte?"

Vin se podívala stranou. „Klid," řekla. „My vás neopouštíme. Jedeme pro pomoc."

Voják se usmál.

Jak je možné, že jí jen tak důvěřuje? pomyslel si Elend. *Nebo už mu nezbývá nic než jen naděje?*

Vin otočila koně a obrátila se k hloučku lidí. „My se vrátíme," slíbila jim. Vypadala klidněji než předtím, když se ocitla před lidmi, kteří ji uctívali jako božstvo.

Od včerejší noci se na ní něco změnilo, pomyslel si Elend.

Vojáci jí jako jeden muž zasalutovali. Elend vyvedl jejich kolonu z brány a zamířil na sever na cestu, po které obejdou ze západu Straffovo vojsko. Nedojeli však daleko a zastavila je

skupina mužů na koních. Elend se ohlédl na Špuka a koně s nákladem. Jeho pozornost však upoutala Allrianne. Počínala si jako velmi zkušená a obratná jezdkyně a v očích měla odhodlaný výraz bez sebemenšího náznaku nervozity.

Po straně si Vin přitáhla plášť a vyndala hrst mincí. Vyhodila je do vzduchu. Mince se rozletěly rychlostí, jakou Elend dosud nikdy neviděl ani u jiných allomantů. *Pro Pána Vládce!* pomyslel si v šoku, když kolem něho mince prosvištěly tak rychle, že je nestačil sledovat.

Vojáci popadali a Elend sotva zaslechl cinknutí kovu o kov. Všechno přehlušil vítr a dusot kopyt. Projeli přímo středem chaotické skupinky mužů, kteří většinou padali k zemi nebo umírali.

Vzduchem začaly létat šípy, ale Vin je rozptýlila, aniž by hnula brvou. Otevřela balík cínu s olovem. Všiml si, že trousí kovový prášek kolem sebe a ještě ho odtlačuje do stran.

Další šípy ale kovové hroty mít nebudou, pomyslel si Elend nervózně. Za nimi se začali srocovat vojáci a něco křičeli.

„Já vás dohoním," řekla Vin a seskočila z koně.

„Vin!" vykřikl Elend a obrátil koně. Allrianne a Špuk proletěli kolem něho, jak nejrychleji mohli. Vin spolkla obsah lahvičky kovů a otočila se směrem ke střelcům.

Vzduchem létaly šípy. Elend zaklel a pobídl koně. V tuto chvíli nemohl nic dělat. Jeden šíp mu proletěl pár centimetrů od hlavy a zabodl se do země.

Potom najednou šípy přestaly padat. Elend zvedl hlavu. Měl stále ještě zaťaté zuby. Vin stála před rozvířeným oblakem prachu. *To je ten cínový prášek,* pomyslel si. *Ona na něj tlačí, aby ho rozvířila.*

Proti lučištníkům se rozletěl obrovský vír prachu, kovu a popela. Vojáci kleli a zakrývali si oči. Někteří padali na zem a drželi si tvář.

Vin se vyhoupla zpátky na koně a cválala pryč od vířící pohromy. Elend zpomalil a počkal na ni. Vojáci zůstali paralyzovaní za nimi. Někteří křičeli povely, jiní utíkali.

„Rychle," vykřikla, když Elenda dohnala. „Už jsme skoro z dostřelu."

Brzy dostihli Allrianne se Špukem. *Jenže ještě nejsme v bezpečí. Otec za námi může poslat vojáky.*

Vojáci ovšem nepochybně identifikovali Vin. Pokud se Elend ve svém otci nemýlí, nechá Straff vojáky utéct. Šlo mu především o Luthadel. Na Elenda si posvítí později, teď bude hlavně šťastný, že se zbavil Vin.

„Děkuji, že jste mi pomohli ven," řekla najednou Allrianne a ohlédla se za vojáky. „Dál už s vámi nepojedu."

Po těchto slovech obrátila své dva koně a zamířila k pahorkům směrem na východ.

„Cože?" podivil se Elend a zastavil se vedle Špuka.

„Nechte ji jít," řekla Vin. „Nemáme čas."

No, jednoho problému jsme se zbavili, pomyslel si Elend a vyrazil dál po cestě k severu. *Nashledanou, Luthadele. Já se vrátím.*

* * *

„No, jednoho problému jsme se zbavili," poznamenal Breeze. Stál na městských hradbách a díval se za odjíždějícím Elendem a jeho skupinou. Na východě stoupal nad táborem kolossů obrovský sloup kouře, jehož původ si zatím neuměli vysvětlit. Na západě se hemžila Straffova armáda připravená k odchodu.

Zprvu si dělal Breeze trochu obavy o Allrianninu bezpečnost, potom si ale uvědomil, že přese všechny nepřátelské tábory je nejbezpečnější vedle Vin. Dokud se od nich příliš nevzdálí, bude v bezpečí.

Na hradbách s ním stál tichý hlouček. Breeze se zlehka dotkl jejich emocí. Stáli bez hnutí, až posvátně. Mladý kapitán Demoux vedle stárnoucího Clubse, klidný a moudrý Sazed vedle válečníka Hama. Společně sledovali semínko naděje, které poslali po větru.

„Počkejte," řekl Breeze a zamračil se. Něčeho si všiml. „Neměla s nima jet taky Tindwyl?"

Sazed zavrtěl hlavou. „Rozhodla se tu zůstat."

„A proč?" zeptal se Breeze. „Přece říkala něco o tom, že se neplete do místních záležitostí."

Sazed znovu zavrtěl hlavou. „Já nevím, Lorde Breezi. Jí je někdy těžko porozumět."

„V tom jsou všechny stejný," mumlal Clubs.

Sazed se usmál. „No, vypadá to, že se přátelům podařilo uniknout."

„Ať je Hrdina ochraňuje," řekl Demoux tiše.

„Ano,“ přisvědčil Sazed. „Ať je ochraňuje.“

Clubs se ušklíbl. Položil ruku na cimbuří a otočil se k Sazedovi. „Nepodporuj ho v tom.“

Demoux se začervenal, otočil se a odešel.

„Co mělo být tohle?“ zeptal se Breeze zvědavě.

„Ten kluk mi káže vojákům,“ řekl Clubs. „Tak jsem mu řek, že si nepřeju, aby jim blbnul hlavu.“

„To je nesmysl, pane Cladente,“ namítl Sazed, „vždyť je to víra.“

„Ty si upřímně myslíš,“ odpověděl Clubs, „že je bude *Kelsier* ochraňovat?“

Sazed zaváhal. „Oni tomu věří a to sta –“

„Ne,“ ohradil se Clubs a zamračil se. „To nestačí, Sazede. Oni si nechají tou vírou v Hrdinu leda tak vymejvat mozky.“

„Vy jste mu ale věřil,“ namítl Sazed. Breeze měl nutkání ho klidnit, aby se nepustili do hádky, ale Sazed už byl docela klidný sám. „Vy jste za ním šel. Věřil jste mu natolik, že jste s ním svrhl Finální říši.“

Clubs se znovu zamračil. „Tyhle řeči nemám rád, Sazede. Nikdy jsem neměl. Naše parta – Kelsierova parta – svrhla Finální říši prostě proto, aby dala lidem svobodu, protože to tak bylo správný.“

„Protože jste věřili, že je to správné,“ poznamenal Sazed.

„A čemu teda věříš ty? Co je podle tebe správný, Sazede?“

„Na to se nedá tak jednoduše odpovědět,“ řekl. „Ono je spousta různých systémů hodnot.“

Clubs přikývl a potom se otočil, jako by už domluvili.

„Počkej, Clubsi,“ řekl Ham. „Ty na to nic neřekneš?“

„Sám řekl dost,“ odpověděl Clubs. „Jeho víra je prostě situační. Pro něj byl Bůh i Pán Vládce, protože ho lidi uctívali – nebo vlastně byli nucený uctívat. Že jo, Sazede?“

„Svým způsobem ano, pane Cladente,“ řekl Sazed. „I když Pán Vládce je trochu kapitola sama pro sebe.“

„Ale záznamy a informace o Ministerstvu pořád schraňuješ, že jo?“ zeptal se Ham.

„Ano,“ přiznal Sazed.

„Říkám, situační,“ utrousil Clubs. „Ten hlupák Demoux měl aspoň tolik rozumu, že si vybral *jednu*.“

„Nezesměšňujte něčí víru jenom proto, že ji nesdílíte, pane Cladente,“ řekl Sazed tiše.

Clubs se znovu ušklíbl. „To máš vlastně hrozně jednoduchý, že jo? Věřit všemu a nemuset si nic vybrat!“

„Řekl bych,“ odpověděl Sazed, „že věřit tak, jak věřím já, je mnohem těžší, protože to vyžaduje velký smysl pro sounáležitost a vcítění se do druhých.“

Clubs pohrdavě mávl rukou a odešel ke schodům. „Poslouž si. Já musím jít připravit svý kluky na smrt.“

Sazed se za ním díval a mračil se. Breeze ho trochu klidnil – v dobrém úmyslu.

„Vykašli se na něj, Sazede,“ řekl Ham. „V poslední době máme všichni nervy na pochodu.“

Sazed přikývl. „Ale on má dobré argumenty – s takovými jsem se zatím nikdy nesetkal. Až do letoška jsem měl na práci jen sbírat, studovat a ukládat. Je pro mě hrozně těžké nadřadit jednu víru jiné, i když ta druhá je založená na člověku, který se prokázal jako docela obyčejný smrtelník.“

Ham pokrčil rameny. „Kdoví? Třeba nás Kell odněkud shora pozoruje.“

To ne, pomyslel si Breeze. *Kdyby se na nás díval, tak bychom nemohli takhle dopadnout – čekat tady na smrt, uvěznění ve městě, které jsme měli zachránit.*

„Ale stejně by mě zajímalo,“ řekl Ham, „odkud jde ten kouř.“

Breeze se podíval na tábor kolossu. Kouř vytvářel vysoký temný sloup. Byl příliš koncentrovaný, než aby šel z jejich ohňů. „Že by hořely stany?“

Ham zavrtěl hlavou. „El říkal, že jich je tam jen pár – z toho by nebylo tolik kouře. Tohle už nějakou dobu hoří.“

Breeze potřásl hlavou. *To asi teď zrovna nebude důležité.*

* * *

Straff Venture znovu zakašlal a schoulil se na židli. Ruce měl ulepené od potu a rozechvělé.

Nebylo mu lépe.

Nejdřív si myslel, že to mrazení je jen vedlejší projev jeho nervozity. Měl těžký den. Nejdřív poslal na Zanea vrahy a potom sám sotva unikl smrti rukou toho bláznivého Mistborna. Přesto se ty záchvaty ale v noci nezlepšily. Naopak se zhoršily. Nebylo to jen od nervozity. Je to určitě nějaká nemoc.

„Vaše Výsosti!“ ozval se venku hlas.

Straff se napřímil a snažil se vypadat důstojně. I tak se však posel zarazil, když vešel do stanu. Evidentně si všiml jeho sinalé tváře a zapadlých očí.

„Ehm… pane,“ začal posel.

„Mluv,“ řekl Straff stroze a snažil se působit dojmem neochvějného vůdce, ačkoli jím v tu chvíli rozhodně nebyl. „Ven s tím.“

„Jezdci na koních, pane,“ řekl muž. „Opouštějí město!“

„Cože!“ vyhrkl Straff, odhodil přikrývku a vstal. Hlava se mu točila, ale udržel rovnováhu. „Proč jsem nebyl informován dřív?“

„Oni projeli rychle, pane,“ řekl posel. „Sotva jsme za nimi stačili vyslat hlídku.“

„Chytili jste je, předpokládám,“ řekl Straff a napřímil se na židli.

„No, totiž, oni nám utekli, pane,“ řekl posel pomalu.

„Co?“ vykřikl Straff a vztekle se otočil. Byl to však na něho příliš prudký pohyb. Znovu pocítil závrať a před očima se mu zatmělo. Zavrávoral, chytil se židle a podařilo se mu zhroutit se na ni, a ne na podlahu.

„Pošlete pro léčitele!“ slyšel ještě posla. „Králi je špatně!“

Ne, pomyslel si Straff z posledních sil. *Ne, to přišlo moc náhle. Já nemůžu být nemocný.*

Zaneova poslední slova. Co to říkal? *Člověk by neměl zabíjet vlastního otce…*

Lhář.

„Amarantu,“ sípal.

„Pane?“ ozval se hlas. To je dobře. Někdo tu s ním je.

„Amarantu,“ opakoval. „Pošlete pro ni.“

„Pro vaši milenku, pane?“

Straff se ze všech sil snažil zůstat při vědomí. Sedl si a zčásti se mu vrátilo vidění i rovnováha. Vedle něho stál jeden z jeho strážců. Jak že se to jmenuje? Grent.

„Grente,“ řekl Straff a snažil se, aby to vyznělo jako rozkaz. „Musíš sem přivést Amarantu. Teď hned!“

Voják zaváhal a potom vyběhl z místnosti. Straff se soustředil na dýchání. Nádech, výdech. Nádech, výdech. Zane je had. Nádech, výdech. Nádech, výdech. Zane nechtěl použít nůž – ne, dalo se to čekat. Nádech, výdech. Ale jak dostal ten jed? Bylo mu špatně už včera.

„Pane?“

Ve dveřích stála Amaranta. Bývala krásná, než zestárla – jako všechny. Mateřství každou ženu zničí. Byla taková kyprá a šťavnatá, měla pevná prsa a hladkou čistou pleť…

Blouzníš, řekl si. *Soustřeď se.*

„Potřebuju… protijed,“ vypravil ze sebe a soustředil se na Amarantu, jaká je teď – na prahu třicítky, stará – ale ještě užitečná – osoba, která ho drží při životě navzdory všem Zaneovým jedům.

„Jistě, pane,“ odpověděla, došla ke skříňce s léky a vyndala vše potřebné.

Straff se opřel a opět se soustředil na dýchání. Amaranta z něj musela cítit tu naléhavost, protože se ani nesnažila svádět ho k milostným hrátkám. Sledoval ji, jak vyndává hořák a ingredience. Musí… najít… Zanea…

Ona to dělala špatně.

Straff spálil cín. Náhlé zbystření smyslů ho téměř oslepilo i v přítmí stanu a všechna bolest a třes byly náhle ostré a trýznivé. Mysl se mu však vyjasnila, jako by se nadechl čerstvého vzduchu.

Amaranta brala špatné ingredience. Straff toho o protijedech moc nevěděl. Vždycky byl nucený vykonávat své povinnosti a na to, aby se učil rozeznávat vůně a chutě a zbarvení jedů, nezbýval čas. Přesto často pozoroval Amarantu, jak připravuje univerzální protijed. A tentokrát to dělala jinak.

Z posledních sil vstal ze židle. „Co to děláš?“ zeptal se a vratkým krokem vyrazil k ní.

Amaranta překvapeně zvedla hlavu. Vina, kterou se jí v očích nepodařilo skrýt, byla dostatečným důkazem.

„Co to děláš!“ řval Straff a strach mu dodával sílu, když ji popadl za ramena a třásl s ní. Byl slabý, avšak i tak měl mnohem více sil než ona.

Sklopila oči. „Váš protijed, pane…“

„Děláš to špatně!“ řekl Straff.

„Zdálo se mi, že jste unavený, tak jsem chtěla přidat něco pro povzbuzení.“

Straff se zarazil. Její slova měla logiku, i když mu přemýšlení trochu dělalo potíže. Ale potom se na ni podíval a něčeho si všiml. Zrak měl posílený cínem a vnímal i nepřirozené detaily. Všiml si, že jí živůtek odhaluje část hrudníku.

Natáhl ruku a strhl z ní šaty. Na levém prsu – povadlém a odpudivém na pohled – měla jizvy jako od nože. Byly staré, ale Straff i ve svém oblouzeném stavu poznal Zaneovo dílo.

„Ty s ním něco máš?“ zeptal se Straff.

„To je vaše vina,“ sykla Amaranta. „Vy jste mě odhodil, jakmile jsem zestárla a porodila vám pár dětí. Všichni mi říkali, že mě odhodíte, ale… já jsem stejně doufala…“

Straff cítil, jak ho zmáhá slabost. Omámeně se opřel rukou o skříňku s léky.

„Ale stejně,“ řekla Amaranta a po tvářích jí stékaly slzy, „proč jste mi musel vzít i Zanea? Co jste s ním udělal, čím jste ho odradil? Proč za mnou přestal chodit?“

„Nechala jsi ho, aby mě otrávil,“ řekl Straff a upadl na jedno koleno.

„Hlupák,“ vyštěkla Amaranta. „Nikdy vás neotrávil. Ani jednou. I když vás o tom často na mou žádost přesvědčil. Protože potom jste pokaždý přišel za mnou. Podezíral jste Zanea ze všeho možnýho – a ani ve snu vás nenapadlo, že ten jed vám nedává on, ale já. V každý protidávce.“

„Vždycky se mi ulevilo,“ mumlal Straff.

„To je přece normální, když jste závislý a dostanete svou drogu, Straffe,“ šeptala Amaranta. „Jakmile ji dostanete, uleví se vám. A když ji nedostanete… zemřete.“

Straff zavřel oči.

„Jste můj, Straffe,“ řekla. „Já vás –“

Vykřikl, sebral veškerou sílu, která mu ještě zbývala, a vrhl se na Amarantu. Překvapeně vykřikla, když ji napadl a srazil k zemi.

Potom už mlčela, protože ji začal dusit. Chvíli se bránila, ale Straff vážil mnohem víc než ona. Chtěl ji přinutit, aby mu dala protijed, aby ho zachránila, ale nebyl schopný přemýšlet. Před očima se mu tmělo a mysl měl zamlženou.

Když se konečně vzpamatoval, Amaranta už byla sinalá a mrtvá na podlaze před ním. Nevěděl, jak dlouho ji škrtil. Sklouzl z ní a sáhl ke skříňce. Po kolenou se dostal k hořáku, ale roztřesenýma rukama ho shodil a rozlil horkou tekutinu na podlahu.

Zaklel, popadl džbán studené vody a začal do ní sypat hrsti bylin. Zásuvek s jedy si nevšímal a nabíral ze zásuvek s protilátkami. Přesto však bylo někdy velmi obtížné je odlišit. Některé látky byly jedovaté ve velkých dávkách, ale léčivé v

malých. A ve velké většině byly návykové. Na to ale neměl čas, protože cítil, jak mu slábnou ruce a jak v nich byliny sotva udrží. Červené a hnědé listy mu padaly ze dlaní, ale stále přidával do vody další hrsti.

Jedna z nich je určitě ta, na které je závislý. Jenže kterákoli z ostatních ho může zabít. Ani neví, co to vlastně je.

Promíchal byliny a vypil je. Hltavě polykal a přitom lapal po dechu. Potom upadl do bezvědomí.

Nepochybuji o tom, že jestli se Alendi dostane k Prameni Povýšení, vezme jeho moc a potom – ve jménu vyššího dobra – ji uvolní.

50

„Chcete tyhle, Lady Cettová?“

Allrianne přejela pohledem údolí – a armádu, která v něm tábořila – a potom se podívala na banditu Hobarta. Usmál se, ale byl to velmi svérázný úsměv, protože měl méně zubů než prstů na ruce, a to i těch mu několik chybělo.

Allrianne se na něj z koňského hřbetu také usmála. Seděla v sedle, otěže lehce držela prsty. „Ano, věřím, že je to ono, pane Hobarte.“

Hobart se podíval na svou partu rváčů a zašklebil se. Allrianne je chvilku všechny trochu vzněcovala a utvrzovala je v tom, jak moc chtějí její slíbenou odměnu. V dálce se před nimi táhl tábor armády jejího otce. Hledala ho celý den. Jenže se vydala nesprávným směrem. Kdyby nenarazila na Hobartův gang, musela by spát pod širým nebem.

A to by bylo dost nepříjemné.

„Pojďte, pane Hobarte,“ řekla a pobídla koně. „Půjdeme za otcem.“

Skupinka se spokojeně vydala vpřed. Jeden z gangu vedl Allrianne koně s nákladem. Obyčejní lidé jako Hobart měli své kouzlo. Šlo jim skutečně jen o tři věci – peníze, jídlo a sex. Obvykle pomocí toho prvního získávali to ostatní. Když poprvé na tuto skupinku narazila, děkovala osudu – i když se na ni nejdříve

vrhli s úmyslem ji okrást a znásilnit. Další kouzlo, které tihle lidi měli, byla jejich absolutní neobeznámenost s allomancií.

Cestou k táboru měla jejich emoce pevně pod kontrolou. Nechtěla je zklamat takovými zásadami jako „výkupné bývá vyšší než odměna“. Nemohla jimi manipulovat bezvýhradně, mohla je samozřejmě jen ovlivňovat. Ale u bytostí tak přízemních nebylo těžké odhadovat, na co myslí. Bylo až zábavné sledovat, jak rychle příslib bohatství změní surovce málem v džentlmeny.

Jednat s lidmi jako Hobart nebylo zase tak obtížné. Zrovna jako s Breezym. Stálo to za to. Pochybovala, že ještě někdy v životě potká člověka tak citlivého ke svým emocím i k emocím druhých, jako byl Breezy. Získat takového člověka – tak zkušeného allomanta a muže tak přesvědčeného, že se k ní věkem už nehodí… to bylo skutečně něco mimořádného.

Breezy, Breezy, proběhlo jí hlavou, když vyjížděli z lesa a mířili na kopec, pod nímž tábořilo vojsko. *Chápou vůbec ti tvoji kamarádi, jaký jsi džentlmen?*

Nikdo z nich se k němu nechoval, jak by měli. Ale Breezy to tak chtěl. S lidmi, kteří člověka podceňují, se lépe manipuluje. Ano. Allrianne tenhle přístup docela chápala, protože nikoho nebylo snadnější podcenit než mladou naivní dívku.

„Stát!“ vykřikl voják. Patřil ke stráži, která stála s vytasenými meči. „Ustup od ní, ty!“

Ale no tak, pomyslela si Allrianne a obrátila oči v sloup. Začala skupinu vojáků klidnit. Nechtěla žádné incidenty.

„Ano, kapitáne,“ řekla, když Hobart a jeho parta vytáhli zbraně a nervózně se kolem ní shlukli. „Tihle muži mě zachránili před bandity a dovedli mě šťastně domů, a to za cenu vlastní újmy a nebezpečí.“

Hobart dychtivě přikyvoval a potom si utřel nos rukávem. Kapitán si prohlédl nesourodou skupinku špinavou od popela a potom se zamračil.

„Dejte jim dobře najíst, kapitáne,“ řekla Allrianne bezstarostně a pobídla koně. „A přístřeší, aby se mohli vyspat. Hobarte, odměnu vám pošlu, jakmile se sejdu s otcem.“

Hobartova parta i vojáci se vydali za ní. Allrianne je celou dobu všechny vzněcovala, aby v nich posílila pocit důvěry. Byla to tvrdá škola pro vojáky, zvlášť když se pohnul vítr a zanesl k nim pach a špínu banditů. Přesto došli až do tábora bez incidentu.

Skupiny se rozdělily. Allrianne odvedla koně a nechala vzkázat otci, že se vrátila. Oprášila si jezdecké šaty a prošla se táborem. Spokojeně se usmívala a těšila se na koupel a na pohodlí, aspoň v rámci vojenského tábora. Předtím však ještě musí zařídit jiné věci.

Otec rád trávil večery v otevřeném stanu, kde se obvykle scházeli, aby projednali strategické plány. Seděl tam i dnes a hádal se s poslem. Otočil se, když Allrianne vplula do stanu a sladce se usmála na jeho generály Lorda Galivana a Lorda Detora.

Cett seděl na židli s vysokými nohami, aby dobře viděl na stůl a na mapy. „A sakra," řekl. „Tak už *jsi* zpátky."

Allrianne se usmála, obešla stůl a podívala se na mapu. Byly na ní detailně zachyceny zásobovací cesty do Západní dominancie. Nevypadaly dobře.

„Povstalci? U nás, tati?" zeptala se.

„A banditi. Přepadají kolony se zásobami," řekl Cett. „Vsadil bych se, že je podplatil ten neřád mladej Venture."

„To podplatil," řekla Allrianne. „Ale to teď počká. Stýskalo se ti po mně?" Allomanticky zapůsobila na jeho pocit oddanosti.

Cett popotáhl a chytil se za bradku. „Ty hloupá," řekl. „Měl jsem tě nechat doma."

„Aby mě sebrali povstalci a vydali nepříteli?" zeptala se. „Oba moc dobře víme, že jakmile jsme vytáhli paty z dominancie, nakvartýroval se tam Lord Yomen."

„A já jsem měl toho zatraceného obligátora nechat, aby si tě odnes!"

Allrianne zalapala po dechu. „Tati! Yomen by si mě nechal jako rukojmí. A ty víš, jak strašně trpím, když musím být někde zavřená."

Cett se na ni podíval a potom – evidentně proti své vůli – se začal přidušeně smát. „Podstrojoval by ti. Měl jsem tě tam nechat, to jsem měl. Aspoň bych měl jistotu, kde jsi – než abych si musel dělat starosti, co zase provedeš. Nepřivedla jsi zase zpátky toho idiota Breeze, že ne?"

„Tati!" okřikla ho Allrianne. „Breezy je dobrý člověk."

„Dobrý lidi na tomhle světě moc dlouho nevydrží, Allrianne," řekl Cett. „Já to vím moc dobře, sám jsem jich dost zabil."

„No jo," řekla Allrianne. „Ty jsi moudrý muž. Postavit se proti Luthadelu, to se vyplatilo, viď? Utíkal jsi odtamtud hezky schlíple?

Byl bys už totiž touhle dobou bradou vzhůru, kdyby drahoušek Vin měla tak málo svědomí jako ty.“

„Že jí teda to ‚svědomí‘ nezabránilo zabít mi přes tři sta mužů!“ řekl Cett.

„Ona je to taková pomatená mladá dáma,“ namítla Allrianne. „No nic. Musím ti ale připomenout, že jsem měla pravdu. Měl ses s mladým Venturem spojit, a ne na něj dělat ramena. Takže mi dlužíš patery nové šaty!“

Cett si třel čelo. „Tady už končí hra, holčičko.“

„Móda, tati, není žádná *hra*,“ řekla Allrianne rozhodně. „Nemůžu dost dobře oslnit partu banditů natolik, aby mě v bezpečí dovedli domů, když vypadám jako onuce, no ne?“

„Zase banditi, Allrianne?“ povzdechl si Cett. „Copak nevíš, jak dlouho nám trvalo, než jsme se jich posledně zbavili?“

„Hobart je skvělý chlapík,“ řekla Allrianne popudlivě. „A má vynikající spojení na celé podsvětí. Dej mu nějaké zlato a prostitutky a uvidíš, že se nechá přemluvit a pomůže ti s těmi ničemy, co nám kradou zásoby.“

Cett se zarazil a podíval se na mapu. Potom si začal zamyšleně popotahovat vousy. „No, tak jsi zpátky,“ řekl nakonec. „Tak abychom se o tebe postarali. Asi budeš chtít, aby ti někdo nesl to tvoje haraburdí na cestě domů…“

„No vlastně,“ řekla Allrianne, „my se přece nevracíme do dominancie. Vracíme se do Luthadelu.“

Cett její poznámku hned nezavrhl. Většinou poznal, když něco myslí vážně. Jen zavrtěl hlavou. „V Luthadelu pro nás nic není, Allrianne.“

„Ale do dominancie se vrátit nemůžeme,“ řekla Allrianne. „Máme moc silné soupeře a mají allomanty. Proto jsme přece odešli sem. Nemůžeme odtud odejít, dokud neseženeme buď peníze, nebo spojence.“

„V Luthadelu žádný peníze nejsou,“ řekl Cett. „Věřím Venturovi, když tvrdí, že tam atium není.“

„To souhlasím,“ přisvědčila Allrianne. „Prohledala jsem celý palác a nenašla jsem ani kousek. Takže když neodejdeme s penězi, musíme odejít se spojenci. Vrať se, počkej, až začne ta bitva a potom se přidej k těm, co vyhrají. Budou nám zavázaní a třeba nás i nechají naživu.“

Cett se na chvíli odmlčel. „To tvýmu příteli Breezovi nepomůže, Allrianne. Nejsou na tom dobře – i kdybychom se s tím mladým Venturem spojili, pochybuju, že bychom mohli porazit Straffa a koloss. Nemáme čas se na to připravit a nedostaneme se včas ke hradbám. Když se vrátíme zpátky, tak to jen nahraje jejich nepřátelům."

Allrianne pokrčila rameny. *Nemůžeš mu pomoct, když tam nejsi, otče,* pomyslela si. *Prohraješ tak jako tak – ale kdybys tam byl, tak je aspoň šance, že Luthadelu pomůžeš.*

Mizivá šance, Breezi. Víc ti nemůžu dát. Je mi to líto.

* * *

Elend Venture se probudil třetí den cesty z Luthadelu a překvapilo ho, jak se cítí odpočatý po noci strávené ve stanu uprostřed divočiny. Jistě, vliv na to měla i jeho společnost.

Vin ležela schoulená těsně vedle něho, hlavu opřenou o jeho hruď. Čekal, že bude mít lehké spaní, ale vedle něho se patrně cítila bezpečně. Zdálo se mu, že je méně úzkostlivá, když ji obejme.

Něžně se na ni podíval. Obdivoval její tvář, její černé zvlněné vlasy. Jizva na tváři už skoro nebyla vidět. Už si vytáhla i stehy. Trvale mírně pálila cín s olovem, a tím si udržovala vysokou schopnost samoléčení. Už si ani nešetřila pravou paži – i přes zranění na rameni – a slabost, která ji přepadla po boji, byla už také dávno pryč.

Zatím mu toho mnoho o oné noci neřekla. Bojovala se Zanem – evidentně Elendovým nevlastním bratrem – a opustila ji kandra TenSoon. Přesto ale ani jedno z toho nemohlo způsobit tu obrovskou tíseň, kterou na ní viděl, když tehdy přišla do jeho pokoje.

Nevěděl, jestli už mu vlastně odpověděla na všechno, co chtěl vědět. Přesto si začínal uvědomovat, že ji může milovat i s tím, že jí asi nikdy nebude dokonale rozumět. Sklonil se k ní a políbil ji na temeno.

Okamžitě zpozorněla a otevřela oči. Sedla si. Byla polonahá. Začala se rozhlížet po stanu. Bylo v něm pološero. Venku svítalo. Nakonec potřásla hlavou a podívala se na něho. „Máš na mě špatnej vliv."

„Ale!" řekl a usmál se.

Přikývla a projela si prsty skrz vlasy. „Díky tobě si zvykám v noci spát," řekla. „A ještě k tomu nespím oblečená."

„Kdybys to nedělala, něco by nebylo v pořádku."

„Možná," řekla, „ale co kdyby nás v noci někdo přepadl? Musela bych se s ním prát nahá."

„To bych se rád díval."

Přísně se na něho podívala a potom sáhla po košili.

„Ty na mě máš ale také špatný vliv, víš," řekl a díval se, jak se obléká.

Zvedla obočí.

„Nutíš mě relaxovat," řekl. „A vypouštět starosti. V poslední době jsem jich měl tolik, že už jsem zapomněl na to, jaké to je, být nezdvořilý poustevník, jakým jsem býval. Bohužel na téhle cestě už jsem stačil přečíst ne jeden, ale *tři* svazky Troubledova *Umění studovat*."

Vin se ušklíbla a skrčila se, aby si mohla v nízkém stanu zapnout opasek. Potom se posunula blíž k němu. „Nechápu, jak můžeš jet na koni a přitom číst," řekla.

„To je jednoduché – jen se nesmíš bát koní."

„Já se jich nebojím," řekla Vin. „Jenže oni mě nemají rádi. Vědí, že umím běžet rychleji a jsou potom nevrlí."

„Tak takhle je to?" řekl Elend a přehodil ji přes sebe. Obkročmo si na něho sedla.

Kývla a políbila ho. Potom však vstala. Plácla ho přes ruku, když se snažil obnažit jí záda.

„Po tom, co mi dalo takovou práci se oblíknout?" řekla. „A kromě toho mám hlad."

Vzdychl a položil se zpět, zatímco ona vylezla ze stanu do rudého úsvitu. Potom zůstal ještě chvilku ležet a tiše přemýšlel o svém osudu. Nebyl si vědom toho, jak vlastně ten jejich vztah funguje a proč je z něj tak šťastný, ale radoval se z něho.

Nakonec se podíval na své oblečení. Vzal si s sebou jen jednu hezkou uniformu – kromě té jezdecké – a nechtěl ani jednu nosit moc často. Už neměl služebnictvo, aby mu ji čistilo od prachu a popela. I přesto, že měl jejich stan dvojitou plachtu, se v noci dostalo trochu popela až dovnitř. Byli už venku z města a tady popel nikdo neodklízel, a tak byl úplně všude.

Oblékl se tedy nejjednodušeji, jak to šlo. Na sobě měl jezdecké kalhoty, podobné, jako nosila Vin, zapínací šedou košili a tmavý

kabátek. Zatím nikdy nemusel jet na koni tak daleko – jezdilo se spíše kočárem –, ale jeli s Vin dost pomalu. Relativně měli čas. Straffovi vojáci už je nestíhali a na místě určení je nikdo nečekal. Měli čas jet klidným tempem a dělat přestávky, občas se projít pěšky, aby je od nepřetržité jízdy na koni nebolelo celé tělo.

Venku Vin zatím rozdělávala oheň a Špuk ošetřoval koně. Byl zvyklý cestovat a věděl, jak se o ně postarat – to se Elend nikdy neměl příležitost naučit.

Elend přišel k ohništi za Vin. Vypadala zamyšleně.

„Copak?“ zeptal se.

Otočila se směrem k jihu. „Já…“ Potom jenom zavrtěla hlavou. „Nic. Jen že budeme potřebovat ještě dřevo.“ Ohlédla se stranou k místu, kde měli za stanem hozenou sekyru. Sekyra vyletěla do vzduchu a Vin ji chytila za topůrko, když letěla mezi ní a Elendem. Došla ke spadlému stromu. Dvakrát se rozmáchla a snadno ho rozťala na dva kusy.

„Ona nám ráda dává najevo, jak jsme k ničemu, co?“ nadhodil Špuk a popošel k Elendovi.

„Občas,“ odpověděl Elend a usmál se.

Špuk zavrtěl hlavou. „Cokoli vidím nebo slyším, vidí a slyší ona líp. Se vším se dokáže poprat. Vždycky když se vrátím do Luthadelu, tak si připadám… zbytečnej.“

„A to jsi allomant,“ řekl Elend. „A teď si představ, že bys byl obyčejný člověk.“

„Asi máš pravdu,“ řekl Špuk, ale jeho slova přehlušovaly údery sekyry. „Ale lidi si tě váží, Ele. A na mě kašlou.“

„Já na tebe nekašlu, Špuku.“

„Jo? A kdy jsem teda udělal pro partu něco podstatnýho?“

„Před třemi dny,“ odpověděl Elend. „Když ses uvolil, že se mnou a s Vin pojedeš. Ty tady nejsi jen kvůli těm koním, Špuku. Ty jsi tady proto, že jsi dobrý zvěd a cínař. Myslíš, že nás ještě sledují?“

Špuk se zastavil a pokrčil rameny. „Jistej si bejt nemůžu. Myslím, že se Straffovi vojáci vrátili, ale zdá se mi, že tam někdo je. Jenže nikdy není pořádně vidět.“

„To je ten duch z mlhy,“ řekla Vin, když prošla kolem nich s náručí dřeva. „Pořád nás sleduje.“

Elend se Špukem se na sebe podívali. Potom Elend pokýval hlavou a na Špukův znepokojený pohled nezareagoval. „No, pokud nás přímo nekonfrontuje, tak nás neohrožuje, ne?“

Vin pokrčila rameny. „Doufám. Ale kdybyste ho viděli, dejte mi radši vědět. V záznamech se píše, že prý může být nebezpečný.“

„Dáme,“ řekl Elend. „Samozřejmě. Tak co si dáme k snídani?“

* * *

Straff se probudil. Ke svému velkému překvapení.

Ležel na lůžku ve svém stanu a cítil se, jako by ho někdo několikrát popadl a mrštil jím o zeď. Zasténal a vstal. Na těle žádné modřiny neměl, ale celé ho bolelo a hlava mu třeštila. Vedle něho seděl jeden z léčitelů, kteří vojsko doprovázeli, mladík s plnovousem a vypoulenýma očima. Stále ho pozoroval.

„Měl jste být mrtvý, pane,“ řekl po chvíli.

„Ale nejsem,“ odpověděl Straff a vstal. „Dej mi trochu cínu.“

Přišel k němu voják s lahvičkou. Straff polkl její obsah a cítil, jak má vyprahlé hrdlo. Zlehka začal pálit cín. Hůř se mu budou hojit rány, ale zvykl si na zbystřené smysly a už se na tom skoro cítil závislý.

„Jak je to dlouho?“ zeptal se.

„No, dobré tři dny, pane,“ odpověděl léčitel. „Nevěděli jsme, co jste jedl. Chtěli jsme vám vyvolat zvracení, ale zdálo se nám, že jste něco vypil z vlastní vůle, tak…“

„Dobře jste udělali,“ řekl Straff a natáhl před sebe ruku. Ještě se trochu chvěla a nedokázal to zastavit. „Kdo z velení má službu?“

„Generál Janarle,“ odpověděl léčitel.

Straff přikývl. „Jak to, že mě nenechal zabít?“

Léčitel překvapeně zamrkal a podíval se na vojáky.

„Pane,“ ozval se Grent, „kdo by si vás dovolil zradit? Kdyby se to někdo odvážil zkusit, skončí v tomhle stanu jako mrtvola. Generál Janarle měl o vaše zdraví velké obavy.“

Jistě, pomyslel si Straff v šoku. *Vždyť oni nevědí, že Zane je pryč. Všichni si myslí, že kdybych umřel, chopí se moci Zane nebo se aspoň pomstí těm, které bude pokládat za pachatele.* Hlasitě se rozesmál a šokoval všechny kolem sebe. Zane se ho pokoušel zabít, ale nakonec ho jen zásluhou pouhé své pověsti nechal naživu.

Vyhrál jsem nad tebou, uvědomil si. *Ty jsi pryč a já žiju.* Samozřejmě to neznamenalo, že se Zane nevrátí – ale třeba ne. Možná… snad… se ho jednou provždy zbavil.

„Elendův Mistborn," řekl Straff najednou.

„Chvíli jsme ji sledovali, pane," řekl Grent. „Ale utekli moc daleko, tak Lord Janarle hlídku odvolal. Vypadá to, že míří do Terrisu."

Straff se zamračil. „Ona a kdo ještě?"

„Myslíme, že váš syn Elend utekl taky," odpověděl voják. „Ale taky to může být léčka."

Zane to udělal, pomyslel si Straff v šoku. *On ji opravdu odklidil. Pokud to není zase nějaký trik. Jenže v tom případě…*

„A koloss?" zeptal se.

„V poslední době jsou mezi nimi v táboře neustálé potyčky, pane," odpověděl Grent. „Jsou čím dál neklidnější."

„Nařiďte mužům, ať začnou balit," řekl Straff. „Okamžitě. Vracíme se do Severní dominancie."

„Pane?" Grent šokem oněměl. „Já myslím, že Lord Janarle plánuje útok a čeká jen na poslední slovo od vás. Město je oslabené a jejich Mistborn je pryč."

„Vracíme se," trval na svém Straff a usmíval se. „Aspoň na čas." *Uvidíme, jestli ten tvůj plán bude fungovat, Zane.*

* * *

Sazed seděl v malém výklenku v kuchyni, ruce před sebou na stole, na každém prstě lesklý kovový prsten. Na zásobárny byly moc malé, ale zásoby se shromažďovaly pomalu. Naplnit takový prsten trvalo celé týdny a jemu zbývá sotva pár dní. Vlastně se divil, že koloss tak dlouho vyčkává.

Tři dny. Není to moc, ale měl pocit, že bude muset v nadcházejícím konfliktu využít úplně všechno, co bude k dispozici. Zatím nashromáždil ze všech potřebných oblastí po trošce. Jenom pro vzpruhu ve chvíli, kdy mu dojdou ostatní zásoby.

Do kuchyně se přišoural Clubs. Sazed ho viděl jako rozmazanou skvrnu. I když měl na nose brýle, aby mu trochu pomohly kompenzovat úbytek zraku, který shromažďoval do zásob, viděl velmi špatně.

„A je to,“ řekl Clubs zastřeným hlasem – Sazed shromažďoval i zásobu sluchu. „Jsou pryč.“

Sazed se zarazil a snažil se pochopit smysl Clubsovy poznámky. Myšlenky měl pomalé, plynuly jako ježek proti srsti a chvíli mu trvalo, než domyslel, co tím chtěl Clubs říct.

Jsou pryč. Straffovy jednotky. Stáhly se od městských hradeb. Tiše si odkašlal a řekl: „Zareagoval na některý z Penrodových vzkazů?“

„Ne,“ odpověděl Clubs. „Ale posledního posla zabili.“

Tak to není moc dobré znamení, pomyslel si Sazed. Ne že by tedy v poslední době nějaká dobrá znamení viděl. Město bylo na pokraji hladovění a docházelo i teplo. Večer bude sněžit, pokud se nemýlil. Tím provinileji se cítil v teplé kuchyni u krbu, kde usrkával bujon a zatím shromažďoval zásoby síly, zdraví a bystrosti smyslů do kovových feruchemických úložišť. Málokdy ukládal tolik najednou.

„Nevypadáš dobře,“ řekl Clubs a sedl si.

Sazed zamžoural. „Sbírám zásoby,“ řekl pomalu. „Vyčerpává mě to.“ Podíval se na misku vývaru. „Musím jíst, abych to vydržel,“ řekl a duševně se připravoval na to, že si vezme další lžíci.

Bylo to zvláštní. Myšlenky měl tak pomalé, že mu chvíli trvalo, než se rozhodl jíst. Tělo mu reagovalo pomalu, než pohnul rukou, uplynulo několik vteřin. I svaly se mu chvěly, protože veškerou jejich sílu pohlcovala cínová zásoba. Nakonec se mu podařilo dostat lžíci k ústům a usrknout z ní. Bujon byl mdlé chuti. Sazed shromažďoval i cit pro aroma a bez něj mu chuťové buňky nefungovaly tak, jak by měly.

Měl by nejspíš ležet – ale jakmile si lehl, chtělo se mu spát. A když spal, nemohl plnit zásobárny – respektive mohl plnit tak maximálně jednu, mohl shromažďovat bdělost, když spal déle.

Sazed vzdychl, opatrně odložil lžíci a potom se rozkašlal. Snažil se ze všech sil, aby zabránil konfliktu. Měl v plánu poslat dopis Lordu Penrodovi, aby informoval Straffa Ventura, že Vin už není ve městě. Doufal, že Straff potom bude ochotný nějak se dohodnout. Jenže se tato taktika evidentně neosvědčila. Straffa už několik dní nikdo neviděl. Jejich osud se blížil s nevyhnutelností ranního úsvitu. Penrod vyčlenil mezi obyvateli města tři skupiny – jednu z nich tvořila aristokracie – a těm umožnil uprchnout z

Luthadelu. Straffovi vojáci však byli po Elendově útěku ostražitější a všechny uprchlíky povraždili. Penrod vyslal posla i za Jastesem Lekalem v dobré víře, že se s ním snad nějak dohodne. Posel se však od kolossů nevrátil.

„No jo," řekl Clubs. „Aspoň se nám to povedlo na pár dní pozdržet."

Sazed chvíli přemýšlel. „Bylo to stejně jen oddálení nevyhnutelného, obávám se."

„Samozřejmě," přisvědčil Clubs. „Ale bylo to důležité oddálení. Elend a Vin jsou už skoro čtyři dny pryč. Kdyby se začalo bojovat moc brzy, vsadím se, že by se naše malá Miss Mistborn okamžitě vrátila a nechala by se zabít v dobré snaze nás zachránit."

„Ano," řekl Sazed pomalu a přinutil se zvednout další lžíci vývaru. Byla na jeho slabé prsty moc těžká. Momentálně ukládal do zásob i hmat. „Jak to vypadá s obranou města?" zeptal se, než dobojoval se lžící.

„Hrozně," odpověděl Clubs. „Dvacet tisíc mužů vypadá jako slušná armáda, ale zkus s nima ubránit takhle velký město!"

„Ale kolossové nejsou na obléhání vyzbrojeni," řekl Sazed a znovu se soustředil na lžíci. „Nemají ani lučištníky."

„To jo," řekl Clubs, „jenže my máme uhájit osm městských bran – a z toho pět jich má koloss na dosah ruky. Ty brány nejsou na takový útok stavěný. To můžu postavit ke každý bráně klidně tisícovku mužů, protože stejně netuším, odkud koloss přijde."

„Jistě," řekl Sazed tiše.

„Co jsi čekal, Sazede?" zeptal se Clubs. „Dobrý zprávy? Kolossové jsou silnější, větší a zuřivější než my. A mají početní převahu."

Sazed zavřel oči. Chvějící se lžíce zůstala na půli cesty. Náhle ho přepadla slabost, která s jeho zásobami nesouvisela. *Proč neodešla s nimi? Proč neutekla?*

Když otevřel oči, viděl, jak Clubs mává na služku, aby mu přinesla něco k jídlu. Dívka se vrátila s miskou polévky. Clubs se na ni nespokojeně podíval, potom zvedl pokroucenou ruku a začal srkat. Podíval se na Sazeda. „Ty čekáš, že se ti budu omlouvat, Terrismane?" zeptal se mezi dvěma doušky.

Sazed chvíli seděl v šoku. „Vůbec ne, pane Cladente," řekl nakonec.

„To je dobře," řekl Clubs. „Jsi rozumnej člověk. Jenom to máš v hlavě trochu pomatený."

Sazed usrkával polévku a usmíval se. „To rád slyším, řekl bych." Na chvilku se zamyslel. „Pane Cladente, měl bych pro vás víru."

Clubs se zamračil. „Tak ty toho nenecháš?"

Sazed sklopil hlavu. Chvíli mu trvalo, než dal dohromady, co vlastně chtěl říct. „Jak jste mluvil posledně, pane Cladente. O morálce. Tak jsem si vzpomněl na víru, které se říkalo Dadradah. Měla stoupence v mnoha zemích a národech. Věřili v jednoho Boha a měli jen jeden způsob jeho uctívání."

Clubs se ušklíbl. „Mě ty tvoje mrtvý náboženství nezajímají, Terrismane. Já si myslím –"

„Byli to umělci," dodal Sazed tiše.

Clubs zaváhal.

„Zastávali názor, že umění přibližuje člověka k Bohu. Zajímali se o barvy a odstíny, psali básně a líčili v nich barvy, které vidí ve světě kolem sebe."

Clubs mlčel. „Proč mi to kážeš?" zeptal se. „Proč nevybereš nějaký jednoduchý a přímý, jako jsem já? Nebo nějaký, co uctívá vojáky a válčení?"

„Protože, pane Cladente," řekl Sazed a těžce se rozpomínal na informace ve své oblouzené mysli, „to nejste vy. To jsou vaše povinnosti, ale nejste to vy. Ostatní už zapomněli, řekl bych, že jste byl truhlář. Umělecký truhlář. Když jsme bydleli ve vašem obchodě, tak jsem vás často vídal, jak jste dokončoval dílo po učních. Viděl jsem, co všechno jste do toho vkládal. Ten váš obchod, to nebyla jen záminka. Chybí vám, já to vím."

Clubs neodpověděl.

„Musíte žít jako voják," řekl Sazed a sáhl slabou rukou pro něco do svého vaku. „Ale máte sny umělce. Tady. Tohle jste jednou vyrobil. Je to symbol víry Dadradah. Pro jejich lidi byl umělec víc než kněz."

Položil na stůl dřevěný kotouček. Potom se na Clubse namáhavě usmál. Už je to dávno, co kázal víru, a ani sám nevěděl, proč vybral Clubsovi zrovna tuhle. Snad proto, aby si sám dokázal, že všechna ta náboženství mají svou hodnotu. Snad to byla jeho tvrdohlavost nebo reakce na Clubsovo chování v poslední době. V každém

případě nacházel uspokojení v tom, jak se Clubs dívá na svůj dřevěný kotouč s vyřezávaným motivem malířského štětce.

Když jsem posledně kázal náboženství, pomyslel si, *bylo to tam na jihu ve vesnici, kde mě nasel Marsh.*

Co se s ním vůbec stalo? Proč se nevrátil do města?

„Hledala tě tu ta tvoje ženská," řekl Clubs nakonec a nechal kotouč ležet na stole.

„Moje ženská?" zeptal se Sazed. „My přece nejsme…" Odmlčel se, když se na něho Clubs podíval. Mrzutý generál byl mistrem významných pohledů.

„Výborně," řekl Sazed a vzdychl. Podíval se na prsty a na deset lesklých prstenů, které na nich měl navlečené. Čtyři byly cínové: na sílu, sluch, aroma a hmat. Pokračoval v doplňování zásob. Plnil právě tyhle čtyři. Sáhl však do zásobáren ze zinku, z cínu s olovem a z oceli.

Okamžitě dostal sílu. Svaly už neměl povadlé, už nevypadal vychrtlý, ale zdravý. Mysl se mu zbystřila a umožnila mu myslet jasně a také ho konečně opustila ta neohrabaná pomalost. Vstal a ožil.

„To je krása," mumlal Clubs.

Sazed sklopil oči.

„Viděl jsem tu změnu," řekl Clubs. „Tělo ti zesílilo a oči zbystřily. Přestaly se ti třást ruce. Hádám, že se s ní nechceš sejít beze všech náležitostí, co? No, z ničeho tě neviním." Mumlal si pro sebe a potom se opět pustil do jídla.

Sazed se s ním rozloučil a odešel z kuchyně. Ruce a nohy měl stále jako téměř necitlivé balvany. Přesto v sobě cítil energii. Nic v člověku nevzbuzovalo tak silný pocit odolnosti jako prostý kontrast mezi dvěma stavy.

A nic nemohlo tento pocit podnítit snáze než setkání se ženou, kterou miluje. Proč tu Tindwyl zůstala? A když už se rozhodla, že do Terrisu nepůjde, proč se mu v poslední době vyhýbá? Vadí jí, že poslal Elenda pryč? Zklamalo ji, že se sám rozhodl zůstat a pomoci tady?

Našel ji ve velkém plesovém sále tvrze Venture. Na chvilku se zastavil, ohromený – jako obvykle – majestátností této prostory. Sáhl do zásob zraku, sundal si brýle a rozhlédl se kolem sebe.

Po obou stranách obrovského sálu se táhla veliká okna z barevného skla sahající až ke stropu. Sazed stál po straně a vedle

něj se tyčily vysoké sloupy, které podpíraly pod okny po obou stranách sálu malou galerii. Každý kousek kamene byl zdobený, každý kamínek v mozaice a každý kousek barevného skla se třpytil v rudých paprscích zapadajícího slunce.

Je to už tak dávno… pomyslel si. Poprvé tuto místnost viděl, když doprovázel Vin na její první ples. Tehdy se tu poprvé – v roli šlechtičny, Lady Valette Renouxové, setkala s Elendem. Sazed ji peskoval za to, že lehkomyslně upoutává pozornost potomka tak mocného šlechtického rodu.

A nakonec on sám vykonal obřad jejich sňatku. Usmál se, vzal si brýle a znovu začal plnit zásobu zraku. *Aby nad vámi všichni zapomenutí bohové drželi ochrannou ruku, děti! Ať naše oběť padne ve váš prospěch!*

Tindwyl stála ve středu sálu s Docksonem uprostřed hloučku, zabraná do hovoru. Skláněli se nad stolem. Když Sazed přišel blíž, viděl, co na něm je.

Marshova mapa, pomyslel si. Byla to veliká detailní mapa Luthadelu doplněná poznámkami o činnosti Ministerstva za Finální říše. Sazed měl v zásobárně uložený obraz mapy i její detailní popis a fyzickou kopii odeslal Synodě.

Tindwyl s ostatními popsali mapu vlastními poznámkami. Sazed se blížil pomalu. Jakmile ho Tindwyl spatřila, kývla na něj, aby se k nim přidal.

„Á, Sazed," řekl Dockson úředním tónem. Sazedovu oslabenému sluchu to znělo nezřetelně. „Výborně. Pojď k nám, prosím."

Sazed vstoupil na obrovský taneční parket a došel až ke hloučku u stolu. „Rozmístění jednotek?" zeptal se.

„Penrod se ujal velení nad armádou," řekl Dockson. „A do čela všech dvaceti praporů postavil šlechtice. Moc se nám to nelíbí."

Sazed se jim podíval přes rameno na mapu. Byly na ní zakreslené skupiny, které vycvičil Dockson – samí skaati. *U všech bohů!* pomyslel si Sazed. *Přece snad zrovna teď nemůže plánovat povstání?!*

„Nedívej se tak vyděšeně, Sazede," řekl Dockson. „Nehodláme podnikat nic drastickýho – Penrod nechává obranu města pořád Clubsovi a vypadá to, že své vojenské poradce celkem poslouchá. Navíc už je na jakoukoli ambiciózní akci pozdě."

Dockson vypadal málem zklamaně.

„Ovšem," poznamenal a ukázal na mapu, „těm velitelům, který postavil do čela, já moc nevěřím. Nevědí o boji vůbec nic – ani o tom, jak přežít. Jejich život se až doteď točil kolem objednávání drinků a pořádání večírků."

Proč je tolik nenávidí? pomyslel si Sazed. Byla ironie, že Dockson vypadal z celé party nejvíc jako aristokrat. Vypadal přirozeněji ve šlechtických oblecích než Breeze a byl výřečnější než Clubs nebo Špuk. Lišil se od nich jen tím, jak tvrdošíjně nosil ten naprosto nearistokratický knír.

„Šlechtici možná nemají zkušenost v oblasti vojenství," řekl Sazed, „ale zase umí dobře rozhodovat a rozkazovat, řekl bych."

„To je pravda," přisvědčil Dockson. „Ale to my taky. Proto chci, aby poblíž každý brány byl někdo z našich lidí – jen pro případ, že by se to nějak zvrtlo a bylo by potřeba, aby to vzal do ruky někdo schopný."

Dockson ukázal na mapě na Ocelovou bránu. Byla u ní poznámka o tisíci mužů v obranné pozici. „Tohle je tvůj prapor, Sazede. Ocelová brána je daleko a je nejspíš poslední, ke které se koloss dostane, takže asi vůbec nebudeš muset bojovat. Ale jakmile bitva začne, chci, abys tam byl a s tebou pár poslů, který vyšleš se vzkazem, pokud by se na bránu útočilo. Tady v plesovém sále budeme mít velitelství – je snadno přístupný a vejde se sem dost lidí."

To by se Elend Venture divil, a vůbec všichni šlechtici, že tahle nádherná prostora bude sloužit jako vojenské velitelství. *Není divu, že mě Dockson tak podporoval, když jsem chtěl poslat Elenda s Vin z Luthadelu. Když jsou pryč, patří bezvýhradné vedení Kelsierovy party jemu.*

Nebylo to nerozumné. Dockson měl organizačního génia a byl mistrem rychlého plánování. Jenže trpěl určitými předsudky.

„Já vím, že ty nebudeš chtít bojovat, Sazede," řekl Dockson a oběma rukama se opřel o stůl. „Ale my tě potřebujeme."

„Já myslím, že se na boj připravuje, Lorde Docksone," řekla Tindwyl, když se na Sazeda podívala. „To můžete vyčíst z těch prstenů, co má na rukou."

Sazed se na ni podíval přes stůl. „A co shromažďuješ ty tady, Tindwyl?"

„Lord Dockson se se mnou přišel poradit," odpověděla. „On sám nemá s válkami moc velké zkušenosti, tak chtěl zjistit něco o generálech z mých biografií."

„Aha," řekl Sazed. Otočil se k Docksonovi a zamyšleně se zamračil. Nakonec pokýval hlavou. „Výborně. Tak já budu součástí vašeho projektu – ale musím vás varovat, aby se to nezvrtlo v nějaké rozvracečství. Prosím, řekněte všem svým mužům, aby nezasahovali do oficiálního velení, pokud to nebude vyslovená nutnost."

Dockson přikývl.

„Tak, Lady Tindwyl," řekl Sazed, „mohli bychom si chvilku promluvit o samotě?"

Přikývla. Omluvili se a společně odešli pod nejbližší galerii. Ve stínu za jedním z největších sloupů se k ní Sazed otočil. Vypadala tak nedotčeně celou tou svízelnou situací – tak vyrovnaně a klidně. Jak to dělá?

„Shromažďuješ spoustu schopností, Sazede," poznamenala při pohledu na jeho prsty. „Určitě máš ještě připravené nějaké zásoby z dřívějška, ne?"

„Všechnu bdělost a rychlost jsem vypotřeboval na cestě do Luthadelu," odpověděl. „Nemám už ani zásobu zdraví – spotřeboval jsem ho, když jsem onemocněl, když jsem učil dole na jihu. Pořád jsem je chtěl doplnit, ale nebyl na to čas. Mám celkem velkou zásobu síly a váhy a i dobrý výběr duševních schopností, ale toho není nikdy dost, řekl bych."

„Asi máš pravdu," přisvědčila Tindwyl. Ohlédla se na hlouček kolem stolu. „I kdyby to mělo být dobré jen k tomu, že člověk něco dělá, aby pořád jen nemyslel na to, co musí nevyhnutelně přijít."

Sazeda zamrazilo. „Tindwyl," řekl tiše. „Proč jsi tu zůstala? Tohle není místo pro tebe."

„Pro tebe také ne, Sazede."

„Já tu mám přátele," odpověděl. „Já je nemůžu opustit."

„Tak proč jsi přemluvil jejich vůdce, aby odjeli?"

„Aby zůstali naživu," odpověděl.

„Zůstat naživu je někdy luxus, na který vůdci nemají právo," namítla Tindwyl. „Jakmile na sebe vezmou oddanost druhým, musí přijmout i odpovědnost, která s ní jde ruku v ruce. Tihle lidé musí umřít – ale nemusí mít pocit, že je někdo zradil a opustil."

„Oni ale –"

„Oni čekají, že je někdo zachrání, Sazede," sykla Tindwyl tiše. „I tihle chlapi tady. I Dockson, ten nejracionálnější z celé téhle bandy – si myslí, že přežijí. A víš proč? Protože v hloubi duše věří, že je někdo zachrání. Někdo, kdo je zachránil vždycky. Malý kousek spasitele, který jim zbyl. Ona pro ně znamenala nadějí. A ty jsi ji poslal pryč."

„Aby žila, Tindwyl," opakoval Sazed. „Přijít tady o Elenda a Vin by bylo zbytečné."

„Naděje není nikdy zbytečná," odpověděla Tindwyl a v očích se jí zalesklo. „Myslela jsem, že ty tomuhle rozumíš nejvíc ze všech. Ty myslíš, že jsem celé ty roky v zajetí výchovných programů přežívala jen svou tvrdošíjností?"

„A tady ve městě tě drží tvrdošíjnost nebo naděje?" zeptal se.

Podívala se na něho. „Ani jedno."

Ještě chvíli se na ni v temném zákoutí díval. Ostatní plánovali v sále a jejich hlasy k nim doléhaly jako ozvěna. Barevné odlesky z oken dopadaly na mramorovou podlahu a světélkovaly po stěnách. Pomalu a rozpačitě položil Sazed ruku Tindwyl kolem ramen. Vzdychla a nechala se jím sevřít.

Sáhl do zásob a nechal ožít všechny své smysly.

Cítil hebkost její kůže, teplo jejího těla, jak se přitiskla pevněji do jeho sevření a položila si mu hlavu na prsa. Cítil vůni jejích vlasů – nebyl to parfém, ale čistota a svěžest. Poprvé po třech dnech opět cítil. Nemotorně si sundal brýle, aby ji lépe viděl. Jakmile se mu vrátil i sluch, vnímal její dech.

„Víš, proč tě miluji, Sazede?" řekla tiše.

„Nemůžu to pochopit," odpověděl upřímně.

„Protože se nikdy nevzdáváš," řekla. „Jiní muži jsou silní jako skála – pevní, neústupní, ale když musí odolávat delší dobu, nakonec je to zlomí. Jenže ty… ty jsi silný jako vítr. Jsi všude, jsi ochotný se sehnout, když je potřeba, ale nikdy nelituješ chvíle, kdy musíš být tvrdý. Nevím, jestli tví přátelé docení, jakou obrovskou sílu v tobě měli."

Měli, pomyslel si. *Ona už o tom mluví v minulém čase. A… ani se nad tím nepozastaví…* „Obávám se, že i kdyby ve mně něco bylo, zachránit je tím nemůžu," řekl šeptem.

„Už to stačilo zachránit aspoň tři," řekla Tindwyl. „Bylo špatné, že jsi je poslal pryč…, ale možná to bylo i k něčemu dobré."

Sazed zavřel oči a pevně ji svíral. Vyčítal jí, že zůstala, ale zároveň ji za to miloval.

V tu chvíli se ozvaly na hradbách poplašné bubny.

A tak jsem šel do toho rozhodujícího hazardu.

51

Mlhavé svítání, to bylo něco nepatřičného. Mlha odcházela před úsvitem. Rozplynula se teplem. I když zůstala uzavřená v místnosti, zkondenzovala a zmizela. Neměla tedy vydržet ani světlo vycházejícího slunce.

Přesto vydržela. Čím více se vzdalovali od Luthadelu, tím déle se mlha držela po svítání. Byla to pozvolná proměna – byli stále teprve pár dní cesty od města. Ale Vin to vnímala. Cítila ten rozdíl. Dnes ráno byla mlha ještě silnější, než čekala – ani ve slunečních paprscích neztrácela sílu. Úplně slunce zastřela.

Mlha, pomyslela si Vin. *Bezednost.* Byla si stále jistější, že se nemýlí, i když žádný přímý důkaz neměla. Přesto jí připadalo, že to tak je. Že Bezednost není monstrum ani tyran, ale síla daleko přirozenější – a tím horší a nebezpečnější. Živou bytost lze zabít. Mlha… může lidi trápit daleko víc. Bezednost nebude vyvíjet tlak prostřednictvím osob. Bude působit na přirozený lidský strach. Nebude lidi zabíjet zbraněmi. Nechá je vyhladovět.

Jak může člověk bojovat proti něčemu většímu než samotný kontinent? Proti něčemu, co nezná strach, bolest, naději ani vděk?

Přesto bylo právě tohle úkolem Vin. Seděla tiše na velkém balvanu u ohně, nohy nahoře, kolena pod bradou. Elend ještě spal. Špuk byl na hlídce.

Už nepochybovala o svém místě. Je buď blázen, nebo Hrdina věků. Jejím posláním je porazit mlhu. *Jenže…* pomyslela si zamračeně. *Ty impulsy slábnou. Ale přece by měly sílit!* Že už by

bylo pozdě? Děje se něco u Pramene Povýšení? Předběhl ji někdo a zbavil ho síly?

Musíme dál.

Kdyby byl na jejím místě někdo jiný, mohl si klást otázku, proč právě on. Vin znala několik lidí – jak z Camonova gangu, tak z Elendovy vlády –, kteří si pokaždé, jakmile dostali nějaký úkol, stěžovali. „Proč já?“ ptali se. Ti nejistější se na svůj úkol necítili dost zdatní. Líní se snažili se úkolu zbavit.

Vin si nepřipadala ani příliš sebejistá, ani příliš motivovaná, ale přesto neviděla žádný smysl v otázce „proč“. Život ji naučil, že některé věci se stávají nezávisle na její vůli. Reen také často neměl zvláštní důvod ji bít. A důvod je nakonec stejně jen slabá útěcha. Důvod, proč musel Kelsier zemřít, byl jasný, a přesto to neznamenalo, že jí tím méně chybí.

Má úkol a ten musí vykonat. To, že ho tak docela nechápe, jí nebrání v tom, aby se ke svému úkolu hlásila a snažila se ho splnit. Prostě doufala, že až přijde čas, pochopí, co má dělat. I když impulsy slábly, byly stále citelné. Hnaly ji dopředu. K Prameni Povýšení.

Za sebou cítila slabší vibrace mlžného ducha. Nikdy nezmizel dřív, než se mlha rozplynula. Byl tu celé ráno. Stál přímo za ní.

„Znáš tajemství toho všeho?“ zeptala se tiše a otočila se k duchovi v červenavé mlze. „Máš –“

Allomantické impulsy mlžného ducha přicházely přímo ze stanu, ve kterém spala s Elendem.

Vin seskočila z kamene na zmrzlou hlínu a vrhla se do stanu. Elend spal, hlavu zachumlanou v přikrývce. Malý stan zcela zaplnila mlha. Vířila a kroužila. Bylo to zvláštní. Mlha do stanů nikdy nevcházela.

A uprostřed mlhy stál duch. Přímo nad Elendem.

Jako by tam ve skutečnosti ani nebyl. Byla to jen silueta v mlze, jakýsi stálý vzorec opakující se v mlžných vírech. Přesto však byl skutečný. Cítila ho a viděla ho – jak zvedá hlavu a dívá se jí do očí.

Neviditelnýma očima. Nenávistnýma.

Zvedl nehmotnou ruku a Vin viděla, jak se v ní cosi zablesklo. Okamžitě zareagovala. Vytáhla dýku a prudce se otočila. Rozmáchla se a zasáhla cosi hmatatelného v duchově ruce. Cinkl kov a Vin cítila v celé paži silný znecitlivující chlad. Po celém těle jí vstávaly chloupky.

A potom to zmizelo. Rozplynulo se to jako zvuk té podivně hmotné čepele. Vin zamžourala a otočila se k pootevřené stanové plachtě. Mlha venku byla ta tam. Zvítězil rozbřesk.

Ale zdálo se, že mnoho takových vítězství už nepřijde.

„Vin?“ ozval se Elend, zívl a protáhl se.

Snažila se uklidnit dech. Duch už je pryč. Denní světlo znamená bezpečí, aspoň prozatím. *Kdysi jsem se cítila bezpečná v noci,* pomyslela si. *Objevil ji pro mě Kelsier.*

„Co se děje?“ zeptal se Elend. Jak může být někdo, i když je to třeba šlechtic, tak klidný a neostražitý, když mu může jít o bezpečí? *Co mu mám říct? Jak ho můžu ochránit před něčím, co sotva vidím?* Potřebovala si to promyslet. „To nic,“ odpověděla tiše. „Jen jsem se zase vyplašila.“

Elend se obrátil a spokojeně povzdechl. „Špuk je na hlídce?“

„Ano.“

„Tak mě vzbuď, až se vrátí.“

Vin přikývla, ale asi ji neviděl. Klekla si a dívala se na něho. Za zády jí vyšlo slunce. Elendovi se celá odevzdala – dala mu nejen své tělo a srdce, ale opustila i svůj způsob myšlení, svoje zábrany. Kvůli němu. Už si nemohla dovolit úvahy, jestli si ho zaslouží nebo ne, už nesměla přemýšlet o tom, jestli vůbec mohou být spolu.

Nikdy nikomu tak bezvýhradně nedůvěřovala. Ani Kelsierovi, ani Sazedovi, ani Reenovi. Elendovi dala všechno, co má. A Elend je teď všechno, co má. Při té myšlence se rozechvěla. Kdyby ho ztratila, ztratila by samu sebe.

Nesmím na to takhle myslet! řekla si a vstala. Odešla ze stanu a tiše za sebou zatáhla plátno. V dálce se pohnul stín a o chvilku později se objevil Špuk.

„Někdo tam vzadu stoprocentně je. To není duch, Vin. To je pět chlapů. Táboří tam.“

Vin se zamračila. „Sledujou nás?“

„Určitě.“

Straffovi špehové, pomyslela si. „Tak ať Elend rozhodne, co s tím uděláme.“

Špuk pokrčil rameny a sedl si na kámen. „Vzbudíš ho?“

Vin se otočila. „Necháme ho ještě chvíli spát.“

Špuk opět pokrčil rameny. Došel k ohništi, odkryl dřevo, které si schovali minulou noc, a začal stavět hranici.

„Změnila ses, Vin,“ řekl.

Ani nezvedla oči. „Všichni se měníme," odpověděla. „Už nejsem zlodějka. Mám přátele, kteří mi pomůžou."

„Tak jsem to nemyslel," řekl. „Myslím jako v poslední době. Jsi jiná než předtím."

„Jak jiná?"

„Já nevím. Už tě všechno tak nevyděsí."

Vin se odmlčela. „Udělala jsem si v některých věcech jasno. Jako kde je moje místo a kde bude. A co chci."

Chvilku tiše pracovala a nakonec zapálila oheň. „Už mě nebaví zabývat se hloupostma," řekla nakonec. „Jak cizíma, tak vlastníma. Rozhodla jsem se, že se budu míň dopředu bát a víc jednat. Možná je to nezralé riskování, ale mně to teď tak vyhovuje."

„Není to nezralý riskování," řekl Špuk.

Vin se usmála a podívala se na něho. Byl urostlý, ale bylo mu teprve šestnáct – přesně tolik, jako jí, když se jí ujal Kelsier. Mžoural proti světlu, i když bylo slunce ještě nízko.

„Přitlum ten cín," řekla Vin. „Nemusíš ho pálit tolik."

Špuk pokrčil rameny. Viděla na něm nejistotu. Tak moc chtěl být užitečný. Ten pocit znala.

„A co ty, Špuku?" zeptala se a začala se dívat po zásobách potravin k snídani. „Jak se vede tobě?"

Znovu pokrčil rameny.

Už jsem skoro zapomněla, jaké to je, povídat si s klukem v pubertě, pomyslela si s úsměvem.

„Špuku…" řekla, jako by si jen tak zkoušela jeho jméno. „Nevadí ti vůbec tahle přezdívka? Pamatuju se na dobu, kdy ti všichni říkali pravým jménem." Lestibournes – Vin to jednou zkusila napsat a zapomněla tam snad pět písmen.

„Dal mi ji Kelsier," řekl Špuk, jako by chtěl zdůraznit, že to samo o sobě je dostatečný důvod, aby si ji nechal. Možná byl. Vin viděla ten výraz v jeho očích, když vyslovil Kelsierovo jméno. Clubs byl jeho strýc, ale Špuk vzhlížel ke Kelsierovi.

Jistě, kdysi všichni vzhlíželi ke Kelsierovi.

„Přál bych si být mocný, Vin," řekl Špuk tiše, ruce složené na kolenou. „Jako ty."

„Ty jsi mocný, jenže jinak."

„Myslíš cín?" zeptal se. „To je skoro k ničemu. Ale kdybych byl Mistborn, tak bych dělal velký věci. Byl bych důležitý."

„Být důležitý zase není tak úžasná věc, Špuku,“ řekla Vin a zaposlouchala se do impulsů, které jí duněly v hlavě. „Většinou to spíš otravuje.“

Špuk zavrtěl hlavou. „Kdybych byl Mistborn, mohl bych pomáhat lidem. Třeba aby neumírali. Jenže… já jsem prostě jen Špuk. Malej a bezvýznamnej. Zbabělec.“

Vin se na něho podívala a zamračila se. Měl skloněnou hlavu, takže to neviděl.

Co tím chtěl říct? pomyslela si.

* * *

Sazed použil trochu síly ze zásob, aby vyběhl schody po třech. Vyřítil se nahoru přímo za Tindwyl a společně se přidali k ostatním na hradbách. Bubny ještě zněly na poplach. Každý se nesl nad městem v jiném rytmu. Směsice jejich úderů se chaoticky odrážela od domů a ozývala z ulic.

Severní horizont vypadal bez Straffovy armády holý. Tato prázdnota však bohužel končila na severovýchodě, kde to začínalo vřít v táboře kolossů.

„Může mi někdo říct, co se děje?“ zeptal se Breeze.

Ham zavrtěl hlavou. „Je to moc daleko.“

„Mám tu cínaře,“ řekl Clubs a pospíchal k nim. „Ten poplach spustil on. Prý se kolossové perou.“

„Proboha,“ ozval se Breeze, „copak se ty monstra neperou neustále?“

„Ale teď víc než obvykle,“ namítl Clubs. „Je tam nějaká masivní rvačka.“

Sazed se na chvilku poddal naději. „Perou se mezi sebou?“ zeptal se. „Třeba se pobijí!“

Clubs na něho vrhl svůj typický pohled. „Podívej se do některý z těch svých knih, Terrismane. Co tam píšou o emocích kolossů?“

„Mají jen dvě,“ odpověděl Sazed. „Nudu a vztek. Ale –“

„Tak také začíná každá jejich bitka,“ vložila se do hovoru tiše Tindwyl. „Začnou se prát a dostávají postupně čím dál větší vztek, až…“

Odmlčela se. Sazed to najednou viděl. Tmavá šmouha na obzoru zesvětlela. Rozptýlila se. Dav se rozmělnil na jednotlivce.

Směřující k městu.

„Sakra,“ zaklel Clubs a pospíchal po schodech dolů. „Poslové pryč!“ volal. „Střelci nahoru! Zajistěte bránu přes kanál! Jednotky na místa! Připravit k boji! Nebo nám sem vlezou a pobijou vám děti!“

Nastal zmatek. Muži pobíhali ve všech směrech. Vojáci se srocovali na schodišti a zatarasili cestu dolů, takže parta nemohla projít.

Tak to bývá, pomyslel si Sazed otupěle.

„Jakmile se schodiště uvolní,“ řekl Dockson tiše, „zaujmete každý místo u své jednotky. Tindwyl, vy máte Cínovou bránu na sever od tvrze Venture. Možná budu potřebovat vaši radu, ale ne teď, zůstaňte u svých vojáků. Budou vás poslouchat – oni Terrismany respektujou. Breezi, máš v každý jednotce jen po jednom klidaři?“

Breeze přikývl. „Moc jich není…“

„Jen ať kluky povzbuzujou do boje,“ řekl Dockson. „Ať se nebojí.“

„Ale tisícovka mužů, to je na jednoho klidaře zatraceně moc, kamaráde,“ řekl Breeze.

„Ať dělají, co umí,“ odpověděl Dockson. „Ty a Ham si vezměte Bránu cínu s olovem a Zinkovou bránu – vypadá to, že tady koloss zaútočí nejdřív. Clubs by měl přivést posily.“

Oba přikyvovali. Potom se Dockson podíval na Sazeda. „Ty víš, kam máš jít?“

„Ano… ano, myslím,“ řekl Sazed a chytil se zdi. Z oblohy se začaly snášet vločky popela.

„Tak jdi!“ řekl Dockson, když poslední skupina lučištníků uvolnila schodiště.

* * *

„Můj Lorde Venture!“

Straff se otočil. Měl v sobě několik povzbuzujících prostředků a s jejich pomocí se dokázal udržet v sedle – i když do boje by se pustit neodvážil. Samozřejmě to nebude potřebovat. On to nikdy nepotřebuje. Na takové věci má armádu.

Otočil koně k poslovi. Ten těžce oddechoval, prudce zastavil vedle Straffa, až se rozlétla sprška popela, a položil si ruce na kolena.

„Pane," řekl, „koloss zaútočil na Luthadel!"

Přesně jak jsi říkal, Zane, pomyslel si Straff obdivně.

„Koloss zaútočil?" zeptal se Lord Janarle a pobídl koně, aby dohonil Straffa. Zamračil se a podíval se na něj. „Vy jste to předpokládal, pane?"

„Samozřejmě," odpověděl Straff a usmál se.

Janarle měl v očích obdiv.

„Rozhlaste to mezi vojskem, Janarle," řekl Straff. „Obracíme se zpátky k Luthadelu."

„Za hodinu tam můžeme být, pane," odpověděl Janarle.

„Ne," namítl Straff. „Dáme si načas. Nechceme přece své vojáky příliš vyčerpat, ne?"

Janarle se usmál. „Jistě, pane."

* * *

Šípy kolossům nijak neublížily.

Sazed stál strnulý a zděšený u strážní budky na hradbách. Neměl tu oficiální velení, tudíž nevydával jednotce rozkazy. Prostě jen stál spolu s posly a hlídkami a čekal, jestli bude jeho zásah potřeba.

Měl tedy spoustu času sledovat, jak útok kolossu nabírá děsivých rozměrů. Koloss zatím naštěstí neútočil na jeho část hradeb a jeho muži stáli a napjatě sledovali, jak se v dálce kolossové valí na Cínovou bránu a Bránu cínu s olovem.

Ještě dál – z této části hradeb viděl přes město až na Cínovou bránu – viděl, jak kolossové běží sprškami šípů. Někteří menší padali a zdálo se, že jsou zraněni nebo dokonce umírají. Většině z nich však šípy neublížily. Muži na hradbách spolu tiše mluvili.

Na tohle nejsme připraveni, pomyslel si Sazed. *I když jsme celé měsíce plánovali a čekali útok, na tohle připravení ještě nejsme.*

Tohle je následek tisícileté vlády neměnného božstva. Tisíc let míru – tyranie, ale přesto míru. Nemáme generály, máme jenom lordy, kteří umějí poroučet. Nemáme taktiky, máme byrokraty. Nemáme bojovníky, máme chlapce s holemi v ruce.

I když stál tváří v tvář neodvratnému osudu, nedokázal se zbavit svého badatelského uvažování. Sáhl do rezerv zraku a viděl v dálce spoustu dalších kolossů – hlavně těch větších. Nesli stromy vyrvané ze země. Byli nachystáni vtrhnout do města po svém. Stromy

nebudou tak účinné jako skutečná beranidla, ale městské brány nejsou vůči jakékoli snaze o vyražení nijak odolné.

Kolossové jsou chytřejší, než si myslíme, proběhlo mu hlavou. *Dokážou pochopit abstraktní hodnotu mincí, i když své hospodářství nemají. Dokážou pochopit, že potřebují nástroj, aby vylomili bránu, i když si nástroje nevyrábějí.*

První kolossové dorazili k bráně. Vojáci začali shazovat dolů kameny a další věci. I hlídky kolem Sazeda byly vyzbrojeny hromadami podobného střeliva. Stály z obou stran podél brány – ovšem když nebyly k ničemu šípy, nepomůže ani kamení. Kolossové zaplavili hradby jako rozvodněná řeka. Nahoru se neslo dunění, jak začali tlouct na bránu.

„Šestnáctý prapor!“ křičel posel zdola a utíkal k Sazedově bráně. „Lorde Culee!“

„Zde!“ ozvalo se z hradeb vedle Sazedovy strážní věže.

„Brána cínu s olovem potřebuje posily! Okamžitě! Lord Penrod vám přikazuje, abyste vzal šest rot a následoval mě!“

Lord Culee začal vydávat rozkazy. *Šest rot…* pomyslel si Sazed. Šest set vojáků z tisíce. Vzpomněl si na Clubsova slova: Dvacet tisíc mužů se zdá dost, dokud člověk nezačne přemýšlet o tom, kolik míst musí ochránit.

Šest rot odpochodovalo a nádvoří před Sazedovou bránou zůstalo prázdné. Zbývající čtyři stovky vojáků – tři sta dole pod hradbami a sto nahoře – tiše přecházely z místa na místo.

Sazed zavřel oči a sáhl do zásob sluchu. Slyšel… údery dřeva o dřevo. Výkřiky. Lidské. Znovu sáhl do zásob zraku a podíval se dolů, kde probíhala bitva. Kolossové házeli zpátky spadané kameny, ale s mnohem větší přesností než obránci hradeb. Sazed strnul, když viděl, jak kámen zasáhl do obličeje mladého vojáka takovou silou, že ho shodil z hradeb dolů. Sazed těžce oddechoval.

„Buďte silní, chlapi!“ volal jeden z vojáků na hradbách. Byl to mladíček – šlechtic ne víc než šestnáctiletý. V armádě bylo takových samozřejmě hodně.

„Držte se…“ křičel mladý velitel znovu. Jeho hlas však zněl nejistě a postupně utichl, když si voják všiml čehosi vzadu. Sazed se otočil a podíval se tím směrem.

Kolossy přestalo bavit postávat kolem jedné brány. Rozprchli se podél celých hradeb. Velké skupiny se začaly dobývat dovnitř a brodily se přes řeku Channerel.

Mířili i k Sazedovi.

* * *

Vin skočila přesně doprostřed tábora. Vyhodila hrst olověného prášku na ohniště a zatlačila. Kolem dvojice překvapené hlídky, která zrovna připravovala snídani, začaly létat uhlíky, saze a valit se kouř. Zatáhla a vyrazila kolíky třech malých stanů.

Všechny tři se zřítily. Jeden byl prázdný, ale z ostatních se začaly ozývat výkřiky. V plachtě se objevily zmítající se siluety – jedna ve větším stanu a dvě v menším.

Stráže klopýtaly zpátky a chránily si rukama oči proti létajícímu popelu a sazím. Tápaly a hledaly meče. Vin proti nim zvedla pěst – a když muži konečně přestali mžourat a otevřeli oči, pustila z ní na zem minci.

Stráže strnuly a pustily meče. Vin se podívala na stany. Ten ve větším z nich bude asi velitel. S ním musí jednat. Nejspíš je to jeden ze Straffových kapitánů, i když nikde neměli znak Venturů. Možná –

Ze stanu vystrčil hlavu Jastes Lekal. Soukal se z plátna a hlasitě klel. Za poslední dva roky, co ho Vin neviděla, se velmi změnil. I když náznak, kam to s ním pospěje, byl patrný už tehdy. Tělo měl vyhublé a ustupující vlasy skutečně ustoupily. Ve tváři vypadal zcela vyčerpaně… a staře. Byl starý jako Elend.

„Jastesi," řekl Elend a vystoupil ze svého úkrytu v lese. Došel až na mýtinu. Vedle něho Špuk. „Co tu děláš?"

Jastesovi se podařilo dostat se na nohy, než si jeho dva vojáci vyřízli ve stanu díru a vylezli ven. Mávnutím ruky je zastavil. „Ele," řekl, „já… jsem nevěděl, kam jít. Mí špehové říkali, že utíkáš z Luthadelu. Přišlo mi to jako dobrý nápad. Jdu s tebou a je mi jedno kam. Můžeme se třeba skrývat tady. Můžeme –"

„Jastesi!" vyštěkl Elend a došel až k Vin. „Kde máš koloss? Ty jsi je poslal pryč?"

„Snažil jsem se," řekl Jastes a sklopil oči. „Oni neposlechli – jakmile viděli Luthadel… A potom…"

„Co potom?" naléhal Elend.

„Zapálili," řekl Jastes. „Naše vozy se zásobami…"

Vin se zamračila.

„Vaše vozy se zásobami?“ řekl Elend. „Myslíš ty vozy s těmi dřevěnými mincemi?“

„Ano.“

„Pro Pána Vládce, chlape!“ vykřikl Elend a udělal krok dopředu. „A ty jsi je tam nechal? Bez velení? Před našimi hradbami?“

„Oni by mě zabili, Ele!“ řekl Jastes. „Začali se mezi sebou hrozně prát a chtěli čím dál víc peněz a dožadovali se útoku na město. Kdybych tam zůstal, zabili by mě! Jsou to bestie – bestie, který člověka nepřipomínají ani tělem.“

„A ty jsi utekl,“ řekl Elend. „Ty jsi jim nechal Luthadel napospas.“

„Ty taky,“ odpověděl Jastes. Postoupil dopředu a prosebně sepjal ruce. „Podívej, Ele, já vím, že jsem udělal chybu. Myslel jsem, že je zvládnu. Tohle jsem nechtěl!“

Elend zmlkl a Vin viděla, jak mu tvrdne výraz v očích. Nebyl to ten Kelsierův nebezpečně tvrdý výraz. Byl takový… panovnický. Jako by byl něčím víc, než čím ve skutečnosti být chtěl. Napřímil se a podíval se dolů na prosícího Jastese.

„Ty jsi sebral armádu divokých bestií a dovedl ji k tyranskému útoku proti lidem, Jastesi,“ řekl Elend. „Ty jsi zavinil, že srovnali se zemí celé vesnice. A potom tuhle armádu necháš bez velení u největšího města v celé Finální říši!“

„Odpusť mi to,“ řekl Jastes.

Elend se mu podíval do očí. „Já ti odpouštím,“ řekl tiše. Potom jedním pohybem vytáhl meč a sťal Jastesovi hlavu. „Ale moje království ne.“

Vin se ohromeně dívala, jak tělo bez hlavy padá k zemi. Jastesovi vojáci křičeli a vytahovali zbraně. Elend se s ledovým výrazem otočil a zvedl k nim krvavou špičku meče. „Myslíte si, že ta poprava byl omyl?“

Vojáci se zarazili. „Ne, pane,“ řekl nakonec jeden z nich a sklopil oči.

Elend si klekl a očistil meč o Jastesův kabát. „Když uvážím, co udělal, tak si zasloužil mnohem horší smrt,“ řekl a zasunul meč zpátky do pochvy. „Ale býval to můj přítel. Pohřběte ho. Až budete hotovi, můžete se mnou jet do Terrisu nebo se vrátit domů. Jak chcete.“ Po těchto slovech odešel zpátky do lesa.

Vin se zastavila a sledovala stráže. Viděla, že odcházejí pro tělo. Kývla na Špuka a utíkala do lesa za Elendem. Nemusela jít příliš

daleko. Našla ho na skále kousek od nich. Seděl a díval se do země. Začal padat popel, ale většinu padajících vloček zachytily stromy. Jejich listy vypadaly jako pokryté černým mechem.

„Elende?“ řekla.

Zvedl hlavu a podíval se do lesa. „Já nevím, proč jsem to udělal, Vin,“ řekl tiše. „Proč mám být vykonavatelem spravedlnosti? Nejsem ani král. A přesto jsem to musel udělat. Cítil jsem to. Pořád to cítím.“

Položila mu ruku na rameno.

„To je první člověk, kterého jsem kdy zabil,“ řekl. „On a já jsme mívali takové sny. Kdysi. Že spojíme dva z nejmocnějších aristokratických domů a Luthadel bude silnější než kdykoli předtím. To neměla být smlouva kvůli majetkovému přínosu. To mělo být čisté politické spojenectví s jediným účelem – aby prospělo městu a udělalo z něj hezčí místo k žití.“

Zvedl k ní hlavu. „Myslím, že teď chápu, Vin, jaké to pro tebe je. Jsme svým způsobem oba jen nástroje. Zbraně. Ne jeden druhému, ale oba našemu království. Lidem.“

Objala ho kolem ramen, pevně ho sevřela a přitiskla si jeho hlavu na hruď. „Je mi to líto,“ řekla šeptem.

„Muselo se to stát,“ odpověděl. „Nejsmutnější na tom je, že měl pravdu. Já jsem je opustil také. Měl jsem tím mečem vzít život i sobě.“

„Ty jsi ale odešel z pádného důvodu, Elende,“ namítla Vin. „Odešel jsi právě proto, abys chránil Luthadel, aby ho Straff nenapadl.“

„A když koloss zaútočí ještě dřív než Straff?“

„Třeba nezaútočí,“ řekla Vin. „Nemají vůdce – třeba naopak místo toho zaútočí na Straffa.“

„Ne,“ ozval se Špuk. Vin se otočila a viděla, jak se k nim blíží lesem a mžourá proti světlu.

Ten kluk pořád pálí moc cínu, pomyslela si.

„Jak to myslíš?“ zeptal se Elend a otočil se.

Špuk sklopil hlavu. „Na Straffovo vojsko nezaútočí, Ele. Už je pryč.“

„Cože?“ zeptala se Vin.

„Já…“ Špuk odvrátil pohled a ve tváři měl stud.

Jsem zbabělec. Znovu se jí vybavila jeho slova. „Ty jsi to věděl,“ řekla Vin. „Ty jsi věděl, že koloss zaútočí na Luthadel!“

Špuk přikývl.

„To je hloupost," řekl Elend. „Nemohl jsi vědět, že nás bude Jastes sledovat."

„To jsem nevěděl," odpověděl Špuk a za ním se ze stromu snesla hrouda popela, ve větru se rozbila na tisíc drobných vloček a rozletěla do všech stran. „Ale strejda předpovídal, že se Straff stáhne a nechá koloss, aby zaútočil na Luthadel. Proto nás Sazed poslal pryč."

Vin náhle zamrazilo.

Našel jsem místo, kde je Pramen Povýšení, řekl jí Sazed. *Je na severu. V terrisských horách…*

„To ti řekl Clubs?" zeptal se Elend.

Špuk přikývl.

„A ty jsi mi to neřekl?" dožadoval se dál Elend a vstal.

To přece ne…

Špuk se odmlčel a potom zavrtěl hlavou. „Vy byste se chtěli vrátit! A já nechci umřít, Ele! Nezlobte se. Jsem zbabělec." Zarazil se, podíval se na Elendův meč a sklopil hlavu.

Elend se zastavil, jako by si teprve uvědomil, že se k chlapci přibližuje. „Já ti neublížím, Špuku," řekl. „Jen se za tebe stydím." Špuk znovu sklopil oči a potom se skrčil na zem a opřel se o kmen osiky.

Ty impulsy slábnou…

„Elende," řekla Vin šeptem.

Otočil se.

„Sazed lhal. Pramen Povýšení není na severu."

„Cože?"

„Je v Luthadelu."

„Vin, to je hloupost. To bychom ho našli."

„Nenašli," odpověděla sebejistě, postavila se a dívala se k jihu. Soustředila se a cítila impulsy. Přitahovaly ji. Vábily ji.

Na jih.

„Pramen Povýšení nemůže být na jihu," řekl Elend. „Ve všech legendách se mluví o severu, o terrisských horách."

Vin zmateně potřásla hlavou. „Je tam," řekla. „Já to vím. Nevím jak, ale vím, že tam *je*."

Elend se na ni podíval a potom přikývl. Jejím instinktům věřil.

Sazede, Sazede, pomyslela si. *Měl jsi asi dobrý úmysl, ale mohl jsi nás všechny odsoudit.* Kdyby město opravdu dobyl koloss…

„Jak rychle se dostaneme zpátky?“ zeptal se Elend.

„Přijde na to,“ odpověděla.

„Zpátky?“ vyděsil se Špuk. „Ele, oni už jsou mrtví. Řekli mi, abych vám řekl pravdu, až budeme v Tathingdwenu, abyste se nezabili, až polezete do hor uprostřed zimy jen tak pro nic za nic. Ale když mi to Clubs říkal, tak se se mnou loučil. Viděl jsem mu to v očích. Věděl, že už se nikdy neuvidíme.“

Elend mlčel a Vin viděla v jeho pohledu ten moment nejistoty. Záblesk hrůzy a bolesti. Znala tyhle pocity, protože je mívala zároveň i ona sama.

Sazed, Breeze, Ham…

Elend ji popadl za ruku. „Musíš jít, Vin,“ řekl. „Třeba někdo přežil… nebo utekl. Budou tě potřebovat.“

Přikývla. Ta pevnost jeho sevření, odhodlání v jeho hlase – dodávalo jí to sílu.

„My se Špukem pojedeme za tebou,“ řekl. „Bude nám to trvat jen několik dní, když si pospíšíme. Ale allomant s cínem s olovem to zvládne daleko rychleji než jezdec na koni.“

„Já vás tu nechci nechat,“ řekla šeptem.

„Já vím.“

Bylo to těžké. Jak může odejít a nechat ho tam, když si s ním sotva začala rozumět? Ale cítila Pramen Povýšení. Byl stále naléhavější, když teď věděla, kde je. A jestli někdo z jejích přátel ten útok přežil…

Zaťala zuby, potom otevřela váček a vyndala zbytek olověného prášku. Vypila ho ve sklenici vody. Škrábal ji v krku. *Není to moc,* pomyslela si. *Nebudu potom dlouho vyčerpaná.*

„Jsou už všichni mrtví…“ mumlal znovu Špuk.

Vin se otočila. Impulsy tepaly stále naléhavěji. Z jihu.

Už jdu.

„Elende,“ řekla. „Prosím, udělej pro mě něco. Nespi v noci, když je venku mlha. Dávej pozor na mlžného ducha – myslím, že ti chce ublížit.“

Zamračil se, ale přikývl.

Vin rozdmýchala cín s olovem a vyběhla po cestě.

Moje přímluvy, učení, námitky i úskoky se míjely účinkem. Alendi už má jiné rádce. Takové, kteří mu říkají to, co chce slyšet.

52

Breeze se ze všech sil snažil navozovat situaci, že žádná válka není. Jenže to nějak nefungovalo.

Seděl na koni na kraji nádvoří Zinkové brány. Kolem něho pobíhali a rachotili vojáci, srocovali se v řadách před bránou a čekali a sledovali své kolegy nahoře na hradbách.

Brána zaduněla. Breeze se vyděsil, ale dál usilovně klidnil. „Buďte silní," našeptával. „Nebudete cítit strach ani nejistotu. Třeba se setkáte se smrtí, ale budete proti ní bojovat. Máte šanci vyhrát. Buďte silní…"

V žaludku mu jako pochodeň vzplál zinek. Všechny lahvičky s kovy už spotřeboval, tak se dávil hrstmi zinkového prášku a zapíjel je doušky vody, které měl díky Docksonovým poslům dostatek.

Jak dlouho to může trvat? pomyslel si, otřel si čelo a pokračoval v klidnění. Allomancie naštěstí nevyčerpávala. Allomantické schopnosti pramenily z kovů, a ne z těla člověka, který je pálil. Klidnění však bylo složitější než ostatní allomantické aktivity a vyžadovalo neustálé soustředění.

„Strach, hrůza, neklid…" šeptal. „Touha utéct a vzdát se. Toho všeho vás zbavím…" Nebylo nutné, aby si všechno říkal nahlas, ale měl to ve zvyku. Lépe se soustředil.

Po několika dalších minutách klidnění se podíval na kapesní hodinky a potom otočil koně a klusal na druhou stranu nádvoří. Brána stále duněla a chvěla se. Breeze si znovu otřel čelo.

Nespokojeně zaregistroval, že kapesník má celý mokrý, takže už mu k ničemu není. Začínalo sněžit. Vlhkem se mu přilepí saze na oblečení a zničí mu ho.

Stejně se ti poničí, Breezi, od krve, tvé vlastní, řekl si. *Čas na hlouposti už je pryč. Tohle je vážné. Moc vážné. Jak ses k tomu všemu vlastně nachomýtl?*

Zvýšil úsilí a začal klidnit další skupinu vojáků. Byl jedním z nejsilnějších allomantů ve Finální říši, zvláště pokud šlo o emocionální allomancii. Dokázal klidnit stovky lidí najednou, pokud byli blízko sebe na menším prostoru a pokud šlo o jednodušší emoce. Takové množství lidí nezvládl ani Kelsier.

Jenže takové množství lidí, jako bylo dnes tady, bylo i nad jeho síly. Jakmile se soustředil na další skupinu, viděl, že vojáci, na které přestal působit, ztrácejí odvahu a propadají skepsi.

Až se ta brána prolomí, tihle lidi utečou.

Brány duněly. Muži se shlukovali nahoře na hradbách a házeli dolů kameny, stříleli a bojovali horečně a zcela nedisciplinovaně. Tu a tam se mezi nimi prodral velitel a křičel rozkazy ve snaze koordinovat jejich postup. Breeze však byl příliš daleko a neslyšel odezvu. Viděl jen ten zmatek, jak lidé chaoticky pobíhali, křičeli a stříleli.

A samozřejmě viděl i odvetnou palbu. Zdola svištěly vzduchem kameny, některé narážely na obranné valy. Breeze se snažil nemyslet na to, co se děje na druhé straně hradeb, a nepředstavovat si ty tisíce obrovitých kolossů. Tu a tam upadl některý z vojáků. Z hradeb na některých místech stříkala na nádvoří krev.

„Strach, hrůza, neklid…“ šeptal.

Allrianne utekla. Vin, Elend a Špuk jsou v bezpečí. Na tohle musí myslet, tohle je jejich úspěch. *Děkuju, Sazede, že jsi nás přiměl poslat je pryč,* pomyslel si.

Za ním se ozvaly údery kopyt. Breeze stále klidnil, ale otočil se, aby viděl na Clubse. Generál jel na koni, přikrčený, jedno oko přimhouřené, druhým sledoval vojáky. „Vedou si dobře,“ řekl.

„Kamaráde,“ odpověděl Breeze, „jsou *vyděšený.* I ti, které klidním, koukají na brány, jako by za nima byla černá díra, která je vysaje, jakmile se otevřou.“

Clubs se na Breeze podíval. „Nějakej poetickej dneska, ne?“

„To na mě uhodil ten neodvratnej osud," odpověděl Breeze. Brána se otřásala. „Nicméně se mi moc nezdá, že by si vedli dobře."

Clubs cosi zabručel. „Před bojem jsou vojáci vždycky nervózní. Ale tohle jsou dobrý kluci. Vydrží."

Brána se otřásala a duněla, na okrajích se objevovaly třísky a úlomky dřeva. *Panty se napínají…* pomyslel si Breeze.

„Nemohl bys zkusit klidnit koloss?" zeptal se Clubs. „Aby byli míň zuřivý?"

Breeze zavrtěl hlavou. „Nejde to. Zkoušel jsem to."

Oba na chvíli zmlkli a jenom poslouchali bušení na bránu. Nakonec se Breeze na Clubse podíval. Clubs s ledovým klidem seděl na koni. „Ty jsi už nějaké bitvy zažil," řekl Breeze. „Jak je to dlouho?"

„No, dobře dvacet let. Ještě zamlada," odpověděl Clubs. „Bojovali jsme proti povstalcům ve vzdálenějších dominanciích a proti kočovníkům v pustinách. Pán Vládce si dával hrozně záležet, aby se o těchhle konfliktech nemluvilo."

„A… jak vám to šlo?" zeptal se Breeze. „Vyhrávali jste?"

„Vždycky," odpověděl Clubs.

Breeze se pousmál.

„Jistě," řekl Clubs a podíval se na něho, „my jsme byli s kolossem na stejný straně. Ty bestie skoro nejde zabít."

Výborně, pomyslel si Breeze.

* * *

Vin utíkala.

Jen jednou zažila naprosté vyčerpání z cínu s olovem – s Kelsierem přede dvěma lety. Když allomant dlouhodobě stejnoměrně pálí cín s olovem, dokáže běžet neuvěřitelnou rychlostí – jako sprinter v nejrychlejším úseku – a neunaví se.

Jenže se přitom něco děje v těle. Cín ji drží v pohybu, ale zároveň konzervuje její přirozenou únavu a udržuje ji ve stavu podobném transu. Duše si potřebuje odpočinout, ale tělo běží dál. Utíkala podél kanálu k jihu. K Luthadelu.

Tentokrát už byla připravená na následky dlouhodobého pálení cínu s olovem, a tak se s nimi mnohem lépe uměla vyrovnat. Bojovala s transem a stále se snažila soustředit na svůj cíl a

nevnímat automatické pohyby těla. Tím, jak sledovala svůj cíl, však byla ještě neklidnější.

Proč to dělám? přemítala. *Proč se tak ženu? Špuk přece říkal, že Luthadel už dávno musel padnout. Tak nemusím pospíchat.*

Přesto běžela dál.

Před očima se jí promítaly obrazy zkázy a smrti. Ham, Breeze, Dockson, Clubs a její drahý, milovaný Sazed. První skuteční přátelé, které kdy poznala. Milovala Elenda a na jednu stranu byla ostatním vděčná, že ho poslali do bezpečí. Na druhou stranu ale zuřila, že je mohli takhle poslat pryč. A ta zuřivost ji hnala dopředu.

Oni mě donutili, abych je v tom nechala. To oni mě donutili, *abych je opustila!*

Kelsier ji celé roky učil důvěřovat. Jeho poslední slova, která jí řekl, bylo vlastně jakési pokárání. Nikdy na ně nezapomene. *Ještě se pořád musíš učit, abys pochopila, co je přátelství, Vin.*

Riskoval život, aby dostal Špuka a OreSeura z nebezpečí. Pustil se kvůli tomu do křížku s inkvizitorem a nakonec ho zabil. A to všechno i přes Vininy protesty, že takhle riskovat je nesmyslné.

Mýlila se.

Jak to mohli udělat! pomyslela si a utíkala po cestě podél kanálu. Po tvářích jí stékaly slzy. Cín s olovem ji udržoval v dokonalé rovnováze a rychlost – která by byla smrtelně nebezpečná pro obyčejné lidi – jí byla přirozená. Neklopýtla, nezavrávorala, ale náhodnému pozorovateli by její běh připadal velmi nebezpečný.

Kolem ní se míhaly stromy. Přeskakovala kaluže a výmoly. Běžela tak rychle, jako běžela jen jednou v životě předtím, a snažila se ještě mnohem víc. Tehdy jí šlo jen o to, aby stačila Kelsierovi. Dnes ale běží pro ty, které miluje.

Jak mohli! prolétlo jí hlavou znovu. *Jak mi mohli upřít šanci, kterou dostal Kelsier! Jak mohli odmítnout mou ochranu a odmítnout mi pomoct jim!*

Jak mohli jen tak umřít…

Cín s olovem jí ubýval, a to běžela teprve několik hodin. Pravda, za těch pár hodin asi uběhla tolik, kolik by ušli za celý den, ale přesto měla pocit, že je to málo. Už jsou mrtví. Přiběhne pozdě jako tenkrát. Příliš pozdě na záchranu armády. Příliš pozdě na záchranu přátel.

Vin běžela dál. A stále plakala.

* * *

„Jak jsme se sem vlastně dostali, Clubsi?“ zeptal se Breeze tiše stále ještě na nádvoří před dunící bránou. Seděl na koni uprostřed lepkavé směsi padajícího sněhu s popelem. Poklid černobílých vloček ostře kontrastoval s výkřiky mužů, skřípěním brány a údery do padajících kamenů.

Clubs se ohlédl a zamračil se. Breeze se stále díval nahoru na popel a sníh. Černý a bílý. Líný.

„My nejsme zásadoví lidi,“ řekl Breeze tiše. „My jsme zloději. Cynici. Ty jsi odmítal poslouchat Pána Vládce a chtěl ses jednou dostat dopředu. Já jsem byl člověk chabý morálky, který si rád pohrává s ostatníma. Jak jsme se mohli dostat až sem? Jak jsme mohli skončit v čele armády, která bojuje za nápad idealisty? Chlapi jako my přece vůbec nemají být vůdci.“

Clubs sledoval muže na nádvoří. „Prostě jsme normální idioti,“ odpověděl nakonec.

Breeze neodpověděl a potom si všiml záblesku v Clubsových očích. Té jiskry, kterou člověk dokázal vidět jen tehdy, když Clubse dobře znal. Ta jiskra vždycky odhalovala pravdu – Clubse jako člověka mimořádného pochopení.

Breeze se usmál. „To teda jsme. Už jsme to vlastně řekli. Je to Kelsierova vina. On z nás udělal idioty, kteří se postaví před armádu předem odsouzenou k porážce.“

„Ten mizera,“ řekl Clubs.

„Mizernej,“ přisvědčil Breeze.

Z oblohy se stále snášel popel se sněhem. A muži stále křičeli.

A brána se prolomila.

* * *

„Východní brána byla prolomena, pane Terrismane!“ řekl Docksonův posel a těžce oddechoval, když se skrčil vedle Sazeda. Seděli pod hradbami a poslouchali, jak kolossové buší na bránu u nich. To znamená, že padla Zinková brána, na nejvýchodnější straně Luthadelu.

„Zinková brána je nejlíp chráněná,“ řekl Sazed tiše. „Udrží ji, řekl bych.“

Posel přikývl. Na hradby padal popel a vytvářel hromádky ve skulinách a v záhybech mezi kameny. Černé vločky se mísily s alabastrově bílým sněhem.

„Přejete si, abych něco vyřídil Lordu Docksonovi?“ zeptal se posel.

Sazed mlčel a podíval se na obránce jejich brány. Sešel dolů ze strážní budky a připojil se k řadovým vojákům. Kameny jim došly, ale lučištníci stále stříleli. Podíval se přes hradby a viděl, jak se dole kupí mrtvoly kolossů. Ale viděl také poničenou bránu. *To je zvláštní, jak dokážou udržet takovou zuřivost tak dlouho,* pomyslel si a skrčil se za hradby. Kolossové stále řvali a vyli jako divocí psi. Opřel se o mokrý kámen a zachvěl se chladem. Prsty u nohou mu tuhly. Sáhl do zásob tepla a tělo mu náhle zalil příjemně vlahý pocit.

„Řekni Lordu Docksonovi, že se bojím o tuhle bránu,“ řekl tiše. „Nejlepší muži byli odveleni na východní stranu a našemu veliteli moc nevěřím. Kdyby sem mohl Lord Dockson poslat někoho schopného, kdo by se ujal velení, bylo by to nejlepší, řekl bych.“

Posel mlčel.

„Co je?“ zeptal se Sazed.

„Neposlal sem proto vás, pane Terrismane?“

Sazed se zamračil. „Tak mu řekni, že svým schopnostem velet… a bojovat… věřím ještě méně než schopnostem toho velitele tady.“

Posel přikývl a odešel ke svému koni. Sazed se skrčil. Na zeď těsně nad ním dopadl kámen. Z cimbuří se vylomilo několik úlomků a rozlétlo se kolem něho. *U všech zapomenutých bohů…* pomyslel si Sazed a spráskl ruce. *Co já tu vůbec dělám?*

Na hradbách si všiml pohybu a otočil se. Přicházel k němu mladý kapitán – kapitán Bedes – a chránil si hlavu. Byl vysoký a měl husté vlasy a obočí. Hodil by se spíš na plesy a večírky než na velení v bitvě.

„Co říkal ten posel?“ zeptal se nervózně.

„Že padla Zinková brána, pane,“ odpověděl Sazed.

Kapitán zbledl. „Co… budeme dělat?“

„Proč se ptáte mě?“ zeptal se Sazed. „Vy jste velitel.“

„Prosím,“ řekl mladík a chytil Sazeda za ruku. „Já nevím… já…“

„Pane,“ řekl Sazed pevně a snažil se nedat najevo nervozitu. „Vy jste přece šlechtic, ne?“

„Ano…“

„V tom případě jste zvyklý dávat rozkazy,“ řekl Sazed. „Tak je dávejte.“

„Jaké rozkazy?“

„To je jedno,“ odpověděl Sazed. „Ale ať vojáci vidí, že jim velíte.“

Mladík zaváhal a potom vykřikl a skrčil se, když jednoho z lučištníků poblíž zasáhl do ramene letící kámen a srazil ho na zem na nádvoří. Byl na místě mrtvý. Vojáci se rozestoupili a Sazed si všiml něčeho zvláštního. Vzadu na nádvoří se shromáždil hlouček lidí. Civilistů. Skaatů – ve špinavém oblečení potřísněném od popela.

„Co tu dělají?“ zeptal se Sazed. „Měli by být někde schovaní, a ne tady stát a dráždit kolossy, až se sem dostanou.“

„*Až* se sem dostanou?“ zeptal se kapitán Bedes.

Sazed si ho nevšímal. S civilisty si dokáže poradit. Je zvyklý organizovat služebnictvo.

„Jdu si s nimi promluvit,“ řekl.

„Ano…“ odpověděl Bedes. „To je dobrý nápad.“

Sazed sešel po schodech dolů. Byly lepkavé od popelové břečky. Potom došel k hloučku. Bylo tam víc lidí, než si myslel. Stáli až dozadu na ulici. Bylo jich možná víc než stovka. Choulili se k sobě a dívali se skrz padající sníh na bránu. Bylo vidět, že jim je zima, až se Sazed zastyděl, že čerpá ze zásob tepla.

Když se k nim přiblížil, několik lidí sklonilo hlavu.

„Co tu děláte?“ zeptal se. „Prosím vás, musíte se jít schovat. Jestli bydlíte tady někde u hradeb, tak se jděte schovat do středu města. Koloss to tu začne plundrovat, jakmile se dostanou přes bránu. Tady je to nebezpečné.“

Nikdo se ani nepohnul.

„Prosím!“ naléhal Sazed. „Musíte jít pryč. Když tu zůstanete, tak zemřete!“

„Nezemřeme, Svatý První svědku,“ řekl starší muž vpředu. „My jsme se přišli dívat, jak koloss padne.“

„Padne?“ zeptal se Sazed.

„Paní Následnice nás ochrání,“ ozvala se žena.

„Paní Následnice není ve městě!“ řekl Sazed.

„Tak budeme následovat vás, Svatý První svědku,“ odpověděl muž a opřel se jednou rukou chlapci o rameno.

„Svatý První svědku?“ opakoval Sazed. „Proč mi tak říkáte?“

„Protože vy jste ten, kdo přinesl zprávu o smrti Pána Vládce,“ odpověděl muž. „A vy jste dal paní Následnici meč, kterým ho zabila. Vy jste byl u toho.“

Sazed zavrtěl hlavou. „To je možná pravda, ale já nejsem svatý. Já jsem jen…“

„Svědek,“ řekl stařík. „Jestli Následnice přijde bojovat, objeví se někde u vás.“

„Já… je mi líto…“ řekl Sazed a začervenal *se. Já jsem ji poslal pryč. Já jsem poslal vaši Bohyni do bezpečí.*

Lidé se na něho dívali s posvátnou úctou. To byla chyba. Nemají ho uctívat. On to jen pozoruje zpovzdálí.

Vlastně ne. On je toho součástí. Tindwyl ho před tím nepřímo varovala. Když se do toho zapletl, musí se stát objektem uctívání i on.

„Neměli byste se na mě takhle dívat,“ řekl.

„Paní Následnice to říkala taky,“ usmál se stařík a ve studeném vzduchu se mu kouřilo od úst.

„To je něco jiného,“ řekl Sazed. „Ona je…“ Zarazil se a otočil se, když slyšel zezadu křik. Lučištníci na hradbách poplašně mávali a Lord Bedes utíkal za nimi dolů. *Co je –*

Na zeď se najednou vyhoupla modrá bestie. Kůži měla popraskanou a leskla se na ní rudá krev. Odstrčila vyděšeného lučištníka, popadla kapitána Bedese za krk a hodila ho za sebe. Mladík zmizel a dopadl mezi kolossy pod hradby. Sazed slyšel křik i na tu dálku. Za prvním kolossem se vyhoupl na hradby druhý a po něm třetí. Lučištníci vyděšeně utíkali a zahazovali zbraně, někteří přitom ve zmatku shazovali z hradeb své kolegy.

Kolossové skáčou nahoru, uvědomil si Sazed. *To znamená, že je dole velká hromada mrtvol. Ale i tak vyskočit tak vysoko…*

Na hradbách se objevovalo stále více kolossů. Byli to ti největší, často vysocí hodně přes dva metry. Tím pro ně bylo jednodušší odhazovat si z cesty letící šípy. Muži padali na nádvoří a bušení na bránu sílilo.

„Jděte!“ křičel Sazed a mával na lidi za sebou. Někteří z nich začali ustupovat. Mnozí však zůstali na místě.

Sazed se zoufale podíval k bráně. Dřevěná konstrukce začala povolovat a na sněhem a popelem pokrytou zem létaly třísky a úlomky dřeva. Vojáci couvali. Byli vyděšení. Nakonec s mohutným

prasknutím brána povolila a otevřela se a po mokrých kamenech se valil řvoucí a krvácející zdivočelý dav kolossů.

Vojáci odhazovali zbraně a utíkali. Jiní stáli hrůzou přimražení na místě. Sazed stál za nimi mezi zděšenými vojáky a davem skaatů.

Já přece nejsem žádný válečník, pomyslel si. Zíral na modrá monstra a ruce se mu třásly. Bylo těžké zůstat klidný. Vidět je, jak řvou, jak tasí obrovské meče, jak z nich visí cáry zkrvavené kůže a jak se vrhají na vyděšené vojáky. Cítil, jak ztrácí odvahu.

Jenže když nic neudělám, tak nic neudělá nikdo.

Sáhl do zásob.

Narostly mu svaly. Sáhl do dalších a získal rychlost. Vrhl se dopředu silou, jakou dosud nikdy neměl. Sílu shromažďoval celé roky a neměl mnoho příležitostí ji využít. Teď sáhl do zásob.

Tělo se mu změnilo, jeho slabé paže učence začaly narůstat do obrovských rozměrů. Hrudník se mu rozšířil a všechny svaly byly nabité silou. Dny, které strávil jako slabý křehký člověk, se všechny zúročily v tomto jediném momentě. Protlačil se mezi vojáky, stáhl si přes hlavu plášť, protože mu byl těsný, a zůstal jen v bederní zástěrce.

První koloss se tak ocitl tváří v tvář člověku téměř stejné výšky. I přes svou zuřivost a nelidskost strnul a v jeho rudých korálkových očích bylo vidět překvapení.

Sazed do něho strčil. Nikdy netrénoval boj a nevěděl o něm skoro nic. To však v tuto chvíli nevadilo. Pěstí rozrazil kolossovi obličej, až mu zapraskala lebka.

Sazed se otočil na obrovských nohách k vyděšeným vojákům. *Teď musíš říct nějakou statečnou výzvu!* pomyslel si.

„Bojujte!“ řval, až ho samotného překvapila hloubka a síla jeho hlasu.

Vojáci se kupodivu dali do boje.

* * *

Vin upadla vyčerpaná na kolena na zablácenou cestu. Prsty a koleny se zabořila do černé studené břečky, ale nedbala na to. Klečela a lapala po dechu. Už nemohla dál. Cín s olovem jí došel. Plíce ji pálily a nohy bolely. Potřebovala si lehnout, schoulit se do klubíčka a vykašlat se.

To je jen vyčerpání z cínu s olovem, sugerovala si ze všech sil. Nutila tělo k nadpřirozenému výkonu a teď za to musí zaplatit.

Ještě chvíli kašlala a sténala a potom sáhla zesláblou rukou do kapsy a vyndala poslední dvě lahvičky. Byla v nich směs základních osmi kovů a dural. Byl tam také cín s olovem, ještě chvíli vydrží běžet…

Ale už ne dlouho. Byla ještě několik hodin od Luthadelu. Ani s cínem s olovem nedoběhne do cíle dřív než pozdě večer. Vzdychla, vrátila zpátky lahvičky a donutila se vstát.

Co udělám, až se tam dostanu? pomyslela si. *Proč se tolik ženu? Tak moc chci znova bojovat? Znova zabíjet?*

Věděla, že k bitvě přijde už pozdě. Koloss pravděpodobně zaútočil už před několika dny. I tak však měla strach. Stále se jí ještě honily hlavou obrazy hrůzy z útoku na Cettovu tvrz. Na všechno, co tam způsobila. Na smrt, kterou tam vnesla.

Ale přece jen to teď bylo v něčem jiné. Přijala své místo nástroje. Zbraně. Zbraně, kterou lze využít ve jménu dobra i ve jménu zla, která umí zabíjet, ale i chránit.

Bylo to však diskutabilní, když si uvědomila, jak je zesláblá. Sotva udržela nohy, aby se jí netřásly, a musela pálit cín, aby si zachovala jasnou mysl. Stála na cestě, na mokré hrbolaté cestě, která vypadala, že vede až do věčnosti. Padající sníh tento dojem ještě umocňoval. Cesta vedla přímo podél kanálu, který se kroutil krajinou jako had, široký, ale prázdný.

Když tudy jeli s Elendem, připadala jí jasná a nová. Teď ale byla ponurá a temná. Pramen pulsoval stále silněji s každým krokem, kterým se přibližovala k Luthadelu. Přesto však neběžela dost rychle. Dost rychle na to, aby zabránila kolossu zpustošit město.

Aby zachránila své přátele.

Je mi to tak líto… pomyslela si s drkotajícími zuby a přitáhla si plášť těsněji k tělu. Cín s olovem ji už nestačil zahřívat. *Je mi tak líto, že jsem vám nezvládla pomoct.*

V dálce viděla sloup kouře. Podívala se k východu, potom k západu, ale moc toho neviděla. Plochý horizont byl zahalený závojem padajícího sněhu a popela.

Vesnice, blesklo jí v zamlžené mysli. *Je jich v téhle oblasti mnoho.* Luthadel byl její dominantou, ale kolem něho byla spousta vesnic. Elendovi se nepodařilo úplně v nich vymýtit kriminalitu, ale i tak v nich bylo daleko klidněji než v ostatních částech Finální říše.

Klopýtala dopředu přes louže rozbředlého černého sněhu směrem k vesnici. Asi po patnácti minutách odbočila z hlavní cesty a vyrazila nahoru podél vesnice. Byla maličká i na skaatské poměry. Jen pár chatrčí a vedle nich několik hezčích domků.

Není tu plantáž, pomyslela si. *Bývala to vesnice při cestě – cestující obchodníci se tu zastavovali na noc.* V malém statku – který patrně kdysi obýval nižší místní šlechtic – byla tma. Ve dvou skaatských chatrčích se však svítilo. Ponuré počasí asi vyhnalo lidi z práce dřív.

Vin se zachvěla a vyrazila k jednomu z domků. Její cínem zbystřený sluch zaregistroval uvnitř hovor. Zastavila se a poslouchala. V domku se smály děti a dospělí zaujatě hovořili. Bylo cítit jídlo – obyčejná dušená zelenina.

Skaati… smějou se, pomyslela si. Takovéhle chatrče vždycky bývaly za Pána Vládce místem hrůzy a strachu.

Přece jen jsme něco dokázali. Přece jen to k něčemu bylo.

Jenže stálo to za smrt jejích přátel? Za pád Luthadelu? Bez Elendovy ochrany padne za čas i tahle vesnice do rukou nějakému tyranovi.

Nasávala smích, který se linul z chatrče. Kelsier se nevzdal. Postavil se samotnému Pánu Vládci a jeho posledními slovy byl vzdor. I když se jeho plány zdály beznadějné a jeho mrtvé tělo leželo na ulici, byl i přesto vítězem.

Já se taky odmítám vzdát, pomyslela si a napřímila se. *Odmítám přijmout jejich smrt, dokud nebudu držet jejich mrtvá těla ve své náruči.*

Zvedla ruku a zabušila na dveře. Hlasy uvnitř okamžitě utichly. Uhasila cín. Dveře se otevřely. Skaati, zvláště venkovští, byli plaší. Asi bude muset –

„Ale, chudinko!“ vykřikla žena a otevřela dveře dokořán. „Pojď z té zimy. Co vůbec děláš venku!“

Vin zaváhala. Žena měla prosté oblečení, ale byla proti zimě dobře vybavená. Krb uprostřed místnosti hořel a bylo v ní příjemně teplo.

„Dítě?“ řekla žena. Za ní vstal podsaditý vousatý muž, položil ruku ženě na rameno a prohlížel si Vin.

„Cín s olovem,“ řekla Vin tiše. „Nutně potřebuju cín s olovem.“

Muž se ženou se na sebe podívali a zamračili se. Nejspíš si mysleli, že se pomátla. Nakonec tak určitě vypadala – vlasy

promočené od sněhu, oblečení mokré a špinavé od popela. Byla ještě v jezdeckém – na sobě měla kalhoty a beztvarý plášť.

„Proč nejdeš dál?“ zeptal se muž. „Pojď se najíst. Potom si pohovoříme, odkud jsi. Kde máš rodiče?“

Pro Pána Vládce! pomyslela si Vin. *Tak mladě zase přece nevypadám, ne?*

Začala muže se ženou klidnit, potlačila jejich podezíravost a starostlivost. Potom povzbudila jejich ochotu pomáhat. Oba se okamžitě uvolnili.

„Já nemám moc času,“ řekla. „Potřebuju cín s olovem.“

„Pán má doma nějaký nádobí,“ řekl muž pomalu. „Ale už jsme většinu vyměnili za oblečení a za věci pro farmu. Snad je tam ještě pár pohárů. Mistr Cled – náš starší – je má vedle v chalupě…“

„To by mohlo jít,“ řekla Vin. *I když to určitě nebude allomanticky čistá směs.* Bude tam asi moc stříbra nebo málo cínu, takže to nebude tak dobře fungovat.

Muž a žena se zamračili a potom se podívali na ostatní.

Vin cítila, jak ji znovu začíná zmáhat zoufalství. Jak si to vlastně představuje? I kdyby měl cín s olovem správný poměr, bude trvat dlouho, než ho naškrábe na prášek, aby ho měla na cestu dost. Hoří poměrně rychle, takže má velkou spotřebu. Připravit ho možná bude trvat stejně dlouho jako rovnou dojít do Luthadelu.

Otočila se a podívala se k jihu do temné zasněžené oblohy. I s cínem s olovem stráví na cestě ještě několik hodin. Potřebovala by allomantickou nakolíkovanou dráhu – cestu lemovanou kolíky, o které se allomant odráží. Kdysi po takové cestovala mezi Luthadelem a Fellise – kočárem trvala cesta hodinu a po allomantické dráze tam byla za deset minut.

Z této vesnice do Luthadelu však žádná podobná dráha nevedla. Nebyla ani podél kanálu. Bylo příliš pracné takové dráhy budovat a jejich využití bylo příliš jednostranné, aby se vyplatily na delší vzdálenosti…

Vin se otočila a oba skaati nadskočili. Možná si všimli dýk, které měla za opaskem, nebo pohledu v jejích očích, ale už se netvářili tak přátelsky.

„Tamhleto je stáj?“ zeptala se a kývla směrem k temným stavením.

„Ano,“ odpověděl muž váhavě. „Ale koně nemáme. Jen pár koz a krav. Určitě bys nechtěla –“

„Podkovy," řekla Vin.

Muž se zamračil.

„Potřebovala bych koňské podkovy. Hodně."

„Pojď za mnou," řekl muž po jejím klidnění. Vyvedl ji ven do chladného odpoledne. Ostatní šli za nimi. Vin si všimla několika mužů s palicemi. Možná těmhle lidem svobodu zajišťuje ještě něco jiného než jen Elendova ochrana.

Podsaditý muž se vší silou opřel o dveře stáje a odsunul je ke straně. Ukázal na sud uvnitř. „Tamhle jsou, ale jsou rezavé," řekl.

Vin došla k sudu a vyndala z něho podkovu. Potěžkala ji. Potom ji hodila před sebe a zatlačila na ni a přitom rozdmýchala ocel. Podkova vyletěla vysoko do vzduchu a šplouchla do louže asi sto kroků daleko.

Perfektní, pomyslela si.

Skaati se nestačili divit. Vin sáhla do kapsy a vyndala jednu z lahviček s kovy, spolkla její obsah a doplnila cín s olovem. Neměla ho moc, ale měla dost železa a oceli. Obojí hoří pomalu. Vydrží s nimi hodiny manipulovat s kovovými předměty.

„Připravte celou vesnici," řekla, spálila cín s olovem a odpočítala si deset podkov. „Luthadel je v obležení – možná už padl. Pokud dostanete zprávu, že ano, vezměte lidi a odejděte do Terrisu. Po říšském kanálu přímo na sever."

„Kdo jste?" zeptal se muž.

„Nikdo důležitý."

Zamyslel se. „Vy jste *ona,* že jo?"

Nemusela žádat vysvětlení. Jen hodila podkovu za sebe na zem.

„Ano," řekla a zatlačila na podkovu.

Okamžitě se vymrštila do vzduchu a letěla šikmo dopředu. Jakmile začala padat, odhodila další podkovu. Počkala, až bude skoro nad zemí a zatlačila na ni. Potřebovala postupovat spíš dopředu než nahoru.

Tohle už dělala. Nebylo to o moc jiné, než používat mince. Udrží se tím v pohybu. Jakmile zatlačila na druhou podkovu a odrazila se od zasněžené země, sáhla za sebe a silně zatáhla za první podkovu.

Podkova nebyla k ničemu připevněná, a tak se vymrštila do vzduchu za ní. Vin mezitím odhodila třetí podkovu. Přestala za první podkovu tahat a nechala ji přeletět nad svou hlavou. Když

dopadla na zem, zatlačila na třetí podkovu a přitáhla si druhou, která mezitím zůstala daleko za ní.

Půjde to ztuha, pomyslela si a soustředěně se zamračila, když míjela první podkovu a cestou na ni zatlačila. Nepodařilo se jí však dodržet správný úhel a dopadla příliš daleko. Podkova spadla za ni a nevymrštila ji dostatečně dopředu. Dopadla na tvrdou zem, ale okamžitě si přitáhla podkovu k sobě a začala znovu.

Prvních pár pokusů šlo pomalu. Největším problémem bylo odhadnout správný úhel. Musela působit na podkovu velmi přesně, aby ji udržela na zemi a sebe posunula správným směrem. Během první hodiny musela doskakovat na zem velmi často, protože se stále vracela a sbírala podkovy. Nezbýval jí však čas na experimenty a odhodlání ji hnalo stále dopředu.

Nakonec se naučila pracovat se třemi podkovami a fungovalo to dobře. Pomáhalo i to, že byla země mokrá a podkovy se zabořily do bláta, čímž jí poskytly pevnější kotvu, aby se mohla odtlačit dále dopředu. Brzy se jí podařilo přidat čtvrtou. Čím častěji zatlačila a čím víc měla podkov, tím rychleji se pohybovala.

Když byla asi hodinu cesty za vesnicí, přidala pátou. Výsledek připomínal žonglování s kovovými špalky. Vin zatlačila a zatáhla, zatlačila a zatáhla a vykonávala to už naprosto mechanicky a posouvala se stále dopředu.

Země jí ubíhala pod nohama a kolem hlavy jí létaly koňské podkovy. Letěla stále rychleji a kolem uší jí hučel vítr. Bylo to jedno obrovské klubko pohybu a vířících kusů železa – podobně jako Kelsier ke konci, když zabil inkvizitora.

Rozdíl byl jen v tom, že její kusy železa neměly zabít, ale zachránit. *Asi stejně přijdu pozdě,* pomyslela si každou chvíli. V uších jí burácel vítr. *Ale nevzdám se uprostřed cesty.*

Mám mladého synovce. Jmenuje se Rashek. Bytostně nenávidí Khlennium. A ještě víc Alendiho – i když se spolu nikdy nesetkali. Ale Rashek cítí jako zradu, že by Hrdinou věků měl být jeden z našich utiskovatelů.

53

Straff se postupně začínal cítit lépe. Jeho armáda zdolala poslední vršek a dívala se dolů na Luthadel. Tajně vyzkoušel několik drog ze skříňky a pravděpodobně zjistil, kterou mu Amaranta dávala. Černý kořen. Byla to dost silná droga. Bude si muset pomalu postupně odvykat – ale prozatím mu stačí sežvýkat pár listů, aby se cítil silnější a ostražitější než kdy předtím. Cítil se skutečně výborně.

A ještě měl jistotu, že o Luthadelu platí pravý opak. Kolossové se hemžili kolem bran a stále tloukli na několik z nich na severní a východní straně města. Nad středem města stoupal kouř.

„Špehové říkali, že se koloss dostal už skrz čtyři brány, pane," řekl Lord Janarle. „Jako první padla východní, ale tam narazili na odpor. Druhá padla severovýchodní a potom severozápadní, ale vojáci se tam drží. Hlavní průlom nastal na severu. Kolossové se tam valí jako živel, všechno za sebou pálí a drancují."

Straff přikývl. *Severní brána,* pomyslel si. *Ta je nejblíž tvrze Venture.*

„Zaútočíme, pane?" zeptal se Janarle.

„Jak je to dlouho, co padla severní brána?"

„Asi tak hodinu, pane."

Straff zavrtěl hlavou. „Tak to ještě počkáme. Kolossové vynaložili obrovské úsilí, aby se do města dostali – tak je chvilku necháme, aby si užili.“

„Určitě, pane?“

Straff se usmál. „Za pár hodin už nebudou tak krvežízniví, unaví se a zklidní. A to bude naše chvíle k útoku. Kolossové budou rozptýlení po městě a oslabení bojem s obranou. Pak je snadno porazíme.“

* * *

Sazed popadl kolosse za krk a násilím mu zaklonil funící obličej. Kolossova kůže byla tak napjatá, že uprostřed obličeje praskla a odkryla krvavé svaly kolem zubů a nosních otvorů. Koloss divoce oddechoval a s každým výdechem na Sazeda dopadaly kapičky krve a slin.

Sílu! pomyslel si Sazed a sáhl do zásob. Tělo mu opět zmohutnělo, až se začal obávat tentokrát o vlastní kůži. Naštěstí měl všechny náramky a prsteny povolovací, na jedné straně otevřené, ale přesto vypadalo jeho tělo hrozivě. S takovou masou svalů snad ani nebylo možné chodit a manipulovat, ale to v tu chvíli nevadilo, protože ho mezitím koloss srazil k zemi. Teď potřeboval jen sílu sevření. Koloss ho popadl za ruku a druhou rukou sahal po meči…

Sazedovy prsty mu drtily krk. Koloss se snažil nadechnout, ale nešlo to, jen sebou marně škubal. Sazed se pracně postavil na nohy a odhodil kolossovo tělo mezi jeho společníky. S jeho obrovskou silou mu připadalo i kolossovo robustní tělo lehké. Hodil je proti davu dalších útočících kolossů a odstrčil je kus dozadu.

Stál a těžce oddychoval. *Moc plýtvám sílou, rychle mi dochází*, pomyslel si a vrátil část do zásob. Tělo mu splasklo, jako když vyfoukne nafukovací míč. Musí s rezervami šetřit. Už spotřeboval skoro polovinu zásob síly, kterou shromažďoval celá desetiletí. Ještě nepoužil prsteny, ale tam má zásobu sotva na pár minut. Ty jsou jen pro případ nouze.

Jenže stav nouze je teď, pomyslel si s hrůzou. Zatím udrželi nádvoří za Ocelovou bránou. I když se koloss dostal bránou dovnitř, mohlo jich procházet jen pár a jen velmi málo se odvážilo skočit přes hradby.

Sazedova vojenská jednotka byla ve velké tísni. Po nádvoří se válela mrtvá těla. Věrní skaati vzadu odtahovali zraněné do bezpečí. Sazed je slyšel, jak za ním sténají.

Ležela tu však i spousta těl kolossů. I když to bylo velké krveprolití, Sazed se nemohl ubránit troše hrdosti nad tím, kolik dalo kolossům práce dostat se skrz bránu. Luthadel nepodléhal tak snadno. Vůbec ne snadno.

Kolossové byli na čas odraženi. Na nádvoří ještě probíhalo několik šarvátek, ale za bránou už se jim chystala posila. Prolomili jen polovinu brány – pravé křídlo. Na nádvoří ležely desítky, možná stovky mrtvol, ale kolossové jich sami mnoho odklidili, aby se dostali dovnitř.

Snad…

Neměl čas na přemýšlení. Vyrazil dopředu, sáhl do zásob síly a rázem vydal za pět mužů. Popadl jednoho malého kolosse a vyhodil ho z brány ven. Kolossové venku zabručeli a rozprchli se. Další stovky však čekaly za nimi na příležitost dostat se dovnitř a ty musely ustupovat, aby je nesrazilo letící tělo.

Když Sazed popadl další tělo, uklouzl po krvi a hodil tělo stranou. „Ke mně!“ křičel v naději, že ho někdo uslyší a zareaguje.

Koloss si uvědomil příliš pozdě, co má Sazed v úmyslu. Odkopl z cesty další tělo a potom se vrhl s novou silou proti bráně. Sáhl do zásob váhy a okamžitě ztěžkl. Váhou celého těla nalehl na bránu a přibouchl ji.

Kolossové pobíhali u brány sem a tam. Sazed odklidil mrtvá těla a snažil se bránu zajistit proti otevření. Znovu sáhl do zásob síly a váhy a odčerpal další část vzácné rezervy. Byl najednou tak těžký, že cítil, jak ho to táhne k zemi, a jen díky tomu, že měl větší i sílu, se udržel na nohou. Zuřiví kolossové tloukli na bránu, ale Sazed ji držel. Ruce a hrudník tiskl ke dřevěným vratům, prsty u nohou byl zapřený o nerovnou dlažbu. Ani necítil chlad, i když měl nohy zabořené ve směsici popela, sněhu a krve.

Muži křičeli a někteří umírali. Jiní se zapřeli po Sazedově boku proti bráně. Ostatní seděli v půlkruhu a bránili v přístupu k bráně kolossům, kteří už se dostali dovnitř. Muži se drželi statečně, zády se tiskli k bráně.

Kolossové se ze všech sil snažili dostat dovnitř. Sazed křičel, nohy mu podkluzovaly, ale pevně bránu držel, zatímco ostatní zabíjeli kolossy na nádvoří. Po chvíli se vynořila po straně další

skupina vojáků. Nesli velký kus dřeva. Sazed netušil, kde ho mohli vzít. Vsunuli ho na místo, kde byla původně závora.

Sazed postupně ztrácel váhu a už neměl ani rezervu. *Měl jsem jí za ty roky nashromáždit víc,* pomyslel si a vyčerpaně klesl u brány. Zdálo se mu, že má zásobu velikou, ale potom byl nucen z ní brát v boji proti kolossům příliš často.

Většinou jsem shromažďoval váhu jen jako vedlejší produkt, když jsem potřeboval být lehčí. To se vždycky zdálo užitečnější.

Cítil, jak se mu zmenšují svaly. Naštěstí mu po nich nezůstávala volná kůže. Vrátil se do své normální podoby, jen se cítil velmi vyčerpaný a trochu malátný. Kolossové stále bušili na bránu. Sazed otevřel unavené oči a ležel s obnaženým hrudníkem v padajícím sněhu a popelu. Vojáci stáli kolem něho s posvátnou úctou.

Tak málo, pomyslel si. Z původních čtyř set mužů mu zůstalo sotva padesát. Nádvoří bylo samá krev, jako by ho někdo natřel na rudo – jasně červená krev kolossů se mísila s tmavší lidskou. Prostranství bylo poseté modrými mrtvolami často ve směsici s pokroucenými a utrhanými částmi lidských těl, což bylo mnohdy jediné, co zbylo z vojáků, kteří se utkali s brutálními kolossy.

Z druhé strany brány stále duněly údery. Tlukot se zrychloval a brána se chvěla, jako by kolossové byli stále zuřivější. Možná cítili krev a kořist, která jim tak těsně unikla.

„To prkno to dlouho neudrží," řekl jeden z vojáků tiše. Po tváři mu sjel kus popela. „Taky povolujou panty. Za chvíli se sem zase provalí."

Sazed namáhavě vstal. „Tak budeme zase bojovat."

„Pane!" ozval se za ním hlas. Otočil se a zahlédl nad hromadou mrtvol jednoho z Docksonových poslů. „Lord Dockson říkal, že…" zmlkl v údivu, když viděl, že je Sazedova brána zavřená. „Jak…" začal tiše.

„Vyřiďte vzkaz, který nesete, člověče," řekl Sazed unaveně.

„Lord Dockson říkal, že nedostanete další posily," řekl posel a pobídl koně. „Cínová brána padla a –"

„Cínová brána?" opakoval Sazed. *Tindwyl!* „Kdy?"

„Asi před hodinou, pane."

Před hodinou? pomyslel si v šoku. *Jak dlouho už tady bojujeme?*

„Musíte to tu udržet, pane," řekl mladík, otočil se a klusal zpátky.

Sazed udělal krok dopředu. *Tindwyl…*

Bušení na bránu bylo silnější a prkno začínalo praskat. Vojáci utíkali pro náhradní zajištění vrat, ale Sazed viděl, že nepraská jen prkno, ale i úchyty, které ho drží. Jakmile budou zničené, bránu už nepůjde zajistit.

Sazed zavřel oči a cítil, jak ho zmáhá únava. Sáhl do zásob. Byly skoro prázdné. Až se vyprázdní úplně, zbude mu jen trošku síly v jednom z prstenů.

Jenže zbývá mu jiná možnost?

Slyšel prasknout prkno. Muži začali křičet.

* * *

„Zpátky!“ křičel Clubs. „Do města!“

Zbytek armády se rozdělil a ustupoval od Zinkové brány. Breeze s hrůzou pozoroval, jak se nádvoří zaplňuje stále větším množstvím kolossů, kteří se valí přes vojáky příliš slabé nebo zraněné, aby mohli utéct. Valili se jako lavina, jako příliv ocelových mečů a rudých očí.

Slunce na obloze – téměř neviditelné za bouřkovými mraky – připomínalo krvácející jizvu, která se plíží k obzoru.

„Breezi,“ vyštěkl Clubs a zatahal za něj. „Jdi pryč.“

Koně jim utekli už dávno. Breeze klopýtal za generálem a snažil se nevnímat funění zezadu.

„Na místa!“ křičel Clubs na muže, kteří ho ještě vnímali. „První oddíl k tvrzi Lekal! Je tam Lord Hammond a připravuje obranu! Druhý oddíl se mnou k tvrzi Hasting!“

Breeze pospíchal dál a mysl i nohy měl zcela otupělé. V celé bitvě byl prakticky bezcenný. Snažil se zbavit lidi strachu, ale bylo to takřka marné úsilí. Jako… kdyby si člověk chránil oči proti slunci kouskem papíru.

Clubs zvedl ruku a oddíl dvou set mužů se zastavil. Breeze se rozhlédl kolem sebe. Padal sníh a ulice byla tichá. Všechno bylo… monotónní. Obloha šedá, obrysy města nevýrazné, pokryté šedobílým sněhem. Bylo zvláštní utíkat před tou hrozivou šarlatovou scenerií k tomuto zvadlému městu.

„Sakra!“ zaklel Clubs a odstrčil Breeze z cesty. Kolem nich se prohnala zuřivá skupina kolossů. Clubsovi vojáci utvořili řadu, z

druhé strany se však vyrojili další kolossové, kteří právě prošli bránou.

Breeze zavrávoral a upadl ho sněhu. *Ta druhá skupina… přišla od severu. To už se dostali tak daleko do města?*

„Clubsi!“ vykřikl Breeze a otočil se. „My –“

Otočil se právě ve chvíli, kdy kolossův obrovský meč projel Clubsovou zvednutou rukou a skrz ni ho zasáhl do žeber. Clubs zasténal a zavrávoral. Upustil meč. Koloss popadl ten svůj oběma rukama.

Špinavý sníh konečně přestal být tak fádní. Zbarvil se do ruda.

Breeze oněměle zíral na to, co zbylo z těla jeho přítele. Potom se koloss vrhl na něho.

Pravděpodobnost blízké smrti ho zasáhla mrazivěji než sníh. Ustupoval dozadu, klouzal po sněhu a instinktivně se snažil kolosse klidnit. Nic se nestalo. Snažil se vypotácet na nohy. Koloss šel po něm a přidalo se i pár dalších. V tu chvíli se však objevila skupina vojáků, kteří utíkali od brány, a kolossy vyrušila.

Breeze udělal to, co mu v té chvíli připadalo jako jediné východisko. Odplížil se do nejbližší budovy a tam se schoval.

* * *

„Tohleto je všechno Kelsierova vina,“ mumlal Dockson a dělal si další poznámku do mapy. Podle poslů se Ham dostal do tvrze Lekal. Nebude to trvat dlouho.

Velká hala tvrze Venture se hemžila pobíhajícími lidmi, kteří si konečně uvědomili, že kolossům je jedno, jestli jsou skaati, učenci, šlechtici nebo obchodníci. Kolossové chtěli zabíjet a brali všechny, kdo jim přišli do cesty.

„Mohl tohle tušit,“ pokračoval Dockson. „Nechal nás v tyhle bryndě a myslel si, že se z ní nějak vyhrabem sami. Jo, jenže město před nepřítelem neschovám, jako jsem schoval partu. To, že jsme byli prvotřídní parta v podsvětí, neznamená, že budeme umět udržet království!“

Nikdo ho neposlouchal. Jeho poslové všichni utekli a stráže bojovaly u vchodů do tvrze. Každá tvrz měla vlastní obranu, ale Clubs – moudře – rozhodl, že se použijí jen v případě nouze. Nebyly určeny pro velký útok a byly od sebe příliš daleko. Odvolat je by jenom rozbilo a izolovalo armádu.

„Teď je problém, co dál," řekl Dockson a udělal další poznámku u Cínové brány – vysvětlivku, co se tam stalo. Znovu se podíval na mapu. Nikdy by nevěřil, že Sazedova brána bude odolávat nejdéle.

„Co udělat teď," pokračoval. „Předpokládali jsme, že si poradíme lépe než šlechtici, ale jakmile jsme se dostali k moci, postavili jsme do čela zase je. Kdybychom tu chásku rovnou zabili, mohli jsme začít znova od začátku. To by samozřejmě znamenalo invazi do dalších dominancií – takže Vin by se musela postarat o nejdůležitější a nejproblematičtější šlechtice. A došlo by ke krveprolití, jaké Finální říše nikdy nezažila. A kdyby se nám tohle povedlo…"

Odmlčel se, když si všiml, jak se chvěje jedno z obrovských oken z barevného skla. Postupně začala řinčet i další a praskat pod letícími kameny. Několik velkých kolossů skočilo dírami po kamenech dovnitř na podlahu plnou napadaného kamení. Okna byla stále krásná, i když byla rozbitá. Ostré úlomky barevných skel se třpytily ve večerním šeru. Dockson dírou v okně viděl, že začíná bouřka.

„Kdyby se nám tohle povedlo, nebyli bychom o nic lepší než ty bestie," řekl tiše.

Písaři začali křičet, snažili se utíkat a kolossové vraždili všechno, co jim přišlo pod ruku. Dockson tiše stál a vnímal zvuky kolem sebe – nářek, sípání –, jak se černými chodbami prodírali další kolossové. Muži začali umírat. Sáhl po meči na stole.

Zavřel oči. *Víš, Kelle,* pomyslel si, *já už jsem si skoro myslel, že mají pravdu, že nad náma držíš ochrannou ruku. Že jsi něco jako Bůh.*

Otevřel oči a otočil se. Vytáhl meč z pochvy. Potom strnul. Díval se do tváře velikému kolossovi. *Tak obrovský!*

Dockson zaťal zuby, v duchu poslal za Kelsierem poslední nadávku a potom se rozmáchl.

Koloss nedbalým gestem chytil jeho meč a nevšímal si rány, která po něm zůstala. Vytáhl svou zbraň a potom už následovala jen černá tma.

* * *

„Pane," řekl Janarle. „Město padlo. Podívejte se, hoří. Kolossové prorazili kromě jedné brány už všechny a plení město.

Teda ani neplení, spíš jen zabíjejí. Vraždí. Už proti nim moc vojáků nezbylo.“

Straff seděl tiše a díval se, jak Luthadel hoří. Bylo to pro něj… symbolické. Byl to symbol spravedlnosti. Jednou odešel z města a nechal ho té skaatské verbeži, a když se vrátil a žádal město zpátky, lidé kladli odpor.

Byli odbojní. Tak mají, co si zasloužili.

„Pane,“ řekl Janarle. „Nedají se spočítat, ale podle těch mrtvol, co tam všude leží, to vypadá, že jich asi tak třetina padla. Už je zvládneme!“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Straff. „Ještě ne.“

„Pane?“ podivil se Janarle.

„Ať si koloss to zatracené město vezme,“ řekl Straff tiše. „Ať ho vyplení a spálí a srovnají se zemí. Našemu atiu oheň neublíží. Vlastně možná i pomůže – bude snadnější ho najít.“

„Já…“ Janarle byl vyvedený z míry.

Budu se o něj muset časem postarat, pomyslel si Straff. *Spunktuje proti mně vzpouru, když zjistí, že je Zane pryč.*

V tu chvíli to však nebylo důležité. Město ho odmítlo, tak zemře. Postaví si na jeho místě lepší.

Bude patřit Straffovi, a ne Pánu Vládci.

* * *

„Otče!“ křičela Allrianne naléhavě.

Cett zavrtěl hlavou. Seděl na koni. Vedle něho seděla na koni jeho dcera. Stáli na kopci východně od Luthadelu. Viděl na Straffovo vojsko. Přesunulo se k severu a stejně jako on sledovalo smrtelnou křeč odsouzeného města.

„Musíme jim pomoct!“ naléhala dál Allrianne.

„Ne!“ odpověděl Cett tiše a snažil se odolat jejímu vzněcování. Na její pokusy ovlivnit jeho emoce si zvykl už dávno. „Naše pomoc by teď k ničemu nebyla.“

„Ale musíme něco udělat!“ řekla Allrianne a zatahala ho za rukáv.

„Ne,“ řekl Cett kategoricky.

„Ale přece ses vrátil,“ řekla. „Proč jsme se teda vrátili, když ne pomoct?“

„Pomůžeme," řekl Cett tiše. „Pomůžeme Straffovi zmocnit se města, až bude chtít. Potom se mu vzdáme a budeme doufat, že nás nezabije."

Allrianne zbledla. „Tak takhle?" sykla. „Tak my jsme se vrátili proto, aby město spadlo do spárů tomu tyranovi?"

„A co jsi čekala?" zeptal se Cett. „Znáš mě, Allrianne. Víš dobře, že moje volba je jedině tohle."

„Myslela jsem si, že tě znám," odsekla. „Myslela jsem si, že jsi dobrý člověk, ve skrytu duše."

Cett zavrtěl hlavou. „Dobrý lidi už dávno vymřeli, Allrianne. Ti poslední tamhle ve městě."

* * *

Sazed bojoval dál. Nebyl žádný válečník, neměl ani bojový instinkt, ani výcvik. Podle svých výpočtů měl už dávno zemřít. Ale nějakým zázrakem byl stále naživu.

Možná kolossové také nebojovali dobře. Byli neurvalí a otupělí – stejně jako jejich obrovité, robustní meče – a vrhali se na soupeře bez nejmenšího náznaku taktiky.

I to mohlo stačit. Sazed se však držel – a jeho pár mužů s ním. Kolossům nahrávala jejich zuřivost, ale vojáci viděli, jak se slabší a starší drží stranou a vyčkávají. Vojáci věděli, za co bojují, a pouhá připomínka je stále udržovala v akci, i když byli obklíčeni a kolossové se ze všech sil snažili dostat na nádvoří.

Sazed už s určitostí věděl, že žádná úleva nepřijde. Mohl doufat, že se přijde o město bít Straff, jak předpokládal Clubs. Jenže na to už bylo pozdě. Slunce se sklánělo k západu a blížila se noc.

Konec už na sebe nenechá dlouho čekat, pomyslel si, když padl muž vedle něho. Sazed uklouzl po krvi a zachránilo ho to před kolossem, který se mu přehnal nad hlavou.

Třeba se Tindwyl podařilo ukrýt v bezpečí. A snad Elend předá všechno, co společně s Tindwyl objevili. *Je to důležité,* pomyslel si, i když vlastně nevěděl proč.

Sazed zaútočil. Rozmáchl se mečem, který vzal kolossovi. Naposledy sáhl do zásob síly, přesně ve chvíli, kdy se mečem dotkl kolossova těla.

Zasáhl. Odpor, který kladlo soupeřovo tělo, ten pocit vlhka, protináraz, který cítil v ruce, to už teď všechno znal. Kolem se rozstříkla kolossova jasná krev. Další obr padl mrtev k zemi.

A Sazedova síla byla pryč.

Kolossův meč mu ztěžkl v rukou. Snažil se ho zvednout na dalšího z řady, ale vypadl mu ze slabých unavených prstů.

Koloss byl veliký. Měl přes tři metry. Jeden z největších, jaké Sazed kdy viděl. Snažil se mu uhnout z cesty, ale klopýtl o tělo padlého vojáka. Upadl. V jeho mužích se cosi zlomilo a poslední desítka se rozutekla. Drželi se dobře. Až moc dobře. Možná je měl raději nechat ustoupit…

Ne, pomyslel si Sazed tváří v tvář smrti. *Vedl jsem si dobře, řekl bych. Mnohem lépe, než by si vedl jakýkoli jiný učenec.*

Pomyslel na prsteny na rukou. Možná by z nich dostal ještě trochu síly, aby mohl utéct. Jenže k tomu nějak nemohl sebrat odhodlání. Proč klást odpor? Proč vůbec kladl odpor? Věděl přece, že jsou odsouzení.

Zmýlila ses ve mně, Tindwyl, pomyslel si. *Taky se někdy vzdávám. Tomuhle městu jsem se vzdal už dávno.*

Nad Sazedem, který stále ležel roztažený v krvavé břečce, se tyčil koloss. Zvedl meč. Sazed mu viděl přes rameno těsně nad hradební zdí rudé slunce. Díval se raději na něj než na padající meč. Viděl jeho paprsky jako… kdyby byla obloha plná úlomků skla.

Sluneční světlo jako by jiskřilo, jako by na něho mrkalo a vábilo ho. Jako by ho samo slunce chtělo přivítat. Sáhnout si až dolů pro jeho duši.

Umírám…

Znovu se ve slunečních paprscích objevil ten mihotavý záblesk světla a potom zasáhl kolosse přímo do lebky. Koloss zachroptěl, strnul a upustil meč. Potom se zhroutil. Sazed ještě chvíli otupěle ležel na zemi. Potom zvedl hlavu a podíval se na hradby.

Ve slunečním světle tam viděl malou siluetu. Byla černá na rudém pozadí a kolem těla jí vlál plášť. Sazed zamžoural. Ten mihotavý záblesk světla… byla mince. Koloss vedle něj byl mrtvý.

Vin se vrátila.

Skočila dolů způsobem, jakým umí skákat jenom allomanti, a elegantně obkroužila nádvoří. Dopadla přímo doprostřed hloučku kolossů a prudce se otočila. Kolem ní začaly jako zuřivé včely létat mince a zarývaly se do modrého masa. Kolossové nepadali tak

snadno jako lidé, ale útok je zarazil. Odvrátil jejich pozornost od utíkajících vojáků a bezbranných civilistů z města.

Skaati vzadu na nádvoří začali cosi skandovat nebo prozpěvovat. Uprostřed bitvy to bylo bizarní. Sazed potlačil bolest a vyčerpání a sedl si. Vin vyskočila. Brána se zakymácela a panty se prohnuly. Kolossové na ni příliš tloukli…

Masivní kovový portál se utrhl od zdi, jak za něj Vin tahala. *Taková síla,* pomyslel si Sazed otupěle. *Musí tahat za něco za sebou – to by ale znamenalo, že je zaklíněná mezi dvěma obřími tělesy velikosti brány.*

Přesto to zvládla. Nadzvedla bránu a přitáhla ji k sobě. Obrovská dřevěná brána se zřítila do davu kolossů. Vzduchem létala jejich těla. Vin se obratně otočila ve vzduchu a nahnula se ke straně. Bránu naklonila k sobě, jako by k ní byla přivázaná řetězem.

Kolossové létali vzduchem, kosti jim praskaly, jako když pod obrovským nástrojem odletují třísky. Jedním obrovským rozmachem Vin vyčistila celé nádvoří.

Brána spadla. Vin doskočila mezi mrtvá těla a přitáhla si do ruky hůl jednoho z vojáků. Zbylí kolossové za bránou se na chvilku zastavili, ale potom znovu zaútočili. Vin proti nim postupovala rychle a přesně. Jakmile se ji pokusili přejít, padali k zemi mrtví s proraženými lebkami. Otočila se a několik jich smetla na zem. Mezi ostatní to rozstříklo krvavou břečku.

Já… já musím něco udělat, pomyslel si Sazed a překonal otupělost. Byl ještě polonahý a docházela mu i zásoba tepla. Vin bojovala stále dál a srážela k zemi jednoho kolosse za druhým. *Ale ani jí nevydrží síla věčně. Nemůže sama zachránit město.*

Sazed namáhavě vstal a došel na konec nádvoří. Popadl stařík na kraji hloučku skaatů a třásl s ním, až přestal vyzpěvovat. „Měli jste pravdu," řekl Sazed. „Vrátila se."

„Ano, Svatý První svědku."

„Dá nám trochu času, řekl bych," pokračoval Sazed. „Kolossové ochromili město. Musíme sebrat co nejvíc lidí a utéct."

Stařík se zarazil a Sazed měl chvíli pocit, že bude protestovat – že začne namítat, že je Vin zachrání a porazí celou armádu. Potom však vděčně přikývl.

„Utečeme severní bránou," řekl Sazed naléhavě. „Tu kolossové prorazili první, takže už tam nejspíš nebudou."

Doufám, pomyslel si a utíkal za dalšími. Nouzové obranné pozice byly ve šlechtických tvrzích. Možná v nich ještě někdo přežil.

* * *

Tak, pomyslel si Breeze. *Potvrdilo se, že jsem zbabělec.*

Nebylo to pro něj nijak překvapivé zjištění. Vždycky zastával názor, že je důležité, aby se člověk v sobě vyznal, a že on si je dobře vědom své sobeckosti. Tudíž ho ani nepřekvapilo, že se krčí k oprýskané zdi starého skaatského stavení a zakrývá si uši, aby neslyšel výkřiky venku.

Kde je teď ten hrdý muž? Ten opatrný diplomat a nejlepší klidař? Je pryč a zůstala tu jen tahle roztřesená nepoužitelná hromádka. Několikrát se pokusil spálit zinek a klidnit bojující muže venku. Nezmohl se však vůbec na nic. Nebyl schopný se ani pohnout.

Pokud se třes nepokládá za pohyb.

To je zvláštní, pomyslel si Breeze, jako by se na sebe díval zvenku a studoval to zubožené stvoření v roztrhaném a zakrváceném oblečení. *Tohle se mnou dělá stres? Je to svým způsobem ironické. Celý život ovládám emoce druhých a teď neovládnu ani svoje.*

Venku se stále bojovalo. Trvalo to už hrozně dlouho. Neměli by ti vojáci být už dávno po smrti?

„Breezi?“

Nemohl se ani pohnout, ani se podívat, kdo to je. *Hlas má jako Ham. To je legrační. Ten je přece taky mrtvý.*

„Pro Pána Vládce!“ řekl Ham, když došel až před Breeze. Jednu ruku měl ovázanou zkrvaveným kusem látky. Přitiskl se k němu. „Breezi, slyšíš mě?“

„Viděli jsme, jak se plíží sem, pane,“ ozval se další hlas. Voják? „Schoval se tady před bojem. Ale cítili jsme, jak nás klidní. Abychom bojovali, i když jsme se už dávno měli vzdát. Hned, jak umřel Lord Cladent…“

Jsem zbabělec.

Objevila se další postava. Sazed. Vypadal ustaraně. „Breezi,“ řekl Ham a klekl si. „Moje tvrz padla a Sazedova brána už je taky otevřená. Asi hodinu jsme neslyšeli o Docksonovi. A našli jsme

Clubse. Mrtvého. Prosím. Kolossové plení město. Musíme vědět, co máme dělat.“

A proč se na to ptáte mě, řekl Breeze – nebo chtěl říct. Vyšlo však jen jakési zamumlání.

„Já tě nemůžu odnést, Breezi,“ řekl Ham. „Mám skoro pryč ruku.“

To nevadí, mumlal Breeze. *Vidíš, starouši, že já už jsem k ničemu. Měli byste jít. Klidně mě tu nechte, nic se nestane.*

Ham se bezmocně podíval na Sazeda.

„Rychle, pane Hammonde,“ řekl Sazed. „Ať vojáci odnesou raněné. Půjdeme do tvrze Hasting. Možná se tam budeme moct schovat. Nebo… možná budou kolossové tak rozptýlení, že se nám podaří utéct z města.“

Rozptýlení? mumlal Breeze. *Chtěl jsi říct rozptýlení zabíjením ostatních lidí. To trochu uklidňuje, že nejsem sám zbabělec. Teď kdybyste mě tu chvíli nechali, tak bych si třeba i zdřímL…*

A na všechno tohle zapomněl.

Alendi bude potřebovat na cestu do terrisských hor průvodce. Pověřil jsem Rasheka, aby zajistil, že těmi průvodci budou on a jeho přátelé.

54

Vin zlomila hůl o kolossův obličej.

Už zase, pomyslela si zoufale, prudce se otočila a vrazila zlomenou část hole dalšímu do hrudníku. Otočila se a stála tváří v tvář jednomu z těch větších, dobře o půl druhého metru vyššímu než ona.

Vyrazil proti ní s mečem. Vin vyskočila a meč dopadl na popraskanou dlažbu. Vin se vymrštila vysoko a ani nepotřebovala mince, aby se dostala do výše kolossova pokřiveného obličeje. Kolossové vždycky vypadali překvapeně. I když viděli, jak zabíjí desítky jejich kolegů, vždycky je překvapilo, jak uhýbá před jejich ranami. Jejich mysl zřejmě přímo spojovala výšku se sílou. Větší koloss vždycky zdolal menšího, takže půl druhého metru vysoký člověk by pro tak velké monstrum neměl být překážkou.

Vin rozdmýchala cín s olovem a vrazila mu pěst do obličeje. Pod klouby jí zapraskala jeho lebka, a než dopadla zpátky na zem, koloss upadl. Jenže jako vždycky za ním stál další.

Začínala být unavená. Ne, už do té bitvy šla unavená. Vyčerpaná dlouhým spalováním cínu s olovem a vyhazováním podkov, aby se rychle dostala do Luthadelu. Byla úplně na dně. Na nohou ji držel jen cín s olovem z poslední lahvičky.

Měla jsem si vzít od Sazeda vyprázdněnou kovovou zásobárnu, pomyslela si. Feruchemické a allomantické kovy jsou stejné. Mohla

je pálit, i když by to byl nejspíš náramek nebo něco podobného, co by se nedalo spolknout.

Naklonila se ke straně, když další koloss zaútočil. Mince je zastavit nedokázaly a vážili příliš mnoho na to, aby je mohla bez kotvy odtlačit. Kromě toho už jí docházela zásoba oceli a železa.

Zabíjela jednoho kolosse za druhým, a tím získávala Sazedovi a ostatním čas, aby mohli utéct. Tentokrát to však bylo jiné – jiné, než když naposledy zabíjela v Cettově paláci. Cítila se dobře. Je správné, že ta monstra zabíjí. Protože chápe své poslání. A souhlasí s ním. Může bojovat, může zabíjet, pokud tím chrání ty, kteří se sami ubránit nedokážou. Kelsier mohl zabíjet třeba ze msty nebo na výstrahu, ale Vin to neuspokojovalo.

Už to nikdy znovu nepřipustí.

Toto odhodlání ji znovu a znovu povzbuzovalo k útoku. Mečem, který sebrala, jednomu kolossovi uťala nohy a druhému probodla hrudník. Potom zatáhla za meč mrtvého vojáka a přitáhla si ho do ruky. Udělala krok dozadu, ale málem klopýtla o další tělo.

Jsem tak unavená, pomyslela si.

Na nádvoří ležely desítky – možná stovky – mrtvol. Jen pod ní se jich už začínala kupit hromada. Vylezla na ni a kousek se stáhla, když ji kolossové znovu obklopili. Lezli po mrtvolách svých kolegů a v krvavých očích se jim zrcadlil vztek. Lidští vojáci by to v jejich situaci už dávno vzdali. Kolossů však stále přibývalo, jak další a další slyšeli rvačku a přidávali se.

Ohnala se, cín s olovem jí dodal sílu, a uťala jednomu kolossovi ruku, jinému nohu a třetího zasáhla do hlavy. Uhýbala a krčila se, aby ji nemohli zasáhnout, a zabíjela jednoho za druhým.

Ale věděla, že její úsilí je zoufalé stejně jako její nově nabyté odhodlání bránit. Věděla, že takhle bojovat nemůže vydržet dlouho. Je proti nim sama. Nemůže Luthadel zachránit. Sama ne.

* * *

„Lorde Penrode!“ křičel Sazed u brány tvrze Hasting. „Musíte mě vyslechnout.“

Odpověď nepřicházela. Vojáci na nízké věži byli potichu, ale Sazed cítil jejich neklid. Neradi mu odmítali poslušnost. V dálce stále zuřila bitva. Kolossové křičeli. Brzy najdou Sazeda s Hamem

a s jejich rostoucí skupinou – teď už několika tisíc lidí –, kteří se tísnili okolo brány tvrze Hasting.

Po chvíli k Sazedovi přišel vyčerpaný posel. Byl to ten, kterého poslal Dockson k Ocelové bráně. Někde přišel o koně a nakonec ho našli ve skupině uprchlíků na Náměstí Hrdiny z Hathsinu.

„Mistře Terrismane," řekl posel tiše. „Já… jdu z velení, tvrz Venture padla…"

„Lord Dockson?"

Posel zavrtěl hlavou. „Našli jsme u tvrze několik set raněných. Viděli ho umírat. Kolossové jsou ještě uvnitř, rozbíjejí okna a rabujou…"

Sazed se otočil a podíval se na město. Vznášela se nad ním taková oblaka kouře, že to vypadalo, jako by mlha přišla dřív. Začal plnit zásobu čichu, aby necítil ten kouřový pach.

Bitva o město už se chýlila ke konci, ale ta skutečná tragédie teprve nastane. Kolossové přestali zabíjet vojáky a teď začnou zabíjet obyčejné lidi. Byly jich stovky tisíc a Sazed věděl, že se na to škodolibě těší. Drancování počká. Nejdřív přijde vraždění.

Do noci zaznívaly další a další výkřiky. Je po bitvě. Prohráli. A teď teprve město skutečně padne. Do slova a do písmene.

Už přece musí přijít mlha, pomyslel si se slabou nadějí. *Třeba nám poskytne úkryt.* Přesto se mu stále vracel jeden obraz. Mrtvý Clubs. S dřevěným kotoučkem, který mu předtím dal, aby si ho uvázal na krk.

Nepomohl.

Sazed se vrátil k tvrzi Hasting. „Lorde Penrode," křičel ještě hlasitěji. „Snažíme se utéct z města. Byli bychom vám vděční za vedení a ochranu. Když tu zůstanete, koloss zaútočí na tvrz a zabije vás."

Ticho.

Sazed se otočil a povzdechl. Přišel za ním Ham s rukou na pásce. „Musíme jít, Sazede," řekl tiše.

„Jsi od krve, Terrismane."

Sazed se otočil. Na věži stál Ferson Penrod a díval se dolů. Na sobě měl čisté nedotčené šlechtické šaty. Dokonce měl na hlavě čepici proti sněhu a popelu. Sazed se na sebe podíval. Byl stále jen v zástěrce. Neměl čas se oblečením vůbec zabývat, zvlášť když mohl čerpat ze zásob tepla.

„Já jsem nikdy neviděl Terrismana bojovat," řekl Penrod.

„Není to běžné, pane," odpověděl Sazed.

Penrod zvedl hlavu a podíval se na město. „Prohráváme, Terrismane."

„Proto musíme rychle jít, pane," řekl Sazed.

Penrod zavrtěl hlavou. Měl na ni stále Elendovu malou korunu. „Je to moje město, Terrismane. Já ho neopustím."

„To je šlechetné gesto, pane," řekl Sazed. „Ale tohle jsou vaši lidé. Opustíte je na jejich cestě za svobodou?"

Penrod se odmlčel. Potom však znovu zavrtěl hlavou. „Nikam za svobodou nepůjdete, Terrismane. Tvrz Hasting je jedna z nejvyšších ve městě – z ní je vidět, co koloss dělá. Nenechají vás utéct."

„Budou možná drancovat a vraždit," řekl Sazed. „Třeba se nám podaří odpoutat jejich pozornost a utéct."

„Ne," odpověděl Penrod a jeho hlas se podivně nesl po zasněžených ulicích. „Mí zvědi říkali, že kolossové už napadli lidi, které jste poslal na útěk severní bránou. Teď se otočili sem. Jdou na nás."

Křik z okolních ulic se blížil a Sazed si uvědomil, že Penrod musí mít pravdu. „Otevřete bránu, Penrode!" vykřikl. „Pusťte lidi dovnitř!" *Zachraňte jim aspoň na chvilku život.*

„Není tu místo," řekl Penrod. „A není čas. Jsme všichni odsouzení."

„Musíte nás pustit dovnitř," křičel Sazed.

„Je to zvláštní," řekl Penrod a hlas mu změkl. „Vzal jsem tomu mladému Venturovi trůn a zachránil jsem mu tím život – a sám jsem se odsoudil na smrt. Já jsem nemohl zachránit město, Terrismane. Moje jediná útěcha je, že to nemohl dokázat ani Elend."

Otočil se a odcházel kamsi dolů.

„Penrode!" křičel Sazed.

Už se neobjevil. Slunce zapadalo a začala se objevovat mlha. Koloss se blížil.

* * *

Vin srazila dalšího kolosse a potom uskočila a odtlačila se pomocí spadlého meče. Těžce oddechovala a na několika místech

krvácela. Jeden z kolossů ji uhodil do paže a přestávala ji cítit. Umí zabíjet – umí to lépe, než si myslela. Ale neumí bojovat věčně.

Skočila na střechu a potom zavrávorala a klekla si na hromadu sněhu. Za ní křičeli a vyli kolossové a ona věděla, že přijdou. Že ji budou pronásledovat. Že ji budou chtít uštvat. Zabila jich už stovky, ale co je pár stovek proti dvaceti tisícům?

Co jsi čekala? pomyslela si. *Proč jsi bojovala dál, když jsi věděla, že Sazed už utekl? Copak si myslíš, že je odděláš všechny? Že zabiješ celou armádu kolossů?*

Tehdy zabránila Kelsierovi, aby se vrhl sám proti armádě. Byl to velký muž, ale přece jen jednotlivec. Nemohl zastavit celou armádu – a ona nemůže také.

Musím najít Pramen, pomyslela si odhodlaně. Spálila bronz a impulsy, které po celou dobu bitvy téměř nevnímala, jí najednou začaly bušit do uší.

Jenže stála před stále stejným problémem. Teď už věděla, že je Pramen ve městě. Cítila jeho impulsy všude kolem sebe. Byly velmi silné a tak všudypřítomné, že nedokázala odhadnout, odkud vycházejí.

Kromě toho, jaký má důkaz, že nějak pomůže, když Pramen najde? Jestli jí Sazed lhal o tom, kde Pramen je – a došel až tak daleko, že nakreslil falešnou mapu –, mohl jí přece lhát i o jiných věcech. Možná síla Pramene zastaví mlhu, ale jak to pomůže Luthadelu, který hoří a umírá?

Ze zoufalství bila pěstmi do střechy. Je moc slabá. Proč se vracela – k čemu jí bylo rozhodnutí, že bude chránit Luthadel –, když není v jejích silách nic pro něj udělat?

Chvíli klečela a přerušovaně lapala po dechu. Nakonec namáhavě vstala, vyskočila do vzduchu a vyhodila minci. Kovy jí docházely. Má už ocel jen na pár skoků. Přistála u Kredik Shaw, Vrchu tisíce věží. Chytila se jednoho z bodců na střeše paláce, otočila se a podívala se na potemnělé město.

Luthadel hořel.

Kredik Shaw byl tichý. Nikdo tu nedrancoval, ale přesto tu Vin viděla ve tmě světlo. Mlha zářila podivným světlem.

Je to jako… jako ten den tenkrát před dvěma lety, pomyslela si. *Tu noc, co vypuklo povstání skaatů.* Jenže tenkrát to světlo vycházelo z pochodní povstalců, kteří pochodovali na palác. Dnes je to jiné povstání. Slyší ho. Rozdmýchala cín, aby si zbystřila

sluch. Slyšela výkřiky. Smrt. Kolossové stále ještě zabíjejí. Vybít armádu jim nestačilo. Zdaleka.

Teprve začali.

Oni je všechny povraždí, pomyslela si a zachvěla se při pohledu na hořící ohně. *To jsou Elendovi lidi. Ti, které tu nechal a odešel kvůli mně. Oni umírají.*

Já jsem Elendova zbraň. Jejich zbraň. Kelsier mi je svěřil. Musím něco udělat.…

Skočila dolů a sklouzla ze šikmé střechy na nádvoří. Vzduch byl hustý. Nejen popelem a sněhem, ale cítila v něm smrt. Slyšela výkřiky a šepot.

Došel jí cín s olovem.

Klesla k zemi. Vlna vyčerpání ji zasáhla tak prudce, že nebyla schopná vnímat nic jiného. Uvědomila si, že se neměla na cín s olovem tak spoléhat. Neměla se tolik hnát. Jenže se jí to zdálo jako jediná možnost.

Cítila, jak upadá do bezvědomí.

Jenže lidé křičeli. Slyšela je – slyšela je už předtím. Elendovo město… Elendovi lidé… umírají. A její přátelé jsou někde tam uprostřed té vřavy. Přátelé, které jí Kelsier svěřil. Které má chránit.

Zaťala zuby, potlačila pocit vyčerpání a namáhavě vstala. Podívala se do mlhy směrem, odkud se ozývaly výkřiky vyděšených lidí. Rozběhla se za nimi.

Nemohla skákat, protože neměla ocel. Nemohla ani běžet rychle, ale jak nutila tělo k pohybu, reagovalo stále lépe a setřásalo ze sebe tu otupělost, kterou způsobilo dlouhé pálení cínu s olovem.

Vyběhla z postranní uličky. Skákala sněhem, až narazila na malou skupinku lidí, která utíkala před útočícími kolossy. Bylo jich šest. Menší, ale přesto nebezpeční. Jen než se k nim dostala, viděla, jak jeden z nich rozsekl člověka skoro na dvě poloviny. Druhý popadl malé děvčátko a hodil je proti zdi.

Vin se hnala dopředu kolem prchajících skaatů a vytáhla dýky. Stále se cítila vyčerpaná, ale pomáhal jí aspoň adrenalin. Musí se udržet v pohybu. Když se zastaví, zemře.

Několik kolossů se otočilo k ní a chystalo se dát do boje. Jeden se po ní rozmáchl, ale Vin upadla do břečky – sklouzla až k němu – a rozřízla mu nohu. Vyjekl bolestí. Než se stačil rozmáchnout podruhé, Vin vyprostila nůž z jeho pytlovité kůže.

Připadám si tak pomalá! pomyslela si zoufale a málem se nestihla dostat na nohy, než se po ní koloss ohnal. Z meče mu stříkala studená voda, až Vin nadskočila. Vzala dýku a zapíchla mu ji do oka.

Jak byla najednou Hamovi vděčná za trénink boje bez allomancie. Chytila se zdi budovy, aby v břečce udržela rovnováhu. Potom se vrhla dopředu a ramenem srazila kolosse bez oka. Křičel a plazil se za ostatními. Koloss, který držel v ruce děvčátko, se překvapeně otočil, když mu Vin vrazila dýku do zad. Neupadl, ale děvčátko pustil.

Pro Pána Vládce, ti jsou odolní! pomyslela si. Plášť jí vlál kolem těla, když popadla dítě a odstrčila ho do bezpečí. *Zvlášť když člověk sám nemá zrovna moc síly. Potřebuju kovy.*

Děvčátko v její náruči se vyděsilo, když se znovu ozval křik kolossů. Vin se prudce otočila a rozdmýchala cín, aby únavou neupadla do bezvědomí. Kolossové ji však už nepronásledovali – prali se o kus oblečení, které měl jeden mrtvý muž na sobě. Znovu se však ozval jejich řev – tentokrát z jiné strany.

Lidé začali křičet. Vin se otočila a viděla, že ti, které právě zachránila, stojí před ještě větší skupinou kolossů.

„Ne!“ vykřikla a zvedla ruku. Jenže zatímco bojovala, dostali se ostatní kolossové daleko. Kdyby nepálila cín, neviděla by je. Takhle však viděla až moc dobře, jak se vrhají na malou skupinku lidí se svými těžkými meči.

„Ne!“ vykřikla znovu, vyděšená smrtí, které stála tváří v tvář jako upomínce na všechna úmrtí, kterým se jí nepodařilo zabránit.

„Ne! Ne! *Ne!*“

Byla bez cínu. Bez oceli. Bez železa. Neměla nic.

Nebo… vlastně jednu věc má. Neměla čas o tom přemýšlet. Jednala naprosto impulzivně. Spálila dural a začala kolossy klidnit.

Najednou jako by její mysl narazila na cosi obrovského. A potom se to cosi pod jejím tlakem zachvělo. Vin se zarazila a zamrazilo ji. Kolossové se zastavili, jako by něco jejich vražedné řádění náhle zmrazilo.

Co *jsem to vlastně udělala?* pomyslela si a vracela se popletenou myslí ve snaze dát nějakou souvislost tomu, co se začalo dít. Je to dílo jejího vyhroceného zoufalství?

Ne. Přece ví, že Pán Vládce vytvořil inkvizitory, ale nechal jim jedno slabé místo. Stačí vyjmout z jejich zad bodec a zemřou. I

kandry vytvořil se slabým místem. Kolossové tedy musejí mít svoji slabinu také.

TenSoon přece o kolossech mluvil jako… o svých příbuzných, pomyslela si.

Napřímila se. Ulice byla tichá. Ozývalo se jen sténání skaatů. Kolossové čekali. Jako by cítila svou vůli v jejich mysli. Jako by byli jen prodloužením jejího těla. Přesně totéž cítila, když při boji se Zanem ovládla TenSoona.

Ano, příbuzní. Pán Vládce stvořil kolossy se slabým místem stejným, jako mají kandry. A tím si nechal možnost je ovládat.

Najednou pochopila, čím je měl celá ta staletí v moci.

* * *

Sazed stál v čele skupinky uprchlíků a kolem něho padal sníh s popelem. Ve tmě a mlze je od sebe nebylo možné rozlišit. Po straně seděl Ham a vypadal malátně. Ztratil spoustu krve. Člověk bez cínu s olovem už by byl po smrti. Kdosi dal Sazedovi plášť, ale on do něho zabalil letargického Breeze. I když ze zásob tepla už skoro nečerpal, zima mu nebyla.

Možná už znecitlivěl natolik, že by tomu měl věnovat pozornost.

Zvedl ruce před sebe, sevřel pěsti a ve světle lucerny se zatřpytily kovové prsteny. Temnou uličkou se blížili kolossové zahalení do tmy a mlhy.

Sazedovi vojáci začali ustupovat. Mnoho naděje už jim nezbývalo. Sazed tiše stál ve sněhu – vytáhlý, lysý, polonahý učenec. Nakonec i on vzdal naději. Přitom měl mít nejvíc víry ze všech.

Deset prstenů. Několik minut síly. Pár minut života.

Čekal. Kolossové postupovali v těsném hloučku. Byli podivně tiší. Najednou se zastavili. Stáli jako shluk temných robustních siluet.

Proč neútočí? pomyslel si zoufale.

Ozval se dětský pláč. Kolossové se dali do pohybu. Sazed zneklidněl, ale neútočili. Rozestoupili se a středem prošla tichá silueta.

„Paní Vin?“ podivil se Sazed. Ještě s ní neměl možnost mluvit od chvíle, kdy mu u brány zachránila život. Vypadala vyčerpaně.

„Sazede,“ řekla unaveně. „Ty jsi mi lhal o Prameni Povýšení.“

„Ano, paní Vin.“

„To teď ale není podstatný,“ poznamenala. „Proč tu stojíš nahatý venku u tvrze?“

„Já…“ Podíval se na kolossy. „Paní Vin, já –“

„Penrode!“ vykřikla Vin. „Jste tam nahoře?“

Objevila se králova hlava. Vypadal stejně zmateně jako Sazed.

„Otevřete bránu do tvrze!“ křičela znovu Vin.

„Zbláznila jste se?“ vykřikl na odpověď Penrod.

„Nevím,“ řekla. Otočila se a skupina kolossů se dala do pohybu, jako na povel. Největší z nich Vin zvedl, až byla skoro ve výši opevnění, na němž stál Penrod. Několik vojáků nahoře před ní ustoupilo.

„Už mě to nebaví, Penrode,“ řekla Vin. Sazed musel sáhnout do zásob sluchu, aby jí rozuměl.

„Nikoho z nás to nebaví, dítě,“ odpověděl Penrod.

„Jenže mě zvlášť nebaví to, jak si s náma hrajete, jak necháte lidi umírat, jak zneužíváte dobroty druhých.“

Penrod tiše přikyvoval.

„Chci, abyste sebral zbylé vojáky,“ řekla Vin a otočila se k městu. „Kolik jich máte tady vevnitř?“

„Asi dvě stě.“

Přikývla. „Město ještě nepadlo. Kolossové porazili vojsko, ale na civilisty zatím neměli čas. Chci, abyste poslal své vojáky, aby zjistili, kde ve městě ještě skupinky kolossů rabujou nebo vraždí. Ať ochrání lidi, ale proti kolossům ať neútočí, pokud to půjde – místo toho pro mě pošlete.“

Sazed si vzpomněl, jak byl Penrod neústupný, a předpokládal, že bude oponovat. Nebránil se však. Jen přikyvoval.

„Co tedy budeme dělat?“ zeptal se Penrod nakonec.

„Já se postarám o koloss,“ řekla Vin. „Nejdřív jdeme osvobodit tvrz Venture – budu potřebovat kovy, tam jich je zásoba. Až bude ve městě bezpečno, musíte s vojáky uhasit ty ohně. Neměl by to být velký problém, protože už nezůstalo stát moc domů, co mohou shořet.“

„Dobře,“ řekl Penrod a otočil se, aby vydal rozkazy.

Sazed tiše sledoval, jak velký koloss postavil Vin na zem. Stál bez hnutí, jako by byl z kamene, a ne dýchající a krvácející živá bytost.

„Sazede,“ řekla Vin tiše. Slyšel jí v hlase, jak je unavená.

„Paní Vin," řekl Sazed. Po straně se Ham konečně probral z omámení a vytřeštil oči, když viděl Vin a kolossy.

Vin se dál dívala na Sazeda. Uhýbal před jejím pohledem očima. Ale měla pravdu. Jeho zradu proberou jindy. Teď jsou přednější jiné věci. „Předpokládám, že od vás taky dostanu nějaký úkol," prolomil nakonec ticho. „Ale mohla byste mě ještě předtím na chvilku omluvit? Mám… něco důležitého."

„Jistě, Sazede," řekla Vin. „Ale nejdřív mi řekni – víš něco o ostatních? Přežil někdo?"

„Clubs a Dockson jsou mrtví, paní," řekl Sazed. „Já sám jsem je neviděl, ale dozvěděl jsem se to z důvěryhodných zdrojů. Pan Hammond je tamhle, ale má ošklivé zranění."

„A Breeze?" zeptala se.

Sazed kývl hlavou k hromádce schoulené u zdi. „Žije, díkybohu. Ale psychicky se s tou hrůzou nedokáže vyrovnat. Doufejme, že to nebude trvalý stav."

Přikývla a obrátila se k Hamovi. „Hame, potřebuju cín s olovem."

Otupěle přikývl a vytáhl zdravou rukou lahvičku. Hodil jí ji. Vin ji spolkla a únava ji okamžitě začala opouštět. Oči se jí rozjasnily.

To musí být nezdravé, pomyslel si Sazed. *Jak dlouho už to asi pálí?*

Energicky vyrazila ke kolossům.

„Paní Vin?" řekl Sazed. Otočila se. „Tamhle je ještě vojsko."

„Já vím," odpověděla Vin a vzala jednomu kolossovi obrovský meč. Byl o několik centimetrů delší než ona.

„O Straffových úmyslech dobře vím," řekla a přehodila si meč přes rameno. Potom vyrazila sněhem k tvrzi Venture. Kolossové pochodovali za ní.

* * *

Úkol, který si Sazed předsevzal, mu zabral čas až pozdě do noci. Procházel chladnou nocí městem a probíral jednu mrtvolu za druhou. Zvedal se vítr a břečka se postupně měnila v led. Několik mrtvol z něj musel vytahovat, aby jim viděl do tváře.

Bez svých zbývajících zásob tepla by tuhle hroznou práci nemohl dělat. I tak si však našel teplejší oblečení – hnědý plášť a vysoké boty. Pracoval celou noc. Vítr ho bičoval do tváří a kropil

sprškami sněhu a ledu. Začal samozřejmě u brány. Tady bylo mrtvol nejvíc. Nakonec však musel procházet i postranní uličky a průchody.

K ránu ji našel.

Požáry ve městě uhasínaly a jediným světlem široko daleko byla jeho lucerna. Stačila však k tomu, aby poznal na sněhové závěji kousek látky. Nejdřív se mu zdálo, že je to jen kus zakrváceného obvazu. Potom si však všiml té kombinace oranžové a žluté. Pomalu šel blíž. Neměl odvahu přiblížit se rychleji. A sáhl do sněhu.

Otočil ztuhlé Tindwylino tělo. Na boku měla zmrzlou krev a oči dokořán. Podle toho, jak ležela, odhadoval, že vedla vojáky do tvrze Venture.

Tindwyl, pomyslel si a dotkl se jejího obličeje. Byl měkký, ale ledový. Po tolika letech, co ji zneužívali ve výchovných programech, po tom, co přežila tolik utrpení, musela takhle umřít. Ve městě, kam nepatřila, vedle muže – ne, ani *ne* muže –, který si ji nezasloužil.

Přestal čerpat ze zásob tepla a ponořil se do studené noci. Nechtěl v tuhle chvíli cítit teplo. Lucerna nejistě poblikávala a osvětlovala ulici a ledové tělo na ní. A tady, uprostřed zmrzlé luthadelské uličky, nad mrtvým tělem ženy, kterou miloval, si Sazed cosi uvědomil.

Nevěděl, co má vlastně udělat.

Chtěl říct něco vhodného – myslet na něco vhodného –, ale jako by najednou všechna jeho náboženství k ničemu nebyla. K čemu bude, že ji pohřbí? K čemu bude, když se bude modlit k dávno mrtvému Bohu? K čemu je vůbec on sám? Víra Dadradah Clubsovi nepomohla. Hrdina z Hathsinu na pomoc tisícům umírajících vojáků nepřišel. K čemu to tedy všechno je?

V ničem z toho, co znal, nedokázal najít útěchu. Přijal náboženství, která znal – ale nedala mu to, co potřeboval. Žádné mu nedalo jistotu, že duše Tindwyl žije. Jen ho uvrhla do tisíců otázek. Pokud tolik lidí věřilo tolika různým věcem, jak mohla někde mezi tím být pravda?

Skaati říkali Sazedovi svatý, ale on si právě v tuto chvíli uvědomil, jak moc je světský a obyčejný. Je člověk, který zná tři sta náboženství, ale v žádném nedokáže najít víru.

Po tvářích mu začaly stékat slzy – skoro mu přimrzaly k obličeji –, ale nacházel v nich stejně málo útěchy jako v náboženstvích. Skláněl se nad zmrzlým mrtvým tělem a plakal.

Můj život byl jeden velký klam.

Rashek se pokusí svést Alendiho z cesty nebo ho nějak odradit či jinak zmařit jeho úsilí. Alendi nepozná, že to byl podvod, že jsme byli všichni podvedeni, a nebude mě poslouchat.

55

Straff se probudil do chladného rána a okamžitě sáhl po lístku černého kořene. Začínal vidět ve své závislosti výhody. Droga ho rychle a snadno probudila, a ačkoli sotva svítalo, nikdy mu nebyla zima. Jindy mu trvalo hodinu, než se oblékl a připravil, ale s drogou byl hotový za pár minut.

Bude krásný den.

Před stanem na něho čekal Janarle a společně vyšli hemžícím se táborem. Jak šel Straff ke koni, křupal mu pod nohama led.

„Ohně už uhasly, pane," řekl Janarle. „Asi je uhasil sníh. Kolossové asi už dorabovali a schovali se někde v teple pod střechou. Naši špioni se bojí chodit moc blízko, ale říkají, že město vypadá jako jedno velké pohřebiště. Ticho, pusto, jen mrtvá těla."

„Možná se opravdu vzájemně povraždili," řekl Straff optimisticky a vyhoupl se do sedla. V ranním chladu mu šla od úst pára. Kolem něho se sbíralo vojsko. Padesát tisíc vojáků dychtivých zmocnit se města. Nejen že ještě zbylo co rabovat, ale nastěhují se do domů, budou mít střechu nad hlavou uprostřed pevných zdí.

„Možná," odpověděl Janarle a nasedl na koně.

To bude pohodlíčko, pomyslel si Straff a usmál se. *Nepřátelé všichni mrtví, město a všechno, co je v něm, moje a žádní skaati.*

„Pane!" vykřikl kdosi.

Straff zvedl hlavu. Prostranství mezi táborem a Luthadelem bylo šedobílé, přikryté vrstvou sněhu s popelem. A na druhé straně tohoto prostranství stáli kolossové.

„Tak to vypadá, že jsou nakonec naživu, pane," řekl Janarle.

„Opravdu," zamračil se Straff. Bylo jich tam stále ještě dost. Vynořili se za západní bránou. Nehnali se hned do útoku, zatím se jen houfovali u hradeb.

„Špioni říkají, že jich je méně než předtím," řekl Janarle po chvíli. „Možná tak dvě třetiny, možná ještě méně. Ale jsou to přece jen kolossové…"

„Ale oni odcházejí z tvrzí," usmál se Straff. Černý kořen ho zahříval. Měl stejný pocit, jako když pálil kovy. „A jdou sem. Necháme je zaútočit. Nebude to trvat dlouho."

„Ano, pane," řekl Janarle poněkud nejistěji. Potom se zamračil a ukázal směrem k severní části města. „Pane…"

„Co je zase?"

„Vojáci, pane," odpověděl Janarle. „Myslím lidi. Vypadá to na několik tisíc."

Straff se zamračil. „Měli by být všichni mrtví!"

Koloss zaútočil.

Straffův kůň neklidně přešlapoval, když se modrá monstra rozběhla po šedavé pláni a za nimi se šikovali vojáci.

„Lučištníci!" vykřikl Janarle. „Připravte se!"

Asi bych neměl být tak vpředu, napadlo najednou Straffa. Otočil koně a potom něco zpozoroval. Ze středu útočícího kolossu vylétl šíp.

Ale kolossové šípy nepoužívali. Kromě toho byli pořád ještě daleko, a vůbec, na šíp to bylo moc velké. Že by to byl kámen? Vypadá to větší…

Začalo to padat směrem ke Straffově armádě. Straff se díval nahoru, upoután podivným předmětem. Postupně dostával konkrétnější podobu. Nebyl to ani šíp, ani kámen.

Byl to člověk – osoba s vlajícím pláštěm.

„Ne!" vykřikl Straff. *Přece má být pryč!*

* * *

Vin pálila dural s ocelí, aby umocnila sílu skoku. V ruce svírala masivní kolosský meč. Zasáhla jím Straffa přímo do hlavy a padala

dál stále dolů až na zem, na níž zvířila spršky sněhu s popelem a zmrzlou hlínou.

Koně rozsekla na dvě poloviny. Pozůstatek bývalého krále se zhroutil k zemi vedle koně. Podívala se na něj, ironicky se usmála a rozloučila se.

Elend ho přece varoval, co se stane, jestliže zaútočí na město.

Straffovy stráže a generálové stáli ohromeně v kruhu. Za ní se valilo vojsko kolossů a útok zmatených střelců se minul účinkem.

Vin pevně sevřela meč a zatlačila s posilou duralu. Jezdce to srazilo z koní, jak padali, pobídli koně ostruhami, ti se dali do klusu a vojáci se rozletěli do širokého okolí. Muži křičeli.

Spolkla další dávku kovů a obnovila hladinu oceli a cínu s olovem. Potom vyskočila nahoru a rozhlédla se, kde jsou velitelé, aby na ně mohla zaútočit. Jak postupovala dál, kolossové se dostali až k vojsku a začali vraždit.

* * *

„Co to dělají?“ zeptal se Cett a rychle přes sebe hodil plaší. Seděl na koni, připoutaný k sedlu.

„Evidentně útočí,“ odpověděl Bahmen, jeden z jeho pobočníků. „Podívejte! Oni ale jdou *společně* s kolossem!“

Cett se zamračil a zapínal si plášť. „Dohodli se?“

„S kolossem?“

Cett pokrčil rameny. „Kdo vyhrává?“

„To není vidět, pane,“ řekl muž. „Kolossové jsou –“

„Co je tohle!“ dožadovala se Allrianne, která se objevila na úpatí zasněženého vršku v doprovodu rozpačitých stráží. Cett jim nařídil, aby ji drželi v táboře – i když samozřejmě počítal s tím, že stejně nakonec jeho příkaz obejde.

Snad ji aspoň zdrží ranní přípravy, pomyslel si pobaveně. Na sobě měla vzorně upravené šaty a byla pečlivě učesaná. I kdyby hořelo, Allrianne by se ještě předtím, než vyskočí, musela stihnout nalíčit.

„Vypadá to jako bitva,“ řekl Cett a kývl směrem ke Straffovu táboru.

„Venku za městem?“ podivila se Allrianne a dojela až k Cettovi. „Oni útočí na Straffa!“

„Ano,“ odpověděl Cett. „Čímž je město volné –“

„Musíme je zastavit, otče!“

Cett obrátil oči v sloup. „Dobře víš, že nic takového dělat nebudeme. Počkáme, kdo vyhraje. Až budou slabí – což doufám, že budou brzy –, zaútočíme my. Nevzal jsem si s sebou celou armádu, ale možná…“

Odmlčel se, když viděl výraz Allrianniných očí. Chtěl něco říct, ale než to stačil udělat, pobídla koně.

Strážci zakleli a vyrazili za ní, aby ji chytili za otěže. Ovšem pozdě. Cett seděl ohromený. Tohle bylo i na ni bláznivé gesto. Jak si mohla troufnout…

Hnala se tryskem z kopce k bitevnímu poli. Tam se zastavila, jak předpokládal. Otočila se na něj.

„Jestli mě chceš chránit, otče, měl bys začít!“ vykřikla.

Obrátila se a znovu se dala do klusu, až koni odlétaly od kopyt spršky sněhu.

Cett se nepohnul.

„Pane,“ řekl Bahmen. „Zdá se, že mají vyrovnané síly. Padesát tisíc mužů proti nějakým dvanácti tisícům kolossů s asi pěti tisíci muži. Kdybychom se na některou stranu přidali…“

Zatracená holka bláznivá! pomyslel si a díval se za Allrianne.

„Pane?“ řekl Bahmen.

Proč jsem vůbec do toho Luthadelu chodil? Copak jsem si opravdu myslel, že se ho zmocním? Bez allomantů a s povstalci u nás doma? Nebo jsem tam chtěl něco najít? Potvrzení toho, co se říká. Sílu, kterou jsem viděl tu noc, co mě Následnice málem zabila.

Jak vůbec donutili koloss, aby se postavil na jejich stranu?

„Připravte se!“ vykřikl. „Jdeme na pomoc Luthadelu. A někdo pošlete jezdce za tou potřeštěnou holkou!“

* * *

Sazed jel tiše. Kůň pomalu kráčel sněhem. Před ním zuřila bitva, ale on byl daleko a v bezpečí. Bylo to daleko za městem, z jehož hradeb se za nimi dívali ti, kteří přežili, ženy a starci. Vin je zachránila před kolossem. Skutečným zázrakem bude, jestli je zachrání i před dalšími dvěma vojsky.

Sazed nejel bojovat. Zásoby měl skoro prázdné a tělo i duši vyčerpané. Zastavil koně uprostřed opuštěné pláně.

Stále se neuměl smířit s Tindwylinou smrtí. Cítil… prázdnotu. Přál si raději necítit nic. Vrátit čas, aby mohl jít bránit její bránu místo své. Proč ji nezačal hledat hned, jak se dozvěděl, že severní brána padla? Mohla žít. Mohl ji zachránit. Možná…

Proč na to vůbec ještě myslí? Proč se tím ještě trápí?

Jenže ti, co věřili, měli pravdu, pomyslel si. *Vin se vrátila a zachránila město. Já jsem naději ztratil, ale oni ne.*

Znovu pobídl koně. Z dálky bylo slyšet bitvu. Snažil se nemyslet na nic než na Tindwyl, ale nutilo ho to odbíhat k věcem, které společně s Tindwyl studovali. Měly teď pro něho obrovskou cenu, protože ho spojovaly s ní. Bylo to bolestné spojení, ale nepominutelné.

Hrdina věků neměl být žádný válečník, pomyslel si a stále se pomalu přibližoval k bitevnímu poli. *Byla to osoba, která měla sjednotit druhé a být jim vůdcem. Vůdcem.*

Věděl, že si Vin myslí, že je Hrdinou věků ona. Jenže Tindwyl měla pravdu. Je v tom moc shod okolností. Už ani neví, co si má myslet on sám. Jestli vůbec něco.

Hrdinu věků jsme vzali terrisským lidem, pomyslel si. *Nebyl to král, i když se jím nakonec stal.*

Zastavil koně a zůstal stát uprostřed prázdné pláně. Kolem něho čněly ze sněhu šípy a sníh byl udusaný až na hlínu. V dálce slyšel buben. Otočil se a sledoval, jak k západu táhne armáda. Pod Cettovou vlajkou.

Velel silám celého světa. Králové mu sami šli na pomoc.

Cett se přidal do bitvy proti Straffovi. Ozývalo se řinčení kovu a sténání raněných, jak se rozpoutala bitva na nové frontě. Sazed stál uprostřed planiny mezi městem a bitevním polem. Vin měla stále nejslabší vojsko, ale jak viděl, Straffova armáda začala ustupovat. Rozpadla se na menší útvary a postupovala nekoordinovaně. Bylo na nich vidět, že se bojí.

Ona zabíjí jeho generály, pomyslel si.

Cett byl vychytralý. Sám do bitvy nezasahoval, ale stál poblíž. Jeho postižení mu neumožňovalo přímo bojovat, byl připoutaný v sedle. Jenže tím, že se do bitvy přidal, si zajistil, že proti němu Vin nepošle kolossy.

Sazed nepochyboval, kdo v konfliktu zvítězí. Skutečně neuplynula ani hodina a Straffovi vojáci se začali hromadně vzdávat. Bojové výkřiky utichaly a Sazed pobídl koně.

Svatý První svědek, pomyslel si. *Nevím, jestli tomu věřím. Ale v každém případě bych tam měl být.*

Kolossové přestali bojovat a klidně stáli. Udělali Sazedovi místo, aby mohl projet. Vin našel celou od krve, s obrovským mečem na rameni. Jeden z kolossů před sebou strkal muže ve šlechtickém oblečení a s lesklým štítem. Srazil ho před Vin na zem.

Zezadu se vynořil Lord Penrod se strážemi vedenými kolossy. Nikdo nepromluvil. Kolossové se znovu rozestoupili a v tu chvíli se objevil podezíravý Cett uprostřed skupiny vojáků. Vedl je také koloss.

Cett se podíval na Vin a potom se poškrábal na bradě. „To nebyl rovný boj," poznamenal.

„Straffovi vojáci se báli," řekla Vin. „Je jim zima a nechtějí bojovat proti kolossu."

„A jejich vůdci?" zeptal se Cett.

„Zabila jsem je," odpověděla Vin. „Až na jednoho. Jméno?"

„Lord Janarle," odpověděl Straffův velitel. Vypadalo to, že má zlomenou nohu. Z obou stran ho drželi kolossové.

„Straff je mrtvý," řekla Vin. „Jeho armádě teď velíte vy."

Šlechtic sklonil hlavu. „Ne, já ne. Je vaše."

Vin přikývla. „Na kolena," řekla.

Kolossové Janarla pustili. Hekl bolestí a potom se poklonil. „Vzdávám se a předávám vám armádu," řekl šeptem.

„Ne," odpověděla Vin stroze. „Ne mně – právoplatnému dědici domu Venture. To je teď váš pán."

Janarle se odmlčel. „Dobře," řekl. „Jak si přejete. Slibuji věrnost Straffovu synovi, Elendu Venturovi."

Ostatní skupinky stály a přihlížely. Sazed se otočil společně s Vin a podíval se na Penroda. Vin gestem ukázala dolů, Penrod tiše sesedl z koně a sklonil se až k zemi.

„I já slibuji věrnost," řekl, „Lordu Venturovi."

Vin se obrátila k Cettovi.

„Vy čekáte tohle i ode mě?" poznamenal vousatý muž pobaveně.

„Ano," odpověděla Vin tiše.

„A když odmítnu?" zeptal se Cett.

„Zabiju vás," řekla tiše. „Přivedl jste armádu a ohrožoval jste moje město. Mé lidi. Nepovraždím vaše vojáky, ti za vás budou platit, ale vás zabiju, Cette."

Rozhostilo se ticho. Sazed se otočil a podíval se na nehybné kolossy stojící v zakrváceném sněhu.

„To je ale výhrůžka, víte," řekl Cett. „Ten váš Elend by takovouhle věc nepřipustil."

„Jenže tady není," namítla Vin.

„Ale co tomu řekne?" nadhodil Cett. „Určitě by mi radil, abych na to nepřistupoval – počestný Elend Venture by nikdy nesklonil hlavu před někým, kdo mu vyhrožuje smrtí."

„Jenže vy nejste Elend Venture," řekla Vin. „A já to dobře vím."

Cett se odmlčel a potom se usmál. „Ne, to nejsem." Obrátil se na svou stráž. „Pomozte mi dolů."

Vin tiše sledovala, jak stráže odpoutávají Cettovi nohy a stahují ho dolů ze sedla. Poklonil se. „Dobře tedy, slibuju věrnost Elendu Venturovi. Je v mém království vítán… za předpokladu, že ho dokáže sebrat tomu zpropadenýmu obligátorovi, co ho má v hrsti."

Vin přikývla a otočila se k Sazedovi. „Potřebuju pomoct, Sazede."

„Cokoli si přejete, paní," řekl Sazed tiše.

Vin se odmlčela. „Neříkej mi tak, prosím."

„Jak si přejete," řekl Sazed.

„Ty jsi tu jediný, komu věřím, Sazede," řekla a tří klečících mužů si ani nevšimla. „Ham je raněný a Breeze…"

„Vynasnažím se," řekl Sazed a sklonil hlavu. „Co byste ode mě chtěla?"

„Zabezpečit Luthadel," řekla Vin. „Zajistit, aby měli lidi střechu nad hlavou a sehnat jim zásoby ze Straffových skladů. Ty armády umísti někam, aby se navzájem neohrožovaly, a potom pošli oddíl pro Elenda. Jede sem podél kanálu."

Sazed přikývl a Vin se otočila ke třem klečícím panovníkům. „Sazed je můj vrchní velitel. Budete ho poslouchat tak, jako byste poslouchali Elenda nebo mě."

Všichni přikyvovali.

„Ale kde budete vy?" zeptal se Penrod a zvedl hlavu.

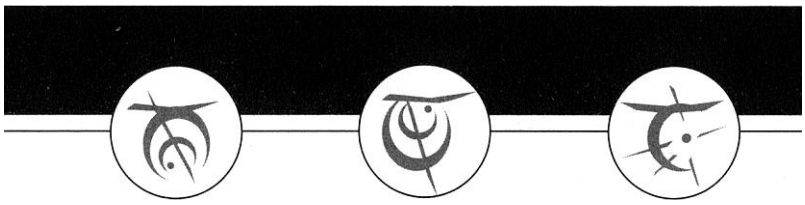
Vin vzdychla. Najednou se cítila velmi slabá. „Jdu spát," řekla a upustila meč. Potom na něj zatlačila a vyhodila ho vysoko do vzduchu směrem k Luthadelu.

Na svém úsvitu za sebou nechal ruiny, to už však upadlo v zapomnění, pomyslel si Sazed, když viděl, jak letí za mečem. *Budoval království a potom je zase ničil, když tvořil nový svět.*

Celou dobu jsme mu jen připisovali špatný rod.

KONEC PÁTÉ ČÁSTI

ČÁST ŠESTÁ

SLOVA V OCELI

Pokud se Rashekovi nepodaří Alendiho odvést špatným směrem, instruoval jsem ho, že musí mého bývalého přítele zabít.

56

Jak může Vin tohle vydržet? pomyslel si Elend. Viděl v mlze sotva na pět metrů. Stromy mu připadaly jako zjevení, větve se jim kroutily až na cestu, a mlha kolem jako by byla živá. Pohybovala se, vířila a kroužila chladnou nocí, brala mu páru od úst, jako by ho vtahovala do sebe.

Zachvěl se a šel dál. Během posledních dnů sníh místy roztál, na slunci po něm zůstaly holé skvrny a ve stínu ležel stále ještě v hromadách. Na Špukův návrh prodali před několika dny ve vesnici koně. Jeli na nich několik dní a bylo obtížné uhlídat, aby zůstali zdraví a měli dost potravy. Na posledním úseku cesty do Luthadelu už by se to podle jeho odhadu nevyplatilo.

Kromě toho byl osud města již dávno zpečetěn. A tak šel Elend sám tmou. I přesto, že vypadal svět kolem něho hrůzostrašně, držel slovo a cestoval jen v noci. Nejen, že si to Vin přála, ale Špuk tvrdil, že v noci je cesta bezpečnější. Mnoho lidí se bálo vycházet, a tak banditům nestálo za to číhat u cest.

Špuk šel vpředu, protože jeho bystré smysly rozpoznaly nebezpečí mnohem dříve, než by na něj Elend narazil. *Jak tohle vůbec funguje?* přemýšlel Elend cestou. *S cínem má člověk lépe vidět. Jenže co na tom záleží, jak daleko vidí, když stejně všechno zakryje mlha?*

Píše se o tom, že allomancie nějak člověku pomáhá proniknout mlhou. Elend často přemýšlel o tom, jaké to je. Samozřejmě

přemýšlel i o tom, jaké je, cítit sílu cínu s olovem nebo bojovat s atiem. Allomancie byla vzácná i ve šlechtických domech. Elend však – patrně v důsledku toho, jak s ním Straff jednal – měl pocit viny, že on allomant není.

Ale stejně jsem se nakonec stal králem, i bez allomancie, pomyslel si a usmál se. Pravda, o trůn přišel. Ale i když mu vzali korunu, to, čeho dosáhl, mu vzít nemůžou. Dokázal, že systém Shromáždění funguje. Ochránil skaaty a dal jim práva a svobodu. Na to nikdy nezapomenou. Udělal víc, než by od něho kdokoli čekal.

V mlze se cosi ozvalo.

Elend strnul a díval se před sebe do tmy. *To jen šustí listí,* pomyslel si nervózně. *Ve větru. Nebo… se po něm něco pohybuje?*

Usoudil, že nic tak neznervózňuje, jako když se člověk dívá do temné mlhy a vidí v ní siluety. Možná by se raději utkal s kolossem, než aby šel sám nocí.

„Elende," řekl kdosi šeptem.

Elend se prudce otočil. Dal si ruku na hrudník a zahlédl Špuka. Nejdřív ho chtěl potrestat, že na něj mluví a děsí ho, ale ono se jinak přiblížit k člověku mlhou nedalo.

„Neviděl jsi něco?" zeptal se Špuk tiše.

Elend zavrtěl hlavou. „Ale myslím, že jsem něco slyšel."

Špuk přikývl a znovu zmizel v mlze. Elend se zastavil a nevěděl, jestli má jít dál nebo čekat. Netrvalo však dlouho a Špuk se vrátil.

„To nic není," řekl. „Jen mlžnej přízrak."

„Cože?" zeptal se Elend.

„Mlžnej přízrak," opakoval Špuk. „No, takový ty beztvarý potvory. Něco jako kandra. Neříkej, že jsi o něm nikdy neslyšel."

„Slyšel," odpověděl Elend a neklidně zíral do tmy. „Ale nikdy mě nenapadlo, že bych nějakého mohl v noci venku potkat."

Špuk pokrčil rameny. „Asi sleduje naši stopu a doufá, že po nás zůstane nějaký jídlo. Ale většinou jsou neškodný."

„Většinou?" zeptal se Elend.

„Víš o nich nakonec asi daleko víc než já. Podívej, nevrátil jsem se proto, abychom tady rozebírali mrchožrouty. Tamhle je nějaký světlo."

„Že by vesnice?" zeptal se Elend a vzpomínal, kdy tudy naposledy šel.

Špuk zavrtěl hlavou. „Vypadá to spíš jako pochodně."

„Tak vojsko?“

„Možná. Asi bys měl chvíli počkat tady. Bylo by hloupý, kdybys narazil na hlídku.“

„Počkám,“ řekl Elend.

Špuk přikývl a vzdálil se do mlhy.

Elend se ocitl opět sám uprostřed temnoty. Zachvěl se, přitáhl si plášť a podíval se směrem, odkud slyšel mlžný přízrak. Ano, četl o nich. Věděl, že se říká, že jsou neškodné. Ale představa, že by se se tam z mlhy něco vynořilo – a místo kostry to mělo náhodně uspořádané kosti – a dívalo se to na něho…

Nemysli na to, řekl si.

Raději se soustředil na mlhu. Vin měla pravdu přinejmenším v jedné věci. Mlha se držela čím dál déle po svítání. Některá rána zůstávala ještě půl hodiny po východu slunce. Dovedl si dobře představit katastrofu, která by nastala, kdyby mlha zůstala celý den. Zašla by veškerá úroda, trpěla by zvířata a civilizace by pomalu spěla k zániku.

Je možné, že by Bezednost byla opravdu něco tak prostého jako mlha? Elend o ní věděl jen ze studia textů. Někteří autoři celou věc rovnou zavrhovali jako výmysl nebo fámu, kterou pustili do oběhu obligátoři, aby zdůraznili auru svého Boha. Většina autorů však přijímala historické vymezení Bezednosti jako temného monstra, které Pán Vládce zahubil.

Přesto však vidět Bezednost v mlze mělo svou logiku. Jak by mohlo jediné stvoření, byť by to bylo sebevětší monstrum, ohrozit samotnou existenci země? Mlha ale destruktivní být může. Dokáže zabíjet rostliny. Možná i… zabíjet lidi, jak naznačil Sazed?

Sledoval ji, jak víří kolem něho, hravá, ošidná. Ano. Dokázal v ní vidět Bezednost se všemi jejími atributy – nebezpečnější než monstrum, ničivější než vojsko. Vlastně – jak ji tak sledoval, měl pocit, jako by si s ním chtěla zahrávat. Tak třeba vír mlhy přímo před ním jako by se formoval do tvarů. Elend se v duchu usmál a hledal v mlze obrazce. Jeden vypadal skoro jako postava stojící přímo před ním.

Postava udělala krok dopředu.

Elend vyskočil a ustoupil. Pod nohama mu křupl led. *Nebuď hlupák,* říkal si. *Máš halucinace. Ve skutečnosti tu nic –*

Postava udělala další krok k němu. Byla nezřetelná, skoro beztvará, ale přesto reálná. Nahodilé víry mlhy jasně rýsovaly tvar její tváře, těla, končetin.

„Pro Pána Vládce!“ vyjekl Elend a znovu uskočil dozadu. Ta věc ho pozorovala.

Začínám bláznit, pomyslel si a ruce se mu třásly. Postava z mlhy se zastavila pár kroků před ním a potom zvedla pravou ruku a někam ukazovala.

Na sever. Pryč od Luthadelu.

Elend se zamračil a podíval se tím směrem. Nebylo tam nic než mlha. Otočil se zpátky k postavě, ale ta stála bez hnutí s rukou stále zdviženou.

Vin o tom mluvila, vzpomněl si a snažil se potlačit strach. *Snažila se mi o tom říct. A já jsem myslel, že přehání.* Měla pravdu. Zrovna tak jako o tom, že se mlha drží déle za svítání a že by mlha mohla být Bezednost. Začínal se rozmýšlet nad slovy badatelů.

Postava z mlhy stále ukazovala.

„Co?“ řekl Elend a lekl se vlastního hlasu, který zněl uprostřed tiché mlhy cize a strašidelně.

Postava stále se zdviženou rukou postoupila o další krok. Elend sáhl po meči, i když věděl, že je to zbytečné.

„Řekni mi, co ode mě chceš!“ vypravil ze sebe násilím.

Postava mlčela a ukazovala. Elend dal hlavu na stranu. Ono to zase nevypadalo tak hrozivě. Vlastně z toho čišel jakýsi klid a mír.

Allomancie? pomyslel si. *Ono mi to působí na emoce!*

„Elende?“ ozval se z mlhy Špukův hlas.

Postava se najednou rozplynula. Vynořil se Špuk, obličej měl ještě zahalený tmou. „Elende? Říkal jsi něco?“

Elend sundal ruku z meče a napřímil se. Díval se do mlhy a stále si nebyl jistý, co to vlastně viděl. „Ne, nic,“ odpověděl.

Špuk se ohlédl zpátky na stranu, odkud přišel. „Měl by ses tam jít podívat.“

„Je to vojsko?“ zeptal se Elend zamračeně.

Špuk zavrtěl hlavou. „Ne. Uprchlíci.“

* * *

„Memoristi jsou všichni pryč, pane,“ tvrdil starší muž, který seděl naproti Elendovi. Neměl stan, jen plachtu nataženou mezi několika kolíky. „Buď jsou mrtví, nebo zajatí.“

Druhý muž servilně přinesl Elendovi šálek teplého čaje. Oba byli oblečení jako sluhové, a přestože na nich byla znát únava, měli ruce i šaty čisté.

Jako za stara, pomyslel si Elend a vděčně se napil čaje. *Terrismané se sice cítí svobodní, ale tisíc let, které strávili jako sluhové, nelze jen tak vymazat.*

Byl to divný tábor. Špuk v něm napočítal skoro tisíc lidí – bylo naprosto nemožné tolik lidí v zimě nakrmit a uložit. Mnozí byli staří. Muži byli většinou sluhové – kastráti vychovaní pro službu šlechtě, bez jakýchkoli zkušeností s lovem.

„Řekněte mi, co se stalo,“ řekl Elend.

Starší sluha přikývl a potřásl hlavou. Nevypadal jako žádný vetchý stařík – byla na něm patrná jakási důstojnost i sebeovládání příslovečné pro většinu sluhů – pohyboval se však pomalu a celý se chvěl.

„Synoda vyšla na veřejnost, pane, jakmile padla říše.“ Vzal si pohár. Elend si všiml, že je plný jen do poloviny – i tak třesoucí se rukou jeho obsah málem rozlil. „A ujala se vlády. Asi ale vyšli na veřejnost moc brzy.“

Ne všichni Terrismané byli feruchemové. Memoristé – lidé jako Sazed a Tindwyl – se museli léta skrývat před Pánem Vládcem, který byl posedlý strachem z toho, aby se nespojily feruchemické a allomantické schopnosti, a nepřišel tak na svět člověk, který by mu svými schopnostmi mohl konkurovat. Proto se pokusil feruchemy zcela vyhladit.

„Já jsem znal memoristy, příteli,“ řekl Elend tiše. „Nechce se mi věřit, že by mohli být tak snadno poraženi. Kdo to udělal?“

„Inkvizitoři, pane,“ odpověděl stařík.

Elend se zachvěl. *Takže celou dobu byli v Terrisu.*

„Byly jich tam desítky, pane,“ pokračoval muž. „Napadli Tathingdwen s armádou kolossů. Ale to bylo jen tak mimochodem, řekl bych. Oni šli hlavně po Synodě a po memoristech. Naše armáda bojovala proti kolossům a inkvizitoři se vrhli na memoristy.“

Pro Pána Vládce… pomyslel si Elend a zvedl se mu žaludek. *Tak co uděláme s tou knihou, co nám dal Sazed, abychom Synodě odevzdali?*

„Vzali s sebou i jejich mrtvoly, pane," řekl stařík. „Terris je v rozvalinách, proto utíkáme na jih. Vy jste říkal, že znáte krále Ventura?"

„Ano… znám se s ním," odpověděl Elend. „Vládl v Luthadelu, odkud pocházím."

„Myslíte, že nám poskytne azyl?" zeptal se muž. „Jinde nemáme šanci. Tathingdwen bylo terrisské hlavní město, ale nebylo zase tak velké. Je nás už jen pár – o to se postaral Pán Vládce."

„Já… nevím, jestli v Luthadelu najdete pomoc, příteli."

„Jsme dobří sluhové," řekl stařík. „Jsme hrdí na to, že máme svobodu, řekl bych. Bojovali jsme i proti inkvizitorům. Možná nám posloužili tím, že nás vyhnali."

Elend zavrtěl hlavou. „Luthadel před týdnem napadl koloss," řekl tiše. „Já sám jsem také uprchlík. A pokud vím, město padlo."

Stařík zmlkl. „Tak takhle," řekl nakonec.

„Je mi to líto," řekl Elend. „Vracím se tam, abych viděl, co se stalo. Řekněte mi – já jsem nedávno šel na sever – jak to, že jsem vás nepotkal?"

„My jsme nešli podél kanálu," odpověděl stařík. „Vzali jsme to přímo vnitrozemím, abychom u Suringshathu nabrali zásoby. Vy… teda nevíte, jak to v Luthadelu dopadlo? Bydlela tam totiž jedna z předních memoristek. Doufali jsme, že u ní najdeme útočiště."

„Myslíte paní Tindwyl?" zeptal se Elend.

Stařík ožil. „Ano. Vy ji znáte?"

„Byla u královského dvora," odpověděl Elend.

„Memoristka Tindwyl by se teď měla stát naší vůdkyní, řekl bych," pokračoval stařík. „Nevíme, kolik memoristů tam došlo, ona byla jediná, o které Synoda věděla, když na nás zaútočili."

„Když jsem odcházel, byla ještě v Luthadelu," odpověděl Elend.

„Třeba je ještě naživu," řekl stařík. „Můžeme doufat, řekl bych. Děkujeme za informace, pocestní. Udělejte si u nás v táboře pohodlí."

Elend přikývl a vstal. Špuk stál opodál ukrytý v mlze poblíž skupinky stromů. Elend k němu došel.

V táboře pálili celé noci velké ohně, zřejmě jako ochranu proti mlze. Na jednu stranu ji světlo trochu rozhánělo, a na druhou v ní

vytvářelo trojrozměrné stíny, děsivé na pohled. Špuk se opřel o omšelý kmen stromu a rozhlížel se po věcech, které Elend neviděl. Něco z toho však slyšel. Dětský pláč. Kašlající starce. Přešlapující dobytek.

„Nevypadá to tu dobře, co?“ řekl tiše.

Špuk zavrtěl hlavou. „Kdyby tak chtěli uhasit ty ohně,“ broukl. „Ničí mi oči.“

Elend se podíval do plamenů. „Vždyť nejsou zas tak ohromné.“

Špuk pokrčil rameny. „Je to jen plýtvání dřevem.“

„Tak jim trochu toho pohodlí dopřej. Nečeká je nic dobrého.“ Elend se odmlčel a sledoval procházející oddíl terrisských „vojáků“ – skupinu mužů, kteří byli evidentně sluhové. Drželi se statečně a pochodovali se vší grácií, ale Elend pochyboval o tom, že umějí vzít do ruky jinou zbraň než kuchyňský nůž.

Ne. V Terrisu žádné vojsko není. Mí lidé tam pomoc nenajdou.

„Poslal jsi Vin zpátky, aby nám našla spojence,“ řekl Špuk tiše. „Aby je přivedla za námi, abychom třeba hledali útočiště v Terrisu.“

„Já vím,“ odpověděl.

„Jenže v Terrisu to nejde,“ namítl Špuk. „Když jsou tam inkvizitoři.“

„Já vím,“ řekl Elend znovu.

Špuk chvíli mlčel. „Celý svět se najednou rozpadá, Elende,“ řekl nakonec. „Terris, Luthadel…“

„Luthadel nezničili,“ řekl Elend a podíval se na něho se vzdorem v očích.

„Koloss –“

„Zastavíme je,“ namítl Elend. „Nejspíš už našla sílu u Pramene Povýšení. Musíme jít dál. Všechno, co zničili, postavíme znovu. A potom pomůžeme Terrisu.“

Špuk mlčel a potom přikývl a usmál se. Elenda překvapilo, jak jeho sebevědomá slova dokázala tohoto mladíka uklidnit. Špuk se opřel a díval se na Elenda s pohárem kouřícího čaje v ruce. Elend mu ho podal a zamumlal cosi, že srdcovkový čaj nerad. Špuk se šťastně napil.

Elend však viděl věci skeptičtěji, než si byl ochotný přiznat. *Bezednost se vrací, v mlhách se objevují duchové a inkvizitoři plení Terris. Co dalšího jsem ještě přehlédl?*

Je to ale jen marná naděje. Alendi přežil útoky vrahů, války i katastrofy. I tak však doufám, že v terrisských mrazivých horách nakonec odhalí své slabiny. Doufám v zázrak.

57

„Podívejte, všichni dobře víme, co je potřeba udělat," řekl Cett a klepal přitom na stůl. „Máme vojáky připravený k boji, tak proč nejdeme dobýt tu mou zatracenou zem zpátky?"

„Císařovna nám nic takového nenařídila," řekl Janarle a upíjel čaj. Cettovým nezdvořilým chováním se nenechal vyvést z míry. „Já si osobně myslím, že bychom měli počkat, dokud se nevrátí císař."

Penrod, nejstarší z mužů v místnosti, měl nejvíce taktu, aby dal najevo účast. „Chápu, že máte starost o své lidi, Lorde Cette. Ale od války uplynul sotva týden a Luthadel ještě leží v rozvalinách. Zatím je příliš předčasné zabývat se myšlenkou na expanzi. Takovou věc nelze oficiálně obhájit."

„Nechte toho, Penrode," vyštěkl Cett. „Vy nám nemáte co poroučet."

Všichni tři se obrátili na Sazeda. Připadal si v čele stolu v konferenčním sále domu Venture poněkud nepatřičně. Kolem stáli do půlkruhu asistenti a sluhové včetně Docksonových úředníků, ale u stolu se Sazedem seděli jen tři panovníci podléhající Elendovu trůnu.

„Řekl bych, že bychom neměli věc uspěchat, Lorde Cette," odpověděl Sazed.

„To není žádný uspěchání," namítl Cett a znovu začal klepat do stolu. „Já tam chci jen poslat špiony, abychom získali informace, které pro invazi potřebujeme."

„Žádnou invazi neplánujeme," odsekl Janarle. „Pokud se císař rozhodne zmocnit Fadrexu, nebude to rozhodně dřív než někdy v létě. Zatím máme důležitější věci na práci. Moje armáda je už hrozně dlouho z domova. Základní politický postup je stabilizovat to, co máme, než se začneme vydávat na nová území."

„Pche!" mávl Cett pohrdavě rukou.

„Špiony klidně vyšlete, Lorde Cette," řekl Sazed. „Ale jen pro informace. Nesmějí se nikde zaplést do žádné vzpoury, i kdyby to byla sebelákavější příležitost."

Cett zavrtěl vousatou bradou. „Přesně z tohohle důvodu jsem se nikdy nepletl do politiky Finální říše. Všichni jen kujou pikle, a dokud je neukujou, tak se nic neděje."

„To je právě ta rafinovanost, Lorde Cette," řekl Penrod. „Trpělivost přináší růže."

„Růže?" nadhodil Cett. „A co získala Centrální dominancie vyčkáváním? Čekali jste tak dlouho, až se vám město zhroutilo pod rukama. Jako kdybyste neměli nejlepšího Mistborna…"

„Nejlepší Mistborn, pane…" vložil se do hovoru Sazed. „Vy jste neviděl, jak ovládla koloss? Neviděl jste, jak tu nad námi létala vzduchem jako šíp? Lady Vin je víc než nejlepší Mistborn."

Všichni zmlkli. *Nesmějí ji pustit ze zřetele*, pomyslel si Sazed. *Bez jejího vedení – a bez hrozby její síly – by se tahle koalice rozpadla, než bys řekl ‚švec'*.

Připadal si tak bezmocně. Nedokáže je udržet soustředěné na Vin a nedokáže jim ani pomoci s jejich problémy. Neumí nic víc, než jim jen Vin neustále připomínat.

A vlastně to ve skutečnosti dělat nechtěl. Cítil v hloubi duše něco velmi zvláštního a pro něho neobvyklého. Nezájem. Apatii. Proč má na něčem, o čem tihle muži mluví, záležet? Proč má vůbec na něčem záležet, když Tindwyl už nežije?

Zaťal zuby a snažil se soustředit.

„Dobře," řekl Cett a mávl rukou. „Pošlu tam špiony. Už přišly ty zásoby z Urteau, Janarle?"

Mladší šlechtic znejistěl. „My… no, možná s tím budou problémy, pane. Zdá se, že tam došlo k nějakým provokacím."

„To se pak nedivím, že chcete poslat jednotky zpátky do Severní dominancie!“ začal ho obviňovat Cett. „Chcete si dobýt zpátky svoje království a moje nechat shnít!“

„Urteau je mnohem blíž než vaše hlavní město, Cette,“ řekl Janarle a věnoval se raději čaji. „Je to přece logické zaměřit se nejdřív tam a až potom na západ.“

„Ať o tom rozhodne císařovna,“ řekl Penrod. Rád dělal prostředníka – připadal si tak povýšený nad ostatní. Vlastně tím, že se stavěl mezi ně, o nich rozhodoval.

Elend dělal vlastně totéž, pomyslel si Sazed, *s naší armádou.* Ten mladík měl vlastně větší smysl pro politickou strategii, než si Tindwyl myslela.

Nesmím na ni pořád myslet, řekl si a zavřel oči. Bylo to těžké. Všechno, co říkal, a všechno, co dělal, mu připadalo špatné – jen proto, že tu ona už není. Světlo bylo ponuré, motivace nefungovala, nechtělo se mu ani krále poslouchat, natož jim dávat nějaké instrukce.

Věděl, že je to malicherné. Jak dlouho byla Tindwyl zpátky v jeho životě? Jen několik měsíců. Už dávno se smířil s tím, že nikdy nebude nikým milován – natožpak jí. Nejen že nebyl celým mužem, ale byl navíc rebel a disident – člověk zcela mimo Tindwylinu víru.

Její náklonnost k němu byla jako zázrak. Jenže komu za ni vděčí a komu spílá za její smrt? Zná stovky Bohů. Všechny by je nenáviděl, kdyby věděl, že to k něčemu bude.

Jen kvůli tomu, aby se z toho nezbláznil, se znovu donutil věnovat pozornost králům.

„Poslouchejte,“ řekl Penrod, naklonil se dopředu a položil ruce na stůl. „Myslím, že se na to díváme špatně, pánové. Neměli bychom se hašteřit, měli bychom být šťastní. Máme jedinečné postavení. Po pádu říše Pána Vládce se snažily prosadit desítky, možná stovky lidí jako panovníci. A všichni měli jedno společné – chyběla jim stabilita.

Jak se zdá, my budeme nuceni spolupracovat. A já to začínám vidět příznivě. Budu loajální mladým Venturům – třeba se i smířím s excentrickým přístupem Elenda Ventura k otázkám vlády –, pokud mi to zaručí, že ještě za deset let budu u moci.“

Cett se poškrábal na bradě a potom přikývl. „To není nerozumný, Penrode. Možná je to to nejrozumnější, co jsem od vás kdy slyšel.“

„Ale nemůžeme se pořád jen dohadovat o tom, co asi uděláme," řekl Janarle. „Potřebujeme vedení. Zůstat deset let u moci, to – předpokládám – dost záleží na tom, jestli neskončíme napíchnutí na kudle té mistbornské holky."

„Jistě," řekl Penrod a rychle přikyvoval. „Pane Terrismane, kdy můžeme předpokládat, že se císařovna ujme velení?"

Znovu se všechny tři páry očí obrátily k Sazedovi.

Mně je to ale vlastně jedno, pomyslel si Sazed a okamžitě si to vyčítal. Vin je jeho přítelkyně. Není mu to jedno. I když je pro něj teď těžké dokázat, aby mu nebylo jedno úplně všechno. Sklopil hlavu a zastyděl se. „Lady Vin trpí následky dlouhodobého spalování cínu s olovem," řekl. „Celý rok balancovala na pokraji vyčerpání a teď běžela celou cestu do Luthadelu. Potřebuje odpočívat. Myslím, že tentokrát to bude trvat déle."

Ostatní přikyvovali a potom se vrátili ke své diskusi. Sazed se však v myšlenkách vrátil k Vin. Měl pocit, že její nemoc podcenil, a začínalo mu to dělat starost. Dlouhodobé spalování cínu s olovem tělo velmi vyčerpávalo a Sazed začínal Vin podezírat, že ho spalovala celé měsíce, aby se udržela bdělá i po nocích.

Když memorista vytvářel zásobu bdělosti, udržovalo ho to v jakémsi komatózním polospánku. Sazed mohl jen doufat, že pálení cínu s olovem vyvolává ve svých následcích stejný stav, protože se Vin za celý týden od svého návratu ještě ani jednou neprobudila. Snad se už brzy vzbudí podobně jako memorista, kterému spánek došel.

Možná to ale bude trvat déle. Koloss čekal za městem – disciplinovaně –, nějak ho ovládala i v bezvědomí. Ale na jak dlouho? Vyčerpání z dlouhodobého pálení cínu s olovem dokáže i zabít, pokud je příliš silné.

Co by se stalo s městem, kdyby se neprobudila?

* * *

Z oblohy padal popel. *V poslední době přeháněk popela přibývá,* pomyslel si Elend, když se se Špukem vynořili mezi stromy a rozhlédli se přes luthadelskou pláň.

„Podívej," řekl Špuk tiše a ukázal k městu. „Brány jsou vylomený."

Elend se zamračil. „Ale koloss táboří za městem.“ Skutečně, na svém místě byl i Straffův tábor.

„Tamhle jsou lidi a něco dělají,“ řekl Špuk a stínil si citlivý allomantický zrak před sluncem. „To vypadá, jako když pohřbívají mrtvé. Venku za městem.“

Elend se zamračil ještě víc. *Co se s ní stalo? Je v pořádku?*

Vydali se přes pláň a řídili se radou Terrismanů, aby si dali pozor před hlídkami z města. Dnes poprvé porušili své pravidlo a cestovali i za dne, aby se dostali do Luthadelu ještě před setměním. Brzy přijde mlha a Elend už byl unavený – časným vstáváním i dlouhou chůzí.

Ještě víc ho však vyčerpávalo to, že nevěděl, co se v Luthadelu vlastně stalo. „Vidíš, čí vlajka visí nad bránou?“ zeptal se.

Špuk se zastavil a spálil kovy. „Tvoje,“ řekl nakonec překvapeně.

Elend se usmál. *No, tak buď nějak město ubránili, nebo je to velmi vychytralá past na mě.* „Jdeme,“ řekl a ukázal na řadu uprchlíků, kteří se vraceli do města – pravděpodobně utekli už dříve a teď se vracejí pro potraviny, když už nebezpečí pominulo. „Přidáme se k nim a vejdeme s nimi do města.“

* * *

Sazed zavřel dveře a tiše vzdychl. Králové diskusi na pořadu dne už ukončili. Když uvážil, že ještě před týdnem chtěli jeden druhého porazit, vycházeli spolu nakonec docela dobře.

Sazed by však za jejich nově nabyté přátelství ruku do ohně rozhodně nedal. Kromě toho měl jiné starosti.

Viděl jsem už umírat hodně lidí, pomyslel si a vrátil se do místnosti. *Kelsiera. Jadendwyl. Crenda. Lidi, kterých jsem si vážil. A nikdy jsem vlastně nepřemýšlel, co se stalo s jejich duší.*

Postavil na stůl svíčku. Její křehké světlo osvítilo několik rozházených listů papíru, hromadu zvláštních hřebů z těl inkvizitorů a jeden rukopis. Sazed si sedl ke stolu a přejel prsty stránky knihy. Vzpomínal, jak tu studovali společně s Tindwyl.

Možná mně právě proto Vin svěřila velení, pomyslel si. *Věděla, že se potřebuji něčím zabývat, abych nemusel pořád myslet na Tindwyl.*

A přesto čím dál víc cítil, že na ni nechce přestat myslet. Co je silnější? Bolest vzpomínky, nebo bolest zapomenutí? Je memorista a jeho posláním je nezapomínat. Naopak uchovávat. Zapomínat, byť by to bylo pro klid duše, to nebyl jeho styl.

Začal listovat rukopisem a spokojeně se usmíval. Poslal čistou a čitelnou kopii po Vin a Elendovi na sever. Jenže tohle je originál. Horečně a skoro zoufale sepisovaný dvěma vyděšenými badateli.

Jak probíral stránky, mihotající světlo svíčky padlo na Tindwylin pevný úhledný rukopis. Snadno se na stránce doplňoval se Sazedovým rezervovanějším písmem. Na některých stránkách se jejich písma stačila vystřídat i dvanáctkrát.

Neuvědomil si, že pláče. Až když jedna slza spadla na stránku. Překvapeně se díval, jak její kapka rozpíjí inkoust.

„A co dál, Tindwyl?“ ptal se šeptem. „Proč jsme tohle vlastně vůbec dělali? Ty jsi nikdy nevěřila v Hrdinu věků a já – jak se zdá – jsem asi nikdy nevěřil ničemu. Co to všechno mělo za smysl?“

Natáhl ruku a osušil slzu rukávem, aby nepoškodila stránku. Navzdory únavě začal číst. Vybíral náhodné odstavce. Četl a ukládal do paměti. Aby si mohl vzpomenout na dny, kdy si nemuseli dělat starost s tím, proč tohle vlastně dělají. Kdy byli prostě spokojení, že je to baví a že jsou přitom spolu.

Nashromáždili jsme všechny informace, co jsme mohli, abychom odhalili Hrdinu věků a Bezednost, pomyslel si při čtení. *Jenže si v tolika věcech protiřečí.*

Nalistoval jednu pasáž, na které Tindwyl trvala, že se nesmí vynechat. Obsahovala podle ní několik do očí bijících nesrovnalostí. Znovu je pročítal a poprvé se nad nimi hlouběji zamýšlel. Přesně v nich viděl Tindwyl – opatrnou a skeptickou. Procházel pasáž, až narazil na její písmo.

Hrdina věků bude veliký muž, stálo tam. *Kterého není snadné přehlédnout.*

Moc si nesmí přisvojit, stálo na jiném místě. *To je zcela jisté. Musí se zadržet, ale nesmí se použít.* Musí se uvolnit. Tindwyl tohle místo připadalo hloupé, protože na jiných místech se mluvilo o tom, že Hrdina musí sílou z Pramene Povýšení porazit Bezednost.

Všichni lidé jsou sobečtí, stálo jinde. *Hrdina je člověk, který dokáže povýšit potřeby všech ostatních nad své.* „Pokud jsou všichni lidé sobečtí,“ poznamenala k tomu Tindwyl, „jak může být

Hrdina jiný? A vůbec, je možné očekávat od pokorného skromného člověka, že dobude svět?“

Sazed zavrtěl hlavou a usmál se. Některé její připomínky byly velmi trefné – někde se ale snažila za každou cenu oponovat, i když to vyžadovalo značné úsilí a bylo to poněkud krkolomné. Znovu přejel prsty po stránce, ale zastavil se hned na prvním odstavci.

Veliký muž, stálo v něm. To pro Vin skutečně neplatí. Tohle ovšem nebylo z otisku, ale z jiného zdroje. Tindwyl to sem zařadila proto, že otisk, nejspolehlivější zdroj, se zmiňoval o tom, že bude malý. Sazed listoval knihou, až došel k úplnému přepisu Kwaanova svědectví vyrytého do oceli. Začal hledat příslušnou pasáž.

Na první pohled mě zarazila Alendiho výška. Byl malý, ale přesto jako by se tyčil nad ostatními, jako by je převyšoval a patřil mu jejich respekt.

Zamračil se. Dříve by se hádal, že v tom žádný rozpor není, protože se první pasáž může vztahovat na Hrdinův charakter, a ne fyzický vzhled. Teď se však nad textem pozastavil a poprvé si uvědomil podstatu Tindwyliných námitek.

Něco na tom nesedělo. Vrátil se ke knize a prošel znovu obsah stránky.

Vydobyl jsem si místo ve víře v Očekávání, četl. *Stal jsem se Zvěstovatelem, prorokovaným Svatým Prvním svědkem, jehož úkolem bylo objevit Hrdinu věků. Kdybych popřel Alendiho, popřel bych své nové postavení a svůj čerstvě nabytý věhlas.*

Mračil se stále více. Znovu prošel celý odstavec. Venku se stmívalo a kolem okenic kroužily proudy mlhy, vířily oknem a uvnitř v místnosti se rozplynuly.

Svatým Prvním svědkem, opakoval si. *Jak jsem to mohl přehlédnout? Tak mě přece nazvali lidé tam venku u brány. Tehdy jsem si na to nevzpomněl.*

„Sazede.“

Vyskočil a málem shodil knihu na zem. Za ním stála Vin. V potemnělé místnosti vypadala jako černý stín.

„Paní Vin! Vy jste se probudila!“

„Neměl jsi mě nechat spát tak dlouho,“ řekla.

„Já jsem se vás snažil vzbudit,“ řekl tiše, „ale nešlo to.“

Mlčela.

„Třeba to bylo dobře, paní Vin," poznamenal. „Už je po všem a vy jste toho za poslední měsíce moc nenaspala. Je dobře, že jste si odpočinula. Už je to za námi."

Udělala krok dopředu a zavrtěla hlavou. Sazed na ní stále viděl vyčerpání i po několikadenním spánku. „Ne, Sazede," řekla. „Ještě to za námi není. Zdaleka ne."

„Jak to myslíte?" zeptal se starostlivě.

„Já to pořád slyším," odpověděla a zvedla ruku k hlavě. „Duní mi to v uších. Je to tady ve městě."

„Pramen Povýšení?" zeptal se. „Ale, paní Vin, já jsem vám lhal. Po pravdě a s hlubokou omluvou, já ani nevím, jestli něco takového skutečně existuje."

„Věříš, že jsem Hrdina věků?"

Sazed odvrátil pohled. „Před pár dny, tehdy za městem, jsem si byl skoro jistý. Ale… v poslední době… Já vlastně sám nevím, čemu věřím. Proroctví jsou jedna velká směsice protimluvů."

„Tohle ale není věc proroctví," řekla Vin a došla až ke stolu. Podívala se do knihy. „Tohle je prostě jen pouhá nutnost, co se musí udělat. Já to cítím… táhne mě to."

Podívala se na zavřené okno a vířící mlhu za ním. Potom rozevřela okenice a pustila dovnitř chladný noční vzduch. Stála a se zavřenýma očima se nechala obkroužit mlhou. Byla oblečená v kalhotách a košili.

„Jednou jsem z mlhy načerpala sílu, Sazede," řekla. „Víš to? Řekla jsem ti to? Když jsem bojovala s Pánem Vládcem. Mlha mi pomohla. Jinak bych ho neporazila."

Sazed se zachvěl. Nebylo to jen zimou, ale i tónem jejího hlasu a smyslem jejích slov. „Paní Vin…" řekl, ale nevěděl, jak dál. Mlha jí pomohla? Co to znamená?

„Pramen je tady," opakovala a dívala se z okna. Do místnosti proudila mlha.

„Nemůže být tady, paní Vin," řekl Sazed. „V tomhle se všechny prameny shodují. Pramen Povýšení je v terrisských horách."

Vin zavrtěla hlavou. „On změnil svět, Sazede."

Sazed se zarazil a zamračil se. „Cože?"

„Pán Vládce," řekla šeptem. „Stvořil Popelečné hory. Podle pověstí vytvořil kolem říše velké pouště a rozpoltil zemi, aby ji zachránil. Proč si myslíme, že všechno vypadalo stejně jako teď,

než šel poprvé k Prameni? Stvořil hory. Proč by nemohl taky hory srovnat se zemí?“

Sazeda zamrazilo.

„Já bych to tak udělala,“ řekla Vin. „Kdybych věděla, že se ta síla do Pramene jednou vrátí, kdybych ji chtěla zachovat. Schovala bych Pramen a nechala legendy tak, jak byly. O horách na severu. A potom bych kolem Pramene postavila město. Abych ho měla pod dohledem.“

Otočila se a podívala se na něho. „Je někde tady. A čeká v něm síla.“

Sazed se chystal oponovat, ale nevěděl jak. Nevěřil tomu. Jak má takovým argumentům čelit? Odmlčel se a zaslechl dole hlasy.

Hlasy? pomyslel si. V noci? V mlze? Zvědavě poslouchal, ale byly příliš daleko. Sáhl do vaku u stolu. Většina zásob byla prázdná. Byly tu jen zásoby vědomostí. Ve vaku našel malý sáček s deseti prsteny, které si připravil pro případ nouze, ale nakonec je nikdy nepoužil. Otevřel sáček, vyndal jeden z prstenů a potom sáček vrátil do vaku.

Z prstenu nabral ze zásob sluchu. Začal zdola rozeznávat jednotlivá slova.

„Král! Král se vrátil!“

Vin se vrhla do okna a vyskočila ven.

* * *

„Já taky úplně nechápu, jak to dělá, Ele,“ říkal Ham. Ruku měl stále ještě na pásce.

Elend procházel ulicemi města a za ním se trousil zástup lidí a vzrušeně hovořil. Přidávali se k němu stále další, jakmile slyšeli, že je Elend zpátky. Špuk si je nejistě prohlížel, ale dělalo mu dobře, že vzbuzují pozornost.

„Při poslední bitvě jsem venku úplně promrzl,“ říkal zrovna Ham. „Při životě mě udržoval jedině cín s olovem. Kolossové prolomili bránu, kterou jsme hlídali, a vyvraždili mi všechny lidi. Já jsem se z toho dostal a našel jsem Sazeda, ale to už se mi začínalo plést v hlavě. Ještě si vzpomínám, že jsem zkolaboval před tvrzí Hasting. Když jsem se probral, měla už Vin město zpátky. Já…“

Oba zmlkli. Před nimi na ulici stála Vin. Tichá, temná a zahalená stínem vypadala skoro jako duch, kterého tehdy Elend viděl.

„Vin?“ řekl.

„Elende!“ Rozběhla se k němu, vrhla se mu do náruče a bylo po tajemné atmosféře. Držela ho a třásla se. „Já jsem asi něco provedla, nezlob se.“

„Ale!“ řekl. „A co?“

„Udělala jsem tě císařem.“

Elend se usmál. „Všiml jsem si. A přijímám.“

„Po tom všem, co jsi dělal, aby si lidi mohli zvolit sami?“

Elend přikývl. „Začínám přehodnocovat některé své názory. Byly moc zjednodušující. Čestné, ale… kusé. S tím si poradíme. Já jsem hlavně rád, že moje město ještě stojí.“

Vin se usmála. Vypadala unaveně.

„Vin?“ zeptal se. „Ty jsi ještě vyčerpaná z cínu s olovem?“

„Ne,“ odpověděla. „Tohle je něco jinýho.“ Uhnula pohledem stranou a tvář měla zamyšlenou, jako by se o něčem rozhodovala.

„Pojď,“ řekla nakonec.

* * *

Sazed se díval z okna a čerpal ze zásob zraku, aby lépe viděl. Dole stál opravdu Elend. Sazed se usmál. Spadl mu další kámen ze srdce. Otočil se, že půjde dolů a krále přivítá.

Potom si však všiml čehosi na zemi u svých nohou. Kousku papíru. Klekl si, aby ho sebral, ale bylo na něm něco napsáno. Jeho vlastní rukou. Okraje byly nerovné, jak byl utržený od zbytku stránky. Zamračil se, vrátil se ke stolu a otevřel knihu na stránce s Kwaanovým vyprávěním. Na té, kterou vytrhla Tindwyl. Tam, co chyběl spodní okraj. Málem už zapomněl, jak si tenkrát lámali hlavu s několika listy, kterým chyběl stejný spodní okraj.

Kdysi ty stránky psal podle informací uložených v zásobách. Potom zjistili, že jim všem chybí tentýž spodní kraj s jednou větou. Jen aby se ujistil, přiložil útržek ke zbytku stránky. Seděl dokonale. *Alendi se k Prameni Povýšení nesmí dostat*, stálo na něm. *Nesmí si tu sílu přisvojit.* Takhle byla přesně ta formulace zaznamenána v Sazedových zásobách informací. Tak zněl přesný opis otisku.

Proč si Kwaan zrovna s tímhle dělal hlavu? přemítal a sedl si. *Tvrdil přece, že znal Alendiho lépe než kdokoli jiný. Vlastně ho sám na několika místech nazval ctihodným mužem.*

Proč se Kwaan tolik bál, aby si Alendi nepřivlastnil moc Pramene Povýšení?

* * *

Vin šla mlhou. Za ní se trousili Elend, Ham a Špuk. Shluk lidí se na Elendův příkaz rozešel, i když mu pár vojáků zůstalo nablízku jako osobní stráž.

Vin stále cítila impulsy. Jako by jí rozechvívaly celou duši. Jak to, že je necítí nikdo jiný?

„Vin?“ ozval se Elend. „Kam jdeme?“

„Do Kredik Shaw,“ odpověděla tiše.

„Ale… proč?“

Jen zavrtěla hlavou. Teď už si byla jistá. Pramen je ve městě. Předpokládala, že jak budou impulsy sílit, bude stále obtížnější poznat, odkud přicházejí. Jenže to bylo právě naopak. Byly silné a hlasité a snáze identifikovatelné.

Elend se ohlédl na ostatní a Vin cítila jeho obavy. Před nimi se tyčil Kredik Shaw. Ze země asymetricky čněly vysoké věžičky jako masivní bodce, jako by se chtěly postavit samotnému nebi.

„Vin,“ řekl Elend. „Ta mlha… se opravdu chová divně.“

„Já vím,“ odpověděla. „Ona mě vede.“

„No, vlastně,“ řekl Elend, „mně to připadá, jako by tě ode mě táhla pryč.“

Zavrtěla hlavou. Tak to mělo být. Ale jak mu to vysvětlit? Společně vešli do pozůstatků paláce Pána Vládce.

Pramen je tady. Celou dobu je tady, pomyslela si Vin pobaveně. Cítila, jak celá budova rezonuje impulsy. Jak to, že si toho nevšimla dřív?

Tehdy ještě byly impulsy moc slabé, uvědomila si. *Pramen ještě nebyl naplněný. Teď už je.* A vábí ji.

Šla po stejné cestě jako tenkrát. S Kelsierem, když se vloupali do Kredik Shaw a ona přitom málem přišla o život. A potom podruhé, když se sem vydala zabít Pána Vládce. Úzká kamenná chodba se otevřela do místnosti ve tvaru obrácené číše. Elendova lampa se odrážela v leštěném, většinou černém nebo šedém kameni

na zdech. Uprostřed místnosti stálo ono kamenné obydlí, opuštěné, zavřené.

„Myslím, že nakonec najdeme i to tvoje atium, Elende," řekla Vin a usmála se.

„Co?" podivil se Elend a prostorem se rozlehla ozvěna jeho hlasu. „Vin, vždyť jsme tady už hledali. Prohledali jsme už všechno."

„Asi ne," řekla Vin a podívala se na malý dům v domě. Zatím k němu však nešla.

Já bych ho viděla tady, pomyslela si. *Je to logické. Pán Vládce samozřejmě musel chtít mít Pramen co nejblíž, aby se znova mohl zmocnit jeho síly, až se naplní.*

Jenže já jsem ho mezitím zabila.

Impulsy vycházely zdola. Procházely podlahou a zarážely se o tvrdou skálu. Někde musí být cesta dolů. Vin začala dům v domě zkoumat, ale nic nenašla. Vyšla zmatená a zoufalá.

Potom zkusmo spálila kovy. Jako obvykle kolem ní vytryskly modré paprsky směřující ke zdrojům kovů. Kámen měl zčásti kovové příměsi a některé paprsky směřovaly k nim.

Všechno bylo tak, jak čekala. Nikde nebylo nic…

Zamračila se a udělala krok stranou. K jednomu z kamenů vedl zvlášť silný paprsek. Až příliš silný. Zamračila se a sledovala, jak společně s ostatními směřuje od její hrudi přímo ke kamenné zdi. Ten přece musí jít až *za* zeď.

Takže?

Zatáhla. Nic se nestalo. Zatáhla silněji a odhodilo ji to na stěnu. Rozhlédla se kolem sebe. Podlaha byla vykládaná kovem. Kovové intarzie musely být hluboké. Ukotvila se tedy o jednu z nich a potom znovu zatáhla. Měla pocit, že se něco pohnulo.

Spálila dural a zatáhla, jak nejsilněji dokázala. Výbuch síly ji málem roztrhl napůl, ale kotva držela a cín s olovem znásobený sílou duralu ji udržel při životě. Zeď se pohnula a pootevřela. Tichou místností se rozlehlo tření kamene o kámen. Vin zalapala po dechu a kovy jí došly.

„Pro Pána Vládce!" vykřikl Špuk. Ham však byl rychlejší. Pomáhal mu cín s olovem. Podíval se dovnitř. Elend zůstal u Vin a chytil ji, když málem upadla.

„To je dobrý," řekla, spolkla obsah lahvičky kovů a obnovila si jejich hladinu. Všude kolem sebe cítila sílu Pramene. Jako by otřásala celým domem.

„Jsou tam schody," řekl Ham, když vystrčil hlavu z otvoru.

Vin se napřímila a kývla na Elenda a společně s ním se vydala za Hamem a Špukem do falešné zdi.

* * *

Musím však pokračovat do co nejmenších podrobností, stálo v Kwaanově textu.

Prostor je omezený. Ostatní Světozvěsti si připadali zahanbení, když za mnou chodili a přiznávali, že se mýlili. Tehdy jsem ale o svém původním prohlášení začal pochybovat.

Byl jsem však pyšný.

Moje pýcha nás nakonec všechny odsoudila. Nikdy jsem se netěšil velké pozornosti svých bratří. Pokládali mou práci a mé zájmy za nehodné Světozvěsta. Neviděli, jak moje studium přírody namísto náboženství přináší prospěch lidem čtrnácti zemí.

Tím, že jsem objevil Alendiho, jsem se však stal známým. Především mezi Světozvěsty. Vydobyl jsem si místo ve víře v Očekávání. Stal jsem se Zvěstovatelem, prorokovaným Svatým Prvním svědkem, jehož úkolem bylo objevit Hrdinu věků. Kdybych popřel Alendiho, popřel bych své nové postavení a svůj čerstvě nabytý věhlas.

Neučinil jsem to tedy. Ale činím to teď.

Budiž všem známo, že já, Kwaan, terrisský Světozvěst, jsem podvodník. Alendi nikdy nebyl Hrdina věků. Přinejlepším jsem zveličil jeho přednosti a vytvořil jsem Hrdinu tam, kde ve skutečnosti žádný nebyl. Bojím se nejhoršího – že všechno, v co jsme věřili, bylo zkorumpováno.

Sazed seděl u svého stolu a četl ze svého rukopisu.

Něco tam není v pořádku, pomyslel si. Vrátil se o několik řádků zpátky a znovu se podíval na slova „Svatý První svědek“. Proč mu tenhle řádek tolik dělá starosti?

Opřel se a vzdychl. I kdyby proroctví opravdu mluvila o budoucnosti, nebylo by možné se jimi řídit. V tomhle měla Tindwyl pravdu. On sám svým studiem dokázal, jak jsou nespolehlivá a nejednoznačná.

Tak kde je tedy problém?

Prostě to nějak celé nedává smysl.

Jenže náboženství někdy skutečně logický smysl nedává. Je to účel nebo je to jen jeho osobní předpojatost? Jeho rostoucí zklamání z učení, které celá léta memoroval a vyučoval, ale které ho nakonec zradilo?

Došlo na útržek papíru na jeho stole. Alendi se k Prameni Povýšení nesmí dostat…

Všiml si, že mu někdo stojí za zády.

Zalapal po dechu a vrávoravě ustoupil dozadu, až málem klopýtl o židli. Nebyl to člověk. Byl to stín – silueta jakoby vyplněná mlhou. Kroužící a vířící do místnosti oknem, které Vin otevřela. Mlha, ale ve tvaru postavy. Zdálo se, že má hlavu otočenou ke stolu, ke knize. Nebo… možná k tomu útržku papíru.

Sazed by nejraději utekl, ale jeho badatelská mysl se snažila najít nějaký prostředek, jak se bránit. *Alendi,* pomyslel si. *Kterého všichni pokládali za Hrdinu věků. Říkal, že viděl postavu z mlhy. Že ho pronásledovala.*

Říkala to i Vin.

„Co… chcete?“ zeptal se a snažil se zachovat si chladnou hlavu.

Duch neodpovídal.

Že by to byla… ona? přemýšlel v šoku. Mnoho náboženství říká, že mrtví ze světa nemizejí, že zmizí jen z dohledu smrtelníků. Ale tohle bylo na Tindwyl moc malé. Sazed si byl jistý, že by ji poznal, i kdyby to měla být jen silueta.

Snažil se odhadnout, kam se to dívá. Váhavě natáhl ruku a vzal útržek papíru.

Duch zvedl paži a ukázal doprostřed místnosti. Sazed se zamračil.

„Nerozumím,“ řekl.

Duch ukázal důrazněji.

„Napište mi, co ode mě chcete.“

Stále jen ukazoval.

Sazed dlouho stál a potom se podíval na otevřenou knihu. Vítr listoval jejími stránkami. Tu bylo vidět jeho rukopis a tu zase Tindwylin.

Alendi se k Prameni Povýšení nesmí dostat… Nesmí si tu sílu přisvojit.

Třeba… třeba Kwaan věděl něco, co nikdo jiný nevěděl. Mohla ta síla svést i člověka pevného charakteru? Že by se potom proto obrátil proti Alendimu a snažil se mu zabránit, aby se dostal k Prameni?

Duch opět ukazoval.

Jestli tu poslední větu utrhl ten duch, tak mi tím třeba chtěl něco naznačit. Ale… Vin by si tu moc nepřisvojila. Přece by neničila jako Pán Vládce. Ne?

Jenže co kdyby neměla na vybranou?

Venku se ozval výkřik. Byl to výkřik hrůzy a brzy ho následovaly další. Rozléhaly se temnou nocí.

Nebyl čas na přemýšlení. Sazed popadl svíčku, ve spěchu polil stůl voskem, a vyběhl z místnosti.

* * *

Dole vedlo točité schodiště. Vin šla vedle Elenda a stále silněji vnímala impulsy. Schodiště končilo…

Obrovskou místností. Elend vysoko zvedl lucernu a podíval se do velké kamenné jeskyně. Špuk už byl na polovině schodiště a Ham hned za ním.

„Pro Pána Vládce…“ šeptal Elend a postavil se vedle Vin. „Tohle bychom nikdy nenašli, ani kdybychom celý dům rozkopali!“

„O to asi šlo,“ poznamenala Vin. „Kredik Shaw je nejen palác, ale i krycí kámen. Pod kterým je něco ukryto. *Tohle.* Nad ním kovové intarzie v kameni ukrývaly štěrbiny kolem vstupu a maskovaly otvírací mechanismus před allomantickýma očima. Kdybych neměla nápovědu…“

„Nápovědu?“ podivil se Elend a otočil se k ní.

Vin zavrtěla hlavou a kývla ke schodům. Vydali se na ně. Zdola slyšela Špukův hlas.

„Tady je spousta jídla!“ volal. „Samý konzervy!“

Skutečně se před nimi objevily dlouhé řady konzerv, pečlivě zabalených, jako by byly připravené k něčemu důležitému. Vin s Elendem došli až dolů. Ham honil Špuka a volal na něho, aby zpomalil. Elend se chtěl vydat za nimi, ale Vin ho chytila za rukáv. Pálila železo.

„Tamhle je silný zdroj kovu," řekla a zpozorněla.

Elend přikývl. Šli jeskyní a míjeli regály s konzervami. *Ty tam musel připravit Pán Vládce,* pomyslela si Vin. *Ale proč?*

V tu chvíli se tím však nezabývala. Nestarala se ani o atium, ale nemohla zabránit Elendovi, aby atium hledal. Došli až na konec jeskyně, kam dopadal modrý paprsek. Na zdi tam visela velká kovová tabule, podobná té, kterou našel Sazed v seranském kláštěře. Elend byl zklamaný, když ji viděl, ale Vin šla až k ní a zrakem zbystřeným cínem zkoumala, co je na ní napsáno.

„To je mapa?" zeptal se Elend. „Mapa Finální říše."

Na kovové tabuli byla skutečně vyrytá mapa a v jejím středu označený Luthadel. Kolem jednoho ze sousedních měst byl vyrytý kroužek.

„Proč je Statlin zakroužkovaný?" zeptal se Elend zamračeně.

Vin zavrtěla hlavou. „Kvůli tomu tu teď nejsme," řekla. „Pojď." Hlavní jeskyně se zužovala do tunelu. „Jdeme."

* * *

Sazed běžel ulicemi a sám ani nevnímal, co dělá. Pronásledoval mlžného ducha, i když bylo těžké ho ve tmě rozpoznat. Svíčka už mu dávno zhasla.

Ozvaly se výkřiky. Zamrazilo ho a rozběhl se tím směrem. Mlžný duch se zastavil a čekal na něho, jako by ho vábil. Možná ho vede na smrt. Ale přesto… měl k němu jakousi nevysvětlitelnou důvěru.

Že by to byla allomancie? pomyslel si. *Působí mi na emoce?*

Než to však mohl domyslet, klopýtl o první mrtvolu. Byl to skaat. Měl na sobě prosté oblečení a kůži měl potřísněnou od popela. Tvář měl zkřivenou do grimasy bolesti a popel na zemi byl rozmazaný od jeho smrtelných křečí.

Sazed zalapal po dechu a zastavil se. Klekl si a v tlumeném světle zkoumal tělo. Ten člověk neměl lehkou smrt.

Vypadá to… jako ty mrtvoly tam v té vesnici, pomyslel si. *Tehdy na jihu. Ten starý muž tam říkal, že jeho přítele zabila mlha. Že upadl na zem a zmítal se v křečích.*

Duch se znovu objevil před Sazedem. Tvářil se naléhavě. Sazed zvedl hlavu a zamračil se. „To vy?“ zeptal se šeptem.

Duch divoce zavrtěl hlavou a stále ukazoval. Před nimi stál Kredik Shaw. Tím směrem odešli Elend s Vin.

Sazed stál. *Vin říkala, že Pramen Povýšení je ve městě,* pomyslel si. *Že na nás přišla Bezednost. Nejdřív ve vzdálenějších částech říše. A zabíjí.*

Děje se něco většího, než jsme schopni chápat.

Stále nedomýšlel, že by cesta Vin k Prameni mohla být nebezpečná. Četla Hrdinův deník. Zná Rashekův příběh. Nenechá si sílu Pramene pro sebe. Pevně tomu věřil. Jistotu ale neměl. Vlastně si už vůbec nebyl jistý, co se má s mocí Pramene udělat.

Musím za ní. Zastavit ji, mluvit s ní, připravit ji. Není možné vrhnout se do toho takhle po hlavě. Jestli opravdu mají uvolnit sílu Pramene Povýšení, musí o tom přemýšlet a teprve potom se rozhodnout, co je nejlepší.

Mlžný duch stále ukazoval. Sazed vstal a rozběhl se. Vyděšeného křiku si nevšímal. Doběhl ke dveřím obrovského paláce s věžemi a věžičkami a utíkal dovnitř.

Mlžný duch zůstal venku v mlze, která ho zrodila. Sazed zapálil svíčku a čekal. Mlžný duch se nehýbal a nešel za ním. Přesto však Sazed cítil tu naléhavost. Pokračoval dál do útrob bývalého sídla Pána Vládce. Kamenné zdi byly chladné. Světlo svíčky spoře poblikávalo.

Pramen to být nemůže, pomyslel si. *Má být přece v horách.*

Přesto však bylo najednou všechno tak vágní a nejasné. Začínal pochybovat o tom, že někdy rozuměl věcem, které studoval.

Přidal do kroku. Stínil si svíčku rukou. Věděl, kam musí jít. V tom domě v domě, kde bydlíval Pán Vládce, už byl. Pečlivě ho prostudoval po pádu říše a zanesl do záznamů. Vešel do vnější místnosti. Když byl asi v polovině cesty, všiml si podivné díry ve zdi.

Ve dveřích stála postava se skloněnou hlavou. Sazedova svíčka vrhala odlesky na stěny z leštěného mramoru, jejich stříbřité vykládání a na bodce v očích muže, který stál proti němu.

„Marshi?“ řekl Sazed v šoku. „Kde jsi celou dobu byl?“

„Co tu děláš, Sazede?“ řekl Marsh šeptem.

„Jdu za Vin,“ odpověděl Sazed zmateně. „Našla Pramen Povýšení, Marshi. Musíme se k ní dostat a zabránit jí, aby neudělala něco neuváženého, než budeme mít jistotu, co se přesně udělat má.“

Marsh chvíli mlčel. „Neměl jsi sem chodit, Terrismane,“ řekl nakonec stále se skloněnou hlavou.

„Marshi? Co se děje?“ Sazed udělal krok k němu.

„Kéž bych to věděl… kéž bych to chápal.“

„Co chápal?“ naléhal Sazed a jeho hlas se nesl pod vysokým klenutým stropem.

Marsh znovu zmlkl. Potom zvedl hlavu a podíval se bodci na Sazeda.

„Kéž bych chápal, proč tě musím zabít,“ řekl a potom zvedl ruku. Allomantickým tlakem udeřil na kovové náramky na Sazedových pažích a odhodil ho dozadu na kamennou zeď.

„Mrzí mě to,“ řekl Marsh šeptem.

58

„Pro Pána Vládce!“ šeptal Elend, když se zastavil na kraji druhé jeskyně.

Vin šla vedle něho. Společně prošli chodbou a jeskyně se zásobami zůstala daleko za nimi. Chodba měla klenbu z přírodního neopracovaného kamene a ústila do menší jeskyně plné hustého temného dýmu. Nevycházel ven, jak by se předpokládalo, ale stoupal a převaloval se uvnitř.

Popošla dopředu. Čekala, že ji kouř bude dusit, ale nedusil. Bylo v něm cosi zvláštně přívětivého. „Pojď,“ řekla a prošla kouřem dovnitř. „Tamhle nahoře je světlo.“

Elend se k ní neklidně připojil.

Buch. Buch. Buch.

* * *

Sazed dopadl na zeď. Nebyl allomant, neměl k dispozici cín s olovem, aby si zpevnil tělo. Svezl se na zem a pocítil prudkou bolest na straně hrudníku. Má zlomené žebro. V lepším případě.

Marsh došel až k němu. Jeho tvář osvětlovala Sazedova svíčka, která zůstala hořet na místě, kde ji upustil.

„Proč jsi přišel?“ šeptal Marsh, když se Sazed snažil vypotácet na kolena. „Všechno šlo tak dobře.“ Sledoval ocelovýma očima, jak se Sazed pomalu plazí pryč. Potom znovu zatlačil a znovu ho odhodil na zeď.

Sazed sklouzl po hladké podlaze a vrazil do vedlejší zdi. Cítil prasknutí v paži a zatmělo se mu před očima.

Přes bolest vnímal, jak se Marsh zastavil a cosi zvedl. Malý sáček. Vypadl ze Sazedova vaku. Byl plný kousků kovu. Marsh si patrně myslel, že v něm jsou mince.

„Mrzí mě to," opakoval Marsh a potom zvedl ruku, zatlačil na váček a poslal ho proti Sazedovi. Váček přeletěl místnost, zasáhl Sazeda a kousky kovu se mu zavrtaly do těla. Nemusel se ani dívat, aby věděl, jak ošklivě je raněn. Postupně přestával vnímat bolest, ale cítil teplou krev na břiše a na nohou.

Mě… to taky mrzí, pomyslel si, když se mu místnost šeřila před očima. Upadl na kolena. *Prohrál jsem…, i když nevím proč. Nemůžu ani odpovědět Marshovi na jeho otázku. Já vlastně nevím, proč jsem přišel.*

Cítil, že umírá. Bylo to zvláštní. Duši měl odevzdanou, ale přesto zmatenou, zoufalou a postupně… měl… potíže…

To nebyly mince, jako by náhle odkudsi slyšel hlas.

Bylo to jako poslední výkřik jeho umdlívající mysli.

Ten sáček, co po tobě Marsh hodil. To nebyly mince. To byly tvoje prsteny, Sazede. Osm tvých prstenů. Dva jsi z něho předtím vyndal – zrak a sluch. Ostatní tam zůstaly.

V tom sáčku, co po tobě Marsh hodil.

Sazed se zhroutil na zem. Jako šedý mrak se nad ním vznášela smrt. Ale ta myšlenka byla přesto živá a pravdivá. Měl v těle deset prstenů. Má je v sobě a jsou v nich zásoby. Hmotnost. Rychlost. Zrak. Sluch. Hmat. Čich. Síla. Čilost mysli. Bdělost.

A zdraví.

Sáhl do zásob. Nemusel mít prsteny na rukou, aby je mohl použít. Stačilo, když byly v kontaktu s jeho tělem. Hrudník ho přestal bolet a vidění se mu opět zaostřilo. Paže se mu narovnala a kosti spojily. Zásoby zdraví shromažďoval několik týdnů. Popadl dech, mysl se mu postupně zotavovala z předsmrtné letargie a rány zacelovaly.

Vstal a vytáhl prázdný sáček. Prsteny mu zůstaly v těle. Odhodil sáček na zem a vyčerpal zásoby až do dna. Marsh se překvapeně otočil ve dveřích. Paže Sazeda ještě bolela a kolem žeber měl podlitiny. Na víc jeho zásoby zdraví nestačily.

Ale žil.

„Ty jsi nás zradil, Marshi,“ řekl. „Nikdy jsem si neuvědomil, že ty bodce člověka připraví nejen o oči, ale i o duši.“

„Se mnou se nemůžeš prát,“ odpověděl Marsh tiše a hlas se mu rozlehl celou místností. „Nejsi žádný bojovník.“

Sazed se usmál. Cítil sílu, kterou mu daly malé prsteny uvnitř jeho těla. „Myslím, že ty také ne.“

* * *

Zapletl jsem se do něčeho, na co moje chápání nestačí, pomyslel si Elend, když prošli podivnou místností plnou kouře. Podlaha byla hrubá a nerovná a lampa mu svítila špatně – jako by ten vířící kouř její světlo dusil.

Vin sebejistě kráčela dál. Nejen sebejistě, ale odhodlaně. To je víc. Musela odhalit, co v té jeskyni je.

A… co tam bude? pomyslel si Elend. *Pramen Povýšení?*

Pramen je mytologická věc – mluvili o něm obligátoři, když přednášeli o Pánu Vládci. Ale… přece šel s Vin na sever, aby ho našli tam. Proč má být tedy najednou tak neklidný?

Možná proto, že konečně začínal chápat, co se děje. A to mu nahánělo hrůzu. Ne že by se bál o život, ale spíš měl najednou pocit, že se svět zbláznil. Dovedl pochopit vojska, i když nevěděl, jak se proti nim bránit. Ale něco takového jako Pramen Povýšení? To je věc Bohů a přesahuje to chápání vědců a myslitelů.

Jde z toho strach.

Konečně se dostali na druhou stranu jeskyně plné kouře. Tady zřejmě byla poslední místnost, mnohem menší než obě předchozí. Jakmile do ní vešli, Elend si všiml jedné nápadné věci – nebyla přírodní, byla postavená člověkem. Nebo tak aspoň působila. Stalaktity tvořily sloupy a byly symetricky uspořádané, ale přesto nějak vypadaly, jako by byly přirozené, a nebyly na nich vidět žádné známky lidské práce.

Uvnitř bylo tepleji – a konečně tu nebyl kouř. Odkudsi zezadu vycházelo tlumené světlo, i když jeho zdroj nebyl na první pohled vidět. Nebyla to pochodeň – světlo mělo jinou barvu a spíše se třpytilo, než poblikávalo jako oheň.

Vin mu dala ruku kolem ramen a rozhlédla se po místnosti. Najednou jako by pochopila.

„Co to tam svítí?“ zeptal se zamyšleně.

„To se třpytí hladina," odpověděla tiše. „Lesklá bílá hladina."

Elend se zamračil. Oba stáli bez hnutí. Vin jako by váhala. „Co teď?" zeptal se.

Přitiskla se k němu. „Tohle je Pramen Povýšení. Cítím to uvnitř. Tepe."

Elend se nuceně usmál a měl zvláštně nepatřičný pocit. „Takže tohle jsme hledali."

„Co když nebudu vědět, co mám udělat?" zeptala se tiše. „Co když uvolním tu sílu, ale nebudu vědět, co s ní? Co když… se ze mě stane něco, jako byl Pán Vládce?"

Elend se na ni podíval a jeho obavy postupně slábly. Miluje ji. Situace, do které se dostali, se poněkud vymyká jeho logickému světu. Ale Vin žádnou logiku nepotřebuje. A pokud jí on důvěřuje, nepotřebuje logiku také.

Vzal její hlavu do svých rukou a otočil ji k sobě. „Máš krásné oči."

Zamračila se. „Co –"

„A," pokračoval, „jejich krása je zčásti v tvé upřímnosti. Ty se nestaneš nikým takovým, jako byl Pán Vládce, Vin. Ty budeš vědět, co s tou sílou udělat. Věřím ti."

Váhavě se usmála a potom přikývla. Nešla však dál. Místo toho ukázala na cosi za Elendovým ramenem. „Co je tohle?"

Otočil se a zahlédl cosi jako převis nebo římsu na zadní zdi malé místnosti. Vycházelo to přímo ze skály u dveří, kterými sem vstoupili. Vin šla blíž a Elend za ní. Všiml si, že nahoře na té věci jsou nějaké úlomky.

„To vypadá jako rozbitý porcelán," řekl. Leželo tam několik úlomků a další byly na zemi.

Vin jeden sebrala, ale nic zvláštního na něm neviděla. Podívala se na Elenda, který se probíral ostatními kousky. „Podívej," řekl a zvedl jeden větší. Byl to kus hliněného talíře s kovovým korálkem uprostřed.

„Atium?" zeptala se.

„Ale má to jinou barvu," odpověděl zamračeně.

„Tak co to teda je?"

„Možná najdeme odpověď tamhle," řekl, otočil se a podíval se podél řad sloupů směrem ke světlu. Vin přikývla a společně se k němu vydali.

* * *

Marsh se okamžitě snažil Sazeda odtlačit působením na kovové náramky na jeho pažích. Sazed to však čekal a sáhl do zásob váhy. Tělo mu zhmotnělo. Cítil, jak ho jeho tíha táhne k zemi. Paže měl jako z olova a pěsti jako železné koule.

Marsh okamžitě odletěl, vymrštěn silou vlastního tlaku, který narazil na odpor Sazedovy hmotnosti. Vrazil do zdi za sebou a překvapeně vykřikl. Jeho hlas se nesl celou klenutou místností.

Plamen svíčky slábl a prostorem tančily stíny. Sazed sáhl do zásob zraku a vyrazil proti zmatenému inkvizitorovi. Marsh se však vzpamatoval velmi rychle. Zatáhl za zhasnutou lampu a ta se rozletěla k němu.

Sazed zkontroloval zásoby. Připadal si jako kříženec allomanta a feruchema, když čerpá ze zásob, které má uvnitř těla. Zásoby mu zahojily útroby, ale prsteny už v nich zůstaly. Přesně takhle to dělal Pán Vládce – měl kovy uvnitř v těle, aby mu je nikdo nemohl vzít.

Sazedovi to vždycky připadalo morbidní. Teď ale viděl, jaký to má význam. Myšlenky mu běžely jako o závod a včas odhadl trajektorii letící lampy. Marsh ji použije jako zbraň proti němu. Sáhl tedy znovu do zásob. Mezi allomancií a feruchemií byl jeden podstatný rozdíl – allomancie čerpá schopnosti a sílu z kovů, a tudíž je jejich rozsah omezený, zatímco feruchemie má zdroje takřka neomezené a znovu využitelné a znásobitelné podle toho, kolik zásob do nich feruchem uloží. Potom ale může vyčerpat zásoby ukládané několik měsíců během pár minut.

Sazed nabral ze zásob rychlosti a přeletěl místnost jako střela. Vítr mu svištěl kolem uší. Popadl ve vzduchu letící lampu – potom znásobil svou váhu a sílu.

Marsh neměl čas zareagovat. Tahal za lampu, která se ocitla v Sazedově nelidsky silných rukou. Opět byl vlastní allomantickou silou vymrštěn přes celou místnost přímo proti Sazedovi.

Sazed se otočil a vrazil mu lampu přímo do obličeje. Kov se mu ohnul pod prsty a Marsh odletěl na druhou stranu. Narazil na mramorovou zeď a do vzduchu se rozstříkla krev. Když dopadl na zem, všiml si Sazed, že mu vyrazil jeden z bodců v očích.

Vrátil svou váhu na normální hodnotu a vyskočil dopředu a znovu zvedl improvizovanou zbraň. Marsh však zvedl ruku a

zatlačil. Než stačil Sazed znovu sáhnout do zásob váhy, odletěl o pár metrů dozadu.

Marsh zabručel, jeho silný tlak ho odstrčil proti zdi. Zároveň však držel Sazeda daleko od sebe. Sazed se snažil dostat k němu, ale s posíleným tělem a proti Marshovu tlaku to bylo velmi obtížné. Chvíli se přetlačovali. Kovové vykládání se třpytilo v šeru místnosti, na zdech je sledovaly výjevy na gobelínech a otevřené dveře po straně vedly k Prameni Povýšení.

„Proč, Marshi?“ zeptal se Sazed šeptem.

„Nevím,“ odpověděl Marsh chraplavým hlasem.

Sazed nechal zásobu síly a sáhl do zásoby rychlosti. Upustil lampu a přikrčil se. Pohyboval se tak rychle, že na to nestačil Marsh zareagovat. Lampa spadla a Marsh přestal tlačit, skočil dopředu a evidentně se snažil zabránit tomu, aby ho Sazed přitiskl ke zdi.

Jenže Sazed byl rychlejší. Otočil se, zvedl ruku a snažil se vytáhnout jeden z Marshových bodců – bodec na zádech mezi lopatkami. Inkvizitora bylo možné zabít jedině vytažením tohoto bodce. To bylo slabé místo, které dal Pán Vádce do vínku inkvizitorům.

Sazed klouzal kolem Marshe a snažil se na něj dostat zezadu. Bodec v Marshově pravém oku zezadu vyčníval z lebky o kus dál, než měl, a okolo něho stékala krev.

Sazedovi došla zásoba rychlosti.

Do prstenů se nevešlo mnoho, a když bral tolik, jako teď, byla to otázka vteřin. Zmírnil své pekelné tempo a zastavil se se zdviženou rukou, v níž však ještě stále zůstala síla deseti mužů. Viděl vzadu pod Marshovým oblečením, kudy bodec vede. Kdyby tak mohl –

Marsh se prudce otočil a kopl Sazeda do ruky. Vrazil mu loket do břicha a hřbetem ruky ho udeřil do obličeje.

Sazed upadl a došla mu i zásoba síly. Dopadl na tvrdou podlahu a vykřikl bolestí.

Marsh se nad ním tyčil v poblikávajícím světle svíčky v temné místnosti.

„Spletl ses, Sazede,“ řekl tiše. „Nikdy jsem nebýval bojovník, ale to se změnilo. Ty jsi poslední dva roky učil, ale já jsem zabíjel. Zabil jsem tolik lidí…“

Udělal krok dopředu. Sazed kašlal a snažil se povzbudit potlučené tělo k pohybu. Měl obavu, že si znovu zlomil ruku. Sáhl do zásob a zbystřil si mysl, tělu to však nepomohlo. Dokázal se jen

dívat a tím víc si uvědomovat svůj osud a svou neschopnost jakkoli ho ovlivnit, když Marsh začal zvedat povalenou lampu.

Vypadla z ní svíčka.

Sazed viděl Marshovi do tváře. Kapala z ní krev a její výraz tím byl ještě nevyzpytatelnější. Jako by se v ní zračila… lítost, když inkvizitor bral do ruky lampu a svíral ji v prstech s úmyslem rozbít s ní Sazedovi hlavu.

Moment, pomyslel si Sazed. *Kde se tady vzalo to světlo?*

Na Marshovu hlavu dopadla hůl a odlétlo z ní několik třísek.

* * *

Elend s Vin došli až k jezírku. Elend si k němu klekl. Vin stála u něho a dívala se na třpytivou hladinu. Vlnila se v malé prohlubenině ve skále. Tekutina v jezírku vypadala hustá – jako roztavený kov. Byla stříbřitě bílá a třpytila se. Jezírko nebylo velké, ale na první pohled byla patrná jeho síla.

Vin byla tak uchvácena pohledem na Pramen Povýšení, že si nevšimla mlžného ducha, až dokud ji Elend nesevřel pevněji za paži. Zvedla hlavu a spatřila ho. Vypadalo to, že má skloněnou hlavu, ale jakmile se Vin otočila, jeho mlhavá silueta se napřímila.

Nikdy neviděla mlžného ducha jinde než v mlze. Ale není úplně… celý. Uvnitř jeho siluety kroužila mlha, splývala k zemi a vytvářela jeho amorfní tělo. V pravidelných, stále se opakujících schématech.

Vin tiše sykla a vyndala dýku.

„Počkej!“ zastavil ji Elend.

Zamračila se a podívala se na něho.

„Mně nepřipadá nebezpečný, Vin,“ řekl a postoupil o krok blíž k duchovi.

„Elende, ne!“ vykřikla, ale jemně ji setřásl.

„Jednou mě navštívil, když jsi byla pryč, Vin,“ vysvětloval. „Neublížil mi. Jen… jako by mi chtěl něco ukázat.“ Usmál se. Byl oblečený stále ve svém blíže nepopsatelném plášti a cestovních kalhotách. Vyrazil pomalu k mlžnému duchovi. „Co chcete?“

Mlžný duch se chvíli nepohnul a potom zvedl ruku. Cosi se zablesklo a vrhlo odlesk na stříbřitou hladinu.

„Ne!“ křičela Vin a vrhla se k duchovi, ale ten vrazil nůž Elendovi do hrudníku. Elend zavrávoral a upadl.

„Elende!“ křičela Vin a vrhla se k němu. Duch ustoupil a odkudsi z nehmotného těla mu kapala krev. Elendova krev.

Elend ležel v šoku s očima dokořán. Vin spálila cín s olovem a roztrhla mu kabát, aby se dostala k ráně. Duch ho bodl hluboko do žaludku a otevřel střeva.

„Ne… ne… ne…“ řekla Vin s otupělou myslí. Na rukou měla Elendovu krev. Byla to ošklivá rána. Smrtelná.

* * *

Ham pustil zdravou rukou bojovou hůl. Druhou ruku měl stále ještě na pásce. Byl spokojený sám se sebou, když překračoval Marshovo tělo a zdravou ruku natahoval k Sazedovi.

„Tady jsem tě nečekal,“ řekl.

Sazed se omámeně chytil jeho natažené ruky a vstal. Klopýtl přes Marshovo tělo a mlhavě si uvědomoval, že rána holí do hlavy inkvizitora neusmrtí. Přesto byl příliš otupělý, aby se zmohl na nějaký čin. Zvedl svou svíčku, zapálil ji od Hamovy lucerny a potom se vydal ke schodům.

Musí jít dál. Musí se dostat k Vin.

* * *

Vin chovala Elenda v náruči a z mistpláště mu udělala provizorní a naprosto nedostatečný obvaz na ránu.

„Miluju tě,“ šeptala a po chladných tvářích jí stékaly slzy. „Elende, já tě miluju. Miluju…“

Ale milovat bylo v tomto případě málo. Elend se třásl a zornice mu ujížděly nahoru. Už nedokázal zaostřit. Těžce dýchal a kolem úst měl krev.

Otočila se stranou a otupěle si uvědomovala, kde vlastně klečí. Vedle ní bublal Pramen Povýšení – jen pár centimetrů od místa, kam Elend upadl. Spadlo do něj pár kapek jeho krve, ale s kovovou tekutinou uvnitř se nesmísily.

Můžu ho zachránit, uvědomila si. *Mám přece na dosah sílu stvoření.* Klečí přece u zdroje Rashekova božství. Pramen Povýšení. Znovu se podívala na Elenda. Měl v očích smrt. Chtěl se na ni

podívat, ale bylo zřejmé, že má problém ovládnout svaly. Jako by… se chtěl usmát.

Srolovala zbytek pláště a položila mu ho pod hlavu. Potom jen v kalhotách a v košili vyrazila k jezírku. Cítila, jak tepe. Jako… by ji volalo. Zvalo k sobě.

Udělala krok do jezírka. Hladina jí pod nohou kladla odpor, ale potom se pomalu začala nořit dolů. Postoupila až do středu jezírka a čekala, až se potopí. Během pár vteřin jí byla tekutina po pás a za chvíli ji měla všude kolem sebe.

Nadechla se a potom zaklonila hlavu a vnímala, jak ji Pramen pohlcuje, jak jí tekutina přikrývá tvář.

* * *

Sazed klopýtal ze schodů a třesoucími se prsty svíral svíčku. Ham za ním cosi volal. Proběhl kolem zmateného Špuka a nevnímal, na co se ho ptá.

Když se však blížil k jeskyni, zpomalil. Skála se chvěla.

Věděl, že už je pozdě.

* * *

Okamžitě pocítila sílu a moc.

Tekutina ji svírala, prostupovala jejím tělem, procházela póry a otvory v kůži. Otevřela ústa a chtěla vykřiknout, ale tekutina jí vnikla i tam a výkřik zadusila.

Náhle ucítila prudkou bolest v ušním lalůčku. Vykřikla, vytrhla si náušnici a hodila ji do Pramene. Uvolnila a odhodila i všechny lahvičky s allomantickými kovy. Jiné kovy už na sobě neměla.

Hořela. Bylo to stejné, jako když pálí kovy v těle – jenomže teď to necítila jen v žaludku, ale všude. Planula jí kůže, svaly, kosti. Zalapala po dechu a hrdlo měla najednou už čisté.

Zářila. Cítila v sobě obrovskou moc – jako by měla explodovat. Bylo to něco jako síla, kterou získá, když pálí cín s olovem, ale mnohem intenzivnější. Byl to zdroj neuvěřitelných schopností. Daleko větších, než dokázala pochopit – jenže s nimi se jí začaly rozšiřovat i obzory myšlení a začínala chápat, čeho je schopná.

Může změnit svět. Může zničit mlhu. Může mávnutím ruky nakrmit miliony lidí, potrestat zlo, ochránit slabé. Jeskyně kolem ní byla najednou průsvitná a ona přes ni viděla celý svět, tu obrovskou sféru, na níž existuje život jen na malých ohraničených ostrůvcích u pólů. Může to všechno změnit. Může udělat svět lepším. Může…

Může zachránit Elenda.

Podívala se na něho. Umíral. Okamžitě věděla, co s ním musí provést, aby žil.

To nesmíš udělat, dítě.

Vin zvedla hlavu.

Víš dobře, že to nesmíš udělat, šeptal jí Hlas. Zněl jako hlas starého člověka. Vlídně.

„Já ho musím zachránit!“ křičela.

Víš dobře, že to nesmíš udělat.

Věděla to. Viděla to před očima jako film – jako vizi. Viděla před sebou Rasheka, jak si přisvojuje tuto moc. Viděla katastrofy, které to mělo za následek.

Buď všechno, nebo nic – taková je už ostatně allomancie. Pokud si tu moc přisvojí, bude ji muset okamžitě spálit. Bude moci přetvořit svět, ale bude na to mít krátkou dobu.

Nebo… se té moci vzdá.

Musím porazit Bezednost, ozval se Hlas.

Viděla to i ona sama. Venku kolem paláce, ve městě, po celé zemi. Všude se lidé třásli a padali uprostřed mlhy. Mnozí se před ní skrývali v domech, protože v nich naštěstí ještě přežívaly silné skaatské tradice.

Někteří však byli venku. Ti, kteří věřili Kelsierovi, že jim mlha neublíží. Jenže teď by jim ublížit mohla. Změnila se. Dokáže usmrtit.

Tohle je Bezednost. Mlha, která zabíjí. Která postupně pohltí celou zem. Zabíjí zatím jen sporadicky, ale i tak Vin viděla zemřít mnoho lidí. Jiní se jen zhroutili, ale přežili, a někomu mlha neublížila vůbec, jako by se nic nedělo.

A bude to ještě horší, řekl Hlas tiše. *Bude ještě víc zabíjet a ničit. A jestli ji zkusíš zastavit sama, zničíš celý svět, tak, jako to udělal Rashek před tebou.*

„Elende…“ šeptala. Otočila se k němu. Pod ním už byla kaluž krve.

V tu chvíli si na něco vzpomněla. Říkal jí to Sazed. *Musíte ho tolik milovat, abyste důvěřovala jeho přáním,* řekl jí tehdy. *Není to láska, dokud se ho nenaučíte respektovat – respektovat ne to, co vy pokládáte za nejlepší, ale to, co si on sám přeje…*

Viděla, že Elend pláče. Viděla, jak se na ni dívá, a věděla, co si přeje. Přeje si, aby jeho lidé žili. Aby poznali mír a svobodu.

Přeje si, aby byla poražena Bezednost. Bezpečnost jeho lidí pro něho znamená víc než jeho vlastní život. Mnohem víc.

Ty budeš vědět, co s tou sílou udělat, řekl jí před chvílí. *Věřím ti…*

Zavřela oči a po tvářích se jí kutálely slzy. I Bohové mohou plakat, jak je vidět.

„Miluju tě," řekla šeptem.

Uvolnila sílu Pramene. Držela v rukou klíč k božství a pustila ho, přenechala ho čekající prázdnotě. A s ním Elendův život.

Protože věděla, že on si to tak přeje.

Jeskyně se okamžitě začala chvět. Vin vykřikla, když jí najednou byla vytržena všechna ta síla, která planula uvnitř jejího těla, nenasytně uchvácena čekající prázdnotou. Vykřikla a její záře uhasla. Zhroutila se do nyní už prázdného Pramene hlavou na skálu.

Jeskyně se stále třásla, ze stropu padal prach a úlomky kamenů. A potom ji na moment zachvátil pocit nadpřirozené bystrosti a jasu a myslí jí prolétla jedna jediná myšlenka.

Jsem VOLNÝ!

Nesmí pustit tu věc, co tam je.

59

Vin tiše ležela a plakala.

Jeskyně byla klidná. Bylo po bouři. Ta věc byla pryč a tepající impulsy v její hlavě konečně utichly. Vzlykala a objímala Elenda, kterému už mnoho života nezbývalo. Volala o pomoc, volala Hama a Špuka, ale nikdo neodpovídal. Byli příliš daleko.

Byla jí zima. Po tom, co držela v rukou tu obrovskou sílu, si najednou připadala nicotná a zbytečná. A bude ještě víc, až Elend zemře.

K čemu to všechno je? pomyslela si. *Život nemá žádnou cenu. Zradila jsem Elenda. Zradila jsem celý svět.*

Nevěděla, jak a proč, ale měla pocit, že se dopustila obrovského osudového omylu. A nejhorší na tom bylo, že se tolik snažila udělat to správné, za jakoukoli cenu.

Cítila nad sebou cosi vysokého. Zvedla hlavu. Tyčil se nad ní mlžný duch. Už neměla sílu cítit vztek. V tu chvíli jí dělalo potíže cítit vůbec něco.

Duch stále ukazoval nataženou rukou.

„Je to za mnou," šeptala.

Ukazoval stále naléhavěji.

„Nedostanu se k nim včas," řekla. „Navíc jsem viděla, jak je ta rána ošklivá. Nikdo z nich mu nemůže pomoct. Ani Sazed. Tak se raduj. Máš, co jsi chtěl…" Zmlkla. Proč ten duch Elenda bodl?

Aby mě donutil ho zachránit, pomyslela si. *Aby mi zabránil… pustit tu sílu.*

Zamžourala. Duch mával rukou.

Pomalu a těžkopádně vstala. Jako v transu sledovala ducha. Vznášel se kousek od ní a ukazoval na něco na zemi. Jeskyně byla najednou temná, Pramen prázdný. Jediným světlem byla Elendova lucerna. Musela spálit cín s olovem, aby viděla, na co duch ukazuje.

Ukazoval na úlomek keramiky. Byl to ten střep talíře, který sebral Elend na polici vzadu v místnosti a donesl až sem. Když upadl, rozlámal se na ještě menší kousky.

Duch stále naléhavě ukazoval. Vin se sehnula a vzala do ruky malý korálek, který vypadl ze střepů.

„Co to je?“ zeptala se šeptem.

Mlžný duch se otočil a vrátil se k Elendovi. Vin šla pomalu za ním.

Ještě žil. Bylo zřejmé, že slábne. Chvěl se už méně.

Bylo to zvláštní. Čím blíž byl smrti, tím víc se zdál být pod kontrolou vůle. Díval se na ni, když si k němu klekala, a viděla, že pohybuje rty.

„Vin…“ řekl šeptem.

Klekla si vedle něho, podívala se na korálek a potom na ducha. Stál bez hnutí. Koulela korálek mezi prsty a dala si ho k ústům.

Duch sebou trhl a zamával oběma rukama. Vin se zarazila a duch ukázal na Elenda.

Cože? pomyslela si. Na přemýšlení ale nebyl čas. Podala korálek Elendovi. „Elende,“ řekla šeptem, „tohle musíš spolknout.“

Nebyla si jistá, jestli ji chápe, i když se jí zdálo, jako by přikyvoval. Dala mu korálek k ústům. Rty se mu pohnuly, ale začal se dusit.

Musí to něčím zapít, pomyslela si. Jediná tekutina, kterou měla u sebe, byl obsah lahviček s kovy. Sáhla na dno prázdného Pramene a sebrala náušnici a váček s lahvičkami, které do Pramene odhodila. Vytáhla lahvičku a nalila mu její obsah do úst.

Elend ještě chvíli slabě kašlal, ale tekutina přece jen zapracovala a spláchla korálek na místo. Vin klečela a připadala si naprosto bezmocná. Byl to takový kontrast proti tomu, jak se cítila ještě před chvílí. Elend zavřel oči.

Potom se mu najednou začala vracet barva. Vin ho zmateně pozorovala. Ten pohled v očích, i to, jak ležel, a ta barva…

Spálila bronz a v šoku si uvědomila, že od Elenda vycházejí impulsy.

Pálil cín s olovem.

EPILOG

O dva týdny později dorazila osamělá postava do seranského kláštera.

Sazed odešel z Luthadelu v tichosti, nešťastný ze ztráty Tindwyl. Nechal jim vzkaz, že v Luthadelu zůstat nemůže. Aspoň zatím.

Mlha stále zabíjela. Útočila náhodně na lidi, kteří vyšli v noci ven. Nedalo se předpokládat, na koho to padne, nebyl v tom patrný žádný systém. Mnozí z napadených nezemřeli, jen vyvázli s nemocí. Někteří však podlehli. Sazed nevěděl, co si o tom všem má myslet. Vlastně si ani nebyl jistý, jestli si vůbec něco myslet chce. Vin mluvila o tom, že u Pramene Povýšení uvolnila něco hrozného. Předpokládala, že to Sazed bude chtít zkoumat a zaznamenat.

Jenže ten místo toho odešel.

Procházel tichými posvátnými místnostmi obloženými ocelí. Napůl čekal, že potká nějakého inkvizitora. Třeba se Marsh znovu pokusí ho zabít. Než se s Hamem vrátili z jeskyně pod Luthadelem, Marsh opět zmizel. Bylo zřejmé, že svůj úkol splnil. Zdržoval Sazeda dostatečně dlouho, aby se nestačil dostat k Vin.

Sestoupil dolů po schodech přes mučírnu až ke skále, kterou viděl, když tu byl tehdy s Marshem. Odhodil na zem svůj vak a namáhavě jej unavenými prsty otevřel. Potom zvedl hlavu a podíval se na velkou ocelovou tabuli.

Shlížela z ní na něj Kwaanova poslední slova. Sazed si klekl a vytáhl z vaku pečlivě převázané desky. Rozvázal provázek a vyndal

původní otisk, který tu pořídil před několika měsíci, tehdy s Marshem. Na tenkém papíru byly patrné jeho otisky prstů. A poznával i své tahy uhlem i šmouhy, které přitom udělal.

Byl čím dál nervóznější. Zvedl otisk a přiložil jej na ocelovou tabuli na zdi.

Nebyly stejné.

Sazed udělal krok dozadu. Potvrdilo se jeho podezření, ale nevěděl, co si o tom všem má myslet. Otisk mu vyklouzl z prstů. Očima přeběhl na poslední větu na konci tabule. Na větu, kterou mlžný duch z otisku několikrát utrhl. Věta na původní tabuli byla jiná než ta, kterou Sazed opsal a uložil.

Alendi se k Prameni Povýšení nesmí dostat, stálo v Kwaanově starém rukopisu. *Nesmí pustit tu věc, co tam je.*

Sazed si tiše sedl. *Byla to všechno lež,* pomyslel si otupěle. Celé terrisské náboženství… všechno, co memoristé léta hledali. Všechna takzvaná proroctví, Hrdina věků… Výmysl.

Trik.

Jak by se lépe mohla ta věc dostat na svobodu? Lidé budou umírat ve jménu proroctví. Aby mohli věřit a doufat. Kdyby někdo – nebo něco – dokázal tu energii ochočit, spoutat, kolik obdivuhodných věcí by se dalo uskutečnit…

Sazed zvedl hlavu a četl slova vyrytá do tabule. Znovu se vrátil k poslední části. Byly v ní úplně jiné odstavce, než měl v otisku.

Nebo spíš byl jeho otisk nějak změněn. Podle toho, co si ta věc přeje, aby Sazed četl. *Píši tato slova do oceli,* byla první Kwaanova slova, *protože ničemu, co není na kovu, nelze věřit.*

Sazed zavrtěl hlavou. Měli téhle větě věnovat více pozornosti. Všechno ostatní, co potom studovali a zaznamenávali, byla evidentně lež. Znovu se podíval na tabuli, přelétl její obsah a zastavil se u poslední části.

A tak, četl, *dospívám k závěru. K omluvě. I když píšu slova do oceli, sedím a vyrývám je ve zmrzlé jeskyni, mohu se mýlit.*

Tady je jádro problému. I když jsem zprvu věřil v Alendiho, později jsem pojal podezření. Pravda, zdálo se, že to všechno do sebe zapadá. Jak to ovšem všechno vysvětlit?

Je možné, že to do sebe zapadá až příliš dokonale?

Vím, co namítnete. Mluvíme o Očekávání, o věcech prorokovaných, o vizích našich dávných velkých věštců.

Hrdina věků do těchto vizí samozřejmě zapadne. Dokonale. A o to jde.

A přesto… všechno to vypadá až příliš dokonale. Téměř jako by byl náš Hrdina vykonstruovaný tak, aby do proroctví dobře zapadl. Neskutečný. To mi dělalo starost a to mě mělo zastavit, když ke mně začali přicházet bratři ochotní nakonec uvěřit.

Potom jsem začal vidět další problémy. Někteří z vás možná slyšeli o mé legendární paměti. Je to pravda. Nepotřebuji feruchemickou zásobárnu schopností na to, abych si stránku textu zapamatoval během chvilky. Nazývejte mě hlupákem, ale jsem přesvědčený, že se obsah proroctví mění.

Mění se nepatrně. Řekl bych, chytře. Tu jediné slovo, tam drobný posun. Ale slova na papíru jsou jiná než slova v mé paměti. Ostatní Světozvěsti se mi posmívají, protože mají informace uložené v zásobách, a dokazují na nich, že se svědectví nezměnila.

Činím tedy toto nezbytné prohlášení. Existuje něco – nějaká síla –, co chce, abychom uvěřili, že přišel Hrdina věků a že musí putovat k Prameni Povýšení. Něco ta proroctví mění tak, aby lépe seděla na Alendiho.

A tato síla také dokáže měnit slova ve feruchemických zásobárnách.

Někteří o mně tvrdí, že jsem blázen. Jak už jsem říkal, je to možné. Ale cožpak i blázen nespoléhá více na vlastní úsudek a vlastní zkušenost spíše než na cizí? Vím, co jsem se naučil. Vím, co nyní opakují všichni Světozvěsti. Není to totéž.

Cítím za těmito změnami lstivost, jemnou a brilantní manipulaci. Poslední dva roky jsem strávil v exilu a snažil jsem se vyzkoumat, co mohou tyto změny znamenat. Dospěl jsem k jedinému závěru. Cosi ovládlo naši víru – cosi zločinného, nedůvěryhodného. Záměrně nás to svádí z cesty a zamlžuje skutečnost. Alendiho používá jako nástroj zkázy a vede ho cestou smrti a bolesti. Vábí ho k Prameni Povýšení, kde se nashromáždila tisíciletá síla. Dokáži se jen dohadovat, že Bezednost má metody, jak učinit lidstvo nešťastným a donutit ho sloužit její vůli.

Proroctví se změnila. Nyní mluví o tom, že Alendi musí sílu Pramene uvolnit, jakmile se jí zmocní. To však ve starých textech nebývalo – ty byly mnohem nejednoznačnější. Nové texty líčí hrůzyplné následky toho, kdyby si Alendi sílu Pramene přisvojil.

Alendi věří tomu, čemu věří všichni. Je to dobrý člověk, přese všechno ostatní je to dobrý člověk. Obětavý. Po pravdě, veškeré zlo, které zapříčinil – tolik smrti, zkázy a bolesti – to všechno ho velmi trápilo. To všechno pro něj byla vlastně oběť. Je zvyklý podřídit se vůli vyššího Boha, kterého uzná.

Nepochybuji o tom, že jestli se Alendi dostane k Prameni Povýšení, vezme jeho moc a potom – ve jménu vyššího dobra – ji uvolní. Uvolní ji síle, která změnila proroctví. Uvolní ji do rukou destrukce, která z něho učinila svůj nástroj a naváděla ho, aby zabíjel, a která ho tak lstivě vylákala na sever.

Tato věc chce sílu Pramene a zneužila k tomu nejsvětější principy naší víry.

A tak jsem šel do toho rozhodujícího hazardu. Moje přímluvy, učení, námitky i úskoky se míjely účinkem. Alendi už má jiné rádce. Takové, kteří mu říkají to, co chce slyšet.

Mám mladého synovce. Jmenuje se Rashek. Bytostně nenávidí Khlennium. A ještě víc Alendiho – i když se spolu nikdy nesetkali. Ale Rashek cítí jako zradu, že by Hrdinou věků měl být jeden z našich utiskovatelů.

Alendi bude potřebovat na cestu do terrisských hor průvodce. Pověřil jsem Rasheka, aby zajistil, že těmi průvodci budou on a jeho přátelé. Rashek se pokusí svést Alendiho z cesty nebo ho nějak odradit či jinak zmařit jeho úsilí. Alendi nepozná, že to byl podvod, že jsme byli všichni podvedeni, a nebude mě poslouchat.

Pokud se Rashekovi nepodaří Alendiho odvést špatným směrem, instruoval jsem ho, že musí mého bývalého přítele zabít. Je to ale jen marná naděje. Alendi přežil útoky vrahů, války i katastrofy. I tak však doufám, že v terrisských mrazivých horách nakonec odhalí své slabiny. Doufám v zázrak.

Alendi se k Prameni Povýšení nesmí dostat. Nesmí pustit tu věc, co tam je.

Sazed se opřel. Tohle byla poslední rána. Poslední úder, který rozbil to, co zbylo z jeho víry. V tu chvíli věděl, že už nikdy ničemu věřit nebude.

* * *

Vin našla Elenda na hradbách. Díval se na Luthadel. Na sobě měl bílou uniformu, kterou mu pořídila Tindwyl. Vypadal… silnější než před pár týdny.

„Ty jsi vzhůru," řekla a zastavila se vedle něho.

Přikývl.

Nedíval se na ni, ale stále pozoroval město hemžící se lidmi. Strávil poměrně dlouhou dobu ve vážném stavu na lůžku, navzdory nově objevené allomancii. I když stále pálil cín s olovem, nebyli si léčitelé jistí, jestli přežije.

Přežil. A jako správný allomant byl na nohou hned první den, jakmile se mu udělalo lépe.

„Co se vlastně stalo?" zeptal se.

Potřásla hlavou a opřela se o kamennou hradební zeď. Stále jí zněl v uších ten hrozný dunivý hlas. *Jsem VOLNÝ…*

„Jsem allomant," řekl Elend.

Přikývla.

„Asi Mistborn," dodal.

„Myslím…, že už víme, kde se vzali," řekla Vin. „Aspoň ti první allomanti."

„Co se stalo s tou sílou? Ham mi na to neuměl odpovědět a to, co se říká mezi ostatními, jsou nejspíš jen fámy."

„Něco jsem osvobodila," řekla šeptem. „Něco, co se osvobodit nemělo. To, co mě dovedlo k Prameni Povýšení. Neměla jsem za tím vůbec jít, Elende."

Elend stál mlčky a stále se díval na město.

Otočila se a položila mu hlavu na hruď. „Bylo to hrozný," řekla. „Cítila jsem to. A osvobodila jsem to."

Nakonec ji Elend objal. „Udělala jsi to, co jsi pokládala za správné, Vin," řekl. „Vlastně to správné bylo. Jak jsi mohla vědět, že všechno, co ti říkali, co tě učili a na co tě připravovali, byla lež?"

Vin zavrtěla hlavou. „Jsem horší než Pán Vládce. Ten si nakonec možná uvědomil, že byl podveden a že tu sílu nesmí pustit, ale musí si ji přisvojit.“

„Kdyby to byl dobrý člověk, Vin,“ řekl Elend, „tak by nedělal věci, které téhle zemi dělal.“

„Já jsem možná ale způsobila něco ještě mnohem horšího,“ řekla. „Ta věc, co jsem uvolnila… mlhu, která zabíjí a přichází ve dne… Elende, co s tím budeme dělat?“

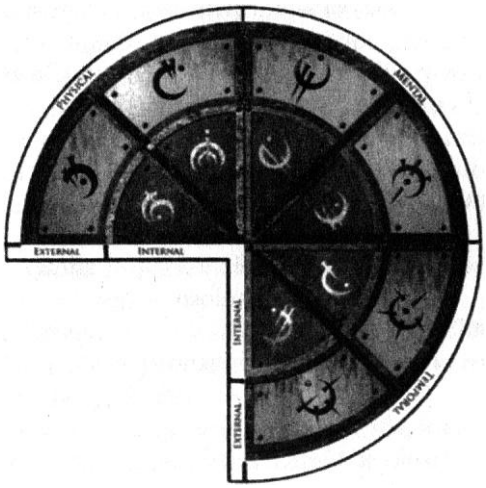
Chvíli se na ni díval a potom se obrátil zpátky k městu a svým lidem. „Budeme dělat to, co nás učil Kelsier. Odolávat.“

KONEC DRUHÉ KNIHY

Ars Arcanum

1. Referenční schéma kovů
2. Jména a názvy
3. Stručný obsah první knihy

Rozsáhlé komentáře ke každé kapitole knihy společně s vynechanými scénami, velmi zajímavý blog a další obšírné informace najdete na www.brandonsanderson.com.

REFERENČNÍ SCHÉMA KOVŮ

KOV	ALLOMANTICKÉ PŮSPOBENÍ	FERUCHEMICKÁ ZÁSOBÁRNA
železo	tahá za zdroje kovů v okolí	fyzické hmotnosti
ocel	tlačí na zdroje kovů v okolí	fyzické rychlosti
cín	zbystřuje smysly	smyslových schopností
cín s olovem	posiluje fyzické schopnosti	fyzické síly
mosaz	vzněcuje (posiluje) emoce	tepla
zinek	klidní (tlumí) emoce	duševní bystrosti
měď	skrývá allomancii	vzpomínek
bronz	umožňuje vnímat allomantické impulsy	bdělosti
atium	umožňuje vidět do budoucnosti druhých	věku
malatium	umožňuje vidět do minulosti druhých	neznámá
zlato	umožňuje vidět do vlastní minulosti	zdraví
elektrum	umožňuje vidět do vlastní budoucnosti	neznámá

Alendi: Muž, který před tisíci lety, před Povýšením Pána Vládce, dobyl svět. Vin našla v paláci Pána Vládce jeho deník a domnívala se – zprvu –, že jde o Pána Vládce. Později bylo odhaleno, že Pán Vládce byl Rashek, Alendiho sluha, který ho zabil a postavil se na jeho místo. Alendi byl přítel a chráněnec terrisského učence Kwaana, který se domníval, že by Alendi mohl být Hrdinou věků.

Allomancie: Mystická dědičná schopnost pálit uvnitř těla kovy, a tím krátkodobě získávat zvláštní schopnosti.

Allomantická kotva: Kovový předmět, na který allomant tlačí nebo za který tahá, když pálí železo nebo ocel.

Allomantické kovy: Existuje osm základních allomantických kovů. Jsou párové. Pár tvoří základní kov a jeho slitina. Allomantické kovy lze rozdělit na dvě skupiny – na kovy interní (cín, cín s olovem, měď, bronz) a externí (železo, ocel, zinek, mosaz). Dlouho se předpokládalo, že existují pouze dva další allomantické kovy – zlato a atium. Objev slitin zlata a atia však rozšířil počet allomantických kovů na dvanáct. Mluvilo se i o dalších kovech, objeven byl však pouze jeden (viz heslo Aluminium).

Allomantický impuls: Signál vysílaný allomantem, který pálí kovy. Cítit ho však může pouze allomant, který pálí bronz.

Allrianne: Jediná dcera Lorda Ashweathera Cetta.

Aluminium: Kov, který byla Vin nucena spálit v paláci Pána Vládce. Znali jej pouze inkvizitoři. Když se spálil tento kov, zlikvidoval v těle allomanta veškerou zásobu kovů. Jeho slitina, existuje-li, je neznámá.

Amaranta: Jedna z milenek Straffa Ventura. Bylinkářka.

Ashweather: Křestní jméno Lorda Cetta.

Atium: Zvláštní kov pocházející výhradně z dolů v Hathsinu. Vznikal v malých geodách, které vytvářely krystalické kapsy v podzemních jeskyních.

Bezednost: Mytologické monstrum nebo síla, která před Povýšením Pána Vládce a vznikem Finální říše ohrožovala zemi. Název pochází z terrisského bájesloví, podle něhož měl povstat a porazit Bezednost Hrdina věků. Pán Vládce tvrdil, že během Povýšení Bezednost porazil.

Boxing: Název říšských zlatých mincí. Jméno pochází z výjevu na zadní straně mince, kde je zobrazen Kredik Shaw, palác Pána Vládce, přezdívaný „box“.

Breeze: Klidař z Kelsierovy party, jeden z předních Elendových rádců.

Buřič: Misting schopný spalovat mosaz.

Camon: Vůdce Vinina prvního zlodějského gangu. Krutý člověk, který ji často bil. Kelsier ho z party vyhostil. Nakonec byl zabit inkvizitory.

Cett: Lord Ashweather Cett, král Západní dominancie. Jeho sídlem je Fadrex.

Cínař: Misting schopný spalovat cín.

Cladent: Clubsovo pravé jméno.

Clonař: Misting schopný spalovat měď.

Clubs: Clonař v Kelsierově partě, později generál v Elendově armádě. Původně skaatský truhlář.

Černý kořen: Běžný jed.

Demoux, kapitán: Hamův zástupce velitele, voják Elendovy stráže.

Dmýchat (v allomancii): Urychlit pálení allomantického kovu, aby se dosáhlo větší intenzity schopnosti, která spalováním kovu vzniká.

Dockson: Kelsierova pravá ruka, neoficiální vůdce party po Kelsierově smrti. Není allomant.

Dominancie (ve Finální říši): Provincie Finální říše. Luthadel leží v Centrální dominancii. Tu obklopují čtyři vnitřní dominancie a v nich je soustředěna většina populace Finální říše. Po pádu Finální říše se její struktura rozpadla a moci se chopili čtyři králové a dominancie postupně přeměnili ve svá království.

Dox: Docksonova přezdívka.

Elend Venture: Král Centrální dominancie, syn Straffa Ventura.

Fadrex: Středně velké dobře opevněné město v Západní dominancii. Hlavní město a sídlo Ashweathera Cetta. Hlavní úložiště zásob Kantonu zdrojů.

Felt: Jeden ze Straffových špionů. Podobně jako většina Straffova personálu zůstal v Luthadelu během jeho pádu. Spojil se při něm s Elendem Venturem.

Finální říše: Říše vytvořená Pánem Vládcem. Její název vychází z toho, že Pán Vládce počítal se svou nesmrtelností a předpokládal, že jeho říše bude tou poslední a definitivní, která na světě vznikla.

Gneorndin: Jediný syn Ashweathera Cetta.

Goradel: Bývalý voják luthadelské stráže. Střežil palác, když se Vin rozhodla do něho vniknout a zabít Pána Vládce. Vin ho přesvědčila, aby přeběhl na jejich stranu. Provedl Elenda palácem, aby ji zachránil. Později se stal členem jeho stráže.

Ham: Rváč v Kelsierově partě, nyní kapitán stráže Elendova paláce.

Hammond: Hamovo pravé jméno.

Hathsin: Doly na atium. Síť jeskyní, které bývaly jediným zdrojem produkce atia pro Finální říši. Pán Vládce v nich nechával pracovat vězně. Kelsier krátce před svou smrtí zničil jejich potenci tvorby atia.

Hledač: Misting schopný spalovat bronz.

Hrdina z Hathsinu: Titul, kterým byl nazýván Kelsier. Hrdinou byl nazýván proto, že byl jediným známým vězněm, který pracovní tábor v hathsinských dolech přežil.

Channerel: Řeka protékající Luthadelem.

Inkvizitoři: Zvláštní stvoření, kněží, kteří sloužili Pánu Vládci. V hlavě měli bodce, které čněly tupým koncem z očí a hrotem z týlu. Byli fanaticky oddaní Pánu Vládci a jejich primárním úkolem bylo sledovat a zabíjet skaaty s allomantickými schopnostmi. Sami se svými schopnostmi podobali Mistbornům.

Janarle: Zástupce velitele Straffa Ventura.

Jastes Lekal: Dědic titulu domu Lekal, bývalý Elendův přítel. S Elendem a společně s Teldenem často diskutovali o politice a filozofii.

Kandra: Rasa zvláštních stvoření, která jsou schopna strávit tělo mrtvého člověka a na vlastním těle ho přesně reprodukovat. Sami nemají kostru, používají kosti pozřeného těla. Mají smlouvy s lidmi a podle těchto smluv jim slouží. Za smlouvu se platí atiem. Jsou příbuzné mlžných přízraků.

Kanton: Oddělení Ministerstva ve Finální říši.

Kell: Kelsierova přezdívka.

Kelsier: Nejslavnější vůdce zlodějské party ve Finální říši. Zorganizoval povstání skaatů, které svrhlo Pána Vládce. Při povstání padl. Byl Mistborn a učitel Vin.

Khlennium: Staré království před vznikem Finální říše. Domov Alendiho.

Klidař: Misting schopný spalovat zinek.

Klidnit (allomanticky): Spalovat zinek a s jeho pomocí tlačit na lidské emoce a mírnit je.

Kliss: Žena, s níž se znala Vin u dvora. Nájemná informátorka.

Koloss: Vojsko bestiálních válečníků, které stvořil Pán Vládce při Povýšení a s jejichž pomocí později dobyl svět.

Kredik Shaw: Palác Pána Vládce v Luthadelu. Název znamená v terrisském jazyce „Vrch tisíce věží".

Kwaan: Terrisský učenec z doby před Povýšením. Byl Světozvěst a jako první se mylně domníval, že Alendi je Hrdina věků. Později změnil názor a svého bývalého přítele zradil.

Ladrian: Breezovo skutečné jméno.

Lestibournes: Špukovo skutečné jméno.

Luthadel: Hlavní město Finální říše, největší město v zemi. Známé textilními dílnami, kovárnami a majestátními šlechtickými tvrzemi.

Malatium: Kov objevený Kelsierem a často nazývaný Jedenáctý kov. Nikdo neví, jak k němu Kelsier přišel a proč si myslel, že jím zabije Pána Vládce. Nakonec však skutečně dovedlo Vin ke klíči k tomu, jak Pána Vládce porazit.

Mardra: Hamova žena. Nechce se zaplétat do jeho života v podsvětí ani vystavovat děti nebezpečí, proto si drží od všech členů party odstup.

Měděná clona: Neviditelné pole, které vytváří allomant pálící měď. Pokud jiný allomant pálí uvnitř tohoto pole kovy, jeho allomantické impulsy jsou před všemi skryty, i před allomanty pálícími bronz. Výjimečně se tímto názvem označuje i clonař (Misting schopný pálit měď).

Memorista: Často pouze synonymum názvu feruchem. Memoristé v pravém slova smyslu jsou organizací feruchemů, která se programově zabývá shromažďováním a ukládáním informací z celé oblasti vědění a náboženství, týkajících se světa před Povýšením. Pán Vládce je pronásledoval a téměř vyhladil. Donutil je žít v ilegalitě.

Mincíř: Misting schopný spalovat ocel.

Ministerstvo: Kněžstvo Pána Vládce. Patřilo k němu několik inkvizitorů a větší počet obligátorů. Ministerstvo fungovalo zároveň jako vrchní centrum civilní správy Finální říše.

Mistborn: Allomant schopný spalovat všechny allomantické kovy.

Mistborn Llamas: Skupina okolo spisovatele Brandona. „Mistbornské lámy“ jako allomanti spalují různé rostliny a získávají různé mimořádné schopnosti. Na webových stránkách je možné koupit trička s jejich obrázky.

Misting: Allomant schopný spalovat pouze jeden kov. Mistingové jsou mnohem početnější než Mistborni. (Poznámka: Allomant je schopen spalovat buď pouze jeden kov, nebo všechny. Neexistuje žádná přechodná forma mezi těmito dvěma.)

Mistplášť: Plášť, který nosí mnozí Mistborni jako znak svého stavu. Je šitý z desítek silných stuh sešitých na ramenou, ale od nich volně splývající dolů.

Mlhy: Zvláštní úkaz ve Finální říši, který přichází každou noc. Jsou hustší než obyčejná mlha, víří a krouží na místě a chovají se téměř jako živý tvor.

Mlžný přízrak: Druh příbuzný kandrám. Tělo má beztvaré. Vyskytuje se venku v noci, živí se mrtvými těly, která najde, a z jejich pozřených kostí vytváří vlastní kostru.

Noorden: Jeden z několika obligátorů, kteří zůstali v Luthadelu a rozhodli se sloužit Elendovi.

Obligátor: Člen kněžstva Pána Vládce. Vedle své náboženské role fungovali obligátoři také jako civilní úředníci a špioni. Každá obchodní dohoda a každý slib musely být oficiálně potvrzeny obligátorem, aby nabyly právní a morální závaznosti.

Obrněnec: Jiný název rváče, Mistinga schopného spalovat cín s olovem.

OreSeur: Kandra, kterou zaměstnával Kelsier. Kdysi dělal dvojníka Lorda Renouxe, Vinina strýce. Jeho smlouvu zdědila Vin.

Pálit (v allomancii): Speciální způsob zpracování kovu v žaludku allomantů. Kov je nejdřív polknut a potom je allomanticky metabolizován. Allomant tím krátkodobě získává mimořádné schopnosti.

Pán Vládce: Panovník ve Finální říši. Vládl přes tisíc let. Původním jménem Rashek. Jako terrisského sluhu ho najal Alendi. Rashek Alendiho zabil, došel k Prameni Povýšení místo

něho a přisvojil si sílu Pramene. Byl zabit Vin při skaatském povstání.

Penrod, Ferson: Jeden z nejvýznamnějších šlechticů, kteří zůstali v Luthadelu. Člen Elendova Shromáždění.

Phílen: Přední obchodník v Luthadelu, člen Elendova Shromáždění.

Popelečné hory: Sedm velkých sopek chrlících popel. Objevily se ve Finální říši při Povýšení.

Povýšení (Pána Vládce): Pojem pro to, co se Rashekovi stalo, když si přisvojil sílu Pramene Povýšení a stal se Pánem Vládcem.

Pramen Povýšení: Zdroj síly podle terrisské mytologie. Podle proroctví je rezervoárem síly, kterou může čerpat člověk, který ve správnou dobu k Prameni dojde.

Přeháňky popela: Ve Finální říši často padá z oblohy popel. Příčinou tohoto jevu jsou Popelečné hory.

Rashek: Terrisský nosič z období před Povýšením. Alendi ho najal jako doprovod na cestu k Prameni Povýšení. Rashek s ním nikdy nevycházel dobře a nakonec ho zabil. Sám si přisvojil sílu Pramene Povýšení a stal se Pánem Vládcem.

Reen: Vinin bratr, který ji chránil a vychovával k životu ve zlodějské partě. Byl brutální a nelítostný, ale zachránil Vin z rukou jejich šílené matky a potom ji chránil celé dětství.

Renoux, Lord: Šlechtic, kterého zabil Kelsier a kterého potom imitovala jeho kandra OreSeur. Vin hrála roli jeho neteře Valette Renouxové.

Rváč: Misting schopný spalovat cín s olovem.

Sazed: Terrisský memorista, který se proti vůli terrisského lidu připojil ke Kelsierově partě a pomáhal svrhnout Finální říši.

Shan Elarielová: Elendova bývalá snoubenka, Mistborn. Vin ji zabila.

Skaati: Prostý lid Finální říše. Původně byli různých ras a národností, ale Pánu Vládci se během své tisícileté vlády podařilo jakýkoli pocit příslušnosti v nich zcela vymýtit a vytvořit jednotnou homogenní rasu otroků.

Spáleniště: Pouště na okrajích Finální říše.

Straff Venture: Elendův otec, král Severní dominancie. Za sídlo si zvolil Urteau.

Světozvěst: Člen sekty terrisských feruchemů, učenců, před pádem Finální říše. Na sektě Světozvěstů byl založen i později vytvořený řád memoristů.

Synoda (v Terrisu): Elitní vedení organizace terrisských memoristů.

Špuk: Cínař v Kelsierově partě. Nejmladší člen, pouze patnáctiletý, když byl Pán Vládce svržen. Je Clubsův synovec a je známý svou svéráznou hantýrkou.

Tah (allomantický): Allomantické působení tahem na kovy (pomocí železa) nebo lidské emoce (pomocí zinku).

Tathingdwen: Hlavní město Terrisské dominancie.

Telden: Jeden z Elendových bývalých přátel, kteří se scházeli a společně diskutovali o politice a filozofii.

TenSoon: Kandra Straffa Ventura.

Terris: Dominancie na dálném severu na okraji Finální říše. Jako jediná dominancie si zachovala své jméno původního království, z něhož vznikla. Patrně to byla známka náklonnosti Pána Vládce ke svému bývalému domovu.

Tindwyl: Terrisská memoristka a členka Synody.

Tlak (allomantický): Allomantické působení tlakem na kovy (pomocí oceli) nebo na lidské emoce (pomocí mosazi).

Uhasit (v allomancii): Přestat pálit allomantický kov.

Urteau: Hlavní město Severní dominancie a sídlo domu Venture.

Valette Renouxová: Šlechtična, za kterou se Vin vydávala v době před pádem Finální říše s cílem infiltrovat aristokratickou společnost.

Vzněcovat (allomantický): Tahat za lidské emoce působením mosazi, a tím je zesilovat.

Yeden: Člen Kelsierovy party, spolutvůrce skaatské revoluce. Padl v boji proti Pánu Vládci.

Yomen, Lord: Obligátor v Urteau, Cettův politický oponent.

Zásobárna (feruchemická): Kus kovu, který používá feruchem jako jakýsi akumulátor. Plní jej zásobou určitých schopností, které z ní lze později čerpat. Každá schopnost se uchovává v jiném kovu.

Zvěd: Misting schopný spalovat železo.

STRUČNÝ OBSAH PRVNÍ KNIHY

Mistborn: Finální říše představuje říši, v níž vládne mocný a nesmrtelný Pán Vládce. Před tisíci lety získal moc u Pramene Povýšení a údajně porazil mocného nepřítele světa, o němž se neví nic víc, než že se jmenoval Bezednost.

Pán Vládce dobyl celé známé území a založil Finální říši. Vládl tisíc let a důsledně vykořenil pozůstatky svébytnosti, kultur, náboženství a jazyků původních království na území jeho říše. To vše nahradil vlastním systémem. Určité společenské vrstvy se postupně staly skaaty, třídou blízkou otrokům. Ostatní se spojily v kastu šlechticů. Většinou to byli potomci lidí, kteří podporovali Pána Vládce v prvních letech jeho vlády. Pán Vládce jim údajně vložil do rukou schopnost allomancie, aby tím získal mocnou třídu válečníků a vrahů schopných uvažovat a taktizovat, na rozdíl od brutálního kolossu. Obě síly používal k rozšíření a udržení své říše.

Skaati a šlechta se nesměli vzájemně křížit, allomancie příslušela pouze šlechtě. Během tisícileté vlády Pána Vládce došlo k mnoha skaatským povstáním, ale žádné nebylo úspěšné.

Nakonec se proti Pánu Vládci postavil levoboček, Mistborn jménem Kelsier, známá postava podsvětí a zlodějských part. Byl proslulý svou troufalostí. Ta ho dostala až do vězení a do pracovního tábora v tajných atiových dolech v Hathsinu, kam se chodilo na jistou smrt.

Z hathsinských dolů údajně nikdo nevyvázl živý. Kelsierovi se to však podařilo a vysloužil si titul Hrdina z Hathsinu. Po svém návratu se změnil z troufalého zloděje na disidenta cílevědomě pracujícího na svržení Finální říše.

Najal si tým zlodějů, většinou Mistingů, levobočků šlechtických rodin. Tak se mu dostala do rukou i mladá dívka, Mistborn jménem Vin. Vin o svých allomantických schopnostech nevěděla a Kelsier ji vzal do party, aby ji vycvičil jako zdatného Mistborna a aby získal někoho, komu předá svůj odkaz.

Kelsierova parta postupně budovala ilegální armádu skaatských rebelů. Obávala se však, aby se Kelsier nestal novým Pánem

Vládcem. Kelsier si vědomě vytvářel mezi skaaty gloriolu a stával se jim až božským symbolem. Mezitím Vin – která vyrostla na ulici vychovávána krutým bratrem – poprvé v životě začínala v partě poznávat, co je to důvěra. Postupně začala v Kelsierovo vítězství věřit.

V rámci Kelsierova plánu Vin pronikla mezi aristokracii a na jejích večírcích a plesech hrála roli Lady Valette Renouxové, mladé nezkušené šlechtičny z venkova. Na jednom z prvních plesů, které navštívila, se setkala s mladým idealistickým šlechticem Elendem Venturem. Postupně ji přesvědčil o tom, že ne všichni šlechtici si zaslouží špatnou pověst své třídy, a navzdory Kelsierovu všemožnému úsilí v sobě Elend s Vin našli zalíbení.

Kelsierova parta objevila deník, který psal patrně sám Pán Vládce v době před Povýšením. V knize však vypadal zcela jinak než ve skutečnosti – jako melancholický unavený muž, který se snaží udělat všechno pro to, aby zachránil lidstvo před Bezedností, i když přesně nechápe, co to je a jak proti tomu bojovat.

Nakonec se ukázalo, že Kelsierův plán byl mnohem širší, než jen svrhnout říši s armádou. Výcvik armády i šíření fám o sobě samém mělo hluboký smysl. Členy své party naučil velet a přesvědčovat lidi. Skutečný rozsah jeho plánu vyšel najevo, až když se okázale nechal zabít Pánem Vládcem a udělal ze sebe mučedníka, aby přesvědčil lidi, aby proti Pánu Vládci povstali.

Ukázalo se, že jedním ze členů Kelsierovy party – tím, který hrál roli Lorda Renouxe – byla Kelsierova kandra OreSeur. OreSeur na sebe vzal Kelsierovu podobu a začal šířit mýtus, že Kelsier vstal z hrobu a nabádá lidi k povstání. Potom přešel OreSeur do služby Vin a dostal za úkol ji po Kelsierově smrti hlídat.

Pána Vládce nakonec zabila právě Vin. Zjistila, že ve skutečnosti není žádný Bůh a že dokonce ani není nesmrtelný – pouze našel způsob, jak si prodlužovat život a moc kombinací allomantických a feruchemických schopností. Nebyl ani Hrdinou z deníku. Ve skutečnosti byl sluhou autora deníku a silným feruchemem a mnohem silnějším allomantem než Vin. Když s ním Vin bojovala, neporazila by ho, kdyby jí nějak nedodala sílu mlha. Vin nikdy nepochopila, jak a co se vlastně stalo. Když však měla tuto sílu a když zjistila pravou podstatu Pána Vládce, dokázala ho zabít.

Finální říše byla uvržena do chaosu. Elend Venture se ujal správy Luthadelu a členům Kelsierovy party dal funkce ve vládě.

Od té doby uplynul jeden rok.

Brandon Sanderson
MISTBORN
Pramen Povýšení

Z amerického originálu
Mistborn, The Well of Ascension,
vydaného nakladatelstvím A Tom Doherty Associates Book
v New Yorku v roce 2007,
přeložila Milena Poláčková.
Korektury: Květa Svárovská.
Obálka: Jan Patrik Krásný.
Vydalo nakladatelství TALPRESS, spol. s r. o.,
Řeznická 12, 110 00 Praha 1,
jako svou 483. publikaci.
Sazba: SF SOFT.
Tisk: S-TISK Vimperk.

První vydání, Praha 2009.

699